בשם ה' אל עולם

משפטיו לנגדי

קובץ המאמרים (חלק ב')

ברוח הרמב"ם - מורה האמת

כזבי הקבלה הנוצרית הטמאה - גלגול נשמות הבל הבלים - יחסם של המקובלים לבשר ודם - זימת המקובלים בליל שבועות - המקובלים מזווגים את הבורא - מי היה חיים ויטאל? - מי אלו המלאכים - איסור הפניה למלאכים - ביקורת הרמב"ם על פירוש רש"י - האיסור החמור להתפרנס מן התורה - יש מסורת לעם ישראל - פולחן האלמים על קברות המתים - זיוף ספרות הגאונים - משפט רשעים בגהינם - איסור זרע לבטלה

הרשב"ש – כזבי הקבלה החדשה והבליהם ..... ה - לא
לדעת המקובלים - נשים מסריחות מזוהמה ..... לב - מב
שדים בראשם של מקובלים - החירוף הגדול ..... מג - ס
"גלגול נשמות" – טפשות עלגות והבל הבלים ..... סא - סח
יחסם של המקובלים לבשר ודם - רשב"י הוא אלהים? ..... סט - עד
זימת ה-"מקובלים" בליל חג השבועות ..... עה - עח
"לזווג את הבורא" - "ריבוי אלוהות" של ספר הזוהר הפגאני ..... עט - פד
הבורא שברא בורא, והבורא שברא עוד בוראים ..... פה - צג
מי זה היה חיים ויטאל ראש הקבלה האלילית והטמאה? ..... צה - קט
כזבי הקבלה הארורה של האר"י ותלמידו ..... קיא - קיח
האם מתאבלים על אח/אבא/בן שהאמינו בספר הזוהר הטמא? ..... קיט - קכז
"מי אלו המלאכים" - האם מלאכים חוטאים? ..... קכט - קלז
תשובה ל-מניבים הנחותים הטוענים שמלאכים בשר ודם ..... קלט - קמג
איסור הפניה למלאכים - ביטול הפיוט הקלוקל שלום עליכם ..... קמה - קסא
"התכבדו מכובדים קדושים משרתי עליון – שמרוני" ..... קסג - קעא
מה היא נבואה - מהותה וענינה ..... קעג - קפג
זיוף ספרות הגאונים - הבל הקמיעות - עבודה זרה! ..... קפה-קצד
האמנה בכל סוג של כח אחר – עבודה זרה ..... קצה - רה
ביקורת הרמב"ם על רש"י היא ברורה ..... רז - ריד
החובה לעבוד וללמוד מקצוע - כל תורה שאין עמה מלאכה ..... רטו - רכב
אסור להתפרנס מן התורה - יושבי הישיבות מחללים שם שמים ..... רכג - רלג
מסורת ישראל - ממשה רבינו עד רבינא ורב אשי ..... רלה - רלט
"דע מה שתשיב לאפיקורוס" - במספר ארבעים ..... רמא - רמו
"דע מה שתשיב לאפיקורוס" - כי מצא בה ערות דבר ..... רמז - רנד
"מצות תפילין" - המצאה של חז"ל או מסורת? ..... רנה - רסא
חשיבות ומעלת בית ה' – בית המקדש ..... רסג - רעב
וכי בית המקדש השלישי ירד מן השמים? ..... רעג - רפב
אבלות השוטים בימי שמחת ספירת העומר - חלק א' ..... רפג - רצג
אבלות השוטים בימי שמחת ספירת העומר - חלק ב' ..... רצה - שיג
פולחן האילמים על קברות המתים ..... שטו - שכה
משפט רשעים ב-"גהינם" - היכן הגיהנם נמצא? ..... שכז - שלה
וכי צדיק יכול למשול בבורא יתעלה שמו? ..... שלז - שמד
מעשה ער ועונן - מה הוא איסור זרע לבטלה ..... שמה - שנח
זרע לבטלה – העוון החמור ביותר בתורה? חלילה וחס ..... שנט - שע
מדוע לדעת ספר הזוהר הנוצרי אין תשובה על זרע לבטלה? ..... שעא - שפו
לא תשחית את עצה - האיסור רק בהשחתה ..... שפז - שצג
וכתובת קעקע לא תתנו בכם - אסור רק לשם עבודה זרה? ..... שצה - תב
איסור קעקוע - האם צריך להסיר קעקוע שנעשה בעבר ..... תג - תיז

"עולים ברמה"

הנה כמו שהבטחתי לציבור לא אחת בשיעורי, ככל שהם יעלו ברמה של ההתקפה כנגד האמת, כך אני אעלה ברמה כנגד השקר, ואעשה ככל שביכולתי על מנת לשרש עבודה זרה מן הארץ. כמה חודשים רצופים דברתי בהסתרה, ניסיתי להעביר את הדברים בצורה שבני אדם יפיקו הלקחים לבד מעצמם, יש כאלה שהבינו, ויש כאלה שלא.

וכעת בזמן הקרוב אנו נדבר בשפה יותר פתוחה, הדברים אשר נאמר יהיו פחות בהסתרה, הגיע הזמן לפתוח את התיבה אשר היתה נעולה זה מאות שנים. והנה ברוך ה' זיכנו הבורא יתברך להגשים עוד ייעוד וחלום של כל יהודי אמיתי, והוא, "מתי יגיעו מעשי למעשים של אבותי"? בחודשים האחרונים זכינו להיות מבוזים, מושפלים, רדופים למען הפצת האמת ולמען יתגדל ויתקדש שמו של הקב"ה בעולם, וכל זה על מנת להחזיר עטרה ליושנה, והוא, את יחוד ה' יתברך בליבות עם ישראל, ועל ידי כן נזכה לעקור מן השורש את כל מה שאמרו והשרישו המינים בעם ישראל, מזה מאות שנים.

"שות הרשב"ש – הקבלה היא לא אמת – אלא זרה מאוד!"

השבוע נגלה לעינינו דבריו של הרב החשוב, המכונה בפי הכל, "הרשב"ש" – שלמה בן שמעון דוראן, שהיה רב ופוסק באלג'יר. בתשובותיו הוא מגלה את הדבר אשר רבים פחדו מלומר, וכל שכן שפחדו מלהעלות את הדברים על הכתב. והוא, שכל התורה החדשה הזו שנקראת בפיהם, "קבלה", היא זרה מאוד לעם ישראל.

ומעלה הרשב"ש ב' דברים עיקריים:

א) זו המצאה, כלומר אלו דברים שאין עליהם מסורת איש מפי איש.

ב) אלו סברות של אמונות זרות או סברות עצמיות של אנשים שסברו כן בדעת הבורא. ואמרו וכיחשו שקיבלו תורה זו מן השמים.

למסקנה, הרב הנזכר מסכם, שכל תורת ה-"קבלה" הזרה החדשה, אשר חונה וסובבת סביב הספירות, וסביב הפרצופים הנזכרים בספר הזוהר שכתבו והפיצו משה די ליאון וחבריו, ושייכו ספר זה לרשב"י התנא הגדול, אשר בוודאי אינו קשור ואפילו לא במקצת לספר זה, ובוודאי שדברים אלו, לא קשורים בשום קשר לתורת משה רבינו ולמסורת חז"ל.

ובעצם בדבריו, הוא מחזק את טענותינו וראיותנו לגבי עניני מעשה מרכבה, שאין דורשין בהם ברבים כמו שכתבנו כל זה במאמרים הללו: "עילוי נשמת – הרס מחשבת הדת". וכל שכן שאסור לכותבם על ספר אם בכלל הם מעשה מרכבה. ואם יטען הטוען שלא מדובר במעשה מרכבה, אז פירוש הדבר שדבריהם לא מיוסדים על פי תורת סוד אמיתית, אלא סברא! וסברת הכרס אינה יכולה להיות תורת סוד.

וכמובן שצריכים אנו להביא את דבריו, וגם נשתדל לבארם, ולהסבירם למען יהיו מובנים היטב לקורא (שו"ת הרשב"ש סימן קפט): וז"ל: "כי ראיתי רבים מעמי הארץ מתיהרים ומתכבדים בחכמת הקבלה, והם ריקים מחכמה, ולא ידעו עד מה, אני רוצה לבאר כי הם בחשכה יתהלכו. תחלה, ש[מילת]-"קבלה" [כוונתו שמילה זו מתפרשת בעיני העם, לענינים הקשורים לסודות, שהם הדברים הנסתרים מרוב בני אדם], אינה אלא כשמה [כלומר שמקבלים הדברים המועברים] מהפה לאוזן [בלבד], והדבר ידוע ש[ענינים אלו] אין מוסרין אותה, אלא לחכם [נדיר] ומבין מדעתו. ואילו היתה זו שכתובה בספרים [כגון בספר שיעור קומה המזוייף שיחסוהו במרמה לרבי ישמעאל – וכן ספר הזוהר שייחס אותו משה די ליאון לרשב"י במזיד, על מנת שיקבלוהו בני אדם ויקנו ממנו את הספר בדמים מרובים. וכבר כתבנו לא מעט בנושא זה במאמר זה: "קמיעות – הבל ובדיה"] היא ה-"קבלה" [=הסוד] האמיתית, איך יטעו המקובלים לכתוב אותה בספרים להטעות בה בני אדם? [והרי הדבר אסור, והוא איסור מן המשנה המפורשת בחגיגה, שאין דורשין במעשה מרכבה, וכל שכן שאין כותבים אותה על הספר].

ואם תאמר, שבאותן דברים יש כפלים לתושיה, לא ימלט משני פנים:

א) או שאותם דברים לא יודעו אלא מפי מקבל מפה לאוזן, א"כ חזר הדין להיות הדבר מפה לאזן [שאסור לדרוש בו ברבים או לכותבו על הספר].

ב) ואם הדבר ההוא השאירוהו לחכמים להתבונן, חזר הדבר להיות סברא, ולא קבלה [=סוד אמיתי]. ועוד, שהם [בעלי הקבלה החדשה] לא ידעו אלו עשר ספירות מה הם, אם הם: א) או תוארים. ב) או שמות. ג) או השפעות שופעות מאתו יתברך. ואין כפי השכל חלוקה רביעית.

ואם תאמר שהם שמות, א"כ אין הם עצמיות, ואם הם עצמיות הם תוספת [על השמות], א"כ [מה ההבדל בין הסוברים עשרה ספירות לבין הנוצרים הסוברים שלוש? שהרי] אם הנוצרים טוענים השלישיות אלו טוענים העשיריות! ואם תאמר "תוארים", מה נשתנו תוארים אלו משאר התוארים? והרי הקדוש ב"ה הודיע למשה י"ג מדות! ולמה מעטו הם [המקובלים החדשים] ג' מהם?

ואם תאמר [שהספירות הם אמנם מידותיו יתברך, אלא] שאינם אלו הכתובים בתורה, לא ימלט שאלו הספירות הם בסגנון אחד עם המדות האלו, או יותר חשובים מהם או פחותים מהם. ואם הם בסגנון אחד, מה נשתנו אלו מאלו [ומדוע צריך להוסיף על הראשונים]? ואם [הם] יותר טובים [מן הכתוב בתורה], למה העלימם ה' יתברך מן משה? ואם [תאמר כי] נעלמו ממשה, מי יודעם [יותר טוב ממנו? שהרי כלל בידינו] אם רבי לא שנאה [במשנה], ר' חייא מנין לו? [שהרי קיבלנו תורה במסורת!]. ואם [תאמר] משה לא ידעם, מי הוא המקובל שידעם, וממי קבלם? [כוונתו לומר, שאם משה רבינו לא קיבל דבר זה, אין דרך אחרת לקבל את הספירות, אלא אם כן נאמר שקיבלו דברים אלו מן הגויים, ובוודאי אין על כך מסורת]. שהרי גם הם אומרים [במפורש], שגם משה לא הגיע לכלל כל הספירות [וכבר מתרצים כיצד משה לא העביר דבר זה במסורה], ואם משה לא הגיע לכללם, איך יגיע זולתו אליהם? ואם הם [מידות ה' לפי שיטת האומרים, אמנם] פחותים ממדות הכתובות בתורה, למה נחליף אלו באלו? ואם תאמר שהם השפעות [כלומר מקורות שפע שדרכם ה' מנהיג את עולמו], א"כ הם כוחות, כלומר

מלאכים, והמתפלל אליהם אם אומר שהם כוחות או השפעות, א"כ המתפלל והמכוין בהם שהם עצמיות [מצד עצמם] הוא כופר [בבורא יתברך], שכל המתפלל למלאך מהמלאכים [הרי] כופר הוא. והחושב שיש עצמיות בלתי עצם הבורא, שינה לעצמותו [יתברך], ו[בוודאי] כופר הוא. ואם תאמר [ותתעקש] שהם תוארים, יודיענו מה נשתנו אלו מזולתו.

וקשה עוד מזו, שהם דורשים [וכותבים] ברבים, בעניני הספירות, ורומזים אליהם, וחושבים לדבר בסתרי תורה [מה שוודאי אסור על פי התורה שבעל פה ומבואר היטב בדברי חז"ל]. ודברים אלו קשים ומרים כלענה [לכל משכיל], שאם הם סתרי תורה אין לגלותם [שכן מדובר במעשה מרכבה, ואסור ללמד דבר זה ולדרוש בדבר זה ברבים וכל שכן לכתוב הדברים על ספר], ואם [יאמרו שהספירות] אינם סתרי תורה, א"כ הם סברא, וכמה רע ומר לומר על הסברא שהם סתרי תורה. וכמו שאמרו בגמרא (תלמוד בבלי שבת צו:) למי שאמר שצלופחד היה מקושש, עתיד ליתן עליו את הדין. אם (הוא) התורה כסתהו ואתה מגלהו, ואם אינו אתה מוציא לעז על אותו צדיק. כך הדבר הזה, אם הם סתרי תורה, התורה הסתירתם והוא מגלה אותם, ואם אינם, הלא מוציא לעז על התורה, לומר שאלו הם סתריה [ובכך נמצא מבזה באמת את סתרי התורה].

ומ"מ עתיד ליתן את הדין [כל אלו המדברים בעניני הספירות, ואלו אשר הוציאו דבר זה ממוחם], וראוי לגעור באלו הדורשים [בזה], גם באלו המתפארים בזה. ותלמידים שלא שמשו כל צרכם, ואינם רוצים לטרוח בסוגיות ההלכות, בוחרים בקצרה בחבורים כאלה, [על מנת] להתפאר בחכמת הקבלה [להראות עצמם "מקובלים" וחשובים, וכל זה על מנת] להתגדל בפני נשים ועמי הארץ, וליטול עטרה לעצמם בדברים קלים כאלה, והם ריקים ממנה, ועל כיוצא בזה נאמה, הרוצה לכזב ירחיק את עדיו, והרוצה ליחנק יתלה באילן גדול, ושומר נפשו ירחק מהם [מכל המקובלים החדשים ומכל תורת ה-"קבלה" החדשה אשר זרה ליהדות הטהורה]. ע"כ.

"ניתוח וביאור דבריו של הרשב"ש"

ונחל בניתוח תשובתו של הרשב"ש ודקדוק דבריו:

חלק א': הנה בתחילת התשובה כתב הרב: "כי ראיתי רבים מעמי הארץ מתיהרים ומתכבדים בחכמת הקבלה, והם ריקים מחכמה, ולא ידעו עד מה, אני רוצה לבאר כי הם בחשכה יתהלכו". עכ"ל.

וכל המתבונן באמרי פיו, מבין מתוך קולמוסו של הרב, כי ניכר הדבר, שהיתה בעיה חמורה מאוד בעם ישראל בתקופתו, בדומה לתקופתינו אנו, והוא, שרבים מעמי הארץ אשר לא משתדלים בלימוד התנ"ך, לא משתדלים בלימוד המשנה והתלמוד אשר יש לנו עליהם מסורת איש מפי איש עד משה רבינו, אבל רבים מהם נמשכים לאמונה הזרה הזו, והיא "הקבלה" החדשה, שצצה לה משום מקום ללא מסורת אמיתית וסדורה. ומה שכינה הרשב"ש את ה-"קבלה" הזו בתור, "חכמה", כל זה כתב לפי דעתם של הלומדים דבר זה, שהם חושבים את העניינים הללו לחכמה. אבל לאמיתו של דבר לא רק שאינה חכמה,

אלא סכלות אמיתית במחשבת התורה והיהדות. ונראה שתשובתו זו של הרשב"ש, באה בעקבות הנהירה של רבים מעמי ארץ ורבים מן הנשים שהיו מתפתות לדברי "מקובלים" אשר עוסקים בעניינים אלו הקשורים בין היתר לעניני המאגיה, המיסטיקה, השבעות וצירופי שמות מדומיינים וכו'.

ולכן כתב מיד בהמשך דבריו, שהם ריקים מחכמה, ולא רק שהם ריקים מחכמה, אלא שלאמיתו של דבר, אין להם בכלל ידיעה כמה ריקים הם מחכמה. וכמו שסיים את הפתיחה לתשובתו, "אני רוצה לבאר כי הם בחשכה יתהלכו".

כלומר, כל מטרת תשובתו של הרשב"ש, היא תוכחה לאותם אלו המתפתים לרוץ אחרי הקבלה הזו החדשה והזרה ליהדות, ובא לבאר להם, כי הולכים הם בחשיכה גמורה ואפילה, וחייבים להתרחק ממנה מאוד.

וכבר הזהיר הנביא ואמר עליהם (ירמיהו פרק יד פסוק יד – טז): "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי שֶׁקֶר הַנִּבְּאִים נִבְּאִים בִּשְׁמִי לֹא שְׁלַחְתִּים וְלֹא צִוִּיתִים וְלֹא דִבַּרְתִּי אֲלֵיהֶם חֲזוֹן שֶׁקֶר וְקֶסֶם וֶאֱלוּל וֶפֶלִי לִבָּם הֵמָּה מִתְנַבְּאִים לָכֶם: ס לָכֵן כֹּה־אָמַר יְהוָה עַל־הַנְּבִאִים הַנִּבְּאִים בִּשְׁמִי וַאֲנִי לֹא־שְׁלַחְתִּים וְהֵמָּה אֹמְרִים חֶרֶב וְרָעָב לֹא יִהְיֶה בָּ אָרֶץ הַזֹּאת בַּחֶרֶב וּבָרָעָב יִתַּמּוּ הַנְּבִאִים הָהֵמָּה: וְהָעָם אֲשֶׁר־הֵמָּה נִבְּאִים לָהֶם יִהְיוּ מְשֻׁלָּכִים בְּחֻצוֹת יְרוּשָׁלַ͏ִם מִפְּנֵי הָרָעָב וְהַחֶרֶב וְאֵין מְקַבֵּר לָהֵמָּה הֵמָּה נְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנֹתֵיהֶם וְשָׁפַכְתִּי עֲלֵיהֶם אֶת־רָעָתָם".

וכתב הרד"ק, "והעם – אף על פי שהיו מטעים אותם נביאי השקר, [בכל זאת אין הצדקה למעשיהם, כי] היה להם לבחון [בשכל שקיבלו] בין נביאי האמת לנביאי השקר, כי נביא האמת מעמיד אותם על תורת משה, ונביאי השקר מיפים להם ע"ג [בגון לימוד והתעסקות בעניני המאגיה והמיסטיקה, כישופים, השבעות והליכה אחר התוהו אשר בעקבות דברים רעים אלו שנכללים בגדר עבודה זרה, העם עוזבים את לימוד התנ"ך, המשנה והתלמוד, ובכך נמשכים אחר ההבל ויהבלו], שהוא בטול התורה, ואף על פי שהם צודקים בקצת דבריהם בעתידות, היה לכם להחזיק זה בקסם, לא בנבואה, כיון שדבריהם לבטול תורה [אשר נמסרה למשה רבינו איש מפי איש], והיא [תורת] עכו"ם, שאפילו יעשו אותות ומופתים, אמרה תורה, "יומת כי דבר סרה", וקיום האותות והמופתים אמר הכתוב הטעם, "כי מנסה ה' אלהיכם אתכם". ומה שאמר, "נשיהם", כי היו נשמעות לדברי שקר יותר מן האנשים. ע"כ.

חלק ב':

ב) עוד כתב הרשב"ש: " תחלה, ש[מילת]-"קבלה" [כוונתו שמילה זו מתפרשת בעיני העם, לעניינים הקשורים לסודות, שהם הדברים הנסתרים מרוב בני אדם], אינה אלא כשמה [כלומר שמקבלים הדברים המועברים] מהפה לאוזן [בלבד], והדבר ידוע ש[עניינים אלו] אין מוסרין אותה, אלא לחכם [נדול] ומבין מדעתו. ואילו היתה זו שכתובה בספרים [כגון בספר שיעור קומה המזוייף שייחסוהו במרמה לרבי ישמעאל – וכן ספר הזוהר שייחס אותו משה די ליאון לרשב"י במזיד, על מנת שיקבלוהו בני אדם ויקנו ממנו את הספר בדמים מרובים] היא

ה-"קבלה" [=הסוד] האמיתית, איך יטעו המקובלים לכתוב אותה בספרים להטעות בה בני אדם? [והרי הדבר אסור, והוא איסור מן המשנה המפורשת בחגיגה, שאין דורשין במעשה מרכבה, וכל שכן שאין כותבים אותה על הספר]". ע"כ דבריו.

והנה במילים אלו, הרשב"ש מקשה על עצם המילה אשר נתנו לדבריהם החדשים והזרים ליהדות, וקראו לכל ספריהם בשם כללי הנקרא, "קבלה". ומלבד שמי שיש לו שכל, מבין מיד בדעתו, כי משהו כאן אינו כשורה בבחירת מילה זו. שהרי "קבלה" היא אחת! והיא הקבלה למשה מסיני, אשר עברה איש מפיש איש מזמן משה רבינו עד רבינא ורב אשי.

וכיצד יבוא אדם ויקרא לדבר חדש אשר העולה מליבו, שאין לו עליו מסורת, ויקראהו בשם, "קבלה"? האם זו לא הוראה על הרצון העז שיחליפו כל ישראל את תורת משה הטהורה, בתורתם החדשה והזרה? ולא רק שקראו לתורתם, "קבלה", אלא הרחיבו עוז וקראו לתורתם החדשה, "חכמת האמת", "חכמת הפנימיות", וציירו את המשנה ובעלי התלמוד כחכמה חיצונית וטפילה לתורתם, וכאילו אין האמת נמצאת רק אצל בעלי המשנה והתלמוד, אלא האמת היחידה נמצאת רק אצלם בתורתם החדשה הזרה, וכן עשו לחזק דבריהם בספריהם החדשים, והפחידו והזהירו כדרכם, שמי שלא לומד את תורתם, אינו טוב לפני האלהים, ואף יענש על כך.

הלא תראה מה שכתב בספר "איפה שלימה" (אוצרות חיים עמוד 5 בהקדמת המחבר): " ... לרמוז שע"י לימוד זה של חכמת האמת מתבררים ... שכל הגלויות הם כדי לברר החו"ג והלבוש שלהם וכו' [כלומר, הגלויות הם לא בעבור העוונות של עם ישראל, אלא הכל בא בשביל בירורים, ניצוצות, ענינים נשגבים. וזו כפירה ביסוד הבחירה, וכפירה חמורה במחשבת התורה] ואחר שיתבררו [אותם הניצוצות] אז [רק אז... כלומר, כעת ה' יתברך אינו אחד, אלא הוא חסר, ואז] יהיה ה' אחד וכו' [כלומר, ה' יתברך כעת אינו שלם, והוא כל כך חלש ונחות לפי שיטתם, עד כדי כך שהוא צריך שבני אדם השפלים בזה העולם יבררו במעשיהם, בשביל להשלימו ולהיות אחד! וזה ניאוץ, חירוף, גידוף, וכפירה ביסודות דת תורתינו כפי שנבאר בהמשך] ... ועל ידי לימוד חכמת האמת הם מתבררים יותר ומתקרבת הגאולה [כלומר, יש כאן הסתה פרועה וחירוף כנגד התורה שבעל הפה היא המשנה ובעלי התלמוד, שכן רק בלימוד חכמת "האמת" והיא הקבלה החדשה הזרה ליהדות, רק אז תבוא הגאולה] ... ע"פ ושבתם וראיתם וכו' לאשר לא עבדו. כי מי שעוסק דווקא בנגלה ולא בזוהר, נקרא, "לא עבדו", וגם אינו נקרא תלמיד חכם, רק בשם תלמיד, כי שם חכם אינו רק על חכמת הפנימיות ... וכיון שידעת כמה גדולה מעלת לימוד חכמת האמת ... ומי שיכול לקנות לו רב שלימדו "קבלה" ... ומתרשל, גורם אורך הגלות". ע"כ מקצת דבריו.

ונשים לב היטב לדבריו ולחירוף בה' אלהי ישראל:

א) יש חכמת האמת, בה"א הידיעה. כלומר, ה-"קבלה החדשה", היא היא חכמת האמת לפי שיטת המקובלים החדשים. אמנם מסורת של חז"ל, המשנה והתלמוד, זו חכמה חיצונית לתורתם החדשה. והנה כאשר אדם מאמין לדברים אלו חלילה וחס, או חושש להם, כל חייו הוא רואה את המשנה והתלמוד כדברי שולי ולא ראשי, ולא רק זה, אלא כל חייו הוא

משתוקק ורוצה ללמוד את תורתם החדשה, וכאשר יבלע לדבריהם, כבר לא יעסוק במסורת משה האמיתית, אלא בתורתם החדשה. ולעולם יחשוב בדעתו, כי כל זמן שעוסק בתלמוד ובמשנה אינו עוסק בענינים שהם ברומו של עולם, כלומר, עצם המילים, "חכמת האמת" על ה-"קבלה" החדשה הזרה ליהדות, יש בכל הדברים הללו, בכדי החטאת הרבים שלא היתה מאז בריאת העולם, והסתה פרועה כנגד תורת משה. שכן הסיתו את כל ישראל לתת דופי במשנה ובתלמוד, ולהחשיב את הענינים אשר להם, שהם בכלל זרים ליהדות, כעיקר.

ב) לפי שיטת המקובלים, כל הגלויות הם רק בשביל בירורים בלבד, כלומר הגלויות ושאר המכות שמקבלים עם ישראל, לא באו מכות אלו על מנת לעורר את עם ישראל, ולגרום להם להתבונן במעשיהם הרעים אשר עושים, אלא הכל ענינים של בירורים ותיקונים. ותיקונים של מה? ובירורים של מה? שהבורא יתברך יתעלה שמו, יהיה סוף סוף "אחד" לאחר אותם הבירורים. כלומר, לפי דבריהם, כעת ה' יתברך, אינו שלם, והוא כל כך חלש ונחות לפי שיטתם, עד כדי כך שהוא צריך שבני אדם השפלים בזה העולם יבררו במעשיהם ענינים, בשביל להשלימו ולהיות אחד!

ובאמת כאשר נתבונן בדבריהם, עלינו להזדעזע, על דברים קשים אלו, וחייבים אנו לומר, ללא מורך וללא פחד, שזה ניאוץ, חירוף, גידוף, וכפירה ביסודות דת תורתינו. שהרי ה' אחד ושמו אחד, ואינו חסר חלילה וחס. ובדברים אלו שאמרו, ניאצו וחירפו כלפיו יתעלה שמו, בשלושה חירופים קשים, ומהם: "הבורא חסר" – "הבורא זקוק לבני אדם השפלים" – "הבורא מתפעל מבני אדם".

וכבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם (הקדמה לפרק חלק סנהדרין י' א'): "היסוד הראשון – מציאות הבורא ישתבח. והוא, ש[נדע בדעתינו ונחתום בליבנו, כי] יש שם מצוי בשלמות אופני המציאות, והוא עלת מציאות כל הנמצאים, ובו קיום מציאותם, וממנו נמשך להם הקיום. ואילו [חלילה] נתאר סילוק מציאותו, [נדע בהחלט] כי אז בטלה מציאות כל נמצא, ולא ישארו קיימים במציאות. ו[אמנם], אלו נתאר סילוק כל הנמצאים זולתו, כי אז [ודאי] לא תבטל מציאותו יתעלה, ולא תחסר.

כי הוא יתעלה בלתי זקוק במציאותו לזולתו [לאף אחד], וכל מה שזולתו מן השכלים, כלומר המלאכים וגרמי הגלגלים ומה שלמטה מהן, הכל זקוק במציאותו אליו. וזה יסוד הראשון, הוא אשר מורה עליו דיבור [שאמר] (שמות פרק כ פסוק ב פרשת יתרו): "אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים לֹא־יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנָי". ע"כ.

והנלמד מיסוד זה, שלעולם ועד אין הבורא זקוק לנו ולא למעשינו, וכן בענין המלאכים, אין הוא זקוק להם כלל על מנת שיעשה רצונו וחפצו בעולם שברא, אלא הם שליחיו עושי רצונו. וכל החולק על זה, הרי הוא מין ואפיקורוס, כמו שסיכם רבינו הטהור הרמב"ם את יסודותיו.

ג) עוד לפי שיטת המקובלים יוצא, שרק על ידי לימוד "חכמת האמת" העניינים מתבררים ומתקרבת הגאולה. כלומר לפי שיטת המקובלים, לא די שה' יתברך אינו שלם, לא די שה' יתברך זקוק לבני אדם, לא די שכפרו ביסודות הדת, אלא, לא ניתן בשום מצב להשלים את העניינים החדשים שלהם, על ידי לימוד תורת האמת המשנה והתלמוד, ומדוע? כי לימוד התנ"ך המשנה והתלמוד, הם חכמה חיצונית לפי שיטתם, וה' יתברך לפי שיטתם לא מתרצה בה כל כך, ושם הניצוצות לא חוזרים לבורא יתברך כמו שצריך לפי שיטתם. וכמובן, שוב אנו מוצאים הסתה פרועה ועצומה כנגד תורת משה רבינו והמסורת של חז"ל.

ד) עוד לפי שיטת המקובלים יוצא, שמה שנאמר (מלאכי פרק ג פסוק יח – כב): "וְשַׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע בֵּין עֹבֵד אֱלֹהִים לַאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוֹ". מי הוא "נקרא אשר לא עבדו"? מי שעוסק בתנ"ך, במשנה, ובתלמוד. והמחבר "איפה שלימה", בכוונת תחילה לא כתב את הפסוק המלא, אלא הבליע דבריו וכתב כך בזה"ל: "ושבתם וראיתם וכו' לאשר לא עבדו". ומפני מה ראה להעתיק כך את הפסוק דווקא? אלא מכיון שכתוב בפסוק, "בין צדיק לרשע", לא רצה המחבר לומר בפירוש "רשעים" על מי שעוסק בתלמוד ובמשנה. וכל זה עשה, על מנת להסתיר את כפירתו בחז"ל ובתורה שבעל פה – המשנה, ופעל כן, על מנת להטעות את העם, שיאמינו לדבריו הנראים כתורניים למי שלא מתבונן היטב בהם, אך המתבונן היטב מיד יראה את כפירתו. והכוונה שמי שמתבונן, יראה מיד שבפסוק הנ"ל, כתוב מפורש, שמי זה נקרא, "לא עבדו"? זה הרשע! וכי יעלה על הדעת שמי שעסק כל ימיו במשנה ובתלמוד יקרא רשע?!!

ולפי שיטת המקובלים יוצא בפשטות, שמי שעוסק בתלמוד ובמשנה, נקרא, "לא עבדו", וממילא הוא רשע גמור. וכעת עלינו לשאול כאן את הקוראים הנעימים, האם אינכם מזדעזעים מהדברים הכתובים כאן? האם דברים אלו אינם צריכים קריעה? האם זה אינו חירוף כלפי אבינו שבשמים? האם זה אינו חירוף כנגד תורת משה ומסורת חז"ל? לא נמאס לכם לתרץ תירוצים על מנת להצדיק את השקר! אינכם מתבוננים בחירוף ובניאוץ הנאמר כאן? לא אכפת לכם מן הבורא יתברך ויתעלה שמו?

שהרי כתבו במפורש: "כי מי שעוסק דווקא בגמלה ולא בזוהר, נקרא, "לא עבדו", וגם אינו נקרא תלמיד חכם, רק בשם תלמיד, כי שם חכם אינו רק על חכמת הפנימיות ... וכיון שידעת כמה גדולה מעלת לימוד חכמת האמת ... ומי שיכול לקנות לו רב שלימדו "קבלה" ... ומתרשל, גורם אורך הגלות".

כלומר הם מודים ואומרים בפה מלא ללא מורך וללא פחד מן הבורא, מי שעוסק במשנה ובתלמוד בלבד, הוא רשע ארור, ולא רק שהוא רשע ארור, אלא הוא גורם לאורך הגלות. ובפרט שלעולם אינו יכול להקרא תלמיד חכם, אלא רק בשם תלמיד מן השורה, כי אין חכמה לפי שיטתם אלא רק חכמת הזיווגים, הנקראת "קבלה". ולפי שיטתם המקובלים החדשים, זה מה שיקרה למי שלומד רק תלמוד ומשנה (מלאכי פרק ג פסוק יח – כב): "וְשַׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע בֵּין עֹבֵד אֱלֹהִים לַאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוֹ: ס כִּי־הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בֹּעֵר כַּתַּנּוּר וְהָיוּ

כָּל־זֵדִים וְכָל־עֹשֵׂה רִשְׁעָה קַשׁ וְלִהַט אֹתָם הַיּוֹם הַבָּא אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר לֹא־יַעֲזֹב לָהֶם שֹׁרֶשׁ וְעָנָף: וְזָרְחָה לָכֶם יִרְאֵי שְׁמִי שֶׁמֶשׁ צְדָקָה וּמַרְפֵּא בִכְנָפֶיהָ וְיָצָאתֶם וּפִשְׁתֶּם כְּעֶגְלֵי מַרְבֵּק: וַעֲסוֹתֶם רְשָׁעִים כִּי־יִהְיוּ אֵפֶר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם בַּיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: פ זִכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֹרֵב עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים". כלומר, מי שלומד תלמוד ומשנה ועמל בה, נקרא רשע, גופו ישרף בתחיית המתים, ונקראים, "זדים", "עושי רשעה", הם יהיו אפר תחת כפות המקובלים החדשים. אולם מה יעשו עם זעקת הנביא שצועק ואומר, "זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחורב על כל ישראל", מי שישרף ויהיה אפר, מי שנקרא רשע, זה אותם אלו שעזבו את תורת ה'. כל שכן מי שחירף וניאץ כנגד תורת ה'. ומה היא תורת ה' האמיתית? תורת משה שניתנה בסיני! והיא התורה שבכתב, והתורה שבעל פה שעברה במסורת מסודרת איש מפי איש! והמבין יבין.

ולכן הרשב"ש מבאר, שמה שקראו לתורתם החדשה, "קבלה", עשו זאת, על מנת לצייר בעיני הקוראים והשומעים, כי מדובר כאן בדברים וסודות אשר יש להם "מסורת" נסתרת. ועל זה מקשה הרשב"ש וכותב, שהרי הם טוענים שהמילה "קבלה" הם סודות התורה שקיבלו מאחד לשני, ולאמיתו של דבר, המילה "קבלה", אינה אלא כשמה, כלומר דברים אשר מועברים אחד לשני, כמו תורה שבעל פה שעברה מאחד לשני, כמו שמבואר במסכת אבות (א' א'). ולכן דווקא מצד טענתם עולה קושי גדול עליהם, מכיון שהם טוענים שהתורה הזרה אשר להם, היא הסוד האמיתי, והם הם עניני המרכבה והמדע האלהי! וכמו שביארנו עד עתה, אסור להעביר עניני מעשה בראשית אחד לשני! אם כן בוודאי דבריהם הם לא סודות אמיתיים, מכיון שסודות אמיתיים אינם מועברים מאחד לשני, וכל שכן שלא נכתבים על ספר!

ולמדים אנו לאורך כל הדרך, שאסור להעביר אותה מאחד לשני, אלא רק לחכם גדול המבין מדעתו, וגם בזה למדים אנו, שמדובר כאשר רומז לו הדברים ופותח לו מעט מעט, מה שנקרא, "ראשי פרקים".

ולכן הדבר פשוט, שאם היתה הקבלה החדשה הזרה ליהדות, הסודות האמיתיים ומעשה המרכבה, כיצד טעו לכתוב אותה בספרים ולהטעות בה בני אדם? שהרי אסור לכתוב את הדברים על הספר! וכל הכותב הדברים על הספר, הרי הוא מטעה את בני אדם ומביא אותם לידי התוהו! אלא ודאי כי כל עניני ה-"קבלה" החדשה, לא מדובר שם לא בסודות, ולא בדברים עליונים, אלא בדברים זרים מאוד ליהדות הטהורה. וכמו שכתבנו במאמר הנוגע לעניני הקמיעות, והבאנו את רב שרירא ורב האי גאון, שלא רק שהיו נגד הקמיעות ודברי ההבל הזרים ליהדות, אלא היו נגד כל דבר שהוא נוגד את מסורת חז"ל. ומי זה ואיזה הוא אשר ידבר סרה או ירמוז כלפיהם נחיתות באחד מן הדברים?

חלק ג':

ג) עוד כותב הרשב"ש: "ואם תאמר, שבאותן דברים יש כפלים לתושיה, לא ימלט משני

פנים: או שאותם דברים לא יודעו אלא מפי מקבל מפה לאוזן, א"כ חזר הדין להיות הדבר מפה לאוזן [שאסור לדרוש בו ברבים או לכותבו על הספר]. ואם הדבר ההוא השאירוהו לחכמים להתבונן, חזר הדבר להיות סברא, ולא קבלה [=סוד אמיתי]". ע"כ.

והנה מנמק את דבריו הרשב"ש, על אלו שיקומו ויטענו על דבריהם הזרים, שאמנם, אע"פ שלא הותר לכתוב ולבאר עניני הסודות שהם מעשה בראשית, ועניני מעשה המרכבה שהם המדע האלהי, אולם באותם דברים שכתבו, יטענו הם, כי יש – "כפלים לתושיה", ושני מילים אלו לקוחות מספר איוב, ושם נאמר (איוב פרק יא פסוק ה – ו): "וְאוּלָם מִי־יִתֵּן אֱלוֹהַּ דַּבֵּר וְיִפְתַּח שְׂפָתָיו עִמָּךְ: וַיַּגֶּד־לְךָ תַּעֲלֻמוֹת חָכְמָה כִּי־כִפְלַיִם לְתוּשִׁיָּה וְדַע כִּי־יַשֶּׁה לְךָ אֱלוֹהַּ מֵעֲוֹנֶךָ". כלומר, צופר הנעמתי כאשר דיבר לאיוב, אמר לו והודיע לו, כי יש דברים שנעלמים ממנו ואינו יודע אותם, או שכח מהם, ואם יזכירו לו אותם, בוודאי שידע שכל מה שעובר עליו הכל נעשה בדין וצדק.

ועל זה אומר הרשב"ש, הגם כי יאמרו המקובלים החדשים, כי הדברים אשר נכתבו על הספר, אלו דברים נסתרים ויודעו ליודעי הנסתר בלבד, בכל זאת חזר הדין להיות מן הפה לאוזן, ואסור לדרוש אותם ברבים, וכל שכן שאסור לכותבם על הספר, כי יכול האדם להגיע לידי כפירה ובלבול, ובעצם בוודאי יוליד כפירה שאין כדוגמתה, ואע"פ שיטענו הם, שאותם הדברים נכתבו על מנת שמעטים מאוד יבינו אותם, ממילא הקלקול קרוב מאוד והכשילו את הרבים, ודרשו בדבר שאסור לדרוש בו ברבים, ועברו על איסור משנה מפורשת. ואם יתרצו ויאמרו כי הדברים הללו אינם מעשה מרכבה, חזרו דבריהם להיות סברא, ואין דבריהם קבלה אמיתית ולא שום סוד, וממילא אין להתייחס לדבריהם ולא לקחת אותם לשום משקל!

חלק ד':

ד) עוד כותב הרשב"ש בעניני הספירות, שבעצם לטענתו, אין הם שונות מעניני ותועבות הנצרות, וכתב בזה"ל: "ועוד, שהם [בעלי הקבלה החדשה] לא ידעו [להסביר] אלו עשר ספירות מה הם, אם הם: או תוארים. או שמות. או השפעות שופעות מאתו יתברך. ואין כפי השכל חלוקה רביעית. ואם תאמר שהם שמות, א"כ אין הם עצמיות, ואם הם עצמיות הם תוספת [על השמות], א"כ [מה ההבדל בין הסוברים עשרה ספירות לבין הנוצרים הסוברים שלוש? שהרי] אם הנוצרים טוענים השלישיות, אלו טוענים העשיריות". עכ"ל.

והנה הרשב"ש בעצם מפריך את דבריהם של בעלי הספירות החדשות והזרות ליהדות, ומוצא פגם גדול מאוד בהבליהם. וראשית כל ניכר, כי הפגם הגדול ביותר של אותם ממציאי ובודי הספירות, שאין הם יודעים להסביר בדיעה שווה, מה הם בכלל העשר ספירות הללו שאמרו ושייכו לעצמותו של הבורא יתברך, ולמה הם נועדו בכלל לפי שיטתם. וכמובן מציין הרשב"ש ומעלה, שההמצאה הזו של ענין הספירות, אינה שונה כלל מהשילוש של הנוצרים יש"ו. אלא שסוברי הספירות החדשות, אינם יודעים להסביר היטב את ענינם. כי

יש מהם אומרים, שהספירות הם, "תוארים", ויש אומרים שהם, "שמות". ויש אומרים שהם, "השפעות" שברא ה' יתברך בעולמו, כלומר שדרכם בא השפע לעולם.

טענה ראשונה מה הם ה-"ספירות":

על הענין הראשון עונה הרשב"ש ומנמק, ש-לאלו הסוברים ומתרצים, שהספירות "הנשגבות" הקשורות בבורא יתברך, הם בסך הכל "שמות" (כתר, חכמה וכו'). כלומר, יש חלק מבעלי הספירות שמתרצים ואומרים, כי הספירות אינן "תוארים" הבאים לתאר דבר כלפיו יתעלה וכיצד הוא בעצמיותו ודרך הנהגתו, וגם אינן מקור לשפע מסויים. אלא הם עשרה שמות בלבד השייכות אליו יתברך.

ועל טענה זו כותב הרשב"ש ואומר, אם כן לפי שיטתם, הספירות אינן עצמיות הבורא [בניקוד שורוק ולא בחולם. והכוונה לעצמותו של ה' יתברך, כלומר אינן שייכים לעצמותו יתברך ולמהותו], מכיון שהם טוענים שהם רק "שמות" בלבד! על טענה זו עונה הרשב"ש ואומר, בוודאי שענין הספירות זו המצאה קלושה, כי לא יתכן שיתייחסו שמות אחרים אליו יתברך, שכן היו צריכים להודיע לנו דבר זה בקבלה למשה מסיני! וממילא הם כלום ושום דבר!

אמנם, אם יתעקשו בעלי הספירות החדשות הללו לומר, שהם "שמות" הנוגעים לעצמותו, ובאים לתאר את פעולותיו, בוודאי שנאמר אנו, כי הם תוספת על שמותיו יתברך! ונמצא חירוף וגידוף עצום באלו הדברים! על כך שהם הוסיפו שמות, שלא נאמרו על ה' יתברך בתנ"ך, ויתרה מזאת באו להחליף הקיימות. שכן על פי דבריהם אלו, אם הנוצרים טוענים השלישיות בעצמותו, אז אלו המקובלים טוענים העשיריות, ומה השתנו אלו המקובלים מן הנוצרים? ובוודאי שאין שוני ביניהם! ונסביר את דברי הרשב"ש מדוע לפי שיטתו, אם יטענו המקובלים שהספירות שקשורים לעצמותו יתברך לפי שיטתם, הם רק שמות, הדבר ודאי גובל בכפירה גדולה בדיוק כמו של הנוצרים, ואף יותר חמור מכך. ונמצא כי אין הבדל בין המקובלים מאמיני הספירות, לנוצרים מאמיני השילוש הטמא.

נצרות ויסודותם:

בתורת הנצרות שר"י, ישנו יסוד ברור וקו מנחה את דתם, קיים אל אחד! כלומר, הנוצרים ומקימי דת הנצרות שר"י, מודים שהאל יתברך הוא אחד ולא שנים או יותר. אלא שהיסוד שעליהם מתבססת הנצרות, היא אשר מתייחסת לעצמותו ומהותו של האל, ולפיה, אף שהאל יתברך הינו אחד, בכל זאת הוא מצומצם\מחלק\מחולק, לשלוש פנים [=שלוש פרצופים] במהותו, וגם אותם שלושת הפנים [=שלושת הפרצופים] זהות במהותן. אלא שההבדל ביניהם, הוא, שאע"פ שאותם הפרצופים\פנים הם זהות במהותן, הנה אומרים הם שכל אחד מאותם הפנים\פרצופים, יש לה אישיות נבדלת ועומדת בפני עצמה. [ובזה לא שונים הדברים ממה שהובא כלל בספר שנקרא "זוהר", והדמיון בין הפרצופים המובאים בזוהר, לפנים הנזכרים בנצרות, דומים הם מאוד. וחוששני שמחבר הזוהר משה די ליאון וחבריו החדירו הרבה מן הזיות הנצרות לעם ישראל במסווה של תורה].

ואלו הם השלושה פנים\פרצופים:

א) אבא – שהוא נקרא "האב".

ב) הבן – שהוא נקרא "האל הבן". והנה כאן לפי שיטתם, יש"ו נכנס לענין, ולפי שיטתם שר"י, אחת מפני ה' נעשו גשמיים, ונתעברו ביש"ו ימחה שמו מן העולם.

ג) רוח הקודש.

קו יסוד זה שהנחו מקימי הנצרות שר"י, הוא עקרון אמונה עליון כמעט בכל הכנסיות מאז המאה הרביעית, כשהחולקים על כך סומנו כ-מינים. למרות שיש מי שחולק על כך אצלהם, רובם מסכימים לכך. ולמרבה הפלא כתוב בספר הנצרות שר"י: "... אין אֱלִיל בָּעוֹלָם וְאֵין אֱלֹהִים בִּלְתִּי אֶחָד". כלומר, הנוצרים "מודים" שהאל אחד, וגם אומרים, "אין אלהים בלתי אחד". אלא שבכל זאת מחלקים אותו בעצמותו. וכמובן כל זה כתבו על מנת להטעות את האנשים הנוהים אחריהם, שיאמרו, הנה הנוצרים מודים באל אחד, ויאמרו כל המאמינים בכוזביהם, "שכל מה שמחלקים את הבורא זה רק במשל, או רק על מנת לשבר את האוזן" וכו' וכו'. אלא שבתוך תוכם, כופרים ומינים גמורים הם, וחולקים על יחוד ה' ועל אחדותו, יתעלה שמו מן הטפשות הזו.

ולכן על היסוד הזה של הנצרות, שהודו שהבורא הוא אחד, ועם כל זה חילקוהו לשלוש, ולא רק שחילקוהו לשלוש, אלא קראו לעצמותו יתברך בשמות, וחילקו את מהותו לשלושה, והפכו אותו בעצם מחולק לשלושה ונתנו בו החלוקה בצד מה, ואמרו והוסיפו שיש לו פנים\פרצוף במהותו, ולמרות שמודים שהוא אחד בכלליותיו, כל זה לא יעזור להם להנצל או להתנצל משחיתותם. שכן אסור לחלק את הבורא בשום אופן של חלוקה ולו המעטה ביותר, וכל שכן לכנות את אותה החלוקה בשמות או לתת לו אופי של פרצופים\פנים.

וכבר כתבנו והוכחנו במאמרים של עניני מעשה מרכבה, שאין אדם בעולם אשר יכול להשיג את עצמותו יתברך ואפילו במעט מן המעט, וכמו שכבר הוכחנו, שאפילו משה רבינו שהשיג בשלימות את הדרכים שבהם ה' מנהיג את העולם, וידע את מהלכי המלאכים וכו', גם הוא לא השיג את עצמותו יתברך ומי הוא באמת, כי לא ניתן להשיג דבר זה לאף אדם חי. ועל אותו הענין הזה כותב ומזהיר הרשב"ש ללא מורא וללא פחד, שאין המקובלים החדשים כולם כולל כולם, שונים ממקימי דת הנצרות שר"י, שהם הנוצרים מודים שהבורא הוא אחד ואין שני לו! אמנם מחולק במהותו ועצמותו לשלושה שמות.

וכן המקובלים אומרים כן, ומודים בפיהם שהוא אחד, ואף מביאים בתוך דבריהם את מה שכתב רבינו הטהור הרמב"ם בהלכות יסודי התורה, ומזהירים בספריהם שנדע בדעתינו שהבורא הוא אחד ולא נחרוג מכך וכו' וכו', אבל בכל זאת למסקנה אומרים הם שהבורא מחולק לעשרה שמות\תוארים\השפעות – שהם קשורות קשר ישיר לעצמותו של הבורא.

ומחבר ספר הזוהר שיצא לפני כ – 750 שנה בערך, הוליך את עם ישראל שולל להאמין לא רק בספירות הזרות, אלא עשה את הבורא ברוך הוא, לפרצופים כדוגמת הנוצרים שר"י, ובמילים אלו נלמד, שאין הם שונים מדת הנצרות שר"י.

והנה אני אומר ללא פחד, שאם הם המקובלים לאורך הדורות, חשבו, שכאשר יאמרו בפיהם ויכתבו בקולמוסם שהבורא הוא אחד, ובכל זאת יחלקוהו לעשרה בעצמותו ויסכימו לכך, יחשבו שבזה ינצלו מן המבוכה הגדולה שבאה להם? הנה לפי עניות דעתי, בזה שגו יותר, ואף כפרו יותר מן הנוצרים! והכעיסו לפני המקום יותר מן הנוצרים! ולפי דעתי בעלי הספירות הללו חמורים פי כמה מן מחזיקי הנצרות שר"י.

ומדוע? ב' סיבות בדבר:

א) מכיון שהנצרות כבר נתפסה כדת כפרנית, ונתפרסם גנותה ברבים, ומינות גמורה בעיני כמעט כל היהודים, ואין הטועים אחריה אלא מעט.

אולם לצערינו הרב, כל הענין זה של ה-"ספירות" החדשות והזרות ליהדות, וכן כל ענין הפרצופים הנזכרים בספר זוהר, כל זה נתפס בעם ישראל כדבר רוחני וקדוש ביותר, כאילו זה חלק מן עשרת הדברות חלילה וחס. וזה הוא ממש עיוורון חושים, מכיון שהנוצרים עשו הבורא שלוש, ובעלי הספירות עשו את הבורא יתעלה שמו עשרה, אלא שזה עשו במסווה של תורת אמת, מפני ששייכו ספר זה לתנא הגדול רשב"י.

ולא רק שזה במסווה של תורת אמת, אלא בתוך דבריהם של בעלי הספירות והפרצופים, מביאים הלכות מתוך דברי רבינו הטהור הרמב"ם, שה' הוא אחד, ואף מזהירים ואומרים שאין עוד אל אחד מלבדו וכו'. ובדיוק כמו שעשו הנוצרים. וכמובן שכל זה לא יעזור להם ולא יציל אותם מן המבוכה הגדולה שהכניסו הם את עמינו הטהור!

ומה יעזור לאדם שיודה בחדר חקירות לומר שלא רצח, בזמן שכל הראיות, ההסרטות, ההקלטות, תביעות האצבע וכו', מעידים ומגידים שהוא הרוצח! היעלה ביד השופט לשחררו מן המשפט בעבור זה שאמר, "אני לא רצחתי"? בוודאי שלא!

ב) הנוצרים אמנם חילקו את הבורא יתברך לשלושה, אלא שהם לא אמרו על הבורא דברים נתעבים וקשים הנוגעים לעצמותו. אבל בספר הזוהר שכתבו משה די ליאון וחבריו, שם דיברו על הבורא בעניני זיווגים הנוגעים לעצמותו יתברך, וקראו לו, "זעיר" וכו'. והרסו הם בדברים אלו יותר מכולם. ואף אם יאמר האומר שמדובר במשל ומליצה, ממתי הותר לדבר על עניני משגל ותשמיש ברבים? ועוד על הבורא יתברך? בוודאי כי ניאוץ וחירוף אלו הדברים.

וכתב רבינו הטהור הרמב"ם בספרו הגדול "מורה הנבוכים" (חלק א פרק נ): "דע אתה המעיין במאמרי זה, כי ההאמנה [האמיתית והטהורה] אינה הענין הנאמר בפה, אבל [=אלא האמנה האמיתית

היא] **הענין המצוייר בנפש** [האדם], **כשיאמינו בו שהוא כן, כמו שיצוייר** [בליבם ובמוחם]. **ואם יספיק לך מן הדעות האמתיות או הנחשבות אמתתם אצלך כשתספרם במאמר מבלתי שתציירם, ותאמין בהם, כל שכן שתבקש מהם האמת, הוא קל מאוד, כמו שתמצא רבים מן הפתאים ישמרו אמונות** [זרות] **לא יציירו להם ענין** [בנפשם ולא יתבוננו בהם] **בשום פנים** [אם הם נכונים או לא]. **אבל אם מלאך לבך לעלות לזאת המדרגה העליונה** [היא] **מדרגת העיון** [בשכלך, וחקור הדבר היטב במוחך], **ושיתאמת לך** [על ידי זה בבירור] **שהשם אחד האחדות האמתית, עד שלא תמצא לו הרכבה כלל, ואין לחשוב בו שום חלוק בשום פנים, דע** [לך, שכמו שהוא יתברך אינו מתחלק, כך תדע בדעתך] **שאין לו יתעלה תואר עצמי בשום פנים ולא בשום ענין.** [וכל תואר אשר תמצא שיתואר בו בספרי התנ"ך – הכל הוא בגדר "דברה תורה כלשון בני אדם"]. **וכמו שנמנע היותו גשם** [=נשמי, כלומר שאין לו יד ולא רגל ולא גוף ולא דמות הגוף], **כן** [=כך בוודאי] **נמנע היותו בעל תואר עצמי.**

אמנם מי שהאמין שהוא [יתברך] **אחד** [במהותו, אמנם חשב בדעתו שאע"פ שהוא אחד במהותו, אינו נשלל שהוא] **בעל תוארים רבים,** [הנה בוודאי כי זה] **כבר** [קלקל, ו]**אמר** [בכך], **שהוא** [יתברך] **אחד במלתו** ו[אמנם] **האמינו רבים במחשבתו** [כלפי עצמות הבורא]. ו[דבר] **זה** [הוא] **כמאמר הנוצרים,** [שאמרו וכתבו ש]**הוא** [יתברך] **אחד אבל הוא שלושה, והשלושה** [הם] **אחד. כן מאמר האומר הוא אחד, אבל** [בכל זאת] **הוא בעל תוארים רבים, והוא ותואריו אחד עם הסתלק הגשמות והאמנת הפשיטות הגמורה.** [כמו בעלי הספירות החדשות והזרות]". **ע"כ.**

והרי לך קורא נעים, שאין התנצלות ואין הבדל למי שאומר בפיו שהוא יתברך אחד, ולפי דעתו במהות האחד הבורא מתחלק לשלושה כדעת הנוצרים, או לעשרה כדעת המקובלים החדשים.

2) טענה שניה מה הם ה-"ספירות":

והנה טענה שניה בפיהם של בעלי הספירות החדשות והזרות ליהדות, היא, שכל עניני הספירות הם רק בגדר "תוארים", כלומר שהם תוארים הבאים לתאר את הנהגת ה' יתברך בעולמו, וכשנאמר על הבורא יתברך, "רחום", זה נקרא שם שמתאר לנו בני אדם כיצד ה' יתברך מתנהג עם בני אדם, ולא שיש רחמים אצלו יתברך כמו שבני אדם מרחמים, אלא הוא שם שמתאר את מידותיו יתברך במה שבני אדם יכולים לשמוע ולהבין.

ועל זה משיב הרשב"ש ואומר, "ואם תאמר [שהספירות הם] **"תוארים", מה נשתנו תוארים אלו משאר התוארים? והרי הקדוש ב"ה הודיע למשה י"ג מדות שבהם ה' יתברך מתנהג עם בני אדם בעולמו! ולמה מיעטו הם** [המקובלים החדשים] **ג' מהם לפי שיטתם?". עכת"ל.**

ואם גם על טענה זו ישיבו המקובלים החדשים ויאמרו, שלא מיעטו הם ג' מידות מ-יג' מידות האמורות בתורה, כי מה שכתוב בתורה זה באופן אחד, ועשרה ספירות זה על אופן אחר, ואינן מתנגשות אחת עם השניה.

על זה ענה הרשב"ש ואומר, "ואם יאמרו שהספירות הם אמנם תואריו יתברך, אלא שאינם אלו הכתובים בתורה , בכל זאת – לא ימלט שאלו הספירות הם בסגנון אחד עם המדות האלו, או יותר חשובים מהם או פחותים מהם. ואם הם בסגנון אחד כמו ה-יג' מידות הכתובים בתורה, יש לשאול, מה נשתנו אלו מאלו? ומדוע צריך להוסיף על הראשונים?

ואם יתרצו ויאמרו, שהם יותר טובים מאלו ה-יג' מידות הכתובים בתורה, למה העלימם ה' יתברך ממשה רבינו עליו השלום? ואם תאמר כי נעלמו ממשה רבינו, איך יתכן לסבור כן? ומי יודע יותר טוב ממנו? שהרי כלל בידינו אם רבי לא שנאה במשנה, ר' חייא מנין לו? שהרי קיבלנו תורה במסורת!.

ואם תאמר משה לא ידעם, מי הוא זהו ואיזה הוא המקובל שידעם? וממי קבלם בכלל? כלומר אם משה רבינו לא קיבל דבר זה, אין דרך אחרת לקבל את הספירות, אלא אם כן נאמר שקיבלו דברים אלו מן הגוים, ובוודאי אין על כך מסורת ודברי הבל הם בעולם. שהרי גם הם אומרים במפורש, שמשה רבינו לא הגיע לכלל כל הספירות, ובכך מתרצים כיצד משה לא העביר דבר זה במסורה וכיצד לא ידעו על כך חז"ל. ועל זה יש לענות, אם משה לא הגיע לכללם, איך יגיע זולתו אליהם? ואם הם מידות ה' לפי שיטת האומרים, אמנם פחותים ממדות הכתובות בתורה, למה נחליף אלו באלו? ואין אנו צריכים אליהם כלל!". עכת"ל.

ובעצם במילים אלו הרשב"ש לא משאיר מקום לדבריהם החדשים והזרים ליהדות הטהורה ולקבלת חז"ל האמיתית, מכיון שהוא דחק את בעלי הספירות לפינה מאוד צרה שאין להם מה להשיב עליה. כי אם יאמרו שהספירות הם מידותיו יתברך ממש, כמו שכתוב בתורה יג' מידות, הרי בהכרח כי מיעטו הם ג' מידות ממה שכתוב בתורה, ועברו על עבירה חמורה מאוד של בפירה בתורה הקדושה, והסרת חלק ממידותיו בספירותיהם החדשות והזרות ליהדות הטהורה.

ואם יאמרו ויתרצו שאינם דומים למידות הכתובות בתורה, והם דרך אחרת לתאר את מידותיו, על זה טוען הרשב"ש ואומר, שלפי דעת המקובלים, בהכרח צריך לומר כי הספירות החדשות הם חייבים להיות, או יותר טובים מן המידות האמורות בתורה, או פחות מעולות מן המידות הכתובות בתורה. ואם יאמרו שהספירות אינם דומים למידות האמורות בתורה, אבל בכל זאת הם בסגנון אחד. אם כן מה נשתנו אלו מאלו? ומדוע עברו על איסור חמור להוסיף על הראשונים הכתובים בתורתינו הקדושה? ואם יטענו ויאמרו, שעשר הספירות יותר טובים במהותם מן יג' המידות הכתובות בתורה, על זה יש לשאול, למה העלימם ה' יתברך ממשה רבינו עליו השלום? ואם בכל זאת יתעקשו לומר כפי הנראה מדבריהם, שאכן העלימם הוא יתברך ממשה רבינו, כיצד יתכן לסבור דעה כפרנית זו?

שהרי משה רבינו הגיע להשגה הגדולה ביותר שהגיע בה איש מבני אדם. ולא היה אדם כמו משה רבינו שהשיג מה שהוא השיג, ולא יהיה לעתיד שישיג מה שהשיג הוא. וכלל בידינו, שכל שלא שנה רבי יהודה הנשיא דבר מה, רבי חייא מנין לו? שכל תורתינו היא

במסורת איש מפיש איש. ואכן המקובלים החדשים מודים בכך, שדבריהם אינם במסורת, אלא קיבלו הם מפי הגבורה, כלומר שקיבלו דברים אלו בעצמם, ורבים מאוד מהם מודים, שמשה רבינו לא ידע את הדברים שהם יודעים כיום. ועל זה תמה הרשב"ש, שהרי בכך הם כופרים גמורים ביסודות דת תורתינו הקדושה ומצוה להשמידם ולבערם, שהרי העידה התורה שלא יקום עוד אדם כמשה רבינו. ואם משה רבינו לא ידע דבר זה, מי יכול לדעת דבר זה? ובוודאי שאין על כך מסורת, והכל דברי הבל הם והמצאות חדשות מקרוב באו.

ומסביר הרשב"ש ומנמק, שהרי גם הם אומרים במפורש, שמשה רבינו לא הגיע לכלל כל השגת הספירות, ובכך גם מתרצים הם כיצד משה לא העביר דבר זה במסורה, ומתרצים כיצד לא ידעו על זה חז"ל. ועל זה יש לענות, אם משה רבינו לא הגיע להשגה זו, מי הוא ואיזה הוא שיגיע להשגה זו? ואם הם, הספירות החדשות, הם מידות ה' לפי שיטת האומרים, אמנם מודים כי הם פחותים ממדות הכתובות בתורה, למה נחליף אלו באלו? ואין אנו צריכים אליהם כלל אחר שיש לנו יג' מידות האמורות בתורה!

ונחתום מאמר זה בגודל השגת משה רבינו עליו השלום כמו שכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "והיסוד השביעי נבואת משה רבינו. והוא, שנאמין שהוא אביהן של כל הנביאים, שקדמו לפניו, והבאים אחריו, הכל הם למטה ממנו במעלה, והוא בחיר ה' מכל המין האנושי, אשר השיג ממנו יתעלה יותר ממה שהשיג [בעבר] וישיג [בעתיד] כל אדם שנמצא, ושימצא [לעתיד].

ושהוא עליו השלום הגיע לתכלית הרוממות מעל האנושיות, עד שהשיג המעלה המלאכית ונעשה במעלת המלאכים, לא נשאר לפניו שום מסך שלא קרעו, ולא עצר בעדו שום מעצור גופני, ולא נשאר בו שום דבר מן החסרון לא מעט ולא הרבה, והושבתו בו הכוחות הדמיוניים והחושים בכל השגותיו, ונתבהל כוחו המתעורר, ונשאר שכל בלבד, ועל ענין זה אמרו עליו שהוא מדבר עם ה' בלי אמצעות המלאכים". ע"כ.

והנה מוכח לך אתה הקורא הנעים, כי משה רבינו הוא היחיד מכל בני אנוש שהיו ושיהיו בעתיד, ששבר כל המסכים כולם, והשיג את הנהגת ה' יתברך בשלימות, והיה בקי בכל עניני מעשה המרכבה בתכלית השלימות.

ומכיון שכך, לעולם ועד אי אפשר היה לכחש ולומר לו, שה' יתברך אינו קיים או אינו אחד יחיד ומיוחד, ונחקק הדבר אצלו באופן כזה, שאי אפשר לומר לו, שה' יתברך אינו קיים או שאינו מנהיג לבדו את העולם. והיה דבר זה אצלו כמי שראה במציאות אדם עם בגדים, וכל מי שיאמר לו שהוא דמיון, הרי זה בשבילו שקר גמור! וכך היה אצל משה רבינו ידיעת ה' יתברך! ואם יבוא מישהו ויאמר שהשיג הוא, יותר ממה שהשיג משה רבינו ולו בדבר אחד, הרי נדע בדעתינו שכל דבריו אינם אמת, ומכחיש הוא נבואתו של משה רבינו. וכבר כתב רבינו על מי שחולק או רק מפקפק במחשבתו באחד מיסודות הדת (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת סנהדרין פרק י משנה א): בזה"ל: "... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות, הרי זה יצא מן

הכלל, וכפר בעיקר ונקרא מין, ואפיקורוס, וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו. ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל. והרי לך שכל מי שכתב, אמר, חשב, שיש מישהו בעולם שהשיג ולו בדבר אחד יותר ממה שהשיג משה רבינו, זו ההוראה והראיה, שכל דבריו הם שקר גמור, וחובה עלינו לשנותו ולהשמידו, ונקרא מין גמור וכופר בעיקר, ונחשב הוא לאפיקורוס גמור!

וגם בספר מורה הנבוכים כתב רבינו הטהור (חלק א' פרק נד'): "דע – כי אדון החכמים 'משה רבינו' ע"ה, ביקש שתי בקשות [מהבורא יתברך]. וְבָאֹתָהּ [=והשיב לו הוא יתברך] התשובה, על שתי הבקשות [אשר ביקש משה רבינו, ממנו יתברך]. הבקשה האחת: היא בקשו ממנו יתברך, שיודיעהו עצמו ואמיתתו. [כלומר שביקש משה רבינו לדעת להבין ולהשיג בשכלו, מי זה בדיוק ה' יתברך, מה שנקרא, "ידיעת עצמותו"]. והבקשה השנית: והיא אשר ביקש [משה רבינו] תחלה [=בראשונה, כלומר הבקשה הראשונה שביקש משה רבינו מן הבורא יתברך, הוא] שיודיעהו תאריו. [=ידיעת "תואר" הכוונה – "כיצד הוא יתברך מנהיג את עולמו". שכן כל תואר המוזכר כלפיו יתברך, הוא רק בגדר, "דברה תורה בלשון בני אדם". והבנת משמעות התואר לפרטי פרטים וידיעת הדרכים שבהם ה' מנהיג את העולם, היא זו הנקראת ידיעת "מעשה מרכבה", והסביר רבינו שהיא היתה הבקשה הראשונה שביקש משה רבינו לדעת על מנת לדבק נפשו בבורא יתברך].

והשיבו [הוא] יתברך על שתי השאלות בשייעד לו, בהודיעו אותו תאריו כולם [על מה הם מורים, וכיצד כל תיאור בא לתאר את הנהגתו יתברך באופן המדוייק ביותר], ושהם [התואר המוזכרים הם הוראה על] פעולותיו [יתברך ויתעלה שמו]. והודיעו [ה' יתברך לאחר מכן ואמר למשה רבינו, והשיב לו על השאלה השנית ששאל], כי עצמו [=ענין עצמותו יתברך שביקש משה רבינו לדעת, זה בוודאי כי] לא יושג לפי מה שהוא [באמת, ולו אפילו במעט]. אלא שהוא [יתברך ויתעלה שמו], העירו [למשה רבינו] על מקום עיון [=כלומר, הודיע ה' יתברך למשה רבינו והסביר לו, באלו אופנים ניתן לעיין בענינים הנוגעים אליו יתברך, ובמה לא ניתן לעיין בדברים הנוגעים אליו יתברך. ואמנם הבטיח לו ואמר, שכל מה שאפשר שאדם נשמי ישיג בזה העולם במדע האלהי הנקרא מעשה מרכבה], ישיגו [הוא משה רבינו] ממנו תכלית מה שאפשר לאדם שישיגהו, ואשר השיגו הוא [משה רבינו] ע"ה, לא השיגו אדם [שהיה] לפניו, ולא [ישיג השנה כמו שהוא השיג כל מי שיבוא] לאחריו". עכ"ל.

והרי לך קורא נעים, כי בוודאי מכל הצדדים הללו שנבחנו עד עתה, אותם בעלי הספירות החדשות הללו וממשיכי דרכם, נתגלה זרותם וריחוקם מן הדת והתורה, ומכל צד שיהיה כופרים הם בתורת משה רבינו ובקבלת חז"ל הטהורה, וחובה עלינו להתרחק מהם ומדעותיהם מאוד! ואף אם יש בדבריהם חידושי תורה שנמצאים בהם מקצת מן האמת, הנה גם לחזיר יש סימן אחד שבו הוא כשר. ובזמן שנגעו הם בדברי כפירה, חייבים להתרחק אנו מכל דבריהם.

ג) טענה שלישית מה הם ה-"ספירות":

הנה למעלה באות הקודמת, ביארנו בשם הרשב"ש, והפרכנו את טענת המקובלים, שטוענים, שהספירות הם בסך הכל כמו תארים הדומים ל-יג' מידות. וכעת הרשב"ש עונה על הטענה השלישית, של הבל המקובלים הזרים ליהדות הטהורה.

וכותב בזה"ל: "ואם תאמר שהם [=הספירות] **השפעות** [בלומר שהם בסך הכל מקורות שפע, שדרכם ה' מנהיג את עולמו], **א"כ הם כוחות** [=כלומר שיש בהם כח מסויים לעשות פעולות], **כלומר מלאכים, והמתפלל אליהם** [או מכוין בהם] **אם אומר שהם כוחות או השפעות, א"כ המתפלל והמכוין בהם שהם עצמיות** [מצד עצמם ואין להם קשר לעצמות הבורא, הרי נמצא כי] **הוא כופר** [בבורא יתברך]. **ש**[כבר ידוע, ש] **כל המתפלל למלאך מהמלאכים** [או משביעו וכיוצא בזה מן דרכי המינים, הרי] **כופר הוא** [נחשב ומורד באלהיו]. **והחושב שיש עצמיות בלתי עצם הבורא, שינה לעצמותו** [יתברך], **ו**[בוודאי] **כופר הוא. ואם תאמר** [ותתעקש] **שהם** [בסך הכל] **תוארים, יודיענו מה נשתנו אלו מזולתו?** [ומה השבח שלהם כל כך]?". **עכת"ל.**

והנה הרשב"ש כאן בעצם לא משאיר מהבליהם של המקובלים כלום ושום דבר. שהרי לאלו אשר סוברים כי "הספירות" הם מעין כוחות שהבורא יתברך ברא לתת דרכם שפע לעולם, נמצא כי בוודאי לפי טענה זו, אין הם חלק מעצמות הבורא. ובטענה זו רצו חלק מן המקובלים להנצל מן המינות של החלוקה בבורא יתברך. אולם לא שמו לב כי בכל זאת גם בזה הם מינים גמורים, אלא שהם מינים מצד אחר.

ובכדי להבין זאת היטב, יש להקדים את דברי רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ו – ז): **"ואלו הן שאין להן חלק לעולם הבא אלא נכרתים ואובדין ונידונין על גודל רשעם וחטאתם לעולם ולעולמי עולמים: המינים והאפיקורוסין והכופרים בתורה והכופרים בתחיית המתים ובביאת הגואל המורדים ומחטיאי הרבים והפורשין מדרכי צבור והעושה עבירות ביד רמה בפרהסיא כיהויקים והמוסרים ומטילי אימה על הצבור שלא לשם שמים ושופכי דמים ובעלי לשון הרע והמושך ערלתו.**

חמשה הן הנקראים מינים: האומר שאין שם אלוה ואין לעולם מנהיג. [=אתאיסטים של היום], **והאומר שיש שם מנהיג אבל הן שנים או יותר** [=מאמיני "סטרא אחרא" והדומה להם], **והאומר שיש שם רבון אחד אבל שהוא גוף ובעל תמונה** [=מגשימי ה' יתברך, וכן אלו החושבים שה' יתברך יש בו, רגש, התפעלות, כעס, צחוק וכל כיוצא בו], **וכן האומר שאינו לבדו הראשון וצור לכל** [=כגון בעלי הספירות שמחלקים את הבורא לעשרה חלקים, וכגון ספר המינות "זוהר" וממשיכי דרכיו, שחילקו את ה' יתברך בעצמותו לפרצופים כדוגמת הנוצרים, ועשאוהו כמי שמתפעל מן מעשי בני אדם או יש לו התפעלות בצד מה], **וכן העובד כוכב או מזל וזולתו** [=המבקש בקשות מן המלאכים, המכוין לספירות המדומיינות, או שהולך לבתי קברות על מנת להתפלל אצל קברי מתים, נרות לישועות, בני אדם, באבות, וכן על זו הדרך], **כדי להיות מליץ** [=מתווך] **בינו ובין רבון העולמים. כל אחד מחמשה אלו הוא מין". ע"כ.**

וכתב רבינו במקום אחר (פירוש המשנה לרמב"ם סנהדרין י' א'): **"והיסוד החמישי שהוא יתעלה הוא אשר ראוי לעבדו ולרוממו ולפרסם גדולתו ומשמעתו. ואין עושין כן למה שלמטה ממנו במציאות מן המלאכים והכוכבים והגלגלים והיסודות וכל מה שהורכב מהן, לפי שכולם מוטבעים בפעולותיהם אין להם שלטון ולא בחירה אלא רצונו יתעלה, ואין עושין אותם אמצעים להגיע בהם אליו, אלא כלפיו יתעלה יכוונו המחשבות ויניחו כל מה שזולתו. וזה היסוד החמישי הוא האזהרה על עבודה זרה, ורוב התורה באה להזהיר על זה". עכ"ל.**

ומדבריו אתה למד, שאחד מן יסודות הדת, הוא, שאין האדם ירא, מפחד, עובד, נותן, מרומם, מפרסם, מכוין בליבו, אלא רק כלפי הבורא ברוך הוא, ולא לשום גורם אחר בעולם. וכל העושה פעולה מסויימת מפני המלאכים, הספירות המדומיינות, או השמש, או הירח, או אפילו מבקש מהם בקשה מסויימת, או רק מכוין אליהם בכוונה ולו המועטה ביותר, הרי הוא מין גמור וקוצץ בנטיעות ומחריב את מאור הדת.

ונשים לב כיצד רבינו סיים וכתב, "ורוב התורה באה להזהיר על זה". ומה פירוש, "ורוב התורה"? כוונתו לומר, שרוב מצוות התורה בין האיסורים, ובין הציווים, באו להרחיק את האדם מעבודה זרה וממינות, והכל בכדי לקרב דעתו של האדם אל ה' יתברך יתעלה שמו, וכל זה על מנת לדעת ולהבין שהוא יחיד בעולמו וממנו בלבד כל הברכות.

והנה כבר כתב רבינו בסוף משנה זו, על מי שכופר ביסודות ברורים אלו, וז"ל: "וכאשר יהיו קיימים לאדם כל היסודות הללו ואמונתו בהם אמתית, הרי הוא נכנס בכלל ישראל, וחובה לאהבו ולחמול עליו וכל מה שצוה ה' אותנו זה על זה מן האהבה והאחוה, ואפילו עשה מה שיכול להיות מן העבירות מחמת תאותו והתגברות יצרו הרע, הרי הוא נענש לפי גודל מריו ויש לו חלק, והוא מפושעי ישראל. וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל.

כלומר, האמנה באמונות זרות, נטישת המסורת היהודית, הכוונה לספירות המדומיינות בלב האדם, האמנה בפרצופים נתעבים המשולים על המלך הגדול, כל אלו הדברים, הם יותר גרועים מעבירות שעושים בני אדם ביום יום, מדרך התאווה!

ועל זה בעצם כותב הרשב"ש, שאם יאמרו המקובלים שהספירות הם לא חלק מן עצמות הבורא, אלא הם כוחות בפני עצמן, שדרכם הקב"ה מביא לעולם שפע וחיים. הנה מלבד הניאוץ והחירוף שהכריחו הם את הבורא לומר שדווקא דרך "כלים" כאלו וכאלו צמצם ה' יתברך את עצמו וכו', בכל זאת נמצא לפי שיטתם שאם הם מכוונים בכוונה ולו הקטנה ביותר לאותם הספירות, או מחשיבים אותם לדבר מסויים הראוי לחלק מהתפילה, הרי הם מינים גמורים שעובדים עבודה זרה כוחות אחרים, ומשימים מתווך בינם לבין הבורא יתברך ויתעלה שמו!

ודוד המלך מודיע בתהלים (תהלים פרק כד פסוק ז – י): "שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה עִזּוּז וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה".

ושאל הרד"ק, מה כל התארים הללו שתיאר דוד המלך את הבורא יתברך, שאמר, "עיזוז וגיבור וכו'". למה היה צריך לומר דברים אלו? וכתב, כי אמר אלה התארים בפני קהל עם

ועדה, לפי שהארון הברית, היה יוצא עמהם במלחמה, והיו מנצחים בו אויביהם. ולא רצה דוד המלך שייחסו הניצחון או חלק ממנו לזכות ארון הברית חלילה וחס. והרי לך דוד מלך ישראל, אינו מייחס מעט מן המעט של הניצחון לשום גורם בעולם חוץ מן הבורא יתעלה שמו.

ובדיוק מזה הזהיר הבורא יתברך בתורתו (שמות פרק כב פסוק יז – יט פרשת משפטים): "מְכַשֵּׁפָה לֹא תְחַיֶּה: כָּל־שֹׁכֵב עִם־בְּהֵמָה מוֹת יוּמָת: ס זֹבֵחַ לָאֱלֹהִים יָחֳרָם בִּלְתִּי לַיהוָה לְבַדּוֹ". והנה הזהיר ואמר "בלתי לה' לבדו", כל פניה, פחד, חשש, עשית פעולה, בקשה, לגורמים ו-"לכוחות אחרים" דמיוניים, מובילה לחרם מצד הקב"ה על בני האדם, מכיון שבכל אלה נחשב לעובד עבודה זרה גמור. ולא סתם שלושת הפסוקים הללו באו יחדיו. שכל המאמין שיש "כישוף" אין דינו שונה מדין הבהמה ואף יותר גרוע ממנה. ובוודאי שאחד כזה לא יכיר את הבורא יתברך, ולבסוף יזבח ל-"סטרא אחרא" המדומיין של ספר האופל הפאגני. **ומסיים** הרשב"ש וכותב בסוף טענה זו: "והחושב שיש עצמיות בלתי עצם הבורא, שינה לעצמותו [יתברך], ו[בוודאי] כופר הוא. **ואם תאמר** [ותתעקש] **שהם** [בסך הכל] **תוארים, יודיענו מה נשתנו אלו מזולתו?** [ומה השבח שלהם כל כך]?". ע"כ.

כלומר הרשב"ש בעצם בשכלו הישר והנקי בענין זה, כותב, שלא יתכן לעולם לומר, שהבורא יתברך ברא כח עצמי בלתי עצמותו. כלומר, אלו שטוענים שהספירות הם השפעות שדרכם מביא ה' יתברך שפע לעולם, ומתוך כך הם מתפללים או מכוונים אליהם. נמצא כי בפיהם ובלשונם הם בעצם אומרים, שיש עצמות לגורם מסויים בלתי עצם הבורא. ובוודאי בכך שינו בעצמותו יתברך.ומדוע? מכיון שעצמותו יתברך אינה מוכרחת ואינה מתפעלת משום גורם בעולם, וכמו שאינה מתפעלת מן המלאכים אשר ברא, כך אינו מתפעל ולא מנווט על ידי שום דבר בעולם, אלא הכל רק ממנו יתברך והוא המנהיג היחיד של העולם.

אמנם לפי טענת המקובלים שמחשיבים את הספירות ומכוונים אליהם כוונות גדולות, וטוענים שאינם עצמותו אלא כוחות שדרכם בא השפע לעולם, בוודאי כי שינו מעצמות הבורא ומהותו, ובכך כפרו ביסודות הדת של העם היהודי, שהרי כעת הבורא יתברך מוכרח ומושפע מאחד מן הספירות שהם מתפללים אליהם. וזה תיעוב נורא ואיום של שינוי עצם מהותו יתברך, וכמובן זהו שיקוץ נורא שאין לתאר במילים! אין תועבה שהם לא פגמו בה, אין הרס שהם לא הרסו. חורבן ואסון נורא המיתו על עם ה' יתברך. כל דבריהם מיץ של טומאה נלוזה המלאה בפאגניות אלילית וטמאה!

סיכום הרשב"ש לתשובתו – המקובלים החדשים בכל אופן שיהיה, הרסו בדבריהם והולידו כפירה.

חלק ז': והנה מסיים הרשב"ש את דבריו וכותב, "**וקשה עוד מזו** [=כלומר, קשה הדבר שהוא הולך לכתוב יותר מאשר ההבל של הספירות והפרצופים הנתעבים], **שהם** [המקובלים], **דורשים** [וכותבים] **ברבים**, **בעניני הספירות**, **ורומזים אליהם**, **וחושבים לדבר בסתרי תורה** [מה שוודאי אסור על פי התורה

שבעל פה ומבואר היטב בדברי חז"ל במשנה חגיגה שלמדנו לעיל בענין מעשה מרכבה]. **ודברים אלו קשים ומרים כלענה** [לכל משכיל], **שאם הם סתרי תורה,** [הרי ש]**אין לגלותם** [שכן מדובר בענינים של "מעשה מרכבה", ואסור ללמד דבר זה ולדרוש בדבר זה ברבים, וכל שכן לכתוב הדברים על ספר. ואפילו לאדם יחיד אסור ללמד, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו בלבד. וגם זה לא הותר אלא רק בראשי פרקים].

ואם [יאמרו המקובלים, שהספירות וכל הבלי חידושיהם], **אינם סתרי תורה, א"כ** [לפי דעתם] **הם סברא, וכמה רע ומר לומר על הסברא שהם סתרי תורה.** [שבכך משבש מן האמת ומרחיק מן המדעים האמיתיים, ומחשיך זוהרה של תורה]. **וכמו שאמרו בגמרא** (תלמוד בבלי שבת צו:) **למי שאמר שצלופחד היה מקושש, עתיד ליתן עליו את הדין. אם הוא** [האמת], **התורה כסתהו! ואתה מגלהו?! ואם אינו** [אמת, נמצאת] **אתה מוציא לעז על אותו צדיק. כך הדבר הזה, אם הם סתרי תורה, התורה הסתירתם, והוא מגלה אותם** [ועוון חמור בידו], **ואם אינם** [סתרי תורה], **הלא מוציא לעז על התורה, לומר שאלו הם סתריה** [ובכך נמצא מבזה באמת את סתרי התורה ומוליד שיבוש וכפירה בעם ישראל]. **ומ"מ עתיד**[ים] **ליתן** [כל אלו] **את הדין** [כל אלו המדברים בעניני הספירות, ואלו אשר הוציאו דבר זה ממוחם], **וראוי לגעור באלו הדורשים** [בזה], **גם באלו המתפארים בזה. ותלמידים שלא שמשו כל צרכם, ואינם רוצים לטרוח בסוגיות ההלכות, בוחרים בקצרה בחבורים כאלה,** [על מנת] **להתפאר בחכמת הקבלה** [להראות עצמם "מקובלים" וחשובים, וכל זה על מנת] **להתגדל בפני נשים ועמי הארץ, וליטול עטרה לעצמם בדברים קלים כאלה, והם ריקים ממנה, ועל כיוצא בזה נאמר, הרוצה לכזב ירחיק את עדיו, והרוצה ליחנק יתלה באילן גדול, ושומר נפשו ירחק מהם** [מכל המקובלים החדשים ומכל תורת ה-"קבלה" החדשה אשר זרה ליהדות הטהורה]. **ע"כ.**

ודבריו ברורים וסדורים להפליא. וכבר הארכנו כתבנו וביארנו, בענין מעשה מרכבה, שיש כאן מאות שנים של טעות יסודית ושגגה עצומה, שבני אדם התעסקו במעשה מרכבה, דרשו אותו ברבים, והעלוהו על ספר. וגרמו והולידו בליבות ישראל כפירה עצומה!

"דניאל עשור – מ-נוצרי הפך לפרו נוצרי"

והנה בזמן האחרון, קם איש נרגן אשר מפריד אלוף, שמו בישראל, "דניאל עשור", שהפך להיות מנוצרי, לפרו-נוצרי, שכן בעברו היה עובד עשור את המשולש של הנוצרים, כלומר את השילוש הטמא של דת הנצרות. וכעת הוא מגן בחירוף נפש על עילגות נושא הספירות, ובעצם מעודד מינים ומורד גמור בה' יתברך.

והיום הנני מבין יותר מתמיד את פסיקת התלמוד, ובעקבות כך את פסיקת הרמב"ם, רבינו הטהור, שבניגוד לעשור המין, הרמב"ם היה דבק בתלמוד ובתורה שבעל פה. וכך הינו פוסק (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ה – ו)**: "ישראל שעבד עבודת כוכבים, הרי הוא כעובד כוכבים לכל דבריו, ואינו כישראל שעובר עבירה שיש בה סקילה, מומר לעבודת כוכבים הרי הוא מומר לכל התורה כולה, וכן האפיקורסים מישראל אינן כישראל לדבר מן הדברים, ואין מקבלים אותם בתשובה לעולם, שנאמר, "כל באיה לא ישובון ולא ישיגו ארחות חיים", והאפיקורסים הם התרים אחר מחשבות לבם בסכלות דברים שאמרנו, עד שנמצאו עוברים**

על גופי תורה להכעיס בשאט בנפש ביד רמה ואומרים שאין בזה עון, ואסור לספר עמהן ולהשיב עליהן תשובה כלל שנאמר "ואל תקרב אל פתח ביתה", ומחשבה של אפיקורוס לעבודת כוכבים.

כל המודה [=רק מודה וחושב בדעתו בלבד] **בעבודת כוכבים שהיא אמת, אף על פי שלא עבדה**, הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודת כוכבים, ואחד המגדף את ה', שנאמר, "והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר את ה' הוא מגדף", לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים כמו שתולין את המגדף ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים ששניהם כופרים בעיקר הם". ע"כ דברי רבינו הטהור.

והנה כעת הכל מובן, עשור כל כך מתעב את הרמב"ם ואת פסיקתו הישרה, עד שהוא מוכן לנקום מתוך מניע אישי, ולומר על רבינו הטהור, שהוא טעה בהשקפות ויסודות התורה אשר בלעדיהם כל תורת ההלכה לא שווה כלום ושום דבר. כי לפי דברי רבינו הטהור, אסור לנו לקבל את עשור שהיה בעברו נוצרי. והנה כיום אנו רואים את התוצאות, שעשור מגן על דברי מינות שהם יותר חמורים מן הנצרות הטמאה. וכבר ביארנו שזו אינה טעות מינורית שטוען עשור על רבינו הטהור. שכן גם אנו מודים ואומרים, שרבינו הרמב"ם לא חף משגיאות, ולא אף אדם חף משגיאות, רק אצל ה' יתברך אין טעות יתברך ויתעלה שמו. אולם יש סוג של שגיאות שיש בהם שמץ של מינות, בדיוק כמו אצל עשור, ויש טעויות שהם טעויות קלות ושגיאות קלות שנציג לקמן אצל רבינו הטהור הרמב"ם.

אלא שאצל עשור, הדבר גובל לא רק בשגיאה, אלא במינות, אמונה בעבודה זרה, נטישת מסורת חז"ל, הליכה אחר התוהו, החטאת הרבים שמפרסם עשור, שכן הינו מעודד בדרשותיו המהובלות, את כת בעלי הספירות, הפרצופים, והזיווגים שמדברים על ה' יתברך במושגים של סטיה מינית מזוהמת כפי מוחם הרע. וכבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם הבאנו דבריו לעיל, שכל המודה בעבודה זרה ומינות שהם אמת, אפילו שלא עובד אותם, הרי זה מחרף ומגדף את ה' יתברך, ותולין אותו! והינו כופר בעיקר. ואין הבדל בין זה המאמין שיש כישוף, לבין זה המאמין שיש ספירות באחד משלושה דרכים שכתב הרשב"ש כאן. וכל שכן התיעוב של ספר האופל, שדיבר על הבורא יתברך ויתעלה שמו, במושגים של זיווגים אלילים ונתעבים, תוך סטיה גמורה וראש מלא במינות ומיץ של זוהמה.

"החירוף והניאוץ שבתועבות הספירות והפרצופים שמגן עליו דניאל המין השובב"

והנה, בכדי להציג לפניכם על מה עשור המין מגן ועל מי הוא מחפה, ניתן לקוראים הנעימים להבחין זאת בקלות, אצל מי שמכונה "מקובל" – יוסף מחמדן וה"סודות הקבליים הבלתי נתפסים שלו". מכונה, "יוסף הבא משושן הבירה או יוסף מחמדן". מומלץ בהחלט להצטייד בשקית הקאה לאנשים שאינם יכולים לעמוד "בסודות קבליים כה עמוקים". כל מי שלא רגיל לסודות קבליים יזדקק לתרופות פופולריות נגד הקאות: טרבמין, זופרן ואחרות.

ה-"מקובל", מתאר את איברי המין של "זעיר אנפין", לרבות אשכים שלו (ספירות נצח והוד), המכונים "תפוחים" או "שדיים". "שני תפוחים תלויים מאיבר הזכר, ושיער קדוש תלוי מהם ... התפוחים הקדושים הללו, שמהם תלוי שיער קדוש, הם כמו גולגולת קדושה (מוחא קדישא), שיש לה שתי קליפות – קליפה עליונה וקליפה תחתונה, שהרי היא גולגולת לאלה שלמטה [הספירות] נצח והוד, כיון שמשם מקבל זעיר אנפין ומשם מבורכים העליונים והתחתונים". "סוד התעלומות הנסתרות הוא ביחס לתפוחים הקדושים הללו של גוף המלך הקדוש (אליל קבלי שנקרא "קצר אפים" – 'זעיר אנפין'), שהם כמו שדיים. התפוחים הקדושים הללו של המלך הקדוש מייצרים דבש, ושדיה של מטרוניתא (אשתו של זעיר אנפין, אלילת "נוקבא", "מלכות") מייצרים חלב. הלומד תורה בעולם הזה ראוי בחלקו [בעולם הבא] לינוק דבש משדי המלך הקדוש וחלב משדי מטרוניתא".

"מי שאינו ניזון משדי האם, מאכיל משדי הקדוש – 'זעיר אנפין'. כל הנביאים והחסידים יונקים מהתפוחים הקדושים שבעולם הבא, והם מוארים בשיער הקדוש המקיף את התפוחים הקדושים". יוסף מחמדן מפרש את האות הראשונה של הכתוב האות "ב", כ"מציינת את שני הכוחות הללו (כלומר, אשכים של 'זעיר אנפין'), מקור התורה הכפולה ומקור העולם הזה והעולם הבא." המקובל יוסף מחמדן מדבר בפירוט על היחסים המיניים בין 'זעיר אנפין' ולילית (בשמות שונים): "הוא מדווח ש'זעיר אנפין' לקח שתי נשים – חוקית ('נוקבא', 'מלכות') וה'טמאה'", הידועה גם בשם לילית הדמיונית של בעלי הקבלה והספירות. הוא אינו מציע הקדמת הסבר על הסיפור, אולי בהנחה שהוא מובן מאליו.

יוסף מחמדן מחזק את ההבדל בין שתי מערכות היחסים בצורה כזו שהוא מציג את התשוקה של 'זעיר אנפין' ל-לילית כבלתי ניתנת לעמוד בפניה, חזקה בהרבה מהתשוקה שלו לאשתו החוקית. את יחסיו עם 'מלכות' 'זעיר אנפין' מקיים בגלוי, "כי כולם יודעים שהיא אשתו ובת זוגו", ואילו היחסים עם "הפילגש" מתנהלים "בחשאי, בלילה, למען כבוד אשתו". "הפילגש" מסכימה לזוגיות רק לאחר שקבעה מחיר: כל מיני מתנות.

כעת ברור עוד יותר ה"צורך לקרוא" "לשם יחוד" בכל בוקר לפי מקובלים – כדי "לחזק את נישואיו" של "זעיר אנפין" עם אשתו החוקית, וכדי שלא יברח אל המאהבת שלו – אחרת, למי יתפללו אז המקובלים? שכן רק "הזוג הקדוש יכול למלא את בקשותיהם" לפי דבריהם. חלק מהספירות (חכמה, תפארת...) פועלות כזכרים, אחרות (בינה, מלכות...) כנקבות. כל הצד הימני של 'עץ הספירות' (וכן באמצעו) מזוהה עם העיקרון הגברי והרחמים, והצד השמאלי עם העיקרון והדין הנשי. את כל זה מקובל יוסף מחמדן מסביר בפירוט: "דע שבכל הספירות יש שפיכת קודש (זרע), אבל יש ספירות שאינן יכולות לקבל [הזרע], שהרי ברגע שמגיעה אליהן [הזרע ל-פה הספירה], מיד שופכות אותה ... באותן ספירות שמקבלות, מתעכבת שפיכת הקודש, ואילו השאר מן הספירות ששופכות אינן מקבלות, כי הן שופכות מיד. עם זאת, הן סוד האנדרוגין, שופך ומקבל. הן שופכות מצד אחד ומקבלות מצד שני, ומסיבה זו הן נקראות אנדרוגיניות".

בחלקו העיקרי של הזוהר, רק נשמתו של יהודי חשוכת ילדים נתונה להעברה (ב"גלגול

נשמות") לגוף אחר, כדי "שיוכל לקיים בו את מצוות פרייה ורבייה". מאז התרחב מעגל הנשמות המתגלגלות. הפך פופולרי בקרב המקובלים לחבר "שרשרות" של אישים המוכרים מהתנ"ך וממקורות אחרים שהיו נישאים של אותה נשמה. ל"זכותו" של חוג יוסף מחמדן מיוחסת האמירה הראשונה על אפשרות "מעבר הנשמה לגוף של בעל חיים בגלגול נשמות". במאות שלאחר מכן, תורת ה'גלגול נשמות' המשיכה להתפתח ולהשתנות בקבלה ובחסידות, אשר ירשו אותה, ולעתים לבשו צורות מוזרות מאוד, שרעיונות ההינדיים לגבי גלגול נשמות נראים חיוורים מאוד לעומת רעיונות קבליים.

נהוג לזהותו את המקובל יוסף מחמדן, כחבר בחוגו של משה די לאון, מפרסם וכותב ספר הזוהר, אז הוא כנראה המחבר-שותף של הספר הזה. והמבין יבין. ע"כ. ורק כסילים, עיוורים, עדר של בהמות עם עיוורון חושים כה טמא, אינו מסוגל להבין שמדובר כאן במינות ועבודה זרה מן החמורות שהיו בעולם. וכל אלו הנזכרים אין להם חלק באלהי ישראל יתעלה שמו. עולמם חרב עליהם, ועתידים ליתן דין לפני מלך העולם יתברך שמו. ורבים מבעלי הפוסקים בדורות האחרונים פחדו להכנס לנושא זה, מפני שחשבו שספר הזוהר שייך בקשר כלשהו לתנא החשוב רשב"י עליו השלום. אולם לאחר ההבנה שספר הזוהר לא שייך לרשב"י, ובשקר ייחסוהו אליו, חייבים אנו לבער המינות מקרבנו.

"ספר יצירה – העילגות והטמטום של עשור השובב חוצה גבולות"

בדרשתו האחרונה של עשור הפרו נוצרי, אשר מלאה בגמגומים וחוסר הבנה מוחלט על מה שבאמת קורה כאן. הביא טענה שלדעתו היא ניצחת. ועשור המין שלא יבין, אינו משכיל להבין אפילו את המהלכים שרוצים המחברים החשובים לומר.

וטענתו של עשור, היא שרבינו הרס"ג כתב פירוש לספר שנקרא, "יצירה". ובו מבואר לא אחת צמד המילים: "עשר ספירות בלימה". לא מבואר שם שיש שמות מיוחדים לספירות, לא מבואר שם שצריך להתפלל לספירות. לא מבואר שום דבר מתועבות המקובלים וכו'. אלא, כל שמבואר בזה הספר שיש אותיות, ספירות, קשירות וכו'. כלומר, מתואר שם כיצד הבורא יתברך ברא את עולמו. ובקיצור, זה הספר מתעסק בעניני "המרכבה", מה שנקרא "במדע האלהי", מה שכבר כתבנו שאסור לעשות כן. ולכן בוודאי ספר זה אינו נכתב בזמן התלמוד או קודם לו. ומה שנאמר בתלמוד (בבלי סנהדרין סז:) "העושה מעשה – בסקילה, האוחז את העינים – פטור אבל אסור, מותר לכתחלה – כדרב חנינא ורב אושעיא. כל מעלי שבתא הוו עסקי בהלכות יצירה, ומיברי להו עינלא תילתא ואכלי ליה". ע"כ.

והנה מזה התלמוד נלמד, כי רב חנינא ורב אושעיא לא "למדו בספר", ולא "עסקו בשום ספר". כי לדעת התלמוד, אין דבר כזה, "ספר" יצירה. אלא התלמוד מביא מעשה וממשיל אותו במשל, שרב חנינא ורב אושעיא עסקו בעניני ויסוד יצירת העולם בדעתם, כלומר עסקו במעשה בראשית. שכן מותר ללמוד מעשה בראשית בשנים. ועל ידי כן, כלומר על ידי השמחה שלהם, היו אוכלים עגל לכבוד שבת. ומה שכתוב "ומיברי להו", שנברא להם,

בוודאי שאינו כפשוטו, אלא הכל משל. ופשוט מאוד הוא. ועיין מה שכתב הרמב"ם במורה הנבוכים חלק א' סימן מו. ומה שכתב בפירוש המשנה בהקדמה לפרק חלק (סנהדרים י' א'). על אותם שהפכו מדרשי חז"ל לפשטים. ולכן אף לדעת התלמוד אין ספר כזה שנקרא, "ספר יצירה". ומה שנאמר בעוד מקום אחד בתלמוד, "ספר יצירה", מדובר בזיוף על ידי המינים, כי במקור הדברים כתוב בשתי המקומות, "הלכות יצירה".

ובאמת שישנם חוקרים המתארכים את זמן חיבורו הראשון לתקופה מאוחרת יותר. לדוגמה החוקר צחי וייס שיער כי הוא נערך בין שלהי המאה ה-6 לשלהי המאה ה-7 על ידי יהודים שהיו בעלי היכרות קרובה עם הנצרות הסורית. וברור ופשוט הדבר שכל הזיות כאלו למיניהם צריכים בדיקה באלף עיניים. והנה הספר הנזכר שעליו עשה הרס"ג פירוש, הוא ספר קצר מאוד, 2000 מילים בלבד, מלא בהזיות עד אין קץ, לכל משכיל ומבין. אבל לפני שנלך על הקו הזה שהספר כולו גדוש בהזיות גדולות. תחילה יש לבאר דבר חשוב שכבר ביארנו באחד המאמרים הנוגעים לזיוף כתבים על ידי המינים השועלים מחבלי הכרמים. והסברנו כבר במאמר זה: "קמיעות – הבל ובדיה – יחוס ספרים בזיוף".

ו-אתמצת את הדברים:

ישנם כמה ספרים שרבותינו הראשונים ומהם גם גאונים, חשבו שהם שייכים לתנאים ואמוראים ואף בתקופה שלפני כן. כגון:

א) ספר "שיעור קומה" – רב שרירא ורב האי גאון, חשבו שהספר הזה מיוחס לרבי ישמעאל כהן גדול. ולכן מצד אחד אמרו שכתובים בו דברים זרים ואין להתעסק בו. ומצד שני נסתייגו ממנו מאוד. כל זה בא להם, מפני שהם חשבו שמדובר בספר של תנא חשוב. אולם אם היו יודעים שמדובר בספר של מהובל הוזה הזיות שהכניס דעות זרות לאחר חתימת התלמוד. בוודאי כי לא היו מייחסים לספר זה שום כבוד. ובאמת שכך נהג הרמב"ם עם זה הספר, שכתב עליו שהספר הזה צריך להשמיד אותו! והמקיים אותו יהיה גופו לרימה ולתולעה.

ב) "פרקי רבי אליעזר" – רבינו הרמב"ם שם לב לזרות שבו בלא מעט מקומות. כמו שכתב במורה (ספר מורה הנבוכים חלק ב פרק כו): "ראיתי לרבי אליעזר הגדול דברים בפרקים המפורסמים הנודעים בפרקי ר"א, לא ראיתי מעולם יותר זרים מהם בדברי אדם מן הנמשכים אחר תורת מרע"ה". עכ"ל. כלומר, הרמב"ם שגה לחשוב שמדובר בספרו של רבי אליעזר בן הורקנוס, ולכן ייחס לו חשיבות, וכאשר ראה בו דברים זרים ניסה לומר ולסנגר שאנחנו חסרים בהבנה ולא שיש פגם בספר. אולם כבר היום ידוע לכל משכיל, כי על פי המסורת, החיבור הזה רק מיוחס לתנא רבי אליעזר בן הורקנוס ולבית מדרשו, אך במחקר מקובל, הוכח שהוא חיבור פסאודואפיגרפי מתקופת הגאונים שנכתב במאה השמינית בארץ ישראל או בסביבתה. ושוב אנו רואים בעקביות את אותה שיטה נלוזה ומצחינה, שהמינים נתלים באילן גדול על מנת שיקבלו את דבריהם.

ג) "ספר האופל [זוהר]" – אשר טעו בו גדולי עולם ונפתה ליבם ללכת אחרי ספר שכולו מינות רצוצה. והכל מן הסיבה הפשוטה, חשבו שמדובר בחיבור של רשב"י עליו השלום, והיו בטוחים שיצאו הדברים מפיו. אולם אם היו יודעים שלא מדובר בספרו של רשב"י, הביקורות על זה הספר לא היו מפסיקים לבוא.

ד) ספר "יצירה" – לפי עניות דעתי הרס"ג עשה זאת משני סיבות: או שידע שהחיבור הזה לא קדום בכלל, אלא רצה בפירושו להרחיק את הקוראים מכל מיני הזיות שיכולות להיוולד מזה הספר. ולכן עשה פירוש מקיף המרחיק מכל הגשמה ויחס של מאורע לבורא יתברך. או שהרס"ג נטה לחשוב שמדובר בספרו של אברהם אבינו, ולכן ייחס לו חשיבות וראה לנכון לכתוב עליו פירוש המרחיק מן ההגשמה. בכל אופן גם הרס"ג אינו חף משגיאות, ובוודאי שאם מחשבתו היתה שמדובר בספרו של אברהם אבינו, הרי שהיום מוכח שלא כך הדבר. מכיון שכל משכיל יראה כי ספר זה מלא בהזיות קשות המובילות את האדם לתוהו.

ונסיים בטענתו של עשור המין שלא יבין:

עשור טוען בשיעורו המהובל, שהנה רבינו בחיי בן פקודה מביא ומזכיר את ספר יצירה בכתביו, וזו ראיה בשביל עשור, שאף רבינו בחיי בן פקודה אחז מן הספירות. זו תמצית טענתו המלאה בשקר, מינות, הוצאת שם רע כהרגלו בטומאה. שכן כל הבקיא ולו מעט במשנתו של רבינו בחיי מיד מבין ויודע כמה רבינו שומר על אמונת היחוד, וכמה הוא מלגלג על אמונת הספירות ותועבות הפרו נוצריות של הזוהר וחבריו.

וכעת נקרא יחדיו את דברי רבינו בחיי בן פקודה החכם השלם. וכה דבריו (ספר חובות הלבבות שער א – שער היחוד פרק י): "אך המדות האלהיות הפעליות הן המדות, אשר יסופר בהן הבורא יתברך מצד פעולותיו, ואפשר שישתתף בספורם עם קצת ברואיו. והותרנו לספר אותו בהם, מפני הדחק המצריך אותנו להודיענו ולעמד על מציאותו, כדי שנקבל עבודתו. וכבר מצאנו, שמשתמשין במין הזה ממדות הבורא בספר התורה ובספרי הנביאים הרבה מאוד, ובתשבחות הנביאים והחסידים.

והם גם כן על שני דרכים:

הדרך האחד, מדות שהן מורות על דמות וצורה גשמית, כמו שאמר הכתוב, "ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו", "כי בצלם אלהים עשה את האדם", "על פי ה'", "אני ידי נטו שמים", "באזני ה'", "ותחת רגליו", "זרוע ה'", "אשר לא נשא לשוא נפשי", "בעיני ה'", "ויאמר ה' אל לבו", והדומה לזה מן האברים הגופיים.

והשני מדות שהן מורות על תנועות ומעשים נשמיים, כמו שנאמר: וירח ה', וירא וינחם, ויתעצב אל לבו, וירד ה', ויזכור אלהים, וישמע ה', ויקץ כישן ה' ורבים כאלו ממעשי המדברים. אלא שקדמונינו ז"ל בפרשם כתבי הקדש [אונקלוס ותרגום יונתן בן עוזיאל], תרגמו לנו המין הזה מן

המדות ודקדקו בו כפי יכלתם, להבינם דרך כבוד, וייחסו הכל אל כבוד הבורא יתברך, כאשר תרגמו, והנה ה' נצב עליו – והא יקרא דה', מעתד עלוהי, וירא ה' – וגלי קדם ה', וירד ה' – ואתגלי יקרא דה', ויעל מעליו אלהים – ואסתלק מעלוהי יקרא דה', הוציאו את הכל דרך כבוד, והרחיקו אותם מהבורא יתברך, כדי שלא ישיגהו שום הגשמה [גשמית], ולא שום מקרה [או מאורע, כגון התפעלות, עצב, שינה, תשמיש, כעס וכו'. אלא הכל בכדי לשבר את האוזן, דברה תורה כלשון בני אדם].

וכבר האריך בבאור הענין הזה הגאון הגדול רבינו סעדיה ז"ל, בספר האמונות, ובפירוש סדר בראשית, ובפירוש סדר וארא, וב[פירוש] ספר יצירה, מה שיש בו די, ושלא נצטרך עמו לפרשם ולבארם בספר הזה". עכת"ל. והנה רבינו בפסקא זו בא לבאר, שכל מה שנמצא דברים של מושגים גשמיים בתנ"ך אשר מכוונים כלפי הבורא יתברך, בוודאי שכל זה הוא בגדר, "דברה תורה כלשון בני אדם". ולעולם ועד אין לפני הבורא יתברך לא גשמיות ולא מאורע גשמי. וזהו יסוד היסודות ועמוד החכמות. וכל מי שחושב אחרת הרי הוא מין. ובזה נשתבחו שני התרגומים החשובים שהם בעצם פירושים לתורה ולנביאים. הם אונקולוס הגר. ויונתן בן עוזיאל. ומסיים רבינו בחיי ואומר, שאין לו צורך להאריך בראיות על כך, מכיון שכבר עשה זאת לפניו הרס"ג. שכן ביאר ישר והפוך בכל מיני פירושים אשר כתב, בספר האמונות והדעות, בסדר בראשית, בסדר וארא, ובפירוש שעשה על ספר יצירה.

כלומר, עשור המין לא הבין כלל את דבריו של רבינו בחיי. רבינו בחיי לא מייחס חשיבות כלל לספר יצירה, אלא כל מה שאותו מעניין זה להביא ראיות מהרס"ג על הרחקת ההגשמה מן הבורא יתברך. ולכן "ספר יצירה" המזוייף, לא מעניין את רבינו בחיי והוא לא אוחז ממנו כלל. אלא כל מה שהוא בא לומר, שאם תרצה ראיות חותכות שהבורא יתברך אינו גשמי ואינו פועל בו מאורע גשמי, תעיין בספרי ובפירושי הרס"ג. פשוט ביותר וברור לכל מבין!

אבל עשור המין שלא יבין, מעלה על דעתו שכבר רבינו בחיי היה גם מין כמוהו, שהאמין בספירות, בגלל שהוא כותב שהרס"ג ביאר את דבריו על ספר יצירה. ושוב יוצא ההיפך, מהראיות של המינים לשיטתם, הדבר בא כנגדם. ומה רבינו בחיי שראה את ההזיות הכתובות בספר היצירה המזוייף, לא ייחס להם חשיבות ומעולם לא הביא אות אחת מההזיות הכתובות שם, קל וחומר שלא היה מחשיב דברים חמורים יותר כמו שמחשיבים עשור וחבר מרעיו, עבדי הפרצופים הספירות והעגלים, של המסית הזוהרי, ששם את ישראל באפילה ובחשיכה.והדברים ברורים ונדחו הטעויותיו של עשור שכבול בעמקי הזוהמה והמינות של הפרו נצרות.

ואם ישאל השואל מדוע אני תקיף ומדבר בצורה של "אכזריות" כלפי עשור המין השובב שלא מבין? על זה אענה, מכיון שכך צוויתי על ידי אלהי האחד והיחיד בעולמו, שחובה להתאכזר על עובדי עבודה זרה כדוגמת עשור המין. ואף אם ילך מישהו ממשפחתי באותם הדרכים שעשור המין הולך, כך צריך לעשות וכך אעשה, שכל מי שילך אחר המינות, ההבל והמאגיה, איני יחשוך פי ולא לשוני כנגדו, ולא משנה מי זה יהיה בעולם!

וכן הזהיר בתורה ואמר (דברים פרק יג פסוק יז פרשת ראה): "וְאֶת־כָּל־שְׁלָלָהּ תִּקְבֹּץ אֶל־תּוֹךְ רְחֹבָהּ וְשָׂרַפְתָּ בָאֵשׁ אֶת־הָעִיר וְאֶת־כָּל־שְׁלָלָהּ כָּלִיל לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהָיְתָה תֵּל עוֹלָם לֹא תִבָּנֶה עוֹד". וכי אין רחמים על הבריות? אלא, האכזריות על המינים והאכזריות על עובדי עבודה זרה, דבר זה גורם רחמים גדולים בעולם! ואסור לנהוג בסלחנות עם כל מי שנהג או הלך בדרכם של המינים.

ואמרו בתלמוד ירושלמי (תלמוד ירושלמי מסכת סנהדרין פרק י הלכה ח): "כל זמן שהרשעים בעולם חרון אף בעולם, אבדו רשעים מן העולם נסתלק חרון אף מן העולם". וכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות סנהדרין פרק יא הלכה ה): "המסית אין דיניו כשאר דיני נפשות, מכמנין לו את העדים ואינו צריך התראה כשאר הנהרגין, ואם יצא מבית דין זכאי ואמר אחד יש לי ללמד עליו חובה מחזירין אותו, יצא חייב ואמר אחד יש לי ללמד עליו זכות אין מחזירין אותו, ואין טוענין למסית ומושיבין בדינו זקן וסריס ומי שאין לו בנים כדי שלא ירחמו עליו, שהאכזריות על אלו שמטעין את העם אחרי ההבל רחמים הוא בעולם שנאמר למען ישוב ה' מחרון אפו ונתן לך רחמים. כעין זה כתב גם הרמב"ם ב"מורה נבוכים" (ג, לט): "איש הזדון והרשע, אם בקש חסותנו, אין נותנים לו מחסה, ואין מרחמים עליו... והוא אמרו: 'וכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה – מעם מזבחי תקחנו למות' (שמות כא, יד), ... כי הרחמנות על הרשעים המשחיתים – אכזריות על כל הבריות". ע"כ.

וכאן אפשר לומר שסיימנו לבאר את תשובתו הנפלאה של הרשב"ש.

"המקובלים לא רק שהיו מינים – אלא החשיכו מאור דת האמת"

הנה בתחילת זה המאמר החשוב, אשר בוודאי יוכיח לכל חפץ באמת, כי ה-"מקובלים", לא רק שהיו מינים ארורים, לא רק שחרפו כלפי הבורא בזימתם, לא רק שהיו פרו-נוצרים שנמשכו, האדירו, ושבחו את ספר האופל המשחית ואת דעותיו המהובלות והרעות, כמו שביארנו כבר רבות כאן. אלא חמורה מכך עשו, הם שבשו את דברי התלמוד בפירושם הרע, גרמו לכל ההבנה של הלומד בתלמוד להיות שונה ממה שחז"ל כיוונו אליה, עיוותו את כל רמת המושגים, הוציאו דברים מהקשרם, ובעצם גרמו לחז"ל להיות טפשיים, סכלים, בורים, ואף גזענים!

ולאמיתו של דבר, המינים הללו וקודמיהם, שִׁכתבו את הדת, עקרו את דת האמת, והחשיכו כל דבר שיכלו בדברי חז"ל. ובטוחני ללא ספק שגרועים הם מהנוצרים שר"י. כלומר, גם אם תקשה ותאמר, שבכל זאת רבים מהם היו, "יראי שמים", הנה על זה אענה לך ואומר, שכל יראת השמים שלהם היא בעבור "אלהים אחרים" שאליו הם משתחווים, הוא קצר אפים, סמאל הפנאני וכו' וכו'! ונמצא שכל עבודתם כלל אינה רצויה לפני הבורא יתעלה שמו.

ואנוש היה פי כמה יותר טוב מהם, שכן ביאר רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק א הלכה א): "בימי אנוש טעו בני האדם טעות גדול ונבערה עצת חכמי אותו הדור ואנוש עצמו מן הטועים היה, וזו היתה טעותם, אמרו הואיל והאלהים ברא כוכבים אלו וגלגלים להנהיג את העולם ונתנם במרום וחלק להם כבוד והם שמשים המשמשים לפניו ראויין הם לשבחם ולפארם ולחלוק להם כבוד, וזהו רצון האל ברוך הוא לגדל ולכבד מי שגדלו וכבדו, כמו שהמלך רוצה לכבד העומדים לפניו וזהו כבודו של מלך, כיון שעלה דבר זה על לבם התחילו לבנות לכוכבים היכלות ולהקריב להן קרבנות ולשבחם ולפארם בדברים ולהשתחוות למולם כדי להשיג רצון הבורא בדעתם הרעה, וזה היה עיקר עבודת כוכבים.

וכך היו אומרים עובדיה היודעים עיקרה, לא שהן אומרים שאין שם אלוה אלא כוכב זה, הוא שירמיהו אומר מי לא ייראך מלך הגוים כי לך יאתה כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמוך ובאחת יבערו ויכסלו מוסר הבלים עץ הוא, כלומר הכל יודעים שאתה הוא לבדך אבל טעותם וכסילותם שמדמים שזה ההבל רצונך הוא". ע"כ.

והנה אלו בדור אנוש, ידעו כי הבורא אחד הוא. אלא שעבדו את ברואיו. אמנם מכשפי האופל, אינם מאמינים שהבורא הוא אחד, אלא מחלקים אותו למפלצות ופרצופים, ואף מפחדים הם מישות פנאנית שמכנים אותה בעזות מצחם, "אלהים אחרים"!! כלומר לפי שיטתם, אלהים אחרים אכן קיימים הם!

והנני סמוך ובטוח, שעל ידי קריאת מאמר זה, יתברר לך אתה הקורא, האמת הברורה. ודע, כי אם תבין זאת היטב, תדע לשים את האצבע על כל הזיה והזיה שלהם, ובקלות מרובה

תבין שהם, וקודמיהם, וממשיכי דרכם, קעקעו את דת האמת, ועשו זאת בין בתורה שבכתב, ובין בענין התורה שבעל פה, והיו סכלים גמורים.

ואין מקום אחד שזרועות הדת הזוהריסטית לא שלחה את ידיה הארורות, עד שלפי עניות דעתי, התיקון לזה אינו יכול להיות על ידי בני אדם, אלא חייב שתהיה כאן השגחה אלהית של הבורא, שיזעזע את כל העולם ויביא צרות שעוד לא היו ולא נראו, על מנת שישכילו להבין על השגיאה הנוראה שהוליכה את עמינו אחר ההבל ויהבלו. או לחלופין ינאל את עמו הטהור אמן. בכל אופן, הקורא את זה המאמר, יבין שבקלות מרובה ניכר סכלותם המרובה של שוחרי המאגיה.

"אין אני מדבר אלא למי שחפץ באמת – מי ש-בעל שאיפות אין לו מקום כאן"

אלא שלא כולם מוכנים להודות על האמת הברורה אף שרואים אותה בעיניהם, ואין ליבם נפתח להבין את גודל הכאב, הסבל, הצער, שגרמו אותם מכשפי הדורות שהוליכו את ישראל אחד אחרי השני, תחת עצבי וגילולי הזוהר, והקודמים לו, שהגו דעות מהובלות אלו. בספר אגרות הרמב"ם לרבינו הטהור (מהדורת הרב יוסף קאפח נספחים עמוד קמה): כתב ולימד מוסר ענק לכל שומעי לוקחו: "... אין הקנאות מעלה, אפילו למען אדם גדול". ע"כ. ורצונו של רבינו לומר, שפעמים נדמה להמון אנשים, להגן על כבודו של איזה מחבר/מפרש, "חכם" ומפולפל ככל שיהיה, ומנסה האדם להוציא בכל דרך שתהיה, שאותו מפרש/מחבר לא טעה או לא שגה. או מתרץ כל מיני תירוצים מאוד קשים על אוזן שומעת, ומעמיס דברים שאין ראוי להעמיס.

רבינו מסביר, שיש שיעשו זאת בני אדם, על מנת שלא יוכח שהם למדו טעות כל חייהם. וזה מה שחושבים המון בני אדם שהם מגינים על ספר האופל הטמא, שלדעתם יש בו מעלה, ולדעתינו מדובר בטינוף רשע ופשע כלפי אלהינו. ויש שיעשו זאת על מנת שיהיה להם מה ללמוד לעתיד! כלומר שלא יצטרכו להשליך מעליהם עוד מפרש/מחבר שלא הלך ודרך בדרכה של תורת אמת. ויש שבאמת יעשו זאת מקנאת ה', כלומר מחתירה לדרך האמת, אמנם לא הסירו עדיין את הרגש, כלומר, לא שמו את הרגש בצד עם חתירתם לדרך האמת.

אלא שרבינו מלמדנו, שלרוב, הקנאות, כלומר ההתעקשות להוציא מי שנטה מדרך האמת והוליך את ישראל אחר התוהו, להוציאו ולומר עליו כל מיני תירוצים, וכל שכן מי שלא היה באמת. ההתעקשות הזו מסביר רבינו בכמה מילים פשוטות, אין היא מעלה מצד זה שמקנא כלל! ואפילו למען אדם גדול! ולדעתינו אדם גדול נחשב, אדם כדוגמת רבינו משה בן מימון הספרדי, הוא רבינו הרמב"ם! וכאשר נראה שיש מקומות שרבינו שגה, אם נקנא לו, ונאמר, שאין אצלו שגיאה, הרי אין בזה שום מעלה מצידנו! וכל שכן אם מדובר באנשים שבוודאי נטו אחר המאגיה והאלילות, והוליכו את עמינו הטהור אחר הסכלות!

ולכן אמרנו כבר במאמרים הקודמים, שגם רבינו שגה בספר פרקי שקרי דרבי אליעזר,

שגה רבינו לחשוב שמדובר בספר הגון וטוב, וחשב שמדובר במדרש מליצי. ולא ידע שספר זה יצא מתחת ידו של הוזה הזיות אף ששם לב לזרותו. ואנו מתנהגים עם רבינו בדיוק כפי שציפה וכתב כאן בעצמו! אמנם יש בני אדם, שיש להם קנאה וחושבים שיש בזה מעלה, עד שמנסים להכשיר שגיאת אדם גדול, ולומר שאינו שגה!

מה נאמר ומה נדבר. מהשנים האחרונות אני למדתי והסקתי, שאנחנו צריכים לדבר על אוזן שומעת. כלומר, להפיץ את האמת בכל כוחינו, וכאשר מישהו אינו מוכן לקבל את האמת, ועושה ריבים ומחלוקות, אין אנו צריכים לו, יש אנשים שליבם אטום סתום ונעול, עד שאין הם שמים לב לשגיאתם העצומה.

וכתב רבינו הטהור משפט שצריך לתת לנו אבן דרך להמשך (שם שם עמוד קמו): "אמר משה ... לא יכחיש את זאת כי אם מתעקש, ואני איני מדבר אלא עם מי שנשתחרר מן השאיפות! ו[לכן אני מדבר רק למי ש]-מטרתו האמת בכל דבר". ע"כ.

ומה פירוש המילה "שאיפות"? הכוונה לשאיפות אישיות, כי כל מי שמונע ואכפת לו מן הכבוד, או מחזיק בדעתו הקדומה, אי אפשר לדבר אליו דברי אמת, ולכן רבינו לא מדבר לבני אדם המלאים בשאיפות ורצונות! כלומר, רבינו יודע ומבין שללכת ולדרוך בדרך האמת זה דבר קשה מאוד, עד כדי כך שכל מי שיש לו שאיפות מזה העולם, בהכרח שאין מה לדבר אליו דיבורי אמת.

"האם חז"ל ירדו על נשים? להיפך הגמור – הם שבחו אותם וריחמו עליהם"

והנה לפני שנציג את חירוף המקובלים ואת פירושם הרע. ראשית כל יש להביא את ה-"ראיה" וה-"סימוכין" שלהם לדבריהם המהובלים והרעים, שהחשיכו את מאור דת האמת.

"בא זכר בעולם – בא שלום בעולם": אמרו רבותינו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת נדה דף לא עמוד ב): "אמר רבי אמי: כיון שבא זכר בעולם – בא שלום בעולם, שנאמר (ישעיהו פרק טז פסוק א): "שִׁלְחוּ־כַר מֹשֵׁל־אֶרֶץ וכו'". [ה]-"זכר" [=כלומר האיש הזכר]"זה-כר". ע"כ. ונבאר הדברים: רבי אמי לומד מן הפסוקים ואומר, שכאשר בא בן זכר לעולם, יש שלום בעולם. ונראה בפשטות שלדעתו, מכיון שהאיש הוא מושל על האשה ומנהיג אותה, כמו שנאמר בתורה (בראשית פרק ג פסוק טז פרשת בראשית): "אֶל־הָאִשָּׁה אָמַר הַרְבָּה אַרְבֶּה עִצְּבוֹנֵךְ וְהֵרֹנֵךְ בְּעֶצֶב תֵּלְדִי בָנִים וְאֶל־אִישֵׁךְ תְּשׁוּקָתֵךְ וְהוּא יִמְשָׁל־בָּךְ". לכן לדעתו, כאשר בא זכר לעולם, אז עוד אשה יהיה כנגדה איש. והאיש עצמו נקרא על פי הנביא במשלו, "כר". כלומר, כאשר אמר הנביא, "שלחו כר מושל ארץ". אע"פ שמשמעות פשטות המילה, "כר" אמורה לגבי ממון, תבואה, ומסים. כמו שתרגם יונתן, "יְהוֹן מַסְקֵי מִסִין לְמָשִׁיחָא דְיִשְׂרָאֵל דְיִתְקוֹף עַל דַּהֲווֹ בְּמַדְבְּרָא טוּר כְּנִשְׁתָּא דְצִיּוֹן". והרי שתרגם, "כר" – מסים. כלומר, שישלחו מסים למלכות וישתתפו בהוצאות המדינה. זהו לפי פשוטו.

אמנם רבי אמי לומד שמה שנאמר "שלחו כר", יש בו ענין ומשל גם לאיש הנקרא "זכר". שכן כאשר נחלק את המילה "זכר" יצא לנו "ז-כר", ובתוך המילה זכר מוזכר מילת "כר". וכאילו נאמר אנו על עצם הזכר "זה-כר". כלומר רבי אמי רוצה לומר מדוע הקב"ה קרא לאיש בשם "זכר"? מלמד ואומר שמילת "זכר" נבחרה מאת ה' לאיש על המהות שלו כלפי האשה שלוקח. שהרי הוא זן ומפרנס אותה. והאשה יודעת בדעתה, ומסתכלת על האיש ואומרת "זה-כר", כלומר זה האיש שעמו אני מתחתנת, וחיה, ונמצאת, הוא אשר שולח ומביא לי תבואה, ממון, וממלא לי את כל צרכי ביתי.

ולכן, מן הסיבה הזו וכיוצא בו, רבי אמי אומר שכאשר בא "זכר" לעולם, בא שלום בעולם! ומדוע? מכיון שהאיש דרכו לפרנס, האיש דרכו לעבוד, האיש דרכו לעמול, האיש דרכו להביא את התבואה. וכבר ידוע, שהעוני ירבה המחלוקת, ירבה הריבים, ויעביר את האדם על דעת קונו. וכאשר בא "זכר" לעולם, מביא עמו שלום. ומדוע? מכיון שיהיה עוד אדם אשר יעבוד ויהיה בגדר "כר", כלומר יהיה בגדר מפרנס.

וזו הסיבה גם נותנת, שהזכר כאשר בא לעולם מביא שלום בעולם. שהרי האיש שדרכו לחזר אחר האשה, כלומר, האיש דרכו לקחת אשה ולא להיפך. ואם אין האיש לוקח אשה, אין האשה מתחתנת. ולכן כאשר הזכר לוקח אשה ומקדש אותה, ממילא גורם שלום בעולם! כיצד? שכבר ידוע, כי חטאים מביאים רע לעולם. שאין יסורים בלא עוון. והשלום לא בא לעולם, אלא עם שמירת התורה והמצוות. כלומר, מה שגורם לריב בינינו לבין הבורא, כלומר מה שגורם לבורא יתברך לריב בנו ולעגות אותנו, הכל הוא בעבור עזיבת התורה והמצוות, הכל הוא בעבור החטאים.

וכמו שאמר בהושע (פרק ד פסוק א – ו): "שִׁמְעוּ דְבַר־יְיָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי רִיב לַייָ עִם־יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ כִּי אֵין־אֱמֶת וְאֵין־חֶסֶד וְאֵין־דֵּעַת אֱלֹהִים בָּאָרֶץ: אָלָה וְכַחֵשׁ וְרָצֹחַ וְגָנֹב וְנָאֹף פָּרָצוּ וְדָמִים בְּדָמִים נָגָעוּ: עַל־כֵּן תֶּאֱבַל הָאָרֶץ וְאֻמְלַל כָּל־יוֹשֵׁב בָּהּ בְּחַיַּת הַשָּׂדֶה וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וְגַם־דְּגֵי הַיָּם יֵאָסֵפוּ: אַךְ אִישׁ אַל־יָרֶב וְאַל־יוֹכַח אִישׁ וְעַמְּךָ כְּמְרִיבֵי כֹהֵן: וְכָשַׁלְתָּ הַיּוֹם וְכָשַׁל גַּם־נָבִיא עִמָּךְ לַיְלָה וְדָמִיתִי אִמֶּךָ: נִדְמוּ עַמִּי מִבְּלִי הַדַּעַת כִּי־אַתָּה הַדַּעַת מָאַסְתָּ ואמאסאך וְאֶמְאָסְךָ מִכַּהֵן לִי וַתִּשְׁכַּח תּוֹרַת אֱלֹהֶיךָ אֶשְׁכַּח בָּנֶיךָ גַּם־אָנִי".

ולכן בהכרח, שכאשר בא זכר לעולם, בא שלום בעולם. כי בהיות הזכר נולה, עוד אשה תהיה תחת רשותה בעלה, ותהיה הארץ מקודשת בעבור כך, שהרי כעת יש בה פחות עוונות, שכן כל זמן שהאשה רווקה, יכולה היא לעשות חטאים ולחטוא במשכב עם אנשים. אמנם כאשר היא תחת בעלה, ושניהם דעתם מיושבת עליהם, נמצא כי בהכרח יהיה שלום בעולם. כלומר יהיה טוב בעולם והבורא יתברך יתן השפע והטוב!

ונמצא כי הזכר נקרא "זכר", כלומר, "זה-כר" מסיבות אלו: א) מכיון שדרך האיש להמציא ולהביא הפרנסה, הרי הוא דומה לעם ששולח מסים למלך. ולכן קרא לו ה' יתברך, "זכר". מענין, כרים, כסתות, מסים, ממון, תבואה. שהאיש הזכר הוא אחראי על כך.

ב) גם מתוך זה שהאיש הוא זה אשר לוקח אשה, והוא זה אשר מקדש אותה. והוא זה אשר מצוה לזון ולפרנסה. מזו הסיבה נקרא האיש "זכר" לעומת האשה, שנקראת, "נקבה". כי הוא זה שצריך לדאוג לאשה אשר עמו, ודבר זה צריך להיות כל הזמן, צריך לדאוג שיהיה לה תבואה וממון, ולא יחסר ממנה דבר, לא כרים ולא כסתות, וכן על זו הדרך.

ועוד סיבה היא הנותנה לכך, שהזכיר הנביא ישעיהו את המילה "כר", עם המילה, "מושל ארץ", כלומר, סמך את ה-"כר" למילת, "מושל". ואע"פ שפשט משמעות המילה, "מושל ארץ", הכוונה למלך שהוא מושל על הארץ. הנה גם האיש שהוא הזכר, שהוא הבעל של האשה שנקראת "נקבה", גם הוא על פי ה' יתברך נקרא, "מושל", כמו שאמר, "והוא ימשול בך".

"בא זכר בעולם ככרו בידו – נקבה נקייה באה":

ונמשיך בביאור התלמוד הנזכר. לאחר שהובאו דבריו של רבי אמי. התלמוד מביא ואומר: "ואמר ר' יצחק דבי רבי אמי: בא זכר בעולם – בא "ככרו" בידו. "זכר – זה כר". דכתיב [=כמו שנאמר] (מלכים ב פרק ו פסוק כג): "וַיִּכְרֶה לָהֶם כֶּרֶה גְּדוֹלָה". [אבל] **נקבה**, [באשר באה לעולם, אין בידיה כלום, אלא] **נקייה באה. עד דאמרה, מזוני, לא יהבי לה, דכתיב** [=שנאמר] (בראשית פרק ל פסוק כח פרשת ויצא): "וַיֹּאמֶר נָקְבָה שְׂכָרְךָ עָלַי וְאֶתֵּנָה". ע"כ דברי התלמוד.

ונבאר את התלמוד: התלמוד מביא שמועה שנשמעה בבית מדרשו של רבי אמי, ובה, בנוסף למה שכבר נאמר בשמו של רבי אמי, התלמוד מספר שבבית מדרשו של רבי אמי אמרו, שכאשר בא זכר לעולם, בא ככרו בידו. וכוונתם במאמר זה, לחזק את הענין ולהעמיד את דברי רבי אמי הראשונים, שאמר, "בא זכר לעולם בא שלום בעולם", שכמו שכבר כתבנו לעיל, הכל חונה סביב ענין המזונות והפרנסה. שמתוך שהאיש מצווה לזון ולפרנס את אשתו ואת אנשי ביתו, הנה בוודאי כי "ככרו בידו", כלומר שמזמן לו הקב"ה פרנסתו על מנת למלאות את יעודו.

מה שאין כן אצל האשה, שהאשה "נקייה באה", כלומר, אינה יורשת, וכל מה שמרוויחה הכל הוא ברשות בעלה. ואף אביה יכול לקדש אותה ולקחת את כסף קידושיה אליו. והיא האשה, עד שלא מבקשת מזונות לא נותנים לה. ולכן התלמוד מביא ראיה מלבן הרמאי, שאמר, "נוקבה", כלומר, "נקבה".

והרי ששם "נקבה" נתון לאשה, על היותה "נוקבת", ואומרת את שהיא רוצה וצריכה. ע"כ בביאור דברי התלמוד הללו. והרואה יראה כי לא מצאנו שום דברי גנאי חלילה כלפי האשה, אלא מציאות חיים על פי דת תורתינו הקדושה, ולימוד מוסר, כיצד מתנהל העולם, ומנהג העולם שהגבר שהוא הזכר, הוא זה שצריך לעבוד, הוא זה שצריך לדאוג למזונות, לכרים, וכסתות, וכן על זו הדרך.

"זכר – הכל שמחים בו. נקבה – הכל עצבים בה":

והנה בתלמוד הנזכר שאלו: "... ומפני מה אמרה תורה, "זכר לשבעה", ו-"נקבה" לארבעה עשר? זכר שהכל שמחים בו – מתחרטת לשבעה, נקבה שהכל עצבים בה – מתחרטת לארבעה עשר". ע"כ. והנה כל הקורא את התלמוד הזה ללא מחשבה אמיתית, וללא עיון קל, עלול לטעות בדבר חמור. והוא, לחשוב ולהעלות על הדעת, שבעלי התלמוד כיוונו או אמרו, שיש בלידת נקבה צער לכולם, כלומר שלבני אדם יש צער בלידת נקבה מצד זה שנולדה לעולם, וכאילו היו מעדיפים של היתה נולדת לעולם. וזו מחשבת תוהו וסכלות גמורה!

ובוודאי שמי שפירש את דברי רבותינו במה שאמרו, "נקבה שהכל עצבים בה", שיש עצב על עצם התולדה שלה! יצטרך לומר, שהתלמוד מעיד שהתורה עצמה, כלומר ה' יתברך, ושאר בני אדם כולם, כולם עצבים בלידת נקבה מצד לידתה ועצם קיומה! ודע קורא נעים, כי מי שיפרש את התלמוד בצורה כזו, נדע אנו שהוא כסיל, בער, שוטה, אוויל, כלב אילם, וחשוד מאוד על ענינים אחרים. ובוודאי אינו יודע ללמוד תלמוד, ואינו מכוין לדעת רבותינו עליהם השלום.

ובעת נבאר את התלמוד בקצרה: התלמוד מספר על צער ההריון וקושי הלידה. כמו שאמר בתורה (בראשית פרק ג פסוק טז פרשת בראשית): "אֶל־הָאִשָּׁה אָמַר הַרְבָּה אַרְבֶּה עִצְּבוֹנֵךְ וְהֵרֹנֵךְ בְּעֶצֶב תֵּלְדִי בָנִים וְאֶל־אִישֵׁךְ תְּשׁוּקָתֵךְ וְהוּא יִמְשָׁל־בָּךְ". והנה כל אשה ואשה יודעת, כמה צער יש בעצם הלידה, בעצם הוצאת הולד מן הנוף אל החוץ, הדבר גובל בייסורים שלפי דעתם של נשים, הגברים לא יכלו לעמוד בסבל כה רב. ומבואר ופשוט הדבר, שייסורי הלידה הם יסורים מאוד קשים.

ולכן, כאשר האשה יולדת זכר, אע"פ שיש צער גדול בזו הלידה, הנה בכל זאת יש שמחה, כי כאשר זכר נולד לעולם, יודעים שהוא לא יצטרך לסבול ולעבור את הסבל הזה של הלידה! ולכן האשה מצטערת בלידתו רק שבעת ימים בודדים, שכן יש לה נחמה שהוא לא יסבול מה שהיא סבלה. אמנם כאשר בת באה לעולם, הכל עצבים בה. ואין עצבים על עצם לידתה חלילה וחס להם לבני אדם חכמים מהבלים נוראיים אלו. אלא "עצבים בה" הכוונה, שעצבים במה שהיא תצטרך לעבור גם כאשר היא תלד בנים! כלומר הם לא עצבים בה על עצם תולדתה לעולם!! אלא משתתפים בצערה ומתפללים עליה שתעבור זאת לשלום!

ולכן האמא שילדה אותה, מכיון שילדה נקבה, שגם היא תצטרך לעבור סבל כמו שלה, עד ארבעה עשר יום מצטערת שילדה אותה, כמו שמצטערת על הזכר שילדה אותו עד שבעה ימים. שאצל הזכר מצטערת על עצם הלידה עצמה שהיה לה קשה מאוד. ואצל הנקבה, יש לה גם צער על עצם הלידה, ויש לה צער מחשבתי גם על מה שבתה תעבור לעתיד. ונמצא שעל כל צער יש כאן שבעה ימים. ומכיון שאצל הנקבה יש פעמיים צער, לכן אמרה תורה, לנקבה ארבעה עשר יום.

וחלילה וחס אם חז"ל היו אומרים, שהכל עצבים על עצם תולדת הנקבה, כלומר יש צער להקב"ה על עצם התולדה שלה. היו צריכים לומר, שהכל עצבים "בלידתה". אמנם אמרו, "שהכל עצבים בה", כלומר, עצבים במה שתעבור לעתיד, ודואגים לשלומה. ע"כ ביאור התלמוד.

"הזיותיהם הרעות של מכשפי האופל והמקובלים הארורים"

כתב יוסף חיים (בן איש ... שנה שניה פרשת פינחס הקדמה): "... וכמ"ש הגאון חיד"א ז"ל בשם רבינו מהרח"ו ז"ל בפ"ע מסכת נדה הטעם שבלידת הזכר הכל שמחים אפילו המלאכים ובלידת הנקבה הכל עצבין, מפני שבנקבה נפישא הזוהמה טפי מן הזכר יע"ש". ע"כ.

והנה, דבריהם מרים וקשים כלענה. ואף ניכר כי תלמוד פשוט אינו ידעו להבין, ולא רק שלא הבינו תלמוד פשוט, הפכו את רבותינו החכמים, הפכו אותם לסכלים, מהובלים, רשעים ונרצעים! כלומר, בפירושם זה, הצמד חמד הללו העולים על שם "מקובלים", גרמו לעם ה' שאמור להיות אור לגוים, גרמו לעם ה' להראות סכל וטיפש, ואף לעשות את חז"ל סכלים!

ולא רק שחלקו על חז"ל ביד רמה, לא רק שביזו את חכמי התלמוד והמשנה, וקראו אותה "אבן משכית" וכו'. אלא נתנו הבנה ופירוש בתלמוד, שכל הקורא דבר זה, חושב את חז"ל לאנשים רעים מאוד וסכלים!

ועל זה כבר כתב רבינו והזהיר מן הכת הראשונה הזו, ששיבשו מאוד את דברי חז"ל, ולא הבינו כי רוב דברי חז"ל בעניני האגדות והסיפורים, ודברים אלו שלמדנו וכיוצא בהם, המון מהם הם, "משלים" ומליצות להבין ענין מוסרי. וכל שכן במה שדיברנו בו. שלא מדובר באיזה משל עמוק, **אלא** בדבר פשוט, שכאשר נולדת בת, הכל עצבין בה במה שהיא תעבור בלידה לעתיד. והם הארורים הללו, הרסו דברי התלמוד והוציאו הדברים מהקשרם.

ובדיוק על זה כתב רבינו (הקדמה למשנה י' א' סנהדרין): " **וממה שאתה צריך לדעת, שדברי חכמים עליהם השלום, נחלקו בהם בני אדם** [בהבנתם, באופן פירושם, ובתכלית ענינם. ונמנים אותם בני אדם] **לשלוש כתות: הכת הראשונה, והם רוב** [מבני אדם] **אשר נפגשתי עמהם, ואשר ראיתי חבוריהם** [המשובשים], **ואשר שמעתי עליהם** [ועל דבריהם המפורסמים, וראיתי ש] **מבינים אותם,** [כלומר את דברי חז"ל] **כפשוטם** [ממש], **ואינם מסבירים אותם** [לעומק כוונתם] **כלל,** [ואינם חוקרים לעיקר כוונתם הגדולה אשר כיוונו אלו השלימים הנקראים חז"ל], **ונעשו אצלם,** [כלומר אצל אותם בני אדם הנקראים בפי רבינו "הכת הראשונה"], **כל הנמנעות** [נמנע הוא דבר אשר לא יכול להתכן בנדרי הטבע אלא דווקא באורח נס פלאי ורחוק, או שדבר נמנע, הוא דבר שאמרו חז"ל והוא זר ורחוק מיסודות הדת או מדרך המוסר הישר. והם, אותם אנשי הכת הזו, פירשו כל הדברים שאמרו חז"ל] **מחוייבי המציאות,** [כלומר שכך זה היה ממש, בעבור שהוצרכו לפרש הדברים כפשוטם לפי רוב שיבושם]. **ולא עשו כן** [אותם המפרשים, וכותבי ספרים, ומגידי השיעורים] **אלא** [רק] **מחמת סכלותם בחכמות** [השלימות], **וריחוקם מן המדעים** [האמיתיים]. **ו**[בוודאי] **אין בהם** [באותם אנשי התורה ואלו שנקראים חכמים אשר מפרשים כל דבר כפשוטו, אין בהם] **מן השלימות** [האמיתי], **עד כדי שיתעוררו**

על כך מעצמם. ו[מכיון שרוב בני התורה ורוב כותבי הספרים הולכים בדרך זו, מחמת סיבה זו] **לא מצאו** [אפילו אחד] **מעורר שיעוררם** [על טעות וסכלותם], **ולכן חושבים הם, שאין כוונת חכמים בכל מאמריהם המחוכמים, אלא מה שהבינו הם מהם,** וש[בל דבריהם] **הם כפשוטם. ואף על פי** [שנראה לעין כל ופשוט הדבר], **שיש בפשטי מקצת דבריהם מן הזרות** [כלומר כל ילד יודע להבחין וידע לתמוה, אם תפרש כל אמרה של חז"ל כפשוטה, כי הדברים לא יתכנו בטבע אנושי או במוסר שכלי]. **עד כדי** [כך] **שאם תספרנו כפשוטו להמון העם** [באותו כת הראשונה שכך דורשים הדברים ברבים, כגון מה שפירשו בענין "הכל עצבים בה"], **כל שכן ליחידיהם, היו נדהמים בכך** [תמהים שואלים] **ואומרים, "היאך אפשר** [איך יתכן] **שיהא בעולם אדם שמדמה דברים אלו, וחושב** [בדעתו הטפשית] **שהם דברים נכונים, וכל שכן שימצאו חן בעיניו".**

והכת הזו המסכנה, רחמנות על סכלותם, לפי שהם [באותם פירושיהם שפירשו על פי פשוטם של דברים ולא התבוננו לדבריהם העמוקים של רבותינו. כביכול חשבו שבכך הם] **רוממו את החכמים לפי** [סכלותם ו]**מחשבתם,** ו[האמת הברורה היא, שפעלו להיפך הגמור; כי בפירושיהם שנתנו וכתבו דברים זרים כאלו], **אינם אלא משפילים אותם בתכלית השפלות,** ו[הצרה הגדולה ביותר, שאותם המפרשים אפילו] **אינם מרגישים בכך! וחי ה'** [הריני נשבע בשמו של ה' יתברך], **כי הכת הזו** [המסכנה, הם אלו ה]**מאבדים הדר התורה, מחשיכים זהרה, ועושים** [הם, את] **תורת ה' בהיפך המכוון בה, לפי שה' אמר על חכמת תורתו, "אשר ישמעון את כל החוקים האלה וכו',** [דווקא דברים אשר נשמעים על אחרים, ולא דברים שאינם נשמעים!]. **והכת הזו דורשין מפשטי דברי חכמים, דברים אשר אם ישמעום העמים,** [יצחקו ו]**-יאמרו רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה.**

ו[ממה שראיתי] **הרבה שעושין כן,** [הם אותם] **הדרשנין המבינים** [המסבירים] **לעם** [ומלמדים אותו], **מה שאינם מבינים הם עצמם, ומי יתן** ו[אותם הדרשנים המשובשים] **שתקו! כיון שאינם מבינים** [בכלל מה שלומדים, כל שכן שמקלקלים כאשר מסבירים זאת לאחרים]. **מי יתן החרש תחרישון** [ועל ידי שתחרישו] **ותהי לכם לחכמה** [כי השתיקה מורה על החכמה], **או היה להם** [לאותם דרשנין] **לומר** [האמת לקהל שומעם, ולהכריז בפיהם], **אין אנו יודעים מה רצו חכמים** [לומר לנו] **בדברים אלו, ולא** [נדע] **היאך פירושו** [האמיתי. אבל הם לא עשו כן], **אלא חושבים** [בקוצר דעתם] **שהבינו** [את דברי חכמינו עליהם השלום], ו[לא זו בלבד, אלא מוסיפים רעה על רעה, ש]**מעמידים את עצמם להבין** [ללמד] **לעם, מה שהבינו הם עצמם** [בדעתם המשובשת, ולאמיתו של דבר, הם כלל] **לא** [הבינו] **מה שאמרו חכמים. ודורשין בפני ההמון בדרשות** [בתלמוד מסכת] **ברכות,** ו[בתלמוד מסכת סנהדרין] **פרק חלק וזולתם, כפשוטם מלה במלה** [ללא כל הסבר שישבר את האוזן לקהל שומעיהם]**". ע"כ.**

ושים ליבך היטב במה שכתב רבינו וכמה כיון לאמת הברורה: "והכת הזו המסכנה רחמנות על סכלותם! לפי שהם רוממו את החכמים לפי מחשבתם ואינם אלא משפילים אותם בתכלית השפלות ואינם מרגישים בכך, וחי ה' כי הכת הזו מאבדים הדר התורה ומחשיכים זהרה [=בדיוק כמו שעשו מכשפי האופל ושאר הפרשנים], **ועושים תורת השם בהפך המכוון בה, לפי שה' אמר על חכמת תורתו אשר ישמעון את כל החוקים האלה וכו', והכת הזו דורשין מפשטי דברי חכמים דברים אשר אם ישמעום העמים יאמרו רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה". ע"כ.**

וכעת נעמוד על ההזיה שכתבו לעיל: "... הטעם שבלידת הזכר הכל שמחים אפילו המלאכים, ובלידת הנקבה הכל עצבין, מפני שבנקבה נפישא הזוהמה, טפי מן הזכר יע"ש". ע"כ. והנה כמה חירופים יש בדבריהם:

א) לדעתם, הנה הם יודעים מחשבות המלאכים! כן כן, המקובלים מרוממים את עצמם ועושים את עצמם כיודעי מחשבות המלאכים! וכבר ידוע, שגם נביא אינו יודע מחשבת מלאך! אלא הנביא מקבל המסר מן המלאך שבא לו בנבואה מאת הבורא! ואלו מתפארים בעצמם שיודעים שהמלאכים בוכים או עצבים! לא יאומן כיצד נפלו עם ישראל לבור הסכלות!

ב) לדעתם האווילית, המלאכים עצבים בלידת הנקיבה, ובמילים אחרות, המלאכים עצבים על מה שהקב"ה החליט! כלומר חולקים על דינו של הבורא יתברך! וזה חירוף גדול המוליד מחשבת תוהו, לפיה, המלאכים יכולים ליצור מצב של חלוקה בדיני שמים, כלומר, שיש להם רשות לומר את דעתם! ואם הם עצבים על דינו של בוראם, בהכרח כי יכולים לבטל ולהשפיע על בוראם, ואם כן נמצא האל הזה הוא אל נזקק נחות ומושפל שאפשר לשנותו!! שכן אפילו הבריות הקרובים ביותר אליו, עצבים במה שהביא לעולם! ואין חירוף שלא עברו עליו מכשפי האופל הארורים! ולכן הם בטוחים שבתפילתם הם עוזרים לבורא להיות שמח, מזדווג, מאושר, והם פועלים נצורות בעליונים!!

ג) ולא רק זו בלבד, אלא שהטעם שנתנו לעצב המלאכים, הוא ענין מאגי ופגאני מאוד. כלומר, הטעם שהמלאכים עצובים, הוא משום שסמאל לדעתם בא על חווה והטיל בה זוהמה. וטוענים שאצל הנקבות הזוהמה הרוחנית יותר גרועה מאצל הגברים. ולכן המלאכים כאשר רואים שנולדה בת לעולם, דואגים ועצבים, שהנה זאת הבת של חווה שסמאל הפגאני שכב עמה, הנה גם היא הנקבה הנולדת מלאה בזוהמת הנחש! ולדעתם של מכשפי האופל, הנקיבות מסריחות מזוהמה רוחנית שהטיל בה הנחש. ולכן המקובלים מעניים את נשותיהם, ולא משמשים עמהם אלא בשעות ועתים מסויימים מדוייקים, ומהם: תשמיש רק בשבתות וימים טובים. תשמיש רק לאחר חצות הלילה.

וכל זה הנשים הטהורות המסכנות מעונות וסובלות תחת זרועות ידי המקובלים הארורים, ואינן יודעות כי לדעתם של בעליהם, מלאות הם זוהמה, ולכן הוא עושה המון דברים על מנת שלא ידבק בזוהמתה! כל זה לדעת מכשפי האופל.

צאו וראו רבותי היקרים, כיצד ואיזה נחיתות מחשבתית מייחסים מכשפי האופל כלפי הנשים הטהורות!

"שבח הנשים והבנות – להיפך ממה שכתבו המכשפים לעיל"

והנה קורא נעים, צא תלמד ותראה, שמעולם לא גינו חז"ל את הנשים או את לידת הנקבות חלילה וחס להם לומר דברים כעורים כאלה לפני הבורא יתברך.

"אי אפשר לעולם בלא נזכרים ובלא נקבות":

הנה אמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת קידושין דף פב עמוד ב): "אי אפשר לעולם בלא זכרים ובלא נקבות, אשרי מי שבניו – זכרים, ואוי לו למי שבניו – נקיבות". וגם כאן, ראיתי כמה מהובלים ארורים שמכיון שנמשכו אחר דעותיו של חיים ויטאל ושאר ממשיכי דרכו, שמלבד שהוציאו לעז על הבנות, עוד אמרו שמה שאמרו רבותינו, "ואוי לו למי שבניו נקיבות", הכוונה, אוי לו למי שבאים לו נקיבות". וזו לא רק סכלות או טמטום לפרש בצורה כזו, אלא מדובר ברשעות לשמה. כלומר, עצם הפירוש עצמו מראה על חוסר חיבור בין דברי התלמוד עצמו. אמנם, להעלות את חיבור הדברים על הכתב ולכתוב דברים כאלו על ספר, מדובר ברשעות ממש.

ומדוע מדובר בפירוש שיש בו רשעות? מכיון שהקב"ה הוא זה שקובע את מין העובר ולא האדם! ולכן כל מי שיאמר שחז"ל אמרו, "אוי לו למי שבניו נקיבות", נמצא שמעליל על חז"ל שהם חולקים על הבורא יתעלה שמו! כלומר, חז"ל אומרים לדעתו הטפשית: "אוי להקב"ה שהביא לו נקיבות". וזו היא סכלות טפשות, ורשעות לשמה לפרש פירוש כזה בדעתם של חז"ל.

והנה אם לדעת חז"ל, עיקר דברי חכמים הוא לומר, שאוי לו למי שהביא נקיבות. לא היו צריכים לומר קודם לכן, "אשרי מי שבניו זכרים", שכן אם אומרים אוי לו על לידת נקיבה, לא צריכים לו ההיפך מכך! ולכן פשוט הדבר, שכוונת חז"ל לומר, שאשריו של האדם שזוכה שיוצאים ממנו בנים שהם בטבעם מתנהגים כמו, "זכרים", כלומר שהזכר מתנהג כמו שזכר צריך להתנהג. שכן יש בנים שמתנהגים כמו נשים, ואין הם בטבעם מתנהגים כמו שזכר צריך להתנהג.

והפירוש היותר קשה הוא, "אוי למי שבניו נקיבות", הכוונה, אוי למי שבניו נטו להתנהג כמו נקיבה, לא רק באופן המנטלי, אלא גם נוטים הם לעניני המשכב זכור. כלומר שעושים עצמם כנקיבות שנבעלות ולא בועלות. ולפי דעתי לזה כיון המאירי (בית הבחירה למאירי מסכת קידושין דף פב עמוד ב): "וכן אי איפשר לעולם בלא זכרים ובלא נקבות אשרי מי שבניו זכרים ואוי לו למי שבניו נקבות, ואף על פי שפשוטו של דבר כך הוא. יש להוסיף בפירושו שבניו נקבות, שהזכרים [עצמם] פחותים וחסירים, ואשרי מי שבניו זכרים, שנמצא בהם השלמות המכוון בהם. על זה נאמר, "גיל יגיל אבי צדיק ויולד חכם ישמח בו". ע"כ. ומה שכתב, "ואף על פי שפשוטו של דבר כך הוא". הכוונה, שיש לאדם זכרים עם נטיה לתאוות משכבי זכור ועניניהם. ולכן נזהר המאירי ולא פירט זה הדבר ממש, אלא רמז בו. ומבואר יוצא, שלעולם חז"ל לא גינו את לידת הנקיבה חלילה וחס.

"בזכות נשים צדקניות":

ואמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת סוטה דף יא עמוד ב): "את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך – אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: שהיו מחליפין מלאכת אנשים לנשים ומלאכת

נשים לאנשים. ולמ"ד נמי התם בפה רך, הכא ודאי בפריכה. דרש רב עוירא: בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור – נגאלו ישראל ממצרים". ע"כ. ותראה כמה שבחו חז"ל את הנשים ורוממו את מעלתן.

"בת עדיפא ליה מבן":

ואמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף קמא עמוד א) **וסיפרו:** "האומר אם ילדה אשתי זכר וכו'. למימרא, דבת עדיפא ליה מבן, והא אמר ר' יוחנן משום רשב"י: כל שאינו מניח בן ליורשו – הקדוש ברוך הוא מלא עליו עברה, שנאמר: והעברתם את נחלתו לבתו, ואין העברה אלא עברה, שנאמר: יום עברה היום ההוא! לענין ירושה – בן עדיף ליה, לענין הרווחה – בתו עדיפא ליה. ושמואל אמר: הכא במבכרת עסקינן, וכדרב חסדא, דאמר רב חסדא: בת תחלה סימן יפה לבנים. איכא דאמרי: דמרביא לאחהא, ואיכא דאמרי: דלא שלטא ביה עינא בישא. אמר רב חסדא: ולדידי בנתן עדיפן לי מבני. ואיבעית אימא: הא מני? ר' יהודה היא. הי רבי יהודה? אילימא רבי יהודה דבכל, דתניא: וה' ברך את אברהם בכל – רבי מאיר אומר: שלא היה לו בת, רבי יהודה אומר: שהיתה לו בת ובכל שמה". ע"כ.

והנה גם מזה התלמוד הינך למד, שלדעת חכמים בצד מן הצדדים, יש מקומות שהבת עדיפה מן הבן. ואם היה בלידת הנקיבה איזה צער על עצם תולדתה, כיצד היו משבחים ואף אומרים ש-בת עדיפה מבן? וכיצד היו אומרים, שבת תחילה סימן יפה לבנים? וכיצד היו משבחים בזה שבת ראשונה מצילה מעין רעה של הבנים האחרים, שכן בלידתה, לא יריבו הבנים על הירושה הכפולה שמגיעה לבן הבכור. וכבר כתבתי בנושא זה במקום אחר: "בת ראשונה סימן יפה לבנים".

מכל אלו הדברים אתה למד שוב, כי המקובלים ודעתם הטפשית, לעולם היא היפך דעת חכמי התלמוד והמשנה, הן בענין מחשבת המצוה, והן בענין ביאור הדברים עצמם.

"טירופי הדעת של המקובלים – שדים בראשם של המקובלים"

הנה במאמר זה, אתמקד בטירופי הדעת של המקובלים, ממשיכי דרכם של המכשפים הפגאנים הטמאים כותבי ספר הזוהר [=חושך], והנני משער בדעתי, שעל ידי מאמר זה, יתכן והרבה ישכילו להתעורר לדרך האמת, ולחזור לדרכי האבות הטהורים אשר היו ממאמיני יחוד ה' [=מלשון אחד, ולא מלשון איחוד חלילה וחס] ויחזרו בני אדם לדבוק במסורת חז"ל בעלי המשנה והתלמוד וללכת בדרכו של רבינו הרמב"ם אשר היה נאמן להם בכל לב.

והנה מלבד זה, יש לציין, שחייבים לנסות לבער [=בכל דרך חוקית, אף במחיר של מוות, כלומר במחיר שיהרגו אותנו בעבור דיבורינו הישרים], אחת ולתמיד, את ההזויים הללו שהחשיכו מאור הדת, העולים על שם, "מקובלים", ועלינו לעשות ככל שביכולתינו להלחם את מלחמתה של התורה, ולאבד את הזיותיהם ועילגותם המתועבת, ואת סכלותם הקשה והרעה שנתפסרמה ברבים.

וכוונתי במאמר זה להתמקד בסברותיהם ההזויות של המקובלים, וביחס הנחות שלהם למעשה של אסתר המלכה האמיצה אשר מסרה את נפשה ואת חייה למען הבורא יתברך ויתעלה שמו. ולא רק היא, אלא גם יעל אשת חבר הקיני אשר היתה נאמנה לבורא יתברך! אבל הם המקובלים, העלילו עלילות דברים, שהשומע אותם ואת דבריהם הנחותים, אומר בדעתו, "האם זה עם ה'"? "האם העם הזה קיבל את התורה", "אולי זה עם של מכשפים וקוסמי קסמים"? כמה חילול ה' המקובלים שר"י הביאו לעולם, רוב רובם בנויים על סיפורי מעשיות בדויות ומומצאות, שטויות והבלים, הבל וריק, כל "חידושי" תורתם מלאים במינות רקובה, וכל ספריהם של המקובלים שר"י דינם לשריפה או לפח האשפה, מכיון שכל דבריהם מעורבים במינות קשה ביותר!

וכאן יש לנו לזכור את דברי רבינו הטהור הרמב"ם שכתב (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "וממה שאתה צריך לדעת שדברי חכמים עליהם השלום נחלקו בהם בני אדם **לשלוש כתות** [=כלומר, שלוש סוגים של כתות יש בעם ישראל ביחס להבנת מדרשי חז"ל ועניני אגדותיהם. וכפי שיוסבר ויובן, הכת הראשונה היא החמורה ביותר, והבעייתית ביותר, שעל ידי הבנתם השגויה בדברי חז"ל גרמו להחרבת יסודות דתינו במשך השנים. וכדבריו של רבינו] – **הכת הראשונה: והם רוב אשר נפגשתי עמהם** [=כלומר שמע באוזניו את הבנתם וסברתם כלפי מדרשי חז"ל]. **ואשר ראיתי חבוריהם** [=ראה ספרי פרשנים וכתבים של הקודמים לו ואשר בדורו כיצד ביארו מדרשי ואגדות חז"ל], **ואשר שמעתי עליהם**, [וחם, אותם שהזכיר, כולם] **מבינים אותם** [את דברי חז"ל] **כפשטם, ואינם מסבירים אותם כלל** [=לעומק כוונתם], **ונעשו אצלם כל הנמנעות** [=נמנעות הם הדברים שיוצאים מגדרי הטבע, ואצל אותם אלו שהזכיר הם הכת הזו הראשונה, הם אלו שפירשו כל מדרשי חז"ל ואגדותיהם, והפכו את כל הדברים הנמנעים] **מחוייבי המציאות! ולא עשו כן** [=מחמת קבלתם איש מפי איש, או מסורת היתה בידיהם!], **אלא** [=ביארו ופרשו כן רק] **מחמת סכלותם בחכמות, וריחוקם מן המדעים** [האמיתיים], **ואין בהם מן השלמות** [=הבחנה שכלית], **עד כדי שיתעוררו על כך מעצמם** [=ויבינו את שגיאתם], **ולא מצאו מעורר שיעוררם. ולכן חושבים הם שאין כונת חכמים בכל מאמריהם המחוכמים אלא מה שהבינו הם מהם, ושהם כפשוטם, ואף על פי שיש בפשטי**

מקצת דבריהם מן הזרות, עד כדי שאם תספרנו כפשטו להמון העם כל שכן ליחידיהם היו נדהמים בכך ואומרים היאך אפשר שיהא בעולם אדם שמדמה דברים אלו וחושב שהם דברים נכונים, וכל שכן שימצאו חן בעיניו.

והכת הזו המסכנה רחמנות על סכלותם לפי שהם רוממו את החכמים לפי מחשבתם ואינם אלא משפילים אותם בתכלית השפלות ואינם מרגישים בכך, וחי ה' [=נשבע באמיתות הדבר], כי הכת הזו מאבדים הדר התורה ומחשיכים זהרה, ועושים תורת השם בהפך המכוון בה, לפי שה' אמר על חכמת תורתו, "אשר ישמעון את כל החוקים האלה" וכו', והכת הזו דורשין מפשטי דברי חכמים, דברים אשר אם ישמעום העמים, יאמרו רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה. והרבה שעושין כן הדרשנין המבינים [=המסבירים ודורשים דרשות "קירוב"] לעם מה שאינם מבינים הם עצמם, ומי יתן ושתקו כיון שאינם מבינים, מי יתן החרש תחרישון ותהי לכם לחכמה, או היה להם לומר אין אנו יודעים מה רצו חכמים בדברים אלו ולא היאך פירושו, אלא חושבים שהבינו, ומעמידים את עצמם להבין לעם מה שהבינו הם עצמם לא מה שאמרו חכמים, ודורשין בפני ההמון בדרשות ברכות ופרק חלק וזולתם כפשוטם מלה במלה". ע"כ.

ולכן, המטרה של זה המאמר שהקורא הנעים יבין, שהמקובלים שר"י, לא רק שהיו מינים אשר עשו ריבוי באלוהות והפיצו את בורותם, לא רק שהיו עובדי אלילים אילמים, לא רק שהיו שוחרי ואוהבי מאגיה, לא רק שהיו עושים טקסים פגאנים ומסטיים שגבלו בפדופיליה במשך השנים! יותר מכך תדעו על ידי דברים אלו שנציג, את פחיתות מחשבתם, את הזיותיהם הרעות, ואפילו סרטי "קולנוע" לא ירדו לשפל המדרגה של הוזי ההזיות הללו שהרסו לנו את חיינו וקטעו לנו חיים שלימים של מסורת נאמנה וברורה.

ואחד מן החברים האיר לי, כי המון יוצרי סרטים בארצות הגוים, לומדים את הקבלה החדשה והטמאה של הפרצופים, הספירות, וכל טינופת תורת המלבוש, ולא פלא כלל אם ימצא שהכניסו בסרטי הקולנוע שלהם, דברים המובאים בכתבי הקבלה המשומדת והארורה מפי הגבורה, והפכו הם את האלילות הזו במקצת מהסרטים ליצירה!

ודעו שלצעירינו הרב, עלינו נתקיים המאמר (ירמיהו פרק ז פסוק טו – כ): "וְהַשְׁלַכְתִּי אֶתְכֶם מֵעַל פָּנַי כַּ אֲשֶׁר הִשְׁלַכְתִּי אֶת כָּל אֲחֵיכֶם אֵת כָּל זֶרַע אֶפְרָיִם: ס וְאַתָּה אַל תִּתְפַּלֵּל בְּעַד הָעָם הַזֶּה וְאַל תִּשָּׂא בַעֲדָם רִנָּה וּתְפִלָּה וְאַל תִּפְגַּע בִּי כִּי אֵינֶנִּי שֹׁמֵעַ אֹתָךְ: הַאֵינְךָ רֹאֶה מָה הֵמָּה עֹשִׂים בְּעָרֵי יְהוּדָה וּבְחֻצוֹת יְרוּשָׁלִָם: הַבָּנִים מְלַקְּטִים עֵצִים וְהָאָבוֹת מְבַעֲרִים אֶת הָאֵשׁ וְהַנָּשִׁים לָשׁוֹת בָּצֵק לַעֲשׂוֹת כַּוָּנִים לִמְלֶכֶת הַשָּׁמַיִם וְהַסֵּךְ נְסָכִים לֵאלֹהִים אֲחֵרִים לְמַעַן הַכְעִסֵנִי: הַאֹתִי הֵם מַכְעִסִים נְאֻם יְהוָה הֲלוֹא אֹתָם לְמַעַן בֹּשֶׁת פְּנֵיהֶם: ס לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנֵּה אַפִּי וַחֲמָתִי נִתָּכֶת אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה עַל הָאָדָם וְעַל הַבְּהֵמָה וְעַל עֵץ הַשָּׂדֶה וְעַל פְּרִי הָ אֲדָמָה וּבָעֲרָה וְלֹא תִכְבֶּה". וכן אמר (ירמיהו פרק יד פסוק יא – יג): "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אַל תִּתְפַּלֵּל בְּעַד הָעָם הַזֶּה לְטוֹבָה: כִּי יָצֻמוּ אֵינֶנִּי שֹׁמֵעַ אֶל רִנָּתָם וְכִי יַעֲלוּ עֹלָה וּמִנְחָה אֵינֶנִּי רֹצָם כִּי בַּחֶרֶב וּבָרָעָב וּבַדֶּבֶר אָנֹכִי מְכַלֶּה אוֹתָם: ס וָאֹמַר אֲהָהּ אֲדֹנָי יְהוִה הִנֵּה הַנְּבִאִים אֹמְרִים לָהֶם לֹא תִרְאוּ חֶרֶב וְרָעָב לֹא יִהְיֶה לָכֶם כִּי שָׁלוֹם אֱמֶת אֶתֵּן לָכֶם בַּמָּקוֹם הַזֶּה". ע"כ. וכל אלו הדברים התמודד איתם

ירמיהו הנביא, שירמיהו הנביא בא מרחב שהיתה זונה בעברה, ועל זה אמרו, "יבוא אדם שלא יצא מעם ישראל כלל, ובא מטומאה לטהרה, ויוכיח עם שלם על מעשיו הרעים, שהעם הזה הוא זה שקיבל תורה במעמד הר סיני, ויוכיח אותם זה שלא קיבל תורה במעמד הרי סיני, והם אותם בני אדם שיצאו מטהרה לטומאה". זה היה ירמיהו הנביא.

"אדם יכול להתנתק מגופו? – תיעוב מחשבות ספר האופל והמקובלים"

והנה המקובלים שכל כך לא נצמדו ליסודות דת האמת, ולאמת הברורה, עד שלא הבינו והשכילו בדעתם ענינים כה פשוטים הבנוים משכל ישר, וקרה להם כל זה בעקבות הליכתם אחר התוהו וההבל. ולסברתם ולשיטתם, יש יכולת לאדם להתנתק מגופו, ולהשאיר את החלק הרע שבו, כלומר, סוברים ההזויים האלו, ש-"יצר הרע", מלבד שסוברים שהוא ישות מאגית ופנאנית קיימת ממש, עוד חושבים הם, כי יצר הרע הוא עוד שכבה באדם שמתמזגת עם יצר הטוב בגוף בפני עצמו שאינו נראה לכל אדם, ואף יש יכולת ביד האדם להוציא ולהפריד את הגוף הטוב שלו, מצד חלק הרע שלו. כלומר, יש לו יכולת לעשות שתי גופים נפרדים ממש!!!

כן כן, ספר הזוהר הפנאני שר"י, סובר שאדם יכול לומר שמות קודש, ולהוציא את עצמו מצד החלק הרע ממש!! ובכך ליצור ב' בני אדם, אחד קוראים לו ראובן, עם גוף שיש בו רק יצר טוב, וזה החלק הטוב יוצא מהחלק הרע. וכתוצאה מכך נמצא לפנינו שתי גופים!! אחד טוב ואחד רע! ולכל חלק מהחלקים הללו, יש יכולת ללכת לדרכו ולעשות כרצונו.

והנה על מנת להבין היטב את הזיותיהם ואת רוע מעלליהם, חובה עלינו להקדים ולומר, שלפי דעתם הריקה של מכשפי האופל, ושאר ממשיכי דרכם, יש ישות בשמים, ויש לו ממלכה, צבאות, וממשלה ממש כולה שהיא שלו לגמרי, ונקראת ממלכה זו, "הצד האחר", כלומר, "סטרא אחרא" בתרגום ארמית. והעומד בראש הממלכה הטמאה הזו, נקרא "סמאל". כלומר לפי דעתם וסכלותם של מכשפי האופל הפנאני, יש את הבורא שברא בורא, כמו שביארנו במאמר בפני עצמו כאן, שיש בורא שברא בורא, והבורא שנברא מן הבורא הראשון ברא עוד בורא, ולאחר מכן נברא עוד בורא, שאותו אנו מצווים לעבוד על פי הזיות ספר החושך הטמא והארור. וכמו שיש את כל זה, וזה נקרא "הצד הטוב", יש גם את הצד הרע, והוא ממלכת הטומאה! ומי שולט שם? סמאל ואשתו לילית המפורסמת והידועה לשמצה. כל זה כתב המכשף מחבר הזוהר שר"י.

"המקובלים מאמינים שקיים אלהים אחרים – אין להם חלק לעולם הבא"

והנה כתב לנו פעם בתחילת דרכינו במלחמתינו נגד ספרי העבודה זרה, אחד אשר הקשה על כל דברינו, וז"ל: " ... **ואותו הרב** [=איש רקוב אשר מטה את קהל שומעו לתוהו!], **הוא זה שאמר מפורש** [=אמר מפורש! נו אז מה?], **שמי שמזכיר בפה את שמו המלא של הס"מ** [=סמאל או יותר נכון סנטימטר], **עובר על איסור** (מחילה ששכחתי את הנוסח המדויק). **אבל הכוונה שלא להזכיר אלוה אחר**

[=בלומר המקשה העילג מודה שסמאל, הוא עוד "אלוה" ממש!!! כלומר לפי רבו שר"י ולפי דעתו יש אלהים אחרים והם אף קיימים!]". ע"כ. והנה, אמרותיו ומילותיו של זה המקשה, הינם קשים מאוד לאוזן שומעת, ומדובר לאמיתו של דבר בחירוף וגידוף כלפי שמים, כלומר במילים אלו הוא העיד שהינו מין גמור, וגם רבו מין גמור שאין להם חלק לעולם הבא!

ועל מנת להבין זאת, יש לנו להביא את לשונו של רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ו-ז והלכה יד): "ואלו הן שאין להן חלק לעולם הבא, אלא נכרתים ואובדין ונידונין על גודל רשעם וחטאתם לעולם ולעולמי עולמים. [=כלומר, שאם נפטרו ללא תשובה, אין להם תיקון על מעשיהם]. המינים והאפיקורוסין והכופרים בתורה והכופרים בתחיית המתים ובביאת הגואל המורדים ומחטיאי הרבים והפורשין מדרכי צבור והעושה עבירות ביד רמה בפרהסיא כיהויקים והמוסרים ומטילי אימה על הצבור שלא לשם שמים ושופכי דמים ובעלי לשון הרע והמושך ערלתו.

חמשה הן הנקראים מינים, האומר שאין שם אלוה, ואין לעולם מנהיג, והאומר שיש שם מנהיג, אבל הן שנים או יותר. והאומר שיש שם רבון אחד, אבל שהוא גוף ובעל תמונה, וכן האומר שאינו לבדו הראשון וצור לכל, וכן העובד כוכב או מזל וזולתו כדי להיות מליץ בינו ובין רבון העולמים כל אחד מחמשה אלו הוא מין ... כל אחד ואחד מעשרים וארבעה אנשים אלו שמנינו, אף על פי שהן מישראל, אין להם חלק לעוה"ב". עכ"ל.

והנה, נציג שוב את לשונו המדוייקת של המקשה, " ... ואותו הרב, הוא זה שאמר מפורש, שמי שמזכיר בפה את שמו המלא של הס"מ [=סמאל], עובר על איסור (מחילה ששכחתי את הנוסח המדויק). אבל הכוונה שלא להזכיר אלוה אחר [=כלומר המקשה מודה שסמאל, הוא עוד "אלוה"!!!]". ע"כ. כלומר, המקשה ולפי טענתו, אף רבו סובר כך, ואומר, שלא די שישנה ישות אמיתית מסויימת העולה על שם, "סמאל", והיא היא המסיתה את האדם לעבירות. אלא שזה המסית לטענתם, הוא ישות אלהית בפני עצמה! וכמו שכתב המקשה, "... שלא להזכיר אלוה אחר".

"למה קרא הבורא לעניני הבל עבודה זרה – "אלהים אחרים"

ותחילה, יש לנו להסביר, להציב, לחזק את יסודות דת האמת, ואת ההבנה הברורה, שכל מה שהזהיר הקב"ה בתורתו מן העבודה זרה ומשמשיה, וכל כיוצא מן ההבלים הללו. לא הזהיר ה' יתברך מהם, מפני שיש בהם כח, או שהם ישות קיימת ופועמת בפני עצמה חלילה. אלא עלינו לדעת, כי כל עניני עבודה זרה, וכל האזהרות האמורות לגביה, לא מפני שיש בהם דבר מה, או שיכולים להשפיע חלילה וחס, כי אין בהם כלום ושום דבר, אלא כל ענין האזהרה המרובה והחירוף והכעס שנוצר מלפני ה' יתברך, כאשר אדם נוטה לעניינים אלו, הוא בעבור זה, שכביכול שכאשר אדם מודה בעבודה זרה, ממילא הוא מודה בעוד כח אחר שיכול להשפיע על חייו, מלבד כוחו של הבורא.

ועל זה אמר ה' בתורתו והזהיר (דברים פרק יא פסוק טז פרשת עקב): "הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן יִפְתֶּה

לְבַבְכֶם וְסִרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם". ומיד כאשר "סרתם" מן התורה וחוקותיה האמיתיים כפי שהועברו במסורת, אז ודאי אומר ה' בתורתו ומזהיר, בוודאי כי תעבדו אלהים אחרים, כלומר, כאשר תפרשו מן יסודות דת האמת, תתנו חשיבות וכח לדבר שאינו קיים, והוא עניני עבודה זרה וכל כיוצא בהם.

ואמרו רבותינו בספרי (ספרי דברים פרשת עקב)**:** "**וסרתם, מדרך חיים לדרך מות.** [=כלומר, רבותינו למדים מן המילה, "וסר-תם", שיש בזה רמז במילה עצמה - "וסר מת", כלומר, מי שיסור מדרך התורה לדרכי עבודה זרה ושאר העבירות, הרי שהוא סר מדרך החיים לדרך של מתים, כלומר שיעבור ויחלוף מן העולם בעבור הליכתו אחר התוהו].

ועבדתם אלהים אחרים - וכי אלהים הם? [=חלילה! כלומר, מחבר הספרי, מגיע מנקודת הנחה פשוטה וברורה, ואין תמיהתו וחשיבתו שיש אלהים אחרים או שיש לו ספק בכך, אלא כותב זאת בצורה כזו על מנת להפקיע מן האדם מחשבה רעה זו, ואומר זאת בדרך תמיהה על מנת לחדד את המסר. ממשיך ואומר], **והלא כבר נאמר** [=במפורש] (ישעיהו פרק לז פסוק יט)**:** "**וְנָתַן אֶת אֱלֹהֵיהֶם בָּאֵשׁ כִּי לֹא אֱלֹהִים הֵמָּה כִּי אִם מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם עֵץ וָאֶבֶן וַיְאַבְּדוּם**". [ולכן הדבר פשוט וברור, כי אע"פ שקרא להם הבורא יתברך בשם, "אלהים אחרים", לא מפני שיש להם קיום חלילה, כי סיבה אחרת היתה לפני המקום לקרוא להם אלהים אחרים, על מנת להעביר מסר לבאים, ולכן מחבר הספרי, מיד נותן את תשובתו בדרך שאלה ואומר], **ולמה נקרא שמם "אלהים אחרים"? שמאחרים את הטובה מלבוא בעולם.** [=כלומר, לא שהם, האלהים האחרים הם אלו שמאחרים את הטובה מלבוא לעולם כאילו יש להם כח חלילה, אלא שאותם העובדים אותם ועושים אותם לאלוה ונותנים להם חשיבות, הם אלו הגורמים לאיחור הטובה מאת הבורא לבוא לעולם, כי על עבירות של עבודה זרה ועניני מינות, בא חרון אף לעולם. וממילא כאשר בא חרון אף, נמנעים הטובות מלבוא על עם ישראל, ובאים הרעות לא עלינו. ולכן נקראים אלהים "אחרים", על שם "מאחרים", כלומר, לשון של, "איחור"! שגורמים לאיחור הטובה.].

עוד אמרו בספרי הנזכר, והביאו סיבה נוספת למה שנאמר בתורה על עניני עבודה זרה, "אלהים אחרים", והסבירו, שעושים כל עניני עבודה זרה את עובדיהם ל-"אחרים" ומשונים. כלומר, שכאשר אדם נוטה אחר האמונה שיש עוד כח וישות פועמת ונפעמת בעולם על ידי מעשיו, ואף יש ביכולתה לעשות רצונו, דבר זה, כלומר מחשבה רעה זו, מביאה את האדם להתנהג באופן מוזר ולעשות ולפעול כל מיני דברים מוזרים שלא שיערו אבותינו עליהם השלום.

עוד סיבה שנקרא שמם, "אלהים אחרים", על שם שאחרים קוראים אותם אלוהות ולא שהבורא יתברך נותן להם חשיבות וממשלה חלילה. כלומר, נאמר בתורה, "אלהים אחרים", בעבור שבני אדם קראו לעניני עבודה זרה, "אלהים", וכיון ענין זה הבורא יתברך כלפי אותם בני אדם ולא שיש אלהים אחרים חלילה. דבר אחר וסיבה נוספת שקראם הכתוב, "אלהים אחרים" - שנעשים אחרים לעובדיהם. וכן הוא אומר (ישעיהו פרק מו פסוק ז)**:** "**יִשָּׂאֻהוּ עַל כָּתֵף יִסְבְּלֻהוּ וְיַנִּיחֻהוּ תַּחְתָּיו וְיַעֲמֹד מִמְּקוֹמוֹ לֹא יָמִישׁ אַף יְצַעֲק אֵלָיו וְלֹא יַעֲנֶה מִצָּרָתוֹ לֹא יוֹשִׁיעֶנּוּ**".

והנה כוונת זה המאמר של רבותינו בעלי הספרי, וכוונת נבואתו של ישעיהו הנביא,

חשובה מאוד לביאור: כי מסביר הנביא, שכאשר אדם עובד עבודה זרה חלילה, ומחשיב ונותן כח לכל מיני חפצים\עצים\פסלים, וכל כיוצא בזה ממיני עבודה זרה. הנה ברוב המקרים האדם מייצר, או מביא את העבודה זרה לביתו! וכיצד מביאה? מביאה על כתפו, כלומר, אותה העבודה זרה שהוא מאמין בה שהיא זו אשר נותנת לו שפע ועושה אותה אף לאלהים, היא אינה מסוגלת אפילו להביא את עצמה למקום אשר היא נעבדת, ואותו האדם שמעמיד את העבודה זרה במקום שמעמיד, אומר הנביא, שהוא בעצמו צריך לקחת אותו על הכתף. והנה כל זמן שהאדם עובד את העבודה זרה הזו שהביא אותה לביתו, כאשר מצבו הכלכלי מיטיב עמו, וכאשר מצב בריאותו תקין, בטוח הוא, שכל זה בא לו בזכות אותה העבודה זרה שמחשיבה לאלוה! ולכן רבותינו בספרי אמרו, שאחת מן הסיבות שנקראים עניני עבודה זרה בשם אלהים אחרים, הוא מן הסיבה, שכלפי העובד אותם, מתי שהוא זקוק להם לישועה, הם נעשים בשבילו כביכול אויבים ואחרים!

ואמרו רבותינו בתלמוד (ירושלמי מסכת ברכות פרק ט הלכה א): "**דאמר ר' פנחס בשם רב יהודה בר סימון, עבודה זרה נראית קרובה** [=כלומר עבודה זרה נראית לאדם שהיא מיטיבה עמו], **ואינה אלא רחוקה. מה טעמא?** [=מהיכן טעמו של רב יהודה בר סימון? מזה שנאמר], "**ישאוהו על כתף יסבלוהו**". **סוף דבר אלוהו** [=אותה עבודה זרה שעבד העריץ וחיבב] **עמו בבית, והוא צועק** [לאותה עבודה זרה שתעזור לו] **עד שימות, ולא ישמע, ולא יושיע מצרתו! אבל הקדוש ברוך הוא נראה רחוק ואין קרוב ממנו**". ע"כ. כלומר, רבותינו מסבירים, שהקב"ה אשר מלוא כל הארץ כבודו, כאשר אדם חוזר בתשובה, ומבקש ממנו יתברך ישועה, ומאמין רק בבוחו, ומאמין שהוא יתברך האלוה היחיד בעולם, אז כאשר יפנה להקב"ה, בוודאי יושיענו מכל צרה שיש בעולם!

עוד סיבה אמרו בספרי הנזכר, מדוע עבודה זרה נקראת בשם, "אלהים אחרים" בתורה, רבי יצחק אומר, אילו נפרט שמה של עבודה זרה, לא ספקו להם כל עיירות שבעולם. [ולכן, מפאת הסיבה הזו, אמר הקב"ה בתורתו בשם כללי, "אלהים אחרים", כל יחוס ונתינת כח וממשלה לגורם אחר נקרא בשם "אלהים אחרים"]. **רבי אליעזר אומר, למה נקרא שמם, "אלהים אחרים", שמחדשים להם אלוהות בכל יום, שאם היה של זהב וצריך לו, עושהו של כסף, של כסף עושהו של נחושת, של נחושת עושהו של ברזל, ברזל עושהו של בדיל, בדיל עושהו של עופרת, של עופרת וצריך לו, עושהו של עץ**". ע"כ ביאור הספרי.

ומבואר יוצא ללא כל ספק, שאין שום כח אחר מלבדו יתברך, ואף מה שנקראים עניני עבודה זרה בתורה בשם, "אלהים אחרים", הוא מן הסיבות שביארו רבותינו בספר ספרי הנזכר. אבל כל החכמים מקבלי מסורת התורה שבעל פה, מודים, כי אין שום כח לעבודה זרה, והיא אינה ישות, אינה כח, אינה פועלת, אינה נפעמת, אינה מתפעלת, כי היא כלום ושום דבר, והכל הוא בדמיון האדם.

וכבר כתב רבינו הרמב"ם (הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ד): "**מצות עבודת כוכבים כנגד המצות כולן היא, שנאמר, "וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות" וגו', ומפי השמועה למדו, שבעבודת כוכבים הכתוב מדבר, הא למדת שכל המודה** [=כלומר, ה-"מודה" בלבד, אפילו לא עבד!], **בעבודת**

כוכבים, [הרי הוא] כופר בכל התורה כולה, ובכל הנביאים, ובכל מה שנצטוו הנביאים, מאדם ועד סוף העולם, שנאמר, "מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם", וכל הכופר בעבודת כוכבים, מודה בכל התורה כולה, ובכל הנביאים, ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם, והוא עיקר כל המצות כולן". ע"כ.

והנה מדברי רבינו הללו, המיוסדים על דברי התלמוד המשנה, וכמובן על מסורת התורה שבעל פה שנתקבלה במעמד הר סיני, מסביר רבינו, שלעבודה זרה אין שום כח! ולכן, אפילו יש אדם שלא עבד עבודה זרה, אלא שאומר בפיו שיש בה "כח" מסויים לעניני עבודה זרה, וכלשון רבינו, "המודה בעבודה כוכבים", הרי הוא כופר בכל התורה כולה, כלומר, רצונינו לומר, שמי שייחשב כופר בכל התורה, זה לאו דווקא מי שעבד עבודה זרה בפועל! שזה אין צריך לומר, אלא כל המהות של היהודי, שהוא לא מאמין בשום כח, חוץ מכוחו של ה' יתברך. וכאשר הוא מייחס חשיבות בדעתו או בפיו, ואומר שאלהים אחרים אכן קיימים, אלא שאומר שעלינו לדבוק רק בה' יתברך! אע"פ שאמר שצריך לדבוק רק בבורא יתברך, בכל זאת הוא כופר בכל התורה כולה! ומדוע? מכיון שהודה שלעבודה זרה יש כח! ואם ישאל השואל, ומה יש בכך? על זה נענה ונאמר, שהמודה בעבודה זרה, ממילא מודה שיש עוד אלהים לעולם! אלא שהוא בוחר לעצמו אלהים מסויים! וזה חירוף וגידוף כלפי שמים!

וכן כתב רבינו במפורש כמה הלכות לאחר מכן (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ו): "כל המודה בעבודת כוכבים שהיא אמת, אף על פי שלא עבדה, הרי זה מחרף ומגדף את ה' הנכבד והנורא [=כלומר כופר!], ואחד העובד עבודת כוכבים ואחד המגדף את ה' [=דינם שווה!], שנאמר, "והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר, את ה' הוא מגדף", לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים, כמו שתולין את המגדף [=מי שמודה בכח עבודה זרה, תולין אותו! ואין הבדל בין העובד עבודה זרה, לבין זה האומר שיש כח מסויים לעבודה זרה אע"פ שלא עובד אותה!], ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים ששניהם כופרים בעיקר הם". עכ"ל.

והנה לצערינו הרב ובאמת שאני כותב זאת מכאב, על פי האמור מדברי רבינו הללו, בתפיסה זו שבני אדם נמצאים, שהם חושבים שיש ישות מסויימת שיש לה ממשלה וכח, והיא הנקראת בפיהם, "צד אחר = סטרא אחרא", והמנהיג שלה הוא, "סמאל", ואשתו זו, "לילית", רק באלו הדברים בלבד שאמרו, ידעו הקוראים, שבכך הם נתנו בפיהם כח וממשלה לדבר אחר בעולם מלבד האל יתברך, וכבר הזהיר בתורה ואמר (שמות פרק כב פסוק יט פרשת משפטים): "זֹבֵחַ לָ אֱלֹהִים יָחֳרָם בִּלְתִי לַיהוָה לְבַדּוֹ". ולכן פשוט שבדברים האלו, בביכול עשו את הבורא לא כשליט היחיד בעולם. ולכן, כתוצאה מדברים שקריים אלו שנתפרסמו בעולם שיש כח וצד אחר וכו', לכן הסיקו שה-"סמאל" הזה הוא אף "אלוה" בפני עצמו! שכן אם ניתנה לו ממשלה כל כך חזקה, והוא מסית את האדם לאחד מן הדרכים וכו'. הרי שהוא עוד אלוה בפני עצמו! ולכן קוראים לסמאל "אלהים אחרים", ולא מספיק שהודו בפיהם שיש עוד אלוה! אלא אמרו שהוא אלהים אחרים!! וכמה מצוות הם עושים ומקיימים למען אלהים אחרים הזה? הרי שהם מוציאים שערות בתפילין מחוץ לבית בשביל סמאל, ועושים כל מנהגים על מנת להשקיט רוחו, שחלילה אלהים אחרים לא יכה אותם! ונמצא לא רק מאמינים בכח

עבודה זרה ומגדפים כלפי שמים, אלא אף עובדי עבודה זרה הם! והנה נוכחנו לדעת לצערינו הרב לאחר חקירה קצרה, שהדברים שכתב המקשה, הם לא רק דבריו ודברי רבו שסברו כך. אלא המון "מקובלים" סוברים כך בדעתם. ומהם ר' יוסף חיים, שכתב בספרו (בן איש חי" שנה ראשונה פרשת כי תשא הקדמה): "... דידוע הקליפות נקראים אלהים אחרים". ע"כ. וכתב במקום אחר (שנה שניה פרשת משפטים הקדמה): "ולזה אמר, "ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו", ויתקיים אז, "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", וזהו ושם אלהים אחרים הוא הסטרא אחרא [=צד אחר], לא תזכירו ולא ישמע על פיך, כי אין להם מציאות עוד בעולם". ע"כ.

וכאמור בדבריו אלו שכתב, אנו מוצאים שהשקפתו בעניני תפיסת העולם והבנתו במדע האלהי, היא כזו:

א) ישנם ישויות הנקראות בשם "קליפות". וכמובן וברור הדבר, למי שלומד את ספרו ואת ספריו של שאר קודמיו שהלכו ודרכו בדרך הזו, שאותם הישויות הללו הנקראות בשם "קליפות", אינם דברי גוזמא או משל! אלא הם לדעתו ולדעת קודמיו שהלכו בדרך הזו, הם גופים נפרדים מגוף החיים הגשמי, אלא שהם עשויות מרוחניות מסויימת שיוצר אותה האדם על ידי עוונותיו, ויש להם הרגשים [=שרוצים לקחת את הדין מהאדם על ידי עוונותיו], רצונות [=כי כל מטרתם בהענשת האדם לפי שיטה זו, היא כוחם! כלומר, שעל ידי שמענישים הם את האדם, זה כל חיותם שיונקים ממנו ועל ידי כך הם חיים!] וכו'. [ולא נאריך בשיטה זו חלילה, כי אין לדבריהם מקום]. כלומר, נדע ללא כל ספק שהקליפות האמורות בדבריו, הם בוודאי אינו משל, אלא מציאות קיימת ממש!

ב) אותם קליפות [=בננה] המצויות, נקראים בפיו של ר' יוסף חיים, "אלהים אחרים". ונמצא, שלדעתו, ייחס הקב"ה את צמד המילים, "אלהים אחרים", לדבר שקיים ומציאותי בפועל, כלומר, שפועם, נפעם, בעל רצונות, ובעל הרגשים וכן על זו הדרך. כלומר, לדעתו של ר' יוסף חיים, הקב"ה הזהירנו שלא נעבוד כח קיים שריר שיש בידו להרע או להיטיב לנו! וכאמור, על פי מה שלימדנו רבינו הרמב"ם, מדובר בחירוף וגידוף כלפי שמים, שהרי אחד המחרף ואחד העובד עבודה זרה! וכאן בענין זה, הם גם מחרפים, שהרי הם מודים שאלהים אחרים אכן קיימים והם מציאותיים! ויש בהם אף כח להשפיע על חיי האדם! והם גם עובדים עבודה זרה, ולכן הם עושים המון מעשים מציאותיים בפועל בחיי היום יום, על מנת להרגיע ולתת חלק לאלהים אחרים!

ג) מדבריו עוד למדים אנו, כי מה שנאמר (זכריה פרק יג פסוק ב): "וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא נְאֻם יְהוָה צְבָאוֹת אַכְרִית אֶת שְׁמוֹת הָעֲצַבִּים מִן הָאָרֶץ וְלֹא יִזָּכְרוּ עוֹד וְגַם אֶת הַנְּבִיאִים וְאֶת רוּחַ הַטֻּמְאָה אַעֲבִיר מִן הָאָרֶץ". ומה שאמר "טומאה", מבין ר' יוסף חיים, כי "טומאה" אינו שם משותף לדברים אשר מביאים את האדם לידי פחיתות מחשבתית, או פחיתות בעניני התורה והמצוות, או לפגיעה ושיבוש מחשבות בני אדם וכו'. כלומר, לדעתו, לשון "טומאה", אמור כלפי ישות מסויימת שנפעמת, פועמת, ומחטיאה את בני האדם לעשות מעשים רעים, וזה כמובן אותו הסטרא אחרא או סמאל שאליו הם קוראים, "אלהים אחרים".

אבל אנחנו נבין ללא כל ספק, כי מילת "טומאה" וכוונת זה המאמר של זכריה בנבואה, היה לומר, שיצרו הפנימי של האדם אשר מטה אותו לידי תאווה, והוא אינו נותן דעתו וליבו להתגבר על תאוותו, והולך האדם בשרירות ליבו, זה הענין נקרא בפי זכריה, "טומאה", ולא שטומאה היא ישות בפני עצמה אשר צריך להעבירה או למחותה.

וכן כתב הרד"ק, "ואת רוח הטומאה – יצר הרע". ובמקום אחר כתב על מה שנאמר (יואל ב, כ): "וְאֶת־הַצְּפוֹנִי אַרְחִיק מֵעֲלֵיכֶם וְהִדַּחְתִּיו אֶל־אֶרֶץ צִיָּה וּשְׁמָמָה,הַ אֶת־פָּנָיו אֶל־הַיָּם הַקַּדְמֹנִי וְסֹפוֹ אֶל־הַיָּם הָאַחֲרוֹן וְעָלָה בָאְשׁוֹ וְתַעַל צַחֲנָתוֹ כִּי הִגְדִּיל לַעֲשׂוֹת". וכתב הרד"ק, "כי הגדיל לעשות – הארבה הגדיל לעשות רע בארץ, והאל יתברך ריחם על הארץ והמיתו. ורז"ל (סוכה נב.) פירשו [=דרשו] זה הפסוק לימות המשיח, ואמרו ואת הצפוני ארחיק מעליכם, זה יצר הרע שצפון ועומד בלבו של אדם". ע"כ.

והרי שלדעת חז"ל בתלמוד שהביאה והציב כאן הרד"ק, כל ענין "יצר הרע", הוא ענין חומר האדם הרע המטה אותו לדרכים הרעים, וזה פירוש, "יצר הרע", כלומר, יצרו הפנימי של האדם המושך אותו לרע! ולא שיש ישות בשמים או ממשלה המטה את האדם לאחד מן הדרכים הרעים חלילה!

ולכן יפה פירש הרד"ק את לשון "טומאה" – יצר הרע". שיצרו הפנימי של האדם, אשר מטה אותו לידי התאוות החומריות, כאשר יבוא גואל, אז יצרו הפנימי של האדם יחלש, ועל ידי כן, רוח הטומאה תעבור מן הארץ, כלומר, כל עניני ההבל והדברים שנטו אחריהם בני אדם בעבור התגברות התאווה הפנימית, המביאים לפחיתות הנקראת בלשון "טומאה", כל זה יעבור מן הארץ לעתיד לבוא, ואז לא יהיה יותר בלבול בעולם.

ד) עוד למדים מדבריו, שהוא קורא לכל הצד הזה הנקרא, "צד אחר = סטרא אחרא", הוא קורא לו בשם "אלהים אחרים". והרי שכל מה שכתב המקשה ורבו, הם לקוחים מדבריו ומדברי קודמיו שהלכו בשיטה זו. ולכן יצא להם חירוף כה גדול, עד כדי כך שברבות השנים, כבר קראו לישויות דמיוניות אלו בשם, "אלהים אחרים". ואף הודו, שאלהים אחרים אכן קיימים!

ולאחר מכן, לאחר שהרצתי הדברים ברבים, אמר לי אחד מן החברים, שהדברים של יוסף חיים מקורם מדברי המכשף חיים ויטאל שכתב (שער המצוות פרשת משפטים סימן ד): "איסור הזכרת שם אלהים אחרים כדכתיב ושם אלהים אחרים לא תזכירו! דע כי עיקר איסור זה הוא שלא יזכיר שמו של סמא"ל הנקרא, "אלהים אחרים", ובפרט בלילה, לפי שאז ממשלת החיצונים [=חיצונים, עוד אחת מן ההזיות של המקובלים שר"י], וכל המזכיר שמו מזכיר כוחו [=כלומר סמאל הוא לא רק אלהים אחרים, ואין הדבר משל ונמשל! אלא יש לו אף כח! והמכשף הזה מודה בכח עבודה זרה, והרי הוא מגדף ומחרף כלפי שמים שאין לו חלק לעולם הבא!], הפך דבכל המקום אשר אזכיר את שמי ולא עוד, אלא אפי' להזכיר שיח השדים [=אסור להזכיר אפילו דיבור "שדים" לדעתו, והמכשף הזה היה סבור שישנם שידונים חיים וקיימים, ונטה לאמונת עובדי האלילים] ... [וכעת שוב פעם משקר ויטאל ומספר], ופעם אחת הייתי מדבר

עם אדם אחד והזכרתי לסמא"ל והיה בלילה. ובבוקר כשהלכתי לבית מורי זלה"ה והסתכל במצחי ואמר לי הנה בלילה הזה עברת על שם "אלהים אחרים לא תזכירו", והזהרני מאוד שבשום אופן לא ביום ולא בלילה לא אזכיר שמו ולא כיוצא בו ובפרט בלילה, שאז יכול להתגבר על המזכירו להחטיאו ולהעניש גם על בני אדם אחרים בסבת האיש המזכירו". ע"כ. וכמובן אין גבול לכמות ההזיות הרעות הכתובות כאן.

אלא שבעת המבחן של הקוראים האם הם דבקים בתורת אמת הוא כזה, לאחר שביארנו שאין אלהים אחרים, ואין עוד אל אחד מלבדו, אם אכן הקורא מאמין באל אחד ושמו אחד! יאמרו עכשיו באמצע קריאת המאמר: "סמאל" – "לילית", וכל השמות שנתנו המקובלים שר"י לישויות מדומיינות שהעלו בדעתם! ואם הקורא יכול לומר זאת בלב שלם ללא פחד ומורא, אז ידע כי הוציא מליבו מחשבת עבודה זרה!

"מה פירוש "שם אלהים אחרים לא תזכירו"

וכעת נעמוד על הנקודה החשובה, מה זה שאמר בתורה (שמות פרק כג פסוק יג פרשת משפטים): "וּבְכֹל אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם תִּשָּׁמֵרוּ וְשֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים לֹא תַזְכִּירוּ לֹא יִשָּׁמַע עַל פִּיךָ". והנה, חשבו הם אותם מזווגי הזיווגים והעבדים לפרצופים, שמכיון שאמר והזהיר ה' יתברך בתורתו, שלא להזכיר שמות של עבודה זרה שנתנו עובדי אלילים לעבודתם הבזויה, כמו שלמדנו לעיל, שנקראים אלהים אחרים מכל מיני סיבות ולא שיש בהם כח חלילה! לכן חשבו הם, מהוראה זו של הבורא, שיש חלילה איסור להפעים ולהפעיל את העבודה זרה הזו, שלדעתם, אם יאמר אדם את המילה, "סמאל", או יאמר את המילה, "לילית", הנה במילים אלו, הוא מפעים ומרגיז את רוחם, ובהזכרת שמם, יכולים הם אף להזיקם, כלומר את המזכיר אותם!

ונמצא לפי דבריהם, לא רק שהבורא מצוה בתורתו ומזהיר מפני אלהים אחרים קיימים! כלומר, שהוא בתורתו יתברך מודה שהוא לא אל אחד! אלא שהאל יתברך אף מפחד שיאמרו הבריות את שמו של היצר הרע, שלא יבוא להזיק את האדם! ובדבריהם אלה, נמצא מחרפים ומגדפים כלפי שמים, וכאילו עזב ה' יתברך את הארץ, וכאילו יש מלחמה בשמים בין הבורא לבין עוד ממשלה הנקרא הצד האחר.

והם לא נחתו לאמת שבדבר, כי מה שאמר והזהיר בתורה, "ושם אלהים אחרים לא תזכירו", לא משום שאם יזכירו בני אדם את שמות העבודה זרה, נחשב שעובדים עבודה זרה בכך חלילה, או שהם גורמים על ידי אזכרתם, לפסלים להיות נקמנים כלפיהם וכו' חלילה ממחשבה זו. ולא משום כך הזהיר בתורה מלהזכיר את שמם.

אלא, הדבר הוא פשוט ומובן ביותר. כל דבר ודבר אשר אדם מעלה על פיו בכל עניני העולם, אינו מעלה דברים על שפתיו שאינם קיימים לפי דעתו, כי לא יאמר אדם חכם, דברים שאין בהם תועלת ואין בהם ממש. ומכיון שעבודה זרה, אינה כלום ושום דבר, כלומר, אינה קיימת כלל! ונמצא שאם יזכיר אדם שם של אחד מעניני עבודה זרה, יגרום לשומעים

לחשוב, שיש ממש בעניני עבודה זרה, כלומר, אם אדם מעלה על פיו את שמות עניני העבודה זרה, השומעים יחשבו, שמכיון שייחס להם חשיבות והעלה את שמם על פיו, אז יש בהם כח מסויים! ויוצא שהוראת הקב"ה היא לגמרי ההיפך ממה שחשבו המקובלים שר"י, כי הם חשבו שהקב"ה חושש שאם אדם יזכיר את שמם של אלהים אחרים שלפי דעתם הם אף קיימים, אז הוא יפעים ויפעיל אותם! והקב"ה אמר להיפך, שלא תזכיר אותם, על מנת שלא תתן להם שום חשיבות בעיני אחרים כי הם לא קיימים בכלל!

והמקובלים שר"י, לא רק שייחסו להם כח, לא רק שייחסו להם ממשלה, אלא אף השוו ואמרו שקיים עוד אלהים, אלא שנקראים אחרים! ושיבשו את הכוונה של התורה לגמרי. וכמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ה הלכה י): "הנודר בשם עבודת כוכבים, והנשבע בה, לוקה, שנאמר, "ושם אלהים אחרים לא תזכירו", אחד הנשבע בה לעצמו, ואחד הנשבע בה לעבודת כוכבים, ואסור להשביע העובד כוכבים ביראתו, אפילו להזכיר שם עבודת כוכבים שלא דרך שבועה אסור, שנאמר, "לא תזכירו". ע"כ. והנה כל הטעם כאן הוא ברור, והכל הוא על מנת לפאר ולרומם את ה' יתברך שהוא יחיד בעולמו, ואין לאף אחד שום ממשלה ושום כח מלבד הבורא יתברך.

ולכן, כאשר אדם נשבע בשמות של עבודה זרה, אין הוא נענש מפני שהוא מפעים או מפעיל את עניני העבודה זרה, או שמשום שהזכיר את שמם כעת כוחם גדול בשמים! חלילה וחס ממחשבות כאלה. אלא העונש בעבור הזכרת שם עבודה זרה, הוא משום שכאשר הוא מזכיר את שמות העבודה זרה, הוא נותן יחס וחשיבות, ואז, נמצא, שכאשר בני אדם ישמעו ממנו דבר זה, יחשבו כי אכן יש אלהים אחרים והם קיימים גם, אלא שהזהיר הקב"ה בתורתו לעבוד רק אותו! וכבר למדנו למעלה, שכל זה אינו, שכל המודה בכח עבודה זרה, או שחושב בדעתו שיש אלהים אחרים, הרי הוא מחרף ומגדף כלפי שמים, ודינו שווה למי שעובד עבודה זרה, ושניהם כופרים בכל התורה כולה.

"טירופי הדעת של מכשף הזוהר – שד בראשם של מקובלים"

והנה אחר הבנת כל זה, נוכל לבוא לענין שבו כיוונתי לזה המאמר, והוא הצגת טירופי הדעת של הפרו-נוצרי המומר כותב ספר הזוהר שר"י. כתב בספר מדרש תלפיות (מהדורת ורשה שנת הדפסה תשל"ה עמוד קסט -קע): **בשם האורור המכשף הזוהרי בזה"ל: "זוהר חדש ותיקונים, תיקון כ', ענין הנזירה שהיה בימי אסתר** [=להשמיד להרוג ולאבד את כל ישראל, היה רק] **בשביל** [=בגלל] **ש-"סמאל" התלבש בהמן** [=ישות ממש לא משל! אלא ישות ממש שנתלבשה בהמן הרשע, וגרם סמאל הפנאני, על ידי שנתלבש בהמן, הוא בעצמו גרם] **לעשות נקמה בישראל!** [ואיך הגיע סמאל לעשות דבר כזה נגד ה' יתברך ולהלחם עם הבורא? והוא מ]**-אותה קנאה, שביסה הקב"ה את אסתר** [=שהרי בתחילה סמאל הפנאני התלבש באחשוורוש, כי סמאל אלהים אחרים לפי שיטת המקובלים, יש לו תאוה לשכב עם נשים, וחמד מאוד את אסתר המלכה, לכן הלך והתלבש בגופו של אחשוורוש על מנת שישכב עם אסתר!!!! מה עשה הבורא?] **... מסר שידה גמורה בדיוקנא שלה** [=לפי שיטת הטמא, הבורא יתברך הביא לסמאל לשכב עם ישות של אסתר, אלא ששכב עם השידה שלה, כלומר עם חלק הצד הרע שלה!! ונמצא שסמאל שוכב עם מישהי שקשורה לממשלתו שלו! ולכן סמאל אלהים

אחרים לפי מקובלים שר"י, כעס מאוד על הבורא, והחליט לנקום בבורא יתברך! ואם תשאל מה] **הטעם שאירע לו** [לסמאל כך]? **לפי שכל עניינו הוא לערב קודש בחול טומאה בטהרה** [=כלומר סמאל יש בידו יכולת לשבש סדרי עולם, ממש אלהים בפני עצמו! ויוצא לפי הטמא, שאם כוונת סמאל היתה לטובה ולא לרעה, היה מסכים לו הבורא שישכב עם אסתר המלכה ממש!! ומסביר הטמא ואומר], **וכאשר ראה שהקב"ה מנע את אסתר שלא ישתמש בה חול, התלבש בהמן** [=כלומר עשה נקמה בבורא!!! אתם שומעים את המינות והחירוף? ישות מאגית עושה נקמות בבורא ונלחמת עמו!! והוא בעצמו הלך, כלומר סוברים הטמאים שהלך סמאל ונתלבש בהמן], **וגזר גזירות רעות** [על עם ישראל], **והפיל** [סמאל] **גורלות על ישראל לכלותם** [על ידי גופו של המן]". ע"כ.

מדבריו ההזויים הללו אנו למדים כמה דברים נחותי מחשבה וכפירה עצומה בכל יסודות דת האמת, ומדובר בכפירה באלהי ישראל, יתעלה שמו מן הסכלות הכתובה כאן!

א) למדים אנו שאותו סמאל הפגאני שנחשב לאלהים אחרים, יש בידו להתלבש בגוף בני אדם ולהסית אותם לעבירה! כלומר, יש בכח ישות מאגית שהיא אלהים אחרים לפי שיטת המקוללים, לעקור את הבחירה והמחשבה מבן אדם ולקחת לו לגמרי את כושר ההבחנה! וכיצד יסתדר דבר זה עם מה שנאמר "ובחרת בחיים"?

ב) למדים אנו שלא רק בני אדם הם בעלי בחירה, רצונות, חשקים, קנאה וכו', אלא אף בגרמים העליונים ישנה קנאה, שכן כתב ההוזה הזיות בזה"ל: "שסמאל התלבש בהמן לעשות נקמה בישראל"! כלומר בתחילה סמאל הפגאני נתלבש באחשוורוש כי חמד את אסתר, כלומר רצה לשכב עם אסתר, ונמצא הוא בעל תאווה גדול! ולאחר מכן, לאחר שהקב"ה זימן לו שידה כעורה ולא יפה, שהרי כעת הוא שימש עם חלק ממשפחתו, שהרי אם הוא שוכב עם החלק הרע של אסתר הנקראת "שידה", הרי שהחלק הרע הזה הגיע ממנו, ונמצא גילוי עריות אצל סמאל הפגאני!

ולכן לאחר מכן הפגאני הזה חרה אפו בבורא!! והלך לנקום אף בבורא יתברך ונתלבש הטמא בהמן, וגזר גזירות על ישראל! כלומר, יש לו יכולת להשמיד את עם ה', ואם יש יכולת ביד ישות פגאנית לגזור גזירות על ה', בהחלט יוצא כי יש לו יכולת גם להשמיד את הבורא חלילה וחס, כי כמו שלמדנו לעיל, המקוללים הארורים מחשיבים אותו כאלהים וריבון, ואם הוא ריבון, הוא יכול להכניע אף את הבורא!

בכל אופן איך שלא יהיה, לפי דבריהם ההזויים, נמצא שיש קנאה וחמדה במי שאינם בני אדם! וזו כפירה עצומה, שכן האדם הוא המין היחיד בעל כושר בחירה והבחנה בין הטוב והרע! כמו שכתב וביאר רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תשובה פרק ה הלכה א): "רשות לכל אדם נתונה אם רצה להטות עצמו לדרך טובה ולהיות צדיק הרשות בידו, ואם רצה להטות עצמו לדרך רעה ולהיות רשע הרשות בידו, הוא שכתוב בתורה הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע, כלומר הן מין זה של אדם היה יחיד בעולם ואין מין שני דומה לו בזה הענין שיהא הוא מעצמו בדעתו ובמחשבתו יודע הטוב והרע ועושה כל מה שהוא חפץ ואין מי שיעכב בידו מלעשות הטוב או הרע וכיון שכן הוא פן ישלח ידו". ע"כ. כלומר התורה מעידה ואומרת

שהאדם הוא מין היחיד בעולם שיש בידו יכולת בחירה! ודבריהם של המקובלים שר"י, מוחקים את כל יסוודת דת האמת!

ג) עוד מבואר יוצא מסכלותם, שכל טעם הגזירה הוא לא בעבור עוונותיהם של עם ישראל, כל טעם הגזירה הוא לא על מנת שעם ישראל יצומו ויחזרו בתשובה!! אלא כל ענין הגזירה היה רק בגלל שסמאל הפגאני כעס על הבורא שהזמין לו שידה במקום אסתר האשה היפה, כי סמאל מחפש נשים יפות. ומדוע הבורא הביא לו שידה ולא זימן לו את אסתר? לפי שכל תכלית כוונתו של סמאל הוא לערב קודש בחול! כלומר יש יכולת לישות הפגאנית הזו לערב קודש בחול! כלומר, הוא חול, הוא ישות בשמים בעל ממשלה, ויש לו יכולת לבעול דמויות וגופי בני אדם ולערב את טומאתו בקודש!

וכמו שכתב, שכאשר ראה סמאל שהוא בעל שידה בדמות אסתר, התלבש בהמן, כלומר יצא מאחשוורוש, הלך לטייל אצל המן בגוף, והוא סמאל עצמו לא המן! הוא סמאל גזר על ישראל לכלותם!! כלומר, סמאל הוא עוד בורא לעולם!! כמה ארורים מכשפי האופל יאבד זכרם מן העולם אמן! ואיני מבין, איך עד היום בני אדם נורמלים קיבלו את ההזיות הללו? איך עד היום שתקו עם ישראל לחירופים שיצאו מפיהם של המקובלים שר"י? צריך לעשות זעקה וקריעה ברחובה של עיר על הדברים הכתובים כאן!!! והמשיך ספר מדרש תלפיות וכתב, שאלהים [חלילה] מספר 2 הוא האר"י [=שהרי האר"י יודע מחשבות לב האדם ואף מה שיחשבו בעתיד, ויודע הוא הכל כדוגמת הבורא לשיטתם האלילית!] הקשה על הספר שנקרא "זוהר"! שהרי מבואר ומפורש בספר עזרא (עזרא פרק ד פסוק ה): "וְסֹכְרִים עֲלֵיהֶם יוֹעֲצִים לְהָפֵר עֲצָתָם כָּל יְמֵי כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס וְעַד מַלְכוּת דָּרְיָוֶשׁ מֶלֶךְ פָּרָס". ומהיכן למדים אנו שדריוש זה היה בנה של אסתר? מכיון שהתלמוד כותב שכורש הוא דירוש, וכורש מלך ישראל היה, ובא מאסתר המלכה. כמו שאמרו בתלמוד (כבלי מסכת ראש השנה דף ג עמוד ב): "אמר רבי אבהו: כורש מלך כשר היה, לפיכך מנו לו כמלכי ישראל ... תנא: הוא כורש, הוא דריוש, הוא ארתחשסתא. כורש – שמלך כשר היה, ארתחשסתא – על שם מלכותו, ומה שמו – דריוש שמו. מכל מקום קשיא! – אמר רבי יצחק: לא קשיא; כאן – קודם שהחמין, כאן – לאחר שהחמין". ע"כ.

ומבואר יוצא שלא יתכן לומר שסמאל שכב עם שידה, או לחלופין, לא יתכן לומר שאחשוורוש לא שימש עם אסתר, כי כיצד יבוא ילד לעולם ללא תשמיש? ולכאורה גם, כיצד שידה תביא ילדים לעולם? [=למסקנה חיים ויטאל המכשף, כותב בשם האר"י הלא קדוש, שהשידה עצמה היא זאת שהביאה את דריוש, ולא אסתר בצד הטוב שלה!! אתם שומעים איזו נחיתות מחשבה? ממשיך ושואל האר"י הלא קדוש], ואיך יתכן שנתן הקב"ה שידה במקום אסתר? ואחשוורוש לא נגע באסתר!! [=אתם שומעים מה כותבים המקוללים?! שאחשוורוש לא נגע באסתר!! כפירה ומחיקת מגילת אסתר וכל מעשה הגבורה שלה, ומחיקת דברי חז"ל בתלמוד מגילה!!], והלא דריוש בן אחשוורוש, הוא בן אסתר, ורז"ל לא שוא ידבר. ותירץ האר"י, על דרך מה שאמרו בזוהר פרשת כי תצא (עמוד תקלג), וכל מי שרוצה להבין דברי הזוהר האמורים שם, יבין על פי הדברים [=הסרטים] האלה:

[כאן מתחיל הסרט הבדיוני] "כל אדם ואדם הוא מורכב מצד טוב ורע [=כלומר מסביר האר"י הלא קדוש,

שיש שני גופים לכל אדם, איש ואשה], **ושניהם** [=שני הגופים שיש בכל אדם], **מתלבשים זה בזה, והם ממש בשני צורות של בני אדם** [מה?????!!! שני צורות של בני אדם בגוף אחד?!!] **ודומים זה לזה ונכללים כאחד! אלא שחלק הטוב נקרא לבוש, וחלק הרע נקרא בגד, מלשון "בוגדים בגדו".**

ואותו חלק הרע נקרא גם כן "שד" המחטיא את האדם, והוא היצר הרע שבקרבו [=כלומר אצל כל אדם ואדם כעת יש "שד" שנמצא בתוכו, וגורם לו להזיות קשות ורעות] **... והיו מרדכי ואסתר יודעים להשתמש בשם המפורש** [=אינו מובן אם היו יודעים לעשות נפלאות מעין אלו, מדוע לא הרגו את המן ואת אחשורוש? וגם על זה יתרצו המקובלים שלא ניתן להרוג את סמאל הפנאני. בכל אופן על ידי שהיו מרדכי ואסתר יודעים להשתמש בשם המפורש] **ולחלק חלק הרע מהטוב, וכן עשו, הפרידו החלק הרע הנקרא "בגד" ו**[נקרא] **"שד"**, [הפרידו אותו] **מן אסתר, והיתה דומה** [אותה שידה שנפרדה מן אסתר, היתה דומה] **לאסתר ממש** [=מה????!!!] **בצורתה, ועם אותו חלק הרע** [כלומר עם השידה עצמה] **היה מתייחד אחשורוש** [=ושוכב עמה!!! כן כן אתם שומעים נכון! לשיטתם אחשורוש שכב עד שידה!!] **, והוא השידה שהניחו במקומה כדוגמא של יוסף** [=עלילת דברי הבל על יוסף הצדיק], **כאשר ראה ששת אדוניו שתפשהו בבגדו** [=מה הוא בגדו כותבים ההוזים?] **דהיינו בחלק הרע הנקרא "בגד"**, [יוסף הצדיק] **הניחו אצלה על ידי פעולת שמות! וחילק פעולת טוב הנקרא לבוש וינוס החוצה לפי שהיא לא יכלה לתפוש בחלק הנקרא טוב** [=והיא תפסה אותו בחלק הרע, ולבסוף שכבה עם חלקו הרע של יוסף!!! לא יאומן כמה עילגות וטמטום] **... לפיכך נקרא דריוש בן אסתר, אע"פ שנולד מן השידה** [=בלומר השידה הזו אף ראויה להוליד בפני עצמה!], **כי אותה השידה היא מחלק הרע מאסתר". ע"כ אחד הטמטומים הגדולים ביותר שיצא לי להפגש איתם עד עתה בנושא הקבלה הארורה וספר הזוהר הטמא מפי הגבורה.**

"כיצד השפיל ספר הזוהר את בנות ישראל הטהורות?"

אבל הבערות לא נגמרת, וכמובן החלה אצל מכשפי האופל שכתבו כך (זוהר – דברים פרשת כי תצא מאמר מוציא שם רע אות ז): **"והכא סתרא רברבא וכו': וכאן סתר גדול. ומשום זה אסתר הוא לשון סתר בכתוב, אתה סתר לי. כי השכינה הסתירה** [את חלק הטוב שלה טוען המכשף], **מאחשורוש, ונתנה לו שדה במקומה** [=כלומר ספר הזוהר הפנאני מעליל לא רק שיש דמויות בשם שדים, אלא אף ששדים שוכבות! ואסתר המלכה שהיתה אף נביאה, יש בה חלק רע, ואותו חלק רע שבה נמצא שידה! ואותה שידה שלה שכבה עם אחשורוש!!], **והיא חזרה לזרועו של מרדכי. ומרדכי שהיה יודע שם המפורש, וע' לשון, עשה כל זה בחכמה. ומשום זה העמידו בעלי המשנה, שאפילו בלי זה, יש לאדם לדבר עם אשתו קודם שמתיחד עמה, משום, אולי נתחלפה אשתו בשדה". ע"כ לשון הארור הזוהרי.**

והנה, כמה השפלה לבנות ישראל, כמה הוא משפיל את בנות ישראל בלי סוף בספרו הארור, עד כדי כך שהוא טוען שלכל בת ישראל יש שידה בתוך תוכה, ולא רק זה, אלא אומר שכל מה שעושה אדם עם אשתו ומדבר עמה לפני התשמיש, לא עושה כן אלא על מנת לברר האם הוא הולך לשכב עם השידה או עם אשתו? אין מילים בפי לתאר את השנאה כלפי המכשף הזוהרי הארור ימחה שמו מן העולם! אין מילים בפי לתאר כמה אני מתעב אותם ואת מעשיהם הרעים, שחרפו כלפי אלהינו האחד והיחיד, וחרפו כלפי השכר הישר שניתן לאדם על ידי הבורא יתברך! הם הרסו כל פינה טובה ביהדות. ובמקום שהבאים

אחריהם ימחו בתוקף גדול על תיעובם! המשיכו את דרכי סכלותם, והוסיפו רעה וחטא על חטאתם! כיצד בת ישראל מסוגלת לראות ולקרוא דבר זה, ולא לקנאות את קנאת ה'? כיצד עוד ניתן לחשוב שמדובר בספר קדוש! זה הוא ספר פרו נוצרי מגעיל שכולו זבל פגאני וחובה עלינו לשורפו מן העולם!

וכתב אזולאי יוסף בספר דבש לפי (מערכת א' אות טו'): "כתב האר"י שאסתר היתה גלגול יעל [מה? נעלם מאזולאי, ששמואל ויטאל כותב ש-"יעל" זה אותיות "עלי", וחזר עלי בתור גלגול יעל לתקן מה שעשתה יעל. והנה המקובלים הללו שאינם מקובלים כל הזמן סותרים הם את עצמם, ושלא נדבר על האמונה ההזויה שנקראת "גלגול" ומדובר בהזית קשה ביותר! מסביר אזולאי], **וכמו שסיסרא נפל ביד יעל, כן המן נפל ביד אסתר.**

ונודע כשם דשידה נזדמנה ליעל בין רגליה [=כאן הוא אומר שנזדמנה, הם לא סגורים על עצמם, פעם אומרים שבשמות קודש הביאו שידה, פעם אומרים זימן לה הבורא, ולפי סברתם אכן יעל באה לעשות עבירה, אבל הקב"ה הביא לה שידה בין רגליה!!], **כדי שלא יטמאנה סיסרא ושכב עם השידה** [=שכב סיסרא עם שד? מה??], **כן אסתר לא נטמאה חס וחלילה, ואחשוורוש נטפל ברעתה** [כלומר שכב עם השידה של אסתר], **ואסתר טהורה". ע"כ להזיה הקשה והנוראה. וככל שהזמן עובר כך מתרבות ההזיות בתוספת קינוחים.**

וכתב יוסף חיים בספר בן יהוידע (על מגילה י"ג ב:): " ... **אף על גב דכתבנו לעיל בשם הזוהר ורבינו האר"י ז"ל דהשידה היתה שוכבת עם אחשורוש, נראה לי בס"ד מאחר דזה הענין של השידה אי אפשר לעשותו אלא על ידי השבעה בשם מפורש** [=אבל אזולאי כתב בדבש לפי שהבורא זימן ליעל את השידה ללא שם מפורש! מה יהיה אתכם?] **וכמו שכתב רבינו האר"י ז"ל וכנזכר בעץ חיים, לכך לא היתה עושה כן אלא בשעה שרוצה לשמש עמה, דיש בזה הכרח משום איסור בעילה עם העכו"ם דחמיר. אבל בשעה שאינו רוצה לשמש אלא רק היא שוכבת אצלו דהוה עביד חיבוק ונשוק לא היתה משתמשת בשם המפורש להביא השידה שיחבקנה במקומה.** [=כלומר אסתר כאשר היתה מתנשקת עם אחשוורוש ומתחבקת עמו, היתה אסתר האמיתית ולא השידה, אבל כשהיה רוצה ומסמן לה לשמש עמה, היתה הופכת עצמה לשידה!! מה? מה זה השטות הזו? איני מאמין שיוסף חיים כתב את הדברים הללו על כתב!! ממשיך יוסף ואומר], **ועם כל זה אחר שהיה עושה חיבוק היא טובלת משום נקיות בעלמא, כדי לישב בחיקו של מרדכי, כי הצדיק אפילו אם ניתו עליו צינור מפיו של הרשע נמאס בעיניו!**

ודע אם נשכיל בדברים אלו נמצא דברי הש"ס ודברי רבינו האר"י ז"ל מכוונים היטב [=מכוונים היטב? המקובלים שונאים שנאת מוות את דברי הש"ס! וכיצד אפשר לומר על שכלם הישר של רבותינו שיהיו מכוונים היטב עם דברי מינות?]. **והוא דקשה איך קאמר עומדת מחיק אחשורוש ויושבת בחיק מרדכי, איך תבא אותה שעה לבית מרדכי? דאיך יתכן שתצא המלכה מחדרה ללכת לבית אחר הליכה טבעית ולא יכירו וירגישו בה?** [=שימו לב להזיה הבאה שכותב יוסף], **אך נראה ודאי, שהיא היתה הולכת בדרך נס,** [כלומר] **בהתעלמות שלא תתראה לפני שום גברא!!** [=כלומר, **לא מספיק שבאותו רגע שמתנשקת עם אחשוורוש היא אסתר האמיתית, אלא מתי שנראה לה שהוא הולך לעשות עמה תשמיש, היא אומרת שם קודש, ואז החלק הרע שלה נשאר עם**

אחשוורוש, והחלק הטוב מתנתק ממנה, לא די להזיה קשה זו! אלא יוסף אומר עוד וסובר ומקשה, כיצד לא ראה אחשוורוש את ניתוק חלק הטוב מחלק הרע? כי אסתר הצד הטוב שלה גם היה נעלם בנוסף לכל ההזיות הללו!!

וכותב יוסף], וזה מוכרח להיות על ידי שם המפורש, ולא תשתמש בשם מפורש להנאתה, אמנם היא לא היתה הולכת לבית מרדכי בנס אלא רק בעת שהיא רואה דאחשורוש רוצה לשמש עמה אחר החיבוק, דאז היא מוכרחת להשתמש בשם המפורש כדי להביא השידה במקומה, אז באותו שם המפורש שמזכרת בעבור השידה עושה בו פועל שני שתהיה היא נעלמת מכל בריה, שאז היא רואה ואינה נראית, ושתי פעולות אלו של מראה השידה ושל התעלמות שלה, נעשים בבת אחת בהזכרת שם מפורש אחד, וזה מוכרח להיות שאם תביא השידה והיא לא תתעלם, נמצא אחשורוש רואה שתי נשים לפניו ומה יאמר על זאת?! [=זה עם ה' יתברך? אוי לעם ה' שנפל בסכלות ובורות כזו, זה שפל ושיא שפל המדרגה המחשבתית, ופגיעת כושר המחשבה, וכאילו קפאו מוחותיהם! ממשיך יוסף ואומר], על כן בהכרח שבאותו רגע ממש שנראית השידה היה גופה של אסתר מתעלם, כי עושה הכונה של שם המפורש על שני דברים אלו בבת אחת, וכיון שנתעלמה שאז היא רואה ואינה נראית היא הולכת בהתעלמות זו לבית מרדכי, ויושבת בחיקו של מרדכי, אבל בזמן שאין אחשורוש רוצה לשמש עמה שאז אינה מביאה השידה, ודאי לא תזכיר שם המפורש כדי שתתעלם ותלך לבית מרדכי, כי בעבור הנאתה בלבד לא תרצה להשתמש בשם". ע"כ. לא יאומן כי יסופר! כמה הזיות כתובות כאן, כמה יסודות דת נחרבו על ידו במילים אלו שכתב, ואין משוא פנים בתורה!

והנה יוצא לפי שיטתם ההזויה, שכל אשת איש שתחטא, תאמר לבית הדין, אני לא חטאתי בכלל, הצלחתי להפריד את החלק הטוב שבי מהחלק הרע, כך שמה שזיניתי תחת בעלי, זו לא הייתי אני, זה היה החלק הרע שבי, ונתתי לו את מה שהוא רוצה! ואם כן אין לכם שום תלונה עלי כלל! ולהיפך תטען! צדיקה אני!

עוד יוצא לפי שיטתם, שניתן להפריד את החלק הרע מן הטוב או להיפך, ונמצא אם כן, האדם נטול בחירה במעשיו, שכן יש בעצמות האדם שתי טבעים, אחד המטה אותו לטוב ואחד המטה אותו לרע, וזהו תכלית יסוד הבחירה! וכאשר אנו נחרוג מן הכללים הללו, ונחשוב בדעתינו שניתן להפריד ולו לרגע אחד את הצד הטוב מן הצד הרע, הרי כפרנו ביסוד הבחירה. ואין גבול לטמטום שהגיעו אליה המקובלים שר"י! ומאמר זה ודבריהם כה חשובים להנצחת האמת, שכל אדם עם שכל יבין כי מדובר בהוזי הזיות בעלי רמת משכל השואפת לאפס!

"דברי סופר בספרו "כף המתים" – אשה תגע בבעלה להוציא שדים וכן להיפך"

והנה כפי שכתבתי למעלה, המקובלים שר"י עם השנים פיתחו את הזיותיהם הרעות, וחרפו עוד יותר כלפי הבורא. וכתב סופר בספרו "כף החיים" [כף המתים] (או"מ סימן מ"ר אות ס"ד = סילוק דעת – והלאה): "קודם תשמיש תאחז האשה בוהן רגל ימין של בעלה [מה?? מה זה

השטות הזו??], **ואח"כ** [תאחז] **בוהן ידו הימנית, ואח"כ** [תאחז] **תנוך אזנו הימנית. ובשעה שמחזקת** [בשלושתן] **תכוין** [האשה] **שיסתלקו מעליו הג' שדים המעוררים התאוה שלא לשם שמים** [=מה? אשה צריכה לסלק מבעלה שדים? מה זה הטמטום הזה? יותר גרועים מן הנוצרים! ומעליל סופר] **וזה הסימנים שמסר יעקב לרחל!** [=מה? יעקב אמר לרחל שתוציא ממנו שדים? היו לו שדים בנוף? אין גבול לטמטום] **... יש לאדם לדבר** [עם אשתו קודם התשמיש כמו שציוה המכשף הזוהרי, שמא אשתו זו שידה ולא אשתו המקורית!] **או יבדוק אם יש לה שערות ראשה". ע"כ.**

והנה סופר הוסיף להשפיל את בנות ישראל וכתב שיש לבדוק את ראש האשה, כי לשדים אין שערות, ויתכן שאשתו נעלמו לה השערות, לכן יבדוק אם יש לה שערות בראשה, ואז יאמר לה, "את לא שידה". רבותי היקרים והנעימים, כל המבין מה הולך כאן, משכיל, כי עם ישראל המסכן נפל בידי נוכלים ארורים, אנשים אשר הפילו אותנו לתהומות ולמחשכים!

"גלגול נשמות – עלגות וטמטום – מחשבה מצרית אלילית נחותה מאוד"

אחת האמונות הכוזבות ביותר אשר עמינו, עם ישראל, טמוע ונגוע בה כנגע צרעת של ממש, היא האמונה הכוזבת בענין, "גלגול נשמות". אמונה זו היא נחותת מחשבה מהמון היבטים שכליים, וכל שכן שנחותה ונוגדת מאוד מכל היבטים התורניים אשר בית ישראל נשען עליהם, היא התורה הקדושה וקבלת חז"ל איש מפי איש עד רבינא ורב אשי עליהם השלום. ועד בואו של ספר הזוהר הפרו-נוצרי שכבר הוכחנו בלא מעט מאמרים את סכלותו, כפירותיו, תעתועיו ונובלותו. על אף שהיו פה ושם שנטמעו בדיעות אלו שחדרו מן הגוים, בכל זאת רוב עם ישראל לא קיבל את ההבל הנורא הזה של "גלגול נשמות".

וכתוב בתורה (בראשית פרק נ פסוק ב פרשת ויחי): "וַיְצַו יוֹסֵף אֶת־עֲבָדָיו אֶת־הָרֹפְאִים לַחֲנֹט אֶת־אָבִיו וַיַּחַנְטוּ הָרֹפְאִים אֶת־יִשְׂרָאֵל". והנה ישאל השואל, מה ענין "חניטה" שציוה יוסף את עבדיו לעשות לאביו יעקב? וכתב הרש"ר הירש (בראשית פרק נ פסוק ב פרשת ויחי): " ... והנה זו גם עיקר כל חניטת המת. ממלאים את הגוף – שנתרוקן מקרביו – ומחדירים בו חומרים בשמיים ... הרי כאן ניגוד מעניין בין ההשקפה המצרית – הבאה לידי ביטוי בחניטת המתים – לבין ההשקפה היהודית. יש לעמוד על ניגודים כאלה, כל מקום שהם נמצאים, ויש להבליט אותם בייחוד מול אלה, הכופרים בתורה משמים, וב"יצירתו של משה" רואים רק את פרי "גאונותו", שינקה מחכמתם של כהני מצרים. מה רב הניגוד המתגלה כאן! המצרי חנט את הגוף, למען יעמוד בייחודו הפרטי. ואילו הנשמה לא עמדה באישיותה המיוחדת. היא נדדה מגוף לגוף – ועברה גם בגופי בהמות – פשטה צורה ולבשה צורה בגלגולים רבים. [=כך מאמינים אלו הנוטשים את תורת משה, והולכים במחשבת הבל הגוים!].

אך לדידן [=אנו היהודים], עומדת הנשמה לעד, ואילו הגוף [=הוא] נודד; משעה שהנשמה נאספה אל עמיה, דבר אין לגוף עם האישיות, אלא מצוה היא להביא את הגוף מיד במגע קרוב עם האדמה המפוררת (עי' סנהדרין מו ע"ב). הרי [הגוף לדעתינו] הוא שב אל העפר, ועובר בכל גלגולי הגופים החומריים. המצרי מאמין בגלגולי נשמות, והוא מבקש להגן על הגוף מפני כל אפשרות של שינוי. אך היהודי מאמין במציאות אישית ונצחית של הנשמה, והוא מוסר את הגוף לשינויים חומריים. אולי דוקא משום כך הבליט יעקב במצרים: "אני נאסף אל עמי קברו אתי" וגו' (לעיל מט, בט), כפי שהערנו לעיל. אפשר ודוקא חוסר האמונה באישיות קיימת של הנשמה – הוא שהביא בעקבותיו את מנהג חניטת הגופות, וכן את המבנים העצומים של הפירמידות שנועדו למשכנות המתים. מכיון שהאמינו כי הנשמה נודדת, ביקשו להחזיק לפחות את הגוף. הנה לא היתה החניטה מנהג יהדות, ויוסף התחשב כאן במנהגי המצרים; אילו נמנע מלחנוט את אביו, היו רואים זאת כפגיעה בכיבוד אב. אולי משום כך השביע יעקב את יוסף שלא יקברנו במצרים, לבל יעשו עבודה זרה מגופו, כדברי חז"ל (בראשית רבה צו, ו); שכן ביסודו של דבר הרי שמירת החנוטים הנהוגה במצרים, איננה אלא עבודה זרה". ע"כ. ומבואר מדבריו ללא כל ספק, כי אמונת הגלגול, אינה שייכת לעם היהודי הטהור כלל! אלא זו אמונת המצרים אשר היו דבקים בחומר!

"דתות אחרות שנמשכו אחרי הבל אמונת המצרים"

בנוסף לאמונות אלו של מצרים, גם ה-הינדואיזם האמינו בהבל זה, וטוענים הם, כי הסיבה לגלגול הנשמות היא הצורך לשוב ולתקן ליקויים מחיים קודמים במבנה האישיות של האדם לאחר שצבר קארמה. החיים נתפסים כמסע התפתחותי-רוחני ארוך וממושך בעולם, שלא ניתן להשלים בגלגול אחד. על פי אמונה זו, הנשמה שבה ומתגלגלת כל פעם מחדש בגוף לפי רצונה, ובוחרת את המקום, הזמן וההורים שלהם תיוולד, לפי התיקון שהיא יודעת שעליה לבצע (יש לה גם אפשרות להתחרט בחודשים הראשונים של ההריון).

מבין הפילוסופים היוונים, פיתגורס, סוקרטס ואפלטון האמינו ברעיון של גלגול נשמות. כמה מקורות עתיקים מאשרים כי פיתגורס טען כי הוא יכול לזכור את חייו הקודמים. שילוב בין הפילוסופיה הפיתגורית וגלגול נשמות היה מקובל בכל רחבי העולם העתיק. גם הדרוזים מאמינים בגלגול נשמות, לצד האמונה בגורל קבוע מראש. האמונה בגלגול נשמות היא אחד העקרונות הבסיסיים בדת הדרוזית, והיא משפיעה בצורה ניכרת על אורח חייהם והשקפת עולמם של הדרוזים. לדידם אדם דרוזי מתגלגל מיד לאחר מותו בנשמת תינוק דרוזי הנמצא בגוף אישה הרה, ועם לידתו זוכר לעיתים חלק מחייו הקודמים. אמונתם העזה בגלגול מהווה, בין היתר, נחמה לצער על אובדן החיים. הדרוזים גם מאמינים כי ביום הדין האדם ייתן דין וחשבון בפני בורא עולם על אודות כל גלגוליו.

והנה רבים משיטות מהובלות אלו, דרשו אותם ונשאו בהם המון מאנשי "הקבלה" הארורה החדשה, שנמשכו אחר המסית מחבר ספר הזוהר הארור מפי הגבורה. וידועים שיטתם.

"אמונת הגלגול ביהדות הטהורה = שטות והבל הבלים"

וכעת אנו נביא, את גדולי רבותינו אשר הלך בדרכם של חז"ל בעלי המשנה והתלמוד, ולא נתפתו ולא עזבו את דרך היהדות הטהורה, ויצאו חוצץ כנגד דעות מהובלות אלו. ולפיכך לאחר שהזכרנו את ההבל של אלו שהאמינו בגלגול נשמות. נקדים תחילה ונאמר ש-"העולם הבא" הוא, אינו תחיית המתים, וגם אינו גן עדן. את הזכות לקום בתחיית המתים, ניתן לקנות רק כאשר חיים בעולם הזה.

ואת הזכות להגיע לעולם הבא, שהוא עולם הנשמות, שבו אין אכילה ולא שתיה, ושהוא בעצם התכלית הסופית, ניתן לקנות רק אחר תחיית המתים, כאשר כל אחד יחזור בגופו שהיה בתחילה, ויחיה חיים מאושרים וארוכים מהרגיל. ובוודאי ופשוט אצלנו הדבקים במסורת התורה ובקבלת חז"ל עליהם השלום, שאין דבר כזה הנקרא, "גלגולים", כלומר, עצם ההנחה, שאדם לאחר פטירתו, חוזר נשמתו חלילה בגוף אחר, דבר זה דחוי הוא מהמון טעמים.

"רב סעדיה גאון – ספק יהודים מי שמאמין בהבל גלגול הנשמות"

וכמובן על מנת לאמת את דברינו, נביא ונציג כאן בתחילת הדברים, מעט ממה שכתב רבינו רב סעדיה גאון, בספרו המוכר והידוע, "האמונות והדעות" (מאמר ששי הוצאת הרב קאפח עמוד ריד): **וז"ל: "וראיתי להזכיר אחר דברים אלו, מה שנחלקו בו, אשר נחלקו בעצם הנפש מה הוא ... והנני אומר, כי אנשים ממי שנקראים יהודים** [=לשים לב היטב ללשונו של רבינו רב סעדיה גאון, שמכנה את אותם המאמינים באמונת הגלגול "נקראים יהודים", כלומר רבינו סובר שמי שנוטה/נטה אחר דעות אלו, יש ספק בכלל על יהדותו]**, מצאתים מאמינים ב-**[אמונת ה]**-גלגול, וקוראים אותו, "ההיעתקות", ועניינו לדעתם, רוח ראובן** [תחזור ו]**-תהיה בשמעון, ואחר כך** [טוענים ואומרים שתחזור רוחו שוב] **בלוי, ואחר כך** [תחזור שוב רוחו לאחר פטירתו ותחזור רוחו שוב] **ביהודה. ומהם או רובם** [בנוסף למה שסוברים בענין הגלגול בעצם בני אדם, עוד] **סוברים** [הם]**, שיש שתהיה רוח האדם** [חוזרת] **בבהמה, ורוח בהמה** [חוזרת] **באדם, ודברים רבים מן ההזיות הללו והבלבולים ... וזה ירחמך האל, מורה על עודף סכלותם** [=כוונת רבינו, שכאשר בני אדם רק חושבים על דברים מעין אלו, כלומר שקיימים, זה דבר לבשעצמו מורה על טפשותם ועל רמת שכלם הירוד]**, שהם חושבים שגוף האדם** [כלומר החומר שבו המטה אותו לאחד מן הדרכים]**, משנה את הנפש מעצמותה ועד כדי** [=כך] **שעושה אותה נפש אדם אחר שהיתה נפש בהמה** [=כוונת רבינו, שאע"פ שנשמת האדם ורוחו נמצאים בגוף האדם, הנה מסביר רבינו שכאשר אדם חוטא בגופו, אין לו השפעה על עצם הנשמה ורוחו, כלומר, אין לאדם יכולת בעבירות שעושה או במצוות, לשנות את הנשמה או לפגוע במהותה, וכל עבירה אשר עושה, משפיעה על האדם בחיי חיותו או במה שישלם אחר המוות.

כלומר, מה שאנו רואים שבני אדם נענשים בעולם הזה, לא מפני שהם צריכים לתקן את נשמתם או שנשמתם נפגעה, אלא העונש שלהם בא, על מנת שיפיקו מוסר שהלכו בדרך לא טובה, ויתקנו את דרכם ויחזרו בתשובה. אולם לאחר המוות, לא שייך כבר שום תיקון, כי אין שלימות ולא תוספת לאחר המוות, וכדברי דוד המלך שאמר, "במתים חופשי". (תהלים פח ו). **וכל זה מכיון שאי אפשר לתקן נשמה, כי היא בעצם אף פעם לא נפגעה! ממשיך רבינו ואומר, שמפאת מחשבה זו]. ולא די בכך שהם עשו את עצמות הנפש מתהפכת** [=בלומר משתנה, ועל ידי כן נצרכת לשיטה זו להכנס בבהמה וכיוצא, כי הרי ככל ששונה יותר בעבירות, כך נפגעת הנפש יותר ויותר לדעתם!]**, ו**[הם, אותם סוברי שיטה זו]**, לא קבעו לה עצמות אמתית, אלא שסתרו דבריהם, ועשו אותה משנה את הגוף והופכתו, והגוף משנה אותה והופכה.**

וזהו [ודאי] **היציאה מן המושכל** [=היציאה מכל מחשבת אמיתית וחכמה] **... ואומרים כי הבורא מעשיו צדק, ואינו מייסר טף אלא על עוון שהזידה בו נפשם, בזמן שהיתה בגוף אשר לפני גופם.** [=והנה מחשבה זו שהיתה דאז בזמנו של הרס"ג, צברה תאוצה בזמנינו אנו, וכל ולד שלצערינו הרב נולד חולה, או נולד עם בעיה חמורה בגופו שהתגלתה במשך השנים, סוברים המון בני אדם, כי זה הוא גלגול של אדם מהדורות הקודמים, ויש מהם שאומרים, שכאשר אדם רשע נפטר מן העולם, חוזר הוא בתור ולד, ואותו ולד שהוצרך לחזור בו להיולד מחדש, כתוצאה מפגיעת נשמתו של אותו רשע בחיי חיותו על ידי מעשים שעשה גופו, כעת חוזר בגלגול, אמנם כאשר חוזר בגלגול, נולד עם תאוות חזקות ביותר, ורצון עז להיות רשע, ולעשות מעשים רעים, ויש לו נטיה לעשות הרע, וקושי לבחור בטוב! וטעמם ונימוקם, שהרי בגלגול הקודם נשמתו נפגעה, ולכן כעת אין לו יכולת מספיק חזקה לבחור ולעשות מעשים טובים,

אלא בחירתו נוטה יותר לעשות מעשים רעים, כלומר, כתוצאה מפגיעת נשמתו על ידי עבירותיו שעשה בגלגול הקודם, היא זו אשר מושכת אותו לאחד מן הדרכים הרעים! והנה, דבר זה, כלומר דעה מופסדת זו, בוודאי כי סותרת את יסודות דת האמת, ונוטה אל הכפירה. כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תשובה פרק ה הלכה א – ג): "רשות לכל אדם נתונה אם רצה להטות עצמו לדרך טובה ולהיות צדיק הרשות בידו ... אל יעבור במחשבתך דבר זה שאומרים טפשי אומות העולם, ורוב גולמי בני ישראל, שהקב"ה גוזר על האדם מתחלת ברייתו להיות צדיק או רשע, אין הדבר כן אלא כל אדם ראוי לו להיות צדיק כמשה רבינו או רשע כירבעם או חכם או סכל או רחמן או אכזרי או כילי או שוע וכן שאר כל הדעות, ואין לו מי שיכפהו ולא גוזר עליו ולא מי שמושכו לאחד משני הדרכים אלא הוא מעצמו ומדעתו נוטה לאי זו דרך שירצה, הוא שירמיהו אמר מפי עליון לא תצא הרעות והטוב, כלומר אין הבורא גוזר על האדם להיות טוב ולא להיות רע, וכיון שכן הוא נמצא זה החוטא הוא הפסיד את עצמו, ולפיכך ראוי לו לבכות ולקונן על חטאיו ועל מה שעשה לנפשו ונמלה רעה ... ומפני זה הענין נאמר מי יתן והיה לבבם זה להם, כלומר שאין הבורא כופה בני האדם ולא גוזר עליהן לעשות טובה או רעה אלא הכל מסור להם". ע"כ בקיצור נמרץ עיין שם. ויש מהם אומרים, שהתינוק הזה נולד על מנת לתקן אדם צדיק, כלומר צדיק שנשמתו נפגעה על ידי איזה עוון שלא עשה עליו תשובה בחיי חיותו, וחוזר כעת לתקן את עצמו. ועל מנת שלא יחטא שוב, הוזקק זה הצדיק, לחזור אל זה הולד, בתור ולד חולה, שלא יוכל לעשות עבירות בחיי חיותו, ואף ימות מוקדם מן הרגיל, על מנת לתקנו. ובזו המחשבה, מלבד שאמרו שהגוף מסוגל לפגוע בעצם הנשמה, וזה מה שסותר כאן הרס"ג ועומד על דבריהם. עוד מבואר בפשטות על פי שיטה זו שלהם, שנמצא בכך עקירה של פסוק ויסוד מפורש בתורה , שהרי נאמר בתורה (שמות פרק לד פסוק ז פרשת כי תשא): "נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה לֹא יְנַקֶּה פֹּקֵד עֲוֹן אָבוֹת עַל בָּנִים וְעַל בְּנֵי בָנִים עַל שִׁלֵּשִׁים וְעַל רִבֵּעִים". ולמדים אנו מתוך דברים אלו על פי קבלה למשה מסיני, כי זה הפסוק ידבר על ילדים קטנים שיש לאדם פחות מגיל מצות, שכל דבר אשר יבוא עליהם חלילה, לא יבוא דבר זה, אלא בעבור עוונות ומעשים של הוריהם. ונמצא, מי שסובר את אמונת הגלגול הנזכרת, הרי שמונע בכך את יסוד התשובה מעם ישראל, כי אם ההורים יבינו שילדיהם חולים ומעונים בעבור עוונותיהם, בכך יהיה תועלת בשתי דברים מעולים וטובים: א) יצילו את ההורים מעוון, כלומר יגרמו להם לפשפש במעשיהם. ב) הילדים ינצלו מחוליים קשים לא עלינו. וממשיך הרס"ג ואומר], **ועל זה יש תשובות רבות, הראשונה, שהם התעלמו מאחד סוגי הגמול אשר הזכרנוהו, ועוד שאנו נשאל אותם על המצב הראשון, כלומר, בתחלה כאשר נבראה, האם הטיל עליה ה' משמעת מסויימת או לא? ... והייתי חס על דברי מלהזכיר שטתם, וראוים הם לכך** [שלא אזכיר דבריהם], **לעוצם גריעותה, לולי שאני חושש לפתאים** [=כלומר לא כתב רבינו דבר זה, אלא מפני שחשש שדעה זו תכנס עמוק ליהדות הטהורה. ובאמת שכך קרה]**". ע"כ. וראוי מאוד לעיין בדבריו אשר מביאם באורך, וכל מה שהבאנו כאן הוא בקצרה ממש, ורק על מנת להראות לקורא שדעות אלו נחשבו לזרות מאוד בעיני רבותינו בעלי המסורת והמסורה. והנה, רבי אברהם בר חייא אשר נקרא בפי כל – "הנשיא", שם זה ניתן לו בעקבות היותו מזרע דוד המלך. מבני בניו של חזקיה ראש גלות בבל, שהיגרו לספרד. כותב במילים ברורות** (הגיון הנפש עמוד ה): **"אם אויל וחסיד הוא, אין נשמתו יכולה להפרד מאויר העולם השפל, היא חוזרת להדבק ליצור, ולהתחבר בו פעם שניה ושלישית עד שתקנה חכמה. אלו הן דברי חכמי המחקר, כפי סברתם** [המשובשת] **ושיקול דעתם** [הסכל], **כי לא זיכם המקום לקבל התורה הקדושה, ואין אנו ראויים לשמוע אליהם. ע"כ. וכן כתב במגילת המגלה, ודיבר בחריפות נגד אמונת הגלגול, אשר אמרו שהנפשות נעתקות מגוף אל גוף בכל מיני החיים, עד שהן חוזרות באחרונה אל הגוף הראשון, דברי אלו הם הבאי והבל גדול. ע"ש.**

"דעת רבי אברהם בן הרמב"ם – גלגול נשמות = מחשבה של כופרים"

וכן כתב רבינו רבי אברהם בין הרמב"ם (מקור חיים פרשת תצא דף קכג' בענין היבום)**: "שקצת מן החסידים מן האומות הקדמונות, אחר שזה אצלם שקר השארות הנפש מבלי גוף, והאמינו שנפש האדם יש לה השארות, הוצרכו מפני זה להאמין בהוללות הגלגול, והוא שנפש המת בעת הפרדה ממנו, תתגלגל ותכנס בגוף אחר, ותשכח הגוף אשר היתה בו, וזה הדעת לא סבר אותו חכם אמיתי, ולא האמין בו בעל תורה, אבל הוא מהוללות דעות הקדמות** [=רבינו רבי אברהם בן הרמב"ם משווה את אותם מאמיני אמנות הגלגול, לאותם הכופרים והמינים אשר אינם מאמינים בחידוש העולם, כלומר שהקב"ה עשה את העולם יש מאין!]**, אשר מחה ה' שמם מן העולם". ע"כ.**

והנה כל מי שיש לו מעט שכל בקודקודו, יראה יבין וישכיל, כי דבר זה של ענין אמונת הגלגול, אינו בגדר "מחלוקת", שאם היה בגדר מחלוקת, רבינו הרס"ג לא היה מכנה אותם ולועג להם וכותב עליהם שהם סכלים, וספק אם הם יהודים, ואומר עליהם הזיות. כלומר, כוונתי לומר, שאם היתה דיעה כזו, ואפילו אחת, של אחד מחכמי ישראל כגון הנביאים, או בעלי המשנה והתלמוד וכו', מעולם רבותינו לא היו מדברים בצורה חריפה כזו כלפיהם חלילה. ובפרט מה שכתב רבי אברהם בן הרמב"ם, והשווה אותם לכופרים ומינים שאין להם חלק לעולם הבא. ומכאן תשכיל, שבוודאי ענין זה של אמונת הגלגול, אין חכם אמיתי ולו אחד שהחזיק או סבר ממנה.

גם הרד"ק כתב (תהלים פרק קד פסוק ל)**: "אמרו קצת חכמי המחקר** [=לשים לב שמדובר על חכמי המחקר הגויים]**, כי כל חי אחרי מותו יקום, כי הנפשות הם עתידות להתגלגל ולחזור לעולם, אבל אינן חוזרות אל החומר הראשון כמו אותו החומר בעצמו, ויהיה זה תמיד לכמה אלפי שנה. וגדולי הפילוסופים** [=הגויים] **אומרים כי לא תשוב הנפש אל הגוף לעולם, כמו שאמר איוב** (שם יד, יב)**: "עד בלתי שמים לא יקיצו".**

וְלֶאֱמוּנָתֵנוּ אנחנו זרע ישראל, והמחזיקים בֶּאֱמוּנָתֵנוּ, יהיו הנפשות חוזרות אל החומר הראשון אשר יצאו ממנו, [רק] **לזמן תחיית המתים, אשר יָעֲדֵנוּ בו האל יתברך, ויהיה זה על דרך נס ופלא, ולא כפי הטבע". ע"כ. וגם בספר מקור חיים** (עמוק קכג' בענין היבום) **הביא את דברי רבי בנימין מטודלה** (מסעות רבי בנימין ז"ל עמוד כ' סימן כט') **שכתב, "יש מי שחושב שענין היבום הוא ראיה לגלגול הנפשות, ואומרים כי** [כל] **נפשות עשרת הרוגי מלכות, הם נפשות עשרת השבטים ... ומביאים ראיות אחרות, שאין להם רגלים להשען עליהם, ואותם המאמינים בה מטה לאמונת אומה שקורים "פגאנוש"** [=דרוזים]**, שאומרים שהנפש בצאתה מגוף אדם טוב, תכנס בגוף ילד הנולד באותה שעה, ואם אדם רע הוא, תכנס בגוף הכלב". ע"כ.**

והנה גם החכם רבי אברהם אבן דאוד הלוי (ספר האמונה הרמה עמוד 39 שנת הדפסה תרי"ג)**: "** [יש לכתוב כמה דברים בענין] **ביטול** [אמונת] **הגלגול, אומר: אמנם אם היה לאיש הנפש הראוי במזגו המחודשת עם חידוש מזגו, ועוד זאת הנפש אשר כבר נפרדה מגשם, היה לאיש אחד שתי נפשות** [=אם היה אדם חוזר בגלגול כפי שיטתם]**. וזה הדבר לא ישער בו אחד מעצמו לעולם** [=שיהיה לו

שנתי נפשות, כמו שמסביר ואומר] **רצוני שישער** [=האדם, המאמין באמונת הגלגול], **שיהיה לו שתי עצמויות. ואם היה, אמנם הגיע לו הנפש המוסרת מאיש אחד לבד, ולא תהיה ראוי לו זאת הנפש בעינה, עד שיהיה המזג גם כן הוא, הנה לא יאמר ההעתק, רצוני, שהיתה נפשו באיש אחר, אבל יאמר יחזור הוא בעינו וההיה נמצא מוחש אחר העדרו מן החוש. וזה דבר** [=מחשבת אמונת הגלגול הכוזבת] **לא היה לעולם** [בעם ישראל], **ולא יעבור שיהיה** [=ומחשבת אמונה זו גם לעולם לא תהיה אצל חכמי ישראל אמיתיים בעתיד], **ונשים בזה מספיק במה כיוונו עליו". ע"כ.**

ואפשר להביא עוד ראיה ממה שנאמר (ישעיהו פרק כב פסוק יג – יד): "וְהִנֵּה| שָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה הָרֹג| בָּקָר| וְשָׁחֹט צֹאן אָכֹל בָּשָׂר וְשָׁתוֹת יַיִן אָכוֹל וְשָׁתוֹ כִּי מָחָר נָמוּת: וְנִגְלָה בְאָזְנָי יְהוָה צְבָאוֹת אִם־יְכֻפַּר הֶעָוֹן הַזֶּה לָכֶם עַד־תְּמֻתּוּן אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה צְבָאוֹת". וכתב התרגום יונתן, "אֲמַר נְבִיָא בְאוּדְנַי הֲוַיתִי שְׁמַע כַּד אִתְגְזַר דָא מִן קֳדָם יְיָ צְבָאוֹת אִם יִשְׁתְבַק חוֹבָא הָדֵין לְכוֹן עַד דִי תְמוּתוּן מוֹתָא תְגִינָא אֲמַר יְיָ אֱלֹהִים צְבָאוֹת". ואם יש גלגולים או היסורים נמצאים לאחר פטירת האדם, בשביל מה צריכים הם למות פעם שניה?, אלא ודאי מדבר ה' יתברך שלא יכופר זה העוון, עד אשר ימותו שוב, רק כאשר יקומו מן הקבר, ואז יקבלו עונשם על אשר עזבו את ה' יתברך.

וכן נאמר (איוב פרק יד פסוק יב): "וְאִישׁ שָׁכַב וְלֹא־יָקוּם עַד־בְּלִתִּי שָׁמַיִם לֹא יָקִיצוּ וְלֹא־יֵעֹרוּ מִשְׁנָתָם". וכתב הרלב"ג, "וזה , כי יש לעין תקוה אחר הכרתו או אחר זקנתו או אחר מותו , ואולם האדם כאשר מת – כבר נכרת לגמרי, אבדה ממנו תקוה שישוב לחיות, ולזה ראוי שתעזבהו וישלים ימיו. הנה כמו שכאשר אזלו המים מני ים והנהר יחרב ויבש, לא ישאר בהם דבר מן המים ההם שיהיה כחיי אל שישובו בו הים והנהר לאיתנם , כן האיש כאשר מת לא יקום לעולם, כי לא ישאר בו דבר שיהיה כחיי על שישובו בו החיים האנושיים עד שיפסדו השמים. המתים לא יקיצו ולא יעורו משנתם, רוצה לומר, שלא יחיו אחר המות, כמו שלא יפסדו השמים". ע"כ. ומבואר מדבריו שמבוססים על דברי ספר איוב, שלעולם ועד לא יתכן שאדם מת, נפשו תשוב לחיות! כמובן עד הזמן של תחיית המתים במהרה אמן.

"דברי רבינו הטהור הרמב"ם – הכן עצמך כי אין תקנה אחר המוות"

ולכן מבואר יוצא שאין מקור ובסיס כלל לאמונת הגלגול כפי שהוכחנו בקצרה. ועוד **יש לנו להביא את דבריו של רבינו הטהור הרמב"ם שכתב במסכת אבות** (פרק ד משנה טז): "רבי יעקב אומר העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא, התקן עצמך בפרוזדור, כדי שתכנס לטרקלין". וכתב הרמב"ם, "טרקלין – היכל, ופרזדור – מסדרון. והמשל מובן, והכוונה ידועה, ש[רק] **בזה העולם, יקנו המעלות אשר בהן יזכה האדם לחיי העולם הבא, וזה אמנם הוא דרך ומעבר להההוא. כבר בארנו בעשירי מסנהדרין, שאין אחר המוות שלימות** [=כלומר אין שום סיכוי לשום אדם לתקן את עצמו אחר המוות, כל שכן שיתקנוהו אחרים.], **ולא תוספת** [=כלומר, אחר הפטירה לא רק שאי אפשר לתקן את האדם, אלא גם אי אפשר לעלות במעלה יותר מאשר נמצא בה]. **ואמנם** [=אבל כל זמן שאדם חי] **ישלם האדם ויוסיף מעלה בזה העולם. ואל זה רומז שלמה באומרו** (קהלת ט י): "כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכֹחֲךָ עֲשֵׂה כִּי אֵין מַעֲשֶׂה וְחֶשְׁבּוֹן וְדַעַת וְחָכְמָה בִּשְׁאוֹל אֲשֶׁר

אַתָּה הֹלֵךְ שָׁמָּה". **אלא במצב אשר ילך האדם – בו ישאר לעולם.** [=בו ישאר לעולם, כלומר, אין שום גלגולים! במצב שאדם עזב את הגוף בעולם הזה ומת מן העולם, אין שום סיכוי לשום סוג של תיקון]. **ולזה** [=כלומר, מפאת הסיבה, שאי אפשר לתקן את מצב האדם לאחר המוות, ואי אפשר למסור לו זכויות, או להביא לו סוג של תיקון מסויים לנשמתו, לכן מסיבה זו], **ראוי להשתדל בזה הזמן הקצר המועט** [בעולם הזה], **ולא לאבדו אלא בקניית המעלות בלבד, לפי שאבדתו גדולה, הואיל ואין לו תמורה** [=שום תיקון בשום סוג של מצב בעולם], **ואין לו** [שום] **תקנה. ולידיעת החסידים זה** [ומכיון שהדבר ברור אצל החכמים האמיתיים, לכן] **לא ראו לכלותו אלא בחכמה ובהוספה, והרויחו זמנם כולו על פי האמת, ולא בזבזו ממנו בעניינים הגשמיים, אלא עת קצרה ביותר, ובדבר שאי אפשר בלעדיו. ואחרים – אזל מהם כולו בעניינים הגשמיים בלבד, ויצאו ממנו כמות שנכנסו, "כל עומת שבא כן הלך", והפסידוהו כולו הפסד נצחי. וההמון כולם יהפכו האמת בזאת השאלה, ויאמרו על הכת הראשונה שהם הפסידו העולם, ועל הכת האחרונה שהם הרויחו העולם, והענין בהפך, כמו שסיפרנו, "שמים חושך לאור ואור לחושך" ואוי למפסידים באמת! וזה הענין הוא אשר לקחו שלמה לעיקר בקהלת, בשבחו רווח העולם ובגנותו הפסדו, ובבאור שאין רווח ולא יכולת אחר המוות בדבר אשר החמצת כאן. וזה כולו אמת, ואם תתבונן בזה הספר** [=כלומר, בספר קהלת], **זאת ההתבוננות תתבאר האמת". עכת"ל.**

"רבינו המאירי – אמונת הגלגול = אמונה טפשית"

וכתב רבינו המאירי (בית הבחירה למאירי מסכת שבת דף ל עמוד א)**: "לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות בחייו, שמאחר שמת אין לו תורה ומצות, ואין תשובה לנפש אחר מיתה. ו**[הרי תלמד דבר פשוט זה מדרך העולם] **מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת. מי שלא טרח בערב שבת מהיכן יאכל בשבת? וכבר הארכנו בענין בחיבור התשובה". וכן כתב בחיבור התשובה שהזכיר** (משיב נפש מאמר א פרק ג)**: "בעולם הזה מי שהוא קטון יכול להעשות גדול ו**[בעולם הבא] **מי שהוא גדול אינו יכול להעשות קטון, וכן הוא אומר מעות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות, בעולם הזה מי שהוא מעות יכול לתקון ומי שהוא מחוסר יוכל למנות אבל בעולם הבא מי שהוא מעות אינו יכול לתקון ומי שהוא מחוסר אינו יכול להמנות". ע"כ. והרי לך קורא נעים, כי אחר המוות אין שום "תיקון" לאדם. אלא במצב שהלך בחיי חיותו כך הוא נשאר לעד.**

והנה אמר החכם באדם בספר משלי (פרק יד פסוק טו)**: "פֶּתִי יַאֲמִין לְכָל־דָּבָר וְעָרוּם יָבִין לַאֲשֻׁרוֹ". וכתב המאירי בחיבורו ופירוש לספר משלי** (עמוד קמ' שנת הדפסה תשכט'. ובהוצאה חדשה שנת הדפסה תשפג' עמוד קעה)**: "אמר** [שלמה המלך] **שהפתי יאמין לכל דבר שישמע** [=מאחרים], **אם אפשר, אם נמנע** [=כלומר שלא יתכן שיהיה, גם לזה הפתי יאמין], **אם קרוב אם רחוק** [=שלא יוכל להיות הדבר בדעת אדם גדול וחכם, גם לזה יאמין הפתי]. **וערום, המתחכם בדעתו,** [הוא זה אשר] **יבין לאשורו, כלומר למצעדו, משל שיתחכם בעצמו על הדבר הנשמע** [=כלומר כאשר הוא שומע דבר מפי בני אדם הוא חוקר בדעתו], **אם אפשר** [=שיהיה מה ששמע], **אם נמנע** [הוא מן המציאות], **אם קרוב אם רחוק. וחכמי המוסר אמרו, אם המספר** [הוא] **פתי, יהיה השומע פקח. ועם היות זה הערה המונית, ראוי לכל** [אדם] **משכיל, לבחון בדעתו מה שראוי להאמין עיקר הענין. ובענין הנסתר** [ממנו]**, אם באמונות** [=בעניני הדת וההשקפות]**, אם בחכמות. באמונות, שיזהר** [האדם] **מ[ל]האמין הנמנעות**

בחוקו יתברך, ולא ישים בגדר האפשר, מה שהמנעו טבע קיים. והערום יתבונן [=החכם יתבונן בדעתו], איזה מן הנמנע ראוי להאמין, אע"פ שאפשרותו אינו קרוב כל כך, כענין המופתים בשינוי הטבעים, והפינות הנמשכות להם, שאין במניעתם טבע קיים, ולא בהכחשתם מופת חותך, וכ"ש שהלחיצות בסתירתם גדולות ובצורות וקשות יותר בבחינתם נחת מזה לזה. ואיזה ראוי להרחיק מכל וכל כהתהפך הראשים בענין שוב העצם מקרה או מקרה עצם. או ש[חלילה יחשבו כי] האל יתגשם, או ישתנה [=כלומר, שלעולם ועד אסור לחשוב בדעתינו שהאל יתברך מתפעם, משתנה, מתפעל ויש לו מאורע ממאורעות הגופים חלילה]. או יברא כמותו [=כלומר אסור להעלות על לב חלילה, שהאל יתברך חילק עצמו לגורמים מפאת סיבות אשר כתובים בכמה ספרים חיצונים], ו[כל] הדומים לאלו מהנמנעות במוחלט בטבע קיים. וב-[ענין ה]-"חכמות", במה שאין צד אמונה תלוי בו להתחייב האמנתו מצד העיון, כמציאת השד והעדרתו [=שכביכול אומרים, כי "שד" הוא לא רק שם משותף לענינים המזיקים, אלא טוענים בני אדם שיש לו מציאות ממש! ודבר זה אינו כותב המאירי, כי אין מציאות לשדים! אלא הוא שם משותף לענינים שונים]. וכביטול החלק והמצאותו, ובביטול מציאות הריקות וקיומו, ואמונת ההעתק [=אמונת גלגול הנשמות] וקיומה, וייחס [=בעקבות האמונה הכוזבת של אמונת הגלגול], החיות בצומח וכיוצא בהם כענין חלקי הנפש ובכלל מציאותה, ושאר דברים [=אלו וכיוצא בהם, שהם דברים] נסכלים [=דברים טפשיים!], חשבום קצת הקדומים [=שהם, אותם הדברים הטפשיים, חשבו אותם ל-]דברים אמיתיים, ומי יתן החרש יחרישון ותהי להם לחכמה". ע"כ. והרי לך קורא נעים, כי גם רבינו המאירי, דוחה מכל וכל את אמונת הבל גלגול הנשמות!

ולאחר כל זאת אחד מן התלמידים מצא לרב ניסים גאון (פירוש רבינו חננאל לראש השנה, מהדורת מכון וגשל, בסוף הספר מובא מגילת סתרים כתב ידו של רב ניסים גאון עמוד ט-י): " ... ומי שמת ורבו עבירות יורש גהינם, ואינו נוטל שכר כלל על זכויותיו, אלא פוחתים לו מן הפורענות כשיעורן. ואם כבר גמלו הקב"ה על אותו מיעוט מצות קלות שעשה בעולם הזה, נפרעין ממנו על כל עבירות שעשה משלם. ושכרם של צדיקים שראוי להם על זכויותיהם בעולם הבא, אין דרך לכל היצור ולא לסטן להחסיר ממנו כלום, אלא נתקיים להם באמת ובתמים שיזכו בו. שאי אפשר שלא יגיע להם שכרם משלם. וכמו כן מי שמת כשהוא רשע, אין דרך להתפלל עליו כדי שיזכה עם הצדיקים, ואותה תפילה אינה מועלת כלום! לפי ששכר שראוי לצדיקים אינו אלא הטורח והעסק שסבלו בעשיית המצוות, ויתחזק מעבירות, אבל מי שהלך אחר תאוותו להתעדן בעבירות, היאך יתכן שיהיה לו חלק טוב? [בתמיהה]! זה ודאי מבוטל ורחוק מן הדעת". ע"כ. וכן מפורש בכתוב (בראשית פרק ג פסוק יט): "בְּזֵעַת אַפֶּיךָ תֹּאכַל לֶחֶם עַד שׁוּבְךָ אֶל־הָאֲדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לֻקָּחְתָּ כִּי־עָפָר אַתָּה וְאֶל־עָפָר תָּשׁוּב". וכתב התרגום ירושלמי, "בעמל כף ידך תאכל מזון, עד שתשוב לאדמה שממנה נבראת, כי עפר אתה ולאדמה תשוב. שמן עפר אתה עתיד לקום ולתת דין וחשבון על כל מה שעשית ביום הדין הגדול". ע"כ. והרי שבידינו ראיה חותכת וניצחת, מהתרגום ירושלמי שנכתב כשלוש מאות שנה לאחר חתימת התלמוד הבבלי, שמתרגם את הכתוב ומסביר, שיום הדין והתשלום על העבירות הוא רק בתחיית המתים. וממילא אם יום התשלום הוא רק בתחיית המתים, בוודאי כי אין גלגול נשמות, ואמונה זו היא הבל הבלים. ושוב נוכחנו לדעת את כפירותיו של המסית המכשף הזוהרי, שהאדיר והביא שיטה זו והטמיע בנו מחשבות של כפירה והחרבת יסודות דת האמת.

"מטרת קטני הדור – לגדל את רבותיהם על ידי סיפורי מעשיות!"

והנה במאמר שכתבתי, "יסוד הבחירה – כפירת המקובלים והזיותיהם – שכלו הישר של הרמב"ם – מדוע קושיית הראב"ד כלל לא מתחילה?", והוכחתי, כיצד שגו הרב-אב"ד שהיה נחשב "למקובל" שזלזל והוציא דיבה רעה על רבינו הטהור הרמב"ם, וכן כל ממשיכי דרכו שטעו ולעו אחרי זוהמת הקבלה האלילית והשקרית. ושם הבאתי את שגגתו, ניאוצו, חירופו, וחציפותו של חיים ויטאל שהיה ראש לזוהמת תורת הפרו-נצרות החדשה והמזוהמת מכל טומאת מצרים הרעה, מה שנקרא בפי כל, "קבלה", ולפי אמיתו של דבר, צריך לקרוא לזה מהיום, "קללה", לא "קבלה", כי קבלה לעולם ידבר על דבר אשר מקבלים איש מפי איש עד המקבל הראשון!!! כמו שכבר הוכחתי בשלושה מאמרים בשם הרשב"ש, עיין כאן: "הרשב"ש – כזבי הקבלה החדשה והבליהם | "ספירות" – שיבוש וכפירה באל יתברך – החירוף כלפי חז"ל | חלק א".

ולפני שנביא את הדברים האמורים, הנה יש לציין לומר ולהדגיש, שהמון מרשעי מאות השנים של הדורות האחרונים, שנחשבו אף ל-"גדולי [פוחזי] דור", והיו ונמנו רובם בשם, "גדולי [קטנים מאוד של] ישראל", אחת ממטרותיהם העיקריות שבהם הם התהדרו והידרו את עצמם, ואת ממשיכי דרכם, היה לרומם את רבותיהם הארורים והמנאצים כלפי שמים, אשר לא פסחו על תועבות ונאצות אבותיהם, ואף הוסיפו עליהם, ועשו רשעה ורשע יותר מקודמיהם!

ועל מנת להכשיר את מעשיהם המתועבים, ואת הליכתם אחר התוהו והבהל והאכילה מן התורה, סיפרו עליהם סיפורים ואגדות שמעולם לא היו ולא קרו, ואף אמרו שהסיפורים והמעשיות שסופרו עליהם, אם יספר אותם איש מבני אדם, יהיה זה הדבר יותר גדול מדברי תורה, כי אמרו שסיפורי מעשיות יקרבו את הגאולה יותר מדברי תורה!! וכל זה למה אמרו? מכיון שרוב סיפורי המעשיות השקריים הומצאו על ידם! וכאשר אדם ירצה להביא את ה-"גאולה", אם כן יהיה מוכרח לחזר ולבוא באחד מסיפורי הטומאה שלהם! ולכן אחד ממטרותיהם הנעלות, היה לרומם את קטני הדור הקודמים להם! ומכיון שלא היה ברבותיהם לכלוך אמיתי של תורת אמת, שכן אחד כמו רבינו הטהור הרמב"ם אינו זקוק שיספרו עליו סיפורי מעשיות על מנת שנבין מתוך כתביו הטהורים של רבינו, שמזמן משה רבינו לא קם אחד כמו רבינו הטהור הרמב"ם! אמנם המינים הרשעים, וצאציהם האומללים, כל כך היו פחותים בשכלם, במעלתם, בדרכם, שהיו צריכים נואשות לסיפורי מעשיות מומצאים על מנת שהקהל הפתי התמים יאהב אותם ואף יהדר אותם!

"מכשפי ספר הזוהר הפרו-נוצרי דאגו להפוך את רשב"י לאלוהים!!"

והנה אחד החירופים הגדולים ביותר שנאמרו בספר האופל הפנאני הפרו-נוצרי, הוא שמכשפי האופל דאגו לעשות את דמותו של רשב"י אלהים ממש. ולא "כאלהים"! אלא עשאוהו "אלהים ממש". נאמר בתורה (שמות פרק כג פסוק יז פרשת משפטים): "שָׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרְךָ אֶל פְּנֵי הָאָדֹן יְהוָה". וכן אמר (שמות פרק לד פסוק כג פרשת כי תשא): "שָׁלֹשׁ פְּעָמִים

בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרְךָ אֶת פְּנֵי הָאָדֹן יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל". ופעם שלישית נאמר (דברים פרק טז פסוק טז פרשת ראה): "שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָל זְכוּרְךָ אֶת פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת פְּנֵי יְהוָה רֵיקָם".

וכתב רבינו הטהור (ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה נג): "והמצוה הנ"ג, היא שצונו להראות ברגלים [=בבית המקדש], והוא אמרו ית' (תשא לד) "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון י"י אלהי ישראל". ועניין מצוה זו, [הוא] שיעלה האדם למקדש עם כל בן זכר שיהיה לו שיוכל ללכת ברגליו, ויקריב קרבן עולה בעלותו [לשם] וכו'". ע"כ.

אמנם, הנה הטמא הפגאני כותב כך (זוהר – שמות פרשת בא לח.): "... ומי יכול לתקן המדרגות אל החומות [=העליונים]? זהו ר' שמעון בן יוחאי, שהוא פותח השערים של סודות החכמה, והוא מתקן את מדרגות העליונות. וכתוב [בתורה], "יראה כל זכורך את פני האדון ה'". [ושואל השיקוץ] מי הוא פני האדון ה'? [=וכי זה לא מובן? פשוט וידוע שמדובר על הבורא! והטמא שואל כאילו יש קושי על זה! וכותב המכשף שר"י], **זהו רשב"י** [=לא הבורא יתעלה שמו!! אלא רשב"י! הוא ה' יתברך בכבודו ובעצמו], **שמי שהוא זכר מן הזכרונות ... צריך להראות לפניו**". ע"כ.

והנה כל הקורא את מה שכתוב כאן צריך לקרוע את החולצה ממש אם היה בנו קנאת ה' כמו שצריך!! ויותר מזה, כל אחד מבין כי מדובר בספר שכולו זבל פגאני, עבודה זרה, מינות, ופרו-נצרות. הטמא שר"י מעליל, שרבי שמעון בר יוחאי התנא החשוב, בחיי חיותו הודיע ואמר לכל עם ישראל על ידי "ספרו", ומשמע שאמר כן גם לחכמים שהיו בזמנו, שכל מי שרוצה לקיים את מה שכתוב בתורה, "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון ה'", צריך לבוא אליו, ולראות את פני רשב"י, ולא אמר שיראה גם את ה' יתברך וגם את רשב"י! אלא הודיע ואמר, שרשב"י הוא הבורא, והבורא הוא רשב"י! כלומר, הבורא יתברך ויתעלה שמו הוא גשמי!! ולא רק שהבורא הוא גשמי, אלא הבורא בעצמו זהו רשב"י, ורשב"י הוא הבורא, כלומר, רשב"י ברא את העולם, לרשב"י משתחווים, ולרשב"י באים להביא קרבנות!

בקיצור, כמו בתורת הנצרות הארורה, שייחסו ואמרו שהבורא יתעבר בנשמתו של יש"ו! שהרי תורת הנצרות: "אבא ובן, ורוח הקודש". וזה מחייב שני הקדמות: אבא ואמא וזיווג, וכן גשמות הבורא. ואכן זה בדיוק מה שהטמא הזוהרי בא ללמד.

ונראה שמכאן קצת חיזוק לסיבה שבעבורה נבחר רשב"י על ידי מכשפי האופל להיות "אלהים 2", וזאת מכיון שבית המקדש נחרב בשנת 70 לספירה. רבי שמעון בר יוחאי נולד לאחר כמה שנים. העובדה שרשב"י נולד בזמן חורבן הבית, שירתה את מכשפי האופל לעשות את רשב"י לאליל, שמתאר תאריכי גאולה וכיוצא בזה. שכן לא שייך להביא חכם, תנא, שהיה בזמן בית המקדש. ולכן כאשר מכשפי האופל אומרים, "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני אדון יהוה", והם אומרים מי זה ה'? זה רשב"י! משמע שהיה זה בתקופה שאין בית מקדש, ולכן אין שום בעיה לעשות את רשב"י אליל, שמשבח את עצמו,

ואף טוענים בשמו שהספר שלו יביא את הגאולה. תוסיפו לזה את הסיפור במערה שמובא בתלמוד, והכל מסתדר לכת המשומדים יופי!

ומדוע מכשפי האופל הארורים דאגו לעשות זאת? אלא כמו שכתבנו בהתחלה, שגדולי האסלה הארורים והצאצאים שלהם המשומדים, הפכו את רשב"י המדומיין של מכפשי הזוהר לאלוה ממש! וכל זה על מנת שלא ניתן יהיה להרהר\לערער או לחלוק על דברי הזוהר הלא קדוש! שהרי אם רשב"י הוא אלהים, ואלהים הוא רשב"י, כיצד ניתן לחלוק עליו כשהוא אומר דבר מה? וזה הנרטיב והנוסחא של הארורים הללו, להפוך את רבותיהם לדרגת אלהים, על מנת להטעות לב הפתאים!

והנה שלחו לי סרטון של אחד מהדרשנים ה-"חשובים והבכירים" של הדור, ובו נאמר כך: "אי אי אי אי, עכשיו אתם תשמעו הפתעה שיהיה לכם קשה לעכל [=אפילו לו קשה להקל]!, אבל אני לא אשם [=מדוע הוא מצטדק?], אני לא אמרתי [=נכון, מכשפי האופל אמרו], אני רק אומר בשם אומרו, וככה מביאים גאולה לעולם. [=יסורים לא גאולה! מדובר בעבודה זרה מן החמורות שהיו בעולם]! יש זוהר [=אופל] שזה נקרא סתם זוהר, וסתם זוהר זה רבי שמעון, כמו סתם משנה זה רבי מאיר, איפה שכתוב רבי אבא זה רבי אבא, איפה שכתוב רבי אלעזר זה רבי אלעזר, אבל אם לא כתוב מי אמר, זה רבי שמעון, וסתם זוהר מסביר פסוק, שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון יהוה, שואל הזוהר הקדוש [=הטמא], מאן פני האדון יהוה? דא רבי שמעון בר יוחאי! שמעתם? [=שואל ועוד רגע מתעלף מן הנאמר], רבי שמעון אומר על עצמו, שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך, פירושו כל הזכרים בישראל יעלו לרגל לירושלים, אל מי? אל פני האדון יהוה, דא רבי שמעון בר יוחאי, זה רבי שמעון בר יוחאי. שמעתם דבר כזה? אם מישהו היה אומר כזה דבר היום בימינו, היו אומרים זה ישוע [=הנוצרי! בדיוק, ספר הזוהר הוא פרו-נוצרי!!], רבי שמעון אומר, נחרב בית המקדש, אין להקב"ה איפה לראות ולהראות, אין לך איפה לראות את ה'! מה תעשה? תבוא אלי, תבוא אלי, דא רבי שמעון, איך אפשר? [=כלומר, הדרשן ומכשפי האופל מעלילים שרשב"י ציווה אף לעבוד אותו!!], הוא הוריד אפילו את האת, את לרבות תלמידי חכמים, הוא הוריד אפילו את האת, לא כתוב בפסוק את, כתוב אל פני האדון יהוה, מי זה? דא רבי שמעון בר יוחאי, לא לרבות, אתה יכול ללכת גם לבית המקדש, ואתה יכול גם לבוא אלי, לא! [=תבוא רק אלי! תעבוד רק את רבי שמעון]". ע"כ דבריו. לא יאומן כי יסופר! עבודה זרה ומינות חמורה נכנסו בתוך היהדות, ואף מחשיבים את הזוהר הטמא לקדוש ומרומם!!

"חיים ויטאל – הבורא לא יודע מה יהיה – אבל האר"י הלא קדוש יודע!"

והנה חיים ויטאל ממשיך דרכו של הראב"ד, גם הוא נגע ממש בידיעת עצמותו של ה' יתברך, כאילו מישהו מבני אדם יכול לדעת את עצמותו, ונכשל כשל גדול מאוד! וכתב בספרו "ארבע מאות שקל כסף" (עמוד עט והלאה) בזה"ל: "יש לשאול דבר אחד קשה והוא, כי ראינו בספרי "הקבלה", ובספר הזוהר, ובספר המדע, ובספר הקנה, כי בשעה שהאל מתעסק בבריאה אינו יודע [מה יהיה לעתיד. כלומר הבורא שברא את העולם אינו יודע עתידות, אבל ארי יודע הכל כל הזמן ולא נעלם ממנו כלום], וכשיהיה באצילות, הוא יודע [מה יהיה בעתיד], אם כן הרי נתבאר שבעולם

האצילות היא הידיעה והכריחה [כלומר היכן שיש ידיעה אצל הבורא מה יהיה בעתיד, לשיטתו הדבר מוכרח שיהיה כך, ולכן אין בחירה, ורק היכן שאין ידיעה מה ה' יודע בעתיד, שם אין בחירה].

אם כן קשה לדברי רז"ל על פסוק, "ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים מלך ראשון שיעמוד לישראל ידקר בחרב, אמר לו, ולי אתה אומר, אמור אל כהנים, שהרי הרג נוב עיר הכהנים, ונמצא שהכריחה דעתו [של הבורא] **על שאול באיזה אופן שיהיה, אם בבריאה אם באצילות, ואם כן נמצא שהכריחה** [כלומר הכריח הבורא דעתו על בני אדם] **על כל פנים.**

והתשובה: "... **כי אמת שיש באצילות ידיעה, אבל יש כח באדם לבחור זולתה, כמו שאמר הכתוב, ראה נתתי לפניך היום את החיים וכו' ... מכאן מובן שהכריחה ממעשה שאול ומן הכתוב, מוכיח שהוא בחירה, שנאמר,** "**ובחרת**", **וגם לרז"ל שאמרו אין רע יודע מלמעלה, כי למעלה באצילות הכל פשוט, ואין אותה ידיעה יורדת למטה להכריח על האדם, כי אין שכר ועונש ואין בחירה ורצון למעלה.** [כלומר, לפי דברי ויטאל, ה' יתברך צמצם את עצמו ואת ידיעתו, ואין הוא יודע, וכעת מסתיר מעצמו את הידיעה העתידה כלפי בריותיו למטה, אלא הידיעה נמצאת רק בעולם מדומיין שנקרא "אצילות"] **... וגם, אם נאמר** [כלומר תתעקש לומר] **שיש ידיעה מוכרחת** [כלומר, אם תאמר שהבורא יתברך יודע מה יהיה בעתיד, כלומר מה האדם יבחר להיות צדיק או רשע, מסביר ויטאל] **אין צורך לא לתורה ולא למצות, כי כבר הוכרח האדם במעשיו.** [כלומר, ויטאל בדברים אלו ממשיך בערך את דרכו של בעל ההשגות הנזכר למעלה, ומכריח במילים פשוטות שהבורא יתברך לא יודע את עתיד מעשיהם של בני אדם, מכיון שאם נאמר שהוא יודע מעשי בני אדם העתידים, בהכרח כי מוכרחים הם במעשיהם] **... ועם זה יובן מאמר א' בזוהר** [אופל טמא] (פרשה ויקרא נפש כי תחטא ושמעה קול אלה וכו') **... כי שם אומר כי הנפש קודם שתרד למעלה משביע אותה הקב"ה,** "**תהי צדיק ואל תהי רשע**", **אם נאמר שידע** [=כלומר ויטאל אומר, אם נאמר שהבורא יודע מה יהיה], **נמצא משביעו לשקר, ואין ה' יתברך רוצה שישבעו בשמו לשקר, אלא אלו המאמרים וגם הרבה כתובים מוכחים שבשעת הבריאה** [של האדם] **אין לו** [לבורא] **ידיעה** [במעשי בני אדם שיעשו]!". ע"כ מדברי החירוף כלפי הבורא יתברך.

והנה מה שכתב ויטאל על הענין שכביכול ה' משביע את האדם וכו'. דבר זה מבואר בתלמוד (בבלי נדה ל:) " ... **וכיון שבא לאויר העולם – בא מלאך וסטרו על פיו, ומשכחו כל התורה כולה, שנאמר לפתח חטאת רובץ. ואינו יוצא משם עד שמשביעין אותו, שנאמר כי לי תכרע כל ברך תשבע כל לשון, כי לי תכרע כל ברך – זה יום המיתה, שנאמר לפניו יכרעו כל יורדי עפר, תשבע כל לשון – זה יום הלידה, שנאמר נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשו ולא נשבע למרמה, ומה היא השבועה שמשביעין אותו – תהי צדיק ואל תהי רשע, ואפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה – היה בעיניך כרשע. והוי יודע שהקב"ה טהור ומשרתיו טהורים, ונשמה שנתן בך טהורה היא, אם אתה משמרה בטהרה – מוטב, ואם לאו – הריני נוטלה ממך". ע"כ.**

והנה חז"ל בסך הכל דרשו מאמר מוסרי בלבד. כי פשט הפסוק שאמר, "**תשבע כל לשון**", **הסביר הרד"ק וכתב,** "**תשבע כל לשון – כמו שאמר ובשמו תשבע, ר"ל שלא יזכירו שם אלהים אחרים ולא יכרעו לפניו אלא לפני האל יכרעו ויתפללו ובשמו ישבעו באמת**". ע"כ.

אלא שחז"ל דרשו על כך דרשה מוסרית ותו לא. ואפשר לומר, שאין הקב"ה משביע את האדם על פי חז"ל, אלא מלאכי ה' יתברך הם אלו שמשביעים אותו, ולכן אמר, "משביעין אותו"! בכל אופן, ניכר כי חיים ויטאל היה נמנה מאותם שדורשים את מדרשי חז"ל כפשוטן, וכבר הסברנו הרחבנו וביארנו בשם רבינו הטהור, שאלו שלקחו את מדרשי חז"ל והבינו אותם כמות שהם, הרסו והחריבו את דת ה'. והתוצאה ברורה.

ודי למבין להבין כיצד שגו המקובלים בנושא הבחירה, וכל זה קרה להם משום שהתעסקו במה שלא להם. והיחיד שכיון שוב לאמת הברורה, למרות הפוחזים שהתנגדו לדעותיו הישרות, הוא הרמב"ם הטהור שידע לא לפרוץ פרץ ולא לעלות למקום אשר לא לו!

"האר"י יותר גדולים מהבורא יתברך – מה שהאר"י יודע הבורא לא יודע"

אמנם הפלא ופלא! מה שהבורא יתברך לא יודע, חיים ויטאל מעיד וכמובן משקר, שרבו האר"י הלא קדוש יודע! וכה דבריו (בתחילת ספר עץ חיים בשער ההקדמות) "והנה היום אביע חידות ונפלאות תמים דעים, כי בכל דור ודור הפליא חסדו אתנו, אל ה' ויאר לנו ע"י השרידים אשר ה' קורא בכל דור ודור, כנזכר וגם בדורינו זה אלוהי הראשונים והאחרונים, לא השבית גואל מישראל ויקנא לארצו ויחמול על עמו, וישלח לנו עיר וקדיש מן שמיא נחית, הרב הגדול האלהי החסיד, מורי ורבי, כבוד מורנו הרב רבי יצחק לוריא אשכנזי זכרו לחיי העולם הבא, מלא תורה כרמון, במקרא, במשנה, בתלמוד, בפלפול, במדרשים והגדות. במעשה בראשית, במעשה מרכבה, בקי בשיחת אילנות, בשיחת עופות, בשיחת מלאכים, מכיר בחכמת הפרצוף הנזכר, כרשב"י [הכוונה לספר הזוהר שמיוחס בטעות לרשב"י], בפרשה ואתה תחזה, יודע בכל מעשי בני אדם שעשו, ושעתידים לעשות. יודע במחשבות בני אדם טרם יוציאום מן הכח אל הפועל.

יודע עתידות, וכל הדברים ההווים בכל הארץ, ולמה שנגזר תמיד בשמים, יודע בחכמת הגלגול מי חדש, ומי ישן, ואיפת האיש ההוא באיזה מקום תלויה באדם העליון, ובאדם הראשון התחתון. יודע בשלהבת הנר, ולהבת אש דברים נפלאים. מסתכל וצופה בעיניו נשמות הצדיקים הראשונים והאחרונים, ומתעסק עמהם בחכמת האמת. מכיר בריח האדם כל מעשיו, על דרך ההוא ינוקא בפרשת בלק. וכל החכמות הנזכרים, היו אצלו כמונחים בחיקו בכל עת שירצה, בלתי יצטרך להתבודד ולחקור עליהם, ועיני ראו ולא זר דברים מבהילים לא נראו ולא נשמעו בכל הארץ, מימי רשב"י עליו השלום ועד הנה". ע"כ.

ושימו לב לנאמר על האר"י, "יודע בכל מעשה בני אדם שעשו, ושעתידים לעשות, יודע במחשבות בני אדם [בעת, ו]טרם יוציאום מן הכח אל הפועל [בעתיד] ... יודע עתידות". ע"כ. ומלבד שכבר הוכחנו בסדרת מאמרים שכל מה שנאמר כאן הוא שקר וכזב, כמו שניתן לראות בסדרת מאמרים זו: "אשר תדע את לבבו". ואתה קורא נעים, שים לב לחירוף הנורא של שוחרי המאגיה, וראש הקבלה האלילית והמזוהמת, הוא חיים ויטאל, שטענתו לגבי הבורא לעיל כפי שראינו, הוא שהבורא יתברך נמצא במצב שהוא אינו יודע עתיד! שכן אם ידע עתיד, כיצד יש בחירה לבני אדם תמה ויטאל! אולם כאשר ויטאל מדבר ומשקר על

רבו הלא קדוש, הנה הוא מספר עליו שיודע כל מה שבני אדם אף יחשבו לעתיד!!! ואף אינו מגביל סיפור שקרי זה!! והמובן מדבריו שרבו הלא קדוש, יודע עתידות ללא גבול והגבלה, ואפילו מחשבות ידע!! אמנם הבורא לא!! וזה חירוף וניאוץ מבין החמורים שהיו מבריאת העולם! ואין גבול לטמטום ולעלגות שלהם, ועליהם אני אומר, "לשקר אין רגלים"!!

וברוך ה' יתעלה שמו הנותן כח!, שוב הוכחנו את בורותם ורשעותם של מכשפי האופל, ואת הסממן הרע שבו הם פועלים עושים ונשענים, והוא, "הפיכת רבם לאלוה", ולכן המון נפלו בפח שלהם, ופחדו להרהר על הפוחזים הללו, וכל זה בעבור הסיפורים השקריים הללו שסופרו עליהם!!

ידוע המנהג להישאר ערים בליל שבועות ולעסוק בתורה. מנהג זה, כמנהגים רבים נוספים, אינו קדום כפי שטועים לחשוב, אלא חדש לגמרי. זו הסיבה שהוא לא נזכר בכתבי חז"ל, לא בכתבי הגאונים והרמב"ם, לא בדברי הראשונים ואף לא בדברי האחרונים. מנהג זה החל להתפשט כאש בשדה קוצים החל מהמאה הי"ז, לפני כשלוש מאות וחמישים שנה בלבד.

תופשי אגדות חז"ל כפשוטן אשר החריבו את דתנו ושקעו בהשקפות מינות ומדוחים (עיין כאן להבנת הדברים) החליטו להביא ראיה למנהג הזה לאור דברי המדרש בשיר השירים רבה (א, ב), **שם נאמר** [=רוב ככל הסיכויים שמדרש זה נתחבר לאחר חתימת התלמוד בבלי, בערך במאה השביעית ומעלה], "שעם ישראל ישן ונחר ולא נותר עֵר כל הלילה בציפייה דרוכה לקראת מתן תורה, עד שמשה רבנו ע"ה נאלץ להוציאם מהבתים כמו שכתוב: "וַיּוֹצֵא מֹשֶׁה אֶת הָעָם לִקְרַאת הָאֱלֹהִים" (שמ' יט, יז). ולכן, כ"תיקון" לנמנומם של בני ישראל לפי המדרש, נשארים נעורים בליל שבועות כל שנה.

ומי שמביא ראיה מפשט המדרש הזה מוציא לעז חמור על עם-ישראל אשר קיבל את התורה בשמחה רבה: "נעשה ונשמע", ולא נזכר בתורה שום גנאי כלפי עם-ישראל במעמד הזה. אולם, כאמור, מנהג זה מאוחר מאוד, והמדרש הוא בסך הכל "אסמכתא" קלושה מאוד לקיומו לפי דמיונם של תופשי אגדות חז"ל כפשוטן. כלומר, אין שום סיבה אמיתית לקיום מנהג זה ולהוסיף מנהגים חדשים לדתנו על-סמך פשטי המדרשים וההזיות, ובפרט כאשר הם נוגדים את יסודות ומצוות התורה, וכפי שיבואר להלן.

ברם, הסיבה העיקרית שבגינה יש לבטל מנהג זה נעוצה בכך שמקור מנהג זה הוא ב"קבלה" שהחריבה את דתנו, והוא נוגד לחלוטין את יסודות דת האמת וכופר בעיקריהן. על-פי ה"קבלה", הלימוד בליל שבועות הוא הקישוט שבו מקשטים בעשרים וארבעה קישוטים (כ"ד ספרי התנ"ך), את ה"כלה" היא השכינה, לקראת זיווגה השלם למחרת, עם ה"חתן" הוא הקב"ה לפי ה"קבלה", בזמן קריאת עשרת הדיברות.

כלומר, בין אם נתבונן בדברים לפי הפשט ובין אם נתבונן בהם לפי "העומק" (הדמיוני) שבהזיה הזו, כך-או-כך עולה באופן ברור ומפורש שיש שני אלהויות, האחת השכינה והשני הוא הקב"ה, ובחג השבועות נעשה ה"זיווג" ביניהם – וזהו כיעור ושיתוף וכפירה באל אחד!

יתר-על-כן, ייחוס זיווגים לה' יתברך ויתרומם עם ישויות אלהיות, מוביל לזימה ולתועבה, שהרי אם קמי שמיא יש גופניות ותאוות בשרים, ברור כשמש במדבר ערבה שהאדם חופשי ללכת בכל תאוותיו וזימותיו – כי מי יאמר לו מה תעשה ומה תפעל? ומי יוכיח אותו על פעלו? אל אשר טרוד בזיווגים עם ישויות אלהיות מקבילות? והלא יכול הטמא להצדיק את עצמו אלף פעמים על כל שחיתויותיו באמרו שאפילו הקב"ה יתרומם שמו טרוד בזיווגים, כל-שכן בני האדם שוכני בתי חומר אשר בעפר יסודם, שאין להם שום דרך להתרומם משוחת הזימה.

וגם אם התועים יצווחו עד לב השמים, שמדובר בעניינים "עמוקים" ו"נשגבים" מאד, ובכן, אי-אפשר להימלט מן התוצאה שתיארתי, כי אין שום תקומה מתיאור ה' יתעלה באופנים הללו. ועוד עוונות רבים תלויים על צווארם, שהרי הם גורסים בלילה הזה את חצין המינות ב"תיקון" שסידרו המקובלים, ומוסיפים חרון-אף בקראם את ה"אדרא זוטא" וה"אדרא רבה" – ומוסיפים להעלות-חֵמה לפניו בהצהרת המינות בתחילת ה"תיקון", לפיה הם מתכוונים "לתקן את העליונים". כלומה, לפני תחילת "התיקון" שנאמר בלילה הם אומרים את הנוסח הבא: "ובכן יהי רצון מלפניך [...] שיהא בנו סיפוק וכח להמשיך כתר לרישא דזעיר ולעשות ארבעה ועשרים קישוטין לשכינה [...] ונזכה להיות משושבינא דמטרוניתא".

וכמובן שהמקור להזיה זאת, הוא לא אחר מ"ספר הזוהר" שנכתב לפני כ-750 שנה ויוחס בשקר לרשב"י ותלמידיו (ראה "יחסו של הרמב"ם לקבלה חלק א". ועיין עוד כאן – שקר הזוהר הטמא), ושם מובא בהקדמה ח ע"א: "רבי שמעון [עאלק] היה יושב ועוסק בתורה בלילה שבו הכלה מתחברת בבעלה. ששנינו, כל החברים שהם בני היכל הכלה, צריכים באותו הלילה שלמחרתו הכלה נועדת להיות תחת החופה עם בעלה, להיות עמה כל אותו הלילה, ולשמוח עמה בתיקוניה שהיא מיתקנת בהם".

הכלה מתחברת בבעלה? וכי יש זיווגים לפניו ברוך הוא? יתעלה ויתרומם לעילא לעילא. ומחבר הזוהר הפגאני מוסיף שם בפרשת אמור (צח ע"א): "חסידים הראשונים לא היו ישנים בזה הלילה והיו גורסים בתורה [...] רבי שמעון כך אמר: בשעתא שמתכנסים החברים בזה הלילה אליו, נצטרך לתקן תכשיטי כלה כדי שתימצא למחר בתכשיטה ותיקוניה אל המלך כראוי".

ועל איזה חסידים הוא מדבר?! אין לפנינו אפילו עדות אחת על חכם קדמון שקיים מנהג זה! אלא שלפי דעתי, וכפי שכבר נאמר במאמר "יחס הרמב"ם לקבלה", מחבר הזוהר הושפע רבות מכתבים וממנהגים שונים ומשונים של כיתות שונות ומשונות. וגם בעניין זה, נמצא אזכור למנהג אצל "כת האיסיים" שאבדו מזמן מן העולם. כת זו הייתה כת יהודית סגפנית שפעלה בימי הבית השני בין שאר הכיתות כמו ה"פרושים" וה"צדוקים", ועליהם מעיד "פילון האלכסנדרוני", פילוסוף יהודי-הלניסטי שחי באלכסנדריה בימי הקיסרות הרומית (פילון האלכ' – כתבים, הוצ' ביאליק והאקדמיה הלאומית הישראלית למדעים, 1986, עמ' 83): "מנהג האיסיים בליל שבועות להיות נעורים כל הלילה, והיו עסוקים במנהגי חסידותם ובתפלות כל הלילה".

למדנו עד כה, שאין למנהג הנדון בליל שבועות שום מקור מוסמך בקרב הקדמונים, והוא תפס תאוצה רק במאה הי"ז (לפני כ-350 שנה) עם התפשטות "ספר הזוהר" בעולם.

"עבירה גוררת עבירה":

מלבד כל הנאמר לעיל, יש לדעת שהנוהגים במנהג זה, לא רק שאין בידם מצוה, אלא שהם פוגמים בכבוד יום טוב של שבועות ומעניים נפשם ביום שמחה, ולכן עבירה חמורה

בידם. שכן רוב בני האדם מצטערים מאד ומתקשים להישאר ערים כל הלילה, ולכן אנו מוצאים בני אדם שדוחקים עצמם, עומדים, שוטפים פנים, שותים ואוכלים, העיקר שלא להירדם "חלילה".

מלבד זאת, אנו מוצאים שרוב הציבור בתפילת שחרית עייפים וכבדים מאד, ובמקום להתפלל בכוונה ובשמחה לה' יתעלה הם נרדמים על הסידור. ובפרט בשעת קריאת התורה, אז אפשר לשמוע את הנחירות מכל עבר, ולאחר התפילה מגיעים לביתם וישנים עד חצי היום, לפחות. לאחר מכן הם קמים כ"זומבים", חלושים ותשושים, שכן שנת היום אינה כשנת הלילה, אוכלים את סעודתם ו...הופ חלף ועבר לו יום טוב.

הזו היא הדת? האם כך ראוי לשמוח ברגל אותו קבע לנו השם יתברך לעונג רוחני? ודאי שלא! אלא כמו שפוסק הרמב"ם (הלכות שביתת יום טוב פרק ו): "כך היא הדת: בבוקר משכימין כל העם לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, ומתפללין וקוראין בתורה בעניין היום; וחוזרין לבתיהם, ואוכלין. והולכין לבתי מדרשות, קורין ושונין עד חצי היום; ואחר חצי היום, מתפללין תפילת המנחה, וחוזרין לבתיהן לאכול ולשתות, שאר היום עם הלילה".

אגב, כמובן שהרמב"ם לא מחלק בין שאר ימים טובים לבין יום טוב של שבועות, ומכאן נבין בפשטות שהקדמונים לא נהגו להישאר ערים בלילה אלא השכימו בבוקר כבכל יום טוב.

"אין סוף להזיות":

לפני סיום, נעמוד על שתי הזיות קשות וחמורות שקשורות ללילה זה:

1) כתב חיים ויטאל ב"שער הכוונות" (עמוד פט): "ובהגיע אשמורת הבוקר, מעט קודם עלות השחר בעת שמשחירין פני הרקיע במזרח, אשר אז נקודת איילת השחר כנודע. אז צריך שתטבול במקוה ותכוון אל המקוה העליון שהוא כתר עליון [...] וטעם הדבר הוא לפי שאנחנו בלילה הזה עושים שני דברים: האחד הוא להמשיך את כתר העליון דזעיר אנפין על-ידי עסק התורה כנזכר, ואחר-כך באשמורת הבוקר אנו נעשים שושבינים דמטרוניתא רחל נוקבא דזעיר אנפין, ומוליכין את הכלה הכלולה לבית הטבילה וטובלת במקוה העליון הנזכר שהוא הכתר הנזכר וגם אנחנו שושבינין דילה טובלים עמה [...] ובחינת טבילת הכלה ושושבינין דילה נזכרים בספר הקדוש בפרשת אמור [הנ"ל]".

לימוד התורה לפי ויטאל נועד "להמשיך את כתר העליון דזעיר אנפין", כלומר להועיל באיזו צורה מאנית-פנאנית דמיונית לאלוה ששמו "זעיר אנפין", ואילו הטבילה שבסוף הלילה נועדה להועיל לכלתו של זעיר אנפין הלז, כי בהליכתנו למקווה אנחנו מוליכין את הכלה של זעיר אנפין למקווה, וכך אנחנו טובלים יחד עמה ומכשירים אותה לקראת הזיווג עם זעיר אנפין שהוא בעלה.

ומלבד הכיעור הבלתי נתפש שיש בהזיה הזו, יש בה גם השקפות מינות ברורות:

א) וכי יעלה על הדעת שיש אלוה ששמו "זעיר אנפין"?

ב) וכי יעלה על הדעת שיש בכוחו של איזה טמבל נוחר להועיל לאלוה הזה?

ג) וכי יעלה על הדעת שבלימוד התורה הוזי ההזיות ממשיכים את מלכותו של "זעיר אנפין"?

ד) וכי יעלה על הדעת ש"זעיר אנפין" תלוי בבני האדם שוכני בתי חומר אשר בעפר יסודם?

ה) וכי יעלה על הדעת שיש עוד אלוה שהיא כלתו של זעיר אנפין?

ו) וכי יעלה על הדעת שהיא זקוקה לנו שנוליך אותה ונטבול עמה כדי להכשיר אותה להזדווג עם בעלה שהוא "זעיר אנפין"?

ז) וכי יעלה על הדעת שיש זיווגים בעליונים?

ואין סוף לתמיהות על ההזיה הכעורה והפגאנית והזימתית הזו, שגם אם השוטים הפגאניים יצווחו עד לב השמים שמדובר במשלים או בעניינים נסתרים, כל מי שקורא את הדברים הללו ומאמין שהם עניינים אמיתיים ונסתרים ברומו של עולם, ייכשל בוודאות בזימה ובתועבות.

ונזהרתי מלומר שמדובר בהקב"ה, אך אם כוונתם שה"זעיר אנפין" הזה הוא הקב"ה, עוונם גדול אפילו יותר ממה שתואר לעיל, ואין תקומה מעוונם וחירופם וגידופם וחילולם הנורא.

2) ההזיה השנייה גם כן מופיעה שם ב"שער הכוונות": "ודע, כי כל מי שלא ישן בלילה הזאת כלל אפילו רגע אחד ויהיה עוסק בתורה כל הלילה, מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא וכמו שאמר הרשב"י בהקדמת בראשית וזה לשונו: 'דיפוק ההוא שתא בשלם' וכו' עיינו שם. ולא עוד אלא שהוראת חיי האדם בשנה ההיא תלויה בעניין זה, כי אם לא ישן כלל ודאי שלא ימות בשנה ההיא, ודי בזה".

בדברים הללו הפכו את לימוד התורה לסגולה מאגית-פגאנית, וזו כפירה בתורה ועבודה-זרה, כאילו העיסוק בתורה מוביל באופן ישיר לאיזו תועלת הזייתית לאדם בחיי העולם-הזה. ואין צורך לומר, שלא מעט שוטים נבערים הולכי חשֵכים למדו בליל שבועות ולא כילו את שנתם, ודי בזה.

"כפירותיהם המובהקות של המקובלים"

הנה אחת מן ההזיות החמורות, ומן הגידופים הנוראים כלפי הבורא יתברך, אשר אימץ ובלבל בספר הפרו-נצרות "זוהר" ומאמיניו עושי רצונו ועובדי עבודתו, הינה המחשבה הנחותה והארורה, והיא, שיש ביד בני אדם השפלים בארץ, לגרום לאיחודים בעליונים, כלומר לגרום השפעות וחיבורים בעליונים, ונקראים לשונות אלו בתור, "זיווג", "ייחוד", כלומר, "תשמיש" בעליונים! ולא רק שמייחסים עניני "תשמיש" בעליונים, ולא רק שטוענים שאדם פועל ומפעיל את "העליונים", אלא אומרים שפעולות הנעשות כאן, הם לא אמורות כלפי המלאכים, אלא הם פעולות המפעימות ופועמות בבורא יתברך יתעלה שמו!!

כלומר מכשפי האפילה והחשיכה שר"י, טוענים שהאדם בכוחו, בתפילתו, בכוונתו, משפיע על בוראו האחד והיחיד! ולא רק משפיע עליו יתברך, אלא אף גורם לו לשעשוש עם בת זוגתו או עם חלק מעצמותו!

ואף שנאמר ו-"נסכים" עם הבל פיהם, שהכל זה "משל", הנה בכל זאת הם מסכימים, כי הגם שזה "משל", הנה בכל זאת האדם פועל ומפעים את בוראו, כי זו היא תכלית מצוותם לפי דעתם הטפשית. וכמובן זו המחשבה לכשעצמה, מינות רקובה היא. ומלבד שבכך מעידים ומגידים שמכירים את עצמותו, מה שמשה רבינו לא השיג! עוד העזו לומר שהם מפעימים את הבורא על ידי פועלותיהם המהובלות. וכמו שכתב רבינו הטהור (במורה הנבוכים חלק א' פרק לו'): "ואתה דע, שכל זמן שתהא בדעתך גשמות [בלפי הבורא יתברך, שתחשוב שיש לבורא יתברך יד או רגל חלילה], או [שתחשוב בדעתך שיש לבורא יתברך] מאורע ממאורעות הגוף, [כגון: לידה, קושי, עצב, נחת רוח, בכי, שמחה, דיבור, שינה, הרגשה וכו'. התפעלות וכו'. דע כי במחשבה זו בלבד], הנך מקנא ומכעיס, וקודח אש חמה, ושונא ואויב וצר, [והינך] יותר חמור מעובד עבודה זרה בהרבה. ואם יעלה בדעתך שיש ללמד זכות על מאמיני הגשמות בשל היותו חונך כך, או מחמת סכלותו וקוצר השגתו, כך ראוי לך להיות בדעה [זו] ב[מי ש]עובד עבודה זרה, מפני שאינו עובד [עבודה זרה] אלא [רק] מחמת סכלות או חנוך, מנהג אבותיהם בידיהם". עכ"ל.

כלומר, מכשפי האופל לא די שהינם שוחרי מאגיה, מיסטיקה, זייפנים, רשעים ועוד. אלא הם הבריות שגורמים לחרון אף יותר מכולם! ובוודאי שיותר גרועים הם מעובדי עבודה זרה. ועל זה אמר בתורתו והזהיר (דברים פרק יא פסוק טז פרשת עקב): "הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם". ומיד כאשר "סרתם" מן התורה וחוקותיה האמיתיים כפי שהועברו במסורת, אז ודאי כי תעבדו אלהים אחרים, וזה מה שקרא בדיוק עם ספר הפרו-נצרות "זוהר".

ודע כי כל עניני עבודה זרה שנאסרו בתורה, הם הבל הבלים! כלומר לא אסר הקב"ה את אותם דברים בתורה, מפני שיש בהם כח חלילה, אלא כמו שהזהירה התורה מן השקר בהרבה מן הדברים, כך אותם עניני עבודה זרה, הם שקר גמור והבל מהובל! וכל המאמין בכח עבודה זרה, נחשב ככופר בכל התורה כולה. כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה

זרה פרק ב הלכה ד): "מצות עבודת כוכבים כנגד המצות כולן היא שנאמר, "וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות וגו', ומפי השמועה למדו שבעבודת כוכבים הכתוב מדבר, הא למדת שכל המודה [=המודה בלבד! אפילו לא עבד, אלא רק מודה] בעבודת כוכבים, כופר בכל התורה כולה, ובכל הנביאים, ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם, שנאמר, "מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם", וכל הכופר בעבודת כוכבים מודה בכל התורה כולה, ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם, והוא עיקר כל המצות כולן". ע"כ. ומי שחולק וכופר בספר הטמא שנקרא, "זוהר", הרי הוא מודה בכל התורה כולה! שמלבד שלספר זה אין מסורת וכולו מאגיה ואלילות, עוד מרבה הוא באלוהות רבים ומחרף בעצמות ה'! וכן כתב רבינו במפורש כמה הלכות לאחר מכן (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ו): "כל המודה בעבודת כוכבים שהיא אמת אף על פי שלא עבדה הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודת כוכבים ואחד המגדף את ה' שנאמר והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר את ה' הוא מגדף, לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים כמו שתולין את המגדף ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים ששניהם כופרים בעיקר הם". עכ"ל.

כלומר, כל מי שמודה בפיו שיש כח לקמיעות, כח לכישוף, כח לאיזה שהוא סממן מאגי, ואפילו כל המודה בפיו שיש כח לספר "דברים" להגן או להועיל, או שאומר שיש כח לספר תהלים לשמוה, כח לאיזו סגולה פגאנית להציל, אפילו שלא עשה שום מעשה! אלא רק מחשב בליבו שיש בדברים אלו תועלת, הרי זה מחרף ומגדף את ה' יתברך הנכבד והנורא! כלומר כל מאמיני ושוחרי המאגיה למיניהם, כל המקובלים למיניהם שמאמינים בהבל הסגולות, הקמיעות, המאגיה, המיסטיקה וכו', כל אלו עובדי עבודה זרה לכל דבריהם! ונדע אנחנו כי כל מי שנטה אחר דבר מעניני עבודה זרה, או נמשך אחר הדבר המעט ביותר מדברי עבודה זרה, הרי הוא מין ארור, אפיקורוס, מצוה לשנאותו ולהשמידו. ואם יש בידינו ספריו, חייבים לשורפם ולבער אותם מקרבנו!

ואמרו בספרי (ספרי דברים פרשת עקב): "**וסרתם – מדרך חיים לדרך מות.** [שכן מילת "וסרתם" = סר מות], **ועבדתם אלהים אחרים, וכי אלהים הם** [ויש להם חשיבות בכלל]? **והלא כבר נאמר** (ישעיה לז יט): "ונתון את אלהיהם באש כי לא אלהים המה". ולמה נקרא שמם "אלהים אחרים"? שמאחרים את הטובה מלבוא בעולם. עוד סיבה שנאמר על הבל הבלים זה, "אלהים אחרים", מכיון שעושים את עובדיהם אחרים ומשונים. [כמו עבדי הספירות, וכל מיני כתות שקמו בעם ישראל]. עוד סיבה שנקרא שמם, "אלהים אחרים", על שם שאחרים קורים אותם אלוהות ולא הבורא יתברך. דבר אחר, "אלהים אחרים" – שאחרים הם לעובדיהם וכן הוא אומר (שם ישעיה מו ז): "אף יצעק אליו ולא יענה מצרתו לא יושיענו". ע"כ.

"כפירותיו של ריקי"

בקבלה המזוהמת והארורה מפי הטומאה, ובפרט בממציא תורת הפרו-נצרות החדשה, הוא ספר הזוהר הטמא, אוהבים מאוד את המושג שנקרא, "זעיר אנפין" – ובתרגום לעברית,

"קצר אפים". ו-ריקי בספרו יושר לבב (עמוד יא הדפסה התשפ"ע טרפס הלב): כתב כך, "והנבואה הקטנה האחרת של פסוק (דברי הימים א פרק כח פסוק ט): "וְאַתָּה שְׁלֹמֹה־בְנִי דַּע אֶת־אֱלֹהֵי אָבִיךָ וְעָבְדֵהוּ בְּלֵב שָׁלֵם וּבְנֶפֶשׁ חֵפֶצָה כִּי כָל־לְבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יְהוָה וְכָל־יֵצֶר מַחֲשָׁבוֹת מֵבִין אִם־תִּדְרְשֶׁנּוּ יִמָּצֵא לָךְ וְאִם־תַּעַזְבֶנּוּ יַזְנִיחֲךָ לָעַד". פשוט הוא, כי רמזה לי שאחקור להכיר את בוראי כדי שאעבדנו בעבודה הראויה לו, כי ציוה דוד בו לשלמה בנו, באמור לו, "ואתה שלמה בני דע את אלהי אביך ועבדהו בלב שלם" וכו'. כלומר, לא די לעבוד את ה' בחיצוניותיו לבד כפשטות אותה העבודה, אלא צריך לכוין בליבו לרוחניות שבה. זה הוא לפי פשוטו של מקרא.

ומדרשו הוא [אין מדרש כזה. רק קורא לזה ריקי "מדרשו" על שם חידושו המהובל והמלא במינות, ומשרבט את זה במילה, "מדרשו", על מנת שהציבור יקבל את הדברים שהוא הולך לכתוב כעת]: רמז שרמז דוד לשלמה בנו, מה תהיה עיקר עבודתו, והוא "לייחד קוב"ה" [=כלומר דוד המלך אמר לשלמה בנו, וזו היא "עיקר עבודתו" שציוה אותו לפי ריקי, שיעשה שלמה המלך פעולות בליבו ובמוחו, ויגרום לבורא להתייחד עם ישותו! ויש הבדל בין "יְחוּד", לבין "לייחד", כי, "יְחוּד" הכוונה לאחד יחיד ומיוחד שאין בו חלוקה. אמנם "לייחד" כמו שסוברים המקובלים ממשיכי ספר פרו-נצרות זוהר, הוא, "לחבר", "לזווג" את הפרוד! והנבון ביותר לקרוא לזה, "לאחד קוב"ה", אלא שהם השתמשו במונח של "ייחוד", בכדי שהקוראים לא ישימו לב שהם באים לאחד את הפרוד, כי על ידי זה יהיה ניכר מאוד כפירותם של המינים. והנה לפי דברי ריקי, דוד המלך אמר לשלמה המלך להיות עובד עבודה זרה ומין גמור, וציוה אותו לאחד את החלקים הנפרדים שבבורא להיות אחד!! כמו שאומר מיד] ... כי "דע" הוא לשון "זיווג" כידוע. [=כלומר ריקי מודה בפה מלא כי "לייחד" הוא לזווג, ואם כך הם הדברים, הרי שלפי דעתו בתוך מהות האל יתברך יש פירוד שאותה צריך לחבר! ואולי בתורת הקבלה הטמאה "דע" הוא לשון זיווג. כי דבר זה לא ידוע לאף חכם תלמודי הדבק במסורת, אלא רק לו. ועל פי התורה הטהורה, "דע" הוא לשון "ידיעת הדבר והכרתו".

ואף מה שנאמר (בראשית פרק ד פסוק א): "וְהָאָדָם יָדַע אֶת־חַוָּה אִשְׁתּוֹ וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת־קַיִן וַתֹּאמֶר קָנִיתִי אִישׁ אֶת־יְהוָה". אין הכוונה שמילת "ידע" היא "זיווג", אלא, "ידע", מלשון הכרה מה שלא היה ידוע לפני! ואף אונקלוס השאירו על ענינו שכתב, "ואדם ידע ית חוה אתתיה". וכן מבואר היטב אצל לוט (בראשית פרק יט פסוק לג פרשת וירא): "וַתַּשְׁקֶיןָ אֶת־אֲבִיהֶן יַיִן בַּלַּיְלָה הִוא וַתָּבֹא הַבְּכִירָה וַתִּשְׁכַּב אֶת־אָבִיהָ וְלֹא־יָדַע בְּשִׁכְבָהּ וּבְקוּמָהּ". ואם "ידע" "דע" כל אלו לשון של "זיווג", היה לבורא לומר בתורתו, "ותבוא הבכירה ותדע את אביה", והוא לשון נקיה יותר! אלא בוודאי כי ריקי ממציא המצאות על מנת לשרבט חידושי הבל ולחרף בעצמות הבורא יתברך. וממשיך ריקי ואומר]

ואמר לו דוד המלך לבנו, "דע את" [=כלומר בפעולותיך אתה צריך לזווג את חלק הנוקבא שבבורא], שהיא "מלכות", שבה נפש דוד אביך עם היסוד, שהוא הברית הניתן לך. "ועבדהו", [=כלומר אמר דוד המלך לבנו שיעבודה עבודה זרה, ויעבוד את זעיר אנפין הרמוז במילה הזו והיא] "ועבוד [את] ה"ו", כי על ידי היסוד שהוא סוד הברית [הכוונה לאות וא"ו שהוא זעיר אנפין הטמא], תזווג [את האות] ה"א שהיא [רומזת ל]-מלכות [תזווג אותה] בגוף הוא"ו שהוא [רמז לאליל הטמא] זעיר אנפין! [=והנה נסביר את הזית ריקי. ריקי רוצה לומר, שציוה דוד המלך ששלמה המלך בנו, על ידי כוונתו יזווג ויחבר את החלקים הנפרדים שבבורא יתברך! כלומר

שיזווג את המלכות שנקראת "ה", ויגרום לזיווג של האות ה' עם האות "ו", שהוא זעיר אנפין. שכמובן היסוד הכוונה לאבר התשמיש הגברי, ועל ידי כוונתו של שלמה המלך יגרום נחת רוח לבורא ויתברך ויזווגו שם כל הענינים למעלה. כלומר ריקי סובר שדוד המלך ושלמה בנו היו מינים והאמינו שהבורא לא רק שמחולק, אלא שהוא צריך עזרה מלמטה!! וממשיך ריקי ואומר] **... והרמז שלו הוא** [כלומר לאחר שביאר הדרש, כעת ריקי שוב ממציא הזיה ואומר שגם "נרמז" כאן דבר, כי הפסוק הזה], **מורה למי** [שלמה המלך צריך] **להתפלל, והוא לזעיר אנפין** [הטמא. כלומר, לא רק לגרום לחיבורים באלוה, אלא אף להתפלל לחלק הזה שבבורא!! כלומר לעבוד עבודה זרה! ומדוע דווקא אליו מתפללים?] **כי כל שאר הפרצופים כלולים עמו.** [כלומר, מלבד זה שחילקו את הבורא לחלקים, מלבד זה שקראו לבורא יתברך ויתעלה שמו בשם פרצופים, מלבד זה שקראו לבורא יתברך זעיר, עוד אומר ריקי שצריך להתפלל רק לזעיר אנפין הטמא, ומדוע? מכיון שהפרצוף של זעיר קשור וכלול לכולם, מה שאין כן הפרצופים האחרים. ונמצא לפי שיטתו של ריקי הבורא יתברך חסר בחלק מחלקיו או פחות באחד מחלקיו. וממשיך ריקי ואומר], **כי** [מה שאמר דוד המלך לשלמה במילת] **"אביך", הוא סוד "נקבה"** [שהיא בתו של אלהיך], **כמו שאמר, "ואלהי אביך", כלומר** [על ידי שאמר "ואלהי אביך" מכאן שיש אלהים לאביך שבשמים. ולכן צריך ש]**יהיה זעיר אנפין** [שהוא האלהים שלך, צריך שהוא יהיה] **המושל עליה. כמו שכתוב, "והוא ימשול בך".** [וזה חירוף וניאוץ שמגלה מי אלו אנשי האופל והאפילה של הדת הזוהרית הטמאה].

... וסודו הכמוס [=לא סוד ולא כלום, עבודה זרה שלימה ופנאנית ארורה, ימחה שמם מן העולם של הטפשים המהובלים שחרפו בבורא יתברך] **של מקרא זה, שעליו אמר שצריך ש-"ידע"** [=כלומר שציוה דוד את בנו שידע ויגרום שלמה המלך שהבורא יתברך ישתעשע ויזדווג עם ישותו, כלומר שהבורא יתברך צריך את שלמה המלך על מנת לגרום לעצמותו תענוג, ועוד תענוג מתענוגי הגשמיים!!!! ימחה שמכם ויאבד זכרכם לעד ולעולמי עולמים אמן סלה!] **רמזו לו בתיבת "את", המרבה את נשמת זעיר אנפין שהיא הסיבה הראשונה ... ומפני זה "ועבדהו" לזה, אף כי נברא הוא, כי לנשמתו אתה עובד בזה ... משום כך לא אמר לו, "דע אלהי אביך" אלא אמר לו, "דע את אלהי אביך".** [מה זה השטות הזו? לא ניתן לומר "דע אלהי אביך", כי זה לא מתאים לרצף הדיבור ולשון הברור]**". ע"כ.**

והנה כל השטויות וההזיות שכתב ריקי וחרף בעצמותו של הבורא והעליל עלילות על פי ספר הטמא זוהר, ונתן דופי בפסוקים, הם הדברים שמוכיחים ומגידים, שכל עניני המקובלים והדת הזוהרית, הינם עבודה זרה במאה אחוז, ולא שהם ענינים של עבודה זרה, אלא מדובר במינות גמורה! ומצוה להאביד ולשרשם מכל מקום.

"הזיותיו של המכשף הזוהרי"

והנה לאחר שהצגתי לפני קהל שומעי, את אחת מן ההזיות הנחותות ביותר בקרב כת המקובלים שוחרי המאגיה ועובדי הפרצופים, שעד כדי כך ירדו הם לשפל המדרגה ונחיתות המחשבה, עד שסברו שדוד המלך ביקש משלמה בנו שילמד לעשות איחודים בשמים, ויגרום לאל יתברך נחת וייחוד עם בת זוגתו. ודרש ריקי, את הפסוק, "דע את אלהי אביך ועבדהו", ולדעתו של ריקי כל "את" בא לרבות. ואם כן מוכרחים לומר שיש ריבוי באלוהות, כלומר, שהאל העליון יש לו בן, ונקרא שמו, "קצר אפים" שאליו אנו חייבים לעבוד, ולגרום לזיווג קדוש ועליון עם בת זוגתו של הבורא!

אמנם מצאתי מפורש בתלמוד סתירה חוצצת לזה (בבלי מסכת פסחים דף כב עמוד ב): **כי אמרו**, "כדתניא: שמעון העמסוני, ואמרי לה נחמיה העמסוני, היה דורש כל אתים שבתורה. כיון שהגיע לפסוק "את ה' אלהיך תירא", פירש [=פחד]! אמרו לו תלמידיו: רבי, כל אתים שדרשת מה תהא עליהן? – אמר להם: כשם שקבלתי שכר על הדרישה, כך אני מקבל שכר על הפרישה".

והנה זה החכם השלם אע"פ שיכל לדרוש את הענין הזה לטובה כמו שדרש רבי עקיבא, ואמר שהמילה "את", הכוונה שכל אדם ואדם צריך לירא ולכבד את החכמים של עם ישראל בעלי המסורה. אמנם שמעון העמסוני לא רצה להכנס בכלל לנושא של "את" שקשור בה' יתעלה שמו.

אמנם בספר האופל המכשף הטמא **אומר כך** (בראשית פרשת וירא מאמר ויאמר- אחותי היא אות שנד מהדורת סולם): "**כתיב את ה' אלקיך תירא וגו' ... בוא וראה, לה' אלקיך "תירא" לא כתוב, אלא** [נאמר בפסוק זה] **"את" ה', מהו "את". זה הוא מדרגה הראשונה** [שאותה צריך לירא] **מעשר ספירות,** [=כלומר עם ישראל מצווה לפחד ולירא מן הספירות! ומוכח מכאן כי הספירות הם עצמות הבורא לפי המכשף! פשוט מינות לשמה! וספירה זו היא] **ממטה למעלה, שהיא הנוקבא,** [=הבת – שהיא] **מקום היראה של הקדוש ברוך הוא. ועל כן כתוב "תירא", כי שם, בהנוקבא, צריך האדם לירא מפני רבונו, משום שהיא דין.**

ואותו תעבוד: "אותו" זה הוא מדרגה עליונה, דהיינו יסוד [=ברית] **דזעיר אנפין, העומדת** [=המזדווגת] **על מדרגה זו התחתונה שהיא הנוקבא, ואינן נפרדות זו מזו לעולם.** [כמו שכתוב] **"את" ו-"אותו",** [שהם] **דבקים זה בזה ואינם נפרדים.** [כלומר הזעיר אנפין הטמא של המכשף הזוהרי, הוא בעצמו אלוה, ויש את בת זוגתו שהיא מדת הדין, שהיא הבת, וציוה הבורא בתורתו על פי המכשף הטמא, שאנו נירא ונעבוד את החלקים שלו, ומהבת שהיא הנוקבא, צריך לפחד, כי ממנה מקור הדינים, אבל את החלק העצום שבבורא והוא קצר האפים שבו יש את יסוד הברית, אותו צריך לעבוד ולא לירא, כי הדינים לא באים ממנו, אלא רק מן החלק הנקבי שבבורא. ימח שמכם ויאבד זכרכם!] **ושואל** [הטמא] **מהו "ו-אותו", ואומר זה** [רמז ל]**-מקום ברית קודש** [=כלומר בחלק מחלקיו של הבורא יש ברית קודש!! ברית תשמיש! ואומר הטמא] **"אות הוא לעולם", דהיינו יסוד, כי עבודה** [לבורא אמיתית] **אינה שורה ב-"את"** [=לא עובדים את הבת], **ואינה ענין לעבוד, אלא לירא. אבל עבודה, היא למעלה, ביסוד דז"א, הנקרא אותו, ומשום זה כתוב ואותו תעבוד". ע"כ לשון הטמא.**

והנה כל אדם ואדם שקורא את הדברים הנתעבים, הארורים, הבזויים שכתובים בספר הטמא הזה ששמו האמיתי הוא אופל טמא וארור, מבין שמדובר בספר פרו-נוצרי מאני מלא בטומאה ומרבה את האלוהים, ואותם חכמים שהיו בזמן המשנה והתלמוד שהעדיפו למחוק את כל הריבויים בעניני המצוות, רק לא לחשוב או להכנס לענין של מה הוא, "את" אצל הבורא, ונזהרו חכמי המשנה והתלמוד והרחיקו מהזיות, הנה זה הטמא הניף ידו ומפרש וכותב דיבורי הבל ושטות בבורא יתברך! ועל מוכח ומבואר, שהמכשפים הללו חילקו את הבורא לחלקים והבינו שהבורא יתברך במהותו אע"פ שהוא נקרא, "אחד" בכל זאת מחולק

בתוך ישותו לכמה! שהרי הם מצווים לעבוד חלק מחלקיו!! וזו כפירה בכל יסודות תורתינו הקדושה.

"דברי רבינו הטהור = בבורא אין שום חילוק וחלוקה"

וכבר הארכתי במאמר על נושא עין הרע, ושם הסברתי שהקב"ה לא מתחלק בשום חילוק בעולם. ""עין הרע – הזיה מאנית כעורה" – "יחוד ה' יתברך" – ה' יתברך לא מתחלק! לא לספירות ולא לפרצופים! | חלק ד'".

ואביא כאן מקצת מן הדברים, "כתב רבינו הטהור בפירוש המשנה (סנהדרין י' א'): "היסוד הראשון: מציאות הבורא ישתבח. והוא, לדעת שיש שם מצוי בשלימות אופני המציאות, והוא המצוי יתברך שמו, עילת ממציא מציאות כל הנמצאים, ובו על ידו קיום מציאותם, וממנו בכל עת נמשך להם הקיום שבזכותו הם חיים ... היסוד השני: אחדותו יתעלה. והוא, שזה עלת הכל, אחד! לא כאחדות המין ולא כאחדות הסוג, ולא כדבר האחד המורכב שהוא מתחלק לאחדים רבים, ולא אחד כנוף הפשוט שהוא אחד במספר אבל מקבל החלוקה והפיצול עד בלי סוף, אלא הוא יתעלה אחד, אחדות שאין אחדות כמוה בשום פנים, וזה היסוד השני מורה עליו מה שנאמר, "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות, הרי זה יצא מן הכלל, וכפר בעיקר, ונקרא מין, ואפיקורוס, וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו. ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל.

ולמדים אנו מדבריו, שאחד מן יסודות התורה הוא להאמין שהבורא יתברך הוא אחד בלתי מתחלק בשום ענין שיכול לחשוב האדם. אמנם גם בענין זה לא נתן הרמב"ם לקורא מקום להתבלבל ולחשוב דעות מהובלות ומצחינות, וסייג והזהיר באופן מדוקדק ביותר בלשונו וכו'". להרחבה עיין במאמר הנזכר.

"כיצד המינים הרסו את ליבות ישראל – בצלם אלהים ברא אותו"

הנה במאמר זה אתמקד, בדברי הסכלים מחשיכי התורה ומחריבי יסודות דת האמת, שסטו מן דרך הישר, ופירשו ענין אחד בעיוות גדול ונורא. שהרי נאמר (בראשית פרק א פסוק כז פרשת בראשית): "וַיִּבְרָא אֱלֹהִים| אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם". והנה מפסוק זה, חשבו בני אדם הנוטים מדרך האמת, שהבורא יתברך חלילה וחס הינו, "זכר ונקבה", כלומר שאומרים בטפשותם, לא שיש שם גוף, ולא כח בגוף, כך הם טוענים! אלא שמדובר בדברים דקים שאנו לא מבינים, כלומר, מודים שאצל הבורא שייך ענין של זכרות ונקבות, אבל זה ענין של זכרות ונקבות לא כמו שאנו מתארים וחושבים!

ומדוע הם חושבין כן? משום שנאמר, "בצלם אלהים". ומדמים לעצמם שהבורא יתברך פרצופו ותיקונו חלילה כמו שברא את האדם, אמנם לא בגוף ממש ולא כח בגוף, אלא ב-"אורות דקים". ומכיון שיש תלמוד שבו נאמר, שאדם וחוה נבראו פרצוף יחדיו, אחד מקדימה, ואחד מאחורה, כך חושבים על ה' יתברך אותם הסכלים! וכמובן שזו מחשבה מעוותת מאוד ומין גמור יחשב כל מי שיסבור אותה, ואפילו רק לדמיין כן או לחשוב כן בדעת האדם, מדובר במינות מתועבת מאוד. ואפילו אם אומרים הם, שמדובר רק ב-"אורות" דקים, וכל מיני תירוצים חשובים וטירופי הדעת למיניהם כמו שאני אוכיח בהמשך, אין בכך כלום, וכל תירוציהם מקומם בפח האשפה. שבוודאי רק לחשוב כן על ה' יתברך במשל, זו תועבה וסכלות גמורה שאין כמוה.

והנה לשון התלמוד (בבלי ברכות סא.): "דאמר רבי ירמיה בן אלעזר: דו פרצופין ברא הקדוש ברוך הוא באדם הראשון, שנאמר, "אחור וקדם צרתני". ע"כ. ומזה המאמר, יצא להמון כופרים משובשים בדעתם, והכניסו ארס בליבות ישראל, והרסו את היהדות הטהורה, וסברו הם במוחם המטונף במינות, שכשם שברא ה' יתברך את האדם בתחילה בצורה כזו בשני פרצופין מחוברים. כך הוא יתברך מצוי חלילה וחס מכמה פרצופים דקים באורות רוחניים!

כלומר שטוענים שהבורא מחובר בפרצוף זכר ונקבה חלילה וחס. ואע"פ ששמים ליבם לדבריהם החשוכים, מתרצים ואומרים, שאין הדבר בגוף ממש, כי אין לו יתברך דמות הגוף! ונשאל אנו אותם, מה חידוש חדשתם? פשוט לכל בר דעת שהבורא יתברך אינו גוף ואינו דמות הגוף. ומי שרק חושב כן, הרי זו מחשבת מינות מכוערת מאוד ובזויה! אבל אומרים הם, כי ה' יתברך הוא כך, רק באורות רוחניים ודקים, שאין לאדם ידע בהם.

"כל החושב שהבורא זקוק\מושפע\מחולק – אפילו במשל! הרי הוא מין"

והנה דע לך קורא נעים, כי "מינות" יקרא, גם כאשר אדם חושב שהבורא יתברך אינו אחד, או שסובר שהוא אחד, אלא שבעצמותו מתחלק לכמה. בין שחושב שהוא מתחלק לחמשה, בין שסובר שהוא מתחלק למאה, כל שחושב האדם שה' יתברך מתחלק באופן כלשהו, אפילו שמודה שבעצמותו הוא אחד, הרי זה מין!

ולא רק זו בלבד, אלא כל האומר או חושב בדעתו שהבורא בצד כלשהו מושפע, מתפעל, מתרגש, מתפעם, משתנה, מתחבר, מתאחד, ממעשים שעושה האדם כאן בעולם הזה, הרי שהאדם הזה הוא בוודאי מין גמור ומצוה להשמידו ולשנאותו!

וכדברי רבינו הטהור בפירוש המשנה (סנהדרין י' א'): "היסוד הראשון: מציאות הבורא ישתבח. והוא, לדעת שיש שם מצוי בשלימות אופני המציאות, והוא המצוי יתברך שמו, עילת ממציא מציאות כל הנמצאים, ובו על ידו קיום מציאותם, וממנו בכל עת נמשך להם הקיום שבזכותו הם חיים". ע"כ.

והנה מדבריו מוכח, שהבורא יתברך הוא שלם בכל שלימות אפשרי! וכל מי שיאמר שהבורא יתברך זקוק לו בצד מה, הרי הוא מין ואפיקורוס! וכבר הוכחנו בהמון מאמרים כנגד שקר ספר הזוהר הפרו-נוצרי, ובפרט בענינים הקשורים ל-הלכה מעשית, שהם בעצם פעולות מעשיות שאנו עושים כאן, אשר משפיעות על חלק מחלקיו של הבורא, ואף מאחדים אנו במעשינו את הבורא ואת ישותו לפי מכשפי האופל. וכל זה הוא כמובן כפירה גמורה! ואם יאמרו שאין מדובר בבורא יתברך, הרי שהם עובדים עבודה זרה! כי כל עבודתם נעשית שלא לשם האל יתברך, אלא לבריות אחרות אשר ברא!

עוד כתב רבינו הטהור ביסודות התורה הנזכרים: "היסוד השני: אחדותו יתעלה. והוא, שזה עלת הכל, אחד! לא כאחדות המין ולא כאחדות הסוג, ולא כדבר האחד המורכב שהוא מתחלק לאחדים רבים, ולא אחד כנוף הפשוט שהוא אחד במספר אבל מקבל החלוקה והפיצול עד בלי סוף, אלא הוא יתעלה אחד, אחדות שאין אחדות כמוה בשום פנים, וזה היסוד השני מורה עליו מה שנאמר, "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות, הרי זה יצא מן הכלל, וכפר בעיקר, ונקרא מין, ואפיקורוס, וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו. ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל.

ולמדים אנו מדבריו, שאחד מן יסודות התורה ודת האמת, הוא להאמין שהבורא יתברך הוא אחד. אמנם גם בענין זה לא נתן הרמב"ם לקורא מקום להתבלבל ולחשוב דעות מהובלות ומצחינות, וסייג והזהיר באופן מדוקדק ביותר והעלה בחכמתו:

א) "הבורא יתברך הוא יחיד ומיוחד".

ב) "אינו אחד כאחדות המין" – בכדי להבין דבר זה, נקדים לצורך הדוגמא: פרי עץ שנקרא, "תפוז" – כאשר אדם קונה תפוז בודד, הוא אמנם נקרא "תפוז אחד", אבל לאמיתו של דבר, הוא מכיל בתוכו הרבה פלחים, כלומר זה המין של פרי התפוז, אפילו שהוא נקרא יחיד, בכל זאת הוא מכיל בתוך אחדותו, סוגים שונים של רכיבים המרכיבים את הפרי ועושים אותו לאחד. ומוסכם וברור לכל בר דעת, שאם יחסר חלק אחד מן הסוגים שיש בתוך התפוז, התפוז יתרקב ולא ישאר ממנו מאומה, כי עצם אחדותו וקיומו של התפוז הוא בשלימות חלקיו. ולא זו בלבד, אלא ההגעה לעצם הפרי עצמו גובל בניקוי וקילוף הקליפות, מה שמורה

שצריך לעשות פעולות על מנת להנות מן המובחר שבאחדותו. וזו כוונתו של רבינו, שהסביה, שחלילה, לא תעלה על דעתך שה' יתברך הוא אמנם יחיד ממינו ואין כמוהו, אבל מכיל בעצמותו סוגים רבים המרכיבים אותו למה שהוא "אחד". כלומר שבעצם קיומו יש סוגים או חילוקים העושים אותו למה שהוא. וחלילה לנו מלומר כן על הבורא יתעלה שמו.

ומדוע? מכיון שמי שסובר כן, סובר שקיום אחדותו הוא בגלל שלימות כל פרטיו, כלומר שבכדי להיות אחד מושלם, הוא זקוק לפרטים המרכיבים אותו, ובלתי חלק אחד מן הפרטים הללו, אינו יכול להתקיים חלילה, או שדבר אחר מכריחו למה שהוא. וכל הסובר כן, חירף וגידף את ה' יתברך. שהרי לפי דעתו, מכל מקום יוצא שה' יתברך הוא לא אחד! כי אם הוא משפיע את שפעו לחלק מחלקיו, זה אומר שבצד מה חלק מן חלקיו הוא זה המשפיע לאחר, אז אין זו אחדות שלימה בוודאי. ואע"פ שיטען הטוען שהוא אחד ואינו כופר ביסוד זה, אין זה מעלה ולא מוריד, כל זמן שבסופו של דבר סובר דעות מזוהמות אלו. וגם החזיר אומר, "כשר אני"! וכי זה עושה אותו לכשר? לא!

ולכן אל תתפלא אם תמצא ותראה המון ספרים שהלכו בשיטה מהובלת זו, כלומר שחילקו את הבורא לגורמים, כפי שנראה בהמשך. ואף נסמכו, למדו, ואמרו, שגם הרמב"ם לא יחלוק ביסודותיו על ענין זה שאמרו, ומסכים גם הרמב"ם לדעתם וכו' וכו'. ומדוע עשו כן אותם מחברים? על מנת שהקורא התמים, כאשר יקרא את דבריהם, לא יאמר, "אבל זה חולק על יסודות התורה שהרמב"ם כתב"! או יאמר, "זה חולק על המסורת וכו'", הם ידעו מכך היטב, כלומר, הם ידעו שבדבריהם יש תמיהה גדולה מאוד, ודבריהם קרובים לכפירה מאוד באחדות הבורא, ולכן היו מוכרחים לומר לקורא, "אל דאגה, ראינו את הרמב"ם, ולא רק שזה לא חולק על יסודותיו, אלא אנו גם אומרים לך שזה יסתדר על פיו", ואז הקורא הפתי יאמר, "אבל הוא הסביר את הרמב"ם".

והחכם יענה, "לא"! הוא לא הסביר את הרמב"ם! הוא עיוות אותו בהמצאות ותוחלת שווא! וליתר דיוק, הרמב"ם הפך להיות הכלי שלהם להחדרת האיוולת, ומדוע? מכיון שהרמב"ם היה זה שעמד בפרץ והסיר את כל השיקוצים של המינות, וכאשר הם ישתמשו בדבריו, הקורא מיד משתכנע שוודאי הרמב"ם לא דיבר עליהם! ועשו כן בערמומיות גדולה, אבל האיש בעל השכל יעלה מיד על ערמתם ותחבולתם הרעה. ולכן, אחדות הבורא יתברך שמו, אינו אחדות שבעצמותו יש כמה סוגים שונים.

אלא ודאי כי הוא יחיד באופן שאין בשכלנו להבין כלל וכלל, וכל מי שניסה רק להסביר כיצד הוא אחד ואיך הוא מורכב "באמת", נטה מן השכל הישר, הרס, קלקל והשחית מאוד את יחוד ה'. כמו שכתב רבינו (הלכות תשובה פרק ג הלכה ז): "חמשה הן הנקראים מינים: האומר שאין שם אלוה ואין לעולם מנהיג, והאומר שיש שם מנהיג אבל הן שנים או יותר, והאומר שיש שם רבון אחד אבל שהוא גוף ובעל תמונה, וכן האומר שאינו לבדו הראשון וצור לכל, וכן העובד כוכב או מזל וזולתו כדי להיות מליץ בינו ובין רבון העולמים. כל אחד מחמשה אלו הוא מין". עכ"ל.

וכבר כתב רבינו במורה (חלק א' פרק לו'): "**ואתה דע, שכל זמן שתהא בדעתך גשמות** [כלפי הבורא יתברך, שתחשוב שיש לבורא יתברך, יד, או רגל, חלילה]**, או** [שתחשוב בדעתך, שיש לבורא יתברך] **מאורע ממאורעות הנוף,** [בנוי: תשמיש, פריה, צרכים, עצב, נחת רוח, בכי, שמחה, דיבור, שינה, הרגשה וכו'. דע כי במחשבה זו בלבד]**, הנך מקנא ומכעיס, וקודח אש חמה, ושונא ואויב וצר** [והינך] **יותר חמור מעובד עבודה זרה בהרבה.**

ואם יעלה בדעתך שיש ללמד זכות על מאמיני הגשמות בשל היותו חונך כך או מחמת סכלותו וקוצר השגתו, כך ראוי לך להיות בדעה [זו] בן[מי ש]עובד עבודה זרה, מפני שאינו עובד [עבודה זרה] **אלא** [רק] מחמת סכלות או חנוך, מנהג אבותיהם בידיהם". עכ"ל.

ג) "לא כאחדות הסוג". כלומר, שלא תעלה על דעתך שה' יתברך הוא אמנם יחיד, אבל מתחלק הוא לכמה פרטים השונים אחד מן השני, והם המרכיבים את אחדותו להיות אחד. וגם זו דעה מצחינה ותועבה לחשוב כן כלפי ה' יתברך.

ואם תשאל, מה ההבדל בין מחשבת "אחדות המין", למחשבת -"אחדות הסוג" כלפי הבורא? אענה לך כך: הסובר שהבורא יתברך הוא יחיד, אמנם אחדותו היא כאחדות המין, עדיין טענתו שהבורא הוא ממין אחד, רק שמחולק בתוך מינו האחד, לפרטים שונים המרכיבים אותו להיות אחד מושלם, וכמו שכתבנו לעיל, כלומר שמורכב מתכונות אופי כפי שטוענים ומנאצים כלפי ה' אותם הסוברים כן. או כפי שסוברים שה' יתברך מעביר את שפעו דרך גורמים שבעצמותו חלילה, ובכך מכריחים הם דבר את דבר, ונתעבים הם כלפי הבורא. בכל אופן, כל אלו הסוברים כן הם נכללים כמי שחושבים את האל יתברך "כאחדות המין".

אמנם, "אחדות הסוג", כל הסובר כן, טוען שהבורא אמנם הוא אחד, אבל מורכב מסוגים שונים בעצמותו. כמו שטוענים ממשיכי דרכם של הספירות, והשחיתו והתעיבו יותר מהם, כי כתבו וסברו שהבורא מורכב גם מפרצופים שונים, ומתחלק בעצמותו לזכר ונקבה חלילה וחס. אע"פ שגם הם מודים שה' יתברך הוא אחד! אבל זה מה שנקרא "אחדות הסוג".

והנה כבר כתב רבינו בסוף משנה זו, במי שכופר ביסודות ברורים אלו וז"ל: " ... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל. ומבואר מדבריו הטהורים, שכל מי שסבר שהבורא מחולק בעצמותו, ואפילו אמר כן במשל ונמשל! או שאמר שהבורא יתברך מושפע ממעשיו באורות רוחניים ודקים שאין לנו השגה בהם וכו', הרי מצוה להשמידו ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ הוא בנטיעות!

"סתירת התירוצים הלא מתקבלים של ספר – עין מוות"

והנה, התעוררתי לכתוב מאמר זה, על מנת להפריך מה שכתב חיים ויטאל מפיץ תורת הפרו-נצרות, אשר הוציא תחת ידו את ה"קבלה" החדשה והארורה אשר מחקה ומוחקת

את כל יסודות דת האמת, היא קבלת משה רבינו ומסורת חז"ל הטהורים. וכעת נבוא למה שכתב חיים ויטאל בספרו "עץ מוות". ומה שאני קורא את ספרו, "עץ חיים" ל-"עץ מוות", מכיון שכך ראוי לקרוא לספרו, שהרי בספר זה האדיר ושיבח עניני עבודה זרה ומינות גמורים, והם הספירות והפרצופים אשר נמשלו בספרו כ-"עץ חיים", ולאמיתו של דבר אינם עץ חיים, אלא עץ מוות!

וכתב בעץ מוות (היכל א' היכל אדם קדמון שער א' ענף ד' ה' דרוש עינולים ויושר עמוד מ' טור ימיני מהודרת ירושלים תשמ"ח): " ... **לא נתבאר לנו בעניני עינולי "אדם קדמון" וביושר שלו** [=כך המשומדים מכנים את הבורא הראשון שנברא למי שלפניו! כלומר אדם קדמון הוא ישות אלהים שיצר הבורא שמלפניו!!! כלומר, המושג "אדם קדמון", הוא מושג אצל המינים הכעורים, כגון, ספר הזוהר הטמא, הקבלה הטמאה וכו', ומושג טיפשי זה, מתאר את הדרגה הראשונה שה' יתברך האציל מעצמותו לאחר שצמצם עצמו!! כי טוענים המינים ימחה שמם, שהבורא לא יכול היה לברוא את העולם מצד עצמותו השלימה, כי בני אדם לא היו יכולים להתקיים, לכן צמצם את עצמו וחילק עצמו לגורמים!! ומדוע נקרא הבורא השני הזה בשם "אדם קדמון"? מכיון שהוא הראשון שברא הבורא מתוך עצמותו, לכן נקרא בלשון, "קדמון", כלומר, קדמון לאלילים קבליים טמאים אחרים. ונקרא גם בלשון, "אדם", משום שצורתו צורת אדם ברוחניותה! ונמצא לפי דברים אלו, שהבורא יתעלה שמו מתחלק חילוק גמור! כי יש חלק קטן מעצמותו שנברא מתוך עצמותו, כלומר יש כאן בעת שתי ישויות! וזו היא מינות גמורה ותועבה חסרת כל היכר ובסיס.

ממשיך ויטאל ואומר] איך הם מתחברים יחד [כלומר, ויטאל מודה שהבורא יתברך ויתעלה שמו הוא ישות נפרדת בעצמותו, כי כתב מפורש, "איך הם מתחברים יחד", כלומר הבורא יתברך בעצמותו הוא מפורד ופרוד! כלומר כלי שבור, שצריך לפעול ולעשות פעולות מסויימות, על מנת לחברה ולאחד אותה לישות אחת מושלמת! ועל פי מה שכתבנו לעיל, מדובר במינות גמורה, ודין ספר "עץ מוות" לפח האשפה ולא לגניזה! וויטאל לא מבין כיצד פעולות חיבור נעשות אצל הבן הראשון של הבורא שמלפניו! אלא הוא יודע הכל, כלומר כל מה שקורה דווקא מה שיצר הבורא השני את שאר הבוראים שאחריו!

ממשיך ויטאל ואומר] ... **ואמנם דבר גלוי הוא, כי אין למעלה גוף** [=לא מובן! מה חידש לנו ויטאל בדברים אלו? כלום ושום דבר! חסר שבנוסף לכל התועבות שטענו על הבורא יאמרו גם את זה! כלומר, שיטענו שיש לו גוף!], **ולא כח גוף חלילה** [=ברור שיאמרו כך, מפני שאם הוא כח בגוף איזה מן בורא חזק הוא לפי שיטתם? כלומר הם אינם באים לתרץ תירוצים אלו, אלא על מנת שלא ישמע מהם שהבורא שלהם הוא חלש ונחות, ועל ידי כן יראו הם מגוחכים בעיני כולם, ויפלו כל דבריהם לתהומות! אז מה הם אומרים? שאין לו גוף ולא כח בגוף!

וממשיך ויטאל ואומר], **וכל הדמיונות והציורים אלו** [=יותר נכון לומר בפירוט יתר, "וכל הדמיונות כלפי הבורא של, רחם, משגל, תשמיש, ביצים, זרע, תאווה, חיבור, פירוד, צמצום, איחוד וכו', כלפי הבורא יתעלה שמו! כל זה מסביר ויטאל], **לא מפני שהם כך חס ושלום. אמנם לשכך את האוזן** [=שקר גמור שיקר, כמו

שהוכחנו במאמרים שהבאנו לעיל! וכן מבואר בסידור ארי (עמוד מז): " ... אחר שתטהר גופך ורחצת פניך, וברכת הברכות על הסדר, תשב אצל המזוזה ... ותקח אפר מקלה, ותשים על ראשך במקום תפילין ... כי על ידי אותו חמום שנשרף האפר, נמשך תאווה [=נמשך תאווה לחלק מחלקי הבורא!! כלומר הדברים שאדם עושה כאן הם באמת כך למעלה, כי על ידי האפר שאדם לוקח בפעולה מעשית שעושה כאן בעולם הזה, הוא ממשיך תאווה לאליל הטמא] לזעיר ונוקבא להזדווג". ע"כ. וכתב בהערות, שבמשנת חסידים הסביר את דבריו של ארי, וכתב, "כוונת ארי, שעל ידי האפר ששם על ראשו, מתחמם [=חימומים ותאוות בשמים!!] הזעיר אנפין ומתאווה לה, וגורם [האדם בפעולותיו] לזעיר ונוקבא להזדווג". ע"כ. והרי מפורש מבואר מהרב של ויטאל, שלא רק שהבורא מחולק, ולא רק שהבורא בחלק מחלקיו הם קוראים לו, "קצר", אלא הוא אף זקוק למעשים של בני אדם, כלומר למעשים מציאותיים ונשמיים על מנת למלאות תאוותו הרוחנית הפועמת והפועלת בקרב ישותו האלהית של הבורא של מכשפי האופל!! וכל זה בשביל מה? בשביל להזדווג עם אשתו נוקבא! הבת הטמאה האלילית!!! והרי מוכח, שמה שכתב ויטאל, לא מפני שהם כך חס ושלום, זה בדיוק כמו שאומר עבריין תנועה לשוטר תנועה: "לא נסעתי מהר בכלל". והדברים מובנים! ועיין במה שהבאתי מיד לאחר סוף דבריו של ויטאל כאן. ממשיך ויטאל ואומר, שדיברו כך כלפי הבורא, כלומר דיברו כלפי הבורא ואמרו שהינו משמש, מזריע, מחולק, מפורד, מתחבר, מתפעל, משתעשע, יש לו רחם, זקון, מפוחד, פחדן, חושש, כל זה דיברו מכשפי האופל בספר הטמא זוהר וממשיכי דרכם, רק], **לכשיוכל האדם להבין הדברים העליונים הרוחניים בלתי נתפסים ונרשמים בשכל האנושי** [=כלומר ויטאל מודה בפיו, שיש דברים עליונים רוחניים הפועלים כלפי הבורא, כלומר, אע"פ שלפי דעתו הכל דמיונות וציורים, והבורא שלו, לא כח בגוף ולא גוף, בכל זאת חיים ויטאל נבשל בכשל חמור ומודה ואומר, שכל מה שהם אמרו, הכל בכדי שאדם יבין את הענינים הרוחניים העליונים, כלומר, כיצד הבורא מתענג ומתחבר עם ישותו!

אז מבואר לפי דבריו שלו, שכן יש ענינים עליונים רוחניים, אע"פ שאין מדובר כאן בגוף ממש, אבל פעולה רוחנית יש! כלומר יש מעשים רוחניים, ובמילים אחרות, יש הרמוניה מסויימת למעלה, יש זיווגים למעלה, יש חיבור ופירוד למעלה, יש פחד מן הסטרא אחרא למעלה, אמנם מדובר במושגיים רוחניים! כלומר ויטאל בעצמו מודה שהם מינים ארורים לכל דבר] **ולכן ניתן רשות לדבר בבחינת ציורים ודמיונות, כאשר הוא פשוט בכל ספרי הזוהר!** [=כלומר, מכיון שמדובר באורות רוחניים ודקים אצל הבורא שנעשים בפועל, רק בגלל שלא מדובר בגוף ממש, אע"פ שהבורא משמש עם אשתו, מותר לדבר בבחינת ציורים ודמיונות של רחם, משגל, ביצים, תשמיש, שביבה, פירוד וכו'! ובושה זו מה עושה!! שאפילו ונניח והיה הדבר הזה, מי זה הבן שיאמר על אביו כיצד הוא משמש עם אשתו?! ולא רק זה, אלא הבנים שלו עוזרים לו להכין את אשתו של הבורא לתשמיש! ועוד מדברים על התשמיש בגלוי!!! ומה תירוצו של ויטאל לדברים אלו שדיבר? "פשוט הוא בכל ספרי הזוהר". ובמילים אחרות אומר ויטאל, "אם רשב"י המזוייף והמדומיין של מכשפי האופל דיבר כך, אז חייבים לתרץ מדוע הוא דיבר כך". לא יאומן! ושימו לב, כעת הוא משווה את דבריו העילגים של המכשף הזוהרי ושל המקובלים המשומדים לדברי התורה!! כן כן הוא משווה את ענין הזיווגים המתועבים שדברו כלפי הבורא בצורה נבזית! משווה אותם לדברי התורה! ואומר], **וגם בפסוקי התורה עצמה, כולם כאחד עונים ואומרים בדבר הזה, כמו שאומר הכתוב, "עיני ה'", "וישמע ה'" וכאלה רבות! וגדולה מכולם מה שאמר הכתוב, "ויברא אלהים את האדם בצלמו, בצלם אלהים ברא אותו זכר ונקבה". ואם התורה עצמה דברה כך** [כלומר ויטאל אפילו אינו מבין פסוקים פשוטים שהתורה דברה, ומרוב עיסוקו בזיווגים הנתעבים, מעליל עלילה על הבורא, שאמר על עצמו, שמילת "צלם אלהים", הכוונה שכמו שהבורא ברא את אדם וחווה מחוברים, והם בצלם אלהים, כלומר גם אצל הבורא יש זכר ונקבה! כלומר ויטאל אומר במפורש, שלפי דעתו הבורא יתברך הוא זכר ונקבה בשמים!! מה???!!! מינות גמורה בדבריו! ולכן אומר ויטאל] **גם אנחנו נוכל לדבר כלשון הזה** [כלומר, אע"פ שבכל התנ"ך כולו, לא נזכר עניני משגל ותשמיש אצל הבורא, ויטאל אומר, שנוכל לומר על חלקיו הרוחניים זכר

ונקבה, ונוכל לומר עליו בן ובת, ונוכל לחלק אותו גם לפרצופים!! ונוכל לומר עליו שהוא גם משמש עם אשתו!! ממשיך שוב ויטאל מתעתע בשוטים ואומר], **עם היות שפשוט הוא שאין שם למעלה אלא אורות דקים בתכלית הרוחניות** [שימו לב לערמתו של ויטאל, הוא לא סותר ואומר, שאין שם זכר ונקבה חלילה, אלא הוא רק טוען ואומר, שיש שם חיבור ופירוד, ויש שם הרמוניה מסויימת כפי שכתבנו, אמנם זה נעשה רק באורות דקים בתכלית הרוחניות. כלומר לפי ויטאל, הוא מודה בפיו ואומר, שבמידה מסויימת באורות דקים בתכלית הרוחניות, יש שם חיבור ופירוד! כלומר ויטאל מודה שהבורא מתעגג ממעשיו שעשה ויטאל כאן בעולם הזה, ויטאל מודה שאצל הבורא שייך ענין של זכר ונקבה, אמנם כותב שזה רק באורות דקים! ולא הבנתי מה זה משנה? אורות דקים או עבים! בזמן שאמרת על הבורא שהוא מתפעל, מזדווג, מתאווה, אפילו שמדובר באורות דקים, הרי הינך מין ארור! ממשיך ויטאל ואומר, שהמושגים הללו] **בלתי נתפשים שם כלל** [=אם אינם נתפשים שם כלל, אז כיצד אתם יודעים שהבורא הוא אבא, אמא, סבתא, דודה, בן, בת! הרי זה בלתי נתפס כלל! אלא וודאי כי כל דבריכם הוא שקר וכזב! ואתם מעלימים את דבריכם במילים עקושות ומתועבות]". **ע"כ דברי עץ מוות. ולי הכותב נראה אחר הכתיבה והעיון הטוב, כי כל מה שכתב ויטאל, שאין למעלה גוף וכו', כל זה הוא מתבוין רק לחלק של הבורא האלילי שנקרא, "אדם קדמון", שהוא בעצם הבורא השני, וכן דבריו מכוונים גם לבורא הראשון שברא את ה-"אדם קדמון", כלומר רק בהם אין גוף ולא כח בגוף.**

כי כן מבואר היטב מדבריו במקום אחר, שכתב (עץ מוות היכל א' היכל א"ק שער ה' שער טנת"א פרק א'): " ... **והנה בחינת קרקפתא של זה האדם קדמון** [הבן של הבורא הראשון] **שהוא ראש, עד בחינת מקום האזנים שלו ... והנה אע"פ שאנו מכנים וקוראים כאן כנויים אלו, כגון, אדם, ראש, אזנים, וכיוצא, אינו רק לשכך את האוזן לשיובנו הדברים, ולכן אנו מכנים כנויים אלו במקום גבוה כזה. אמנם עיקר כנויים אלו הם** [מתאימים] **מעולם האצילות ולמטה** [כי שם יש גשמיות!] **... כי משם ואילך יש בחינת פרצוף** [כלומר יש בחינת ענין גשמי!] **אבל מאריך אנפין ולמעלה, אין שם בחינת פרצוף כלל, רק לשכך את האוזן אנו מכנים כינויים אלו". ע"כ דבריו. ומשמע מדבריו, שכל הפרצופים הטמאים של מכשפי האופל, וכל הכינויים הנאמרים בהם, אינם משל, ואף יש גשמיות בהם! וכל מה שויטאל מבאר בעץ מוות, שכל אלו דברים שבאו לשכך את האוזן, אינו מדבר אלא רק על שני הבוראים הראשונים! אמנם, לגבי אריך אנפין הטמא, קצר אפים הטמא, והבת האלילית, בכולם יש ענין של מושגים גשמיים, ולא באו רק לשבר את האוזן, אלא הם פעולה מעשית הקיימת בהם! כלומר, כל ענין התשמיש והמשגל המובא בספרי האופל, הוא ענין שמתבצע ממש!!**

ואני אומר, מטרתם היתה מוכנה מראש, ולא באו מילים אלו אלא על מנת להכשיר את השרץ והשקץ! ואני שואל, אם אין לאדם ידע בהם, למה כתבתם זאת? ומה זה משנה אם הדבר מתואר בגוף גשמי ממש, או שחושבים שהדברים יתכנו רק ברוחניות "דקה". הרי לחשוב מחשבות מכוערות ונוראיות כאלו על הבורא, זה עצמו איסור נורא. וכמו שאמרה תורה (דברים פרק כג פסוק י): "כִּי־תֵצֵא מַחֲנֶה עַל־אֹיְבֶיךָ וְנִשְׁמַרְתָּ מִכֹּל דָּבָר רָע". **וכתב התרגום יונתן, "כי תֵצאו מחנות על בעלי שׂונאיכם, ותִשמרו מִכל דבר שרע מעבודה זרה וגילוי עריות ושפיכת דם נקי". ומה הוא מכל דבר שרע? עבודה זרה המביאה לידי מחשבת מינות. ואמרו בתלמוד** (בבלי כתובות מו.): "לכדר' פנחס בן יאיר, ונשמרת מכל דבר רע – מכאן אמר ר' פנחס בן יאיר: אל יהרהר אדם ביום ויבא לידי טומאה בלילה".

ובאיזה הרהור מדובר? בתאווה של אשה! כל שכן וקל וחומר שאסור להרהר במחשבתו דברים אלו שכתבנו לעיל, הם וכיוצא בהם, על ה' יתברך חלילה. ויש יותר רע מלהרהר על ה' יתברך שהינו פרצוף של זכר ושל נקבה חלילה וחס לנו! וכל שכן לומר שבמעשים שאדם עושה הוא גורם לו לשמש עם ישותו! ופשוט שדברים אלו אין ראוי לכותבם על ספר, ואפילו לא להעירם, אלא מפני הצורך אני כותב כן, על מנת להעביר המינות מן הארץ.

וכתב בספר "מלמד התלמידים", לרבינו יעקב אנטולי (פרשת תרומה): וסתר את כל מחשבות המכשף הזוהרי וכל המקובלים המשומדים שחירפו בכבוד הבורא יתברך! וז"ל, "והכונה הזאת מכוונת בכל המצות, שהן לשמירת התורה, שבה תשלם צורת נפש האדם שהיא צלמו [בריאתו], שעליה נכתב בצלם אלהים. והוא שבאו להעיר עליו באמרם, "אשר יצר את האדם בצלמו". ואחר כן הרחיבו הבאור ואמרו, "בצלם דמות תבניתו". [אמרו בתלמוד (בבלי כתובות ח.) "ואשר יצר את האדם בצלמו בצלם דמות תבניתו". כל זה על מנת] לדחות הכפירה הרעה שחשבו רבים, שעל תואר תבנית האדם, נאמר שנברא בצלמו [של הבורא] חלילה חלילה! אבל [אלא האמת היא, כי זה הפסוק ידבר] על דמות תבניתו [של האדם הנברא] שהיא צורתו [שלו. ועליה] אמר שנברא בצלם. או רצו בו שבשכל שהוא צורת נפשו שהיא צורת גופו כלומר דמות תבניתו יצר אתו בצלמו. סוף דבר [עליך לדעת כי מילת] "תבניתו", שב אל האדם, [ו]לא אל ה' יתברך חלילה. כי שם תבנית לא הושאל לו כלל. ויש מקומות [שבעקבות כך, משנים נוסח הברכה] שאומרים בם, "בצלמו דמות תבניתו", ולא יזכירו [מילת] "בצלם" כלל. וזה מורה על פירושנו". ע"כ.

וכן כתב רבי אברהם בן הרמב"ם, "ממה שמרחיק שיהיה הצלם הנרמז על הצורה הגשמית, שהרי נאמר אל הכופר המגשים הנתלה בכפירתו [=כמו חיים ויטאל וקודמיו ושאר ממשיכי דרכיו, אשר בנו דבריהם מיוסדים על הפסוק הנ"ל], בפשוטם של המקראות שלא יבין את סודם, "הנה הגשם אשר בכסילותך ובטפשותך אתה מדמה לבוראך [=כמו חיים ויטאל], אם הוא זכר הרי אין הנקבה דוגמתו, ואם היא נקבה, הרי אין הזכר דוגמתו, ואפילו אם חשבת אותו גם כן אנדרוגינוס, זכר ונקבה אין דוגמתו. לא אדם שהוא זכר בלבד, ולא חוה שהיא נקבה בלבד. יתעלה האל ממעל, למה שידמו להם הכופרים [=כמו חיים ויטאל], ונעלה הוא, ממה שיציירו [=כמו חיים ויטאל שאומר, שהכל מדובר על ציורים, אומר עליהם בנו של הרמב"ם, שמציירים] להם הטפשים". עכת"ל. והרי לך שכבר אז ומשכבר הימים, חשבו בני אדם טפשים, סברות עקומות אלו על הבורא יתברך.

"רבינו הטהור – לא כל מה שנכתב על ספר הוא אמת!"

והנה לך מה שכתב רבינו הטהור באגרת תימן (עמוד קסה) "וממה שראוי לך לדעת, שהדברים האלה וכיוצא בהם – שוא וכזב. ולא יהיו לך לראיה [ותשתכנע שהם אמת] לפי [בגלל] שתמצאם כתובים בספרים, [כי אין בכך כלום כאשר הדברים הנאמרים הם שקר]. שהמכזב כמו שהוא מכזב בלשונו, כך הוא מכזב בקולמוסו, ואין זה נמנע עליו. והכסילים הבוערים [שאין מוחם שלם] הם שיעשו אצלם לראיה אמיתית הדבר בהיותו כתוב, אין לנו להאמין סברות מפנים האלה, אלא מפנים אחרים". עכ"ל. וגם אתם קוראים נעימים, אל תהיו חסים לעולם למי שכתב, ולמה שנכתב, ולא משנה מי זה יהיה, אלא עליכם לדרוש האמת, ולהודות שהינם וכיוצא

בהם התעסקו בדברים אסורים, כגון דרישה אל המתים, הסרת "כישופים", ועוד ועוד. וילמוד כן מדוד המלך ומעשה כבשת הרש, שכן כאשר הדבר מושלך על דברים אחרים שלא קשורים לאדם, הינו חורץ הדין.

ולאחר מכן מצאתי שכתב הרמב"ם באגרותיו: "החולי הגדול והרעה החולה, שכל הדברים שימצא אדם כתובים [בספר], יעלה על ליבו בתחילה שהם אמת, וכל שכן אם יהיו ספרים קדמונים, ו[כל שכן] אם נתעסקו אנשים רבים באותן הספרים, ונשאו ונתנו בהן. מיד יקפוץ דעתו של נמהר [וכסיל כמו בדורינו אנו, לומר], ש-אלו [ודאי] דברי חכמה [הם], ויאמר בלבו, וכי לשקר עשה עט סופרים [כלומר לחינם ישב מישהו וכתב חיבורים? לא יכול להיות שהשקיע כל כך ויצא ממנו שקר!], ו[יאמר הקורא עוד], [וכי] בחינם נשאו ונתנו ["גדולי עולם"] אלו, באלו הדברים?

ו[דע לך אתה הסובר דעה מופסדת זו, כי] זאת היא [הסיבה] שאבדה מלכותינו והחריבה בית מקדשנו, והאריכה גלותינו, והגיעתנו עד הלום. שאבותינו חטאו ואינם, לפי שמצאו ספרים רבים ... שדברים אלו עיקר עבודה זרה [הם], וטעו ונהו אחריה, ודמו שהם חכמות מפוארות ויש בהן תועלת גדולה. ע"כ. וגם בדורינו אנו ובדורות הקודמים, נכתבו ספרים, נכתבו מגילות, ונשאו ונתנו גדולי עולם באותם ספרים, ופלפלו בחכמות סרק, שאין בהם שום תועלת, ולהיפך הוא הנכון, ימצא שם מינות קשה והחמורה ביותר שהיתה מבריאת העולם. והרי לכם, כי הרמב"ם ראה את הנולד, וחכם עדיף מנביא. וזה מה שקורה בדורינו אנו.

"קווים לדמותו של ראש הקבלה הטמאה – חיים ויטאל"

הנה בראש מאמר זה נזכיר ונאמר, שחובה לקרוא את המאמרים הקודמים בסדרה זו, על מנת להבין את שאנחנו מנסים להעביר לקורא הנעים החפץ באמת הברורה. כי במאמר זה אנחנו נוכיח בפשטות, כי ראש הקבלה האלילית והמזוהמת מטומאת הגילולים של פרצופי האופל הפגאני, הלא הוא "חיים ויטאל" שנחשב לאבי הקבלה, היה עובר על לאוין מפורשים ומהם שהיה, "דורש אל המתים", מתעסק בענינים ובמעשים של כישוף בפועל, נטה אחר המאגיה והאלילות, נטה אחר האמונה בדעות כוזבות, והלך אחר ההבל ויהבל.

והנה לצערנו, בדורות האחרונים, הסכלות, הבערות והפתיות, הינן נחלת הכלל בקרב היהודים שרואים את עצמם כצדיקים וחסידים. אחת הדוגמאות לכך היא ההערצה העיוורת לכל מיני מקובלים "קדושים". שתיים מהדמויות הללו הם לא אחרים מאשר האר"י ותלמידו ממשיך דרכו – חיים ויטאל. במאמר זה נוכיח כי ויטאל בהשראת רבו, עבר בשאט נפש על מצוות לא תעשה שבתורה, והיה עושה מעשים שלא ראויים אף לעמי הארצות הגדולים ביותר.

ובכן, תורתנו קידשה מלחמה כנגד המנהגים המהובלים של עובדי העבודה-זרה למיניהם, וכך ציווה עלינו ה' יתעלה בספר דברים (יח, ט-יג): "לֹא תִלְמַד לַעֲשׂוֹת כְּתוֹעֲבֹת הַגּוֹיִם הָהֵם. לֹא יִמָּצֵא בְךָ מַעֲבִיר בְּנוֹ וּבִתּוֹ בָּאֵשׁ קֹסֵם קְסָמִים מְעוֹנֵן וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף. וְחֹבֵר חָבֶר וְשֹׁאֵל אוֹב וְיִדְּעֹנִי וְדֹרֵשׁ אֶל הַמֵּתִים. כִּי תוֹעֲבַת יְיָ כָּל עֹשֵׂה אֵלֶּה וּבִגְלַל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה יְיָ אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישׁ אוֹתָם מִפָּנֶיךָ. תָּמִים תִּהְיֶה עִם יְיָ אֱלֹהֶיךָ". וכבר ביארנו למעלה במאמר הקודם, שהעוון החמור ביותר הוא ללמוד על מנת לעשות, כמו שאמר בפסוק, "לא תלמד לעשות"!, וכל שכן אם ילמד אחרים "לעשות".

והנה בעקבות התורה שבכתב ומסורת התורה שבעל פה, פסק רבינו הטהור הרמב"ם בספר המצוות (לאוין לח): "האזהרה שהוזהרנו מלדרוש ידיעה [=כל דבר מסויים] מן המתים, כפי מה שמדמים [=בני אדם חיים בזה העולם] אשר הם [=לפי האמת] מתים באמת, ואף-על-פי שהם אוכלים ומרגישים [וכפי שדרשו חז"ל בברכות יח: 'אלו רשעים שבחייהן קרויין מתים'] ... והעובר על לאו זה חייב מלקות". והוסיף רבנו בהלכות עבודה-זרה (יא, יג), בשתי הפסקות הבאות: "אי-זה הוא דורש אל המתים? [לדוגמה:] זה המרעיב את עצמו ... כדי שיבוא המת בחלום ויודיעו מה יֶשׁ אֵל עליו. ויש אחרים ... אומרים דברים ומקטירין קטורת ידועה [בדיוק כפי שנהג חיים ויטאל, ובהמשך נביא את הדברים] וישנים לבדם, כדי שיבוא מת פלוני ויספר עמו בחלום. כללו של דבר: כל העושה מעשה [=כל מעשה שיהיה על מנת שידבר עמו המת או יתקשר עמו בצורה כזו או אחרת, כגון השתטחות בפישוט ידיים ורגליים על קברו, וייחוד ייחודים עם נשמתו וגופו, ועוד רבים מן ההזיות וכיוצא בהם], כדי שיבוא המת ויודיעו – לוקה! שנאמר: 'לא ימצא בך ... ודורש אל המתים'".

ובעת אציג ראיה פשוטה אשר מוכיחה שחיים ויטאל למד מרבו לעשות את התועבה הזו, דהיינו לעבור על הלאו המפורש הזה של דורש אל המתים, ואלו דבריו בשער הייחודים (ה,

ד:) "וכאשר תשתטח על קברו, תכוון כי על-ידי השתטחותך עליו בפישוט ידים ורגלים וכו' [...] ואז, על-ידי התפשטות נפשו בעצמות, יהיו כאילו הם בחייהם, ואז יוכל לדבר עמך כל אשר תשאל ותחפוץ [...] ובהיותך משתטח עליו [על קבר המת] בכוונה הנ"ל, תייחד היחוד שתרצה ואז יתפשט נפשו בעצמותיו לפי שעה ויגיד לך תעלומות חכמה". ע"כ.

והנה מוכח וברור שבהוראת דבר זה, מלבד שחיים ויטאל היה דורש אל המתים ועבר על לאו מפורש מן התורה, עוד נתן מכשול לבאים אחריו והורה כן בספר כתוב לדורות! ונמצא כי החטיא אחרים לדרוש אל המתים! ועד היום החטאה זו מפעפעת בליבות בני האדם. וכמו שאמר בעצמו, "ואז יוכל לדבר עמך כל אשר תשאל ותחפוץ ... ויגיד לך תעלומות"! כלומר, על פי מה שלמדנו לעיל, זו דרישה אל המתים במלוא מובן המילה!

וכבר הסביר רבינו וכתב בלשונו הזהב, ""כל העושה מעשה כדי שיבוא המת ויודיעו – לוקה". והנה מוכח ופשוט שחיים ויטאל עבר על לאו מפורש מן התורה. ודע קורא נעים, שבזמנים עברו עשו דברים אלו כי חשבו שהמת יגלה להם דברים מסויימים שהם מחוץ למושכל האנושי. אמנם אין העיקר כאן באיסור לאו זה – "כדי שיודיעו", אלא העיקר כאן, "דורש אל המתים", כלומר הדיבור אליהם שאין בו תועלת, כל דיבור כזה הוא אסור וחמור מאוד! ומדוע? כי בדיבור אליהם מלבד שאין בו שום תועלת לעולם, אלא שכאשר אדם ידבר אל המתים בכל צורה שתהיה, דבר זה מוליד אצל בני האדם נטיה אחר האמונות הכוזבות, והזהיר מזה ה' יתברך בתורתו מאוד מאוד, עד כדי כך שהעובר על ענין זה לוקה ארבעים חסר אחת, וכל זה מפני קלות ההמשכות אחר אמונות ההבל והולדת המחשכים בליבות האנשים, ונטיה אחר המאניה והאלילות.

"דורש – הבנת מהלכי הבורא יתברך"

ולכן נאמר דווקא לשון, "דורש אל המתים" בכתוב, כלומר שמפנה עצמו מן הדרישה מאת הבורא, לדרישה מן המתים! ומה הוא "דורש", כמו שאמרו (משנה חגיגה ב' א): "אין דורשין במעשה מרכבה", ולעולם מילת דורש זה החפץ לדעת את פעולות ה' יתברך בעולם, שהוא ידיעת מעשה מרכבה. כמו שביארנו היטב בסדרת המאמרים על מעשה מרכבה – לחץ כאן למעבר לסדרת המאמרים.

וזה מה שאמר בתהלים (תהלים פרק יד פסוק ב): "יְהוָה מִשָּׁמַיִם הִשְׁקִיף עַל־בְּנֵי־אָדָם לִרְאוֹת הֲיֵשׁ מַשְׂכִּיל דֹּרֵשׁ אֶת־אֱלֹהִים". ומה הוא "דורש"? מחפש לדעת וחוקר היטב בשכלו הזך כיצד הבורא יתברך מנהל את עולמו בצדק, וזה נקרא, "משכיל". ועל זה אמר (ירמיהו פרק ט פסוק כב – כג): "כֹּה| אָמַר יְהוָה אַל־יִתְהַלֵּל חָכָם בְּחָכְמָתוֹ וְאַל־יִתְהַלֵּל הַגִּבּוֹר בִּגְבוּרָתוֹ אַל־יִתְהַלֵּל עָשִׁיר בְּעָשְׁרוֹ: כִּי אִם־בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשְׂכֵּל וְיָדֹעַ אוֹתִי כִּי אֲנִי יְהוָה עֹשֶׂה חֶסֶד מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בָּאָרֶץ כִּי־בְאֵלֶּה חָפַצְתִּי נְאֻם־יְהוָה". ומי זה נקרא "משכיל", זה היודע ומתחיל להבין את מהלכי ה' יתברך בעולם! ולכן משה רבינו היה הנביא הגדול ביותר, כי ידע את כל הדרכים שהבורא יתברך מנהיג את העולם, עד שלא נשאר בו שום ספק על אמיתת

מציאותו וצדקות דינו. וכפי שביארנו במאמרים על מעשה מרכבה. עיין שם. וזו היתה תלונת ה' יתברך על שאול, כמו שאמר (דברי הימים א פרק י פסוק יג – יד): וַיָּמָת שָׁאוּל בְּמַעֲלוֹ אֲשֶׁר מָעַל בַּיהוָה עַל־דְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר לֹא־שָׁמָר וְגַם־לִשְׁאוֹל בָּאוֹב לִדְרוֹשׁ: וְלֹא־דָרַשׁ בַּיהוָה וַיְמִיתֵהוּ וַיַּסֵּב אֶת־הַמְלוּכָה לְדָוִיד בֶּן־יִשָׁי". ומה פירוש, "ולא דרש בהשם"? לא חיפש להבין את דרכיו ואת פעולותיו בשכלו הזך! וזה שאמרה התורה והעידה (בראשית פרק כה פסוק כב – כג פרשת תולדות): "וַיִּתְרֹצֲצוּ הַבָּנִים בְּקִרְבָּהּ וַתֹּאמֶר אִם־כֵּן לָמָּה זֶּה אָנֹכִי וַתֵּלֶךְ לִדְרֹשׁ אֶת־יְהוָה". ומה הוא "לדרוש את ה'"? ההבנה במעשה המרכבה, ההבנה מדוע הבנים מתרוצצים בקרבה! והיתה רבקה נביאה, לכן ידעה להבין עניני המרכבה! והלכה לדרוש ענין זה לבדה, כי לא כל אדם ראוי להבין עניני המרכבה.

ועל זה אמרו חז"ל והביאו את האמרה הידועה (תלמוד בבלי מסכת חגיגה דף יג עמוד א): " ... במופלא ממך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקור, במה שהורשית התבונן, אין לך עסק בנסתרות". והיתה כוונתם שכבר לאחר תקופת רבי עקיבא ותלמידו, כמו שמבואר שם בתלמוד, ירדה חולשה גדולה לעולם, ואין בני אדם אשר יכולים להבין עניני מעשה מרכבה! ולכן הזהירו ואמרו, שאדם לא ינסה לדעת את מהלכי הבורא יתברך בעולם כפי שניסו השלימים הקודמים לדעת, ועל זה אמרו, "במופלא ממך אל תדרוש", ומה הוא, "מופלא"? כל דבר שמחוץ למושכל!

ואם הדברים כך על תלמידי רבי עקיבא, מה יענה חיים ויטאל ורבו? מה יענו כל בעלי הקבלה האלילית והטמאה? שלא די שחירפו בעצמותו של הבורא, ועבדו את הפרצופים, ועשו את הבורא יתברך כזקוק לבריותיו, עוד עברו על איסור חמור של לימוד עניני מעשה מרכבה!

ולכן מבואר יוצא, כי במעשה זה של חיים ויטאל המובא לעיל, מלבד איסור דורש אל המתים, מצטרף איסור נוסף: "ואבן משכית לא תתנו בארצכם". וכה דברי רבינו הטהור הרמב"ם בספר המצוות (לא תעשה יב): "האזהרה שהוזהרנו מלעשות אבנים מוכנות להשתחות עליהן [בפישוט ידים ורגלים], אפילו אותה ההשתחוויה היא ל[כבוד] ה' יתעלה. וגם זאת [אסור, והכל ב]-כדי שלא להתדמות לעובדי פסילים, לפי שכך היו עושים אבנים מצוירות משוכללות בעשייתן לפני הפסילים, ועליהן היו משתחווים לאותו הפסל. ואמר יתעלה: "ואבן משכית לא תתנו בארצכם להשתחות עליה" (ויקרא כו, א). והעובר על לאו זה – חייב מלקות".

וביתר ביאור בספרו של רבינו "משנה תורה" (הלכות עבודה זרה ו, ו) כתב וז"ל: "אבן משכית האמורה בתורה אע"פ שהוא משתחוה עליה לשם [יתברך], לוקה, שנאמר 'ואבן משכית לא תתנו בארצכם להשתחות עליה', מפני שהיה דרך עובדי כוכבים להניח אבן לפניה להשתחות עליה. לפיכך אין עושין כן לה'. ואינו לוקה עד שישפוט ידיו ורגליו על האבן ונמצא כולו מוטל עליה [בדיוק כמו שהיה נוהג ויטאל וכן הורה לאחרים לעשות], שזו היא השתחויה האמורה בתורה". ע"כ. ואם לא די בכך כדי להבין שחיים ויטאל היה עובר על לאו דאורייתא של דרישה אל המתים, ראו נא דברי החוקר יובל הררי במאמרו "מאגית החלום היהודית", שם הוא חושף

כי בשנים האחרונות נתגלה חיבור בכתב ידו של ויטאל, שהוקדש למאגיה, לקבלה מעשית, לרפואה ולאלכימיה, ושמכונה כיום 'ספר הפעולות', או ספר "תעלומות חכמה". והנה לפניכם מדברי הררי במאמרו: "רח"ו כתב את ספרו במשך שנים רבות וקיבץ בו חומר מאגי רב ומגוון. אחת מחטיבות החיבור, שבה קיבץ תשע-עשרה פעולות לשם דיבור עם מתים (בעיקר באמצעות זימונם בחלום), היא אוסף עצום בהיקפו, הן כשלעצמו והן בהשוואה לכמות הכוללת של מרשמים למטרה זו שפזורים בספרות המאגית היהודית. היקף המידע שרח"ו קיבץ וכינוסו יחדיו, מעידים ללא ספק על החשיבות הרבה שייחס לתחום זה של פעולה ועל העניין המיוחד שמצא בו. דבר זה מסתבר (אולי) גם מעדותו במקום אחר בחיבור, בנוגע לניסיון שעשה להוציא אל הפועל את אחד המרשמים מסוג זה.

בין הסעיפים שכונסו תחת הכותרת, "אלו הם הפעולות שניסיתי ממה שמצאתי כתוב בספרים ולא נתאמתו בידי ולא עלתה פעולתם בידי", כתב רח"ו את הדברים הבאים (עמ' שמט ס' בו): "לראות בחלום מת או חברך או מי שתרצה. קח ליל שבת פתילה אחת או שתים ותשימם בנר. וקודם שתדליקם תאמר: אני דולק אלו הנרות על שם פלוני מת או חי, או בני, או חברי, שיבוא לי בחלום וארא[נו]. ואח"כ תדליק את הנר. ובליל מוצאי שבת תיקח הפתילות מה שנשתייר מהם שהדלקת בליל שבת, ותניחם תחת מראשותיך ותישן ותראה מי שתרצה". שמונה-עשר המרשמים לשאלת חלום שקיבץ בזה אחר זה, בסעיף שכותרתו, "גם אלו הקבלות מעשיות ניסיתים ולא עלו בידי", מלמדים כי הרב ויטאל היה עסוק מאוד בנחש חלומות, וביקש שוב ושוב לקבל מידע [מן המתים] בשנתו מן העֵבר ההוא של המציאות. דא עקא, שהדבר לא עלה בידו.

רח"ו שיבץ בקובץ המרשמים לשם שיחה עם מתים שתי גרסאות של מרשם שתכליתו לדובב מת בגווייתו. זהו מרשם נטול השבעה לשם השגת אבן פלאית, שבהינתנה על-פיו של מת תעוררו לשוב ולדבר. זו לשון אחד הנוסחים (עמ' יד ס' סה): "לעשות אדם מת שידבר. לך אל קן העורב וקח הביצים שלו ובשלם יפה עד שיהיו קשים וחזקים, ואחר כך תחזירם בקן. ויבא העורב על הביצים וימצאם קשים וילך ויביא אבן קשה טובה. ושים האבן על פי המת ויאמר כל מה שתרצה". עד כאן דברי הררי במאמרו הנזכר. ומבואר בפירוש וברור הדבר, שחיים ויטאל ראש הקבלה האלילית של פרצופי האופל, היה דורש אל המתים, נוטה אחר האמונות הכוזבות, עושה מעשה כישופים, והלך אחר ההבל ויהבל.

והנה לפניכם עוד מספר דוגמאות מ- "ספר הפעולות", המלמדות אותנו כמה עמוק נפל ויטאל בעוון "דרישה אל המתים" ועוד. בעמוד יא סעיף מה: "להביא המת בחלום. לך אל קברו ותצייר כאלו הוא חי לפניך אלא שהוא ישן ותקרא אותו ג' או ד' פעמים באופן שאם היה חי היה מקיץ משינתו. ואח"כ תאמר לו: תדע לך שלא באתי אליך להטריחך אלא לדעת ממך על עניין כך וכך, שתבוא בלילה הזה בחלום ותגיד לי מענה שאלתי. ומפני כך אני לוקח מעט עפר מקברך. וכמו שאני לוקח העפר הזה מקברך כך אני לוקח הרוח שלך שתהיה מוכרח להגיד לי תשובה על ענין פלוני. ואני משביע ומקיים עליך בשם דומה שר של הנפשות", וכו'.

בעמוד יב סעיף נ: "להביא המת בחלום שיגיד לו שאלתו. יכתוב אלו השמות בעץ אחד או באבן על האדמה אשר על קברו בדיו. אוזפן סוזא דמייל. ויכתוב לצד ראשו של מת או לצד כל מקום גופו באיזה צד שיהיה. ואח"כ יזרע גם כן על קברו זרע כוסברה ולסוף ז' ימים יראה המת ההוא בחלום ויגיד לו שאלתו ובכל לילה ולילה יראה אותו עד שימחוק השמות. בדוק ומנוסה".

בעמוד יג סעיף נו: "להביא רוח אחד בחלום אשר יגיד לך האמת מכל מה שתשאלהו הן מגנבה הן מכל דבר אחר. לך אל קבר אדם מת וקרא אותו ג' פעמים בשמו. ושים ראשך אצל הקבר אצל ראש המת, וקרא אותו ג"פ בשמו. ואמור אתה פלוני, בעזעזיאל או אטנל, השומר עצמות המתים והוא אדון המתים אשר תחת ידו עצמותיהם, אשביע אותך שתיקח ממנו רשות וכוח לבא אלי באיזה יום או לילה. בשלוה והשקט תבוא ותגיד לי האמת מכל דבר אשר אשאל מעמך. וקח עפר מהקבר אשר על ראשו ושים אותו בבגד פשתן נקי. וכשתלך לישן שימנו תחת האוזן הימני ותישן עליה, או תהיה ער, ובלילה יבוא לך המת ויגיד לך האמת מכל דבר יענה ולא תפחד מדבר".

בעמוד יד סעיף סג: "זה מצאתי בספר אמיתי. בשעה שהאדם נוסס, תלחוש באזנו הימנית, ואח"כ בשמאלית, ואח"כ במצח: משביע אני עליך בשם עזזיאל בעל הרוחות, ובשם חפניאל שר רבו, שיש לו אלף פיות ובכל פה יש לו אלף לשונות ובכל לשון ולשון נותן שבח לבוראו, ובשם דומה שר של הנפשות, ובשם המפורש אשר כל צבא מרום עליונים ותחתונים מקבלים ממנו שהוא יאהדונהי בשכמל"ו (ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד) שמיד לאחר פטירתך בלי רעש ופחד תבוא אלי לדבר עמי ולהגיד לי כל מה שאשאל ממך באמתות בלתי ערמה ומרמה. ואני מבטיחך שאתן צדקה לעניים בעבור נשמתך. ובכל פעם שאקרא לך בשמך תבוא אלי בין ביום בין בלילה. ולא תלך כי אם ברשותי אחר שתגיד לי כל מה שאשאל ממך באמתות".

שם בסעיף סו: "עשב סאנטא, והיא ארוכה בשיווי ויש לה עלים קטנים [...] מי שייקח מים בשעה רביעית מן הלילה וילך בקבר אדם מת, עם איזה רוח שירצה לדבר, ישליך על הקבר המים עם זאת העשב, ויהיו המים מעושנות עם קושט ועם מוסק ויאמר 'סורגי פורגי סורגי ותבא ותדבר עמי'. וזה יעשה שני ימים ובשלישי יבא אליך וידבר עמך מה שתרצה". שם בסעיף סח: "נוסחא אחרת. כתוב אלו השמות על אבן או על עץ על קברו ויכתבם לצד ראשו ואח"כ יזרע על קברו זרע קולאנטרו ולסוף ז' ימים יראה המת בחלום ויגיד לו בלא שאלתו. ובכל לילה ולילה תראהו עד שתמחוק השמות הנזכרים, ואלו הם: אווּפַן סוֹזַא רְגוֹייֶל".

"איסור קוסמות – "הגדת עתידות" שעבר חיים ויטאל"

כמו כן, הגדת העתידות באופן כללי, אף היא אסורה מהתורה והיא כלולה בלאו אחר, והוא שלא לקסום. והנה לפניכם הגדרת רבינו הטהור הרמב"ם ללאו זה בספר המצוות (לאוין לא): "הוזהרנו מלקסום, כלומר לעורר את כוח ההשערה [=על ידי תפישה מהירה ומקיפה של נסיבות קיימות וצפויות, וברור כי ידיעת הרקע או מקצתו עוזרים הרבה בעניינים הללו' (הרב יוסף קאפח במקום)] **באחד ממיני**

העוררות. לפי שכל בעלי הכוחות הללו אשר אומרים מה שיהיה לפני היותו, לא ייתכן להם דבר זה אלא מפני שכוח ההשערה בהם חזק, ויארע על הרוב כפי האמת והנכון [...] והכרחי הוא לבעלי הכוחות ההשערתיים הללו לעשות איזה מעשה כדי לעורר בו את כוחו ולעודד את פעולתו: יש מהם מי שמכה במקל על הארץ [...] ויש מהם מי שזורק אבנים קטנות ביריעת עור ומאריך להביט בהן ואחר-כך יגיד [...] ומהם מי שזורק חגורת עור ארוכה על הארץ ומביט בה ומגיד".

ובכלל אלה נכללים גם ה-"קוראים" למיניהם, שקוראים את העתידות בכף היד, או בקלפים, או בקפה, וכיוצא בזה משאר ההבלים וההזיות הנגעלות. רבנו ממשיך ואומר בספר המצוות שם, וכה דבריו: "והמטרה בכל אלה לעורר את הכוח שיש בו, לא שאותו דבר עצמו פועל משהו או מורה על משהו [הקפה או הטארוט או שרטוטי הידיים]. וזו טעות ההמון, כי כאשר מתאמתות להם מקצת אותן ההגדות, חושבים שהפעולות הללו מורות על מה שיהיה". ע"כ. כלומר, ההמון חושבים ששרטוטי כף היד או רישומי הקפה או מה שעלה בקלפים, הם אלה שמורים על מה שיהיה, והאמת היא, שכל אלה אינם אלא הסחת הדעת כדי לעורר את אותו כוח השערה שיש בכל אדם ברמה שונה. ומי שיש לו כוח השערתי ברמה גבוהה, תסייע לו מאד פעולה חיצונית זו כדי להפעיל את כוח ההשערה שבו.

רבנו מוסיף וקובע בספר המצוות שם, וכה דבריו: "והעושה איזה מעשה שיהיה מן המעשים הללו וזולתם, מכל מה שנוהג בדרך זו נקרא קוסם, אמר ה': 'לֹא יִמָּצֵא בְךָ [...] קֹסֵם קְסָמִים' [דב' יח, י]. ולשון ספרי: 'איזהו קוסם? זה האוחז במקלו ואומר אם אלך או לא אלך'. ועל סוג זה של עוררות [כוח ההשערה] המפורסם באותו הזמן אמר הנביא: 'עַמִּי בְּעֵצוֹ יִשְׁאָל וּמַקְלוֹ יַגִּיד לוֹ' [הושע ד, יב]. והעובר במעשה זה לוקה, כלומר הקוסם ומגיד על-ידי מעשה שעושה, לא השואל את הקוסם, אבל השואל מתועב מאד [ומכין אותו מכת מרדות]".

והוסיף רבנו בהלכות עבודה-זרה (פרק יא): "אי זה הוא קוסם? זה העושה מעשה [...] כדי שֶׁיִּשּׁוֹם וְתִפָּנֶה מחשבתו מכל הדברים, עד שיאמר דברים שעתידין להיות, ויאמר דבר פלוני עתיד להיות, או אינו הווה. או שיאמר שראוי לעשות כך והזהרו מכך ... יש מן הקוסמין שהוא ממשמש בחול או באבנים; ויש מהן מי שנוהר לארץ וצועק; ויש מי שמסתכל במראה של ברזל או עששית ומדמין ואומרים; ויש מי שאוחז מקל בידו ונשען עליו ומכה בו עד שתפנה מחשבתו וּמְדַבֵּר – הוא שהנביא אומר: 'עַמִּי בְּעֵצוֹ יִשְׁאָל וּמַקְלוֹ יַגִּיד לוֹ' (הושע ד, יב) ... "אסור לקסום ולשאול לקוסם. אלא שהשואל לקוסם מכין אותו מכת מרדות, אבל הקוסם עצמו אם עשה מעשה מכל אלו וכיוצא בהן [=בנון ה'קוראים' למיניהם] – לוקה, שנאמר: 'לֹא יִמָּצֵא בְךָ [...] קֹסֵם קְסָמִים' (דב' יח, י)". ומוסיף ומעיר שם הרב יוסף קאפח, וזה לשונו: "ואחת היא דעת רבנו, שכל אלה הבל המה מעשה תעתועים [...] ונראה שכל כיעורו [של הסכל והפתי אשר שואל את הקוסם, הוא] על-ידי זיהום מחשבתו בדברי הבל שאין ראוי לישראל מקבלי תורת ה' לעסוק בהן". עכ"ל. נמצאנו למדים, שמי שהולך ומבקש עתידות או נסתרות מכל מיני מגידי עתידות, קוראים בקפה וכדומה, עובר בלאו וחייב מלקות!

ובעת אציג בפניכם מקצת מעשיו של חיים ויטאל, שעבר בשאט נפש על לאווין מפורשים בתורה. ואלו הדברים שכתב בספרו "ספר החזיונות" (מהדורת מכון בן צבי בעמוד 47 סעיף ד): "שנת כה, היה בצפת החכם ר' לפידות אשכנזי ז"ל יודע עתידות אמתיות, והיה זה על-ידי שהיה מביא לפניו נפש חי או נפטר, אפילו מן הקדמונים, ומגיד לו כל חפצו. ויום אחד הלכתי לביתו על עניין אחד [שיגלה לו דברים מסוימים]". ע"ש.

עמוד 48 סעיפים ה–ו: "שנה הנזכרת. ראיתי אשה בקיאה בטיפות השמן על המים [בעין קריאה בקפה של ימינו] ואמרה לי" וכו'. "שנת ל. הייתה אשה חכמה מדברת עתידות וגם היתה בקיאה בחכמת טיפות השמן. והיו קורין אותה 'בעלת החלומות'. ואשאל ממנה על השמן בלחש, כמנהג [...] עוד חזרתי לשאול בלחש על השמן" וכו'.

"איסור כישוף – שעבר חיים ויטאל"

וישנו לאו נוסף והוא הכישוף, וכך כתב הרמב"ם בספר המצוות (לאווין לד): "האזהרה שהוזהרנו מכל מעשה הכשפים [בפועל על ידי מעשה בידיים], והוא אמרו יתעלה: 'לא ימצא בך וכו' ומכשף'. והעובר על לאו זה חייב סקילה אם היה מזיד, וחטאת קבועה אם היה שוגג. אמר יתעלה: 'מכשפה לא תחיה'". ובהלכות עבודה-זרה פרק יא, פוסק רבנו בעניינו של המכשף: "המכשף – חייב סקילה". וכבר כתבנו במאמר הקודם, שרבינו מזהיר ואומר, שכישוף הוא מין ממיני עבודה זרה, ושקר גמור הוא! וכל מה שהמכשף חייב סקילה, לא על עצם שינוי הדבר וכוח הכישוף חלילה! אלא על החדרת הזיות לליבות בני אדם שיש כח בכישוף, ונמצא העושה כישוף דינו למוות, משום שמחדיר לליבות הפתאים שיש כח לעבודה זרה! והודיע רבינו הטהור, שכל המאמין וחושב שיש כח לכישוף הרי מוחו ודעתו כמו של ילדים ותינוקות!

וראו כיצד חיים ויטאל לא פסח גם על לאו זה, ואלו דבריו ב"ספר החזיונות": עמוד 50 סעיף יב: "שנת לח. הייתי דורש בירושלים בקהל יום שבת בבוקר. והיתה שם רחל אחות ר' יהודה משען, וסיפרה לי כי כל הזמן שהייתי דורש, ראתה עמוד של אש על ראשי ואליהו ז"ל מימיני מסייע אותי, וכשגמרתי מלדרוש נסתלקו שניהם. גם בדמשק שנת ס"ב ראתה [רחל הנ"ל] עמוד אש על ראשי בהיותי שליח ציבור ביום הכפורים [...] והאשה הנזכרת רגילה לראות מראות ושדים ורוחות ומלאכים, וצודקת ברוב דבריה מזמן קטנותה ובגדלותה".

עמוד 54 סעיף כא: "שנת סט. בחול המועד של פסח הלך ר' יוסף סיגורא לבית פליל [מכשף מוסלמי] אחד, בקי בגורל החול ובראיית השדים. ובתחילה שאל בגורל החול, בלחש, כמנהג [...] אח"כ ביום המחרת בא הפליל הנ"ל לביתי לראות פני [...] ואשאל אני בעצמי [...] ועתה אגיד לך עניין הכ"ח מלכים הנז', כפי מה שפירש לי הפליל המכשף הנזכר". ע"כ. ובעמוד 62 סעיף כג: "ביום ו' לאב הוריד ר"י בום מלאך אחד ממשרתי צדקיאל שר היום ההוא, ונגלה במראה זכוכית כמנהג, ושאלתי ממנו וכו'".

ומה שהבאנו לפניכם הוא מעט מזער מהדברים הקשים הכתובים בספר החזיונות הנ"ל, אולם די בהם כדי להבין במה ובמי מדובר. ואחתום עניין זה בדברי רבנו הטהור הרמב"ם בהלכות עבודה-זרה שם (פרק יא, הלכות כ-כא) שמשקפים במדוייק את דמותם של חיים ויטאל ומעריציו ממשיכי דרכם: "ודברים אלו כולן [כל ענייני המאניה שהובאו בפרק יא שם בהלכות עבודה זרה, כולן] דברי שקר וכזב הן, והן שהטעו בהן עובדי עבודה-זרה הקדמונים לגויי הארצות כדי שינהו אחריהן. ואין ראוי לישראל שהם חכמים מחוכמים להימשך בהבלים האלו, ולא להעלות על הדעת שיש בהן תעלה [=תועלת], שנאמר: 'כִּי לֹא נָחַשׁ בְּיַעֲקֹב וְלֹא קֶסֶם בְּיִשְׂרָאֵל' [במ' כג, כג]. ונאמר: 'כִּי הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אַתָּה יוֹרֵשׁ אוֹתָם אֶל מְעֹנְנִים וְאֶל קֹסְמִים יִשְׁמָעוּ וְאַתָּה לֹא כֵן נָתַן לְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ' [דב' יח, יד]. כל המאמין בדברים אלו וכיוצא בהן [מענייני המאניה וההזיות], ומחשב בליבו שהן אמת ודברי חכמה אבל התורה אסרה אותן, אינו אלא מן הסכלים ומחוסרי הדעת, ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלמה. אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת ידעו בראיות ברורות, שכל אלו הדברים שאסרה התורה אינם דברי חכמה, אלא תהו והבל שנמשכו בהן חסרי הדעת, ונטשו כל דרכי האמת בגללן. ומפני זה אמרה תורה כשהזהירה על כל אלו ההבלים: 'תָּמִים תִּהְיֶה עִם יְיָ אֱלֹהֶיךָ' [דב' יח, יג; כלומר, אל תימשך אחר המאניה אלא אחוז באמונה זכה וברה]".

"לא לבעלי לב חלש – למי שלא התעורר להבין מי חיים ויטאל"

ואם עדיין לא התעוררנו להבין מי באמת היו ויטאל ומורו ארי, אביא לפניכם דברים מזעזעים אף יותר, ותחילה אבקש מחילה מכבוד המקום וכבוד הבריות. באחד ממאמריו של חוקר הדת תומר פרסיקו הוא סוקר את הספר של רוני ויינשטיין: "שברו את הכלים: הקבלה והמודרניות היהודית" (הוצאת אוניברסיטת תל-אביב). וכך הוא כותב בין דבריו (בחמש הפִּסקות הבאות): "בספר ויינשטיין לוקח אותנו למסע מעמיק לאורך שדרות שונות בתרבות האירופאית, ומסביר כיצד תהליכים שהתרחשו בצפת של המאה ה-16 ואחריה קשורים בצורה הדוקה לתהליכים שעברה במקביל החברה הנוצרית הקתולית.

ויינשטיין מראה כמה וכמה תחומים בהם הייתה התפתחות מקבילה ב"תרבות הבארוק, [ב]אמונות הדתיות של הקונטר-רפורמציה הקתולית ו[ב]עולם היהודי, בתיווכה של קבלת צפת". ביניהם הוא מונה את עלייתו של דמות ה'קדוש'; ההתעסקות הציורית בעולם הבא; תפילות אל מלאכים כגורמים מתווכים; התעצמות העיסוק במשיחיות; הפיכת התודעה לציר מרכזי בחיים הדתיים; תפיסה של "חטא קדמון" שרובץ על האדם; עיסוק במוות על קידוש ה' (או למען האמונה הנוצרית הנכונה); עלייתה של דתיות נקבית ושל נשים; עלייתן של הוראות דתיות דקדקניות; עיסוק בקברי קדושים. פנים אלה של התופעה הדתית עלו בקבלה הלוריאנית מתוך דיאלוג, מודע או לא מודע, עם התרבות הקתולית, עד-כדי-כך שויינשטיין קובע ש"מעולם לא הייתה המסורת הקתולית נוכחת כל-כך בתרבות היהודית כפי שהייתה במהלך המאה השש-עשרה והשבע-עשרה באמצעות קבלת צפת" (עמ' 28) [...] ויינשטיין מראה כיצד הגוף הפך למוקד הדרמה הדתית עבור האר"י ותלמידיו. כמובן, עבורם הגוף האנושי הוא בן דמותו של האנתרופוס האלוהי, והרי על-פי המסורת הקבלית כל הישויות העליונות

מקבילות לאדם. אולם, מה שויינשטיין מדגיש הוא עד כמה העיסוק בגוף היה אינטנסיבי, וכלל הרבה יותר מהוראות כיצד לתפעל את מערך הפרצופים השמימיים. למעשה, על-פי ויינשטיין מדובר ב"היפוך קופרניקאי", שבמסגרתו מוקד החיים הדתיים עבר מהאל – אל גוף האדם. החידושים המדעיים של המחצית השנייה של המאה ה-16 הפכו את הגוף בעיני בני התקופה למערכת מורכבת ומתוחכמת מאוד [...]

לא סתם הסוד המיני הודגש כל-כך – הרי מערכת הקשרים הפנימיים בעולמות האלוהים מוסברת על-ידי תבניות מיניות: הפרצופים של האר"י הן 'משפחה קדושה', כדברי ויינשטיין, ותפקיד המקובל הוא להביא לזיווגים סדירים ועמוקים בין חבריה. בסופו-של-דבר השפע האלוהי אמור לרדת מלמעלה, מהקומפלקס הזכרי שהוא האלוהות, אל האדמה, שהיא ספירת המלכות, השכינה, כנסת ישראל זוגתו, אנחנו". עד כאן דברי פרסיקו מהם אנו למדים בין היתר, לאיזה שפל הגיעו המקובלים של אותה תקופה. וכהמשך לדברים אלה הוא מביא שלוש דוגמאות מזעזעות שהעתיק ויינשטיין מכתבים של חיים ויטאל וארי. שתי דוגמאות מ"ספר הפעולות" שהזכרנו במאמרנו לעיל: "ליזהר מן הבורושא, Bruja [מכשפה בספרדית] שהורגת התינוקות [...] תכף שנולד הוולד שים בפיו אבר ברית מילה של אביו (רח"ו, ספר הפעולות, רטז). ... לנפפה [לריפוי אדם הסובל ממחלת הנפילה], יקחו נער א' [אחד] שמימיו לא ראה קרי ויוציאו ממנו שכבת זרע, ואותו הקרי ושכבת הזרע ימשחו בו שפתותיו של החולה ומעולם לא יחזור החולי ההוא (שם, שכה)".

ודוגמה נוספת מהספר "תולדות האר"י": "מעשה באישה אחת מקשה לילד [ללדת] שהייתה בסכנה ובאו קרוביה לבית הרב לעשות לה תיקון להצילה. ויען הרב [האר"י]: אמת הוא שהיא בסכנה ושני בנים יש לה בבטנה ויש לה תיקון אם ימצא. א"ל [אמרו לו, לאר"י] יגיד לנו מה. אמר להם התיקון הוא שיבוא איש שלא ראה טיפת קרי מימיו וייתן בריתו בפיה ומיד תלד ותינצל. א"ל מי זה האיש ונלך אליו. א"ל יודע אני ואין לי רשות לגלותו שלא להוציא לעז על אחרים. אבל זאת עשו והוציאו כרוז בכל העיר מי האיש אשר יודע בעצמו שלא ראה טיפת קרי בימיו, יבא ויציל נ' נפשות מישראל [את האישה המתקשה ללדת ואת התאומים שבבטנה]. כן עשו. וכששמע הגאון מוהר"ם [מורנו הרב משה] נאלנטי הזקן, מיד קם ובא עמהם ונתן בריתו בפיה ומיד ילדה" (ספר תולדות האר"י, מהדיר מאיר בניהו, מכון בן צבי, עמ' 224–225)". ואיך צורך הרבה לדבר אחר מעשה נגעל ותועבה זה!

ואחתום בדבריו המדוייקים של פרסיקו בסיכום מאמרו הנזכר: "אז קודם כל מעניין אותי לדעת אם מי שמאמין לכל מה שר' חיים ויטל כותב על העולמות העליונים, או לכל מה שנכתב בשם האר"י על אלה, מאמין גם למה שהם כותבים על רפואת חולים. ומעניין אותי אם הוא מאמין, האם ינסה הוא את עצותיו של ויטל או האר"י לרפואה שלמה, ואם לא מאמין, איך הוא מתרץ לעצמו שויטל, תלמידו הבכיר של האר"י, או האר"י עצמו, היו יכולים להגות דברי הבל מטורפים שכאלה מחד, ומאידך לגלות את האמת על האינסוף ברוך הוא... אבל זאת הערה צדדית". ועל זה נאמר, "עַד מָתַי פְּתָיִם תְּאֲהַבוּ פֶּתִי וְלֵצִים לָצוֹן חָמְדוּ לָהֶם וּכְסִילִים יִשְׂנְאוּ דָּעַת" (משלי א, כב).

"עוד מתועבות ומעללי חיים ויטאל"

והנה בספר הפעולות של חיים ויטאל (עמוד רצב' אות קק): **כתב: "להוריד מלאך עליוני ושמו צטיאאל, וירד רוכב על אריה ובידו מטה נחושת, ויש עליו כמו קובה לבנה – אם יבוא צריך שתאמר לו שישמור מכל הרוחות שבפנים ושבחוץ, ותעשה מה שתרצה, וזו היא ההשבעה שלו". עוד כתב לאחר מכן, "להטיל שלום בין איש לאשתו, תכתוב אלו השמות ושים תחת מפתן הבית ויעשו שלום, ואלו הם השמות: "להלל, שאל, חחחחחח, בל, העוה, צמעא, פורומע, והילהטהצח". ע"כ.**

והנה מכאן למדים אנו, שמלבד שכל הדברים שכתובים בספר הפעולות לויטאל, אינם אותם הדברים אשר היו כתובים בספר הרפואות הנזכר בשם רבינו הבאנו הדברים במאמר הקודם, וכבר הסברנו כי נגנז מן העולם. עוד למדים אנו כי ויטאל לא רק לימד על מנת לדעת את המשפטים של הוזי ההזיות, אלא עשה מעשים בפועל והורה לאחרים לעשות מעשים בפועל כמו שהוא מעיד בספרו הנ"ל עשרות פעמים. וכתוצאה מדבריו, קמו המון מכשפים בדורינו שמורים לעשות קמיעות, סגולות לישועה, הסרן העין הרע מאגית ומכוערת של אומת הצאבה הידועה לשמצה.

שהרי אם ראש הקבלה האלילית והארורה שחרפה בעצמות הבורא, מורה לעשות קמיעות, וגורם לבני אדם לחשוב שאפשר להטיל שלום בין איש לאשתו על ידי שמות יפאנים או מגן משולשים, או חרטוטי מקלדת, מה זה אומר על ממשיכי דרכו? והרי מוכח שכל לימודו של ויטאל היה מספרי היוונים והבבליים אשר המשיכו את האמונות הכוזבות של אמונת הצאבה. וכן כל הקבלה החדשה הלורייאנית והזוהרית הטמאה והארורה מפי הגבורה, כולה בנויה סביב יסודות אומות הצאבה, ממשיכה דרכי המצרים, היוונים, והכופרים, שה' יצילנו מהם אמן. ונביא כאן עוד כמה מתועבותיו של ויטאל, ובכך אחת ולתמיד ידעו הקוראים מי זה היה האיש.

דוגמה א': (עמוד קנח אות כח): **"אם תמשח** [בלומר אדם צריך למשוח על] **דדי הנערה בחלב חזיר, קודם שתדע זכר, לא ינדלו יותר"** [שדיה]**".** [בלומר בפתרונו של ויטאל, לא רק שיש כאן האמנה בכח מאגי ומיסטי שנלמד מאמונות הצאבה, ולא רק שיש כאן לימוד הזיות, אלא שדבר זה לכשעצמו גובל בסטיה חמורה. שלכל הפחות היה צריך להזהיר, שהנערה תשים על עצמה. אבל יש כאן הוראה שאחר יעשה לה את המעשה הנורא הזה. הפתרון שלו בעצם בא לתת מענה לנערה שגדלו לה שדים גדולות בגיל קטן – ההורים פוחדים שזה יפריע לה בחיים ויש פתרון, צריך שמישהו יקח חלב של חזירה, וימרח לה על השדים לפני שתהיה עם גבר אחר. וזו הוראה שפעולה זו אינה בגדר הטבע. מזה שאמר "קודם שתהיה לזכר", כלומר יש כאן פעולה מסטית שהחלב יכול לעבוד בצורה מאגית קודם שתבעל לגבר].

דוגמה ב': בעמוד שכא כותב ויטאל בספר הנזכר: **"לנכפה** [מחלת הנפילה]**, יקחו נער אחד שמימיו לא ראה קרי, ויוציאו** [בני אדם] **ממנו שכבת זרע.** [בלומר ישפשפו את אבר מינו בכח]**, ואותו הקרי והשכבת זרע ימשחו בו שפתותיו של החולה, ומעולם לא יחזור לו החולי ההוא". [ואיני**

מבין, כיצד ניתן להעלות דברים אלו על כתב, לא מספיק שיש כאן טראומה לילד, לא מספיק שיש כאן האמנה בכח מאגי, עוד יש כאן התערבות ונגיעה של בני אדם אחרים שהם צריכים להוציא לו שכבת זרע! ומה יעשה הנער ולא יחטא?].

דוגמה ג': אזהרה חמורה לפני הקריאה – לא להמשיך למי שלא מסוגל:

בספר הפעולות הנזכר כותב ויטאל דבר מזעזע נורא, וסטייתי ברמות הקשות ביותר שאפשר לתאר, ובאמת שאם לא הצורך להוכיח את השקר הנורא שנכנס בדת ישראל, לא הייתי מעלה הדברים אפילו על הכתב. אבל אין ברירה ועלינו להציג הדברים. וזה לשונו (עמוד רטז אות רס): "ליזהר מן הבורושא שהורגת התינוקות ... תכף שנולד הוולד שים בפיו אבר ברית מילה של אביו". ע"כ.

והנה ראשית כל אציין שחפשתי ולא הצלחתי להבין מה זה שכתב, "בורושא", ואחר יגיעה קצרה נחרדתי עד עמקי נפשי, והדברים גרמו לי לבחילה נוראה עד שהוצרכתי לירוק לתוך כוס מרוב הבחילה והצער הנורא. "בורושא" בפי ויטאל היא כנראה – "לילית", כלומר היא שם כינוי ללילית הפגאנית המתועבת אונסת הבחורים ושוכבת עם התינוקות! ורק לאחר שהצלחתי להבין שהמילה, "בורושא" הכוונה ל – "לילית" או לדבר הקשור אליה כגון הכישוף והחולי וכו', רק אז הצלחתי להבין את הזימתיות הכתובה כאן, ואת הסטיה שגובלת בפדופיליה ארורה לכל דבר. ולא רק זו בלבד, אלא שלמרבה התדהמה, ויטאל בעצמו לקח נערים קטנים ונתן להם לשים את הברית שלהם בתוך פה של תינוקות שרק נולדו!!! וזו פדופיליה מהחמורות שאי פעם שמעתי!

ומהיכן אני יודע שמדובר בלילית המצחינה והאלילית של המכשפים? מכיון שכתב ויטאל בספר הפעולות (עמוד קמ אות מא): "בענין לילית ההורגת את הילדים מבן שמונה ימים ללידתם ובלעז [נקראת] "בורושא". ע"כ. כלומר המחלה הזו נקראת "בורושא", היא על שם קנאתה של לילית או מדובר בה ממש. בכל אופן למדים אנו מכך שזה קשור קשר ישיר ללילית הפגאנית של המכשפים הזוהרים וממשיכי דרכם.

וממשיך ויטאל וכותב דבר מחריד ומזעזע כל אדם! וז"ל: "בענין לילית ההורגת את הילדים מבן שמונה ימים ללידתם ובלעז [נקראת] "בורושא ... גם ניסיתי [לעשות רפואה] אז, ושמתי אבר מילת נער קטן בפי הילד תכף כשנולד טרם שיינק ... ואמנם פעמים אחרות עשיתי כל הנ"ל וגם דברים אחרים ... ואלו הם, לשים אבר מילת אבי הנולד עצמו בפי הילד טרם שיינק". ע"כ.

כלומר ויטאל שנטה אחר המאגיה והאלילות, מעיד וכותב בקולמסו, שלא רק הוא הורה לדחוף ברית של אבות לתוך פה וולדות שרק נולדו לעולם, אלא הוא בעצמו לקח נערים קטנים ודחף את איבר מינם לתוך תינוקות שרק נולדו. וזה מעשה סטיה מן החמורים שהיו בדת ישראל.

ברמת המושגים שלנו, אם אדם ישמע לדברי ויטאל ויעשה חלק מן התועבות הללו היום, ראשית כל עליו להזעיק מיד משטרה ולדווח על העושה פעולות אלה בכל מאמציו, שכן מדובר בהרס מחשבתי, בחורבן סטייתי, וזה בין הדברים החמורים ביותר שידעה דת ישראל, ובפרט ממי שמוחזק לראש הקבלה המזוהמת והארורה.

העונשים האמורים בחוק על המעשים הללו: במידה וגיל הקורבן הוא מתחת לגיל 18 אך גבוה מגיל 14 – העונש המקסימלי הינו 4 שנות מאסר. במידה וגיל הקורבן הוא מתחת לגיל 14 – העונש המקסימלי יהיה 7 שנות מאסר. במידה וגיל הקורבן הוא מתחת לגיל 16 – תחשב העבירה כעבירת מעשים מגונים בנסיבות מחמירות שהעונש המירבי בגינה הינו עד 10 שנות מאסר. כלומר, אם מישהו יעשה את הפעולה המזוהמת שויטאל אמר לעשות, צפוי לו עונש מאסר עד 10 שנים. וכמובן מי שעשה דבר כזה או יעשה עלינו מיד לדווח עליו לגורמים הרלוונטים ולדאוג למעצרו, ואין רחמנות על פושעים ארורים ומתועבים שמתעללים בילדים מסכנים וחסרי ישע.

דוגמא ד: כך הוא כותב (חלק ד' עמוד קנז): " ... והנה אבאר הסגולות אשר ייעדתי לי. אם תמשח פניך בחלב הדוד תחכם. [כלומר לפי הזיה זו, על ידי כח מסטי שיש בחלב הדוב, האדם יהפוך להיות חכם. וזה בדיוק כמו לטעון שעל ידי שעכביש יעקוץ אותך תהפוך להיות ספיידרמן] ... אם תשא מעט מביצת הדוכיפת ומלשונו תצליח בדרכיך. [כלומר ההצלחה של האדם תלויה בביצת דוכיפת והלשון שלו. וכמובן דברים אלו הם פרו נצרות וייתר חמורים מעניני עבודה זרה, שכן דברים אלו קשורים קשר ישיר לאמונות הצאבה] ... אם תשים לב ארנבת או לב הכלב באבנטך, לא יזיקך כישוף". ע"כ.

כלומר, ויטאל מודה שיש כח לכישוף ואף מלמד בני אדם להיות יראים מן הכישוף. ובכך נמצא שויטאל מודה בכח עבודה זרה שפועל בעולם, כלומר ויטאל מייחס חשיבות עצומה לעניני עבודה זרה, ואף ירא ממנה כאילו יש בעניני עבודה זרה איזה שהוא כח מאני או מיסטי לפעול על האדם, ובמילים אחרות, יש עוד אלוה לעולם.

וכבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק יא הלכה טו – טז): "... המכשף חייב סקילה, והוא שעשה מעשה כשפים, אבל האוחז את העינים והוא שיראה שעשה והוא לא עשה לוקה מכת מרדות, מפני שלאו זה שנאמר במכשף בכלל לא ימצא בך הוא ולאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין הוא ואין לוקין עליו שנאמר מכשפה לא תחיה. ודברים האלו כולן דברי שקר וכזב הן, והם שהטעו בהן עובדי כוכבים הקדמונים [כמו הצאבה] לגויי הארצות, כדי שינהגו אחריהן, ואין ראוי לישראל שהם חכמים מחוכמים להמשך בהבלים אלו, ולא להעלות על לב שיש תועלת בהן, שנאמר, "כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל", ונאמר, "כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו ואתה לא כן" וגו'. כל המאמין [המאמין בלבד] בדברים האלו וכיוצא בהן ומחשב בלבו שהן אמת ודבר חכמה אבל התורה אסרתן אינן אלא מן הסכלים ומחסרי הדעת ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלימה, אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת ידעו בראיות ברורות, שכל אלו הדברים שאסרה תורה, אינם דברי חכמה, אלא תהו והבל, שנמשכו בהן חסרי הדעת, ונטשו כל דרכי האמת

בגללן, ומפני זה אמרה תורה כשהזהירה על כל אלו ההבלים, "תמים תהיה עם ה' אלהיך". ע"כ דברי רבינו הטהור. ומבואר יוצא, שרק מי שמאמין בלבד בכח כישוף הרי הוא סכל מן הסכלים ואין בו שום דעת. ואם חיים ויטאל שהוא בעצם המשענת של כל עולם הקבלה, האמין בהבל הכשפים והיה ירא מהם, למד מדעות שנלחם בהם אברהם אבינו, מה הדבר מלמד על כל הקבלה הארורה?].

דוגמה ה': "אם יבושל שן הפיל עם שורש היברוח שש שעות וכו'. [והנה כל הענינים הללו עם שורש היברוח, אלו דברים הנזכרים בספרי עובדי עבודה זרה הצאביים שהזכיר רבינו לעיל הבאנו הדברים במאמר הקודם].

דוגמה ו': ובעמוד שכא כותב ויטאל בספר הנזכר: "לנכפה, יקחו נער אחד שמימיו לא ראה קרי, ויוציאו [בני אדם] ממנו שכבת זרע. [בלומר ישפשפו את אבר מינו בכח], ואותו הקרי והשכבת זרע ימשחו בו שפתותיו של החולה, ומעולם לא יחזור לו החולי ההוא. [ואיני מבין, כיצד ניתן להעלות דברים אלו על כתב, לא מספיק שיש כאן טראומה לילד, לא מספיק שיש כאן האמנה בכח מאני, עוד יש כאן התערבות ונגיעה של בני אדם אחרים שהם צריכים להוציא לו שכבת זרע. ומה יעשה הנער ולא יחטא?].

דוגמא ז': בעמוד 33 בספר הפעולות כתב ויטאל, "להחזיר דבר ליושנו, ולדבר עם המת, יעיין במקום קן עורב ויקח הביצים ויבשלם היטב, עד שיהיו קשים ... ושמור זאת האבן ושימה על מת וידבר אליך מה שתרצה. [והנה מוכח וברור שויטאל בדברים אלו עבר על איסור דרישה אל המתים, כמו שאמר בתורה (דברים פרק יח פסוק י – יג (פרשת שופטים): "לֹא־יִמָּצֵא בְךָ מַעֲבִיר בְּנוֹ־וּבִתּוֹ בָּאֵשׁ קֹסֵם קְסָמִים מְעוֹנֵן וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף: וְחֹבֵר חָבֶר וְשֹׁאֵל אוֹב וְיִדְּעֹנִי וְדֹרֵשׁ אֶל־הַמֵּתִים: כִּי־תוֹעֲבַת יְהוָה כָּל־עֹשֵׂה אֵלֶּה וּבִגְלַל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישׁ אוֹתָם מִפָּנֶיךָ: תָּמִים תִּהְיֶה עִם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ". וכתב רבינו הטהור (ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה לח): "והמצוה הל"ח היא שהזהירנו משאול ספור מן המתים כמו שיחשבו אשר הם מתים באמת ואף על פי שהם אוכלים ומרגישים ויחשבו שמי שיעשה כך וילבש כך יבא אליו המת בשינה ויאמר לו מה שישאל ממנו. והוא אמרו ית' (שופטי' יח) לא ימצא בך וכו' ודורש אל המתים".

דוגמה ח: עוד הזיה שכותב ויטאל בספר הפעולות (עמוד רעט אות קסו): "לרואה ואינו נראה – לך לקן העורב ותהרוג אחד מן אפרוחיו הקטנים בשעה שלא יראוך אביו או אמו. ותנעוץ מסמר ברזל בקרקע הקן, וקשור האפרוח במסר עם חוט של ברזל כדי שלא ישליכהו אבין מחוץ לקן, ועל ידי כן ילך אביו ויביא אבן אחת וישימנה על בנו המת כדי שלא יראהו מת, ואחר ב' או ג' ימים לך שם ותמצא שכבר הביא את האבן וקחנה ושימנה תחת לשונך ותראה ולא יראוך". ע"כ הציטוט מן המקור.

והנה מה שקראנו כאן הוא בגדר התעללות בחיות ורצח בעל חי לכל דבר! לצורך הדוגמה, אם מישהו יעשה דבר נורא שכזה היום כמו שמורה לעשות חושך אליהו, הוא יעבור על חוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), התשנ"ד-1994, והוא חוק ישראלי הקובע איסורים והגבלות בנוגע לפגיעה בבעלי חיים, ביניהם איסור על עינוי, התעללות, ארגון קרבות בין בעלי חיים, העברה מוגזמת והמתה ברעל.

החוק קובע עונשי מאסר לעוברים עליו: שנה על העבדת בעלי חיים והמתתם שלא כדין, ושלוש שנים על עינוי בעלי חיים והתאכזרות אליהם. כל מה שהותר בחוק להמית בעל חי הוא רק לצורכי "אכילה", כלומר לשחוט כדת וכדין. אבל "עורב" הוא סוג של זן לא כשר לאכילה, ולכן אין שום מציאות בעולם שיטען הרוצח את העורב שהוא רצח את העורב בשביל אכילה. בכל אופן, השומע לויטאל, צפוי לו עונש של שנה במאסר, וזהו מעשה אכזרי מתועב אלילי ופגאני לפני הבורא, התעללות בחיות, חילול ה' יתברך ועוד ועוד.

"מה הסיבה ש - נחמן ביזה את רבינו הטהור הרמב"ם?"

ונחתום במה שנדבר בו עוד בהמשך ונקדיש לכך סדרת מאמרים מיוחדת במינה. והוא מה שכתב ר' נחמן מברסלב בספרו חיי מוהר"ן (אות תי') וביזה את רבינו הרמב"ם ביזיון גדול במילים אלו: "ופעם אחת בראש השנה, דיבר רבינו ... גם כן מזה, מגודל האיסור ללמוד אלו הספרים המפרשים את התורה על פי דרכי המחקרים, כגון ספרי האבן עזרא, ובפרט הפרוש הרע שעליו, הנקרא מרגלית רעה, וספרי הרלב"ג, שמפורסם לכל מה שכתוב בו כנגד התורה, שחיב אדם לקרוע כששומע חס ושלום דיבור אחד מדברים כאלה, וכיוצא בזה שאר ספרים ההולכים בדרך הזה. אשר כל ההקדמות שלהם לקחו מאריסטו היון ימח שמו ונימח זכרו, ושאר האפיקורסים המפורסים שהיו קצתם קודם חכמי התלמוד וקצתם בימיהם ... וכל מקום שזכרו רבותינו ז"ל "אפיקורוס" כוונתם על מי שנמשך לדרכיהם ולסברותיהם [כלומר, נחמן אומר שכל מי שרק יזכיר את אריסטו, אפלטון, גלינוס, כל אלו מי שמביא אפילו סברא מהם הוא אפיקורוס] אשר על כן גם שאר הרשעים ... ואיך יעלה על דעת מי שרוצה להיות יהודי לעין בספרים כאלו הבנויים על יסודות רעים של אפיקורסים מפורסמים". ע"כ.

והנה מבואר מדבריו, שכל מי שילמד מאריסטו אפלטון וגלינוס וכיוצא בזה, אפילו יביא סברותיהם ולו הקטן ביותר, הרי הוא קלקל, השחית את עם ישראל.

וכמובן שיש להרחיב בתגובה לדברים הללו, אבל בקצרה נאמר, "שכל מה שהביא רבינו הרמב"ם את השקפותיהם של אריסטו וכו', כל זה דווקא באותם הדברים שלא סותרים את אמונת היחוד, ולא פוגמים בשום חלק מן התורה, וחכמה בגוים האמן, כלומר, יש בדברי הגוים הרבה דברי מוסר וחכמה מועילים לחיים, כי בסופו של דבר גם להם יש תבונה ושכל. אולם היכן שאריסטו נטה מדרך הישר וסבר שאין תחיית המתים, הרמב"ם כתב עליו ששגה שגיאה גדולה מאוד וזאת מחוסר האמנתו בניסי ה', מכיון שרבינו הרמב"ם לא מכחיש ניסים, אלא מרחיקם בלבד כמה שאפשר אם לא שכתוב מפורש בתלמוד, "נעשה נס"!

בכל אופן רבינו הרמב"ם הטהור כאשר מביא את אריסטו, לא מביא את דבריו הנוגעים למאגיה ולמיסטיקה הארורה, אלא רק את הדברים המידותיים בלבד. אבל הפלא ופלא, ר' נחמן כותב באותו מקום, שיש ללמוד רק מספרי הזוהר הטמא ומספרי ארי. ואולם נשאל שאלה, מי "הפיץ" את תורתו של ארי? חיים ויטאל. והנה נתבונן מהיכן למד ויטאל את מה שלימד בספריו, ואת מי הוא הביא ולמד ממנו בעצמו.

כתב חיים ויטאל בספר הפעולות (מהדורת הדפסה תשע"ד עמוד קסז): "אמר אפלטון הפאוניאה הרומית כשיתלה על הנער הנכפה יבריאהו ... ושתיית מים לבעלי כאב הגרון דרך קנה פי הטבעת הגדולה של הזאב ירפא מן המחנקים ... והחוטים האדומים אשר יעלו מארגמן הים כשיחנקו בם האפעה ויכרכו בצוואר מי שיש לו כאב בגרון יבריאהו ... ואמר גלינוס, אם תשין האלום תחת מראשותיו של הישן, יסיר ממנו הפחד ... ואמר גלינוס ואריסטו, אם תקח ראש עטלף ותתלנו על האדם ימנע ממנו השיבה בכל עת היותו עליו ... אם יעוורו עיני אפרוחים ... יביאו עשב ויתרפאו בג' ימים [בלומר שהאפרוחים עצמם יביאו]". ע"כ.

וכעת, אם ר' נחמן פסל את רבינו הרמב"ם ואת ספרו הגדול מורה הנבוכים בעבור שהביא שיטותיו של אריסטו כאשר הם מתאימות עם התורה וחוקותיה. מה יענו אותם הפוסלים את ספרי רבינו בגלל דבריו אלו, כאשר נציג בפניהם את דברי חיים ויטאל שלא מביא את דברי השכל הישר מאותם האמרות של אריסטו, אלא מביא מדבריהם של אותם יוונים שמגנה ר' נחמן בעצמו! ומה הוא מביא? את הכישופים והסגולות שכנגדם כתב רבינו בספר מורה הנבוכים! ולפי שיטת ר' נחמן מבואר יוצא, שאסור לקרוא בכל ספרי ארי או ויטאל, משום שהוא למד מן היוונים.

"כזבי הקבלה הארורה של ארי המזוהם וממשיך דרכו ויטאל המכשף"

הנה בפתח מאמר זה נזכיר ונאמר, כי אחד הגורמים הכי גדולים והארורים להפצת ספר הטמא הזוהר הפגאני והמאגי, הם צמד החמד ארי המזוהם ותלמידו ויטאל המכשף, שטימא את עם ישראל בהזיות כל כך קשות, עד שלדעתם של עם ישראל הטועים, ויטאל המכשף כמו התינוק שבדורינו, נחשב לקדוש ומרומם מעם, ולאמיתו של דבר, אינם אלא טועים ושוגים מן הבהמות, ומינים גמורים הם נחשבים! בסדרת מאמרים זו, נשתדל להביא דוגמאות מתוך ספרי מינות הקבלה החדשה והכזב הגדול ששיקרו על עם ישראל, ובזה נוכיח את מינותם וסכלותם הארורה.

דוגמה א':

כתוב בספר עץ החיים של ארי המזוהם (פרק יא שאר הכללים): **"והנה עם מה שביארנו לעיל, כי** [=אלהים] **זעיר אנפין ו**[=אשתו אלהים האלילה הקבלית] **"נוקבא" מתחברים בכותל א'** [=כלומר נוגעים אחד בשני, אבל עדיין לא מזדווגים], **מה שאין כן יעקב. בזה תבין סוד מה שאמר משה לישראל בכניסתן לארץ ישראל, "ואתם הדבקים בה' אלהיכם, חיים כולכם היום". כי ה' אלהיכם** [מי הוא ה' אלהיכם? וכי אין אנו יודעים? אלא משרבט המזוהם], **הוא זעיר אנפין ונוקבא** [=הנקראים ה' = שהוא זעיר. ואלהיכם = אלהים נוקבא]. **וישראל הנכנסין** [=כלומר אותם החלק הקטן מישראל שזכו להכנס] **לארץ ישראל** [=היו שונים מאחרים שלא זכו להכנס, כי הם] **היו מבחינה זו, אשר הם דבוקים אבא ואמא, וזהו, ואתם** [=עם ישראל] **הדבקים** [דבוקים אבא ואמא] **בה'** [=כלומר דבוקים באלהים קצר אפים תכנסו לישראל. אמנם מסביר המזוהם], **אבל דור המדבר, דור דעה** [=כולל משה רבינו] **שהיו מבחינת יעקב, ולא היו דבוקים בכותל אחד** [=כלומר שמנעו את קדושת הזיווג כי לא היו בשלימות עם אלהים אבא ואלהים אמא, אלא היה זה בבחינת מגע בלבד בלי זיווג שלם. בגלל זה מסביר הטמא], **מתו כולם, ולא נכנסו לארץ ישראל, לכן היה משה רועה שלהם".** ע"כ מדברי הטינוף כלפי האל יתעלה שמו. ועל מנת להבין את הטינוף הנורא שכתוב כאן, עלינו ראשית כל לדעת את המושגים הבזויים שלהם אשר נתנו אותם כלפי האל יתעלה שמו.

"כותל אחד":

מה הוא "כותל אחד" שכתב המזוהם? המושג "כותל אחד", ה"כותל" בקבלה הטמאה, הוא דימוי ל"צד", "מסך" או "גבול". כשמדובר על כותל אחד, הכוונה היא ששני אלוהות מתחברים זה לזה באותו צד – אבל בלי השלמה מהצד השני. והנה על פי הזוהר הטמא והפגאני, כל חיבור אמיתי באלוהות הרבים, בין ספירות, בין פרצופים, צריך להיות "זיווג שלם" – כלומר השפעה משני הצדדים. אבל אם יש חיבור רק בכותל אחד – זה חיבור חלקי: יש מגע, יש חיבור בין האלוהות, אבל עדיין לא מתבצע הזיווג! כלומר, פעולת הזיווג באלוהות הרבים באה על מנת לגרום לאלהים הרבים להוריד השפעה וברכה על בני אדם, וזה בעצם כל תכלית המצוות לשיטתם הטמאה והארורה.

הזוהר הטמא מתאר שחיבור כזה הוא בלא השפעה של הקדושה השלימה, ולכן נקרא חיבור חסר. למשל, כשהחיבור בין אלהים קצר אפים לאשתו אלהים נוקבא, שהיא בעצם האלהים המשלים את שפע החיים לעולם, נעשה שלא מתוך ייחוד שלם, זה נקרא "חיבור בכותל אחד" – כלומר לא בכל הצדדים, אלא חיבור שטחי וקל, ואין בידו כח להוריד השפע.

מה זה אב"א בקבלה הטמאה?:

המונח אב"א בקבלה הוא קיצור של "אבא ואימא". מי הם "אבא ואמא"? אבא ואמא הם שתי אלהים נפרדים, אשר על ידי זיווגם ותשמישם, הביאו את אלהים קצר אפים, ואת בתם אלהים נוקבא. כמו שכתב ויטאל המכשף בספר אוצרות חיים (עמוד עא): **"... ונבאר דרך אחרת בענין שם "הויה" הכוללת כל האצילות, ועמו יתברך ענין מציאות זעיר ונוקבא שהם ב' יחה, בסוד העיבור.** [בלומר, שם יהוה בא לתאר את פעולת הזיווג והעיבור שנוצר על ידי הזיווג אצל חלק מחלקי הבורא, כלומר, שם יהוה הוא תוצר נוצר לאחר שנשלמו כל ילדיו של הבורא הראשון. במילים אחרות שם "יהוה", הוא שם שנוצר על ידי זיווג!! ומסביר ומחרף ויטאל], **והענין כי אע"פ שתראה שלא הזכרנו בכל הפרקים מה שנתחדש בנוקבא** [אשתו של הבורא זעיר. אלא ש]**בענין העיבור, בוודאי שגם היא היתה עמו!** [בלומר, ויטאל המכשף סובר, שישויות שהם חלק מחלקי הבורא שימשו ביחד, ואף הביאו ילדים, ומי הם? זעיר אנפין ונוקבא הטמאה אשתו של זעיר. ומדגיש ויטאל, שבענין העיבור של האחים זעיר אנפין ואשתו נוקבא, שתיהם היו ביחד בהריון של הבורא או "אלה" הנקראת, "אמא", כלומר "אמא" אשתו של "אבא" ששניהם כנגד אות י' ואות ה', אמא היתה מעוברת במעיה בזוג תאומים, ומי אלו הזוג תאומים? האלילים הקבליים הטמאים, "זעיר אנפין" ואשתו שהיא בעצם אחותו, הנקראת, "נוקבא"!!! כלומר גילוי עריות בשמים!! והגילוי עריות הזה מיוחס לאל ברוך הוא!! ממשיך ויטאל וכותב], **ונבאר פה כללות הענין,** [=כלומר, יבאר ויטאל] **איך היו שם** [=ברחם של אמם] **זעיר ונוקבא יחד בזמן העיבור** [של אמא, על ידי ששכבה עם הבורא האלילי אבא. שימו לב שויטאל מתעסק בעצמות הבורא ממש!! כלומר איך הבורא מוליד!! ה' ירחם על עמו ישראל מן ההבלים הכתובים כאן. וממשיך ויטאל]**. הנה אמרו רבותינו ז"ל "אשה כי תזריע", אשה מזרעת תחילה יולדת זכר** [=אשה נהנית בתשמיש לפני בעלה, מתעברת בזכר]**. איש מזריע תחילה** [=האיש נהנה לפני אשתו בתשמיש, האשה] **יולדת נקבה. כי הנה חכמה ובינה** [=הכוונה "אבא" – "אמא" האלילים הם הקבליים, גם] **הם זכר ונקבה, והם שתי אותיות יה** [הראשונות משם יהוה, וספירות חכמה ובינה הם שני הספירות הראשונות בעשר הספירות הטמאות, ושני ספירות אלו מקושרות בייחוד תמידי ומתמשך, ועל כן נקראו "תרין ריעין דלא מתפרשין". בשונה מזעיר אנפין ואשתו שיש להם חיבור ופירוד!! כלומר פירוד וחיבור בעליונים, בחלק מחלקי הבורא יתעלה שמו!! ולכן אנו מצווים לפי ספר האופל הפנאני לעבוד את זעיר אנפין, על מנת שלא יפסק התשמיש בינו לבין נוקבא, כי הסטרא אחרא רוצה לשכב איתה תמיד, אבל אנחנו על ידי המצוות מונעים מהסטרא אחרא לשכב עם הבורא הנקבי!!] **... וכאשר מזריע** [=אבא] **טיפת** [זרע לתוך רחמה של האלה "אמא"] **להאציל** [=לברוא] **את זעיר אנפין, צריך שתהיה טיפה זו בהכרח כלולה לצורך זעיר ונוקבא יחד.** [=בלומר, ויטאל המכשף, מסביר, שהרי הוא יודע כיצד הבורא נעשה ומזדווג, שלא יתכן שזעיר ונוקבא באו בנפרד, כלומר באו כל אחד בעיבור אחר! אלא כאשר הזרע האליל הקבלי, "אבא" אז בתוך הזרעה זו שנמר ביאתו בתוך רחמה של "אמא", בהזרעה זו נתן זרע הכלול מזעיר אנפין ומהבת הטמאה נוקבא אשתו של זעיר לעתיד!] **... וכאשר הזריע אבא באמא ונתן טיפה זו כלולה מזכר ונקבה, הנה הנקבה שהיתה בסוף יצתה תחילה ... ונמצא כשהאיש מזריע תחילה יולד נקבה תחילה, ואחר כך הזכר, ונתהפכו תוך מעיה.** [כוונתו לומר,

שכאשר מכניסים שתי גולות בשפורפרת, הגולה שהוכנסה ראשונה, היא זו שתצא אחרונה. ומעליל ויטאל ושואל, מדוע הבן קודם לבת, כלומר מדוע האות ו' שבשם ה' אינו רמוז כנגד הבת, ומדוע הבן לפני הבת? מסביר ויטאל, שלפי האמת, האבא לא הזריע עד ששתו אמא נהנתה מהתשמיש תחילה, ולכן בוודאי כי האמא הגיעה לסיפוקה מן התשמיש הזה, ורק לאחר מכן האבא הזריע לתוך רחמה. ובמצב כזה, האמא הזריעה תחילה את זעיר אנפין, ורק לאחר מכן הזריע נקבה. ולכן אע"פ שנוקבא יצאה ראשונה מהרחם, בכל זאת בעיבור עצמו היתה אחרונה, ולכן נוקבא היא כנגד אות ה' אחרונה שבשם "יהוה". וראו קוראים נעימים, כמה חירוף כמה בושה, כמה כלימה, שהמקובלים המשומדים הללו מייחסים לבורא יתעלה תשמיש, שפיכות, זרע, הנאה ועיבור!! ומסביר ויטאל ומגלה דעתו וכותב], **ומהם נאצל עצמות ה' כנ"ל.** [=כלומר על ידי עיבור זעיר ונוקבא, רק לאחר מכן נשלם שם "יהוה" המתאר את פעולת ההשלמה!!] **ונמצא כי בצאת הנקבה תחילה בטיפת אבא נעשה ממנה וכו'". ע"כ מדברי הטינוף כלפי הבורא יתעלה שמו.**

והנה הבת והבן שנולדו משני האלהים הוריהם, משמשים יחד ומקיימים מפגן של גילוי ריות בשמים. כלומר, אלהים הבן ואלהים הבת שנולדו מאותו האבא והאמא, עסוקים בלהגיע לזיווג וסיפוק כל הזמן, ונמצא עריות ומשגל בשמים.

בכל אופן בכתבי הקבלה הטמאה והזוהר המאגי, אבא ואימא הם שני פרצופים עליונים, במילים אחרות, שתי אלהים אחרים המחולקים בתוך בורא אחד. אלהים אבא הוא כנגד ספירת, "חכמה", ואלהים אמא, כנגד ספירת בינה. הם מתוארים ממש כזוג רוחני עליון, אשר על ידי תשמישם ומשגלם נמשכים כל שאר ההשפעות אל האלהים [קצר אפים ואלהים נוקבא] **שנמצאים תחתיהם. וכמו שהאבא נותן את העצמות והאמא נותנת את כלי הדם אצל בני אדם. כך אלהים אבא נותן את נקודות החכמה הרעיון וההברקה.**

והאמא מפרטת ומבארת אותו, ולכן היא כנגד הבינה, שהוא מלשון הבנה והרחבה. בספרי הקבלה הארורה, תמצאו הרבה פעמים את הביטוי "אבא ואימא עלאין" או בקיצור אב"א, כמקור השפעה לכל האלהים האחרים שמתחתיהם כגון אלהים קצר אפים בנם, ואלהים נוקבא בתם.

וכעת אחר ידיעת מושגים קבליים נחותים אלו, נוכל להבין כיצד הסוטי מין הללו ביארו את מילותיו הטהורות של משה רבינו שנאמרו בשם ה', "ואתם הדבקים", והטמאים הסוטים הללו ביארו, לשון, "דיבוק", כמו שנאמר לגבי אדם הראשון (בראשית פרק ב פסוק כד בראשית): **"עַל־כֵּן֙ יַעֲזָב־אִ֣ישׁ אֶת־אָבִ֔יו וְאֶת־אִמּ֖וֹ וְדָבַ֣ק בְּאִשְׁתּ֑וֹ וְהָי֥וּ לְבָשָׂ֖ר אֶחָֽד".**

ומי אלו אביו ואמו לפי הראש הסוטה של המקובלים? אלהים אבא ואלהים אמא, ומי זה דבק באשתו? קצר אפים בנוקבא!! כן כן!! ולכן לדעתם אמר משה רבינו לעם ישראל, ואתם הדבקים, כלומר אתם, כדוגמת קצר אפים, צריכים להדבק בקצר אפים שהוא נקרא, ה', ודבקות זו שתדבקו בו, הכל על מנת שיהיה דבוק באשתו, ולא במגע בלבד הנקרא, "כותל אחד" שהוא מגע בלי זיווג, אלא דבקותכם בו, תגרום לו להיות לבשר אחד, כלומר שיהיה מעשה תשמיש שלם וברור.

והנה על פי מה שכתב ארי וויטאל המזוהם, מלבד שה הוא חירוף וגידוף כלפי האל יתעלה שמו, ובדבריהם נמצא:

א) האל יתברך גשמי.

ב) האל יתברך מתחלק.

ג) האל יתברך נצרך לבני אדם.

ד) דור המדבר חטאו בכך שלא גרמו זיווג עליון כמו שצריך.

ה) משה רבינו גם הוא היה בעייתי מאוד, שהיה רועה צאן של מי שגורם מגע בלבד ולא זיווג ממש. ולכן ציוה את הנכנסים לארץ לא לעשות את הטעויות שהוא ודור המדבר עשו, והוא, שלא דבקו באלהים קצר אפים, ובכך מנעו את השפע והטוב מישראל.

ו) כל הטעם בזה העולם וכל מטרת המצוות הוא על מנת לזווג את אלהים קצר אפים ואת אלהים נוקבא להיות ביחד במשגל עריות, ועל ידי כך יבוא שפע לישראל. נמצא כי שפע הבא לישראל הוא כתוצאה ישירה מהשפעתו של האל שבאה לו בכלל על ידי בני אדם השפלים בארץ. ועל פי יסודות דת תורתינו, ועל פי חוקות הדת והאמת, ועל פי הנביאים ורבותינו בעלי המשנה והתלמוד, ויטאל, ארי המזוהם, כל המקובלים הטפשיים, וכל מי שאוחז מספר הזוהר הטמא לקדוש, כולם בגדר מינים גמורים.

"היסוד הראשון – האל יתברך מושלם ואינו זקוק":

שהרי כתב רבינו הטהור בפירוש המשנה (רמב"ם מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "וממה שראוי שאזכיר כאן וזהו המקום היותר ראוי להזכירם בו, שעיקרי תורתינו הטהורה ויסודותיה שלש עשרה יסודות. היסוד הראשון: מציאות הבורא ישתבח. והוא, ש[נדע אנו בדעתינו ש]יש שם מצוי בשלמות אופני המציאות. [=כלומר, חובה לדעת שהאל יתברך הוא אל שלם במהותו בכל שלימות אפשריתז!], והוא [יתברך], עלת [=מקור] מציאות כל הנמצאים, ובו [=על ידו] קיום מציאותם. ו[רק] ממנו [=יתברך], נמשך להם הקיום. ואילו נתאר [=בדעתינו] סילוק מציאותו, כי אז [=נדע ש]בטלה מציאות כל נמצא, ולא ישארו קיימים במציאות [=כל הבריות כולם!]. ואילו נתאר סילוק כל הנמצאים זולתו, כי אז לא תיבטל מציאותו יתעלה, ולא תחסר, כי הוא יתעלה בלתי זקוק במציאותו לזולתו, וכל מה שזולתו מן השכלים, כלומר המלאכים, וגרמי הגלגלים, ומה שלמטה מהן, הכל זקוק במציאותו [=רק] אליו. וזה יסוד הראשון הוא אשר מורה עליו דבור, "אנכי ה'" וכו'". ע"כ.

והנה מכאן אנו למדים כמה דברים חשובים:

א) האל יתברך הוא שלם בתכלית כל שלימות!

ב) הוא יתברך מקור כל הנמצאים.

ג) כולם זקוקים רק אל האל יתברך.

ד) בריאת העולם לא היתה מפאת העובדה שהאל זקוק, או חסר, או מתאווה לדברים אחרים! שהרי קודם בריאת העולם היה האל שלם, ואם חלילה יחריב את עולמו, ישאר האל כמות שהוא שלם בתכלית השלימות! ולכן פשוט הדבר ומוכח, כי תכלית בריאת העולם, לא כי האל זקוק לזה העולם, אלא בראו בשביל להנות בו בני אדם!

ה) המכה בפטיש שכתב רבינו הטהור, ובמילים אלו, רבינו השמיד ודרך על ספר הזוהר הטמא, ועל כל התפיסה הקבלית הרעה והמרשעת, שחירפו באל יתברך, גינו אותו, שמו את עם ישראל במוקש עצום, עיוותו את המחשבה והחשיכו מאור הדת, וקלקלו כל דבר טוב!

וכוונתי למה שכתב רבינו, "ואילו נתאר סילוק כל הנמצאים זולתו, כי אז לא תיבטל מציאותו יתעלה, ולא תחסר, כי הוא יתעלה בלתי זקוק במציאותו לזולתו". ע"כ. והנה, מכאן אנו למדים, כי האל יתברך לא ברא את העולם הזה כי הוא זקוק למציאות המלאכים, או למציאות בני אדם! שכן אם היה בורא את העולם מכיון שזקוק הוא להם, אז ממילא היה תלוי בהם, ואם האל יתברך תלוי במשהו אחר חוץ ממנו, מה זה אומר על האל יתעלה? שאפשר להשפיע עליו, לגרום לו תאווה, לעשות לו נחת, לגרום לו עצב!

אמנם כל זה אינו! כי האל יתברך לא רק שלא זקוק לבני אדם, אלא שלא זקוק הוא גם למלאכים! ולא ברא את המלאכים על מנת שיקדשו אותו וירוממו אותו חלילה, כי הוא יתברך אינו צריך לכל זה! וכל טעם בריאת המלאכים, הוא על מנת שיעשו את שליחותו יתברך! ומכאן מוכח וברור, שאם האל יתברך אינו זקוק לבני אדם, ואינו מתפעל ולא מתפעם ממעשיהם, הרי שבוודאי כל תכלית המצוות והאיסורים וכו', הכל הוא למען האדם, הכל ליישר את השכל ולהביא אותו לתכלית הברורה – להיות אדם! להכיר את הבורא! וכפי שנבאר בהמשך בענין טעמי המצוות.

"היסוד השלישי – האל יתברך אינו גשמי ואין בו מאורע גשמי":

עוד כתב רבינו הטהור (שם שם): "... והיסוד השלישי: שלילת הגשמות ממנו. [=גשמות, אינה רק בעובי בשר או בפיזיות מוחשית, אלא "גשמות" הוא כל ענין של הגשמה, ומספיק שאחד יאמר, שהבורא כועס כעת, כלומר שיש לו כעס כמו הגופות. כל זה אינו, ולכן היסוד השלישי הוא החובה לשלול ממנו כל גשמות!]. והוא, שזה האחד, אינו גוף [=פיזי], ולא כח בגוף [=אין לו יתברך רגשות או הרגשים כמו הגופות, לא עצב ולא כעס וכו'], ולא יארעוהו מאורעות [=רגשות ומעשה] הגופים, כגון התנועה והמנוחה, לא בעצם ולא במקרה.

ולפיכך [חז"ל] שללו ממנו עליהם השלום החיבור והפירוד, ואמרו [=והזהירו שאין לפניו], לא ישיבה ולא עמידה לא עורף ולא עפוי, כלומר לא פירוד והוא עורף, ולא חבור, כי עפוי מן ועפו בכתף פלשתים כלומר ידחפום בכתף להתחברם בהם. ואמר הנביא ואל מי תדמיון אל

וכו', ואל מי תדמיוני ואשוה וכו', ואילו היה [הוא יתברך] גוף, כי אז היה דומה לגופות. ו[מה זה שנאמר כלפיו תוארים של הגופות? דע ש]כל מה שבא בספרים מתאריו בתארי הגופות, כגון ההליכה והעמידה והישיבה והדבור, וכיוצא בזה. הם כולם דרך השאלה [=כלומר, השאלה, הכוונה שיש מונח מסויים שבא על מנת להמחיש לבני אדם את תוצאות מעשיהם ומה הם גורמים במושגים שלהם!]. וכמו שאמרו, דברה תורה כלשון בני אדם. וכבר דברו בני אדם בענין זה הרבה, וזה היסוד השלישי הוא אשר מורה עליו מה שנאמר, "כי לא ראיתם כל תמונה", כלומר, לא השגתם אותו בעל תמונה, לפי שהוא כמו שאמרנו, לא גוף ולא כח בגוף". ע"כ.

והנה מוכח עוד יותר מכאן, כי לעולם אבל לעולם, האל יתברך לא זקוק לבני אדם, לא למצוותם, לא לברכות אשר מברכים! וכל טעם שנתן הבורא לברך אותו לאחר אכילה, הכל מן הסיבה הזו, שנכניס בליבנו ונדע, כי הוא אל זן ומפרנס לכל, ועל ידי כן רוממותו יתברך תהיה גדולה בעינינו, ונדע כי הכל ממנו. ועליהם כתב רבינו הטהור וסיים (סוף פירוש הקדמתו לפרק חלק סנהדרין י' א'): "... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". ע"כ. ואלו המכשפים הארורים הללו, כפרו ביסודות דת האמת, ומצוה לשרוף ספריהם שלהם ושל רבותיהם, וכן של תלמידיהם, כל מי שהביא והעלה על שולחנו את ספר הטינוף זוהר, הרי ספרו ספר מינות, בין כשהיה בשגגה בין כשהיה בשוגג.

"ספר הטמטום כסא אליהו":

בספר חיי [מת] עולם (שער הכוונות א' עמוד ג' טור ימני) כתב, " ... ומבאר הכסא אליהו על פי מה שכתב בספר יושר [עקום] לבב, שזו מעלת [=אלהים] זעיר אנפין, כי שאר הפרצופים [=כי שאר האלהים] אפילו שהם עליונים ממנו [=כלומר יש עוד אלהים חוץ מקצר אפים, שהרי הפריד בלשונו את קצר אפים מהעליונים ממנו], אם יסדרו בני אדם תפילתם להם [=כלומר, שוב מבואר כי יש עוד אלהים אחרים, ועוד מקורות אשר אפשר להתפלל אליהם, והם אפילו יותר גדולים מן אלהים קצר אפים שהוא שוכב במשגל תשמיש עריות עם זונתו אחותו אלהים נוקבא], מבלי שיתפללו ל[אלהים] קצר אפים, גם אם יכוונו לנשמה המסתתרת בהם [=של אלהים אחרים] יהיו צועקים ואינם נענים, ואדרבה יהיו נענשים. [=הרי שמשמע שיש עוד סוגי אלהים אחרים מלבד קצר אפים, ואף ניתן להתפלל אליהם, אלא שלא תקובל תפילת המקובלים הטפשים הארורים], כי זה רצון הסיבה ראשונה [=הסיבה הראשונה הוא אלהים הראשון הנקרא אין סוף], שיהיה הוא [אלהים] קצר אפים המוציא והמביא שפע לתחתונים, ואין עוד מלבדו [של אלהים קצר אפים לעבוד אותו]". ע"כ מדברי הטמטום הפגאני והמאגי.

ולפי האמת דברים אלו אפילו אינם צריכים סיכום, כי מובן לכל אדם וברור ופשוט, שכל המקובלים הטפשים הללו הינם עובדי עבודה זרה, מחרפי ומחללי שם שמים, חוטאים ומחטיאים בשער בת רבים בצורה שלא נראתה מבריאת העולם עד אליהם, ונחשבים הם למקללי שם שמים, שהרי בתיאורים אלו קיללו הם את הבורא יתעלה שמו ממה שאמרו הם עליו יתברך. ובכל אופן נבאר ונסכם את דבריו של הטיפש בקצרה:

א) יש המון אלהים.

ב) כאשר ברא האלהים הראשון אלהים אחרים, היתה כוונתו שנעבוד רק את אלהים קצר אפים, כי הוא זה שמביא השפע.

ג) מי שמתפלל לאלהים אחרים מלבד קצר אפים, אפילו שמתפלל לאלהים יותר גדולים מקצר אפים, ענוש יענש. כי האל הראשון ציוה אותנו לעבוד עבודה זרה ולעבוד אל אחר מלבדו, הוא קצר אפים הטמא ואשתו נוקבא, וכל תכלית עבודתינו לאלהים אחרים הוא על מנת לגרום לקצר אפים להכניס השפע לתוך אבא ואמא וכן על זו הדרך.

אין מילים לתאר את הטמטום הנורא הזה שהפיל בני אדם חכמים ומחוכמים בהבל הבלים. ותועים הם יותר מן הבהמות. ולא לחינם אמר (שמות פרק כב פסוק יח – יט פרשת משפטים): "כָּל־שֹׁכֵב עִם־בְּהֵמָה מוֹת יוּמָת: ס זֹבֵחַ לָאֱלֹהִים יָחֳרָם בִּלְתִּי לַיְיָ לְבַדּוֹ". הסמיך את הטיפש ששוכב עם בהמה, לזה שממיר את הבורא יתעלה שמו האחד והיחיד, באלוהות רבים ומרובים. ארור מחבר ספר הזוהר, ארור יוצרו, ארור ממשיכו.

אמנם כבר אמר משה רבינו בשם ה' (דברים פרק לא פסוק כה – ל פרשת וילך): "וַיְצַו מֹשֶׁה אֶת־הַלְוִיִּם נֹשְׂאֵי אֲרוֹן בְּרִית־יְיָ לֵאמֹר: לָקֹחַ אֵת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה וְשַׂמְתֶּם אֹתוֹ מִצַּד אֲרוֹן בְּרִית־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם וְהָיָה־שָׁם בְּךָ לְעֵד: כִּי אָנֹכִי יָדַעְתִּי אֶת־מֶרְיְךָ וְאֶת־עָרְפְּךָ הַקָּשֶׁה הֵן בְּעוֹדֶנִּי חַי עִמָּכֶם הַיּוֹם מַמְרִים הֱיִתֶם עִם־יְיָ וְאַף כִּי־אַחֲרֵי מוֹתִי: הַקְהִילוּ אֵלַי אֶת־כָּל־זִקְנֵי שִׁבְטֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם וַאֲדַבְּרָה בְאָזְנֵיהֶם אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאָעִידָה בָּם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ: כִּי יָדַעְתִּי אַחֲרֵי מוֹתִי כִּי־הַשְׁחֵת תַּשְׁחִתוּן וְסַרְתֶּם מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶתְכֶם וְקָרָאת אֶתְכֶם הָרָעָה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים כִּי־תַעֲשׂוּ אֶת־הָרַע בְּעֵינֵי יְיָ לְהַכְעִיסוֹ בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בְּאָזְנֵי כָּל־קְהַל יִשְׂרָאֵל אֶת־דִּבְרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תֻּמָּם".

והסביר הספורנו, "כי ידעתי – אגיד באותה השירה, ואעיד בכם, שידעתי שתעשו באופן שתקרה לכם הרעה, כדי שלא תיחסו העתיד אל המקרה, אבל תיחסו אל מה שהשחתם, ותתנו לב לשוב, כענין, "ואגיד לך מאז בטרם תבא השמעתיך פן תאמר עצבי עשם" (ישעיה מח, ה)". ע"כ. וכוונת הספורנו לומר, שלא אמר להם משה רבינו, כי ידעתי, כלומר אני יודע שתחטאו, אלא כוונתו לומר, ידעתי שתייחסו את הרע אל המקרה, וזו תהיה טעותכם! כי הסיבה לרע של עם ישראל הוא בעבור עזיבת התורה והמצוות, הרע שיש הוא רק בעבור הליכה אחר המאגיה האלילות הקוסמות, וכל נביאי השקר שיש לעם ישראל אשר מסיתים אותם לעבוד קברי מתים, קצר אפים, נוקבא, סגולות מטופשות וכן על זו הדרך, הכל זה בעבורם!

שאלה לכבוד הרב:

"מזה כשנה אני שומע את השיעורים, בהתחלה היה לי מאוד קשה, לא אשקר, אבל לאחר מכן הבנתי בקלות די מרובה כי ספר הזוהר לא רק שלא קשור לעם היהודי, אלא כולו אלילות וטומאה גדולה. והיום אין לי ספק בכך כלל, ואם היה בידי כח הייתי שורף את העבודה זרה הזו לנגד כל עם ישראל. ושאלתי היא כזו, יש לי אח חולה, וניסיתי לדבר איתו על הדברים, הוכחתי לו בראיות שמדובר בספר עבודה זרה, ובקשתי ממנו שיכפור בכל כוחו בזה הספר, ואף הסברתי לו, שאם לאחר שאני מתריע בו יודה ב-"קדושה" של עבודה זרה, הרי שלא תהיה לו תקומה לאחר מיתתו. אבל הוא ב-שלו, לא מוכן לקבל את האמת מקטנים ממנו, ואף מבזה ומשמיץ אותך כל הזמן. רציתי לדעת, אם הוא ימות מהעולם ללא תשובה על מעשיו, כלומר, אם הוא ימות מהעולם כאשר הוא מאמין בספר הזוהר הטמא, האם אני צריך לשבת עליו שבעה או לנהוג בו מנהגי אבלות"?

תשובה לשואל הנכבד:

הנה, בתחילה אזכיר ואומר, כי אתמול היתה לי שיחה עם אדם מבוגר מהעיר "חולון", שכבר שנה ומעלה מחפש אותי, כותב לי הודעות, מתקשר וכו'. אתמול הוא הצליח להשיגני בטלפון, דברתי עמו עשר דקות רצופות, ובאמת שלאחר השיחה הזו יצאתי מעט "עצוב". ומדוע? מכיון שהוא אומר לי במילים ברורות, אנחנו יודעים שספר האופל הוא טמא, המון יודעים שהוא טמא, אמנם מפחדים לדבר על כך.

במילים אחרות, עם ישראל אינו מקיים את יעודו!! עם ישראל פוחד ומפוחד מכמה נרצעים ארורים שמפחידים אותם בחרמות קללות וגידופים!! ושכחו עם ישראל מאמרים מפורשים המזהירים לא לירא מן המקללים ולא מן המלעיזים! כמו שאמר (ישעיהו פרק נא פסוק ז): "שִׁמְעוּ אֵלַי יֹדְעֵי צֶדֶק עַם תּוֹרָתִי בִלְבָּם אַל־תִּירְאוּ חֶרְפַּת אֱנוֹשׁ וּמִגִּדֻּפָתָם אַל־תֵּחָתּוּ". ומה לנו לפחד אם שוטים מקללים אותנו? מה לנו לפחד ולחשוש מקללת אורתודוקסים?

וזו הודעתו של האיש הנזכר, ששלח בזה"ל: "חכם חן! הזוהר והקבלה המיטו שואה. אין אמת בזוהר, לא כתב אותו רשב"י , כמו שאיני מאמין שישבו במערה ואכלו רק חרובים אין לזה התכנות. האבות שמרו רק 7 מצוות בני נח ותו לא! כמו ש-לגוי אסור לשמור תורה כך הם. משה דליאון הוא היה ממולח וגאון שכתב את הזוהר שלצערי נפלו בו גם ראשונים. סיפורי הארי הם הזיות ובדיות. שבעת הרועים זו המצאה. ספרי הרמב"ם הכולל את "מורה נבוכים" הם תורה מסיני , באר את התורה באר היטב,וכל אלה ששרפו ספריו הם צל הרים בהבנת התורה. על כל מילה שלו בורא עולם חתום עליה. מו"ר אבי זצ"ל כתב ספר "אשנב למזרח" ושם דחה את הזוהר בכל מכל כל, בעיניו הכל דברים בטלים. וישכב ראובן פילגש אביו שכב ממש, ולא החליף יצועי אביו. מי שטוען שחז"ל או משה בן עמרם יכלו להחיות מתים אלה דברי הבל". ע"כ נוסח הודעתו.

וכמובן כל דבריו הם שכל ישר ומדוייק. ובימים אלו אני בקשר עמו לקבל את ספרו של אביו שלא יצא עדיין לאור העולם.

אמנם אני יש לי להעיר ולהאיר על דברי הכותב, שאע"פ שאנו מרחיקים הנמנעות, ולא הופכים סיפורים/מדרשים/מליצות לעניינים שבאמת היו. אמנם כלל בידינו, שכאשר במקומות בודדים נאמר, "התרחש נס", או "נעשה בו נס". הנה בהחלט היה שם סוג של נס, ואע"פ שלא היה נס פלאי ויוצא מגדרי הטבע, אמנם היה נס מסויים. כמו שאמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת שבת דף לג עמוד ב): "אזל הוא ובריה טשו בי מדרשא. כל יומא הוה מייתי להו דביתהו ריפתא וכוזא דמיא וכרכי. כי תקיף גזירתא, אמר ליה לבריה: נשים דעתן קלה עליהן, דילמא מצערי לה ומגליא לן. אזלו טשו במערתא. איתרחיש ניסא איברי להו חרובא ועינא דמיא". ע"כ.

והנה התלמוד מעיד ומגיד, "איתרחיש ניסא", כלומר נעשו כאן שתי ניסים בגדרי הטבע:

א) דרך האדמה להוציא מים. אלא שלא היה שם מקודם מים. וכתוצאה מבואו של רשב"י למערה, יצאו מים מן האדמה.

ב) גדל עץ חרובים. ואע"פ שזה לא נס פלאי, כלומר זה לא נס שאינו בגדרי הטבע, כי דרך עץ לגדול באדמה. אבל בכל זאת התלמוד קורא לזה נס, כי לא היה שם קודם לכן.

ובמקומות בודדים בתלמוד נאמר המילים הללו שנעשה בו נס וכל כיוצא, על מנת להבדיל בין מקומות שנעשה נס לבין מקומות שדיברו במשל ומליצה. ועיין במה שכתבתי כאן.

ואם תשאל מה הוא נס שלא בגדרי הטבע? הוי אומר, "תחיית המתים", וכל כיוצא בזה. שאין דרך המתים לחיות. אמנם אדם שהיה חולה אפילו חולה שיש בו סכנה, גם אצלו יקרא "נס" אם יקום מחוליו הקשה. אמנם לא יקרא זה נס פלאי היוצא מגדרי הטבע, כי דרך החולה להתגבר על חוליו. מה שאין כן בתחיית המתים, שאין דרך המתים לחיות. והבן זה היטב.

והנה אם תשאל אתה שואל השאלה, מדוע הקדמתי לך את הדברים הללו? אענה ואומר, מכיון שניכר היטב, שיש אמת גדולה מוסתרת, למרות שהיא מועטה, והאמת הזו נעדרת היא כמו שאמרו לנו חז"ל. אלא שהמונעים את האמת מ-לצאת לעולם, הם רק הרע-בנים הארורים שר"י! אותם אלו שמחפשים להיות קרובים לממסד ולצלחת! ובדיוק כמו העיקשים הארורים ימחה שמם, אלו אשר היו בתימן, אותם אלו שהתנגדו למורי יחיה קאפח זצ"ל ותלמידיו הטהורים, אותם העיקשים שבמותם היה ברכה גדולה לעולם, אותם אלו שכתבו מכתב חרם נגד מורי יחיה קאפח זצ"ל, שחיקי העצמות הללו שלא תהיה להם תקומה אחר שמתו באופן רשמי מהעולם, הם אלו אשר מנעו את הפצת האמת לעולם.

במילים אחרות, מה שאני בא לומר לכבודו, על תחילת דבריך, שכתבת, שבקלות די מרובה ניכר טמטומו של ספר האופל! כלומר האמת כל כך ברורה, שלא יתכן לדון את

החולקים עלינו כ-"שוגגים" בדבר. כלומר, היחס כלפי המאמינים בספר הפרו-נצרות זוהר הוא כזה:

א) אם מדובר באנשים רחוקים או מתקרבים לדת, או שמדובר באנשים שאין להם מודעות כלל לעניני הקבלה, אז דינם כשוגגים בדבר. כלומר שוגגים בעבודה זרה ומינות, לכאורה, כמו בית דין ששגה בעבודה זרה. אמנם אם הוכחת אותם כפי שחייב להוכיחם, ולא קיבלו את התוכחה הזו, דינם כמזידים גמורים. ומספיק שאנשים רחוקים שמעו שיעור תורה קטן שלי, או שמעו שמועה שאני מוכיח שספר הזוהר הוא עבודה זרה, ולא היטו אזנם לשמוע ולחקור, הרי הם מינים גמורים, שהרי הם מאמינים בעבודה זרה, וכל המאמין בעבודה זרה כופר בכל התורה כולה. וכאשר מדובר בספר הזוהר המאני והפגאני, הדבר כאן יותר חמור בהרבה, מכיון שמדובר במינות גמורה, הוצאת לעז על הבורא יתברך, והשמדת התורה שבעל פה היא מסורת בית ישראל.

ב) אם מדובר באנשים "חיים" שנקראים "תלמידי חכמים", "דרשנים" וכן על זו הדרך, שגגת תלמוד עולה להם זדון. כלומר, צריך להתייחס אליהם כמינים גמורים. ובפרט היום, לאחר שכמעט אין "רב" בישראל שלא שמע על השם, "חן שאולוב הכופר בספר הזוהר", ולא טרחו לענות אפילו על אחד ממאמרי, אלא רק תוקפים ומשמיצים, ומנסים להתרחק מדעותי על מנת להיות קרובים לצלחת זבובי מוות יבאישו, בוודאי שהייחס כלפיהם שהם מינים גמורים. שהרי מה שמניע אותם לא לחקור אחר האמת, הוא התאווה הכבוד והשררה.

ושלא נדבר על אנשים שכבר מודעים למקצת מן האמת, והבינו את הסתירות העצומות שבספר האופל, פשוט שאותם "רבנים" שיודעים ומודעים לאמת, אותם רבנים שמפחדים לאבד מעמד, כבוד, כסף, קהל, עוצמה וכל כיוצא בזה. הם אלו שמונעים את האמת מלצאת לעולם, ובמותם יש שמחה עצומה לכלל עם ישראל.

והלא תראה את דברי אשלג בסולמו השבור (הקדמתו לפירוש הסולם, עמ' טז-יז): "ואני כשאני לעצמי, הרי מיום שזכיתי באור השי"ת להתבונן מעט בספר הקדוש הזה לא עלה על לבי לחקור ביחוסו [=למה? ואם מדובר בעבודה זרה?], והא מטעם פשוט, כי לפי תוכנו של הספר, עלה בלבי מעלת יקר התנא רשב"י, לאין ערך יותר על כל התנאים הקדושים, ואם היה מתברר לי בבירור גמור שמחברו הוא שם אחר, כגון ר"מ די ליאון ז"ל, וכדומה, הרי אז, היה גדל אצלי מעלת האיש ר"מ די ליאון ון ז"ל יותר מכל התנאים הקדושים וגם רשב"י בכלל". ע"כ.

ודבריו אלו של אשלג, הם חירוף וגידוף כלפי שמים!! שהרי הוא מודה שאם היה מתברר לו שמדובר במשה די ליאון שר"י, כלומר, אם היה מתברר לו ששקרן מהובל רשע ארור כתבם, היה נעשה אצלו גדול יותר מכל התנאים!! כלומר, אשלג היה מאמין ששקרן ונוכל הוא יותר גדול מכל התנאים הקדושים!! ולא רק זו בלבד, אלא יש בכוחו של שקרן ונוכל, לחלוק על כל התנאים ומסורת תורה שבעל פה!! טמטום כזה עוד לא נראה משחר ההיסטוריה של העם היהודי!!

אסור לשבת אבלות על אח "מין" שמודה בעבודה זרה:

והנה, ביחס לשאלתך, כל שאחיך שמע אותך ואת טענותיך ואפילו במקצת, ועדיין הוא מחזיק מספר הזוהר לקדוש, ולא חקר ולא בדק הדברים, אלא העלים עיניו בכוונת תחילה. הרי הוא מין גמור ומודה בעבודה זרה. וכבר כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ב): "... ספרים רבים חברו עובדי כוכבים בעבודתה [=כמו ספר הזוהר המאגי והפנאני, שלימד] היאך עיקר עבודתה ומה מעשיה ומשפטיה [=שהרי לימד ספר האופל לעבוד את קצר אפים ואת נוקבא אשתו של הבורא, וריבה באלוהות!], צונו הקדוש ברוך הוא שלא לקרות באותן הספרים כלל ולא נהרהר בה ולא בדבר מדבריה, ואפילו להסתכל בדמות הצורה אסור, שנאמר, "אל תפנו אל האלילים", ובענין הזה נאמר, "ופן תדרוש לאלהיהם לאמר איכה יעבדו", שלא תשאל על דרך עבודתה היאך היא, אף על פי שאין אתה עובדה, שדבר זה גורם להפנות אחריה ולעשות כמה שהן עושין. שנאמר, "ואעשה כן גם אני". ע"כ. ומדבריו אנו למדים, שציווי הבורא יתעלה שמו, שאסור לקרוא בספר הזוהר המאגי, ולא נהרהר בו ואפילו לא באחד מדבריו הטמאים!

עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ג – י): "וכל הלאוין האלו בענין אחד הן והוא שלא יפנה אחר עבודת כוכבים וכל הנפנה אחריה בדרך שהוא עושה בו מעשה הרי זה לוקה, ולא עבודת כוכבים בלבד הוא שאסור להפנות אחריה במחשבה. אלא כל מחשבה שהוא גורם לו לאדם לעקור עיקר מעיקרי התורה מוזהרין אנו שלא להעלותה על לבנו ולא נסיח דעתנו לכך ונחשוב ונמשך אחר הרהורי הלב, מפני שדעתו של אדם קצרה ולא כל הדעות יכולין להשיג האמת על בוריו, ואם ימשך כל אדם אחר מחשבות לבו נמצא מחריב את העולם לפי קוצר דעתו...

... מצות עבודת כוכבים כנגד המצות כולן היא, שנאמר, "וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות" וגו' ומפי השמועה למדו, שבעבודת כוכבים הכתוב מדבר, הא למדת שכל המודה בעבודת כוכבים [=כל המודה בספר הזוהר הטמא, כל המאמין שיש בו קדושה] כופר בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם. שנאמר, "מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם". וכל הכופר בעבודת כוכבים [=בספר הזוהר הטמא], מודה בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם והוא עיקר כל המצות כולן". ע"כ.

ולא רק זה בלבד, אלא אם אדם לא למד מעולם את ספר הזוהר המאגי, ואף נמנע ללמוד ממנו. אלא שהודה בפיו שיתכן שיש בו קדושה! כלומר במילים אחרות, אמר על עבודה זרה שהיא אמת בצד מה. על זה כתב רבינו (שם הלכה ו): "כל המודה בעבודת כוכבים שהיא אמת אף על פי שלא עבדה הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודת כוכבים ואחד המגדף את ה' שנאמר והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר את ה' הוא מגדף, לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים כמו שתולין את המגדף ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים ששניהם כופרים בעיקר הם". ע"כ.

ומדבריו אלו אנו למדים כמה כללים חשובים:

א) אין אלהים אחרים חלילה וחס. ואפילו לא במשל! וכל מי שמודה בפיו שאלהים אחרים אכן קיימים, הרי הוא מין גמור!

ב) כל המודה בעבודה זרה, כלומר, כל המודה שיש אלהים אחרים, כל המודה בעניני המאגיה למיניהם, כל המודה בספר הזוהר המאגי והפגאני, הרי זה כופר בכל התורה כולה!

ג) כל המודה בעבודה זרה אע"פ שלא עבד אותה ולא למד בספריהם, אלא רק הזכיר אותה לשבח, או חשב שיש בה אמת, הרי זה כופר בכל התורה כולה!

וכעת נציג בפני הקוראים את דברי המכשף חיים ויטאל (ספר עץ מוות של חיים ויטאל שער המצוות פרשת משפטים סימן ד): **שכתב: "איסור הזכרת שם אלהים אחרים כדכתיב, "ושם אלהים אחרים לא תזכירו"! דע, כי עיקר איסור זה, הוא שלא יזכיר שמו של סמא"ל הנקרא, "אלהים אחרים"!** [כלומר חיים ויטאל בכבודו ובעצמו, מכנה וקורא לישות מסויימת, "אלהים אחרים", ומשמע מדבריו, שאלהים אחרים אכן קיימים! וזה בניגוד לכל מה שכתוב בתורה ובכל יסודות דתינו. ולכן לפי דעתו צריך להזהר לומר סמאל בכל שעות היממה], **ובפרט בלילה, לפי שאז ממשלת החיצונים** [=חיצונים לדעתם, הם חלק מהממשלה של סמאל הנקרא אלהים אחרים], **וכל המזכיר שמו מזכיר כוחו** [=כלומר סמאל הוא לא רק אלהים אחרים, ואין הדבר משל ונמשל! אלא יש לו אף כח! והרי שבדברים האלו הוא מודה בפיו ובלשונו בכח עבודה זרה, ועל פי מה שלמדנו לעיל בשם הרמב"ם, נמצא חירוף וגידוף כלפי שמים]". **ע"כ. ונמצאנו למדים שחיים ויטאל סובר מגדף ומחרף כך:**

א) סמאל הוא ישות קיימת עם ממשלה וצבאות.

ב) סמאל נקרא "אלהים אחרים" – אסור להזכיר שמו שלא להכעיסו חלילה.

ג) מלבד שאסור להזכיר שמו ונקרא אלהים אחרים, יש לו כח מסויים והדבר אינו משל ונמשל.

וכמובן על פי כל יסודות דתינו, בשם התורה, הנביאים, הכתובים, ודברי חז"ל, כל מה שכתבו המקובלים, מדובר בחירוף וגידוף כלפי שמים.

ועלינו לעשות הכל על מנת לבער ולכלות המינות והעבודה זרה מקרבנו. כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ז הלכה א): "מצות עשה היא לאבד עבודת כוכבים ומשמשיה וכל הנעשה בשבילה שנאמר אבד תאבדון את כל המקומות ונאמר כי אם כה תעשו להם וגו', ובארץ ישראל מצוה לרדוף אחריה עד שנאבד אותה מכל ארצנו, אבל בחוץ לארץ אין אנו מצווין לרדוף אחריה אלא כל מקום שנכבוש אותו נאבד כל עבודת כוכבים שבו, שנאמר ואבדתם את שמם מן המקום ההוא, בארץ ישראל אתה מצווה לרדוף אחריהן ואי אתה מצווה לרדוף אחריהן בחוץ לארץ". ע"כ.

"שתי סיבות מדוע אסור להתאבל על אח "מין":

ובעת לאחר שנוכחנו לאמת הברורה, שכל המודה בספר הזוהר ומכריז על קדושתו, או מאמין שיש בו אמת, הרי הוא מחרף ומגדף, והינו מין ועובד עבודה זרה גמור. וכבר הארכנו במאמרים ארוכים להוכיח את בורותו של המכשף הזוהרי כאן.

"סיבה ראשונה":

הנה כתבו חז"ל ורבינו הטהור הרמב"ם ללא פחד, בהלכות אבלות (הלכות אבל פרק א הלכה י): "כל הפורשין מדרכי צבור, והם, האנשים שפרקו עול המצות מעל צוארן, ואינן נכללין [=בעבור מעשיהם] בכלל ישראל בעשיית המצוות, וכבוד המועדות, וישיבת בתי כנסיות, ובתי מדרשות, אלא הרי הם [=מתנהגים] כבני חורין לעצמן, כשאר האומות, וכן המינין [=המודים בטומאת ספר האופל], והמשומדין, והמוסרין, כל אלו אין מתאבלין עליהם, אלא אחיהם ושאר קרוביהם [=מאותם שבעה בני אדם קרובים], לובשין לבנים ומתעטפין לבנים ואוכלים ושותים ושמחים שאבדו שונאיו של הקדוש ברוך הוא, ועליהם הכתוב אומר הלא משנאיך ה' אשנא". עכ"ל.

ומבואר מדברי רבינו, שכל שיש לאדם אח, בן, אבא ואמא, שהאמינו ואחזו בעבודה זרה ומינות, והאמינו שיש כח לעבודה זרה, הרי הם נחשבים, "שונאיו של הקדוש ברוך הוא". וכאשר הם נפטרים מן העולם, רק מן הסיבה הזו לבדה, חייבים ביום שהם נפטרים, להתעטף בלבן, לאכול לשתות ולעשות שמחה גדולה! שהרי אבדו שונאיו של הבורא יתברך!

ולמה הדבר דומה? לאדם שיש לו חולי בגופו, ועל ידי הסרתו יעלם כל החולי מגופו. הנה כאשר יצלח לו ויתרפא מחוליו, לא ישמח? לא יהיה מאושר? רבינו וחז"ל מסבירים, שהמינין וכל כיוצא בהם, כל אלו שונאיו של הקב"ה! כלומר, מי שמודה בספר האופל שהוא אמת, הן מתוך פחדו, הן מתוך יראתו מאחרים, מי שמודה ואומר שהספר הזה, "קדוש", או שיש בו אמת, הרי הוא כמו חולי ממאיר בעם ישראל! וכאשר הוא ימות מן העולם, זו השמחה הגדולה ביותר! ולכן ביום שאח כזה נפטר, או אבא כזה נפטר, התורה שבעל פה, כלומר הקב"ה, מצוה את האדם לשמוח לאכול ולשתות ביום הזה! וכל מי שכופר בדעתו בהלכה הזו, הרי הוא חולק על כל התורה כולה!

"סיבה שניה":

עוד עלה בדעתי לומר, שמי שלא קיבל תוכחה שספר האופל הוא עבודה זרה, והודה בו שיש בו אפילו מקצת מן האמת, יש כאן גם כפירה בתורה שבעל פה! שהרי ספר הזוהר המאגי עוקר דינים והלכות שנמסרו למשה רבינו בהר סיני! וזה בניגוד למי שהאמין רק בעבודה זרה מסויימת והיה מין! שזו רק סיבה אחת לא להתאבל עליו! אמנם כל המאמין בקבלה הארורה והחדשה הטמאה מפי הטומאה, כל האוחז מספר הזוהר לאמת ולא קיבל תוכחה, לא חקר ולא בדק האמת! הנה אסור לשבת עליו אבלות גם מצד זה שכופר בתורה שבעל פה! שהרי

המאמין בספר האופל הטמא, בוודאי שהוא צריך לכפור במסורת תורה שבעל פה! וכמו שהוכחתי כבר כאן.

וכתב רבינו (רמב"ם הלכות ממרים פרק א הלכה א – ב): "**בית דין הגדול שבירושלים הם עיקר תורה שבעל פה, והם עמודי ההוראה ומהם חק ומשפט יוצא לכל ישראל, ועליהן הבטיחה תורה שנאמר על פי התורה אשר יורוך זו מצות עשה, וכל המאמין במשה רבינו ובתורתו חייב לסמוך מעשה הדת עליהן ולישען עליהן. כל מי שאינו עושה כהוראתן** [=כל מי שהולך אחר ספר האופל הפנאני שחולק על מסורת תורה שבעל פה], **עובר בלא תעשה! שנאמר, "לא תסור מכל הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" ... שכל חכם שמורה על דבריהם** [=כמו ספר האופל שהורה על דבריהם, ובוודאי לא היה חכם אלא בסיל מתועב!] **מיתתו בחנק, שנאמר, "והאיש אשר יעשה בזדון" וגו'.**

אחד [החולק על] **דברים שלמדו אותן מפי השמועה והם תורה שבעל פה, ואחד דברים שלמדום מפי דעתם באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, ונראה בעיניהם שדבר זה כך הוא, ואחד דברים שעשאום סייג לתורה. ולפי מה שהשעה צריכה והן הגזרות והתקנות והמנהגות, כל אחד ואחד מאלו השלשה דברים מצות עשה לשמוע להן, והעובר על כל אחד מהן עובר בלא תעשה, הרי הוא אומר על פי התורה אשר יורוך אלו התקנות והגזירות והמנהגות שיורו בהם לרבים כדי לחזק הדת ולתקן העולם, ועל המשפט אשר יאמרו, אלו דברים שילמדו אותן מן הדין באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, "מכל הדבר אשר יגידו לך", זו הקבלה** [למשה מסיני] **שקבלו איש מפי איש". ע"כ.**

עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות ממרים פרק ג הלכה א – ב): "**מי שאינו מודה בתורה שבעל פה** [=ביחס לכל האמור שכתב למעלה], **אינו זקן ממרא האמור בתורה, אלא הרי זה בכלל האפיקורוסין ומיתתו בכל אדם. מאחר שנתפרסם שהוא כופר בתורה שבעל פה מורידין אותו ולא מעלין, והרי הוא כשאר כל האפיקורוסין והאומרין אין תורה מן השמים והמוסרין והמומרין, שכל אלו אינם בכלל ישראל ואין צריך לא לעדים ולא התראה ולא דיינים אלא כל ההורג אחד מהן עשה מצוה גדולה והסיר המכשול". ע"כ. נמצא וברור מן ההלכות הללו של התורה שבעל פה, שאסור בשום אופן לנהוג מנהגי אבלות במי שהאמין שספר האופל אמת' אחר שלא קיבל התוכחה, ובפרט למי שהעלים עינו מכך!**

ומכיון שענין זה רגיש ביחס להורים/אחים וכו'. הוצרך הבורא יתברך להזהיר בתורתו ואמר (דברים פרק יג פסוק ה – יב פרשת ראה): "אַחֲרֵי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם תֵּלֵכוּ וְאֹתוֹ תִירָאוּ וְאֶת־מִצְוֹתָיו תִּשְׁמֹרוּ וּבְקֹלוֹ תִּשְׁמָעוּ וְאֹתוֹ תַעֲבֹדוּ וּבוֹ תִדְבָּקוּן: וְהַנָּבִיא הַהוּא אוֹ חוֹלֵם הַחֲלוֹם הַהוּא יוּמָת כִּי דִבֶּר־סָרָה עַל־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הַמּוֹצִיא אֶתְכֶם| מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהַפְּדֶךָ מִבֵּית עֲבָדִים לְהַדִּיחֲךָ מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוְּךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ לָלֶכֶת בָּהּ וּבָעַרְתָּ הָרָע מִקִּרְבֶּךָ: כִּי יְסִיתְךָ אָחִיךָ בֶּן־אִמֶּךָ אוֹ־בִנְךָ אוֹ־בִתְּךָ אוֹ| אֵשֶׁת חֵיקֶךָ אוֹ רֵעֲךָ אֲשֶׁר כְּנַפְשְׁךָ בַּסֵּתֶר לֵאמֹר נֵלְכָה וְנַעַבְדָה אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ אַתָּה וַאֲבֹתֶיךָ: מֵאֱלֹהֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר סְבִיבֹתֵיכֶם הַקְּרֹבִים אֵלֶיךָ אוֹ הָרְחֹקִים מִמֶּךָּ מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה הָאָרֶץ: לֹא־תֹאבֶה לוֹ וְלֹא תִשְׁמַע אֵלָיו וְלֹא־תָחוֹס עֵינְךָ עָלָיו וְלֹא־תַחְמֹל וְלֹא־תְכַסֶּה עָלָיו: כִּי הָרֹג תַּהַרְגֶנּוּ יָדְךָ תִּהְיֶה־בּוֹ בָרִאשׁוֹנָה לַהֲמִיתוֹ וְיַד כָּל־הָעָם בָּאַחֲרֹנָה:

וְסִקַּלְתִּוֹ בָּ אֲבָנִים וָמֵת כִּי בִקֵּשׁ לְהַדִּיחֲךָ מֵעַל֙ יְיָ אֱלֹהֶ֔יךָ הַמּוֹצִיאֲךָ֖ מֵאֶ֣רֶץ מִצְרַ֑יִם מִבֵּ֖ית עֲבָדִֽים: וְכָל־יִשְׂרָ֥אֵל יִשְׁמְע֖וּ וְיִרָ֑אוּן וְלֹא־יוֹסִ֣פוּ לַעֲשׂ֗וֹת כַּדָּבָ֥ר הָרָ֛ע הַזֶּ֖ה בְּקִרְבֶּֽךָ׃.

ומכאן הדבר פשוט וברור, שאין דבר כזה, "לעלות נשמה"! שהרי אם חז"ל קבעו בכל תוקף שאסור לשבת אבלות על אבא שהיה עובד עבודה זרה! הרי פשוט הדבר וברור, שימי אבלות לא ניתנו על מנת להעלות נשמות! אלא על מנת לחזור בתשובה!

ולאחר שכתבתי ראיתי להוסיף מה ששלח לי ידידי הרב אדיר דחוח הלוי בענין זה שכתב בזה"ל:

במאמר קצר זה הנני מבקש לעיין יחד עמכם בברכתו הייחודית של משה רבנו לשבט לוי, וכך נאמר בתורה בראש פרשת "וזאת הברכה": "וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בֵּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָ אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָ אֵל לִפְנֵי מוֹתוֹ" (דב' לג, א), ולאחר שמשה מברך את ראובן ויהודה הוא אומר כך: "וּלְלֵוִי אָמַר תֻּמֶּיךָ וְאוּרֶיךָ לְאִישׁ חֲסִידֶךָ אֲשֶׁר נִסִּיתוֹ בְּמַסָּה תְּרִיבֵהוּ עַל מֵי מְרִיבָה, הָאֹמֵר לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא רְאִיתִיו וְאֶת אֶחָיו לֹא הִכִּיר וְאֶת בָּנָיו לֹא יָדָע כִּי שָׁמְרוּ אִמְרָתֶךָ וּבְרִיתְךָ יִנְצֹרוּ, יוֹרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב וְתוֹרָתְךָ לְיִשְׂרָ אֵל יָשִׂימוּ קְטוֹרָה בְּאַפֶּךָ וְכָלִיל עַל מִזְבְּחֶךָ, בָּרֵךְ יְיָ חֵילוֹ וּפֹעַל יָדָיו תִּרְצֶה מְחַץ מָתְנַיִם קָמָיו וּמְשַׂנְאָיו מִן יְקוּמוּן".

ושימו לב בבקשה לתרגום אונקלוס שם: "הָאֹמֵר לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא רְאִיתִיו וְאֶת אֶחָיו לֹא הִכִּיר וְאֶת בָּנָיו לֹא יָדָע כִּי שָׁמְרוּ אִמְרָתֶךָ וּבְרִיתְךָ יִנְצְרוּ" – "דְּעַל אֲבוּהִי וְעַל אִמֵּיהּ לָא רָחֵים כַּד חָבוּ מִן דִּינָא, וְאַפֵּי אֲחוֹהִי וּבְנוֹהִי לָא נְסֵיב, אֲרֵי נְטָרוּ מַטְרַת מֵימְרָךְ, וּקְיָמָךְ לָא אַשְׁנִיאוּ" – שעל אביו ועל אימו לא מרחם כאשר נתחייבו בדין, ואינו נושא את פניהם של אחיו ובניו, כי שמרו את משמרת תורתך ואת בריתך לא הפרו. אל מה רומז משה רבנו ע"ה? ובכן, נראה שהוא רומז לחטא העגל, שם קרא משה רבנו בעוז "מִי לַיְיָ אֵלָי", ובני לוי התקבצו סביבו והרגו אלפים בעם שעבד עבודה-זרה (שמ' לב, כו-כט): "וַיַּעֲמֹד מֹשֶׁה בְּשַׁעַר הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמֶר: מִי לַיְיָ אֵלָי? וַיֵּאָסְפוּ אֵלָיו כָּל בְּנֵי לֵוִי, וַיֹּאמֶר לָהֶם: כֹּה אָמַר יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָ אֵל: שִׂימוּ אִישׁ חַרְבּוֹ עַל יְרֵכוֹ עִבְרוּ וָשׁוּבוּ מִשַּׁעַר לָשַׁעַר בַּמַּחֲנֶה וְהִרְגוּ אִישׁ אֶת אָחִיו וְאִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת קָרְבּוֹ, וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי לֵוִי כִּדְבַר מֹשֶׁה וַיִּפֹּל מִן הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא כִּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ, וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה: מַלְאוּ יֶדְכֶם הַיּוֹם לַיְיָ כִּי אִישׁ בִּבְנוֹ וּבְאָחִיו וְלָתֵת עֲלֵיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה".

מה ניתן ללמוד מהשקפות האמת הללו הנלמדות מפסוקי התורה? ובכן, אין להתייחס אפילו לאב ולאם, לאח ולאחות, לבן או לבת, כאשר הינם הולכים בדרכי ההבל ויהבלו, והטענה שמדובר ב"אבא" או ב"אמא" או ב"אח" או ב"אחות" או ב"בן" או ב"בת" – אין לה שום משמעות כאשר הקרובים הללו תועים מרצון ונכשלים ונחבלים בהזיות פגאניות משחיתות. והנאמן לה' חייב לומר לאביו ולאימו "איני מכיר אתכם!", אם הם סוגדים לגדולי-האסלה. זו היא דרך האמת ודרכה של תורה, ועל-כך משבח משה רבנו ע"ה את בני לוי: "כִּי שָׁמְרוּ אִמְרָתֶךָ וּבְרִיתְךָ יִנְצֹרוּ [...] בָּרֵךְ יְיָ חֵילוֹ וּפֹעַל יָדָיו תִּרְצֶה מְחַץ מָתְנַיִם קָמָיו וּמְשַׂנְאָיו מִן יְקוּמוּן".

קצרו של דבר, כל הלכות כיבוד אב ואם בטלות ומבוטלות לא שרירות ולא קיימות, אם ההורים מתעקשים לתעות ולהתעות בהזיות פנאניות ביד רמה. כלומר, כשמדובר במינים: מורידין ולא מעלין. וכאשר מדובר בצאצאי מינים אשר הולכים ככבשים אחרי ההבל, חובה לכל הפחות לעמוד ולומר להם: "איני מכיר אתכם!". ובמלים אחרות, אין לוותר על דרך האמת משום כיבוד אב ואם. והואיל וציווי זה קשה מאד, רק בני לוי נשתבחו בו, הנאמנים לדבר ה' בכל הדורות". ע"כ.

"מי אלו המלאכים"

א) כתב רבינו (רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ב הלכה ג – ד): "כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו נחלק לשלושה חלקים, מהן ברואים שהן מחוברים מגולם וצורה, והם הווים ונפסדים תמיד כמו גופות האדם והבהמה והצמחים והמתכות. ומהן ברואים, שהן מחוברים מגולם וצורה, אבל אינן משתנין מגוף לגוף ומצורה לצורה כמו הראשונים [שנפסדים ומתכלים], אלא צורתן קבועה לעולם בגולמם ואינן משתנין כמו אלו, והם הגלגלים והכוכבים שבהן, ואין גולמם כשאר גולמים ולא צורתם כשאר צורות. ומהן ברואים, צורה בלא גולם כלל, והם המלאכים, שהמלאכים אינם גוף וגויה, אלא צורות נפרדות זו מזו". עכ"ל. וכבר מדבריו אנו למדים, שלעולם אין מלאך "גוף", וגם אינו הופך ל-"גוף", שאם תאמר שיש לו גוף, הרי הוא הפך להיות מין ממיני שני המינים הקודמים.

עוד כתב רבינו דבר מכח קושיה שתבוא על דבריו (הלכה ד'): וז"ל: "ו[לפי דברי שכתבתי קודם לכן, תקשה ותאמר], **מהו זה שהנביאים אומרים שראו המלאך אש ובעל כנפים?** [אענה לך ואומר] הכל במראה הנבואה ודרך חידה [ולא שבאמת כך הם היו], **לומר שאינו גוף ואינו כבד כגופות הכבדים, כמו שנאמר, "כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא", ו**[בוודאי ש]**אינו אש** [חלילה, אינו מורכב מאחד היסודות חלילה], **אלא** [הכל הוא על דרך] **משל** [על מנת לשבר את האוזן מה שיכולה לשמוע]. **וכמו שנאמר, "עושה מלאכיו רוחות". ע"כ. ומדבריו אנו למדים, שמכיון שדברה תורה בלשון בני אדם, והכל בשביל שהאדם יבין מה הוא קורא, כך הוא כמעט ברוב הדברים אשר לא יתכנו, כגון "לבוש" המלאכים, וכן על זו הדרך.**

עוד כתב רבינו (רמב"ם שם הלכה ח – י): "וכל הצורות האלו חיים ומכירין את הבורא, ויודעים אותו דעה גדולה עד למאוד, כל צורה וצורה לפי מעלתה, לא לפי גודלה, אפילו מעלה הראשונה [הדרגה הכי גבוהה במלאכים] אינה יכולה להשיג אמתת הבורא כמו שהוא אלא דעתה קצרה להשיג ולידע, אבל משגת ויודעת יותר ממה שמשגת ויודעת צורה שלמטה ממנה, וכן כל מעלה ומעלה עד מעלה עשירית גם היא יודעת הבורא דעה שאין כח בני האדם המחוברים מגולם וצורה יכול להשיג ולידע כמותה, והכל אינן יודעין הבורא כמו שהוא יודע עצמו. כל הנמצאים חוץ מן הבורא מצורה הראשונה עד יתוש קטן שיהיה בטבור הארץ הכל מכח אמתתו נמצאו, ולפי שהוא יודע עצמו ומכיר גדולתו ותפארתו ואמתתו הוא יודע הכל ואין דבר נעלם ממנו". ע"כ.

"ויראו בני האלהים – מי הם הנפילים"

והנה נאמר בתורה (פרק ו פסוק א-ד פרשת בראשית): "וַיְהִי כִּי־הֵחֵל הָאָדָם לָרֹב עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה וּבָנוֹת יֻלְּדוּ לָהֶם: וַיִּרְאוּ בְנֵי־הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכֹּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה לֹא־יָדוֹן רוּחִי בָאָדָם לְעֹלָם בְּשַׁגַּם הוּא בָשָׂר וְהָיוּ יָמָיו מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה: הַנְּפִלִים הָיוּ בָאָרֶץ בַּיָּמִים הָהֵם וְגַם אַחֲרֵי־כֵן אֲשֶׁר יָבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֶל־בְּנוֹת הָאָדָם וְיָלְדוּ לָהֶם הֵמָּה הַגִּבֹּרִים אֲשֶׁר מֵעוֹלָם אַנְשֵׁי הַשֵּׁם". והנה כבר מפשט התורה, מובן, שאותם

בני האלהים, מיוחסים לאותם הנזכרים בפסוק הקודם, שבו נאמר, שהאדם החל לרוב על פני האדמה, וגם בנות ילדו להם. ומפני מה הדגיש, "ובנות ילדו להם"? וכי בנים לא הביאו לעולם? אלא מפרש התרגום יונתן וכותב, "ויהי כי החלו בני אדם [הכוללים בנים ובנות] להתרבות על פני האדמה ובנות יפות נולדו להם". כלומר מה שהדגישה התורה ואמרה, "ובנות ילדו להם", בא ללמד שנולדו בנות יפות מאוד בצורתם. ומכיון שכך, ראו אותם בני האלהים כי טובות הן במראיהן, ועל ידי כן לקחו להם נשים מכל אשר בחרו.

ותרגם יונתן, "ויראו בני הגדולים את בנות האדם, כי יפות הן, ומתאפרות, ומיפות שערותיהן, ומהלכות בגילוי בשר, והִרהרו [בני הגדולים] לזנות, ויקחו להן נשים מכל שחשקו". ע"כ. והנה מפירושו של התרגום יונתן כבר למדים אנו כמה הרחיק מן ההגשמה, שלא לייחס לבורא יתברך יכולת רביה חלילה, כי הקורא היה עלול לטעות ולומר, שלבורא יתברך יש בנים ומוליד הוא כדוגמת אדם. וחלילה לנו מלחשוב דברים כעורים כאלה על בוראינו.

ולכן תרגם יונתן בחכמתו, "בני הגדולים", כלומר, הכתוב מכנה אותם בשם, "אלהים", להורות על חשיבות וגדולה. כי שם אלהים מורה על גדולה. ומכיון שאותם שחטאו עם בנות האדם היו אנשים גדולים, קרא להם הכתוב, "בני האלהים", ולא שחלילה יש לבורא יתברך ילדים שהוא מוליד, או חלילה יחשוב הטיפש שהבורא יתברך מזדווג, חלילה לנו מלחשוב דברים כאלו על ה' יתברך.

ובמדרש מבואר בשם רשב"י תלמידו של רבי עקיבא (בראשית רבה תיאודור-אלבק פרשת בראשית פרשה כו): "ויראו בני האלהים וגו' – ר' שמעון בן יוחי קרי להון בני דייניה, ר' שמעון בן יוחי מקלל לכל מן דקרי להון בני אלהיא". והרי לך שרבי שמעון בר יוחאי, בעצמו מקלל לכל מי שמפרש את הענין הזה כפשוטו. כלומר, שסובר שלבורא יתברך יש ילדים חלילה, או שסובר שמדובר במלאכים. כל אולו קילל רבי שמעון בר יוחאי.

והנה ידוע מה שאמרו רבותינו בתלמוד (בבלי שבת פח:) בשעה שעלה משה רבינו לקבל את התורה, אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, מה לילוד אשה ביניינו? אמר להן: לקבל תורה בא. אמרו לפניו: חמודה גנוזה שגנוזה לך תשע מאות ושבעים וארבעה דורות קודם שנברא העולם, אתה מבקש ליתנה לבשר ודם? מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים! – אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: החזיר להן תשובה! ... אמר להן: למצרים ירדתם, לפרעה השתעבדתם, תורה למה תהא לכם? שוב מה כתיב בה – לא יהיה לך אלהים אחרים, בין הגויים אתם שרויין שעובדין עבודה זרה? שוב מה כתיב בה – זכור את יום השבת לקדשו כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריכין שבות? שוב מה כתיב בה – לא תשא, משא ומתן יש ביניכם? שוב מה כתיב בה – כבד את אביך ואת אמך אב ואם יש לכם?. ע"ש עוד. ואם בני האלהים אלו המלאכים, כיצד שאלם משה רבינו, "יש לכם אבא ואמא"? והם שתקו ולא ענו. והיה להם לענות, כן! הוא הבורא יתברך אבינו. אלא ודאי, מכיון שהם בריאה בפני עצמה ואין להם לא אב ולא אם. שתקו ולא ענו מילה.

ולכן יונתן עליו השלום, הרחיק כמה שיותר מהגשמה, והרחיק את עניני התשמיש מן ה' יתברך, ואת כל המשתמע מכך, כי לה' יתברך אין גוף ולא דמות הגוף. ובוודאי הדבר שלא מדובר במלאכים. וכיצד יחטאו מלאכים אשר עשויים מאש טהור, עם בנות האדם?

עוד ניתן ללמוד ולהסיק, שלא בחינם נפלו אותם בני האדם החשובים עם בנות האדם היפות, אלא הסיבה עצמה גרמה לכך, שאותם בנות יפות פיתו אותם באיפור אשר שמו, ובלבוש אשר הלכו, ובנילוי בשר אשר פרצו, ובכך נפלו אותם בנים חשובים. ובא התרגום יונתן ללמדנו, שלא נחשוב כי סתם בלא סיבה טובה, חשקו אותם אנשים חשובים בבנות האדם, אלא רק בעבור שפיתו אותם נפלו בכך. ויש ללמוד מכך, שאין אדם בעולם, אפילו הגדול והחשוב ביותר, שיוכל לעמוד בפיתוי האשה. כי פיתויה גדול עד מאוד!

והנה כתב הרד"ק, "ויהי כי החל האדם – מין האדם". וכתב כן על מנת שלא תחשוב שמדובר באדם מסויים וידוע. אלא מה שכתוב, "האדם", מין ממיני האדם. להבדיל מן הבהמה. ומה שאמר "ובנות ילדו להם – אין צורך לומר זה, כי אי אפשר לעולם בלא זכרים ובלא נקבות, אלא היה הסיפור הזה על הבנות, לפי שטעו אחריהם, והן [אותן הבנות, הן אלו ש] גרמו השחתת הארץ, כמו שמספר והולך".

והנה מה שכתב התרגום יונתן (בראשית פרק ו פסוק ד): "שמחזאי ועוזיאל הם נפילים מן השמים, והיו בארץ בימים ההם, ואף אחרי כן, כשעלו בני הגדולים אל בנות האדם וילדו להם, המה נקראים אנשים שמעולם אנשי שמם". ע"כ. בוודאי שאין הדבר כפשוטו. וגם הרד"ק הרגיש בזה, וכתב שהוא רחוק מן הדעת לפרש הענין כפשוטו. כמו שכתב, "ויראו בני אלהים – בני השופטים והגדולים ומנהיגי המדינות, כי הם נקראו אלהים, כמו "אלהים לא תקלל" (שמות כ"ב) והדומי' לו, וכן תרגום אונקלס, "בני רברביא", ודרש, "עזא ועזאל" רחוק [אם תפרשהו כפשוטו]. ובב"ר (כ"ו) רבי שמעון בן יוחאי מקלל לכל מאן דקרא להו בני אלהים [כלומר רבי שמעון בר יוחאי מקלל לכל מי שסובר שהיו אלו מלאכים]. ע"כ. עוד כתב הרד"ק, "הנפילים הם הענקים [מבני אדם, שגבוהים מאוד], ויקראו נפילים, ואם הם גבוהים מאוד ממדת שאר בני אדם, והטעם [שנקראו נפילים, מכיון] שיפול הרואה אותם מרוב תמהון ובהלה, וכן "ואולם הר נופל יבול" (איוב י"ד) אמר כי בימים ההם היו בארץ אנשים בעלי קומה יתרה מאוד, והסבה כמו שכתבנו באריכות ימי הנזכרים שהיו יחידים, כן היו הנפילים יחידים ביתרון מדת גופם, והם נקראים נפילים וענקים". ע"כ. ע"ש.

ולמדים אנו מדבריו, כמה שכל ישר היה לרד"ק, שאין המילה נפילים מורה על מלאכים חלילה. אלא על שם שכל מי שרואה אותם מתפחד ונופל ממראיהם. וכך תרגם אונקלוס, "גיבריא הוו בארעא ביומיא האנון ואף בתר כן דעלין בני רברביא לות בנת אנשא וילדן להון אנון גיבריא דמעלמא אנשין דשמא". ויוצא שפירש, נפילים – גיבורים. לא מלאכים חלילה.

ודע שכבר כתב הרמב"ם על אותם שטעו, שגו, והבינו דברי הדרש כפשוטם. וסובר רבינו שהם הם אלו שהחריבו וגרמו להרס התורה, והולידו הזיות קשות בעם ישראל. ונביא דבריו

בקצרה (סנהדרין פרק י' משנה א'): "**וממה שאתה צריך לדעת, שדברי חכמים עליהם השלום, נחלקו בהם בני אדם** [בהבנתם, באופן פירושם, ובתכלית ענינם. ונמנים אותם בני אדם] **לשלוש כתות: הכת הראשונה, והם רוב** [מבני אדם] **אשר נפגשתי עמהם, ואשר ראיתי חבוריהם** [המשובשים], **ואשר שמעתי עליהם** [ועל דבריהם המפורסמים, וראיתי ש] **מבינים אותם,** [כלומר את דברי חז"ל] **כפשוטם** [ממש], **ואינם מסבירים אותם** [לעומק כוונתם] **כלל,** [ואינם חוקרים לעיקר כוונתם הגדולה אשר ביוונו אלו השלימים], **ונעשו אצלם,** [כלומר אצל אותם בני אדם הנקראים בפי רבינו "הכת הראשונה"], **כל הנמנעות** [נמנע הוא דבר אשר לא יכול להתכן בגדרי הטבע אלא דווקא באורח נס פלאי ורחוק. והם, אותם אנשי הכת הזו, פירשו כל הדברים שאמרו חז"ל, שלא יכולים להיות בגדר הטבע אם לא בנס גמור, ועשו אותם את כל דבריהם] **מחוייבי המציאות,** [כלומר שכך זה היה ממש, בעבור שהוצרכו לפרש הדברים כפשוטם לפי רוב שיבושם].

ולא עשו כן [אותם המפרשים, וכותבי ספרים, ומגידי השיעורים] **אלא** [רק] **מחמת סכלותם בחכמות** [השלימות], **וריחוקם מן המדעים** [האמיתיים]. ו[בוודאי] **אין בהם** [באותם אנשי התורה ואלו שנקראים חכמים אשר מפרשים כל דבר כפשוטו, אין בהם] **מן השלימות** [האמיתי], **עד כדי שיתעוררו על כך מעצמם.** ו[מכיון שרוב בני התורה וכותבי הספרים הולכים בדרך זו, מחמת סיבה זו] **לא מצאו** [אפילו אחד] **מעורר שיעוררם** [על טעות וסכלותם], **ולכן חושבים הם, שאין כוונת חכמים בכל מאמריהם המחוכמים, אלא מה שהבינו הם מהם, וש**[כל דבריהם] **הם כפשוטם. ואף על פי** [שנראה לעין כל ופשוט הדבר], **שיש בפשטי מקצת דבריהם מן הזרות** [כלומר כל ילד יודע להבחין וידע לתמוה, אם תפרש כל אמרה של חז"ל כפשוטה, כי הדברים לא יתכנו בטבע אנושי]. **עד כדי** [כך] **שאם תספרנו כפשוטו להמון העם** [כאותו כת הראשונה שכך דורשים הדברים ברבים], **כל שכן ליחידיהם, היו נדהמים בכך** [תמהים שואלים] **ואומרים, "היאך אפשר** [איך יתכן] **שיהא בעולם אדם שמדמה דברים אלו, וחושב** [בדעתו הטפשית] **שהם דברים נבונים, וכל שכן שימצאו חן בעיניו".**

והכת הזו המסכנה, רחמנות על סכלותם, לפי שהם [באותם פירושיהם שפירשו על פי פשוטם של דברים ולא התבוננו לדבריהם העמוקים של רבותינו. כביכול חשבו שכבך הם] **רוממו את החכמים לפי** [סכלותם ו]**מחשבתם,** ו[האמת הברורה היא, שפעלו להיפך הגמור! כי בפירושיהם שנתנו וכתבו דברים זרים כאלו], **אינם אלא משפילים אותם בתכלית השפלות,** ו[הצרה הגדולה ביותר, שאותם המפרשים אפילו] **אינם מרגישים בכך! וחי ה'** [הריני נשבע בשמו של ה' יתברך], **כי הכת הזו** [המסכנה, הם אלו ה]**מאבדים הדר התורה,** ו[לפי האמת] **מחשיכים זהרה, ועושים** [הם, את] **תורת ה' בהיפך המכוון בה, לפי שה' אמר על חכמת תורתו, "אשר ישמעון את כל החוקים האלה וכו',** [דווקא דברים אשר נשמעים על אחרים, ולא דברים שאינם נשמעים!]. **והכת הזו דורשין מפשטי דברי חכמים, דברים אשר אם ישמעום העמים, יאמרו רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה". ע"כ.**

ומבואר יוצא, שכל מי שיפרש את דברי יונתן, או כל מדרש שהוא, שנראה מתוך הדברים, שירדו מלאכים ממש ונפלו עם בנות האדם, הרי הוא סכל בור ואין בו מן השלימות בכלל. ולא רק זה, הרי הוא הרס את התורה והחשיך את היופי שלה. ועל הקורא בקוראו דברים אלו, להתבונן ולחקור מה היתה כוונת יונתן, או כל מדרש אחר אשר כתב את הדברים הללו. ולכן רשב"י קילל והפריז בלשונו, לכל מי שכתב או חשב שהיו אלו מלאכים שירדו מן השמים ונפלו עם בנות האדם.

"מי זה השטן"

ונאמר באיוב (פרק א פסוק ו): "וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים לְהִתְיַצֵּב עַל־יְהוָה וַיָּבֹא גַם־הַשָּׂטָן בְּתוֹכָם". וכתב רב סעדיה גאון בפירושו לאיוב (א ו): "תרגמתי, "בני האלהים", [בלומר], "נכבדי ה'", כפי שידוע באומה [היהודית. ולא כמו אותם ההוזים שמדובר במלאכים חלילה, ומעלים בדעתם המשובשת שהם נקראים "בני האלהים". והוא] כעין אומרו (דברים פרק יד פסוק א פרשת ראה): "בָּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם לֹא תִתְגֹּדְדוּ וְלֹא־תָשִׂימוּ קָרְחָה בֵּין עֵינֵיכֶם לָמֵת". ו[כן] אמר (שמות פרק ד פסוק כב): "וְאָמַרְתָּ אֶל־פַּרְעֹה כֹּה אָמַר יְהוָה בְּנִי בְכֹרִי יִשְׂרָאֵל". ואמר (דברים פרק לב פסוק ה פרשת האזינו): "שִׁחֵת לוֹ, לֹא בָנָיו מוּמָם, דּוֹר עִקֵּשׁ וּפְתַלְתֹּל". וכל הדומה לכך. והיה לאותם אלו הנכבדים [שנקראו "בני האלהים"], ימים שמתקבצים בהם לעבודה ולעניני המשמעת במקום מיוחד בימים ידועים. כאמרו, "ויהי היום ויבואו בני האלהים". והיתה ההתכנסות לעבודה, שהרי אמר, "להתיצב על ה'" ... אבל [מה שאמר] "השטן", הוא באמת אחד מבני אדם [ולא "מלאך" חלילה], כעין מאמר הכתוב (מלכים א פרק יא פסוק יד): "וַיָּקֶם יְהוָה שָׂטָן לִשְׁלֹמֹה אֶת הֲדַד הָאֲדֹמִי מִזֶּרַע הַמֶּלֶךְ הוּא בְּאֱדוֹם". ואמר עוד (מלכים א פרק יא פסוק כג): "וַיָּקֶם אֱלֹהִים לוֹ שָׂטָן אֶת־רְזוֹן בֶּן־אֶלְיָדָע אֲשֶׁר בָּרַח מֵאֶת הֲדַדְעֶזֶר מֶלֶךְ־צוֹבָה אֲדֹנָיו". ושני אלה [וראי היו] בני אדם. וכמו שאמר הכתוב על יהושע בן יהיצדק (זכריה פרק ג פסוק א): "וַיַּרְאֵנִי אֶת־יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עֹמֵד לִפְנֵי מַלְאַךְ יְהוָה וְהַשָּׂטָן עֹמֵד עַל־יְמִינוֹ לְשִׂטְנוֹ". והיה זה אדם.

ואם תשאל באיזה אופן משתמש המקרא במילה זו? נענה ונאמר, שהיא נאמרת על בני אדם האויבים זה את זה במקומות רבים במקרא. וסבירא רחוקה היא, שיהא השטן הזה מלאך. כי אנשי היחוד בדעה אחת, שהבורא יתרומם ויתהדר ברא מלאכיו מקורבים בהשגה, בידעו שהם לא ימרוהו, כמו שבחר נביאים לשליחותו בידעו שהם לא ימרוהו. והשטנה לנכבדים הצדיקים מן העבירות החמורות, ומי שמדמה כי זה המשטין על איוב היה מלאך, הרי עשה את המלאכים ממרים [חוטאים], וחלק על מה שאנחנו בו בדעת אחת.

ואתה דע יחנך ה', כי לנפש שלושה כוחות, התבונה, הכעס, והתאווה. כח התבונה הוא, שבו מבחין האדם את הנכון מן הטעות, ובו מבחין האמת מן השקר. וכח הכעס הוא, אשר בו מתעורר החי לאומץ ולהעזה, ולנקמה, והשגת המותרות. אבל כח התאווה, הרי בו יתאווה החי, למזון, ולמשגל, ויתר הצרכים. ודע עם זאת, כי תואר צדקת האדם שיהיו שני הכוחות, כלומר כח הכעס, והתאווה, נכנעים לתבונה, ואם גבר עליה אחד מהם, יהיה זה עוול וחטא. ומי שאפשרי לדעתו [המשובשת] שיהיו המלאכים מקנאים, שהקנאה היא אחת ממיני הכעס, תחייב עם זה, לאפשר הנחת פעולות התאוות למלאכים, והם האכילה והשתיה והתשמיש, ויתר הדברים הנגעלים הבזוים אשר נצר ה' את מלאכיו מהן. כל שכן שכבר קדם בידיעתו שהם לא ימרוהו, לפיכך לא יתכן שיהא בפועל מה שקדם בידיעתו, כי הדברים, אילו היה סופם שיהו היפך הנחה שהנחנו, היה בוודאי כבר ידוע לפניו יתברך שיהיה כך. ואיך יבראם שימרו אותו יתברך? וכבר הגיעני אל אחד החיצונים [הכונה מינים וכופרים], שחלק בזה, עד שדימה כי השטן האמור הוא מלאך. ושהקנאה והתחרות והשאפתנות אפשרי שיהו בפועל מצד המלאכים, כפי שטעה [בדעתו המשובשת] בפרשת איוב, וקנאת השטן בו. וראה [בעל ההזיה

הזן] שלא תהא שטתו שלימה, אם לא יאמר [גם] שהמלאכים אוכלים ושותים, ולכן סתם פרצת שטתו ואפשר אותם. ושוב ראה עוד כי בהניחו עליהם את זאת, יתחייב להניח להם גם המשגל והתשמיש. והניח גם את זה, וטען, כי פרשת "ויראו בני האלהים" – הם המלאכים שבאו הביאות האסורות בנופלים מן השמים, ונעשו בני אדם. והמעיד לכך דמיון [לפי שכלם המשובש והכפרני], **במה שנאמר** (תהלים פרק פב פסוק ו – ז): "אֲנִי־אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ". [הרד"ק מבאר במקום, "אני אמרתי אלהים אתם – כי השופטים נקראו אלהים, [מתי?] **כשהם שופטי אמת, כמו שאומר** (שמות כב, ח): **עד האלהים יבא דבר שניהם. ועליהם נאמר** (דברים י, יז): "אלהי האלהים ואדוני האדונים".]. **ולא השאיר** [זה הבער המין] **תועבה ולא מגרעת שלא בה את המלאכים, והכל בהתאם ליסוד הזה שלו, ובדה את כל הזרויות הגדולות הללו בגלל חוסר ידיעתו פירושי המלים שבשפה**". ע"כ תוכן דבריו.

ויוצא שמי שסובר שירדו מלאכים וחטאו עם נשים, לא רק שהוא סכל בור וטיפש, אלא הוא מין וכופר, המייחס למלאכים אשר עשויים מאש, תאוות בהמיות, ומעלה על דעתו סתירה גמורה, שהרי למלאכים אין בחירה, וכיצד ה' יברא מי שאין לו בחירה להמרות את רצונו? כמה איוולת ושטות זו. ודעה זו נכנסה לעם היהודי במאות השנים אחרונות, והרסה כל פינה טובה ביהדות.

ומכיון שיש לאדם יש בחירה, שנאמר (דברים פרק ל פסוק יט פרשת נצבים): "הַעִדֹתִי בָכֶם הַיּוֹם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ הַחַיִּים וְהַמָּוֶת נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה וּבָחַרְתָּ בַּחַיִּים לְמַעַן תִּחְיֶה אַתָּה וְזַרְעֶךָ". **לכן הוא זה שיכול להמרות. וכמו שכתב רבינו** (רמב"ם הלכות תשובה פרק ה הלכה א – ג): "**רשות לכל אדם נתונה אם רצה להטות עצמו לדרך טובה ולהיות צדיק הרשות בידו, ואם רצה להטות עצמו לדרך רעה ולהיות רשע הרשות בידו, הוא שכתוב בתורה הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע, כלומר הן מין זה של אדם היה יחיד בעולם ואין מין שני דומה לו בזה הענין שיהא הוא מעצמו בדעתו ובמחשבתו יודע הטוב והרע ועושה כל מה שהוא חפץ ואין מי שיעכב בידו מלעשות הטוב או הרע וכיון שכן הוא פן ישלח ידו.**

אל יעבור במחשבתך דבר זה שאומרים טפשי אומה"ע ורוב גולמי בני ישראל שהקב"ה גוזר על האדם מתחלת ברייתו להיות צדיק או רשע, אין הדבר כן אלא כל אדם ראוי לו להיות צדיק כמשה רבינו או רשע כירבעם או חכם או סכל או רחמן או אכזרי או כילי או שוע וכן שאר כל הדעות, ואין לו מי שיכפהו ולא גוזר עליו ולא מי שמושכו לאחד משני הדרכים אלא הוא מעצמו ומדעתו נוטה לאי זו דרך שירצה, הוא שירמיהו אמר מפי עליון לא תצא הרעות והטוב, כלומר אין הבורא גוזר על האדם להיות טוב ולא להיות רע, וכיון שכן הוא נמצא זה החוטא הוא הפסיד את עצמו, ולפיכך ראוי לו לבכות ולקונן על חטאיו ועל מה שעשה לנפשו וגמלה רעה, הוא שכתוב אחריו מה יתאונן אדם חי וגו', וחזר ואמר הואיל ורשותנו בידינו ומדעתנו עשינו כל הרעות ראוי לנו לחזור בתשובה ולעזוב רשענו שהרשות עתה בידינו הוא שכתוב אחריו, נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה וגו'".

ודבר זה עיקר גדול הוא, והוא עמוד התורה והמצוה, שנאמר ראה נתתי לפניך היום

את החיים, וכתיב ראה אנכי נותן לפניכם היום, כלומר שהרשות בידכם וכל שיחפוץ האדם לעשות ממעשה בני האדם עושה בין טובים בין רעים, ומפני זה הענין נאמר מי יתן והיה לבבם זה להם, כלומר שאין הבורא כופה בני האדם ולא גוזר עליהן לעשות טובה או רעה אלא הכל מסור להם. ע"כ.

ובוודאי שכל אלו הדברים לא שייכים במלאכים. שאם כן מדוע שתקו למשה רבינו בעת שאמר להם, "מצוות יש לכם"? וכמו שאמרו רבותינו בתלמוד (בבלי שבת פח:) בשעה שעלה משה רבינו לקבל את התורה, אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, מה לילוד אשה בינינו? אמר להן: לקבל תורה בא. אמרו לפניו: חמודה גנוזה שגנוזה לך תשע מאות ושבעים וארבעה דורות קודם שנברא העולם, אתה מבקש ליתנה לבשר ודם? מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים! – אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: החזיר להן תשובה! ... אמר להן: למצרים ירדתם, לפרעה השתעבדתם, תורה למה תהא לכם? שוב מה כתיב בה – לא יהיה לך אלהים אחרים, בין הגויים אתם שרויין שעובדין עבודה זרה? שוב מה כתיב בה – זכור את יום השבת לקדשו כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריכין שבות? שוב מה כתיב בה – לא תשא, משא ומתן יש ביניכם? שוב מה כתיב בה – כבד את אביך ואת אמך אב ואם יש לכם". ע"ש עוד. ורצו ללמד אותנו חז"ל, שלמלאכים אין בחירה, ומכיון שכך, ודאי כי לא יכולים לחטוא.

ויותר מזה יש לי לומר, שהנה לא מזמן ראיתי אור גדול בחיי, וזה היה כאשר קמו כמה אינשי בדברי נרגן, לא ראויים למנין ולא ראויים לחשבון, מתלהמים על דברי, ופותחים פיהם המשובשת לרעה, וכל דבריהם בחשכה יהלכו, זבובי מוות יבאישו, ועליהם נאמר (קהלת פרק י פסוק יב): "וְשִׂפְתוֹת כְּסִיל תְּבַלְּעֶנּוּ". והסכלות תרבה דברים אשר לא ידע, ונמשכו אחר דעות כוזבות ודעות רעות, אשר מהם הזהיר הנביא הגדול אשר לא היה כמותו ולא יהיה, הוא משה רבינו עליו השלום, אשר ידע כל דבר ודבר בתורתינו הקדושה, וכל סודות התורה מונחים בחיקו, והעבירם בקבלה האמיתית האחת והיחידה, היא קבלה למשה מסיני. כמה כסיל נבער ולא חכם צריך להיות, בכדי לא להבין דבר זה שהוא פשוט לכל מבין. ועליהם אני אומר, וילכו אחר ההבל ויהבלו. כמו שראיתי לא מזמן דברי כפירה של ממש, ראויים הדברים לפח האשפה ולא לגניזה. ומה אומרים בדעתם המשובשת והכפרנית? "שמשה רבינו גדול הנביאים, לא השיג החכמה של סודות התורה". עפרא לפומיה! פה ידבר רעה וסרה על מקבל התורה ומעבירה. ובחוצפתם הגדולה ממשיכים להתלהם עלי, ולא לקבל הדברים, מרוב גאוותם הסרוחה שעליה נאמר, "תועבת ה'", נסתם ליבם! ומוחם עמוס במחשבות מינות קשות, וכורה שחת בה יפול! וקרוב יום אידם. ובתוך כל אלו הדברים זרח אור בחיי, ומצאתי לי חבר נאמן לקבלה האמיתית של משה רבינו עליו השלום, והוא החכם השלם, אשר מעטים שמעו עליו, נקרא שמו בישראל רבי יעקב אַנְטוֹלי, חי בזמן הרמב"ם, וכתב ספר מלא ביסודות אמיתיים ונכונים. נקרא שמו, "מלמד התלמידים". תוכנית הספר, סגנונו, אופן הרצאתו ונמוקיו שונים המה לגמרי מספרי הדרשות שקדמוהו. כל דרשה ודרשה של הדרשן רבי יעקב אַנְטוֹלי, אינה העתקה של דרשות הקדמונים, אלא מאמר מקורי בפני עצמו, שיש לו נושא מיוחד, והדרשן הולך ומברר את רעיונו המרכזי בפסוקים מן התורה ובדרשות חז"ל,

ואגב זה, הוא מבאר את הכתובים והמאמרים בחקירה הגיונית. וראיתי מאמר אחד מדברי חכמתו, ושמח ליבי על ישרות שכלו. והוא במה שדברנו בו לעיל, שכל הנותן בדעתו שיש כח וממשלה ביד גורמים אחרים חלילה, הרי זה הפסיד הכל. וכתב הוא כך (ספר מלמד התלמידים לשבת שובה): "וכפי זה הענין צריך שיובנו שני המאמרים האלה, צדיקים ילכו בם דרך ישרה, ופושעים יכשלו בם. ובהם וכיוצא בהם נכשלו המאמינים בזה, שהרי מצאו שם [שכתוב במדרשים מפוזרים], "הפיל סמאל וכת שלו ממקום קדשו מן השמים". [ואמרו המשובשים בדעתם], "הרי נמצא במאמר הזה נפילתם מן השמים". ובמאמר האחר [מדברי המדרשים] נמצא שהיה סמאל השר הגדול שבשמים והוא הוא שהתעה האדם.

וחלילה [לאדם] מהאמין דבר זה כפשוטו, כי בהאמין הדבר הזה כפשוטו [ולא יבין האדם שכל זה משל וחידות עמוקים, כמו שכתב הרמב"ם בפירוש המשניות (פרק י' משנה א' סנהדרין)], יאמינו שתי אמונות בטלות ורעות מאד [אשר מחריבים את היהדות]. האחת: ביחס הקנאה למלאכים, שהם קדושי עליון, ואין להם דבקות בחומר, וידוע שהקנאה קנין מקניני האדם הדבקים במשיגי החומר. וזה דבר מפורסם בכל האומות, שהנפש לא תחטא לולי דבקותה בחומר, ואיך יחטאו המלאכים שהם נבדלים מכל חומר? עד שיקנאו להחטיא האדם?

והשנית: היא כפירה גמורה [בלומר מינות גמורה] בהאמין שהשם יתברך ברא כת מושלת על האדם להחטיאו ולגרום כל רע וכל הפסד. אין זה רק כדברי [הכופרים היוונים או הנוצרים] אלה שאומרים, ששני אלוהות הן. אחד טוב, ואחד רע. ועל הכפירה הרעה הזאת שיצאה קודם מתן תורה בארץ מצרים שיצאו אבותינו משם, ובארץ כנען שבאו לירשה. הקפידה התורה מאוד, וכדי למחותה, הזהירה אזהרות רבות.

ו[לצערינו הרב] עם הכל [בלומר, עם כל אזהרות התורה להרחיק הרבה מן מחשבות כעורות כאלו וכיוצא בהם, עדיין] נשארה האמונה בתוכם [שיש כוחות אחרים המנהיגים את בני האדם], עד ש[בדעתם המשובשת] היו זובחים לשדים, כמו שאמר, "יזבחו לשדים לא אלוה חדשים מקרוב באו", ואמר, כי הם חדשים שהתחדשו בליבות הפתאים, ומקרוב באו במחשבתם הרעה, לא שהיה להם מציאות [חלילה].

ועל דבר זה והנמשך אחריו, נחתם גזר דין על אבותינו ועלינו, להגלותינו בין האומות, כמו שאמר, "הם קנאוני בלא אל, כעסוני בהבליהם, ואני אקניאם בלא עם, בגוי נבל אכעיסם". וגוי נבל, נאמר על ישמעאל שחוקיו נבלים, והם שבאו באחרונה להכעיסנו, כדרך הזכרת הכתוב, "ויי הצדיק", [הוא יתברך] מדד לנו מדה כנגד מדה [במו שעם ישראל חשבו דעה משובשת שיש "סמאל" שמסיט אותם לעבירות, ויש ממשלת טומאה המנהיגה את האדם, כך בדיוק] המשיל בנו לא עם, [וכל זה] כנגד הממשלה והאלוהות שנתנו אבותינו ללא אלוה והכעיסנו בחוקי גוי נבל, שהם חוקים לא טובים והבלי נבלה כנגד הבלי החוקים שהכעסנו בהם ה', הם שלמדנו מן האומות הקדומות שהם נמשכים אחר האמונה הבטלה ביחס הממשלה האלוהית לזולתו מלאכים או שדים או צבא השמים.

ו[בכדי] למחות הדעת הבטל הזה, בא עיקר הקורבן במקום קדוש ידוע, כמו שאמר, ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעירים, והם השדים [שהם לא קיימים. ובדיוק כמו שאלהים אחרים לא קיימים, כך השדים אינם קיימים]. כמו שביאר בהוכיחו אותם, "יזבחו לשדים לא אלוה", וכן תרגם אנקלוס, "ולא יזבחון עוד ית דבחיהון לשדין", ושאר המצות הנגררות בפרשה ההיא זאת היא הכונה בהם, כאזהרת אכילת הדם, וכמצות כסוי הדם, לפי שהיתה אמונתם הרעה שהדם מזון השדים, ועליו יתחברו ויעשו רצון עובדיהם". ע"כ דבריו הנפלאים, ויוצא שכל מי שמאמין שהבורא יתברך ברא כת המושלת על האדם, ויש מלאך שנקרא, "סמאל" שמסית את האדם לחטאים, ואותו אדם צריך להכניע, הרי הוא כמי שסובר ששני אלוהות הן חלילה. ולא נפל מדבריו ולו דבר אחד, ועברו כמעט שמונה מאות שנה מדבריו, וכל דבריו דברי נבואה של ממש. ומה שכתב ספר מלמד התלמידים הם חותמת לכך שכל הצרות שיש לעם ישראל הם בעבור מחשבות מינות כאלו וכיוצא בהן שנכנסו ביהדותנו הטהורה.

תשובה ל-מגיבים הנחותים

הנה בזמן האחרון, קורא דבר ענק בעם ישראל, עם ישראל החכם והנבון עובר שינוי עצום, שינוי לטובה, שינוי לברכה, חוזר למקורותיו הטהורים, להלכה למשה מסיני, למסורת מסודרת וברורה, להלכה ברורה ונקיה, להלכה זכה מכל רבב של מינות. זכינו לקבל על עצמינו את הוראות רבינו הטהור הרמב"ם אשר לא עזב ולא נטש את מסורת חז"ל הטהורים. והם בעלי המשנה ושני התלמודים הטהורים הבבלי והירושלמי. לומר את האמת, לא ציפיתי שהשינוי יהדהד כל כך מהר בליבות בני אדם, אבל אני מקבל עשרות תגובות ביום, אנשים רוצים לחקור, לדעת, להבין, מה קרה ליהדות ישראל. וכאשר חוקרים, מבינים, שיש כאן נטישה ברורה של מסורת חז"ל. השקפות אליליות ומינות רצופה, בין במחשבה בין במעשה.

והפלא הגדול ביותר, שכאשר התחלתי לדבר בנושאים הללו לפני כחצי שנה, לא מעט בני אדם החלו לעזוב את השיעורים, בחושבם כי משהו עמי לא בסדר וכו'. אולם בכל שיעור ושיעור, אני רואה אותם חוזרים על עקבותיהם, ובפיהם דבר אחד: "חקרנו, בדקנו, אתה צודק, כמה שקשה להודות בזה, כמה שהמחיר הוא יקר, אתה פשוט צודק, אין מילים אחרות". והרי לך קורא נעים, כי איני בודה את הדברים מליבי, איני שולף אותם מרעיוני. אלא התעוררתי לכך בעקבות התבוננות במצב העם, ובדברי הפוסקים שנצמדו למסורה, ועשיתי חשבונות עם עצמי, מה קרה במשך השנים. ואז הבנתי היכן התחיל השינוי.

אבל מדי פעם יש כמה תועים בדרך. ונציג את תגובת הטועים מדי פעם בפעם. ערוץ יוטיוב בשם "ברית קודש" הגיב לי כך: "המלאכים ירדו בשר ודם. ה' יעזור כמה שאתה מבלבל ומסלף את התורה". ע"כ דברי השיקוץ המבלבל והמוציא שם רע על חבירו.

הגבתי לו כך: נאמר בתורה (בראשית פרק ו פסוק א – ד): "וַיְהִי כִּי־הֵחֵל הָאָדָם לָרֹב עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה וּבָנוֹת יֻלְּדוּ לָהֶם: וַיִּרְאוּ בְנֵי־הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכֹּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה לֹא־יָדוֹן רוּחִי בָאָדָם לְעֹלָם בְּשַׁגַּם הוּא בָשָׂר וְהָיוּ יָמָיו מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה: הַנְּפִלִים הָיוּ בָאָרֶץ בַּיָּמִים הָהֵם וְגַם אַחֲרֵי־כֵן אֲשֶׁר יָבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֶל־בְּנוֹת הָאָדָם וְיָלְדוּ לָהֶם הַמָּה הַגִּבֹּרִים אֲשֶׁר מֵעוֹלָם אַנְשֵׁי הַשֵּׁם". והנה הבערים הללו שמקשים עלי לחינם, לא שמו לב בכלל לדברים פשוטים הכתובים כאן. הפרק מתחיל ומדבר במי? בבני אדם! כמו שאומר, "ויהי כי החל האדם", הרד"ק מעיר במקום שמדובר במין אדם, כלומר לא באדם הראשון עצמו, וכתב זה, שלא יחשוב הקורא שמדובר באדם הראשון. אלא מדבר בבשר ודם אנושי שהוא תולדה של אדם וחוה, ולא מלאך חלילה וחס.

ואז באותו הקשר נאמר, "ויראו בני האלהים וכו'". ואז בפסוק הבא אומר, "לא ידון רוחי באדם לעולם, בשגם הוא בשר", כלומר, העונש הזה בא על עבירות של בשר ודם, ולא על מלאך חלילה. ולכן העניש דווקא את בני האדם. וממשיך ואומר, "הנפילים היו בארץ". ומי הם הנפילים? בני אדם גבוהים מגדר הרגיל כמו גולית, שגובהם מגיע ל: 3 – 4 מטר לפחות. ונקראים נפילים, על שם שכל מי שרואה אותם נופל מן הפחד. (ע"פ הרד"ק).

והנה כל זה כתבתי מן השכל הישר והברור ולאחר מכן שמחתי שכמו שפרשתי כן כיוונתי לגאון הגדול רבינו סעדיה גאון שכתב כך (איוב א' ו): "... ועל דרך זו אמרו, "ויראו בני האלהים – גם הם בני אדם, ולא הבדילם [הכתוב] מן ההמון, אלא מפני כבודם [כלומר, הסיבה ששינה וקרא להם בני האלהים, הוא מפני הכבוד הרב שהיה להם באותו מקום], וזה באור מסתבר מסלק את הזרות ממקרוביו. ועוד ממה שמוסיף ומחזק את זה, אמרו אחר כך, "ויירא ה' כי רבה רעת האדם", ולא [ראינו ש]-גינה [ה' יתברך] את המלאכים עמהם, ואמרו בעונש, "אמחה את האדם אשר בראתי", ולא ענש את המלאכים עמהם. ומה אפשר עוד לומר על מי שטועה עד כדי כך?. ע"כ דבריו הטהורים.

כעת נביא את דברי המפרשים: ראשונה יש להביא את דברי רש"י, שכתב: "בני האלהים – בני השרים והשופטים. דבר אחר, "בני האלהים" – הם השרים ההולכים בשליחותו של מקום, אף הם היו מתערבים בהם. כל אלהים שבמקרא לשון מרות, וזה יוכיח (שמות ד טז) "ואתה תהיה לו לאלהים", (שם ז א) "ראה נתתיך אלהים". עכ"ל. וכי משה רבינו היה מלאך או אלהים חלילה? בוודאי שלא! אלא שם, "אלהים", משמש את ה' יתברך להורות לנו בתורתינו, שמדובר, או באנשים חשובים, או באנשים חזקים, או באנשים שיש להם ממשלה ומרות על השני.

וכתב הרד"ק, "ויראו בני אלהים – בני השופטים והגדולים ומנהיגי המדינות, כי הם נקראו אלהים, כמו "אלהים לא תקלל" (שמות כ"ב) והדומים לו. וכן תרגום אונקלס – בני רברביא. ודרש, "עזא ועזאל" רחוק. ובב"ר (כ"ו) רבי שמעון בן יוחאי מקלל לכל מאן דקרא להו בני אלהים, תני ר"ש ב"י כל פרצה שאינה מן הגדולים אינה פרצה; ועוד אמרו למה קורא אותם בני האלהים, ר"ח ור"ל תרויהון אמרין שהרבו ימים בלא צער ובלא יסורין; רב הונא בשם ר' יוסי אמר הרבו ימים כדי לעסוק על התקופות ועל החשבונות ועל המזלות, והוא הטעם שכתבנו למעלה באריכות שנות האנשים הנזכרים". ע"כ. ולא רק שהרד"ק מפרש שמדובר בבני אדם, אלא שהוא גם עושה כל השתדלות להרחיק אותך מפירוש מדרשים כפשוטם.

וכותב הרד"ק ומדגיש, "ודרש עזא ועזאל רחוק", כלומר אם תפרשהו כפשוטו, בודאי שהוא רחוק מן הדעת! אלא מדובר במשל של רבותינו. ומה הראיה לכך? רשב"י עליו השלום, שהיה מגדולי התנאים ומבחר אנשי האמת והצדק, כותב מפורש ומזהיר מפני דיעות עקומות אליליות ומתועבות, "רבי שמעון בר יוחאי מקלל בכל הקללות לכל מי שיפרש "בני האלהים" כפשוטו, כלומר שהיו אלו מלאכים ונתלבשו בבשר ודם חלילה, או שה' יתברך יש לו בנים שהם חטאו". ומדוע רשב"י מקלל? וכי נאה לקלל בכלל? וחפשתי בכל ספרות חז"ל, במשניות, בתלמודים, לא מצאתי עוד מקום אחד שבו רשב"י קילל בני אדם על סברות כאלו, זה המקום היחיד שקילל!

ומדוע ראה לקלל? מכיון שזו הדיעה יש בה בכדי להחריב את דת משה וישראל. זו הדיעה מכניסה קלקול נוראי שאין עצום ממנו.

וכתב האבן עזרא, "בני האלהים – בני השופטים, שהיו עושים בארץ משפט אלהים. וי"א כי האלהים במקום הזה קדש, והבנים הם הקדושים אשר בארץ כטעם בנים אתם (דבר' יד, א)". ע"כ. וכ"כ הבכור שור, "בני האלהים. בני השרים. בנות האדם. שאינם שרים. מכל אשר בחרו. בכח וביד חזקה היו גוזלים להם בנותיהם ונשיהם, ומשחיתים סדר העולם לגמרי". עכ"ל. וכ"כ הרא"ש, "ויראו בני האלהים את בנות האדם. יש לפרש [בני האלהים, הכוונה] בני שת, לא רצו להתערב עם בנות קין, לפי שהיו כולם רוצחים ונואפים, והם נקראו בני האלהים, ואח"כ חמדו ולקחו בתחילה הכשרות והצנועות, ואח"כ מכל אשר בחרו. אמר הקדוש ברוך הוא לא ידון רוחי באדם, זהו רק בבני קין, הוא בשר, מאחר שנעשו כלם לבשר א', והיו ימיו ק"כ שנה קודם המבול נאמר פסוק זה. בני האלהים. קורא אותם בני האלהים ע"ש שהיו מאויימים בקומה ובצורה. עכ"ל. האם לפי דברי השיקוץ, גם הרא"ש, האבן עזרא, הרד"ק, רשב"י התנא החשוב, כולם סילפו את התורה?

וכתב המלבי"ם דבר מדהים, "ויראו בני האלהים. ידוע בקורות העמים [המשובשים] הקדמונים, שהיו מאמינים שבני אלהים חושקים את בנות האדם, והיו מהבילים [בפיהם], שכשהאשה טובה, תמצא חן בעיני בני אלהים, ויבאו אליהן וילדו להם, וכמו שיפרש בפסוק ד'. וסיפר [הכתוב], שכפי מחשבת הדור ההוא והבליהם, אמרו שבני אלהים, הם רואים את בנות האדם כשהם טובות, אז ימצאו חן בעיניהם ויקחו להם נשים, שבאופן זה זנו הנשים מתחת בעליהם עם אנשים שההבילו עליהם שהם בני אלהים, וחושקים בהן ויקחו אותן לנשים, וכמו שיבאר בפסוק ד'". עכ"ל.

וכתב רבינו הטהור הרמב"ם בספרו הגדול מורה הנבוכים (חלק א פרק מט): "המלאכים גם כן אינם בעלי גשמים [בלומר, אינם בעלי גופות לעולם ולא מתלבשים בגוף לעולם], אבל הם שכלים [בריאות שברא ה'] נבדלים מהחומר. אמנם [בוודאי ש]-הם עשויים [וקיימים], והשם בראם, כמו שיתבאר. ובבראשית רבה אמרו, "להט החרב המתהפכת על שם משרתיו אש לוהט", המתהפכת – שהם מתהפכים [במראה הנבואה], פעמים [נראים כ-] אנשים, פעמים [נראים כ-] נשים, פעמים רוחות, פעמים מלאכים. הנה כבר בארו בזה המאמר, שהם אינם בעלי חומר [נשמי] ואין להם תכונה קיימת גשמית [בנון, תשמיש, רחיצה, סיכה, הרגשה, כעס, חרון, קנאה וכו'], חוץ לשכל [ומה שיש להם זה "מחשבה" בלבד]. אבל [ולכן כל מקום ומקום שנאמר שהמלאכים נראו], הכל במראה הנבואה, ולפי פועל הכח המדמה [של הרואה כן בדמיונו או בחלומו] כמו שיזכר בענין אמתת הנבואה.

ונאמר באיוב (פרק א פסוק ו): "וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים לְהִתְיַצֵּב עַל־יְהוָה וַיָּבֹא גַם־הַשָּׂטָן בְּתוֹכָם". וכתב רב סעדיה גאון בפירושו לאיוב (א ו): "תרגמתי, "בני האלהים", [בלומר], "נכבדי ה'", כפי שידוע באומה [היהודית. ולא כמו אותם ההוזים שמדובר במלאכים חלילה, ומעלים בדעתם המשובשת שהם נקראים "בני האלהים". והוא] כעין אומרו (דברים פרק יד פסוק א פרשת ראה): "בָּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם לֹא תִתְגֹּדְדוּ וְלֹא־תָשִׂימוּ קָרְחָה בֵּין עֵינֵיכֶם לָמֵת". ו[כן] אמר (שמות פרק ד פסוק כב): "וְאָמַרְתָּ אֶל־פַּרְעֹה כֹּה אָמַר יְהוָה בְּנִי בְכֹרִי יִשְׂרָאֵל". ואמר (דברים פרק לב פסוק ה פרשת האזינו): "שִׁחֵת לוֹ, לֹא בָנָיו מוּמָם, דּוֹר עִקֵּשׁ וּפְתַלְתֹּל". וכל הדומה לכך. והיה לאותם אלו הנכבדים [שנקראו "בני האלהים"], ימים שמתקבצים בהם לעבודה ולעניני המשמעת במקום מיוחד בימים

ידועים. כאמרו, "ויהי היום ויבואו בני האלהים". והיתה ההתכנסות לעבודה, שהרי אמר, "להתיצב על ה'". אבל [מה שאמר] "השטן", הוא באמת אחד מבני אדם [ולא "מלאך" חלילה], כעין מאמר הכתוב (מלכים א פרק יא פסוק יד): "וַיָּקֶם יְהוָה שָׂטָן לִשְׁלֹמֹה אֶת הֲדַד הָאֲדֹמִי מִזֶּרַע הַמֶּלֶךְ הִוא בֶּאֱדוֹם". ואמר עוד (מלכים א פרק יא פסוק כג): "וַיָּקֶם אֱלֹהִים לוֹ שָׂטָן אֶת רְזוֹן בֶּן אֶלְיָדָע אֲשֶׁר בָּרַח מֵאֵת הֲדַדְעֶזֶר מֶלֶךְ צוֹבָה אֲדֹנָיו". ושני אלה [ודאי היו] בני אדם. וכמו שאמר הכתוב על יהושע בן יהיצדק (זכריה פרק ג פסוק א): "וַיַּרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עֹמֵד לִפְנֵי מַלְאַךְ יְהוָה וְהַשָּׂטָן עֹמֵד עַל יְמִינוֹ לְשִׂטְנוֹ". והיה זה אדם.

ואם תשאל באיזה אופן משתמש המקרא במילה זו? נענה ונאמר, שהיא נאמרת על בני אדם האויבים זה את זה במקומות רבים במקרא. וסברא רחוקה היא, שיהא השטן הזה מלאך. כי אנשי היחוד בדעה אחת, שהבורא יתרומם ויתהדר ברא מלאכיו מקורבים בהשגה, בידעו שהם לא ימרוהו, כמו שבחר נביאים לשליחותו בידעו שהם לא ימרוהו. והשטנה לנבדים הצדיקים מן העבירות החמורות, ומי שמדמה כי זה המשטין על איוב היה מלאך, הרי עשה את המלאכים ממרים [חוטאים], וחלק על מה שאנחנו בו בדעת אחת.

ואתה דע יחנך ה', כי לנפש שלושה כוחות, התבונה, הכעס, והתאווה. כח התבונה הוא, שבו מבחין האדם את הנכון מן הטעות, ובו מבחין האמת מן השקר. וכח הכעס הוא, אשר בו מתעורר החי לאומץ ולהעזה, ולנקמה, והשגת המותרות. אבל כח התאווה, הרי בו יתאווה החי, למזון, ולמשגל, ויתר הצרכים. ודע עם זאת, כי תואר צדקת האדם שיהיו שני הכוחות, כלומר כח הכעס, והתאווה, נכנעים לתבונה, ואם גבר עליה אחד מהם, יהיה זה עוול וחטא. ומי שאפשרי לדעתו [המשובשת] שיהיו המלאכים מקנאים, שהקנאה היא אחת ממיני הכעס, תחייב עם זה, לאפשר הנחת פעולות התאוות למלאכים, והם האכילה והשתיה והתשמיש, ויתר הדברים הנגעלים הבזוים אשר נצר ה' את מלאכיו מהן. כל שכן שכבר קדם בידיעתו שהם לא ימרוהו, לפיכך לא יתכן שיהא בפועל מה שקדם בידיעתו, כי הדברים, אילו היה סופם שיהו היפך הנחה שהנחנו, היה בוודאי כבר ידוע לפניו יתברך שיהיה כך. ואיך יבראם שימרו אותו יתברך?

וכבר הגיעני אל אחד החיצונים [הכוונה מינים וכופרים], שחלק בזה, עד שדימה כי השטן האמור הוא מלאך. ושהקנאה והתחרות והשאפתנות אפשרי שיהו בפועל מצד המלאכים, כפי שטעה [בדעתו המשובשת] בפרשת איוב, וקנאת השטן בו. וראה [בעל ההזיה הזו] שלא תהא שטתו שלימה, אם לא יאמר [גם] שהמלאכים אוכלים ושותים, ולכן סתם פרצת שטתו ואפשר אותם. ושוב ראה עוד כי בהניחו עליהם את זאת, יתחייב להניח להם גם המשגל והתשמיש. והניח גם את זה, וטען, כי פרשת "ויראו בני האלהים" – הם המלאכים שבאו הביאות האסורות בנופלם מן השמים, ונעשו בני אדם.

והמעיד לכך דמיון [לפי שכלם המשובש והכפרני], במה שנאמר (תהלים פרק פב פסוק ו – ז): "אֲנִי־אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ". [הרד"ק מבאר במקום, "אני אמרתי אלהים אתם – כי השופטים נקראו אלהים, [מתי?] כשהם שופטי אמת, כמו שאומר

(שמות כב, ח): עד האלהים יבא דבר שניהם. ועליהם נאמר (דברים י, יז): "אלהי האלהים ואדוני האדונים".]. ולא השאיר [זה הבער המין] תועבה ולא מגרעת שלא בזה את המלאכים, והכל בהתאם ליסוד הזה שלו, ובדה את כל הזרויות הגדולות הללו בגלל חוסר ידיעתו פירושי המלים שבשפה ... דע יאשרך ה', כי מקום הטעות אשר הביא את הבדאי החצוף הזה וזולתו לומר כי השטן הוא מלאך ... ועם סלוק זה אומר, כי טעות המפרש הזה בבאור "ויראו בני האלהים יותר גרוע ממה שאמר בפרשת איוב". ע"כ תוכן דבריו.

וכעת אשאל את השיקוץ שאמר לי שאני מסלף ומבלבל. האם אתה מבין שהוצאת לעז על המלאכים? האם אתה מבין שביזית את משרתי ה' יתברך? האם אתה מבין שקראת לרבותינו הישרים מסלפים ומבלבלים?

ויותר מזה אחד החברים רצה לומר, שאם מלאך יכול לחטוא עם אשה לפי שיטת הגנוסטים, מדוע הם כותבים שמות של מלאכים על קלף וחושבים שיש כח ביד מלאך מתפתה לעבירות לעזור להם. ומלבד שעצם האמנה בכח הקמיעות זו עבודה זרה. עוד לפי שיטתם שמפרשים שמלאכים נפלו עם בנות אדם, לא מובן מדוע לכתוב שמות של מלאכים שמתפתים.

"איסור הפניה למלאכים – ואף לא לעשותם בתור מתווכים"

ראיתי לנכון לחקור את ענין אמירת פיוט "שלום עליכם" - הנה יש פיוט אחד, הידוע בקרב הציבור, ובפרט במאה – מאתיים שנים האחרונות. והוא אשר נקרא, פיוט – "שלום עליכם". שלפי עניות דעתי כבר בתחילת המאמר אציין, שפיוט זה לא נכתב על ידי אדם שהיה דבק למסורת חז"ל, ובוודאי שלא היו לו השקפות נכונות בדרך האמת. אלא היה מושפע מדעות זרות וקשות ביותר, שנכנסו ליהדותינו הטהורה. ובאמת כפי שנבאר בהמשך, באמירת פיוט זה, נמצא החרבת יסודות דת ישראל, חורבן הדעת, והולדת השקפות מינות קשות.

ולאמיתו של דבר, זה כמה זמן, שרוצה אני לכתוב מאמר בנושא הפיוט הזה הנקרא, "שלום עליכם", אשר כל המתבונן בעיניים זכות וטהורות, מוצא שם השקפה רעה, של דרישה ובקשה מן המלאכים, כאילו יש בכח המלאכים, לברך, להועיל ולעזור מצד עצמם, לאדם הפונה אליהם.

וראשית כל בתחילת דרכינו, צריכים אנו לבאר את ענין האיסור לפנות אל המלאכים בדרך כלשהי מן הדרכים, או לבקש מהם בקשות מסויימות על מנת שיהיו "מתווכים" בינינו לבין הבורא האחד והיחיד אשר בראנו כרצונו.

כתב רבינו הטהור הרמב"ם, בפירוש המשנה (מסכת סנהדרין פרק י משנה א' בהקדמה הידועה): "והיסוד החמישי, שהוא יתעלה, הוא [היחיד] אשר ראוי לעובדו ולרוממו, ולפרסם גדולתו ומשמעתו. ואין עושין כן [כלל], למה שלמטה ממנו במציאות [הנבראים], מן המלאכים, והכוכבים, והגלגלים, והיסודות, וכל מה שהורכב מהן. לפי שכולם מוטבעים בפעולותיהם, אין להם שלטון ולא בחירה, אלא רצונו יתעלה. ואין עושין אותם אמצעים להגיע בהם אליו, אלא כלפיו יתעלה יכוונו המחשבות, ויניחו כל מה שזולתו. וזה היסוד החמישי הוא האזהרה על עבודה זרה, ורוב התורה באה להזהיר על זה". ע"כ.

הנה בדברי רבינו אלו יש יסודות גדולים ועצומים, שלא מעט מן האנשים שכחו במשך הזמן, ולא עיינו בהם היטב. ואם לא שכחו, בוודאי כי בחרו להתעלם מהם התעלמות גמורה ולא נכונה. ונסביר את דבריו ואת יסודתיו אחת לאחת.

א) רבינו הטהור, בזה היסוד החמישי, מבאר, שהעבודה והרוממות, ראויה רק אליו יתברך בלבד: כלומר, התפילה, השבח, הרוממות, ופרסום הגדולה, והפחד והיראה, צריכים לשים בדעתינו, שכל זה יהיה בליבנו ובפינו, רק מן הבורא יתברך בלבד. ומעולם לא להעלות על לב, לירא ולפחד משום נברא שבעולם. ואפילו לא מן המלאכים, שכן אין להם רשות לעשות דבר אלא ברצונו של הבורא יתברך בלבד.

ורבים מן האנשים כאשר קוראים זאת כעת, עלולים לומר ולשאול, וכי ה' יתברך רוצה וחפץ בפרסומו? האם הוא רוצה שבחים? רוצה שירוממוהו? מה הוא מחפש כבוד? ובאמת

ששאלה זו לא תבוא, אלא דווקא למי שחסר בהשקפות נכונות בעניני הדת התורה. כי לאמיתו של דבר, כל השבח הזה שאנו משבחים בו את הבורא יתברך, וכל הפרסום הרב שאנו מפרסמים אותו בעולם, יתעלה שמו. אינו אלא בשבילנו! כלומר, שנכניס לליבנו שאין עוד מלבדו, ונטמיע בתוך תוכינו, שהכל נתון רק בשליטתו היחידה והבלעדית, לא ביד מלאך, לא ביד השמש, ולא ביד הכוכבים, אלא הוא ורק הוא מנהל את העולם בלבד כרצונו!

כמו שאנו אומרים בסדר הגדה. הובא לרבינו הטהור (רמב"ם הלכות חמץ ומצה נוסח ההגדה): "ויוציאנו ה' ממצרים, לא על ידי מלאך לא על ידי שרף ולא על ידי שליח אלא הקדוש ברוך הוא בכבודו. שנאמר (שמות י"ב): "ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני ה'". ע"כ.

ויוצא שכל ענין זה היסוד החמישי, הוא לא למען הבורא כאילו הוא צריך את שבחינו ואת הרוממות מאתנו! כי אין הוא יתברך זקוק לבני אדם חלילה וחס, ולא מתפעל מדבריהם. אלא הכל הוא למעננו, שלא נתרחק במחשבותינו ונחשוב בדעתינו, ונתור אחר לבבנו, ונחשוב שיש מנהיגים לעולם מבלעדי ה'. כלומר, אפילו שלא נחשוב בדרך רעה, אלא נחשוב שהוא מסר הנהגתו למלאכים, לכוכבים, ולשאר גרמי השמים, וצריכים אנו לעתים רחוקות לעשות אותם מתווכים בכדי להשיג צרכים מבוראינו האחד והיחיד! כל זה הוא חירוף, ניאוץ, ונטישת הבורא יתברך מעלינו. ודבר זה יש בכוחו להזריע חורבן, הרס, ולהמית את עם ה'. שכן מספיקה השקפה רעה אחת, על מנת להמית את עמינו בסבלות הדעת.

ב) לאחר שכותב רבינו בראשית דבריו בענין היסוד החמישי, שאסור לעבוד את נבראיו, כולל המלאכים, הכוכבים, השמש והירח וכו' ושאר היסודות וכו'. מנמק רבינו את דבריו וכותב, "לפי שכולם מוטבעים בפעולותיהם, אין להם שלטון ולא בחירה, אלא רצונו יתעלה". ע"כ. במילים אלו, רבינו הטהור רומז לך, כמה סכל, טיפש, ובור, צריך האדם להיות, על מנת להתפלל, להשביע, להעזר, לבקש, במי שאין לו לא שלטון, לא בחירה, ולא שום יכולת לבחור לעזור לך מדעת עצמו, ואפילו אין בו יכולת לעשות דבר מבלעדי ה' יתברך, כי אינו בעל בחירה בכלל.

וכדברי רבינו, "לפי שכולם מוטבעים בפעולותיהם". כלומר, אף המלאכים, שהם הנבראים הכי טהורים, ובעלי ההשגה הכי גבוהה בידיעת ה' ובעצמותו, מכל הבריאה כולה. מסביר רבינו הטהור, שגם הם, לעולם ועד, אינם יכולים לעשות שום דבר מדעת עצמם. וזה בשונה מבני האדם, שיש להם יכולת בחירה לבחור לעשות רע או לבחור לעשות הטוב. כלומר, כאשר הבורא מבקש מהאדם לקיים מצוות, או מבקש ממנו לא לעשות עבירות, האדם אינו מוכרח במעשה זה, אלא יש בידו יכולת לעבור על בקשת ה' יתברך או לעשות רצונו, מכיון שה' יתברך נתן יכולת בחירה לאדם. ומכיון שכך, יכול הוא לחטוא ולסור מדרך הבורא.

מה שאין כן המלאך, אין לו אפשרות כזו בכלל של, "חטא", מלאכים אינם חוטאים! ומדוע? מכיון שהם מוטבעים בפעולות שלהם, כלומר, אין להם בחירה כלל וכלל. וכי יעלה

על הדעת במי שאינו בעל בחירה, שימרה את רצון ה'? בוודאי שלא. ומדוע? מכיון שהחשבון יצא כך: "אם המלאך אינו בעל בחירה, וה' יתברך הוא המנהיג אותו, היתכן שהוא יתברך יאמר למלאך לעשות דבר בניגוד לרצונו"? בוודאי שלא.

ולכן תמצא ותראה כי לא אחר מרשב"י מקלל בכל הקללות, לכל מי שאומר שבני האלהים היו אלו מלאכים ממש חלילה וחס. כמו שנאמר (בראשית רבה פרשה כו סימן ה): "ויראו בני האלהים – רבי שמעון בן יוחאי קרא להון בני דייניא. רבי שמעון בן יוחאי מקלל לכל מאן דקרא להון בני אלהיא [בפשוטו]". ע"כ.

ומכיון שכך, כיצד האדם השפל, יבקש, יפנה, יתפלל, חלילה וחס אל המלאכים? ומכיון שמדובר במלאכים, בני אדם לא רואים זאת כעבודה זרה. אבל אם נאמר להם לשיר ולפייט, "שלום לכוכב" פלוני, מיד יצעקו ויאמרו, מה אתה שר ומשבח כוכבים? ואיני מבין מה ההבדל בין כוכב למלאך לפי שיטתם? הכוכב הוא בריאה של ה' המשינה אותו יתברך, והמלאך הוא בריאה של ה' המשיג אותו. שניהם, אין להם בחירה, אין להם שלטון ולא ממשלה. ושניהם מוטבעים בפעולות שלהם, כלומר, אין להם סיכוי לקיים כל בקשה של האדם הפונה אליהם, אלא להיפך, לחירוף ולניאוץ יחשב הדבר.

ולא מעט נמצא בספרים זרים ליהדות, ובכל מיני סגולות שבהם נאמר, "אני משביע את המלאך", "אני מבקש מן המלאך". וכמה היינו הולכים בדרכים מטעים אלו, עד שהבורא יתברך שמו, פקח עינינו להבין שכל זה, עבודה זרה במלוא מובן המילה. שכן מסכם רבינו את דבריו ביסוד החמישי ואומר, " ואין עושין אותם אמצעים להגיע בהם אליו. אלא כלפיו יתעלה יכוונו המחשבות, ויניחו כל מה שזולתו. וזה היסוד החמישי הוא האזהרה על עבודה זרה, ורוב התורה באה להזהיר על זה". ע"כ.

והנה רבינו לא משאיר זכר מן הטפשים הסכלים הללו, שהיו מתרצים דברים בזה היסוד החמישי, ומעלים על לב שרבינו לא התכוין לחלק מן הדברים. ואני אסביר, כאשר רבינו כתב במילים אלו, "ואין עושין אותם אמצעים להגיע בהם אליו", הוא בעצם ידע, שיבוא כסיל ויאמר, שכל מה שאסור להתפלל למלאכים, הוא כאשר מעלה האדם בדעתו שהמלאך בעצמו יביא לו, כאילו יש לו יכולת מצד עצמו בלבד. אבל אם האדם מבקש מן המלאך בתור מתווך בלבד, אז הדבר מותר וגם הרמב"ם יודה שמותר.

על זה כותב הרמב"ם בנחרצות ופוסק, שענין זה לא רק שאסור, אלא הוא גובל בעבודה זרה חמורה ביותר. והוא שכתב, "ואין עושין אותם אמצעים להגיע בהם אליו", כלומר, אפילו אם כל הפניה אל המלאכים נעשית לשם שמים, ונעשית רק על מנת להשיג את רצון הבורא יתברך, הנה זה הדבר ייחשב לעבודה זרה, וחירוף ונידוף לכל דבר! מכיון שה' יתברך יאמר, "מה אני חסר"? "איני שומע"? "איני מאזין"? "אני צריך מתווכים"? "למה אתם פונים לכוחות אחרים"?

לפיכך מסיים הרמב"ם את היסוד הזה החמישי וכותב, "אלא כלפיו יתעלה יכוונו המחשבות, ויניחו כל מה שזולתו. וזה היסוד החמישי הוא האזהרה על עבודה זרה, ורוב התורה באה להזהיר על זה". ע"כ. רבינו הטהור כדרכו, כל מילה מדוקדקת אצלו כמרגלית זהב. חורץ ואומר, שכל פניה למלאכים, כל מחשבה, כל בקשה אליהם, היא אסורה בתכלית האיסור וגובלת בעבודה זרה! ולכן צריך האדם להניח את כל המחשבות שלו כלפי גורמים אחרים ולהתפלל רק אליו יתברך ללא מתווכים! לא מלאכים ולא גרמים עליונים.

והיחיד שהותר לבקש ממנו בקשות בעניני העולם, הוא חבירו ושאר בני אדם, שכאשר רוצה להעזר בו בדבר מסויים, מבקש ממנו עזרה, סיוע כלכלי, או כל בקשה הנצרכת לחיי היום יום. וגם זה לא הותר, אלא באופן שרק עושה כן על צד ההשתדלות, ולא מעלה בדעתו שיש ביד חבירו יכולת לעזור לו, מבלעדי ה' יתברך.

ובענין החומרה הזו בכפירה באחד מן יסודות התורה, כתב רבינו בפירוש המשנה הנזכר בסופו, "וכאשר יפקפק אדם [בלומר, רק יפקפק במחשבתו] ביסוד מאלו היסודות, הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו, ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל.

והרי שפשוט ביותר ומובן לכל. כל הפונה אל המלאכים על מנת שיתווכו בינו לבין הבורא, כל המשביע אותם שיעשו לו אחת מן הפעולות שהוא נזקק אליהם, כל המתפלל אליהם, כל המבקש מהם בקשות על מנת שיועילוהו או ישמשו ככלי תיווך בינו לבין הבורא יתברך. אפילו כיון דעתו לשם שמים, כלומר שעשה כן על מנת להפיק רצון הבורא. הרי הוא כופר בעיקר ונקרא מין, וחובה לשנות אותו. ואם כתב ספרים, חובה עלינו להשמידם ולכלותם מעם ישראל כמה שיותר מהר. וכבר נתבאר במאמרים הקודמים דעת הרס"ג בענין המלאכים.

"כל המשתף שם שמים ודבר אחר"

והנה ראתה עיני מה שאמר התנא רבי שמעון בר יוחאי בתלמוד (סנהדרין סג.) "אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: והלא כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם, שנאמר (שמות פרק כב פסוק יט פרשת משפטים): "זֹבֵחַ לָאֱלֹהִים יָחֳרָם בִּלְתִּי לַיהוָה לְבַדּוֹ". ע"כ. ותרגם התרגום ירושלמי פסוק זה במקומו, "כל מי שזובח לאלילי העמים יהרג בחרב, ורכושו יחרם, בעבור כן לא תהיו עובדים אלא לשמו של יי לבדו".

וכבר מן דבריו של רשב"י בפירוש הדברים, למדים אנו, שאסור לשתף עם ה' יתברך שום כח אחר חלילה, אלא חובה עלינו להאמין ביחוד ה' יתעלה. ולזה הדגיש ואמר, "דבר אחר"! כלומר, כל דבר שיש בעולם, שאדם נותן לו כח, וסובר שגם לזה הדבר וגם לה' יתברך יש השפעה עליו, הרי הוא נעקר מן העולם! כי לו יתברך כל הכוחות בלבד! ולכן הדגיש ואמר, "לבדו", שלא תשתף עמו שום דבר אחר.

וכמו שכתב רבינו הטהור הרמב"ם (הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה א): "עיקר [טעם ויסוד] הצווי [באיסור] בעבודת כוכבים, שלא לעבוד אחד מכל הברואים, לא מלאך, ולא גלגל, ולא כוכב, ולא אחד מארבעה היסודות, ולא אחד מכל הנבראים מהן. ואף על פי שהעובד יודע שה' הוא האלהים, והוא עובד הנברא הזה על דרך שעבד אנוש ואנשי דורו תחלה, הרי זה עובד כוכבים. ועניין זה, הוא שהזהירה תורה עליו, ואמרה (דברים פרק ד פסוק יט פרשת ואתחנן): "וּפֶן־תִּשָּׂא עֵינֶיךָ הַשָּׁמַיְמָה וְרָאִיתָ אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ וְאֶת־הַיָּרֵחַ וְאֶת־הַכּוֹכָבִים כֹּל צְבָא הַשָּׁמַיִם, וְנִדַּחְתָּ וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לָהֶם, וַעֲבַדְתָּם אֲשֶׁר חָלַק יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֹתָם לְכֹל הָעַמִּים תַּחַת כָּל־הַשָּׁמָיִם". כלומר, [הזהיר הבורא יתברך וירד לסוף דעתך], שמא תשוט בעין לבך, תראה שאלו [הגרמים העליונים כגון השמש, הירח והכוכבים,] הן המנהיגים את העולם, והם שחלק ה' אותם לכל העולם להיות חיים והווים ואינם נפסדים כמנהגו של עולם, ותאמר [שאם ה' בראם כך בצורה כזו, הרי] שראוי להשתחוות להם ולעובדן. [אולם לא היא], ובענין הזה צוה ואמר, "השמרו לכם פן יפתה לבבכם", כלומר [הזהרו ותשמרו] שלא תטעו בהרהור הלב לעבוד אלו, להיות סרסור ביניכם ובין הבורא". עכת"ל.

ולמדים אנו מדבריו הברורים של רבינו הטהור, שעבודה זרה היא לאו דווקא להשתחוות "לפסלים", או לבקש בקשות, "מפסלים", כגון רפואות וכיוצא בזה, שעל ידי זה נותן להם כח מסויים וכו'. אלא רבינו מלמדנו, שעבודה זרה או מינות, זו כל מחשבה של האדם החושב בדעתו ואומה, "מכיון שה' יתברך שם שליחים בעולם לעשות רצונו, אוכל לבקש מאותם שליחים לעשות רצוני". מלמד רבינו, שכל זה אסור משום עבודה זרה! ומדוע? מכיון שייחס ונתן כח לאחרים מצד עצמותם! כאילו יש להם יכולת לעזור לו באמת.

ואפילו שבאותו העת, ברור לו שה' יתברך הוא האלהים, בכל זאת מחשבה זו לא תציל אותו מכך, והרי זה עובד עבודה זרה, וכפר בכל התורה כולה. כי זה שה' יתברך ברא שליחים לעשות רצונו, כגון: "כוכבים", "שמש וירח", "מלאכים", "ארבע יסודות", "בני אדם", "חיות ובהמות", וכיוצא בזה. אין זה מתיר לאדם לעבוד אותם ולחשוב בדעתו שחלילה יכולים הם להועיל לו בדבר מה. כי ה' יתברך ברצונו עשה כן, וברצונו בראם, והם ברואיו. ומצד עצמם אין להם כח לעשות דבר, ובדיוק כמו האדם עצמו. ומדגיש הרמב"ם ומפרש, שאפילו ביקש בלשונו מאחד מן המלאכים בקשה כל שהיא, אסור הדבר! כמו שראינו לעיל ביסוד החמישי.

"כי מלאכיו יצוה לך"

ואם תקשה ותאמר, כבר מצינו שה' יתברך שולח מלאכיו לעשות רצונו. כמו שאמר (תהלים פרק צא פסוק י – יא): "לֹא־תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ: כִּי מַלְאָכָיו יְצַוֶּה־לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־דְּרָכֶיךָ". וכן אמר (שמות פרק כג פסוק כ פרשת משפטים): "הִנֵּה אָנֹכִי שֹׁלֵחַ מַלְאָךְ לְפָנֶיךָ לִשְׁמָרְךָ בַּדֶּרֶךְ וְלַהֲבִיאֲךָ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הֲכִנֹתִי". וכתב רבי אברהם בן הרמב"ם, "הנה אנכי שלח מלאך וגו' לשמרך בדרך – כמו שביאר ביציאתם ממצרים (שמות פרק יד פסוק יט פרשת בשלח): "וַיִּסַּע מַלְאַךְ הָאֱלֹהִים הַהֹלֵךְ לִפְנֵי מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל וַיֵּלֶךְ מֵאַחֲרֵיהֶם וַיִּסַּע עַמּוּד הֶעָנָן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֹד מֵאַחֲרֵיהֶם". ונאמר בהשגחתו יתעלה על אוהביו, "כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל

דרכיך". ע"כ. והרי לך שה' יתברך שולח מלאכים לעשות רצונו. נענה ונאמר שזו ודאי אינה קושיה. כי הוא יתברך שולחם כפי רצונו, וברצונו בלבד עושים השליחות, ואף להם אין שום כח לעשות דבר בלי רשותו כמו שכתבנו לעיל.

ולכן, זה שהמלאכים שליחים לה' יתעלה, לא אומר שמותר לבקש מהם דבר מה, או להתפלל אליהם, שיעזרו לאדם בשיתוף עם הבורא. ולזה סיים הרמב"ם וכתב, "כלומר שלא תטעו בהרהור הלב לעבוד אלו להיות סרסור ביניכם ובין הבורא". ומה פירוש "לעבוד"? כיצד "עובדים מלאך"? הרי לא ניתן להשתחוות לו!

ואין "עבודה" אלא תפילה! ומודיע הרמב"ם ואומר, שמי שמתפלל ומבקש דבר מה מן המלאכים, הרי זה עובד עבודה זרה! ואפילו יודע ומבין, שאותם המלאכים לא יכולים לעזור לו בלי שמקבלים השפע מן הבורא, ורק חושב בדעתו שהם האמצעי שעל ידם ה' יתברך מעביר השפע, הרי זה עובד עבודה זרה מין ואפיקורוס וחובה לשנותו ולהשמידו.

וכבר נכתבו ספרים ידועים בדברים אלו בתוך "דת ישראל", ונחשבים בעיני רבים מן התמימים, לספרים בעלי מעלה רבה או ספרים קדושים, ואינם אלא ספרי מינות ועבודה זרה, מפני שתוכן ספרים אלו, אשר מלמדים לעשות אלו הדברים, הרי הם ודאי נגד יסודות התורה, ועל כן ראוי לכל בר ישראל החפץ בה' יתברך ובתורתו תורת אמת, לאבד זכרם מן העולם, ולהזהיר הלומדים בהם בכל יכולתו!

ולכן הזהיר רשב"י ואמר, "כל המשתף שם שמים ודבר אחר, נעקר הוא מן העולם"! כל דבר אחר, וגם זה שבוטח בבני אדם וחושב שיעזרו לו ברצונם, הרי זה עובד עבודה זרה. שכן אמר (ירמיהו פרק יז פסוק ה – ז): "כֹּה אָמַר יְהוָה אָרוּר הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בָּאָדָם וְשָׂם בָּשָׂר זְרֹעוֹ וּמִן־יְהוָה יָסוּר לִבּוֹ: וְהָיָה כַּעֲרָעָר בָּעֲרָבָה וְלֹא יִרְאֶה כִּי־יָבוֹא טוֹב וְשָׁכַן חֲרֵרִים בַּמִּדְבָּר אֶרֶץ מְלֵחָה וְלֹא תֵשֵׁב: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיהוָה וְהָיָה יְהוָה מִבְטַחוֹ".

אלא שבענין האדם, האיסור הוא, "לבטוח" בלבד. כי מצד הדין, הותר לאדם לבקש מחבירו עזר וסיוע, ובלבד שידע שהכל נעשה ברצון האל יתברך, ואין שום כח לאף נברא לעזור או להועיל לו. וכמו שכתב הרד"ק, "ומן ה' יסור לבו – כי אם לא יסור לבו מה' אינו רע אם יבטח באדם שיעזרהו, ותהיה כונתו כי בעזרת האל יוכל האדם לעזור לא זולתו". ע"כ.

וכ"כ המצודת דוד, "ושם – ומשים חזקו ובטחונו בבשר ודם ומסיר לבו מלבטוח בה". והרי מוכח שכל האיסור הוא דווקא כאשר הלב סר לגמרי מן ה' יתברך בענין בני אדם, מה שאין כן בענין המלאכים, או הגרמים העליונים, שיכול לייחס להם חשיבות של אלוה חלילה וחס. ואם תקשה ותאמר, מדוע נענש יוסף כאשר ביקש משר המשקים שיזכיר אותו אצל פרעה? הרי ביקש עזרה! ובכך עשה השתדלות, והיה לו מותר לכאורה.

על זה נענה ונאמר, שבאותו זמן הסיר יוסף בטחונו מה' יתברך, ושם מבטחו על שר

המשקים. שכך אמר (בראשית פרק מ פסוק יד פרשת וישב): "כִּי אִם־זְכַרְתַּנִי אִתְּךָ כַּאֲשֶׁר יִיטַב לָךְ וְעָשִׂיתָ־נָּא עִמָּדִי חָסֶד וְהִזְכַּרְתַּנִי אֶל־פַּרְעֹה וְהוֹצֵאתַנִי מִן־הַבַּיִת הַזֶּה". ותרגם התרגום ירושלמי, "הניח יוסף את בטחונו של מעלה, ואחז בבטחונו של בן אדם, ויאמר לשר המשקים, אלא תזכרני עִמך כאשר ייטב לך, ותעשה נא עמי טובה, ותזכיר עלי לפני פרעה, והוצאתני מן בית הסוהר הזה". והרי מבואר שיוסף שם בטחונו ממש בשר המשקים, ולא רק ביקש עזרה שהיא בגדר השתדלות.

ולכן הדגיש ה' בתורתו ואמר (בראשית פרק מ פסוק כג פרשת וישב): "וְלֹא־זָכַר שַׂר־הַמַּשְׁקִים אֶת־יוֹסֵף וַיִּשְׁכָּחֵהוּ". ותרגם הירושלמי, "ובעבור שהניח יוסף חסד של למעלה ובטח בשר המשקים בבשר [שהוא] נברא, בעבור כן, לא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו עד זמן אשר הגיע קץ מלפני יי לגאלו". ע"כ. ומבואר לך קורא נעים, שאפילו יוסף הצדיק, כאשר ביקש עזרה מנברא מסוים, ולכאורה עשה השתדלות מותרת, מכיון ששם בטחונו עליו, נענש על כך.

ולפיכך אסור לאדם לעבוד שום עבודה או להתפלל לשום נברא, אלא רק אל ה' יתברך יהיו התפילות והבקשות. וכל מה שהותר לאדם לבקש עזרה מאחרים, זה רק מבני אדם כמותו בעבור ההשתדלות בעניני העולם הזה, שכן ציוה על כך הבורא יתברך ביחסיות והשתדלות עם בני אדם, וגם לזה סיבות גדולות וחשובות למען האדם. אבל לבקש בקשות ממלאכים, ירח, או שמש וכיוצא בזה, הדבר אסור באיסור מוחלט, ואפילו רק במחשבה, כל זה עבודה זרה גמורה. כל שכן להשביע מלאכים, או לכתוב שמות של מלאכים על עור ולתלות את זה על הגוף וכיוצא בזה, מה שנקרא "קמיע". הרי זו עבודה זרה לכל דבר. כמו שכבר ביארנו והרחבנו בכיוצא בזה בלא מעט מקומות. ועיין במאמר שכתבתי לגבי הקמיעות האורות, ותרווה נחת.

והנה אם תקשה על מה שאמר יעקב אבינו (בראשית פרק מח פסוק טז פרשת ויחי): "הַמַּלְאָךְ הַגֹּאֵל אֹתִי מִכָּל־רָע יְבָרֵךְ אֶת־הַנְּעָרִים וְיִקָּרֵא בָהֶם שְׁמִי וְשֵׁם אֲבֹתַי אַבְרָהָם וְיִצְחָק וְיִדְגּוּ לָרֹב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ". ויראה לך ממה שאמר "יברך", שביקש שהמלאך שגאל אותו מכל רע, הוא זה אשר יברך את הנערים וכו'. הנה ודאי כי זו המחשבה שיבוש היא, וחלילה לייחס דבר זה לבחיר האבות. שאם תפרש הדבר כך, נמצאו כאן שני רעות:

א) שייחס יעקב אבינו את השמירה והכח למלאך.

ב) שהמלאך בכוחו לברך את הנערים הללו כאילו הוא עוד אלוה המנהיג את העולם.

ובוודאי שזה אינו, שכבר למדנו לעיל, שכל העובד אחד מהנבראים הרי הוא עובד עבודה זרה. ומי שעובד עבודה זרה, הרי זה כפר בכל התורה כולה. וכמו שכתב הרמב"ם (הלכות עבודה זרה פרק ב' הלכה ד'): "מצות עבודת כוכבים כנגד המצות כולן. היא שנאמר, "וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות" וגו'. ומפי השמועה למדו, שבעבודת כוכבים הכתוב מדבר. הא למדת שכל המודה בעבודת כוכבים, כופר בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים

מאדם ועד סוף העולם, שנאמר, "מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם", וכל הכופר בעבודת כוכבים, מודה בכל התורה כולה ובכל הנביאים, ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם, והוא עיקר כל המצות כולן". ע"כ.

ולכן כל מחשבת שיתוף שאדם חושב בדעתו בלבד, שיש כח שיכול להזיק לו או להיטיב לו מלבד הבורא יתברך, הרי זה עובד עבודה זרה. ובוודאי יעקב אבינו לא היה מאלה. ולכן התרגום ירושלמי מרחיק אותך לגמרי ממחשבה זו ומפרש הפסוק הנ"ל, "יהי רצון לפניך שמלאך שזִמנתה לי לגאול אותי מכל רע, יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק, וכמו שדגי הים גדלים ומתרבים במים, כך בניו של יוסף יתעצמו לרבות בתוך הארץ". ע"כ. וכמה מרגש לראות ולהשכיל כיצד התרחק התרגום מלפרש את הדברים הנראים לנו בשכלנו הקטן כפשוטם.

ומסביר בפשטות נפלאה שלא משתמעת לשני פנים, שמה שאמר יעקב, "המלאך הגואל", לא שהמלאך הוא הגואל חלילה. אלא ביקש מהבורא יתברך ואמר, שאותו מלאך שזמנתה לי, ונתת בכוחו כח לגאול אותי מכל רע, יהי רצון מלפניך שתתן בו גם עתה כח לברך את הנערים וכו'". וכמובן לימד יעקב אבינו הכרת הטוב בכך, ולא שחשב בדעתו שיש כח למלאך לברכו מבלתי ה'. ומבואר יוצא שהוא בדיוק על דרך שכתבנו למעלה, שהקב"ה יש לו שליחים בעולם, ומהם, השמש, הירח, הכוכבים, והמלאכים וכו', כולם עושי רצונו. והכל ברשותו.

ולכן יעקב אבינו רואה כאן הזדמנות להכיר טובה על הדרך, וללמד את הנערים, שבזמן שהוא מבקש מה' יתברך בקשה, הוא מזכיר לטובה את השליח שה' יתברך שלח לגאול אותו מכל רע. ולפיכך מעולם לא נוכל לומר שיעקב אבינו בקש ברכה חלילה מהמלאך ישירות, או שסובר שהמלאך בכוחות עצמו עזר לו, שכבר ראינו שזו עבודה זרה גמורה. אלא רק מכיון, שה' יתברך שלח את המלאך והביא לו הכח לכך, יכל הוא להגן על יעקב אבינו. וכתב רש"י, "המלאך הגאל אתי – מלאך הרגיל להשתלח אלי בצרתי, כענין שנאמר (בראשית לא יא – יג) ויאמר אלי מלאך האלהים בחלום יעקב וגו' אנכי האל בית אל". והסביר השפתי חכמים (פרק מח פסוק טז אות נ) שגם רש"י הרגיש בזה, ולכן כתב, "להשתלח", כלומר שיש מי ששלח אותו אלי, והוא ה' יתברך. וז"ל השפתי חכמים: "שאין למלאך כח לגאול שום אדם בלא רשות הקדוש ברוך הוא". עכ"ל. ופשוט היה להם דבר זה.

ודע לך קורא נעים, שכך בדיוק עם בני אדם, שכאשר אדם עוזר לך בדבר מה, חייב אתה לו הכרת הטוב. ואם תאמר כיצד? הרי אין בכוחו לעשות דבר? מלבד שניתן לענות על כך ולומר, שסוף סוף יש בידו בחירה לעשות טוב או רע. עוד צריך לומר, כמו שכתב רבינו בחיי בן פקודה, בספר חובות הלבבות (שער עבודת האלהים פתיחה) שכל ענין "הכרת הטוב" לבני אדם ולשאר הברואים, הוא על מנת שנשכיל מכך ונסגל עצמנו להכיר טובה לבורא העולם על כל הטוב שנתן לנו. ואז נתבונן בדעתינו, שאם לאדם אנו מכירים טובה, שכל מה שעושה עושה למען עצמו. כל שכן לבורא יתברך שכל מה שעושה עושה למעננו. ומטעם זה אמר (משלי פרק

יז פסוק יג): "מַשִּׁיב רָעָה תַּחַת טוֹבָה לֹא־תָמִישׁ תָּמוּשׁ רָעָה מִבֵּיתוֹ". והשתדלו אותם רבותינו השלימים לצוות על הכרת הטוב, על מנת להכשיר את המידות של האדם. ולכן אין כאן שום קושיה. הכרת הטוב זה דבר אחד, ולעבוד אדם או כל דבר אחד, או לחשוב שיש שם כח אחר חוץ ממנו זה דבר שני.

"לא יהיה לך אלהים אחרים על פני"

ונאמר בתורה בעשרת הדברות (שמות פרק כ פסוק א - ד פרשת יתרו): "וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר: ס אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים לֹא־יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנָי". וכתב בספר מלמד התלמידים לחכם האיטלקי רבינו יעקב אנטולי (ספר מלמד התלמידים פרשת יתרו): "דבור שני לא יהיה לךָ וגו' - זה הדבור השני בא לקיים הדבור הראשון ולשמרו. והוא כולל ארבע מצות לא תעשה ממין אחד, והמין הזה הוא הרחקת השניות מכל צד [בלומר, ה' יתברך בא להרחיק את האדם מענין מחשבת חלוקת הכוחות אצלו יתברך, בלומר, שלא נחשוב בדעתינו שהוא יתברך מתחלק לספירות או לפרצופים חלילה וחס, אלא הוא אחד ושמו אחד במציאות שאנו לא יודעים לצייר כיצד הוא אחד. וכמו שכתבתי במאמר "יחוד ה" באריכות], **וכבר באה מצות עשה על זה בתורה בפסוק, "שמע ישראל וגו' באמרו אחד".**

וזה, כפי מה שסובל הדעת כל אחד ואחד מבני אדם, כי על החכמים להרחיק השניות הרחקה אמתית, והוא שאינו גוף, ולא כח בגוף. ושהוא אחד בלא שום ענין ממשיני הגוף. [בלומר אפילו לא בתר משל וציור באור דק. כל זה אסור בתכלית האיסור לעלות על לב דברים נבזים אלו על אלהינו יתברך שמו]. **אבל לשאר בני אדם שאינם מציירים בלבם מציאות, רק בדמות המורגש, יאמר להם שיש בעולם אלוה אחד שמושל בכל ומנהיג את הכל, והוא בלא ערך ובלא דמות, ולא ידקדקו עליו בענינים המשינים את הגוף, כי זה היה רצון השם בתורה אחר שדברה תורה כלשון בני אדם.**

ונאמר, כי המצוה הראשונה מ-ד' מצות אלו, היא שבהיותנו עוד מאמינים שהוא נמצא ושהוא אלהינו, ושהוא עושה נפלאות [לבדו], **צריך שנרחיק ממנו** [יתברך] **השתוף לגמרי, שלא תאמר, הואיל שאני מוצא המלאכים והגלגלים והכוכבים מושלים בעולם, אקבלם עלי לאלהים! תלמוד לומר, "לא יהיה לך אחרים", לפי שממשלתם אינה מעצמם! כמו שקדם.**

ושלא תאמר, "קבלתם באלוה הוא שאסור, אבל מותר לתת אותם אמצעיים בין השם ובינינו". לכך נאמר, "על פני"! רוצה בו, בעוד היותכם עמי ומבקשים פני באמת, והוא שתשיגו יחודי, אל תתנו אמצעיים ביניכם וביני, ואף על פי שהנותן אותם אמצעיים כוונתו שהממשלה לו לבדו יתעלה, אף על פי כן אסור, לפי שבדרך זה תפול התעיה, ויכשל בו הוא או אחר, להאמין השניות. [בלומר להאמין שהבורא יתברך ברא כח אחר המנהיג את העולם ברצונו, או שיחשוב בכך שהבורא יתברך לא מנהיג הוא לבדו את העולם, אלא חלקים ממנו מנהיגים, או מלאכים, חלילה וחס ממחשבות זרות אלו]. **לפיכך נראה שזה שנהגו קצת בני עמנו להחרים, ולהשביע, או לשאול בחלום בשם מלאך פלוני, או בשם מלאכים פלוני ופלוני, שהוא אסור.** [בתכלית האיסור. וכדברי הרמב"ם, שגובל הדבר בעבודה זרה ומינות

גמורה לומר כן]. **גם מה שנהגו בקצת מקומות לומר** [על המלאכים] "מכניסי רחמים הכניסו רחמים עלינו" וכו'. [דומה קצת למנהג פיוט "שלום עליכם", הזר ליהדות הטהורה ולמסורת חז"ל]. **לא טוב המנהג ההוא. ומעשיך יקרבוך, לא המלאכים, ולא זולתם ראוי לפגוע בהם** [בלומר, להתפלל אליהם], **שלא יקבלם באלוה. וראיה לזה שלא מצאנו בתפלת משה רבינו, ולא בתפלת שאר הנביאים, ולא בסדר אנשי כנסת הגדולה, זכר** [לתפילה לבוחות אחרים, אלא] **רק לשם לבדו יתעלה.**

ומה שאמר יעקב, "המלאך הגואל אותי מכל רע יברך את הנערים" וגו'. [בוודאי כי] **אל השם לבדו היתה התפלה ההיא** [ולא למלאך חלילה וחס]. **כי כן קדם לו, "האלהים הרועה אותי מעודי עד היום הזה". ר"ל** [האלהים] **השולח המלאך הגואל אותי,** [הוא] **יברך את הנערים. או רצה בו, "מלאכו הגואל אותי", ויהי המלאך במקום זה רצון השם, לא אחד מן הנבראים, כי כן בא בקצת מקומות לרצון השם מוחלט, כמו, "שלח מלאכיה וסגר פום אריותא", ולא קדם שם ספור מלאך. וכפי ענין זה שנזכר בפסוק המלאך וגו'. בא ישלח מלאכו אתך, והצליח דרכך, ורבים כמוהו. הכונה בזה שהתורה הזהירה מן השתוף, ומכל הגורם אותו, והיא המצוה הראשונה מן הדבור הזה". ע"כ.**

ודבריו ברורים להפליא, ורק מתוך מה שכתבנו כעת עד עתה, כבר מבין הקורא כמה חמור ענין פיוט שלום עליכם לאומרו. שכן מנהג פיוט זה, לא נזכר לא בתנ"ך, לא באנשי כנסת הגדולה, לא כתבו רבי יהודה הנשיא במשנה. ולא אמרו לומר אותו בעלי שני התלמודים הבבלי והירושלמי הטהורים. וכן לא אמרו דבר זה, לא הגאונים ולא אף אחד מבעלי הראשונים. וכעת ראיתי לרבי אברהם בן הרמב"ם שכתב (בראשית פרק מח פסוק טז פרשת ויחי): **"המלאך וג'. אין זו תפלה אל המלאך, אלא תפלה אל שולחו של המלאך לעזור לו, ולשמור אותו שיברך אותם בדוגמת אותה ההשגחה אשר הביאה לשליחות המלאך ליטפל בשמירתו. וזה הוא טעם מאמר ר' סעדיה ז"ל בתרגומו". ע"כ. והרי שהיה פשוט להם זה הדבר.**

"מהיכן הגיע פיוט שלום עליכם?"

והנה לאמיתו של דבר, אפילו סידורי רבים מן ראשוני האחרונים, לא הביאו פיוט זה. ובוודאי שאם היה כזה פיוט, לא היו מונעים מלכותבו על הספר. מה שמכריח אותנו לומר, שהפיוט "שלום עליכם", המודפס היום בסידורים כאילו הוא אחד מלשונות חז"ל, אין לו יותר מ-300 שנה. וכמו שכתבתי בבירור, לא כתב אותו אדם שדבק במסורת חז"ל ובקי ביסודות הדת. רצוני לומר, או שכתבו, אדם שלא האמין באחדות הבורא, והיה רחוק מן יסודי הדת מאוד. או שכתבו סתם איש מדעתו, ונפל זה הפיוט ביד אחד מאנשי התורה, וחשב שממקום טהור יצא. אולם מתוך שעיקר הפיוט נתקן לומר אותו בליל שבת לפני הקידוש והסעודה, אחשוד אני, שמי שכתבו היה אדם בעל זיקה דתית, אמנם היה רחוק מן המסורת של חז"ל מאוד! שכן זה הפיוט, רבים רוצים לומר, שיש לו מקור מן התלמוד, ה' ירחם על סכלותם ועל חוסר הבנתם, וכמובן וברור שנוהגים כן, מתוך רצון העז להכשיר מנהגים פסולים שביד בני אדם, על מנת להתחבב על הציבור. כי כבר ידוע, שכל מי שמנסה ליישר את ישראל לדרך הטובה, וגובל הדבר בהסרת מנהגי סכלות, לא יתקבלו דברים אלו על בני אדם, אלא יתרעמו

מאוד על הטוענים כן. ובוודאי שמחבר הפיוט החשיך והפך דרשות של חז"ל לפשטים ממש, והכניס בליבות ישראל הזיה רעה וקשה, והוא, שיש ביד מלאך לקיים תפילתו של נברא בשר ודם. ומלבד שאין ביכולת מלאך גדול ככל שיהיה, לברך את האדם ללא רצונו של הבורא יתברך. עוד יש כאן חירוף כלפי ה' יתברך, שבפנייתו פונה למלאכים ומבקש מהם בקשות, ועושה אותם מתווכים בינו לבין הבורא, מה שכבר למדנו לעיל שהוא איסור חמור, ונקרא מין!

ועוד רעה חולה, שזו כבר אינה רק בקשה, אלא הילול, שירה, ופרסום למלאכים ממש, שכבר כתב הרמב"ם, שאסור לפרסם, לירא, לרומם, שום אחד מן הנבראים. וכאשר בני אדם שרים את זה הפיוט בביתם, הרי נתנו כבוד למלאכים ממש, ושרו להם שירים ודברו עמם כאילו הם בני אדם חבריהם מהסביבה. והאדם השומע כן, מעלה בליבו יראה מעט מן המלאכים, ונמצא פרסום ורוממות המלאכים כמו ה' יתברך ממש. וכל זה בעקבות הבנת דרשות חז"ל כפשוטם. וכמו שכתב הרמב"ם (בהקדמתו לפרק חלק סנהדרין י' א') שאלו הכת מאנשי התורה, הם אלו שהחשיכו והרסו את יופי התורה ואת חכמתה, וגרמו חילול ה' נורא ואיום לעם היהודי היושב בציון.

שני מלאכי השרת מלווין לאדם..."

ונביא את דברי התלמוד האמורים. הנה אמרו רבותינו בתלמוד בבלי (שבת קיט:) "אמר רבא, ואיתימא רבי יהושע בן לוי: אפילו יחיד המתפלל בערב שבת, צריך לומר, "ויכלו". דאמר רב המנונא: כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכלו – מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, שנאמר "ויכלו", אל תקרי "ויכלו", אלא "ויכלו". אמר רבי אלעזר: מניין שהדיבור כמעשה? שנאמה, "בדבר ה' שמים נעשו". ע"כ.

והנה רבותינו עליהם השלום, באו ללמד את חשיבות יום השבת על עם ישראל. שמכיון שאדם הוא בעל בחירה, ויכול הוא בדעתו לחלל שבת ולא לשומרה. ובזה ודאי נמצא, כי אינו מסכים עם הבורא יתברך במעשה בראשית. ומדוע? מכיון שהבורא יתברך שבת ממלאכה ביום השבת וציוה על השביתה מאחרים. ולכן, בא לחזק רב המנונא ולומר, שכל המתפלל בערב שבת וכמובן שומר שבת במלואה, ואומר "ויכלו", כלומר שאומר כך (בראשית פרק ב פסוק א – ג): "וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת". על זה אומר רב המנונא, "מעלה עליו הכתוב, כאילו נעשה שותף להקב"ה". וכי אפשר לאדם להיות שותפו של המלך הגדול חלילה? אלא בוודאי שזהו מדרשו, וכוונתו של רב המנונא, שכאשר אדם שומר שבת, הרי הוא שותף לבורא יתברך במצוותיו, ואינו בגדר אלה המחללים והמבזים את ציוויו. ופשוט.

ממשיך התלמוד ואומר: "אמר רב חסדא אמר מר עוקבא: כל המתפלל בערב שבת ואומר, "ויכלו", שני מלאכי השרת המלוין לו לאדם, מניחין ידיהן על ראשו, ואומרים לו, "וסר

עונך וחטאתך תכפר". והנה גם כאן מדובר באדם אשר דרכיו הם טובות ומעולות, ובוודאי לנו שלא כל אדם אשר יעמוד ויאמר בערב שבת, "ויכלו", מלאכי השרת יברכוהו ויאמרו זה הדבר. וכל זה כמובן מדרשו. והלימוד שרצה מר עוקבא ללמדנו, הוא, שמצוות שבת כה גדולה וחשובה, עד כדי כך, שכאשר אדם שובת ממלאכתו בערב שבת, ואומר ויכלו, ומקבל על עצמו את השבת, ובעצם בכך מסכים עם גזירת הבורא עליו ושובת ביום זה, עצם דבר זה מעיד על כניעה גדולה לפניו יתברך. ולכן כביכול אמר מר עוקבא שמלאכי השרת הם אלו שנשלחו לברך את האדם ולומר זה הנוסח. ומדוע אמר זה? בכדי להלהיב ליבות בני אדם למצווה, שכביכול יש לאדם השומר שבת כל כך חשיבות, עד שהבורא יתברך שולח מלאכי השרת לברכו.

וזה כל מטרת הענין שדברו כאן בעניני מלאכי השרת. בכדי להלהיב את הלומד ולשמחו, כמה חשובה היא השבת, וכמה מעולה היא אצל השומר אותה. ולכן המשיכו באותו ענין ואמרו: "תניא, רבי יוסי בר יהודה אומר: שני מלאכי השרת מלוין לו לאדם בערב שבת מבית הכנסת לביתו, אחד טוב ואחד רע. וכשבא לביתו, ומצא נר דלוק, ושולחן ערוך, ומטתו מוצעת, מלאך טוב אומר: יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך. ומלאך רע עונה אמן בעל כרחו. ואם לאו, מלאך רע אומר: יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך, ומלאך טוב עונה אמן בעל כרחו". ע"כ.

וגם כאן, הדבר פשוט, שחז"ל באו ללמד על דרך הדרוש, שלא רק קבלת השבת היא חשובה ושמירתה בכל פרטיה ודקדוקיה. אלא הלהיבו את לבבות ישראל וחזקו ידיהם, כמה חשוב לעגן את השבת, לבדוק ולדקדק, שהכל מוכן ומנוהל לכבוד היום הקדוש הזה, ששבת בו ה' יתברך ממלאכתו. ולכן הלהיבו חז"ל, את לבבות ישראל, שיכין האדם את כל הדברים לכבוד השבת, ויקבל אותה בשמחה, וביארו שהבורא יתברך מסתכל ומביט על מעשיהם.

ומה שאמרו, "מלאך טוב אומר, יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך", הכוונה היא, שכאשר אדם מקיים מצוה כהלכתה, ומקבל את השבת בשמחה, מצווה זו גוררת עוד מצווה, ומתברך הוא מן ה' יתברך, שיוכל לקיים עוד שבת כזו בשמחה. וכל מה שאמרו, "מלאך טוב אומר", הכל הוא על דרך הדרוש, לומר שה' יתברך כל כך שמח באדם המכבד את השבת, עד שכביכול שולח מלאכים לאדם לברכו.

ובוודאי ופשוט אצלי, ששום מלאך לא מגיע לאדם לברכו, ולא שמים את ידיהם על ראשו, כי אין להם יד ולא גוף, ואין בהם שום ענין וגשמות מאישי האנשים. אלא הכל הוא על דרך המשל והמליצה, על מנת להלהיב בני ישראל לכבוד יום השבת, ולהורות כמה חשובה השבת לפניו יתברך. ולפיכך, מה שאמרו, " ומלאך רע עונה אמן בעל כרחו". וכי יש מלאך רע לפניו יתברך? בוודאי שלא! כי המלאך הוא נטול בחירה, וכל מלאך עושה רצונו יתברך ללא סטיה ימין ושמאל. אלא מה שאמרו "מלאך רע", הכוונה, שאף אם יש גזירות רעות על האדם אשר באו בעקבות מעשיו הרעים, אותה גזירה סרה מן האדם וניתן לו עוד

זמן, כאשר ביתו מוכן וערוך בכל הטוב לכבוד יום השבת. וגם בזה הלהיבו חז"ל את השומעים והקוראים, כמה חשובה השבת לפניו יתברך, עד כדי כך שיש בכח השומר אותה כהלכתה, להמון ברכות עצומות.

ולא מצד שהשבת היא סגולה מאגית, אלא על דרך ההטבה מצד הבורא, להמשיך טוב על העושה טוב, ולהביא השפע למי שמוכן ללכת בדרכו. שיקבל כלים לעשות עוד טוב כמו שעשה עד עתה. וכן להיפך אם לא שומר את השבת כהלכתה. ולכן אין שום מקום לפיוט שלום עליכם, וכל המעלה בדעתו שמן התלמוד הזה יש מקור לפיוט שלום עליכם, אחר המחילה מכבודו, לא נחת ולא דרך בדרך שרצו אבותינו הטהורים להוליכנו.

אבל, בוא נגיד שבאמת מלאכים מברכים את האדם, הנה גם אם נפשיט את הדרוש הזה ונאמר, שבאים באמת מלאכים ומברכים את האדם, אע"פ שזו הזיה קשה ורעה. אבל נניח וניתן מקום לחולקים לסבור כך. גם באופן כזה, בסך הכל מבואר שהמלאכים מברכים את האדם ותו לא. וכי בגלל שמברכים אותו מלאכים צריך לשיר להם ולהלל אותם? וכי מהם הברכה? ולא מצאנו בכל התנ"ך כולו, לא במשניות ולא בשני התלמודים, שהיו מהללים, שרים, משבחים, למלאכים. ובוודאי שאין לזה מקום נכון, וצריך להסיר את המנהג הרע הזה מעם ישראל שנולד בתקופה מאוד מבולבלת, שקמו בתקופה זו זרמים זרים מאוד ליהדות, ויש בהם קצת מדרכי השבתאות בכל עניניהם למשכיל דורש האמת.

וכתב רבינו ר' פרחיה (מסכת שבת דף קיט עמוד ב): "מהדר אזווי זווי. פירוש בערב שבת: שותף. כבר אמרנו שהעושה מצוה אחת אשריו, שהכריע עצמו והעולם כולו לכף זכות. ותנן נמי, על שלשה דברים העולם עומד, על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים. לפיכך זה האומר ויכולו, וקיים מצות שבת, ומצות עבודה בתפלה שהתפלל, הרי נמצא שהוא גורם לקיום העולם במעשיו הטובים. ופירוש נעשה שותף להקב"ה בקיום העולם, כמו שאנו אומרים שלשה שותפין יש בו באדם אביו אמו והקב"ה: אלא ויכלו. שהוא לשון רבים". ע"כ.

"פיוט שלום עליכם"

וכעת, כאן המקום להביא זה הפיוט: "שָׁלוֹם עֲלֵיכֶם מַלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת מַלְאֲכֵי עֶלְיוֹן, מִמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. בּוֹאֲכֶם לְשָׁלוֹם מַלְאֲכֵי הַשָּׁלוֹם מַלְאֲכֵי עֶלְיוֹן, מִמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, בָּרְכוּנִי לְשָׁלוֹם מַלְאֲכֵי הַשָּׁלוֹם מַלְאֲכֵי עֶלְיוֹן מִמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. בְּשִׁבְתְּכֶם לְשָׁלוֹם מַלְאֲכֵי הַשָּׁלוֹם מַלְאֲכֵי עֶלְיוֹן. מִמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, צֵאתְכֶם לְשָׁלוֹם מַלְאֲכֵי הַשָּׁלוֹם מַלְאֲכֵי עֶלְיוֹן, מִמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא". והנה כמובן, המשכיל, החכם, השלם, יראה כמה פיוט זה, זר מאוד ליהדותינו הטהורה. שכן באמירת פיוט זה, נוצרת אשליה רעה מאוד, והוא שמלאכים קדושי עליון, נמצאים עם האדם בביתו, וכן יחס הדיבור בינו למלאכים, כאילו יש ביניהם תקשורת מסויימת מולידה גם היא הזיה קשה בליבות ישראל. שכן אומר להם, "בואכם לשלום", כאילו צריכים ממנו רשות לבוא ולהכנס, ונראה מתוך זה הפיוט, כי יש להם יחסיות

של בני אדם אחד עם השני. ועוד חירוף וגידוף נורא, מה שנאמר בזה הפיוט הנורא, "ברכוני לשלום", שכבר למדנו לעיל, שמלבד שאין רשות לפנות למלאכים בשום פניה.

כאן נמצא מחרף ומנאץ כלפי שמים, באומרו, "ברכוני לשלום". וכבר ראיתי את תירוצי האחרונים בדבר זה, וכמובן שערי תירוצים לא ננעלו. אבל האמת היא אחת, לפיוט זה אין מסורת מסודרת, פיוט זה לא עבר תחת ידם של הגאונים והראשונים, ואף לא נזכר בשום סידור מסידורם. והלא תראה מה שאמרו בתלמוד ירושלמי (ברכות ט' א): "רִבִּי יוּדָן אָמַר מְשַׁמֵּשׁ דִּידִיהּ, בָּשָׂר וְדָם יֵשׁ לוֹ פַּטְרוֹן. אִם בָּא אֵת לוֹ עֵת צָרָה אֵינוֹ נִכְנָס אֶצְלוֹ פִּתְאוֹם. אֶלָּא בָּא וְעָמַד עַל פִּתְחוֹ שֶׁל פַּטְרוֹנוֹ וְקוֹרֵא לְעַבְדּוֹ אוֹ לְבֶן בֵּיתוֹ וְהוּא אוֹמֵר אִישׁ פְּלוֹנִי עוֹמֵד עַל פֶּתַח חֲצֵירֶךָ. שֶׁמָּא מָכְנִיסוֹ וְשֶׁמָּא מַנִּיחוֹ. אֲבָל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אֵינוֹ כֵן אִם בָּאָה עַל אָדָם צָרָה לֹא יְצַוֵּחַ לֹא לְמִיכָאֵל וְלֹא לְגַבְרִיאֵל אֶלָּא לִי יְצַוֵּחַ וַאֲנִי עוֹנֶה לוֹ מִיָּד הָהוּא דִּכְתִיב כָּל אֲשֶׁר יִקְרָא בְּשֵׁם יְיָ יִמָּלֵט". ע"כ.

וקל וחומר בן בנו של קל וחומר, בזמן שאין לאדם צרה יפנה למלאכים וידבר עמם כאילו הם נמצאים עמו ממש? וכי יעלה על דעתו לבקש מהם ברכה ולעשות אותם אמצעי בינו לבין הבורא יתברך שמו. שהרי בשעת צרה אדם מבולבל ואין דעתו עמו, ומחפש כל הדרכים כלם להחלץ מן צרתו, ודעתו בכלל לא מיושבת עליו. ובכגון זה אמר ה', לא יצווח למלאכים ולא יפנה אליהם! קל וחומר כאן בענין פיוט שלום עליכם שאין ידוע בכלל ממי הדברים יצאו.

והנה יש ספר שנקרא, "מנהג טוב". ובטוחני שאפילו מחבר פיוט שלום עליכם לא ידע ממנו. ספר זה אינו ידוע מי מחברו, ומיוחס לחכם אחד שהיה בסוף תקופת הראשונים. ואע"פ שאין מנהגי להביא ספרים שהביאו מקורות עם מנהגים חדשים ליהדותינו, ובפרט שיש שם דברים זרים מאוד. בכל זאת נביאו כאן לצורך הענין. והוא אשר כתב (אות לו): "ומנהג טוב בלילי שבת כשבאין מבית הכנסת, לילך מיד אצל הנרות הדלוקים לכבוד שבת ושנתברך עליהם, ולעמוד נגד שתיהם, ולומר, "מלאכי רחמים ושלום, בואכם לשלום, בואכם לשלום, עליכם שלום, לכולכם שלום".

והנה ודאי וברור כי זה מחבר הספר אסף וקיבץ דברים ומנהגים של מי שהבין ברוב דבריו את דברי רבותינו כפשטים ממש. ובזה הרסו את דברי רבותינו עליהם השלום, והוציאו אותם מכוונתם האמיתית. אבל נשים לב, שגם הוא לא כתב אלא לומר, בואכם לשלום, כאיש האומר שלום לחבירו, וכל זה כנגד הנרות בלבד. אולם מכאן, ועד לשיר שיר, להלל, לזמר, ולבקש ברכות מן המלאכים, זה הוא מנהג רע ולא טוב, ובטוחני שגם זה המחבר היה דוחה אותו בשתי ידיים. ומלבד שכבר כתבתי שפשוט הדברים, שאף מלאך לא באמת מגיע עם האדם לביתו. אבל גם הראשונים שהעלו בדעתם כן והפשיטו דברי הדרוש, עדיין לא הרסו וחירפו כמו שחירף מחבר הפיוט שלום עליכם.

ומה שכתבתי שהביא בספר מנהג טוב פירושים זרים, זה אחד מן הדוגמאות המובהקות ביותר, שבשום מקום לא מצינו שבערב שבת צריך לפנות האדם למלאכים או לומר להם

שלום. וכן עשה זה הספר, וקיבץ מנהגים זרים ולא דק בהם היטב, והם דברים הזויים מאוד, וכל מיני ענייני פרישות שאין בהם צורך כלל. (כמו שתוכל לראות באות מו' מז' ממנהגיו שקיבץ). ואע"פ שקרא לזה "מנהג טוב", ולא עשה זה בגדר חובה. כבר יוודע הענין, שכל הנהגה טובה שיסבור אותה חכם, ויעלה אותה בספר, ברבות השנים הכסילים יעשוה כהלכה ממש. שיאמרו, "מנהג" ישראל תורה הוא.

"כל מקום שפקרו המינים תשובתן בצידן"

ונחתום בדבר עצום אחד, שממנו ילמד האדם כמה השיתוף, הוא ניאוץ וחירוף כלפי הבורא יתברך. שהנה לא מזמן בא אלי אדם, חבר קרוב, שבתחילת דרכי ואמרותי, לא כל כך התחבר לדברים שאני מביא אוסף ומקבץ, וכמובן כמו תמיד, לכולם קשה, כיצד אף אחד לא שם לב. בכל אופן, האדם הזה בזמן האחרון עבר שינוי גדול, כאשר עין בדברי בראש פתוח ולאמיתה של תורה, שם לב להמון בעיות, החל לקרוא בספרים שאמרתי לו. ואז יום אחד, בא אלי נרגש מאוד וכמעט בוכה, אמר לי, יש תלמוד מפורש, שמפרק אותם פשוט לגורמים, ואיני יודע איך עד היום אין איש שם על לב בדברים אלו. וכה דברי התלמוד (סנהדרין דף לח עמוד ב): "שנינו במסכת אבות (פרק ב' משנה יד'): "רבי אליעזר אומר, הוי שקוד [בלומר מהר וזריז] ללמוד תורה, ודע מה שתשיב לאפיקורוס, המנסה להביא ראיה מדברי תורה לדעת המינים האומרים שיש שתי רשויות בשמים או יותר. אמר ר' יוחנן, מה שנאמר במשנה בשם רבי אליעזר, לא שנה דבר זה אלא דווקא באפיקורוס, כלומר בעובד כוכבים גוי. אבל אפיקורוס ישראל אין להשיב לו, כיון שהכיר דברי תורה, וכפר, אם תשיב לו, כל שכן דפקר טפי.

כלומר רבי יוחנן מלמדנו, שאדם שלא מקבל את יחוד ה' עליו כאשר באים לו ומוכיחו, הוא יהפך להיות יותר מסוכן, כי הוא יכפור בדעתו עוד יותר, ובמקום להודות על האמת, הוא ימציא לעצמו דעות משובשות ומבוזות, וירצה להצדיק טענתו, וישבש עוד יותר ממה ששיבש הראשון הבער הכסיל! ממשיך התלמוד ואומר, "אמר רב, כל מקום בתורה, שרצו ללמוד המינים שיש בשמים כמה רשויות חלילה, או כמה ממשלות חלילה, הרי שתשובתן בצידן. כלומר, מאותו ענין עצמו ה' יתברך הביא להם תשובה בתורתו.

א) נאמר בתורה (בראשית א' כו'): "נעשה אדם בצלמנו", "נעשה", לשון רבים. ותשובתם, מדכתיב (שם כז'): "ויברא אלהים את האדם בצלמו", לשון יחיד. וכן על זאת הדרך. ע"ש.

ממשיך התלמוד ואומר, "נאמר [דניאל ז' ט'], "עד די כרסוון רמיו ועתיק יומין יתיב" [עד שיניחו הביסאות, ועתיק יומין, הקדוש ברוך הוא, ישב]. לשון "כרסוון", כסאות, משמע רבים. ותשובתם, מסיפיה דקרא, "ועתיק יומין יתיב", ישב יחידי. מקשה התלמוד, "התינח כולהי קראי דלעיל, שנכתב בהם לשון רבים כנ"ל, אך "עד די כרסוון רמיו" מאי איכא למימר? וכי יש שם כמה כסאות אצלו יתברך? מתרצת הגמרא: אחד לו ואחד לדוד. שכן מצינו ברייתא מפורשת בשם רבי עקיבא שאמר, "אחד לו ואחד לדוד". אמר לו ר' יוסי: עקיבא עד מתי אתה עושה שכינה חול,

שאתה מושיב בשר ודם אצלה?! אלא אחד לדין ואחד לצדקה. הגמרא מסתפקת: האם קבלה מיניה רבי עקיבא, וחזר בו מדבריו, או לא קבלה מיניה? והביאה ראיה מברייתא: תא שמע: דתניא, אחד לדין ואחד לצדקה. דברי רבי עקיבא.

על כל פנים, מבואר בברייתא, שרבי עקיבא חזר בו מדבריו, והסכים לדברי ר' יוסי. אמר רב נחמן: האי מאן דידע לאהדורי [לענות תשובה] למינים כרב אידית, כמקרה המובא להלן, ליהדה: ואי לא, לא ליהדה. אמר ההוא מינא לרב אידית, כתיב [שמות כד' א'], "ואל משה אמר, עלה אל ה'", משמע, שלא ה' אמר לו זאת, שאם כן, "עלה אלי" מיבעי ליה? אמר ליה זהו המלאך "מטטרון", ששמו כשם רבו. שנאמר (שמות פרק כג פסוק כ – כה): "הִנֵּה אָנֹכִי שֹׁלֵחַ מַלְאָךְ לְפָנֶיךָ לִשְׁמָרְךָ בַּדָּרֶךְ וְלַהֲבִיאֲךָ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הֲכִנֹתִי: הִשָּׁמֶר מִפָּנָיו וּשְׁמַע בְּקֹלוֹ אַל־תַּמֵּר בּוֹ כִּי לֹא יִשָּׂא לְפִשְׁעֲכֶם כִּי שְׁמִי בְּקִרְבּוֹ: כִּי אִם־שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע בְּקֹלוֹ וְעָשִׂיתָ כֹּל אֲשֶׁר אֲדַבֵּר וְאָיַבְתִּי אֶת־אֹיְבֶיךָ וְצַרְתִּי אֶת־צֹרְרֶיךָ: כִּי־יֵלֵךְ מַלְאָכִי לְפָנֶיךָ וֶהֱבִיאֲךָ אֶל־הָאֱמֹרִי וְהַחִתִּי וְהַפְּרִזִּי וְהַכְּנַעֲנִי הַחִוִּי וְהַיְבוּסִי וְהִכְחַדְתִּיו: לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לֵאלֹהֵיהֶם וְלֹא תָעָבְדֵם וְלֹא תַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֵׂיהֶם כִּי הָרֵס תְּהָרְסֵם וְשַׁבֵּר תְּשַׁבֵּר מַצֵּבֹתֵיהֶם: וַעֲבַדְתֶּם אֵת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּבֵרַךְ אֶת־לַחְמְךָ וְאֶת־מֵימֶיךָ וַהֲסִרֹתִי מַחֲלָה מִקִּרְבֶּךָ". ולכן לא הזכיר שמו, וכתב סתם. הקשה לו, אי הכי, ששמו כשם רבו, ניפלחו [יעבדו] ליה? אמר לו: כתיב [שם] "אל תמר בו", אל תמירני בו. אם כן שאינו רשות לעצמו! ו-"לא ישא לפשעכם" למה לי? איזה תועלת יש בו? אמר ליה, הימנותא בידן, דאפילו בפרוונקא [בלומר בתור מתווך גם לא מקבלים] נמי לא קבילניה. אכן מטעם זה לא הסכמנו לקבלו עלינו אפילו כשליח המוציא ומביא. דכתיב [שם לג' טו'], "ויאמר אליו אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה". ע"כ לשון התלמוד וביאורו.

ואמר לי האיש הנרגש, מכאן אנו למדים כמה דברים עצומים:

א) ה' יתברך לא זקוק לאף אחד.

ב) הכל נעשה ברשותו יתברך.

ג) כאשר ה' יתברך שולח מלאך, עושה המלאך הכל ברשות ה' יתברך. וגם בזה ביקשו עם ישראל שה' יתברך יוליכם בעצמו בלבד ללא סיוע מלאך.

ד) ה' יתברך הוא אחד ויחיד, לא מתחלק לשום גורם.

ה) אסור להתפלל, לעבוד, להשביע מלאכים, ואפילו לבקש מהם בקשה מסויימת או להעזר בהם בלבד, אסור בתכלית האיסור!

ו) כל מי שכתב בנושא, עסק, השביע, כישף, התעסק בדברים העליונים, קלקל, השחית, המיר את כבוד ה' יתברך.

וכתב בבית הבחירה למאירי (מסכת סנהדרין דף לח עמוד ב): "לעולם יהא אדם שקוד, ר"ל מהיר

וזריז ללמוד תורה כדי להשיב את אפיקורוס המוציאים משם ראיות לאמונותיהם הקדומות, ונכשלים באמונת השניות, ו[כן נכשלים ב-]שאר עבודות של צבא השמים, והביא אחת מהן דרך הערה על כלן, שאם יביאו בעלי השניות ראיה מאמרו "נעשה" בלשון רבים. תשובתם מאמרו, "ויברא", וכן בכלם למי שיתבודד בזה. ולא הוזכרו הדברים בלשון רבים, אלא מצד שהפעולות הטבעיות נעשות על ידי סבה ראשונה באמצעות הפמליא, כמו שנודע למבינים. לא שיוחס להם שום ממשלה כלל מעצמם, והוא ששלל מעינם כל הדברים הבלתי טבעיים הבאים מצד ההשגחה לרוב מיני התפלות והצדקות ושאר עניני הדברים הדתיים, ואף לשומם אמצעיים בינו ובין הבורא כלל, והוא שאמרו הימנותא בידן דאפילו בפרונקא לא קבילנא ליה, ובמדרש אמרו כל הנקרא בשם י"י ימלט, לא תצווח לא למיכאל ולא לגבריאל צווח לי ואנא עני, וזה שכתוב, "כל הנקרא בשם י"י ימלט", שאין אנו צריכים למכניסי רחמים ולסרסורין לפני הקדוש ברוך הוא, אלא נקרא [אליו בלבד ולא למלאכים], והוא יענה בכל קראינו אליו. וכבר הארכנו בדברים אלו בשלמות בילדותינו בחבור התשובה". ע"כ.

"מה ישירו לפני הקידוש?"

ולשאלת השואלים, מה ישירו בערב שבת לפני הקידוש? הנה ודאי שאין כל חיוב לשיר שום שיר, ואין כל חיוב לפייט שום פיוט לפני הקידוש. אמנם אם מחליטים לשיר שיר מסויים ופיוט, יש לשים לב, שכל השירות, התשבחות, האמירות, יהיו רק כלפי הבורא יתברך. וממליץ אני מאוד לשיר ולפייט את הפיוט החשוב "יגדל אלהים חי". אשר הוא חונה סביב יג' יסודות התורה שכתב רבינו בפירוש המשנה (סנהדרין הקדמה לפרק חלק).

ואעתיק מילותיו: יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח / נִמְצָא וְאֵין עֵת אֶל מְצִיאוּתוֹ - אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ / נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לְאַחְדוּתוֹ - אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף וְאֵינוֹ גּוּף / לֹא נַעֲרֹךְ אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ - קַדְמוֹן לְכָל דָּבָר אֲשֶׁר נִבְרָא / רִאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ - הִנּוֹ אָדוֹן עוֹלָם לְכָל נוֹצָר / יוֹרֶה גְּדֻלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ - שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ נָתַנּוֹ / אֶל אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ - לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד / נָבִיא וּמַבִּיט אֶת תְּמוּנָתוֹ - תּוֹרַת אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל / עַל יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן בֵּיתוֹ - לֹא יַחֲלִיף הָאֵל וְלֹא יָמִיר / דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ - צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סִתְרֵינוּ / מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמָתוֹ - גּוֹמֵל לְאִישׁ חָסִיד כְּמִפְעָלוֹ / נוֹתֵן לְרָשָׁע רָע כְּרִשְׁעָתוֹ - יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִים מְשִׁיחֵנוּ / לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ - מֵתִים יְחַיֶּה אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ / בָּרוּךְ עֲדֵי עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ - אֵלֶּה שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה הֵם עִקָּרִים / הֵן הֵם יְסוֹד דַּת אֵל וְתוֹרָתוֹ - תּוֹרַת מֹשֶׁה אֱמֶת וּנְבוּאָתוֹ / בָּרוּךְ עֲדֵי עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ

"התכבדו מכובדים קדושים משרתי עליון – שמרוני"

הנה לאחר שפורסם המאמר הקודם לגבי הפיוט, "שלום עליכם" – החדש והזר ליהדות הטהורה, ולדרך חז"ל בעלי המשנה והתלמוד הטהורים. המון בני אדם הפסיקו לאומרו ברוך ה'. אמנם כעת, שאלה וחקירה בפיהם, על מה שנאמר בתלמוד (בבלי ברכות ס:) "הנכנס לבית הכסא, אומר: התכבדו מכובדים קדושים משרתי עליון, תנו כבוד לאלהי ישראל, הרפו ממני עד שאכנס ואעשה רצוני ואבא אליכם. אמר אביי: לא לימא אינש הכי, דלמא שבקי ליה ואזלי. אלא לימא: שמרוני שמרוני, עזרוני עזרוני, סמכוני סמכוני, המתינו לי המתינו לי, עד שאכנס ואצא שכן דרכן של בני אדם". ע"כ.

וראשית כל אומר, כי פשוט וברור לכל בר דעת, כי חז"ל, אשר הם אלו שלימדו בעצמם, שאסור לפנות ולבקש בקשות מן המלאכים בשום דרך שהיא, ואסור לעשותם מתווכים בינינו לבין הבורא חלילה. ולכן לא יתכן שהם ילמדו דבר שגובל בניאוץ וחירוף כלפי אדון העולם. אלא שכמו תמיד, צריך להבין היטב כוונתם.

וכמו שכבר אמר רשב"י בתלמוד (בבלי סנהדרין סג.): "אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: והלא, כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם, שנאמר בלתי לה' לבדו". ע"ש. ומי לא אחר מרשב"י האמיתי, דורש ואומר, שכל מי שישתף פרצופים, ספירות, וכל כיוצא בזה עם הבורא יתברך, יעקר מן העולם ולא תהיה לו תקומה!

"התכבדו מכובדים קדושים משרתי עליון – שמרוני"

ולפני שנעבור לביאור דברי התלמוד, יש להזכיר ולהביא כאן מעט מדברי רבינו הטהור הרמב"ם, שכבר הסביר וכתב, שמי שהרס את היהדות והחשיך את השכל האמיתי של מחשבת התורה, הם אלו אשר הבינו, לקחו, דרשו, את מדרשי חז"ל ואגדותיהם ומליצותם, כפשוטם ממש. כלומר, רבותינו בעלי התלמוד פעמים רבות מעבירים רעיונות של מוסר ולקחים לחיים וכדומה, בדברי אגדות ומשלים, וכל זה על מנת שהאדם יפיק מהם דברים חיוניים בלימודו. ופעמים עשו כן, כי לא הותר לדבר על חלק מן הדברים בפירוש, ולכן הוצרכו לדבר במשל למבינים בלבד. וכמו שכבר כתבנו בזה בענין – "מעשה מרכבה – השגיאה הגדולה". ולכן, כל מי שלקח את דברי אגדותיהם והפכם לפשוטם במקום שהדבר או הענין מתנגש עם השכל הישר, יסודות הדת, ומדעי הטבע. אדם כזה בוודאי כי החשיך, הרס, והמית את היהדות.

וכה מעט מתוך דברי רבינו הטהור (פירוש המשנה סנהדרין י' א' הקדמה לפרק): " וממה שאתה צריך לדעת, שדברי חכמים עליהם השלום, נחלקו בהם בני אדם [בהבנתם, באופן פירושם, ובתכלית ענינם. ונמנים אותם בני אדם] לשלוש כתות: הכת הראשונה, והם רוב [מבני אדם] אשר נפגשתי עמהם, ואשר ראיתי חבוריהם [המשובשים], ואשר שמעתי עליהם [ועל דבריהם המפורסמים, וראיתי ש] מבינים אותם, [כלומר את דברי חז"ל] כפשוטם [ממש], ואינם מסבירים אותם [לעומק כוונתם] כלל, [ואינם חוקרים

לעיקר כוונתם הגדולה אשר כיוונו אלו השלימים], **ונעשו אצלם**, [כלומר אצל אותם בני אדם הנקראים בפי רבינו "חכת הראשונה"], **כל הנמנעות** [נמנע הוא דבר אשר לא יכול להתכן בגדרי הטבע אלא דווקא באורח נס פלאי ורחוק, או שדבר נמנע, הוא דבר שאמרו חז"ל והוא זר ורחוק מיסודות הדת. והם, אותם אנשי הכת הזו, פירשו כל הדברים שאמרו חז"ל, שלא יכולים להיות בגדר הטבע אם לא בנס גמור, ועשו אותם את כל דבריהם] **מחוייבי המציאות**, [כלומר שכך זה היה ממש, בעבור שהוצרכו לפרש הדברים כפשוטם לפי רוב שיבושם].

ולא עשו כן [אותם המפרשים, וכותבי ספרים, ומגידי השיעורים] **אלא** [רק] **מחמת סכלותם בחכמות** [השלימות], **וריחוקם מן המדעים** [האמיתיים]. ו[בוודאי] **אין בהם** [באותם אנשי התורה ואלו שנקראים חכמים אשר מפרשים כל דבר כפשוטו, אין בהם] **מן השלימות** [האמיתי], **עד כדי שיתעוררו על כך מעצמם**. ו[מכיון שרוב בני התורה וכותבי הספרים הולכים בדרך זו, מחמת סיבה זו] **לא מצאו** [אפילו אחד] **מעורר שיעוררם** [על טעותם וסכלותם], **ולכן חושבים הם** [בסכלותם], **שאין כוונת חכמים בכל מאמריהם המחוכמים, אלא מה שהבינו הם מהם, וש**[כל דבריהם] **הם כפשוטם. ואף על פי** [שנראה לעין כל ופשוט הדבר], **שיש בפשטי מקצת דבריהם מן הזרות** [כלומר כל ילד יודע להבחין וידע לתמוה, אם תפרש כל אמרה של חז"ל כפשוטה, כי הדברים לא יתכנו בטבע אנושי]. **עד כדי** [כך] **שאם תספרנו כפשוטו להמון העם** [באותו כת הראשונה שכך דורשים הדברים ברבים], **כל שכן ליחידיהם, היו נדהמים בכך** [תמהים שואלים] **ואומרים, "היאך אפשר** [איך יתכן] **שיהא בעולם אדם שמדמה דברים אלו, וחושב** [בדעתו הטפשית] **שהם דברים נכונים, וכל שכן שימצאו חן בעיניו". והכת הזו המסכנה, רחמנות על סכלותם, לפי שהם** [באותם פירושיהם שפירשו על פי פשוטם של דברים ולא התבוננו לדבריהם העמוקים של רבותינו. כביכול חשבו שבכך הם] **רוממו את החכמים לפי** [סכלותם ו]**מחשבתם**, ו[האמת הברורה היא, שפעלו להיפך הגמור: כי בפירושיהם שנתנו וכתבו דברים זרים כאלו], **אינם אלא משפילים אותם בתכלית השפלות**, ו[הצרה הגדולה ביותר, שאותם המפרשים אפילו] **אינם מרגישים בכך! וחי ה'** [הריני נשבע בשמו של ה' יתברך], **כי הכת הזו** [המסכנה, הם אלו ה]**מאבדים הדר התורה**, ו[לפי האמת] **מחשיכים זהרה, ועושים** [הם, את] **תורת ה' בהיפך המכוון בה, לפי שה' אמר על חכמת תורתו, "אשר ישמעון את כל החוקים האלה וכו'**, [דווקא דברים אשר נשמעים על אחרים, ולא דברים שאינם נשמעים!]. **והכת הזו דורשין מפשטי דברי חכמים, דברים אשר אם ישמעום העמים, יאמרו רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה**. ו[ממה שראיתי] **הרבה שעושין כן**, [הם אותם] **הדרשנין המבינים** [המסבירים] **לעם** [ומלמדים אותו], **מה שאינם מבינים הם עצמם, ומי יתן** ו[אותם הדרשנים המשובשים] **שתקו! כיון שאינם מבינים** [בכלל מה שלומדים, כל שכן שמקלקלים באשר מסבירים זאת לאחרים]. **מי יתן החרש תחרישון** [ועל ידי שתחרישו] **ותהי לכם לחכמה** [כי השתיקה מורה על החכמה], **או היה להם** [לאותם דרשנין] **לומר** [האמת לקהל שומעם, ולהכריז בפיהם], **אין אנו יודעים מה רצו חכמים** [לומר לנו] **בדברים אלו, ולא** [נדע] **היאך פירושו** [האמיתי. אבל הם לא עשו כן], **אלא חושבים** [בקוצר דעתם] **שהבינו** [את דברי חכמינו עליהם השלום].

ו[לא זו בלבד, אלא מוסיפים רעה על רעה, ש]**מעמידים את עצמם להבין** [ללמד] **לעם, מה שהבינו הם עצמם** [בדעתם המשובשת, ולאמיתו של דבר, הם כלל] **לא** [הבינו] **מה שאמרו חכמים. ודורשין בפני ההמון בדרשות** [בתלמוד מסכת] **ברכות**, ו[בתלמוד מסכת סנהדרין] **פרק חלק וזולתם, כפשוטם מלה במלה** [ללא כל הסבר שישבר את האוזן לקהל שומעיהם]. **עכ"ל. כל מי שמעכל את מה שכתוב כאן מסיק וזוכה לכמה מסקנות:**

1) החרבת היהדות באה בעקבות אי הבנת חז"ל וחוסר עיון בהם. כמובן וברור שכל זה הגיע מן החשק העז לחבר ספרים, להיות פוסק, להיות עוד אחד ששומעים עליו, עד שלא שמו ליבם לאמת של חז"ל.

2) בעלי המשנה ושני התלמודים בבלי וירושלמי, הם שקבלו את התורה במסורת ממשה רבינו ועד אליהם, וכל דבריהם בחכמה גדולה ונפלאה. ועליהם אין להוסיף ואין לגרוע. וכמו שכתב רבינו הרמב"ם ביסוד התשיעי: "ויסוד התשיעי הבטול. והוא שזו תורת משה לא תבטל, ולא תבוא תורה מאת ה' זולתה, ולא יתוסף בה ולא יגרע ממנה לא בכתוב ולא בפירוש, [ועל זה] אמר, "לא תוסף עליו, ולא תגרע ממנו". וכבר ביארנו מה שצריך לבאר ביסוד זה בהקדמת החבור הזה". עכ"ל.

ומכאן יעלה קושי, כיצד קיבלו רוב ישראל את ספר הזוהר הפאגני והאלילי אשר מדבר במושגים בזוים ונתעבים בבורא יתברך, מדבר דרשות של דופי, ומבזה את בעלי התלמוד והמשנה! האם זו לא החלפת משה? האם זו לא עקירת הדת? בוודאי שכן!

"כפירות המקובלים ביסודות הדת ועקירת מסורת!"

והראיה לדברי, שהמקובלים מודים בעצמם ובפיהם, שתורתם היא חדשה, והשגתם שהשיגו לא היתה ונגלית לדורות הקודמים! כלומר, מה שהשיגו הם, לא השיגו חכמי המשנה והתלמוד. כמו שכתב ר' ויטאל, בהקדמה לשער ההקדמות (עמוד 8 מהדורת מרכבת יחזקאל): " ... ובדרא בתראה תתגלה [=גילוי חדש משמעו], ותתפרסם חכמה הזאת [=תיעוב של קבלת הזיווגים האלילית והפאגנית], ויבינו וישכילו ברזי התורה שלא השיגו הקודמים אלינו. ובזה נסתלקה השגת הפתאים המקשים ואומרים, "איכשור דרי, ואם דורות שלפנינו לא השיגוה איך נדענה אנחנו?", ובזה יסכר פיהם". ע"כ.

כלומר, לפי דבריו אנו למדים כמה דברים:

א) תתגלה תורה חדשה שלא היתה לפני כן. ודברים אלו, הם ניאוץ וחירוף כלפי תורת משה וכלפי הבורא יתברך. שכן כתב רבינו הרמב"ם, הבאנו דבריו למעלה: "ויסוד התשיעי הבטול. והוא שזו תורת משה לא תבטל, ולא תבוא תורה מאת ה' זולתה, ולא יתוסף בה ולא יגרע ממנה לא בכתוב ולא בפירוש, [ועל זה] אמר, "לא תוסף עליו, ולא תגרע ממנו". וכבר ביארנו מה שצריך לבאר ביסוד זה בהקדמת החבור הזה". עכ"ל.

ומבואר מדברי רבינו, שלעולם ועד לא תבוא תורה מאת ה' אחרת! וכן הדין גבי חידושים שאינם כפי מסורת חז"ל והמשנה. ולפי דבריו של ר' ויטאל נתגלתה תורה חדשה, ואף הוא מודה בזה שהתגלתה במאה ה-יג' תורה חדשה לגמרי, מה שלא ידעו הקודמים. ומבטיח הזוהר שלאחר כמה שנים לפני ביאת המשיח, יעסקו בני אדם בתורתו תורת מינות, וידברו דיבורים חדשים שגם לא השיגו הקודמים, והיא היא חכמת האמת לפי דבריו.

וכאשר כל זה יקרה מבטיח המכשף הזוהרי, שיהיה זה סמוך לימות המשיח. אלא שהשקר התגלה, וכבר עברו מדורם של אנשי צפת, 500 שנה, ועדיין לא בא משיח. כלומר, לפי דברי המכשפים הזוהרים, תורת ר' ויטאל אינה אמת כפי שחשב הוא. כי אמרו הם בעצמם שכאשר יתעסקו בחכמתו ויחדשו חידושים חדשים אמיתים, אז תבוא הגאולה. ולפי דבריו אנו למדים כי תורתם שקר היא.

ולצערינו הרב, היום בדורינו, הפכו את ספר הזוהר הפאגני למקור להבאת שפע, להגשמת משאלות, לסגולה לשמירה, לביאת הגאולה, וכל כך פחדו הם שבני אדם ילמדו את דברי התועבות שכתובים שם, עד שאמרו שגריסת זה הספר מספיקה ללא הבנה! וגריסת זה הספר לבד יש בכוחה להביא גאולה! ואיני יודע מה לומר, ואיני יודע את נפשי מרוב צער שעמי הטהור נפל בהבלים אלו, שגריסת ספר מינות תעזור להביא הגאולה. ולהיפך הגמור! גריסת זו הספר והשארתו בקרב העם היהודי הוא שיביא להמשך הגלות!

ב) עוד מבואר לפי דבריו של ר' ויטאל, שהם יזכו וישכילו ברזים של תורה שלא נגלו קודם, כלומר תורתם החדשה והאלילית, הם סודות התורה, שכלל לא השיגו כל הקודמים אליהם. לא הראשונים, לא הגאונים, ולא הסבוראים ואחורה.

ודבריו אלו, הם גם ניאוץ וחירוף כלפי הבורא יתברך. כי כתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "והיסוד השביעי נבואת משה רבינו. והוא, שנאמין שהוא אביהן של כל הנביאים שקדמו לפניו והבאים אחריו, הכל הם למטה ממנו במעלה, והוא בחיר ה' מכל המין האנושי, אשר השיג ממנו יתעלה יותר ממה שהשיג וישיג כל אדם שנמצא ושימצא.

ושהוא עליו השלום הגיע לתכלית הרוממות מעל האנושיות, עד שהשיג המעלה המלאכית ונעשה במעלת המלאכים, לא נשאר לפניו שום מסך שלא קרעו ולא עצר בעדו שום מעצור גופני, ולא נשאר בו שום דבר מן החסרון לא מעט ולא הרבה, והושבתו בו הכוחות הדמיוניים והחושים בכל השגותיו, ונתבהל כוחו המתעורר, ונשאר שכל בלבד, ועל ענין זה אמרו עליו שהוא מדבר עם ה' בלי אמצעות המלאכים". ע"כ. והתבאר לך אתה הקורא, שמעלת משה רבינו היא המעלה הכי גדולה שהגיע אליה אדם מכל בני האדם שהיו או שיהיו לעתיד. וכבר כתבנו כן במאמר הזה באריכות – בענין: "השגתו של משה רבינו".

עוד כתב רבינו (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "והיסוד השמיני הוא תורה מן השמים. והוא, שנאמין שכל התורה הזו הנמצאת בידינו היום הזה, היא התורה שניתנה למשה, ושהיא כולה [ניתנה] מפי הגבורה, כלומר שהגיעה עליו כולה מאת ה', הגעה שקורים אותה על דרך ההשאלה, "דיבור", ואין יודע איכות אותה ההגעה אלא הוא עליו השלום, אשר הגיעה אליו, ושהוא [משה רבינו היה] במעלת לבלר שקורין לפניו, והוא כותב כולה, תאריכיה וספוריה, ומצוותיה, וכך נקרא "מחוקק".

ואין הבדל בין ובני חם כוש ומצרים ופוט וכנען, ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד, או אנכי ה', ושמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, הכל מפי הגבורה והכל תורת ה' תמימה טהורה קדושה אמת. ולא נעשה מנשה אצלם כופר ופוקר יותר מכל כופר אחר, אלא לפי שחשב שיש בתורה תוך וקליפה [בלומר דבר טוב, ודבר רע], ושאלו התאריכים והספורים אין תועלת בהם, ומשה מדעתו אמרם, וזהו ענין [שאמרו, האומר] "אין תורה מן השמים". אמרו שהוא האומה, שכל התורה כולה מפי הקדוש ברוך הוא, חוץ מפסוק אחד שלא אמרו הקדוש ברוך הוא, אלא משה מפי עצמו [אמר], וזה הוא, "כי דבר ה' בזה". יתעלה ה' ממה שאומרים הכופרים. אלא כל אות שבה יש בה חכמות ונפלאות למי שהבינו ה', ולא תושג תכלית חכמתה, ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים. ואין לאדם אלא להתפלל כמו דוד משיח אלהי יעקב, שהתפלל, "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתיך".

וכן פירושה המקובל גם הוא מפי הגבורה, וזה שאנו עושים היום צורת הסוכה והלולב והשופר והציצית והתפילים וזולתם היא עצמה הצורה שאמר ה' למשה ואמר לנו, והוא [משה רבינו] רק מוביל שליחות נאמן במה שהביא, והדבור המורה על היסוד הזה השמיני הוא אמרו (במדבר פרק טז פסוק כח פרשת קרח): "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּזֹאת תֵּדְעוּן כִּי־יְהוָה שְׁלָחַנִי לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל־הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה כִּי־לֹא מִלִּבִּי". ע"כ.

ולמדים אנו מדבריו החשובים, שכל התורה כולה היא מן השמים, מתורה שבכתב, ועד התורה שבעל פה כולל ההלכות למשה מסיני. ולפי יסודות אלו, דברי ר' ויטאל הינם כפירה מוחלטת! כי כותב הוא שמה שהשיג הוא לא נתגלה לדורות הקודמים!

ג) עוד מבואר לפי דברי ר' ויטאל, שמה שמקשים אנשים עם שכל ישר, שבשבילו הם נחשבים ל-"פתאים", כי הם מקשים נכוחה. והקושיה של החכמים שדבקו במסורת, היא כזו: "כיצד אתם בעלי הקבלה הפאגנית החדשה, מדברים בדברים וכותבים דברים שלא קיבלנו במסורת"? תשובתו של ויטאל כמו שמבואר במקור הדברים, הוא, משום שמבואר בספר החושך [זוהר] (פרשת וירא קיח.): "שסמוך לתקופת המשיח תתגלה חכמה שלא היתה בדורות הקודמים". וכותב ויטאל במקום: " ... הרי מבואר כי עד עתה היו דברי חכמת הזוהר נעלמות". ע"ש. כלומר, לפי דברי ויטאל מבואר יוצא, שספר החושך שיבח כל כך את תורתו ואת חכמתו, עד כדי שהוא הכניס לליבות הפתאים, שרק כאשר ישכילו ויבינו סודותיו וידברו בהם בני אדם, ואף התינוקות יעסקו בחכמה זו, כל זה יהיה סמוך לביאת המשיח. כלומר, לגרום לבורא יתברך להזדווג בהרמוניה עם ישותו בשמים, היא היא חכמת האמת לפי דברי המכשף הזוהרי.

וחיים ויטאל, אשר חשב כי בדורו הם זכו לפרש את ה-"חכמה" הזו ולדעת מה שלא ידעו הקודמים, היה כל כך בטוח וסמוך שבדורו יבוא המשיח, מכיון שחשב שחכמתו היא האמת. ולכן מצינו לא מעט סיפורי דמיונות באנשי צפת בדורו של ויטאל וחבריו, שהמון פעמים אמרו, שהיה צריך לבוא המשיח בזמניהם ולבסוף לשיטתם, המשיח לא בא מסיבות כאלו ואחרות. וכל זה שיקרו וכיחשו, על מנת להדר את תורתם ולומר, שבזכות לימוד הפרצופים

והזיווגים היה צריך לבוא המשיח. מה נענה ומה נאמר! ומרורות המכשף הזוהרי הצליחו ופעלו במשך השנים ופיתו את הפתאים והמסכנים מבני אדם. וניכר שמאמר זה שכתב ויטאל, הוא משום שהמון מאנשי דורו של ויטאל הקשו עליו, "כיצד אתם מדברים דיבורים שלא דיברו הראשונים ולא הגאונים"! ותירוצו מהיכן? מספר החושך הפאגני, שהידר את תורתו, ושיבח את תורתו, ואמר שחכמתו היא חכמת האמת וכו'. ולכן ויטאל הוצרך לתרץ תירוץ קלוש ולומר, שספר האופל מגלה שהחכמה הזאת לא התגלתה לראשונים, ובכך לפי דעתו אין זו קושיה.

אמנם הוא אינו השכיל להבין, שבתירוץ זה שדחה את החכמים עם השכל הישר שהקשו עליו, נחתו ובאו עליו אלף קושיות. וכתב האבן עזרא (שמות פרק ב פסוק כב): "וכלל אומר לך, כל ספר שלא כתבוהו נביאים, או חכמים מפי הקבלה [למשה מסיני], אין לסמוך עליו, ואף כי [ובמיוחד אם] יש בו דברים שמכחישים הדעת הנכונה". ע"כ. והמשכיל מבין היטב את דבריו. בכל אופן כבר כתב וחתם רבינו במילים קשות מאוד נגד אלו המכחישים או המפקפקים במחשבתם ביסודות הדת. וכתב בזה"ל: "וכאשר יפקפק אדם [בלומר, רק יפקפק במחשבתו] ביסוד מאלו היסודות, הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו, ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל. כלומר, מספיק שנמצא פקפוק אצל מישהו בענין יסודות הדת, מחוייבים אנו להשמיד את ספריו ואת דברי שטותו! ולשנותו ולהשמידו.

3) עוד יוצא למסקנה מתוך דברי רבינו הטהור הרמב"ם, שדבריו הם לא עוד "שיטה" חולקת, כמו שנוהגים לומר כמה בני תורה שמבינים את דבריו היטב, ומדחיקים את הדבר ואומרים, "טוב זו דעת הרמב"ם". לא זו לא דעתו! זו מחשבת ה' והמסורת היהודית. הרמב"ם מגלה לך היכן הבעיה בעם ישראל. וכל מי שחולק, עושה את חז"ל טפשים ולא חכמים.

4) הדרשנים ומחברי הספרים בדורות עברו ובדור זה, הם עיקר הבעיה ושורש הצרה. אין מי שיעיר אותם לאמת, ואם יתעוררו לאמת יהיה להם קשה לשנות הדרך. וגם לי אני הכותב יש לי עדיין שאלות ודברים לא מובנים, אבל מבין אני שזו האמת הברורה, ומפאת זו הסיבה הוצרכתי לגנוז את ספרי שכתבתי ועמלתי עליהם רבות.

5) הבעיה בעם ישראל לא התחילה לפני 750 שנה. אלא התחילה לאחר חתימת התלמוד, שהיו כמה גאונים, שעזבו את המסורת, והאמינו בדעות כוזבות. ולכן רבינא ורב אשי ראו לחתום את התלמוד. וזאת מהסיבה שהיו בתוך עם ישראל אנשים שנקראים חשובים, שהיו חולקים על המסורת של חז"ל. ומתוך כל זה הגיע ענין "מיסטיקה" – "מאגיה" – "האמנה בכוחות טומאה" – "בירור ניצוצות", שנכנס לאט לאט לתוך עם ישראל כאילו זו תורה למשה מסיני חלילה וחס.

6) הרמב"ם לצערינו ולשמחתנו הוא בין הבודדים שהיה נאמן לתלמוד בכל ליבו מאודו ונפשו, ולא עזב את המסורת האמיתית של אבותינו. ואם הוא נהג כך, כך אנו רוצים לנהוג.

וכעת אחר הקדמה זו נעבור לביאור דברי התלמוד שהבאנו למעלה בענין הסוגיה שאנו עומדים בה כעת.

"ביאור דברי התלמוד – שמרוני"

הנה מה שאמרו חכמים בראש דבריהם, "התכבדו מכובדים קדושים משרתי עליון". פשוט הדבר שאין בזה שום פקפוק, מכיון שהוא מכבד את המלאכים אשר נשלחו מאת ה' להתלוות עמו בדרך. ובבואו למקום זוהמה הנקרא, "בית הכסא", מבקש הוא מן המלאכים שלא יכנסו עמו וכל זה על דרך הכבוד, וכן על מנת לעשות רצון ה' שהם שליחיו. כמו שאומר, "תנו כבוד לאלהי ישראל". ולכן משיב ואומר להם, "הרפו ממני עד שאכנס ואעשה רצוני [=צרכי], ואבוא אליכם". ע"כ, זה נוסח חכמים בתלמוד.

אלא שבדברי אביי יש קצת קושי, אמנם נלמד גם מדבריו יסודות חשובים. אביי אומר, "בשעה שאדם צריך להכנס לבית הכסא", לא יאמר בדיוק כפי הנוסח שאמרו חכמים. ומדוע? מכיון שאם יאמר בנוסח הזה, יתכן ולא יחכו לו המלאכים, ועל ידי כך לא יתלוו עמו ביציאתו מבית הכסא. אלא מה יעשה, יסיים ויאמר כך: "שמרוני שמרוני, עזרוני עזרוני, סמכוני סמכוני, המתינו לי המתינו לי, עד שאכנס ואצא, שכן דרכן של בני אדם". ע"כ.

והנה מדברי חכמים ומדברי אביי נלמד כמה יסודות חשובים:

א) אין המלאכים יודעים מחשבות הלב. שכן אם היו יודעים מחשבות הלב, לא היה צריך לפרט האדם את בקשתו בפיו לפניהם.

ב) אין המלאכים יודעים מה יהיה לעתיד. שכן אם היו יודעים מה יהיה לעתיד, לא היה צריך לפרט להם ולומר, "המתינו לי וכו'".

ג) רבינו הרמב"ם ועוד לא מעט ראשונים לא גרסו ולא היה כתוב בתלמודיהם: "עזרוני עזרוני, סמכוני סמכוני". וגם לא נמצא בדבריו של רבינו, "שמרוני שמרוני". אלא פעם אחת נזכר, "שמרוני", ותו לא.

ואלו הם דברי רבינו הטהור (הלכות תפילה וברכת כהנים פרק ז' הלכה ה' מהדורת קאפח): "וכל זמן שיכנס אדם לבית הכסא, אומר קודם שיכנס, התכבדו מכובדים קדושים משרתי עליון, שמרוני והמתינו לי עד שאכנס ואצא כי זה הוא דרכן של בני אדם". ע"כ. כלומר לפי הגרסאות האמיתיות של כתבי רבינו הטהור, מעולם לא היה כתוב בתלמוד, המילים, "עזרוני עזרוני, סמכוני סמכוני", וגם לא נאמר "שמרוני שמרוני", כאילו צמד המילים הוא דבר וענין בפני עצמו. וכן עדות לפנינו שגרסת הרב קאפח היא נכונה, ממה שכתב רבינו מאיר המעילי בהמשך בדעתו של רבינו ובכתבי יד אשר היו לפניו כפי שיראה הקורא בהמשך.

וכוונת הענין לפי דברי רבינו, שמילת "שמרוני" נסמכת למה שאמר, "והמתינו לי", כלומר,

אין הוא מבקש מן המלאכים שישמרו אותו במובן של שמירה מהיזק מסויים! או שישמרו על חייו כאשר הוא נכנס לבית הכסא! אלא כוונת רבותינו בעלי התלמוד ללמד את האדם דרך כבוד לשלוחיו של הבורא! ומה שאומר, "שמרוני", הכוונה שלא ילכו מאיתו, כלומר שימתינו לו, והוא כמו שמירת מקום. וכתב הרב יוסף קאפח במקום (הערה יז): "כן הוא נוסח תפילה זו ברוב כתבי היד. ובכתב יד "מ" נכתב, "שמרוני עד שאכנס ואצא כי זה דרכן". ובנדפס [שהדפיסו מספרי רבינו] שינו וערכו כרצונם [במזיד]. גם בש"ס חלו ידי המדפיסים [במזיד]". ע"כ. והנה הערתו החשובה של הרב קאפח מגלה לנו כמה דברים חשובים.

א) המינים וצאציהם אשר נטו אחר המאגיה והחשיכה, שינו וערכו את הש"ס עצמו בהתאם להשקפותיהם הרצוצות. וכבר ידוע שלרבינו הטהור היה את הגרסא הנכונה של התלמוד שאין לנו אותה היום.

ב) אף בכתבי רבינו, המינים שלחו ידם במקומות רגישים, וזאת על מנת שיתפרש מתוך דברי רבינו דברי דופי, ובכך לעלות על המסילה שבה יוכלו להקשות קושיות של הבל על אנשי האמת, ובכך להשקיט את רוחם הטובה במלחמתם כנגד המינים וצאציהם.

ג) מתוך כתבי יד נוסח, "מ", שהדגיש הרב קאפח, מבואר כפי שכתבנו, שמילת "שמרוני" הכוונה שהמלאכים יחכו לו, ולא ישמרו אותו שמירת גופו חלילה.

וכתב הרב קאפח (בהערה הנ"ל) **בביאור בקשה זו**: "ומלבד הענין הגלום בנוסח זה, הרי אין ספק שהיא הערה גדולה לאדם להזכירו שפלותו ודלותו ולהעירו שלא יהרהר בעניני קודש במקומות הללו. ובמורה נבוכים (חלק ג' פרק נב) יעץ רבינו שיטריד אדם עצמו במקומות כאלה בעניני מלאכה ומסחר וכדומה. ובתלמוד ירושלמי [אמרו] (ברכות פרק ט' הלכה ד'): "בכניסתו לבית הכסא, מה הוא אומר? "כבוד לכם המכובדים משרתי קודש, דרך ארץ הוא, פנו דרך, ברוך האל הכבוד". ע"כ. ונאה ויאה בהתאם למטרה. ע"כ דבריו שלה רב קאפח.

כלומר, מסביר הרב קאפח, שבוודאי אין בדיבור זה שום פניה ובקשה מן המלאכים שיעזרוהו או ישמרהו כאילו בכוחם מצד עצמם לשמור! אלא לפי דעתו דברים אלו של בעלי התלמוד באו על מנת להזכיר לאדם את שפלותו ודלותו, ולעוררו לפני הכניסה לבית הכסא שלא יהרהר בדברי קודש במקומות אלו. והדבר פשוט וברור וסרה כל קושיה בענין זה. ובפרט לפי המבואר בתלמוד ירושלמי אשר הביא.

"למה נאסר להתפלל למלאכים אם אינם פועלים כלום"

ונחתום במה שמצאתי בספר המאורות לרבינו מאיר המעילי (ברכות ס: – הובא במקור בספר מלחמת מצוה לטענת המוציא לאור בספר המאורות. אולם במהדורה הנדפסת לא נמצא דבר זה. ואולי הביאו מכתבי היד של ספר מלחמת מצוה, שעדיין לא זכו לראות אור. ע"ש.) " ... **ובמה שכתבנו סרה שאלת השואל, מאחר** שאין לנו לבקש מן המלאכים להתפלל עלינו, גם כן לא נבקש משום חסיד בעולם שיתפלל על

דורו או על יחידים או רבים. והנה מצאנו במקראות שהיו ישראל מבקשין ממשה ומשמואל להתפלל עליהם, ובשאר מקומות.

וזו אינה שאלה, כי בבני האדם אם יתפלל השליח ציבור עם הצבור, או שום חסיד אחר בעולם על בני דורו, אין בו מקום לטעות אחריו לקבלו עליו באלוה, שהרי הוא מת, ונעדר כשאר אדם. ומפני שהוא זריז לכוין בתפלתו יותר משאר אדם, ולהסדיר תפלתו ומחשבת לבו בכונה שלימה, ושהוא ראוי להתקבל תפלתו יותר מן האחרים, ראוי לאחרים למנותו שליח צבור לבקש רחמים עליהם, או על היחיד, כמשה ושמואל ושאר הנביאים.

ועוד בסיבה זו שיבואו אליהם בני דורם להתפלל עליהם, הם יוכיחו אותם עד שיפשפשו במעשיהם ויהיו ראויים שתתקבל תפלת המתפלל עליהם. והנה זה סיבה להיישיר העולם ולהחזירם למוטב, ואם און בידם ירחיקוהו. ובזה תתקבל תפלת החסיד המתפלל עליהם. ועוד, כי זה תהיה סיבה שילמד אדם מדרכי החסידים, וידבק בהם, בראותו, כי תפלתו מקובלת יותר משאר בני ההמון, כגון ההוא דכי אמר משיב הרוח, נשב זיקא, ואמר, מוריד הגשם, אתא מיטרא, וכגון ר' חנינא בן דוסא, וחוני המעגל וכיוצא בהם.

"שמרוני – המתינו לי"

עוד צריך ביאור, מה שהתקינו במי שנכנס לבית הכסא, שיאמר, "התכבדו מכובדים קדושים משרתי עליון שמרוני עזרוני עזרוני עד שאכנס ואצא" וכו'. וה"ר משה [=הרמב"ם] לא גריס, "עזרוני", אלא, "שמרוני" לבד. [=כמו שהביא בגרסת הרב קאפח], ואפשר לפרש, "שמרוני, כמו, "המתינו אותי", [בלומר שיחכו לו בצאתו]. ונוכל לומר שאף למה שגורסין, "עזרוני", אינו בדרך תפלה ובקשה [מן המלאכים חלילה, אלא] רק מפני שהוא נכנס למקום הטינופת, שלא יעלה בדעתם [של המלאכים], שרצונו להתעכב שם, ויפרשו [הם] ממנו [וילכו], והם מצווים עליו לשמרו, כדכתיב, "כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך". לכך אומר להם שאינו פושע להכנס במקום הטינופת, אלא [נכנס] לעשות צרכיו ולצאת. ולכך יש להם לעשות שליחותם שנצטוו בו מאת השם יתברך לשומרו. וזהו שאומר, "משרתי עליון", ששמירתם אותו היא בשירות ה' שמצווים על כך, לא שיהיה בבחירתם לשמרו, או שלא לשמרו, כי על כרחם הם ישמרוהו בשליחות המקום, אם הוא כדאי.

ואם אינו כדאי, אפילו יבקש מהם כל היום, ויתפלל אליהם, לא יועיל לו. ואף יזיק לו, שיתור מאחרי השם ויענש על זה. רק תפלתו תהיה [תמיד] לה' יתברך, אז יועיל לו. ואם יש בידו עון המעכב תפלתו, יודה עליו ויניחהו, וישוב אל י"י וירחמהו". ע"כ. ועל דבריו ניתן לומר את צמד המילים, "שכל ישר"! בניגוד לתועבות המינים שהתפללו והשביעו מלאכים לעשות רצונם, כאילו בכוחם של המלאכים לסייע או לתת דבר מה לאדם! ואף לפי מה שגרסו "עזרוני" בש"ס, מבאר מאיר המעילי, שאין בזה חלילה פניה למלאכים! ובזה סרו קושיות השואלים החפצים באמת, וכן סרו עילגות המינים, שכל כך היו בטוחים, שחז"ל פנו וביקשו מן המלאכים בקשות כמו שהם נוהגים לעשות.

"מה היא נבואה – ההבדל בין נבואה למסורת תורה שבעל פה"

הנה כבר זכינו לבאר בסדרת מאמרים על האיסור לדרוש ב – "מעשה מרכבה", שכל התורה הזו שנמסרה למשה רבינו, בין התורה שבכתב ובין התורה שבעל פה, לא נמסרה לו אלא על ידי ענין שנקרא אצלנו – "נבואה". כלומר, משה רבינו לא עלה "לשמים", ולא ריחף מעל הקרקע, אלא הכל היה בענין "השגת השכל", כפי שנבאר בהמשך. ומה שאמרו (תלמוד בבלי מסכת שבת דף פח עמוד ב): "ואמר רבי יהושע בן לוי: בשעה שעלה משה למרום...". ע"כ. ע"ש. והנה אין הכוונה שעלה משה רבינו עם גופו למרום! אלא זהו משל להתרוממות שכלו באותה העת, ורוממות הנפש להיות נבדל מכל חוש גשמי. וכבר הארכנו היטב בענין היחס למדרשים, משלים, מעשיות, המובאים בתלמודים ובמדרשים המהימנים עלינו, שכל דבר שהוא נמנע מצד הטבע, בוודאי כי לא בא ללמד אלא מוסר בלבד [=אלא אם כן נאמר בפירוש, "אתרחיש ניסא", או נאמר, "נעשה בו נס", וגם זה הדבר לא היה אלא נס בגדר הטבע ולא נס פלאי!], או ללמד על הדרגה הגבוהה שעמד בה משה רבינו, כמו בדוגמה שהבאנו בשם התלמוד. ועיין כאן בענין אלו שהרסו את דת משה וישראל על ידי שפירשו כל דבר אצל חז"ל כפשוטו. וזה חורבן גדול והחשכת מאור דת האמת.

וענין נושא הנבואה, מוזכר לראשונה אצל אברהם אבינו (בראשית פרק כ פסוק ז פרשת וירא): "וְעַתָּה הָשֵׁב אֶשֶׁת־הָאִישׁ כִּי־נָבִיא הוּא וְיִתְפַּלֵּל בַּעַדְךָ וֶחְיֵה וְאִם־אֵינְךָ מֵשִׁיב דַּע כִּי־מוֹת תָּמוּת אַתָּה וְכָל־אֲשֶׁר־לָךְ". ורצה ה' יתברך להודיע לאבימלך, כי אברהם הוא נביא, כלומר, "קרוב הוא אלי, ומשיג המון דברים בידיעת המדע האלהי". ובהכרח, אם נביא הוא, והבורא יתברך מדבר עמו באמצעות המלאכים [=כפי שנוכיח בהמשך, שכל הנביאים כולם מלבד משה רבינו, מקבלים נבואתם באמצעות המלאכים], בוודאי כי הקב"ה גם הוא קרוב אל אברהם אבינו, והנוגע במה ששייך לאברהם, כאילו עושה מלחמה עם הבורא עצמו. [=לא שבאמת ניתן לעשות כן].

וכמו שכתב הרד"ק (רד"ק בראשית פרק כ פסוק ז פרשת וירא): "כי נביא הוא – וקרוב הוא אלי, וגם אני קרוב אליו לשמוע תפלתו, ואני לא אסלח לך אף על פי שתשיב את אשתו עד שיתפלל הוא עליך וצריך שתפייסהו כדי שיתפלל בעדך ועל ידי תפלתו אסלח לך וארפאך מאשר הכיתיך, כי אתה צריך סליחה אף על פי שעשית בתום לבבך, כי אפילו לא היתה אשתו אלא אחותו, דבר רע הוא לקחת אשה שלא מדעתה, ואפילו היא פנויה, כי עשק הוא, כל שכן אם היא אחות אדם צדיק, שמעביר על רצונו ורצונה, וראוי להענש אף על פי שאינו חייב מיתה". ע"כ. ולמדין אנו, כי נבואה הוא ענין השגה שעל ידי השגה זו אדם מתקרב לבורא יתברך, וכן להיפך.

"מטרת היצר הרע, לגרום לאדם לפקפק בנבואה":

רבינו בחיי בן פקודה בספרו חובות הלבבות (שער יחוד המעשה פרק ה') מייחד שתי פסקאות שבהם הוא מסביר, שלאחר שאדם הבין שהקב"ה אינו מחולק, ואינו מתרבה. כמו שביארנו כאן: "עין הרע – הזיה מאגית כעורה" (חלק ד') | "יחוד ה' יתברך" – ה' יתברך לא מתחלק! לא

לספירות ולא לפרצופים! ה' אחד ושמו אחד". וכמו שביארנו כאן: "עין הרע – הזיה מאגית כעורה" (חלק ה') | "יחוד ה' יתברך" – "ה' אחד! לא זכר ולא נקבה ולא מוליד". וכן ביארנו גם שאינו מתעבר בבני אדם כמו שסברו הנוצרים, וכמו שסבר הספר הפרו-נוצרי זוהר שר"י, שהבורא התעבר ברשב"י!! כן כן, רשב"י הוא הבורא, והבורא הוא רשב"י! וכן ביארנו שאין כוח אחר מלבד הבורא יתעלה שמו. כמו שביארנו כאן.

הנה כעת רבינו בחיי בן פקודה החכם השלם, מבאר ואומר, "וכאשר יתיאש [=יצרך הפנימי] מפתותך בפנים האלה [=כלומר, לאחר שהבנת שהבורא אינו מתחלק, אינו מתרבה, אינו מתעבר בבני אדם, ואין לבני אדם חלק ולו הקטן ביותר מעצמותו יתברך חלילה! לאחר מכן היצר הרע כבר לא יבוא אליך בטענות אלו, כי כבר כבשת את הענין בשכלך ובעיונך! לכן לאחר מכן יצרך הפנימי], ישתדל לספק עליך בענין הנבואה והנביאים ובתורה ובאופני אמתתה וחיובה". ע"כ.

והנה רבינו בחיי בן פקודה, מסביר בעצם, שאחד מן תכסיסי היצר הרע הנמסך בחושי האדם, הוא להביא אותו למצב שבו הוא מסתפק בדברי הנביאים ובנבואתם החשובה. ועל מנת לחזק את דברי הנביאים כולם, נאמר אנו ונוסיף, שהרי הדבר פשוט וברור, כי ללא שנאמין בענין אמיתות הנבואה, ממילא גם לא נאמין בתורה עצמה! ואם נאמין אנו בכללות ענין ה-"נבואה", אז מחוייב שתהיה אמונתינו בענין הנבואה, גם אמונה בשאר נבואת הנביאים, מכיון שלא יתכן שהיו מתנבאים ומוליכים את עם ישראל אחר האמת, אלא אם כן דבקו הם בתורה שקיבלנו במעמד הר סיני על ידי משה רבינו. במילים אחרות, אם בני אדם יפקפקו בענין הנבואה, נמצא כי גם לא יתכן להם להאמין בתורה שבכתב!

ומכיון שהנביא הגדול ביותר הוא משה רבינו עליו השלום, אז מוכרחים גם להאמין, שלעולם לא תבוא נבואה שתוסיף ותגרע במצוות התורה לעולם! כלומר, לעולם לא יתכן שיקום נביא ויחדש דבר, ויאמר שהבורא ציוה אותו לכך וכך, שכן על ידי כן מכחיש נבואתו של משה רבינו! כמו שכתב רבינו הטהור (חתימת מנין המצוות לרמב"ם): "... אלו הם שש מאות ושלש עשרה מצוות שנאמרו לו למשה בסיני הן וכללותיהן ופרטותיהן ודקדוקיהן, וכל אותן הכללות והפרטות והדקדוקין והביאורין של כל מצוה ומצוה היא תורה שבעל פה שקבלו בית דין מפי בית דין. ויש מצוות אחרות שנתחדשו אחר מתן תורה וקבעו אותן נביאים וחכמים ופשטו בכל ישראל כנון מקרא מגלה ונר חנוכה ותענית תשעה באב וידים ועירובין. ויש לכל מצוה מאלו פירושין ודקדוקין. והכל יתבאר בחבור זה. [ודע כי] כל אלו המצוות שנתחדשו חייבין אנו לקבלם ולשמרם שנ' לא תסור מכל הדבר וכו', ואינם תוספת על מצוות התורה. ועל מה הזהירה תורה לא תוסף ולא תגרע, שלא יהיה נביא רשאי לחדש דבר ולומר שהקב"ה צוהו במצוה זו להוסיפה למצוות התורה או לחסר אחת מאלו השש מאות ושלש עשרה מצוות: אבל אם הוסיפו בית דין עם נביא שיהיה באותו הזמן מצוה דרך תקנה או דרך הוראה או דרך גזרה אין זו תוספת, שהרי לא אמרו שהקב"ה צוה לעשות ערוב או לקרות המגלה בעונתה, ואילו אמרו כן היו מוסיפין על התורה [=וחייבין חנוקו]. אלא כך אנו אומרין, שהנביאים עם בית דין תקנו וצוו לקרות המגלה בעונתה כדי להזכיר שבחיו של הקדוש ברוך הוא ותשועות שעשה לנו והיה קרוב לשועינו, כדי לברכו ולהללו וכדי להודיע לדורות

הבאים שאמת מה שהבטיחנו בתורה כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו כי"י אלהינו בכל קראנו אליו. ועל דרך זו היא כל מצוה ומצוה שהיא מדברי סופרים בין עשה בין לא תעשה". ע"כ.

ומבואר, שכל אותם המצות של חכמים שהוסיפו, מעולם לא אמרו, כי ה' יתברך אמר להם לעשות כן, שכן אם הוא אומרים שהיה אומר להם ה' לעשות כן, בוודאי כי היו מתווספים למצוות התורה! במילים אחרות, לעולם לא יתכן לאף אדם לומר שה' יתברך ציוה אותו להוסיף מצוה או לגרוע מצוה, ולא רק במצוות התורה, אלא גם בפירושיה המקובלים, שלעולם ועד לא ישתנו! ואם

ולכן, לאחר שאדם קיבל שכל ישר בענין הבורא ומציאותו יתעלה, היצר הרע מנסה להפילהו בענין אמיתות התורה. ואני הכותב שמתי לב לדבר חשוב מאוד שרבינו בחיי בן פקודה מחלק אותו. כלומר, אצל רבינו בחיי בן פקודה, ענין אמיתות התורה מתחלק לכמה פרטים חשובים. ולפני שנבאר אותם, נקדים ונאמר, כי אחד מיסודות דת האמת, הוא להאמין באמונה גמורה, בענין שנקרא, "נבואה". ויראה לי אני הכותב, כי נבואה נקראת בשמה, משום שהמתנבא צריך להכין עצמו לכך, כלומר להיות אדם ירא שמים בתכלית. ולכן כאשר נחלק את המילה, "נבואה" – יצא לנו כך: "נבוא ה'". ולא נאמר, "הנבוא", אלא, "נבוא ה'". כלומר, שעל ידי מעשיו של האדם והתקרבותו לבורא יתעלה, אז זוכה הוא להגיע לנבואה.

ולכן, אחד מן יסודות דת האמת, הוא להאמין שיש דבר כזה, "נבואה", ושהיא דבר אמיתי שהיה, ושיהיה גם לעתיד.

וזהו יסוד שישי מהלכות יסודות דת האמת. וכמו שכתב רבינו (פירוש המשנה סנהדרין): "והיסוד הששי – הנבואה. והוא, לדעת שזה המין האנושי, יש שימצאו בו אישים, בעלי כשרונות מפותחים מאוד ושלימות גדולה, ותתכונן נפשם [=כלומר, עושים הכנות גדולות מצד עצמם], עד שמקבלת צורת השכל [שלהם], ויתחבר אותו השכל האנושי בשכל הפועל, ויאצל [=ויבוא] עליהם ממנו אצילות שפע, ואלה הם [=הנקראים] "הנביאים", וזוהי הנבואה וזהו ענינה. וביאור היסוד הזה בשלימות יארך מאוד, ואין מטרתינו פירוט כל יסוד מהם וביאור דרכי ידיעתו, לפי שזה הוא כללות כל המדעים, אלא נזכירם בדרך הודעה בלבד, ופסוקי התורה מעידים בנבואת נביאים רבים". ע"כ. וכפי שלמדנו, ענין הנבואה ימצא אצל בני אדם שיש בהם כשרונות מפותחים שכלית, ושלימות גדולה. וחובה על אותו האיש המייעד עצמו לנבואה, לעשות כל הכנה שתהיה על מנת שיבוא לענין הנבואה. וכל הכופר בעניני הנבואה, הרי זה מין ומצוה להשמידו!

וכדברי רבינו הנודעים (בסוף פירושו למשנה סנהדרין י' א): "... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'".

ומה שכתבנו שהנבואה תחזור לעתיד, כן מפורש בדברי רבינו (ספר המצוות לרמב"ם הקדמה למניין המצוות): "וידוע גם כן שהנבואה והמלוכה כבר נסתלקו ממנו עד שנסור מן העונות שאנחנו מחזיקים בהם ויכפר לנו וירחמנו כמו שייעדנו ויחזירם לנו. כמו שאמר בחזרת הנבואה (יואל ג) "והיה אחרי כן אשפוך את רוחי על כל בשר ונבאו בניכם ובנותיכם". ואמר בחזרת המלך והממשלה (עמוס ט) "ביום ההוא אקים את סוכת דויד הנופלת וגדרתי את פרציהן והריסותיו אקים ובניתיה כימי עולם". ע"כ.

והנה יש כמה פרטים חשובים בענין הנבואה ואמיתותה, היוצאים מדברי רבינו בחיי בן פקודה, ונעלה אותם על הכתב, למען ישכיל הקורא וידע ענין הנבואה ופרטיה, ובמה שונה נבואה מרוח הקודש. ונבאר עוד, שענין רוח הקודש תלוי בזמן שיש נבואה בישראל, וככל ואין נבואה בישראל, כך לא יתכן שיהיה רוח הקודש למישהו מבני ישראל

ונחל בהצגת הפרטים:

1) הפרט החשוב שבאמיתות התורה, הוא הנבואה, שאלמלא הנבואה, כלומר, אלמלא האמנה בנבואה, הרי שגם התורה שבכתב, בוודאי אינה אמת. כי אין התורה ניתנה אלא בנבואה. כלומר, כל קבלת חוקי התורה, מצות התורה, הדברים והמעשים שאסור לעשותם. כל אלו באו מן האל יתברך ממש על ידי נבואה! וזה היה על ידי משה רבינו, שהיה גדול הנביאים. וכמובן, כל ענין הנבואה הוא בשכל האדם ולא בגוף! כלומר, נבואה היא כניסה גופנית לאיזה מקום כלשהו, וכמו שכתבנו, שמשה רבינו לא באמת עלה עם גופו לשמים חלילה! אלא השיג את הבורא באופן הגבוה ביותר שניתן למישהו להשיג!

ועל זה כתב רבינו הטהור במקום הנזכר (שם שם) לאחר שביאר את יסוד הנבואה, וכתב: "והיסוד השביעי נבואת משה רבינו. והוא, שנאמין שהוא אביהן של כל הנביאים שקדמו לפניו והבאים אחריו, הכל הם למטה ממנו במעלה [=אפילו אברהם אבינו, אל השיג מה שמשה רבינו השיג במראה הנבואה!], והוא [=משה רבינו] בחיר ה' מכל המין האנושי, אשר השיג ממנו יתעלה יותר ממה שהשיג וישיג כל אדם שנמצא ושימצא.

ושהוא עליו השלום הגיע לתכלית הרוממות מעל האנושיות עד שהשיג המעלה המלאכית ונעשה במעלת המלאכים, לא נשאר לפניו שום מסך שלא קרעו ולא עצר בעדו שום מעצור גופני, ולא נשאר בו שום דבר מן החסרון לא מעט ולא הרבה, והושבתו בו הכוחות הדמיוניים והחושים בכל השנותיו, ונתבהל כוחו המתעורר, ונשאר שכל בלבד, ועל ענין זה אמרו עליו שהוא מדבר עם ה' בלי אמצעות המלאכים.

"נבואת משה רבינו שונה מנבואת שאר הנביאים שהיו לפניו ושהיו לאחריו":[ממשיך רבינו הרמב"ם וכותב] ורציתי לבאר כאן זה הענין הנפלא, ואפרש סתומות פסוקי התורה, ואבאר ענין אמרו פה אל פה וכל הפסוק הזה וזולתו מענינו ... ואומר שנבואת משה רבינו נבדלה מנבואת כל שאר הנביאים בארבעה הבדלים:

א) ההבדל הראשון שכל נביא איזה שיהיה, אין ה' מדבר אתו כי אם על ידי אמצעי [=שמדבר עמו הקב"ה על ידי ששולח לו מלאך שיודיע לנביא המסר]. **ומשה** [רבינו] **בלי אמצעי, כמו שאמר, "פה אל פה אדבר בו".** [=לשים לב שלא נאמר, "פנים בפנים יראני", אלא פה אל פה "אדבר", לשון הפה אל פה, ופנים אל פנים, יפלו תמיד על ענין הדיבור ולא על הראיה!! וכל זה על מנת להמחיש שהדיבור לא היה על ידי אמצעי. ומכאן אנו למדים, כי משה רבינו לא ידע ולא השיג את עצמות ה' יתעלה! כלומר, גם הוא משה רבינו, שהגיע למעלה הגדולה ביותר שמישהו מאישי בני אדם יכול להגיע, לא השיג את עצמותו יתברך, וזה יעידו פסוקים מפורשים (שמות פרק לג פסוק כג פרשת כי תשא): "וַהֲסִרֹתִי אֶת־כַּפִּי וְרָאִיתָ אֶת־אֲחֹרָי וּפָנַי לֹא יֵרָאוּ". וכן אמר (שמות פרק לג פסוק כ פרשת כי תשא): "וַיֹּאמֶר לֹא תוּכַל לִרְאֹת אֶת־פָּנָי כִּי לֹא־יִרְאַנִי הָאָדָם וָחָי". וכי ניתן לראות את פניו של הבורא? הרי אין לו דמות ולא דמות הגוף! אלא, במילים אלו המפורשים בתורה, נתן לנו הבורא מדד, שנדע אנו שאף משה רבינו לא השיג את עצמותו יתעלה! במילים אחרות, כל מי שינסה להסביר כיצד הקב"ה מתנהג עם עצמו, ויעליל שהשיג הוא אותו יתעלה בעצמותו, וינסה להסביר בו במהותו דברים, נדע שהוא שקרן, מין, קוצץ בנטיעות, ויותר גרוע מעובד עבודה זרה! וזה בדיוק מה שעשה כותבי ספר הזוהר הפרו-נוצרי, וכן בעלי הקבלה הטמאה, שאמרו שהשיגו הם את עצמותו יתעלה, ועשו חשבונות בעצמותו כיצד הוא יתברך מתנהג עם עצמו, וכיצד הוא התהווה!! וקראו להתהוותו "אין סוף"! ואף העיזו לומר שהוא מחולק במהותו, והחציפו לומר הארורים הללו, שחלק מחלקיו זקוק לפעולות בני אדם, וחלקי חלקיו נתנו בו מושגים של תשמיש, משגל, רחם, ביצים!! ודימו אותו מכשפי האופל כמעשה בני אדם השפלים בארץ!! ועשו עצמם יודעי פעולותיו העצמיות, ותיארוהו במושגים נבזיים ושפלים!! ולעולם ועד אין להם מחילה ולא כפרה, הרי הם מינים נמורים שאין להם חלק לעולם הבא!!].

ב) וההבדל השני, שכל נביא לא יבואהו החזון אלא בזמן השינה! כמו שאמר בכמה מקומות "בחלום הלילה", "ויחלם", "בחלום חזיון לילה" וכו' והרבה מן הענין הזה. או [=תבוא לו הנבואה] **ביום** [באור יום] **אחר תרדמה הנופלת על הנביא, ומצב שבו שובתים כל חושיו, ומתרוקנת מחשבתו כעין שינה, ומצב זה נקרא "מחזה ומראה", ועליו הוא אומר, "במראות אלהים".** [=כלומר, כל מה שהיה עם אברהם אבינו והמלאכים, כל זה הוא ענין נבואה, כלומר, הינו מעשה מרכבה! כמו שכתוב (בראשית פרק יח פסוק א – ב פרשת וירא): "וַיֵּרָא אֵלָיו יְיָ בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח־הָאֹהֶל כְּחֹם הַיּוֹם: וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נִצָּבִים עָלָיו וַיַּרְא וַיָּרָץ לִקְרָאתָם מִפֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּשְׁתַּחוּ אָרְצָה". ובוודאי שלא יתכן לומר שהיה מעשה זה כאשר אברהם אבינו היה ער ממש! אלא חושיו היו מושבתים, והתרוקנה בו כל מחשבה, והיה כעין יושן, וראה כל זה במחזה הנבואה. ולכן עמקות מעשה זה, גובלת בידיעת מעשה מרכבה, ואין דורשים במעשה מרכבה אפילו ביחיד! ממשיך רבינו הרמב"ם וכותב], **ומשה** [רבינו] **בא לו הדבור ביום והוא עומד בין שני הכרובים, כמו שהבטיחו ה' ונועדתי לך שם ודברתי אתך וכו', אמר יתעלה אם יהיה נביאכם ה' במראה אליו אתודע בחלום אדבר בו. לא כן עבדי משה.** [=והנה זה מדובר על כל נביא מן הנביאים! כלומר, כל נביא מן הנביאים שהיה ושיהיה, לעולם לא יבוא לו דיבור מאת הבורא, אלא על ידי אמצעי, וחובה שיהיה זה הדיבור במצב שבו הנביא שובתים בו כל חושיו, ומתרוקנת מחשבתו! או שיהיה זה בלילה בחלום. וזה היסוד, סותר לגמרי מה שכתוב על האר"י הלא קדוש, שהיה "יודע" דברים שהידיעה בהם תלויה בנבואה!! ושלא נדבר על הדברים שסופרו שהיה יודע, שיכולת כזו יש רק לבורא יתברך ויתעלה שמו, כמו ידיעת מחשבת הלב, שכבר הוכחנו בששה מאמרים, שכל מה שסופר על האר"י הלא קדוש היה שקר גמור. עיין כאן: "מי יודע מחשבות הלב – אשר תדע את לבבו". ונביא כאן מקצת מן הדברים:

מובא בספרו של חיים ויטאל (בתחילת ספר עץ מוות בשער ההקדמות) "והנה היום אביע חידות ונפלאות תמים דעים, כי בכל דור ודור הפליא חסדו אתנו, אל ה' ויאר לנו ע"י השרידים אשר ה' קורא בכל דור ודור, כנזכר וגם בדורינו זה אלוהי הראשונים והאחרונים, לא השבית גואל מישראל ויקנא לארצו ויחמול על עמו, וישלח לנו עיר וקדיש מן שמיא נחית,

הרב הגדול האלהי החסיד, מורי ורבי, כבוד מורנו הרב רבי יצחק לוריא אשכנזי זכרו לחיי העולם הבא, מלא תורה כרמון, במקרא, במשנה, בתלמוד, בפלפול, במדרשים והגדות. במעשה בראשית, במעשה מרכבה, בקי בשיחת אילנות, בשיחת עופות, בשיחת מלאכים, מכיר בחכמת הפרצוף הנזכר, כרשב"י [הכוונה לספר הזוהר הפרו-נוצרי שמיוחס במזיד לרשב"י] בפרשה ואתה תחזה, יודע בכל מעשי בני אדם שעשו, ושעתידים לעשות. יודע במחשבות בני אדם טרם יוציאום מן הכח אל הפועל. יודע עתידות, וכל הדברים ההווים בכל הארץ, ולמה שנגזר תמיד בשמים, יודע בחכמת הגלגול מי חדש, ומי ישן, ואיפת האיש ההוא באיזה מקום תלויה באדם העליון, ובאדם הראשון התחתון. יודע בשלהבת הנר, ולהבת אש דברים נפלאים. מסתכל וצופה בעיניו נשמות הצדיקים הראשונים והאחרונים, ומתעסק עמהם בחכמת האמת. מכיר בריח האדם כל מעשיו, על דרך ההוא ינוקא בפרשת בלק. וכל החכמות הנזכרים, היו אצלו כמונחים בחיקו בכל עת שירצה, בלתי יצטרך להתבודד ולחקור עליהם, ועיני ראו ולא זר דברים מבהילים לא נראו ולא נשמעו בכל הארץ, מימי רשב"י עליו השלום ועד הנה". ע"כ. והנה יש מן הדברים הכתובים כאן, שההשגה בהם תלויה בנבואה, כמו, "שיחת מלאכים", "ידיעת עתידות". ושלא נדבר על ההזיות הכתובות עליו שדימו אדם שחי לפני כמה מאות שנים ועשו אותו לאלהים ממש!! וכל הדברים הללו הם דברי כפירה. אמנם לנו יש להביט אל מה שכתוב, "וכל החכמות הנזכרים, היו אצלו כמונחים בחיקו בכל עת שירצה, בלתי יצטרך להתבודד ולחקור עליהם". כלומר, כל אלו הדברים שאפילו אצל גדול הנביאים משה רבינו לא היו! אצל האר"י הלא קדוש, יש לו אותם מתי שרוצה, בלא בדידות שזקוק לה כל נביא כפי שראינו וכפי שנראה!! כלומר האר"י לא זקוק לכל מה שעושים הנביאים על מנת לקבל הנבואה!! ומשמע שיש אדם שני כמו משה רבינו!! ואף יותר ממנו!! וזה כמובן רמיסת כל יסודות דת האמת!! והחולק על יסודות דת האמת עליו כתב רבינו הטהור במקום הנזכר, " ובאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". כלומר, רק מפאת סיפור שקרי זה שסופר על האר"י הלא קדוש, כל ספרי עץ מוות של ויטאל חובה עלינו להשמידם!!].

ג) וההבדל השלישי, שהנביא כאשר בא לו החזון [=כאשר בא לו נבואה], **ואף על פי שהוא במראה ועל ידי מלאך, יחלשו כחותיו ומתחלחל גופו, וירד עליו מורא עצום מאד, כאילו הולך למות, כמו שביאר בדניאל כשדבר עמו גבריאל במראה, אמר, "ולא נשאר בי כח והודי נהפך עלי למשחית ולא עצרתי כח". ואמר, "ואני הייתי נרדם על פני ופני ארצה", ואמר, "במראה נהפכו צירי עלי".**

ומשה [רבינו] **אינו כן! אלא יבואהו הדבור, ולא תארע לו חלחלה כלל, והוא אמרו יתעלה, "ודבר ה' אל משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו".** [שוב יש לדייק ולשים לב, כי לא נאמר, "וראה משה את ה' פנים אל פנים", אלא כאשר מדבר על "פנים", הכל נופל על ענין דיבור בלבד!], **כלומר כשם שלא יארע לאדם שום חרדה מדברי חברו, כך הוא עליו השלום לא היה נחרד מן הדבור ואף על פי שהוא פנים בפנים** [=אע"פ שהדיבור בא לו מאת הבורא ללא אמצעי, כלומר שההשגה וההבנה, והמסרים, באו לו ישירות מן הבורא אליו], **וזה מחמת חוזק התחברו בשכל כמו שאמרנו.**

ד) וההבדל הרביעי: שכל הנביאים לא יבואם החזון ברצונם [=אע"פ שיעשו מעשה לקבל הנבואה, לא תבוא להם הנבואה] **אלא ברצון ה'!** [=וזה סותר לגמרי מה שכתוב על האר"י הלא קדוש! הבאנו הדברים למעלה, ""וכל החכמות הנזכרים, היו אצלו כמונחים בחיקו בכל עת שירצה, בלתי יצטרך להתבודד ולחקור עליהם". כלומר, לפי השקר הכתוב כאן על האר"י הלא קדוש, כל נביא ונביא לא בא לו הנבואה אלא ברצון הבורא, והאר"י לא!! כלומר, האר"י כמו משה רבינו!! וממשיך רבינו הרמב"ם וכותב], **ויש שישאר הנביא כמה שנים ולא יבואהו חזון,**

ויש שמבקשין מן הנביא להודיעם דבר בנבואה וישאר עד שתבוא לו הנבואה אחר ימים או אחר חדשים או לא תבוא לו כלל. וכבר ראינו מהם מי שהתכונן על ידי שמחת הלב וזכוך המחשבה כמו שעשה אלישע באמרו, "ועתה קחו לי מנגן", אז בא לו החזון. ואין זה הכרחי שיתנבא כל זמן שיתכונן. אבל משה רבינו כל זמן שירצה, אמר, "עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם", ואמר, "דבר אל אהרן אחיך ואל יבוא בכל עת", ואמרו אהרן "בבל יבוא", ואין משה "בבל יבוא". ע"כ דברי רבינו בארבעת ההבדלים!

והרי לך קורא נעים, כי אין שום דרך לאמת את התורה, אם לא האמנה בדברי הנבואה, ובדברי הנביא. במילים אחרות, מי שאינו מאמין בנבואות, אינו מאמין בתורה שבכתב. ובמילים יותר אחרות, מי שמאמין בנבואת משה רבינו, חובה עליו להאמין בשאר דברי הנביאים!

"הפרט השני בדבר רבינו בחיי בן פקודה":

2) ולכן הפרט השני העולה מדברי רבינו בחיי בן פקודה, הוא ענין האמנה לא רק בנבואתו של משה רבינו, אלא אמונה גמורה בשאר ספרי הנביאים, כלומר, שנאמין שהיו נביאי אמת! וגם נבואה זו, צריך לדעת, כי אינה שונה במהותה מנבואת משה רבינו, שהרי כל נבואה שלא תהיה, תבוא מאת הבורא. אלא שההבדל בין נבואתו של משה לענין שאר הנביאים, הוא ענין ההשגה והמעלה. אמנם שניהם בוודאי יבואו מאת הבורא יתעלה שמו במראה הנבואה. וכמובן בהתאם לארבעת ההבדלים שרבינו הרמב"ם מנהם לעיל.

"הפרט השלישי בדברי רבינו בחיי בן פקודה – ההבדל בין נבואה לרוח הקודש":

3) עוד פרט שעולה מדברי רבינו בחיי בן פקודה, הוא ההבדל בין ספרי נביאים לבין ספרי כתובים! כלומר, שעלינו לדעת ולהבין, שכל מה שנכתב בספרי הכתובים, לא נכתב בדרגת נבואה שלימה! אלא בדרגת נבואה פחותה, והיא דרגה הנקראת, "רוח הקודש", וזו היא דרגה שנמצאת ונכנסת תחת ענין "נבואה", אמנם אינה נבואה ממש. רצוני לומר, שדניאל עליו השלום, ודוד המלך, לא השיגו נבואה שלימה כמו שהשיגו שאר הנביאים! ולכן ספר תהלים, אע"פ שנכתב בזמן שהיה נביא בישראל, הנה הוא נכלל בכלל הכתובים ולא הוכנס בספרי הנביאים! וזו מפאת ההשגה המשתנה בין דוד המלך לשמואל הנביא.

כי דוד המלך עליו השלום הגיע לדרגת נבואה נמוכה הנקראת, "רוח הקודש". וכמו שביאר הרד"ק (הקדמה לספר תהלים): "... ואמרו (פסחים קיז, א) כי ברוח הקודש נאמר זה הספר, לפיכך כתבוהו בכלל הכתובים ולא בכלל הנביאים, כי לא נאמרו דבריו בנבואה כי אם ברוח הקודש. ונבאר אנחנו מעט מן ההפרש אשר בין הנבואה ורוח הקודש.

כי ה-"נבואה" הוא דבר בא על האדם שהוא חכם שלם במדותיו, תבוא לו הנבואה בחלום. ובעת תבואהו הנבואה בהקיץ יתבטלו כחותיו ההרגשיים ויהיה מסולק מכל דרכי העולם הזה

ויראה במחזה הנבואה כאילו איש מדבר עמו ויאמר לו כך וכך. או יראה דמיונות במראה ההיא, או לא יראה שום תמונה אלא ישמע קול מדבר עמו. ו-"רוח הקודש", הוא שיהיה האדם השלם מתעסק בדברי האלהים, שלם בכל הרגשותיו, לא תתבטל אחת מהן, ומדבר מה שמדבר כדרך בני אדם, אלא שמעוררת אותו רוח עליונית ותופיע הדברים על לשונו דברי שבח והודאה לאלהיו, או דברי שכל ומוסרים. [=כמו שאדם מדבר בשינה מתוך חלום]. גם ידבר על העתידות [כמו שדברו הנביאים בחלק מן דברי נבואתם], בסיוע האלהי על כח המדבר, בכל כוחות המדברים.

ובזה הכח [=של דרגת "רוח הקודש"] נאמר ספר תהלים זה. ואף על פי שנקראו נביאים האומרים אותו, כמו שנאמר על דוד (נחמיה יב, כד): "להלל להודות במצות דויד איש האלהים", ולא נאמר זה השם אלא על נביא, ונאמר בידותון (דהי"א כה, ג): "הַנִּבָּא על הוֹדוֹת והלל לה'", ונאמר (שם, פסוק ה): "להימן חוֹזֵה המלך בדברי האלהים", ונאמר (שם, פסוק א): "לבני אסף והימן וידותון הַנִּבְּאִים בכנורות בנבלים ובמצלתים", ונאמר (שם, פסוק ב): "על יד אסף הַנִּבָּא על ידי המלך", מכל מקום נבואתם היתה על זה הדרך שפירשנו.

כי הנבואה מתחלקת למדרגות זו למעלה מזו. ואף על פי שדניאל ראה מראות וחזיונות בחלום ובהקיץ, לא הגיע כחו וידיעתו באותן המראות בכח ישעיהו ויחזקאל ושאר הנביאים, לפיכך לא נכתב ספרו בכלל ספרי הנביאים, ונכתב בכלל ספרים הנקראים כתובים, לומר שהם כתובים ברוח הקודש". ע"כ דבריו.

והרי פשוט הדבר וברור ההבדל בין נבואה לרוח הקודש. ולכן אמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת יומא דף ט עמוד ב): "משמתו נביאים האחרונים חגי זכריה ומלאכי נסתלקה רוח הקודש מישראל, ועדיין היו משתמשין בבת קול". ומבואר יוצא לסיכום כך:

א) הדרגה הגבוהה ביותר שאדם יכול להגיע אליה או שהגיעו אליה אי פעם, זו דרגה שנקראת, "נבואה", וזו הדרגה והמעלה היתה גם לאברהם אבינו, ליצחק אבינו וליעקב אבינו.

.

ב) האדם שהשיג את מעלת הנבואה ועניינה באופן הגדול ביותר, הוא משה רבינו. ונראה שהגיע למדרגה גבוהה זו, על מנת שלעולם לא נקבל על עצמינו שום תוספת או מגרעת על התורה שבכתב או שבעל פה. כלומר, אם כל אדם יכל להגיע לדרגתו של משה רבינו ומעלתו בענין הנבואה, מה מיוחד היה במשה רבינו? אלא וודאי כי דרגתו למעלה מכל מי שהיה לפניו, וכל מי שהיה לאחריו, הוא מפאת העובדה הזו, שמקבל התורה הוא משה רבינו, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, לא יהיה לעולם עוד אחד כמוהו, ועל פי זה הענין, אסור לנו בשום אופן לקבל על עצמינו שום תורה אחרת שתבוא, ואפילו הוספה ולו הקטנה ביותר שלא בתקנת סנהדרין, כלומר שלא נתקנה עד זמן התלמוד הבבלי על פי חכמים שהיה להם בית דין גדול, אסור לנו לקבל עלינו בשום פנים ואופן! והעובר על זה, מיתתו בחנק!

וספר הזוהר הפרו-נוצרי מלבד התעסקותו בעצמות האל, מה שלא ניתן לשום אדם להשיג, מלבד התבטאות נבזית כלפי ה' אלהינו, מלבד חירוף כלפי שמיא, מלבד אמנתו בכוחות מיסטיים ומאגים מהובלים! עוד חירף וגידף, בזה שחלק ושנא את התורה שבעל פה ביד רמה שלא נראתה כמוהו מזמן קבלת התורה!

ג) כל הנביאים שהיו, השיגו והגיעו למדרגת נבואה שלימה. כל מי שנכנס בתוך ספרי הנביאים כל נביא ונביא מהם, השיג את המדרגה השלימה שבנבואה, כלומר את המדרגה הגבוהה ביותר שבעצם הנבואה, ולא בעצם ההשגה, כי מה שהשיג משה רבינו לא השיג אף אחד שהיה מלפניו ולא שהיה אחריו, ולא שיהיה בעתיד לעולם!

ד) מה שהובא בספרי הכתובים כתבים שמקורם נכתב והיה בציר הזמן בזמן הנביאים, הוכנס בספרי כתובים, מפאת העובדה שהאנשים שעליהם מדובר שם, לא הגיעו למדרגת נבואה שלימה, אלא השיגו השגה שהיא נכללת בתוך נבואה, מדרגה זו נקראת, "רוח הקודש". כלומר, אע"פ שעבר הזמן מאותם שכתבו ספרים ונכללו בכלל ספרי הכתובים, בכל זאת היו כמה מאוחרים בזמן, שהגיעו למדרגת נבואה יותר מאלו שהיו קודמים להם. למשל, הנביא חגי השיג יותר ממה שהשיג דוד מלך ישראל, ולכן דבריו נכללים בתוך ספרי נביאים ולא בספרי כתובים!

ה) כל מה שהובא בספרי כתובים נכתב ברוח הקודש דווקא! וזה דבר חשוב שחייב לזכור אותו. ועל זה אמרו בעלי התלמוד עליהם השלום, "משמתו נביאים האחרונים חגי זכריה ומלאכי נסתלקה רוח הקודש מישראל, ועדיין היו משתמשין בבת קול". ורצונם של חכמים לומר, שהרי מלאכי היה חי בזמן עזרא הסופר, ואע"פ שהיו חיים באותו הזמן, אחד מהם היה נביא ואחד מהם הגיע למדרגת רוח הקודש! וחז"ל באים לומר, שבאותו הזמן, לאחר עזרא הסופר, נסתלקה רוח הקודש מעם ישראל. במילים אחרות, חז"ל באים ואומרים, שעל מנת שתהיה "רוח הקודש" בישראל, לכאורה דבר זה חייב להיות בזמן שיש נביא אמת לישראל! במילים יותר אחרות, כל זמן שאין נביא אמת, לא יתכן שיהיה על מישהו מבני אדם מדרגת "רוח הקודש".

ונמצא, כי עד המאה החמישית לפני הספירה, היתה קיימת בישראל מדרגה הנקראת, "רוח הקודש". ולאחר מכן פסק גם ענין זה. ולא היו משתמשים אלא בבת קול.

ולכן רבינו בחיי בן פקודה מדגיש ואומר, שלעולם לא יתכן לכפור בענין הנבואה, וזה מה שיצר הרע הפנימי הנמסך באדם מנסה כל הזמן להפיל על האדם, כלומר להפיל עליו את שקר הנבואה, שיחשוב בדעתו, שנבואת הנביאים אינה אמת היא. אמנם לא שמו על ליבם, כי אם יכפרו בנבואת הנביאים, בוודאי כי יכפרו גם בתורה הקדושה. ועל זה כתב רבינו במילים אלו ביסודותיו: "והיסוד השמיני הוא תורה מן השמים. והוא, שנאמין שכל התורה הזו הנמצאת בידינו היום הזה היא התורה שניתנה למשה, ושהיא כולה מפי הגבורה, כלומר שהגיעה עליו כולה מאת ה' הגעה שקורים אותה על דרך ההשאלה דבור, ואין יודע איכות

אותה ההגעה אלא הוא עליו השלום אשר הגיעה אליו, ושהוא במעלת לבלר שקורין לפניו והוא כותב כולה תאריכיה וספוריה ומצותיה, וכך נקרא מחוקק. ואין הבדל בין ובני חם כוש ומצרים ופוט וכנען, ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד, או אנכי ה', ושמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, הכל מפי הגבורה והכל תורת ה' תמימה טהורה קדושה אמת.

ולא נעשה מנשה אצלם כופר ופוקר יותר מכל כופר אחר אלא לפי שחשב שיש בתורה תוך וקליפה, ושאלו התאריכים והספורים אין תועלת בהם, ומשה מדעתו אמרם, וזהו ענין אין תורה מן השמים, אמרו שהוא האומר שכל התורה כולה מפי הקדוש ברוך הוא חוץ מפסוק אחד שלא אמרו הקדוש ברוך הוא אלא משה מפי עצמו.

וזה הוא, "כי דבר ה' בזה" – יתעלה ה' ממה שאומרים הכופרים – אלא כל אות שבה יש בה חכמות ונפלאות למי שהבינו ה', ולא תושג תכלית חכמתה, ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים. ואין לאדם אלא להתפלל כמו דוד משיח אלהי יעקב שהתפלל גל עיני ואביטה נפלאות מתורתיך. וכן פירושה המקובל גם הוא מפי הגבורה, וזה שאנו עושים היום צורת הסוכה והלולב והשופר והציצית והתפילים וזולתם היא עצמה הצורה שאמר ה' למשה ואמר לנו, והוא רק מוביל שליחות נאמן במה שהביא, והדבור המורה על היסוד הזה השמיני הוא אמרו בזאת תדעון כי ה' שלחני וכו' כי לא מלבי". ע"כ.

ולכן מבואר יוצא, שאם אדם מאמין בנבואה ובמהותה, והנביא מודיע ואומר (ישעיהו פרק ל פסוק כט): "הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם כְּלֵיל הִתְקַדֶּשׁ־חָג וְשִׂמְחַת לֵבָב כַּהוֹלֵךְ בֶּחָלִיל לָבוֹא בְהַר־יְיָ אֶל־צוּר יִשְׂרָאֵל". והרי מי שמאמין בנבואה, מחוייב להבין שהיום מתחיל מן הלילה! שהנביא אומר מפורש, "כליל התקדש חג", והרי שלדעתו החג מתקדש דווקא בתחילת הלילה! וכל מי שחושב לפרש את דברי נבואת משה רבינו מדעתו, וסובר בדעתו שהיום מתחיל מן הבוקר, הרי הוא כופר בדברי הנביאים!

ואם יאמר שלדעתו צריכים להאמין רק למשה רבינו, נשאל אותו במה שונה נבואתו של משה רבינו מנבואת שאר הנביאים? שהרי כל התורה ניתנה בנבואה, ואם הנביא מודיע ואומר שהלילה מתקדש בחג, הרי בהכרח שדיבור זה בא לו מאת הבורא. ובזה כלו כל הקיצין של החולקים עם דברי הנביאים והכתובים הקדושים! וראוי לקרוא להם קדושים לרוב מעלתם!

"שאר ספרי הנביאים אינם קשורים לתורה שבעל פה בקשר ישיר":

4) כל מה שדיברנו בשלוש הפרטים הקודמים, אין לזה שום קשר לתורה שבעל פה! ורצוני לומר, שרבינו במילים אחרות מודיע ואומר, מי שמאמין בתורה שבכתב, מחוייב להאמין גם לספרי הנביאים שהם נבואה מאת הבורא, ומחוייב גם להאמין בדברי ה-כתובים שהם מדרגה שנמצאת במדרגה נבואה, אמנם מכיון שאינה נבואה שלימה במהותה, נקראת "רוח הקודש"!

ולכן, רבינו מיד כותב, שלאחר שהתברר לאדם אמיתות הנבואה, ולעולם לא יחלוק עליה, כי הבין את היסודות שכתבנו למעלה, כעת כותב רבינו: "וכאשר יתייאש ממך בענין הזה, יספק אותך בקבלה [=למשה מסיני, כלומר יספק אותך בתורה המועברת על פה איש מפי איש, ומה היא התורה המועברת על פה, הם הפירושים והביאורים לדברי התורה שבכתב, וניתנו ענינים אלו למשה רבינו עצמו כולם, והועברו במסורת איש מפי איש עד ימות רבינא ורב אשי. ולכן בהכרח צריך לומר כי התורה המועברת על פה, אין לה קשר לענין הנבואה. ומדוע? מפני שכל נבואה שהיתה לאחר ימות משה רבינו, זה דבר שנתחדש ובא לצורך השעה, ואינו נתקן לדורות עולם. וכמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות מגילה וחנוכה פרק ב הלכה יח): "כל ספרי הנביאים וכל הכתובים עתידין ליבטל לימות המשיח חוץ ממגילת אסתר הרי היא קיימת כחמשה חומשי תורה וכהלכות של תורה שבעל פה שאינן בטלין לעולם וכו'". ע"כ. ואם ספרי הנביאים או הכתובים היה בהם שמץ תורה שבעל פה, כיצד היו בטלים? הרי מה שניתן במעמד הר סיני בהכרח ניתן לעולם! אלא ודאי, כי חוזק התורה שבעל פה הוא בהרבה יותר חזק מדברי נבואות שאר הנביאים, חוץ מנבואת משה רבינו שתורה שבעל פה באה על ידי נבואה גדולה זו. ולכן היצר הרע תמיד יושב על האדם] **ויאמר לך, כי המושכל** [=השכל הישר] **ו**[כל מה שנמצא ב] **-כתוב שניהם אמת, אך** [תדע לך אומר לו היצר הרע הפנימי, כי] **מה שאמרו רז"ל אינו עיקר, ולא קבולו חובה.** [=וכיצד יבואו בטענה זו? יאמרו, כי דברי הנביאים אמת, ודברי הכתובים אמת הם, וזאת מפאת העובדה שהם היו נביאים. אמנם יאמרו הכופרים, חז"ל לא היו נביאים, ולכן כל מה שאמרו, לא אמרו מצד קבלה שהיתה להם, אלא מצד עצמם! וזה כמובן חירוף וגידוף בלפי שמים.

ומסביר רבינו ואומר] **וכאשר תסתכל בשכלך, תראה, כי המושכל והכתוב** [בוודאי] **צריכין אל הקבלה** [=למשה מסיני] **צורך גדול, כי אין אחד מהם יכול להגמר מבלתי הקבלה** [למשה מסיני וללא פירושיה!], **כי המושכל** [=השכל הישר], **אם לא תגדר** [=יתבאר, יוסבר, ויובן] **לנו הקבלה** [=למשה מסיני] **כמותו ואיכותו וזמנו ומקומו ושאר עניניו, לא יתכן לנו מצד שכלנו בלבד** [=להבין האמת]. **וכן הכתוב, אם לא תפרש לנו הקבלה** [=למשה מסיני], **אופן קריאתו ופרוש לשונו ובאור עניניו ותולדותיהם, לא ישלם לנו זה מן הספר בלבד, כמו שאמרו בו רז"ל: בשלש עשרה מדות התורה נדרשת, ואמרו: מסורת סיג לתורה. ועוד, כי התורה השיבה אותנו בכל תולדותיה אל הקבלה** [=למשה מסיני שקיבל אותה מאת הבורא יתעלה שמו], **כמ"ש: כי יפלא ממך דבר למשפט וגו', ואמר: ודרשת והגידו לך את דבר המשפט ואמר: והאיש אשר יעשה בזדון וגו'. וכאשר תעמד על כל זה, יסור הספק ותתברר לך הידיעה המושכלת והכתובה והמקובלת". ע"כ דברי החכם השלם בחיי בן פקודה ודברי חכמתו החשובים. ויתבאר לנו ויתלבן לנו מה היא נבואה, כיצד ענינה, ההבדל בין נבואתו של משה רבינו לבין נבואתם של שאר הנביאים, ויתבאר ההבדל בין רוח הקודש לבין נבואה שלימה וברורה.**

כתב רבינו הטהור הרמב"ם (הלכות עבודה זרה פרק יא הלכה יב): "הלוחש על המכה וקורא פסוק מן התורה וכן הקורא על התינוק שלא יבעת והמניח ספר תורה או תפילין על הקטן בשביל שיישן, לא די להם שהם בכלל מנחשים וחוברים אלא שהן בכלל הכופרים בתורה שהן עושין דברי תורה רפואת גוף ואינן אלא רפואת נפשות שנאמר ויהיו חיים לנפשך, אבל הבריא שקרא פסוקין ומזמור מתהילים כדי שתגן עליו זכות קריאתן וינצל מצרות ומנזקים הרי זה מותר". ע"כ. ומקורו ברוך מדברי המשנה סנהדרין (פרק י' משנה א'). ומבואר יוצא, שכל מי שעושה פעולות מסויימות בתורה ובמצוות ומכוין שהם יהיו לרפואתו או הצלתו מצרה אשר עומד בה, לא די שהם בכלל אלו שנקראו, "מנחשים", אלא הן כופרים בתורה. וכל שכן כאשר מדובר בהבל הבלים כדוגמת הקמיעות.

"שגיאה חמורה אבל לא במזיד – ספר שיעור קומה מצוה להשמידו"

ובעת בקשר למה ששאל השואל: הנה לפי עניות דעתי, הרב הנזכר, ושאר החכמים עליהם השלום שהלכו בזו הדרך, לפי עניות דעתי השפלה, כל מגמתם היתה לעשות רצון הבורא, להועיל ולהיטיב לאחרים, זה ודאי לי כמעט ללא ספק. אבל לצערינו הרב כמו בכל דור והדומה לו, אותם החכמים נמשכו אחר דעות לא נכונות ושגויות ביסודם, וחשבו שממקור טהור יצאו, ונמשכו אחר זייפנים אשר הפילו את עם ישראל ברשת הסכלות והמינות. וכפי שכתב הרמב"ם במפורשות כנגד ספרות ההיכלות – וכנגד ספר שיעור קומה הארור שבא מן היוונים או מן האירופים כמו שיבואר בהמשך.

והנה בספר, "רב האי גאון – שיר מוסר השכל" – שנדפס בפולין (עמוד 29 והלאה שנת הדפסה תרנ"ג-תרנ"ד) הביא המוציא לאור, הרב אייזיקהירש וייס המכונה "ראה"ו". ומחבר ספר, "דור דור ודורשיו". וכתב בשמו של רב האי גאון כמה דברים נפלאים ביסודות הדת. וברצוני לציין כאן דבר חשוב, לפני שנכנס לדברים הנפלאים של המוציא לאור הנזכר.

ומה שארצה מאוד לציין, הוא, גבורתו הגדולה של זה המחבר, אשר ראה דברי המקובלים החדשים הזרים ליהדות הטהורה, ושם לב לדבריהם המזוייפים, אשר לא ממקור טהור לוקחו, ועמד ותהה על דבריהם אחת לאחת, ולא פחד לכתוב הדברים בקולמסו, ולהעמיד את דברי המשנה והתלמוד כעיקר לעולם, אשר הם הקבלה היחידה למשה מסיני.

והנה תוכן דברי הרב, וז"ל: "בכל מאמצי כח התעמק [רב האי גאון] בכוונתם פנימה [ולעומק כוונתם של חז"ל, הם בעלי המשנה ובעלי התלמוד עליהם השלום], ופרשם [במקומות אשר יראו לקורא כזרים, אם תפרש הדברים כפשוטם, ולכן פרש הדברים], בדרך משל וציור [וכמו שמסביר הרמב"ם בהקדמה לפרק חלק משנה סנהדרין י' א'. ע"ש. וכבר הארכנו וביארנו דבריו – השקפת התורה לאורו של הרמב"ם]. הוא [רב האי גאון] הציב לו כלל גדול והוא זה: "כל דבר שאמרו חכמים המראה "הגשמה" [אצל הבורא חלילה, דע, כי] לא אמרו כפשוטו, [אלא] כי אם בתורת משל [ומליצה], ודרך לדברים הנודעים בינותינו למראית עין, כמו שהוא בדבורי תורה, שדברה בלשון בני אדם". ע"כ. ולמדים אנו מדברים אלו, שרב האי גאון ואביו רב שרירא גאון, לא הפכו דברי דרוש לפשט, וכמו כן לא הגשימו

את ה' יתברך חלילה וחס. אלא התעמקו להבין את כוונת בעלי המשנה ובעלי התלמוד אשר דיברו דבריהם בחידות ומשלים. ומה שכתבתי בקשר ל-"הגשמת" הבורא. גם רבינו הטהור הרמב"ם בהלכות יסודי התורה עמד על דברים אלו (פרק א' הלכה ח – יב): וכתב, "שכל הדברים שנאמרו בתנ"ך כלפי הבורא, דימויים של נוף וכו'. הכל הוא נקרא, "דברה תורה כלשון בני אדם". כלומר, שהאדם יבין ויפנים את מחשבת ה' יתברך ופעולותיו.

והנה מקצת דברי רבינו הטהור, "והואיל והדבר כן הוא, כל הדברים הללו וכיוצא בהן שנאמרו בתורה ובדברי נביאים הכל משל ומליצה הן, כמו שנאמר יושב בשמים ישחק, כעסוני בהבליהם, כאשר שש ה' וכיוצא בהן, על הכל אמרו חכמים דברה תורה כלשון בני אדם, וכן הוא אומר האותי הם מכעיסים, הרי הוא אומר אני ה' לא שניתי, ואילו היה פעמים כועס ופעמים שמח היה משתנה, וכל הדברים האלו אינן מצויין אלא לגופים האפלים השפלים שוכני בתי חומר אשר בעפר יסודם אבל הוא ברוך הוא יתברך ויתרומם על כל זה". ע"כ. וגם בזה יש לציין ולסייג, שלא נמשל ה' יתברך במליצות אלו, אלא דווקא בשלושה חושים בלבד. והם, "הראות", "הריח", "והשמיעה". וכמו שכתב רבינו הטהור במורה (ספר מורה הנבוכים חלק א פרק מז): "... ומצאנו ספרינו אמרו, וירא ה', וישמע ה', וירח ה', ולא אמרו ויטעם ה', וימשש ה'". ע"כ.

ומסביר הרמב"ם בהמשך הדברים, שהבורא יתברך נדמה בתארים אלו, מכיון שהם טעמים שאפשר להשיגם ללא התקרבות וקירבה. ולכן כל מי שדימה את ה' יתברך לעניינים של משגל, ותשמיש, וכיוצא בזה, כלומר שהוא עוסק בדברים אלו, תועבות גדולות מאוד עשה, וניאץ כלפי שמים וחירף את ה' יתברך. ולפיכך, היכן שנמצא או ימצא דיבורים כלפי הבורא יתברך שהינו משמש עם בת זוגתו, ואפילו יאמר האומה, שזהו משל ומליצה, ואלו דברים גבוהים שבני אדם רגילים אינם מבינים, או יתרצו כי מדובר במשפיע ומושפע, בוודאי שכל זה נאצות וחירופים גדולים מאוד כלפי הבורא ברוך הוא, יתעלה מההבל הזה שאמרו כלפיו. וכתב המוציא לאור בהמשך, בספר הנזכר של רב האי גאון (עמוד 32 והלאה): "והלא גם במקראות נמצא ציורים ממראות היכליו ומעמד מלאכיו, ולא נתמה על הדבר שלא הגיעו אלינו פירושיו באלה הענינים, יען כי הפרסום בהם [כלומר, הדיבור בהם יותר מדאי] היה נגד שטתו במקום אחד. ופעם אחת בא שאלה אל אביו [רב שרירא גאון אביו של רב האי גאון, ולא לרב האי עצמו] מאנשי פאס [מרוקו. ונקראת "פאס" על שילוב של שלוש ערים, "פאס אל באלי" העיר העתיקה הראשונה של פאס] אודות הברייתא המיוחסת ["המיוחסת" – כמו המון ספרים שייחסו הזייפנים בכוונת תחילה לתנאים או לגאונים. כפי שנראה בהמשך הדברים] לרבי ישמעאל בענין [ספר] "שיעור קומה". והיה רב שרירא בחברת בנו רב האי משיבים עליה לאמר". ע"כ.

ונביא מקצת התשובה שהזכיר המוציא לאור הנזכר, אשר הובאה בספר "התחיה" בפעם הראשונה (עמוד 41 ברלין תר"י – תרי"ז. והובאה גם בתשובות הגאונים החדשות – עמנואל סימן קנד סו.): "שאלות אנשי פאס מלפני אדונינו שרירא ראש ישיבת גאון יעקב. וששאלתם אין דורשין בעריות לשלושה, ולא במעשה בראשית לשנים. ובסופא, כל שלא חס על כבוד קונו, ראוי לו כאילו לא בא לעולם. (משנה חגיגה פ"ב מ"א). ור' ישמעאל אמר לך [יש לציין שהדברים הללו שכביכול אמרם "רבי

ישמעאל", לא הובאו, לא במשנה ולא בשני התלמודים, ולא הוזכרו בשום מדרש מן המדרשים הקדומים, מה שמוכיח ללא כל ספק, שזה הייחוס לרבי ישמעאל הוא מזוייף בכוונת תחילה. ובמקורם הדברים לקוחים רק מספר שיעור קומה (נדפס בתוך: סינופסיס לספרות ההיכלות, עמ' 252 סעיף 692 ואילך ועמ' 296 סעיף 952 – +953) ונמצא שחוץ מן כותב ספר שיעור קומה, אין מקור ולו ראיה אחת, שהדברים הללו יצאו מתחת ידי רבי ישמעאל] **כמה שיעורו של יוצרנו שהוא מכוסה מכל הבריות? והתחיל מספר ופורש בכלל ופרט, וקרא שמות כאדם שקורא שמות לאיברי חבירו. ועוד אמ' ר' ישמעאל כשבאתי והרצתי דברים לפני ר' עקיבא אמ' לי מי שהוא יודע שיעור הזה של יוצרינו ושבחו של הקדוש ברוך הוא מובטח לו שהוא בן העולם הבא וכו' וכו".** ע"ש.

והנה תשובת רב שרירא גאון ובנו רב האי: "אי אפשר לברר לכם דבר זה באר היטב אלא כללי בעלמ', כי חס ושלום שר' ישמעאל אמ' דברים הללו מדעת עצמו, ומנין באין טעמים הללו מדעתו של אדם? ועוד, שיוצרנו מרומם ומעולה מהיות לו אברים ומדות כפשוטן של דברים! כי מי דומה אל ומה דמות תערכו לו? ... אלא דברי חכמה הן, שיש ספוניהם טעמים גדולים גבוהים, מכל הרי הרים ונפלאים מאוד, והללו רמזים שלהן וסודות הן, ורזים וסתרים שאי אפשר למסרן לכל אדם, אלא למי שיש בו מדות בידינו, ואפי' ראשי פרקים וכל שכן פרטיהן וכו'". ע"ש.

והנה כמה נקודות שצריך לשים לב אליהן:

א) הראשונה, הוא מה שכתבנו במוסגר, שדברים אלו מעולם לא נזכרו בשום מקום על ידי רבי ישמעאל, ובכך אחשוד ללא כל ספק, שספר זה נכתב על ידי כסילים ששיערו דברים בבורא יתברך, ונכנסו למקום אשר לא להם, ועזבו מסורת התלמוד והמשנה. ועל מנת שיקבלו את זה הספר, ייחסוהו לרבי ישמעאל. והראיה הכי חזקה לכך, שמעולם דברים אלו, לא נזכרו בשום מקום, לא במשנה ולא בשני התלמודים, ולא במדרשים הקדומים. אלא רק בספר שיעור קומה הנזכר.

ב) מתוך תשובת רב שרירא ובנו, אפשר לשים דגש גדול ולומר, שכל מה שייחסו כבוד לזה הספר, הוא מן הסיבה האחת, "חשבו רב שרירא ובנו, שהספר הזה שייך לרבי ישמעאל", ולכן כתבו בפתיחת הדברים, "כי חס ושלום שרבי ישמעאל אמר דברים הללו מדעת עצמו". ובמילים אלו הם בעצם מדגישים, שגם רבי ישמעאל אסור היה לו לומר דברים אלו על הבורא, ומכיון שחשבו שמדובר בספר שיצא מתחת זה החכם העצום, ייחסו לו כבוד ותירצו דבר זה בכמה אופנים כפי שהרואה יראה.

אולם לאמיתו של דבר, לספר זה מתייחס רבינו הטהור הרמב"ם במפורש באחת מתשובותיו, הובאו הדברים במהדורת "חברת מקיצי נרדמים" (תשיח עמוד 200 שאלה קיז) והנוסח כך: "ויורינו הדרתו גם כן, מה ראוי לענות למי ששואל בדבר [ספר] "שיעור קומה", האם הוא כדברי מי שאמר שהוא חבור אחד הקראים, ומסר זאת בשם הדרתכם [שאין לקרוא בו]? או הוא סוד מסודות החכמים, שבו [מבוארים] עניינים עצומים, טבעיים או אלוהיים, כמו שאמר רבינו

האיי ז"ל באחד הקונטרסים בשאלות [בחיבוריו] חגיגה. ושכרו כפול מן השמים. תשובת רבינו הטהור: "לא חשבתי מעולם שהוא מחיבורי [אחד מן] החכמים ז"ל. וחלילה להם שזה [החיבור הנתעב] יהיה מהם. ואין הוא אלא חיבור אחד הדרשנין היוונים, ותו לא! וסוף דבר, למחוק זה הספר ולכרות זכר ענינו, הוא מצוה רבה! [ועל זה נאמר] "ושם אלהים אחרים לא תזכירו", והרי מי שיש לו "קומה", [בוודאי כי] הוא אלהים אחרים בלא ספק. וכתב משה". ע"כ.

ובמקום אחר הובא נוסח אחר (תשובה קיז על פי הרב קאפח במהדורתו על פירוש המשנה להרמב"ם עמוד קמב הערה 42) וזה לשונו: "לא חשבתי מעולם שהוא מחיבורי החכמים, וחלילה שהוא להם, ואינו אלא חיבור אחד מדרשני האירופים [ערי אדום = מהנוצרים] ולא יותר. ובכל אופן, השמדת אותו הספר והכרתת זכר עניינו מצוה רבה – 'וְשֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים לֹא תַזְכִּירוּ' ... כי אשר יש לו קומה הוא אלהים אחרים בלי ספק". עכ"ל. וכתב הרב יוסף קאפח בהערה הנזכרת, שגם הרס"ג הסתייג מאוד מזה הספר הארור. ואחרים מן הראשונים כתבו נגד הספר בצורה חריפה". ע"ש.

כמו כן, בשריד גניזה עתיק שנתגלה בגניזה הקאהירית נמצא ספר זה, וכך נאמר שם (מובא בכתבים א, עמ' 477–478): "ואמרו, שנמצא בגניזת בית רבנו שגונזין בו בלאי הספרים במחסן אשר במדרשו, חוברת ובה נוסח [הספר] 'שיעור קומה' הנזכר בפרק חֵלק הוא ופירושו, וזה לשונו [של הרמב"ם]: זה הוא שיעור קומה, המאמינו לתולעה וּלְרִמָּה, וְשַׁמָּה ושממה, וקודר בלי חַמָּה, יתעלה לעילא-לעילא ממה שאומרים הכופרים. [כאן מובא תיאור מידות ותיאור ציורי-חיצוני לרגליו, ברכיו, ידיו, צדדיו, ראשו, שערו, זקנו, צורת פניו, זיו, לשונו, רוחב מצחו, עיניו, זרועותיו, אצבעותיו, שכמו, חוטמו, שפתיו, גבותיו, אזניו ועוד, יתעלה ויתרומם מפשעי הספר הזה]. כל אלה תועבות ונאצות גדולות, ארור המאמינו, וארור המחברו כמנין כל אות ואות ממנו [כלומר שיחולו עליו קללות כמניין גימטריא של כל אותותיו], וה' אלהים אמת, אין לו דמות ולא ערך, ולא רוחב ולא אורך, שנאמר: 'וְאֶל מִי תְדַמְּיוּן אֵל [וּמָה דְּמוּת תַּעַרְכוּ לוֹ' (ישׁ' מ, יח)], 'וְאֶל מִי תְדַמְּיוּנִי וְאֶשְׁוֶה' (שם, כה), יתעלה ויתרומם... לעילא...". ע"כ.

והנה מכאן ילמד האדם מוסר גדול, ומה ספר "שיעור קומה", שדיבר על הבורא יתברך במושגים גשמיים בלבד, ודימה את עצמותו לאיברי האדם, עליו אמר וכתב הרמב"ם, שצריך להשמיד ספר זה! ובוודאי לו, שמעולם לא יצא דבר זה מתחת אדם חכם הנאמן למסורת חז"ל. אלא בוודאי יצא ספר זה מן הנוצרים או מן היוונים. וכל שכן מכאן ילמד האדם, כלפי ספרים שקראו לבורא יתברך ומשלו אותו לפרצופים, זיווגים, משגל, עניני תשמיש, משפיע ומושפע, וכיוצא בדברים מכוערים אלו. כמה צריך הקורא אותם לעשות ככל שביכולתו ולהביא להחרבת ספרים אלו.

שהרי יש בדברים אלו עקירת יסודות הדת. וכבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם (סנהדרין י' א' בסוף ההקדמה לפרק): " ... וכאשר יפקפק אדם [כלומר, רק יפקפק במחשבתו] ביסוד מאלו היסודות, הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו, ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל.

ולכן הדבר פשוט ביותר, כי מה שחשב רב שרירא גאון גבי ספר שיעור קומה, אין זה אלא מפני שסבר שיצא דבר זה מתחת רבי ישמעאל. וגם בזה הזהיר מן הקוראים לדחותו מעליהם. אולם רבינו הרמב"ם והרס"ג, גילו לנו שיצא חיבור זה מתחת הגוים הערלים. וחס וחלילה להאמין שבעלי התלמוד דימו מעצמם, מושגים כאלו על הבורא יתברך, וחלילה לחשוב שדברו דברים בזויים הללו על עצמותו יתברך.

וכתב המוציא לאור בהמשך בספר הנזכר של רב האי גאון (עמוד 32 והלאה): "... ועתה נראה כי ככל התלמודיים [כוונתו לכל החכמים שנצמדו לבעלי התלמוד ולמסורה של חז"ל], אף כן רב האי, חשב [בשגיאה] אלה לחלק מתורת היהדות, [וחשב] שהוא מעשה מרכבה. ואמר "שדבר זה ידוע ומפורסם" ... ועל כן מבואר כי מצבו בפנה הזאת, היא מצב בעלי התלמוד, ויען שהאמינו בהם, [לא רצו לומר ולבטל את ספר שיעור קומה לגמרי, כי חשבו שמדובר בספר שיצא מתחת ידם של חז"ל. אבל כמובן אם היו יודעים שלא מתחת רבי ישמעאל יצא זה הספר הארור, בוודאי שהיו משליכים אותו מעליהם, ומגנים אותו ואת כותבו כפי שעשה רבינו הטהור הרמב"ם]. ויוצא לנו מכל זה כי בפליאות חכמה האלה, לא יצא רב האי גאון הלאה מן הגבול שגבלו רבותינו חכמי המשנה והתלמוד.

ואמנם, כמו שבעלי המשנה והתלמוד, אף שדרשו במעשה מרכבה והאמינו בסתרי התורה האלה, לא רמזו אף במלה אחת על הדרכים [המשובשות] אשר הלכו בהם המקובלים [החדשים] בזמנים האחרונים, אחר זמן הגאונים, ועל סודותיהם והזיותיהם הנפתלים, כי לא ידעו מהם ולא היו מתורתם, ולא לא מאמונתם [של בעלי התלמוד והגאונים].

"יחסם של הגאונים והראשונים להבל הקמיעות"

אף כן גם רב האי גאון [החכם] התלמודי, אשר רק התלמוד מנהיגו באמונותיו, נמשך בענינים האלה רק אחרי התלמוד [בלבד]. ובכל הדברים אשר הגיעונו ממנו, לא נרמז אף במילה אחת, כי הלך אחר ההבל הזה ויהבל להאמין ככמו אלה [המקובלים החדשים]. [והאמת היא] ותהי להיפך [מדבריהם המהובלים], כי נמצא במקומות הרבה בכתביו כי היה מתנגד להם [לשיטת המקובלים החדשים והזיותיהם].

וטועים כל האומרים כי היה [רב האי גאון] מבעלי הסוד. כי באמת לא האמין באלה, רק מה שהאמין הוא [התלמוד ובמסורת חז"ל], בלי משוא פנים ל[אותם] המאמינים באלה בעמו, [שהם] ההמונים, ורבים מן החכמים וגם הגאונים [שהאמינו לדברי ההבל של המקובלים החדשים, שהרסו כל פינה טובה בדת ה' יתברך]. ואמר [רב האי גאון] בפה מלא, כי [כל דבריהם] הם הבלי שוא, והמאמין בהם, תועה מדרך השכל [הישר].

ובאחת מתשובותיו כתב מפורש, כי מאמר בני אדם [שוטים], שאפשר לעשות מעשים גדולים על ידי שמות [ויצירופים, או השבעות של מלאכים, או שמות קודש מדומיינים], כל אלה וכיוצא בהם, דברים בטלים הם, ואפילו צדיקים גמורים [עושים כן], אין נעשה להם כזאת. ויהי כאשר תמהו עליו השואלים באמרם, כי כמה מחכמי ארץ ישראל, וארץ אדום, אנשים חכמים ונאמנים,

מגידים ואומרים, כי ראו זה בפרהסיא [שהדברים פועלים]. שעשו פעולות ועצרו בעד לסטים מלעבור, ופועלים על ידי שם שיהיה הים נח מזעפו, או יגרמו מיתה לאדם. והשיב על כך, "לא ידעתי ממי תמהתם, ממני, או מהם תמהתם? וסיים דבריו ואמר, "דבר זה אי אפשר להיות כל עיקר" [כלומר הכל דמיונות של בני אדם], והוסיף עוד לאמר, המדמה אפשריות דברים כאלה על יד נס או שם [קודש מדומיין, או אפילו על ידי אחד משמותיו של ה' יתברך], בשוטים הוא נחשב! ואדם שיש בו דעה לא יחשוב כזאת, וכל אלה דברי רוח המה.

ולהחזיק דבריהם [כלומר לאמת דבריהם], ספרו לו השואלים [לרב שרירא ובנו רב האי], כי יש מסורת ביד הצרפתים, [שוב מזייפים מעשים וסיפורים על מנת להטעות את ההמון], שבא רב נטרונאי גאון בקפיצת הדרך, והרבין תורה וחזר ולא נראה בדרך.

ועל זה אמר רב האי: "אדם רמאי נזדמן להם, ואמר [וכיחש] אני נטרונאי. ואילו היה נטרונאי נודע בכמו אלה, לא נכחד ממנו [כלומר, לא היה נעלם מאתנו דברים אלו], כי לא שמענו עליו מדרכים אלו כלום. אבל רב משה הכהן, היה טוען ש[היה] רגיל בקמיעות ולחישות וכיוצא בהם. ו[אמנם] חקרו קדמונינו זה הרבה, ונגלה כזבונות כמה טענות, ובישיבת סורא היו דברים אלו רובם, כי הם קרובים למדינת בבל ונבוכדנצר, ואנו רחוקים משם. כללו של דבר פתי יאמין לכל דבר. [כלומר, עיקר האמנה בהבל הקמיעות, הוא מתוקף הגלות והזמן, שנטמעו ישראל בטומאת העמים הגוים הערלים, אשר היו מחוברים לדמיונות אלו. והוסיף והסביר רב האי, שנוסף לכך, גם הקרבה למדינת בבל, ששם היו שקועים בהבלים רעים אלו, והמון יהודים למדו מהם לעשות קמיעות ארורות ואליליות לצערינו הרב].

"רב האי לא נשא פנים ושירש דברי הבל"

ועוד דיבר רב האי גאון על הבלי כמה ספרים, כמו: ספר הישר, חרבא דמשה, רזא רבא, ואחרים שקראם "מחותכות", ופרטים שאין להם קץ ומספר. ו[עוד ספר] אחד שדיבר [עליו, הוא], מפעולת השמות המדומה והבדויה [השבעות שמות מדומיינים, השבעת מלאכים, צירופים, ועוד דמיונות ארורים אלילים ומאגים שהתורה אסרה], מסיים ואומר: "ומי הוא זה בדורות הללו, שיאמר שם המפורש על הים וינוח? ועל האיש וימות? וכיוצא באלו המעשים? אין אלו כלום, אלא דברי שוא המה, אל תאמינו בם. [כלומר, אפילו שיאמר את שם המפורש של הבורא יתברך, לא יעשו לו כאלה דברים, כל שכן אם עובד עבודה זרה ומבקש בקשות ממלאכים, או כותב שמות קודש מדומיינים על קלף וכיוצא בזה].

והנה האיש הדובר ככה, [דבר זה ידוע, והוא] מתחבולות בעלי הסוד [הנברים החדשים] ונפתליהם, ההוא יקרא מחזיק בלומדי הסודות ובין המקובלים יתחשב? אבל האמת הוא, כי רב האי גאון, לא היה מכת המקובלים [החדשים], ונבזה בעיניו נמאס להאמין בהבליהם, ו[בגבורתו] בלי עצרה [ומעצור] חוה דעתו בפירוש [בנגדם], שהמאמינים בכמו אלה, הם מן הפתאים המאמינים לכל דבר. ומה מאוד נשגבה בזה מעלתו [של רב האי גאון] על המון חכמי ישראל כמעט בכל הדורות [שרבים מהם נמשכו אחר ההזיות והפיכת דרוש לפשט, ועוד דברים שהחריבו והמיתו את עמנו הטהור]. מי מנה כל הרבנים התלמודים אשר לא היו מבעלי הסוד ולא השפיקו בילדי הקבלה [החדשה והזרה], ולא הבינוה ולא שמו אליה לב, ובכל זאת העריצוה והקדישוה והאמינו בה.

וכן רבים מחוקרי עמנו הספרדים, אף כי לא כמחשבותיה מחשבותיהם, בכל זאת דרך הקדש קראו לה והשתמרו בנפשם להכחישה. והנה אין אדם יודע מה במטמוניות של חבירו, ומי ממנו יודע הדברים אשר עלו בליבם? אם כמוצא פיהם כן בלב האמינו באמתתה ואולי גם לא. אך בפיהם ירצוה סלה ולבם בל עמם, ירצוה וינשואה ויכבדו קבל עם אשר קודש הוא להם, וממושא פנים לבעלה. [בלומר שרבים מן החכמים באלף השנים האחרונות ויותר, פחדו לומר את האמת על הקבלה החדשה הזרה ליהדות, ועל מנת שיתקבלו אותם רבנים על קהל שומעיהם, אפילו אם היה להם השגות מסויימות וקושיות חזקות, לא אמרו זאת ברבים, אלא שמרו הכל לעצמם]. ואמנם בינם ובין עצמם, לה ראש הניעו, ובקרבם יכחשו לה, ויאמר לא היא! ואלא באמת נושאים פנים בתורה! [בלומר חוטאים גדולים מאוד, שלא מיחו בקבלה החדשה הנכריה]. ועל כן מה נשגבו הליכות הגאון בדבר הזה, אשר לא נשא פנים לאמונת ההמון, ולא אמר אמת לכל אשר יאמר העם הזה אמת. ולא שם מחסום לפיו, להוכיח על פניהם דרכם כסל למו, וקרא למאמינים בה, אף אם היו גאונים, "פתי יאמין לכל דבר".

"זיוף ספרים ויחוסם לקדמונים במזיד"

ואולם אם אחרי כל אלה, נמצא בספרי קבלה המאוחרים, מאמרים [מזוייפים] מעתיקים על שם הגאון בעניני קבלה, וגם מייחסים לו ספרים בפנה הזאת, לא נתמה על החפץ [בלומר לא יהיה זה לתמיהה שיזייפו כתבים לחכמים וגאונים], הלא כן מאז משפט בעלי הכת הזאת [בלומר, הדבר הזה הוא שיטתם של בעלי הקבלה החדשה הנכריה, שמיכון שאין דבריהם מיוסדים על פי חז"ל ומסורת אמיתית, ולא זאת בלבד, אלא זרים הם ליהדות וליסודות הדת. יודעים שדבריהם ידחו בשני ידיים, לכן הם בונים עצמם ומזייפים כתביהם] להתלות באילן גדול, ולעשות כל גדולי אנשי שם מחכמינו, לאנשי חברתם, ויחסו להם ספרים מעניני הבליהם!

אף כן עשו עם רב האי גאון, איש כמוהו אשר נאמר עליו, כי לא היה כמוהו בכל הגאונים אשר לפניו, איש אשר רוח בו, רוח חכמה ותורה, רוח דעת ויראת ה', לא יתכן כי יהיה אחד מהם! ואם הוא מן המקובלים [החדשים], אי אפשר שלא כתב ספרים בחכמה הזאת, ולא יחסר רק שיעמדו אחד מהם, ויחבר ספר בקבלה, ולהשביח מעשה ידיו למען יקבלוהו ייחסהו [בזיוף] לרב האי, גדול הגאונים.

ואחרי שנקרא על שמו ואחד מגדולי חבריהם [אז יהיה] ערב בדבר! מי זה ימלאהו לבו להטיל ספק באמתתו. [בלומר, הזייפנים הארורים, שזייפו דברים ויחסו דברי הבליהם, לתנאים, לאמוראים, לגאונים, פעלו בערמה גדולה, כי ידעו שבשעה שיחשבו ההמון, שחיבור זר זה, יצא מתחת ידו של חכם גדול בתורה, כדוגמת רשב"י, או כדוגמת רבי ישמעאל, או כדוגמת רבי האי גאון, בעבור זה יפחדו לחלוק עליו, ואף יקבלו כל דבריו, אפילו שנמצא שם דברים זרים מאוד ליהדות]. והיה מקרהו [מה שעשו כאשר יחסו ספר קבלה לרב האי גאון, וכן מה שעשו עם ספר שיעור קומה שיחסוהו לרבי ישמעאל, הוא בדיוק] כמקרה ספר הזוהר [שכתבו משה די ליאון וחבריו, והעתיקו המון הבל מדברי קודמיהם], שיחסוהו לרבי שמעון בן יוחאי, והדבר ידוע [מפורסם בין החכמים החפצים באמת] כי הוא ללא אמת [בלומר, ידוע הדבר לכל משכיל שלעולם רשב"י לא כתב ולו אות אחת מספר הזוהר, אלא יצא מתחת משה די ליאון וחבריו, או מן הגויים בא החיבור הזה כמו שהעיד הרב חיד"א בספר שם הגדולים

מערכת "זוהר". שנמצא הספר ביד מלך גוי והביאו לישראל]. **והנה אחד מן המקובלים** [החדשים] **האחרונים, רבי משה בוטאריל, שעשה פירוש לספר יצירה בדרך קבלה, מביא מספר רב ספרי קבלה, אשר לא נודעה מציאותם ממקום אחר, והנה בתוך הבאים גם ספרים אשר יחס לרב האי גאון,** [ומהם] "ספר הקמיצה", "ספר קול ה' בכח".

ואמנם כל איש אשר איננו מן המאמינים לכל דבר, יבין וישכיל בשכלו, כי אלה הספרים, אם היו במציאות, הם רק מזוייפים על שמו [זרים מאוד ליהדות]. **כי איך יעלה על הדעת, כי רב האי אשר** [לעג ו]**אמר על המדמים** [בדעתם האיוולת] **לפעול על ידי שמות,** [שהם] **"בשוטים הם נחשבים וכל דבריהם דברי רוח המה".** [כלומר, דעת רב האי גאון שמי שמשביע "שמות", או משתמש בשמות על מנת לעשות פעולות, הוא שוטה וגם רוח, ואינו קרוב לדת ישראל כלל!. וכי נעלה על דעתינו] **שהוא עצמו יהיה עוסק בדברי תוהו כאלה? ויאמר כי כל אות ואות יש בה רוח אלהים לעשות שמושים? ומאות אחת עם האחרות יעשה צירוף ויועיל?** [כמו שנבתב בספר היצירה המזוייף]? **ומי פתי יסור הנה להאמין להעתקות המקובל** [השקרן והבדאי] **הזה?**

[אשר מכחש ואומר ש] **מתוך כתבי רב האי גאון מצאו בהן אופני צרופי השמות שנהג בהן הגאון. ומה שהיה משפטו ומעשהו בשאלת חלום והסדר שהשתמש בו. שכולם לא יאותו, כי אם למקדשים ולמטהרים לאחוז עיני סכלים, או שהם עצמם נאחזים בסכלות,** [ובוודאי] **לא לרבינו הגאון אשר אלה! וכאלה היו לו לגועל נפש. ובאחת מהעתקותיו שהעתיק זה המקובל** [השקרן] **על שם רב האי, ניכר כוזבו, וזיופו מפורש ובאר היטב. ואם יאמר אדם, הלא גם מקובלים אחרים** [חדשים מקרוב באו], **מסרו תשובות מרב האי המראות כי עסק בקבלה. על זה נשיב, כי גם אותן התשובות בזיוף** [נעשו], **ולא כתבן רב האי מעולם, כן מבואר מענינן וסגנון לשונן, שהן לשון מקובלים** [חדשים שקרנים] **מאוחרים, וענינהן חדשים לא שערו הקדמונים** [בעלי המסורת והדברים במשנה חז"ל].

ועלינו לתת תודה להם [לאותם החכמים שדבקו במסורה והיו נאמנים לתלמוד ולחז"ל], **כי לא נצרו על דל שפתם, והוציאו מילים מפיהם אשר הוכיחו על פניהם הזיוף** [של האחרים שמייחסים להם הדברים]. **הנה אחד מגדוליהם** [של המקובלים האחרונים – הוא הרמ"ק] **מביא תשובה בקבלה** [החדשה] **שכתב רב האי גאון לרב פלטוי גאון וחבריו. ובזה נלכד** [הרמ"ק] **בשחיתותיו.** [ומדוע? מכיון ש]**רב פלטוי אשר חי יותר ממאה שנה קודם רב האי,** [היתכן ש]**כתב שאלה לרב האי גאון?** [ביצד יתכן דבר זה]? **ועתה עינינו רואות כי החכמה הדמיונית הזאת** [שנקראת "קבלה"] **לא היתה קנינו** [של רב האי גאון ולא של הנאמנים לתלמוד], **והיא תהלתו והיא תפארתו** [שלא דבק רב האי גאון בשיטת עוזבי המסורה ומזייפי הספרים]. **ע"כ.**

והרי לכם קוראים נעימים, כל האמת הצרופה, כל השגיאה העצומה, כל ההבל ורעות הרוח, שנעשה כאן במאות השנים האחרונות. ונסכם דבריו:

א) ספר שיעור קומה יוחס במרמה וזיוף לרבי ישמעאל.

ב) המקובלים החדשים שידעו שדבריהם זרים ליהדות, זייפו תשובות, ייחסו תשובות, לתנאים, לאמוראים, לגאונים. וכל זה על מנת שהקורא יפחד לחלוק על הדברים וההבל הכתובים אצלם.

ג) ספר הזוהר לא כתבו רשב"י, ושום אות בזה הספר לא יצא מתחת ידו הטהורה.

ד) קמיעות = הבל הבלים של השוטים, ופרי דמיונם של הגוים הערלים.

ה) רב האי גאון ורב שרירא, היו דבקים למסורת חז"ל לבעלי המשנה והתלמוד.

"דעת הרמב"ם לגבי הקמיעות"

ולפיכך למדים אנו, שהאמנה ביכולת הקמיעות, מטבעות לשמירה, צמח ששומר, כל אלו אמונות זרות שהיו בעם ישראל. והרי לכתוב קמיע ולחשוב שהוא מסוגל לשמור, מדובר בלתת כח לגורם אחר. וזה חירוף מאין כמוהו. וכמו שכתב רב האי גאון שהבאנו דבריו לעיל באריכות.

ולא בחינם יצא הרמב"ם על כך במורה (קאפח עמוד קנח): "אבל כאשר תתבונן בעצמותו מעורטלת ומופשטת מכל פעולה, לא יהיה לו שם נגזר כלל. אלא שם מיוחד [רק על מנת] להורות על עצמותו. ואין אצלינו שם בלתי נגזר כי אם זה. והוא "יהוה" שהוא שם המפורש בסתם, [ו]אל תחשוב זולת זה.

ואל יעלו על לבך הזיות [של אותם] כותבי קמיעות, ומה שתשמע מהם [דמיונות והבלים וסיפורי מעשיות מדומיינים], או תמצא בספריהם הטפשיים, שמות ["קודש" לפי דעתם המשובשת, כגון "דיקרנוסא" - "פאי", וכל השיבושים הללו הכתובים בספריהם], שהם מצרפים אותם [כמו ההזיות שכתובות בכמה ספרים], ש[לפי האמת] אינם מורים על שום ענין כלל. וקוראים אותם [בדעתם המשובשת] "שמות", ומדמים שהם צריכים קדושה וטהרה, וש[אותם שמות] עושים נפלאות [חלילה וחס]. כל הדברים הללו, [הם הזיות ו]ספורים שאין ראוי לאדם שלם [וחכם בעל שכל] לשומעם, כל שכן לסבור אותם. ולא יקרא שם המפורש בשום אופן, זולת [מלבד] זה השם [יהוה] בן ארבע אותיות". ע"כ.

והמובן מדבריו, שמלבד שאין בענין הקמיעות הארורים שום כח לשום דבר. כי אין "שמות קודש" או "שמות קדושים" נוספים חוץ מן אותם ז' שמותיו של הבורא יתברך. ושם בן יב' - ושם בן מב' נעלם מאתנו כיום. לכן כל מי שכתב, חשב, שישנם שמות קודש אחרים חוץ מן שמותיו של הבורא, הרי שמדובר בהזיות קשות שנכנסו לתוך דת ישראל, והרסו כל פינה טובה! וכל שכן כאשר האדם כותב שמות על קלף, או שם שמות על כוס שתיה, וחושב שתהיה לו ברכה בעבור כך. כל זה הבל ורעות רוח!

ולכן הרמב"ם במורה נבוכים (א, סב), כותב ולא חוסך במילים: "וכאשר מצאו האנשים הרשעים הבערים את הלשונות [שמות "קודש" המדומיינים] הללו, מצאו מקום לשקר ולדבר [כלומר

לדבר שקרים וכזבים], שמצרפים איזה אותות [אותיות] שרצו, ואומרים זה שֵׁם פועל ועושה אם נכתב או נאמר באופן פלוני. ואחר-כך נכתבו [בספרים רבים] אותם הכזבים אשר בדה אותם הרשע הבער הראשון, והגיעו אותם הספרים לידי הכשרים החלשים הפתאים, אשר אין להם קנה מידה להבחין בין אמת ושקר, והצניעום, ונמצאו בעיזבונם, וחשבו בהם שהם אמת. כללו של דבר 'פֶּתִי יַאֲמִין לְכָל דָּבָר' (משׁ' יד, טו).

וכבר יצאנו ממטרתנו הנעלה ועיוננו העדין, אל העיון בביטול הזיות שביטולם גלוי לכל מתחיל בעיון, אלא שהביאנו ההכרח לכך, כיון שהזכרנו את השמות ["הקדושים" המדומיינים] ועניינם, ומה שנתפרסם עליהם אצל ההמון". עכ"ל. והרי לך כמה חשכה ושקר נכנס בתוך עם ישראל, וכמה הרמב"ם ניסה להסיר את המינות הזו מאתנו.

וכמו שאמרתי בשיעורי, אני מדבר נגד השיטה, ולא נגד החכמים, שלפי דעתי רובם רצו לטובה. ולמה הדבר דומה? זה כמו שאני יאמר, שמי שמעשן גורם רעה לעצמו ומחבל ומזיק בעצמו. כמו שכתב הרמב"ם (רמב"ם הלכות חובל ומזיק פרק ה הלכה א): "אסור לאדם לחבול בין בעצמו בין בחבירו, ולא החובל בלבד אלא כל המכה אדם כשר מישראל, בין קטן, בין גדול, בין איש, בין אשה, דרך נציון הרי זה עובר בלא תעשה. אם הזהירה תורה שלא להוסיף בהכאת החוטא קל וחומר למכה את הצדיק". עכת"ל. והרי שגם היום בדורינו אנו, ישנם אנשים שנחשבים צדיקים, ומעשנים הם, ומזיקים את עצמם. וכי בגלל שנחשבים לצדיקים לא נאמר את האמת? לא נאמר שלעשן זה סכנת חיים עצומה מאין כמוה? הריסת הריאות, ואיבוד כושר איכות החיים?

ולפי כמה תלמידי חכמים, יש בדבר חילול ה' ופסולים לעדות אותם המעשנים ברבים, כי העושה עבירה ברבים, הרי הוא פסול לעדות, ומי שמעשן ברבים, הרי הוא אומר, אני מחבל בעצמי בפני כולם! ועובר עבירה ברבים!

והנה יקשו עלי ויעשו עלי סרטונים והשמצות, הנה הוא מבזה את כל מי שעישן! וזו הטעות, אני מבזה את העישון עצמו וממאיס אותו בעיני הציבור, אני לא מבזה חכמים ששגו בכך! ולכן לא ניתן להקשות עלי ולומר, איך אתה מדבר ככה, הרב כדורי עישן? ועוד חכמים עישנו? הם עשו את זה בלא מודע שזה מזיק והורס את הבריאות, ואין לך חמור כמו השחתת הגוף שבו הנשמה נמצאת. פשוט ביותר וקל להבין.

"השקפות מינות – האמנה בכל סוג של כח אחר – עבודה זרה"

הנה, אחת מן ההזיות הנחותות הגדולות, והממאירות, של מכשפי האופל ואנשי דת הכמורה במאות השנים האחרונות, ובפרט בדורינו אנו, הוא האמנה והאמונה בכוחם של הבל ה-"קמיעות", כלומר, שהמון בני אדם כולל מי שנחשבים ל-"חכמים", מעלים או העלו על דעתם הטפשית חסרת כל בסיס אמיתי בתורת משה, שאם יכתבו דברים מסויימים או שמות מסויימים על קלף וכיוצא בזה, תבוא להם איזו שהיא ישועה גדולה, או פתרון מן הצרה אשר נתונים בה.

וכמובן כל זה אני מתכוין, אפילו אם נכתבו דברים של כתבי קודש על קלף או על נייר, או כל מיני שמות של מלאכים המוזכרים בכתובים, כמו שנראה את דבריו של הבה"ג, שלא ידוע בכלל מי מחבר זה הספר, והיה דעתו שצריך לכתוב שמות של מלאכים בתוך המזוזה עצמה, ועל זה כתב רבינו הטהור הרמב"ם, ורמז אליו, שאלו דעות הטפשים מבני אדם, כפי שנביא דבריו בהמשך!

כלומר, כל אלו החושבים ומעלים בדעתם שיש ביד "קמיע" – "קלף" – "סממן" מסויים, שבו כתובים אותם דברים ואפילו דברי קודש, שהם יועילו לו באיזה דבר, לרפאות אותם, להביא להם השפע בחייהם וכדומה מן ההזיות והבלבולים של בני אדם. כל זה כמובן מחשבת הבל הבלים וכפירה עצומה בבורא יתברך! והתורה הרחיקה מדברים אלו מאוד, ויש בכח מחשבת הבל זו, להביא על עם ישראל חורבן גדול, כמו שרואים אנו כבר בדורינו את התוצאות הברורות.

"התורה קידשה מלחמה בעבודה זרה – דברי רבינו במורה"

ולפי האמת, בכל דור ודור מזמן אברהם אבינו ועד אלינו, המון ציבור בני אדם חיו וחיים בהשקפה נחותה ואלילית זו, ומכיון שעניינים אלו וכיוצא בהם היו בני אדם טמועים בהם, לכן התורה קידשה מלחמה בכל זה וכיוצא בהם. כמו שכתב רבינו הטהור במורה (מורה הנבוכים חלק ג פרק כט): "ידוע שאברהם אבינו ע"ה גדל באמונת הצאב"ה [=כלומר שבתחילה היה דעתו כפי דעתם], ודעתם, שאין אלוה [לעולם], רק הכוכבים ... ואין ספק אצלי שהוא [אברהם אבינו] עליו השלום, כאשר חלק על דעת בני אדם כולם [והוכיח אותם על טעותם וסכלותם, בוודאי] שהיו מקללים, ומגנים, ומבזים אותו התועים ההם, וכאשר סבל הכל בעבור ה', וכן הדין לעשות לכבודו [יתברך!, רק אז] נאמר לו (בראשית פרק יב פסוק ג): "וַאֲבָרֲכָה מְבָרֲכֶיךָ וּמְקַלֶּלְךָ אָאֹר וְנִבְרְכוּ בְךָ כֹּל מִשְׁפְּחֹת הָאֲדָמָה". והיה אחרית עניינו [של אברהם אבינו], מה שנראהו היום, מהסבים רוב אנשי העולם להגדילו ולהתברך בו, עד שיתייחס אליו מי שאינו מזרעו, ואין חולק עליו, ולא מי שיסכל מעלתו ... וכאשר יצא עמודו של עולם [אברהם אבינו], והתבאר לו שיש אלוה נפרד, לא גוף ולא כח בגוף, ושכל אלו הגלגלים והכוכבים [הם] מעשיו [של זה הבורא], והבין שיקרות ההבלים ההם אשר גדל עליהם, התחיל לסתור אמונתם, ולזייף דעותם. ופרסם כנגדם, וקרא, "בשם ה' אל עולם", קריאה שכוללת מציאות האלוה, והתחדש העולם מאתו!

ולפי הדעות ההם הצבאיות, העמידו הצלמים לכוכבים, צלמי הזהב – לשמש, וצלמי הכסף – לירח, וחלקו המוצאים והאקלמים – לכוכבים, ואמרו שהאקלים הפלוני אלהיו הכוכב הפלוני, ובנו ההיכלות, ושמו בהם הצלמים, וחשבו שכוחות הכוכבים שופעות על הצלמים ההם, ויבינו וישכילו וישימו בני אדם להנבא ויודיעו לבני אדם תועלותם.

ואלו היו נביאי הבעל ונביאי האשרה הנזכרים אצלנו, אשר התחזקו בליבם אלו הדעות, עד שעזבו את ה', וקראו הבעל "עננו", כל זה לפרסום הדעות ההם, והתפשט הסכלות, והרבה השגעון בעולם או בזה המין מן הדמיונות, ונולדו בהם דעות, והיה מהם, "מעונן", ו-"מנחש", ו-"מכשף", ו-"חובר חבר", ו-"שואל אוב וידעוני", ו-"דורש אל המתים". [=כלומר, כל האיסורים הללו באו בתורה כתוצאה מן ההשקפה הנרועה והנחותה, שיש אמצעי שיכול להיטיב עם האדם מלבד הבורא יתברך! כל פעולה כזו משקפת את איסורי התורה שבאו להזהיר מן הדעות הכוזבות הללו]. וכבר בארנו בחבורנו הגדול, "משנה תורה", שאברהם אבינו ע"ה התחיל לסתור אלו הדעות בטענות וקריאה חלושה, ובפיוס בני אדם, ומשך לבבם לעבודת ה' בהטיבו להם, עד שבא אדון הנביאים [הוא משה רבינו], והשלים הכוונה, וציוה להרוג הכופרים ההם, ולמחות זכרם ולשרשם מארץ החיים, מזבחותיהם תתצון וגו'.

ומנע [משה רבינו את האחרים] מהמשך אחר דרכיהם, ואמר, "ולא תלכו בחקות הגוים", וכבר ידעת שלשון התורה במקומות רבים, שהכוונה הראשונה מן התורה כולה, היתה להסיר עבודה זרה ולמחות זכרה, וכל הנתלה בה, וגם לזכרה, וכל מה שמביא לדבר ממעשים, כ-"אוב" ו-"ידעוני", והעברה באש, וקוסם, ומעונן, ומנחש, ומכשף, וחובר חבר, ודורש אל המתים, ולהזהיר מהדמות במעשיהם אלו, וכל שכן להמשך אחריהם. [=כמו ספר האופל הפנאני שחייב לבער ולהשמיד אותו מקרבנו]. ואמר בתורה בפירוש, שכל מה שחשבוהו עבודה לאלהיהם והתקרבות אליו, הוא הדבר המתועב הנמאס אל ה', והוא אמרו בו, "כי כל תועבת ה' אשר שנא עשו לאלהיהם", ואתה תמצאם זוכרים בספריהם, אשר אני עתיד להודיעך אותם, שהם היו מקריבים לשמש אלהיהם הגדול, שבעה עטלפים, ושבעה עכברים, ושבעה שרצים אחרים בקצת העניינים, ויספיק באלו תועבה לטבעים האנושיים.

א"כ כל המצות שבאו באזהרה מעבודה זרה, וכל הנתלה בה, וכל המביא אליה, או המיוחס לה, הם מבוארות התועלת, מפני שהם כולם להציל מן הדעות הרעות המטרידות, מכל מה שיועיל בשני השלמיות בעניני השגעון ההם אשר גדלו עליהם אבותינו וזקנינו, כמו שנאמר, "ויאמר יהושע אל כל העם, כה אמר ה' בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח אבי אברהם, ואבי נחור, ויעבדו אלהים אחרים", והם אשר אמרו הנביאים הצודקים בהם, ואחרי התוהו אשר לא יועילו הלכו.

ומה גדלה תועלת כל מצוה שתצילנו מזאת הטעות הגדולה, ותשיבנו אל האמונה האמיתי, והוא שיש לעולם אלוה בורא כל אלו, והוא שצריך שיעבד ויאהב ויורא, לא הם הנחשב בהם שהם אלוהות, ושזה האלוה האמתי, לא יצטרך בקרוב אליו ולהגיע אל רצונו לדבר שיש בו טורח כלל, רק אהבתו ויראתו לא דבר אחר, והם התכלית בעבודה, כמו שאני עתיד לבאר,

ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' וגו', והנה אשלים זה הענין אחר זה, ואשוב אל כוונתי עתה.

ואומר, שהרבה מן התורות [=הרבה ממצוות התורה], התבאר לי עניינם והודיעני סיבתם, עמדי על אמונת הצאב"ה ומעשיהם ועבודתם ... וזה הספר [=של אמונות הצאבה] מלא שגעונות עובדי עבודה זרה, וממה שנפשות ההמון נוטות אליו ונקשרות בו, ר"ל עשיית הטלסמאות [=קמיעות], והורדת הרוחניות [כלומר ההזיה שלפיה אדם יכול למשוך שפע באמצעים מסויימים כגון קמיעות, לחשים, כתיבת שמות], והכשוף, והשדים, והמזיקים, והשוכנים במדברות ... ואלה היו חכימי בבל הרמוז אליהם בימים ההם החשוכים כי אלו היו אמונתם אשר גדלו עליהם, ולולא זה השעור אשר התפרסם עתה באומות מאמונת מציאות השם [=על ידי חז"ל], היו ימותינו באלו הזמנים יותר חשוכים מן הימים ההם אלא בעניינים אחרים.

... ואמנם הענין ההוא אשר ספרוהו מענין אדם והנחש ועץ הדעת טוב ורע והרמז ללבוש שלא היה דרך ללובשו, הזהר מאד שלא תטרף דעתך ויעלה בלבבך שמה שאמרוהו היה כלל ענין שאירע לאדם ולא לזולתו, ולא היה ענין נמצא כלל, ובמעט התבוננות יתבאר לך שקרותם בכל מה שזכרוהו בהבל ההוא, ויתבאר לך שהוא ענין שבדוהו אחר התורה כאשר התפרסמה באומות ושמעו פשוטו של מעשה בראשית ולקחוהו כלו לפי פשוטו ... וידיעת הדעות ההם והמעשים ההם [=של אותם הוזי ההזיות הארורים] הוא שער גדול מאוד בנתינת עילת המצות, כי תורתנו כולה שרשה וקוטבה אשר עליו תסוב, הוא למחות הדעות ההם מן הלבבות וזכרם מן המציאות, ולמחותם מן הלבבות אמר, "פן יפתה לבבכם וגו' אשר לבבו פונה היום וגו'".

ולמחותם מן המציאות אמר, "כי את מזבחותם תתוצון ואשריהם תשרפון באש ואבדתם את שמם" וגו', ונכפלו שני העניינים האלה במקומות רבים, והוא היה הכונה הראשונה הכוללת לכל התורה כלה, כמו שהודיעו אותנו ז"ל בפירושם המקובל לאמרו ית' את כל אשר צוה ה' אליכם ביד משה אמרו, הא למדת שכל המודה בע"ז ככופר בכל התורה כלה וכל הכופר בע"ז כמודה בכל התורה כולה, והבן זה". ע"כ לשון רבינו הטהור.

והנה הדברים אשר למדים אנו מתוך דברי רבינו, הוא, שכל ענינים אלו כאשר יכתוב אותם מישהו שנחשב בן תורה, או שנחשב קשור לדת משה, נדע כי בכל דבריו הלך באמונות עובדי עבודה זרה, ונטה אחר דבריהם המהובלים. ועוד מוכח מתוך דבריו, שלעולם אף אחד מאנשי תורתינו הטהורים, כגון בעלי המשנה ובעלי התלמוד, לא היו משתמשים בקמיעות, לא בלחשים, ולא בכל הענינים הללו הנותנים כח וחשיבות לגורמים אחרים! אלא היו מגנים אותם מאוד.

ומתברר מכך, שכל מי שנטה אחר הדברים הללו, עזב את המסורה, כפר בתורה, כפר באלהיו, ובעצם הודה בכח עבודה זרה שהוא קיים! ועבודה זרה, זה לאו דווקא פסלים! אלא עבודה זרה, זה כל מה שזר לפניו יתברך!

"פירוש הרמב"ם למשנה – החכמים צוחקים מהקמיעות"

ואמרו במשנה (משנה מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ז): **"שאלו את הזקנים ברומי, אם אין רצונו בע"ז, למה אינו מבטלה? אמרו להן אילו לדבר שאין צורך לעולם בו, היו עובדין, היה מבטלו. הרי הן עובדין לחמה וללבנה ולכוכבים ולמזלות, יאבד עולמו מפני השוטים? אמרו להם, אם כן יאבד דבר שאין צורך לעולם בו, ויניח דבר שצורך העולם בו. אמרו להן, אף אנו מחזיקין ידי עובדיהם של אלו שאומרים, תדעו שהן אלוהות, שהרי הן לא בטלו". ע"כ.**

וכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ו – ז): **"ממה שראוי שתדעהו, שהפילוסופים** [=אוהבי החכמה] **השלמים, אינם מאמינים בטליסמאות** [=בקמיעות]**, אלא צוחקים מהם, ו**[אף צוחקים] **מאלה החושבים שיש להן השפעה** [=כלומר מאותם בני אדם ואפילו חכמים החושבים שיש בכחן של הקמיעות המהובלות, להיטיב לאדם או לעורר את ה' שיפעל למענו]**. וביאור זה יארך.**

ואמנם אמרתי זאת ליודעי, שרוב בני האדם, ואולי כולם, מרומים בהם תרמית גדולה מאוד [=על ידי פוחזים מכשפים ארורים] **ובהרבה דברים מסוגם, ויחשבום דברים אמיתיים, ואינם כך. עד שהטובים החסידים מאנשי תורתנו** [=אין הכוונה שהם טובים באמת, אלא כוונת רבינו שנחשבים הם בעיני העם לטובים וחסידים בעיני בני אדם. אולם לאמיתו של דבר, אינם אלא טפשים מהובלים, שהרי] **חושבים** [שהקמיעות, הכישוף, המאגיה, וכל אותם הענינים של עבודה זרה, חושבים] **שהם דברים אמיתיים, אלא שהם אסורים בגלל התורה בלבד.** [כך סוברים הטפשים מאותם אלו שנחשבים לגדולי תורה וחסידים בעיני בהם]**. ולא ידעו** [ולא השכילו להבין בדעתם]**, שהם דברים בטלים, כוזבים, שהזהירה מהם התורה, כמו שהזהירה מהשקר.**

והם דברים שזכו לפרסום רב אצל האומות, ושורש זה, [אומת] **ה-"צאבה", והם העמים אשר יצא אברהם אבינו מכללם וחלק על דעותיהם הנפסדות במה שאצר ה' בליבו מן החכמה, והיו מגדלים את הכוכבים ומייחסים להם פעולות שאינן להם, והם אשר יסדו את גזירת הכוכבים והכישוף והלחשים והורדת הרוחניות ושיחות הכוכבים והשדים והקסם והניחוש לכל ריבוי מיניהם, ודרישת המתים, והרבה מאלה הענינים אשר שלפה התורה האמיתית חרבה עליהם וכרתה אותם, והם שורש עבודה זרה וענפה ... ובאו חלשי השכל אחרי כן** [כמו מייסדי ספר הכמורה הפרו נוצרי "זוהר" הפגאני, והמלא במיץ של טומאה. וכן הדת הקבלה האלילית החדשה, וכל ממשיכי דרכם למיניהם]**, ומצאו אותם הספרים ואותם האמרים, וחשבו שהם אמת, וש**[יש] **בהם תועלת, ולא ידעו שהם כוזבים, שנעשו** [=שנכתבו] **בזמן מסוים לתועלת עת** [=כלומר שנכתבו על מנת להביא תועלת לכותבים אותם! שיוכלו לכזב בבני אדם, ועל זה] **אמר ה', "אל תיראו מהם כי לא ירעו וגם הטיב אין אתם".**

וכבר ביארו החכמים שכל מה שיחשבו בו שהוא מפעולות אלו הטליסמאות, אמנם קורה במקרה, ומיוחס להן. וזה ענין פילוסופי אמיתי. וכן מצאתי להם הערה על גזירת הכוכבים שהיא נוהגת מנהג הניחוש, לא שהיא הסיבה כמו שחושבים הוברי שמים, אמרו, לא תנחשו, כגון אלו המנחשים בחולדה בעופות ובכוכבים. וזו היא סברת הפילוסופים בה. ואלה הדברים

כולם אשר בדו הצאבה אין מהם בפילוסופית יוון לא מעט ולא הרבה. וכבר הארכתי גם כאן, אבל בענין של תועלת ותיקון אמונה [=בלומר כוונת רבינו לומר, שסיבת אריכותו בזה הענין מכיון שדיבוריו בזה יתקנו את האמונה בבורא ויסירו מן המאגיה הארורה], לפי שהאמונות התפלות של בני אדם בכוכבים ובטליסמאות אינן מעטות [=אלא רבות מאוד], וכבר נטשו בהן את התורה לגמרי בהאמינם באמיתותן". ע"כ. ועיין בבית הבחירה להמאירי, שהביא את דבריו של רבינו בפירוש המשנה בלי להחסיר אות מאותיותיו.

ונמצא לפי האמור, שכל הנוטה במחשבתו אחר כח הקמיעות אפילו במעט, מלבד שהינו מודה בעבודה זרה וארור הוא מפי הגבורה, עוד מוכח ובוודאי שלעתיד ינטוש ויעזוב תורת אמת, ויזרוק כל אמריה הנכוחים.

שוב ראיתי שרבינו הזכיר זאת על מה שאמרו במשנה (מסכת פסחים פרק ד משנה ט): "ששה דברים עשה חזקיה המלך על שלשה הודו לו ועל שלשה לא הודו לו גירר עצמות אביו על מטה של חבלים והודו לו כיתת נחש הנחשת והודו לו גנז ספר רפואות והודו לו על שלשה לא הודו לו קיצץ דלתות של היכל ושיגרן למלך אשור ולא הודו לו סתם מי גיחון העליון ולא הודו לו עיבר ניסן בניסן ולא הודו לו". ע"כ.

והסביר רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת פסחים פרק ד משנה י): "הלכה זו היא תוספתא. [בלומר לפי דעת רבינו = רבי יהודה הנשיא וחבריו לא כתבו את זו התוספתא]. אבל ראיתי לפרשה ג"כ לפי שיש בה תועליות. ספר "רפואות", היה ספר שהיה בו סדר רפואות במה שאין מן הדין [=בלומר במה שאי אפשר, ואסור לנסות בכלל] להתרפות בו, כגון מה שמדמין [=הוזי הזיות הטפשים] בעלי "הטלסמאת" [=הקמיעות] שאם עושין "טלסם" [=קמיע] בסדר מסוים, מועיל לחולי פלוני, וכיוצא בזה מדברים האסורים [לעשות או לנסות בכלל]. ומחברו [=הראשון שחיבר את ספר הרפואות הזה], לא חברו אלא על דרך הלימוד בטבעי המציאות, לא כדי להשתמש במשהו ממה שנכלל בו. וזה מותר [לעשות, כי לא אמר מחבר הספר לעשות, אלא לימד בלבד], כמו שיתבאר לך שדברים שהזהיר ה' מלעשותם, מותר ללמדם ולדעת אותם, כי ה' אמר לא תלמד "לעשות" [=בלומר, לא תלמד אחרים שיעשו]. ובא בקבלה [למשה מסיני], "אבל אתה למד להבין ולהורות". [=על מנת לדעת את הבלי ההוזים ולדונם כפי משפטם]. וכאשר קלקלו [והחלו להשתמש בו] בני אדם, ונתרפאו בו [=והחלו להשתמש עמו באופן מעשי לרפואה, כלומר שניסו להתרפאות בו], "גנזו" [חזקיה, על מנת שלא יחשבו שיש בדברים אלו תועלת]". עכ"ל.

"דברי ספר בחינת הדת – רבי אליהו דלמדיגו"

וכתב הרב אליהו דלמדיגו (עמוד 98 ספר בחינת הדת): "... ואין ספק שכוונתה [של התורה], היא להישיר בני אדם אל הטוב האמיתי כי מה שאפשר להם, וזה [הדבר אמור הן בענין] בדעות, אם במעשים. ורצוני [לומר בענין] במעשים, "מה שיכללו המידות הטובות והמעשים הטובים אשר בם יהיה האדם טוב בעצמו ועם בני ביתו ועם בני המדינה כולה. ואל תפלא מאמרי המדות, כי נראה היטב שמידה מה מהמדות הרעות, תפסיד האדם ונפשו וגופו, וכל שכן שהעדר ההסכמה והסדר, יפסיד הקיבוץ המדיני ... ואמנם האיש הגדול רבינו משה [בן מימון = הרמב"ם],

הוסיף באלה ואמה, כי ימצאו קצת גם כן להרחיק המעשים והעבודות הרעות אשר לאנשי הדת ההיא הרעה, אשר היתה מפורסמת בזמן משה רבינו עליו השלום. ואנחנו, כאשר עניין בדברי התורה ובדברי אנשי הדת ההיא, כאשר סיפר רבינו משה, נדע בהכרח שהאמת איתו. ואלה העניינים יובילונו אל ההצלחה האמתית ויצילנו מן הצער והעונש המגיע לרעים באמת.

ואולם שילקחו הטעמים מהדברים האלה מבואר, וזה כי התורה לא נתנה למלאכי השרת, וגם כן לא נפעל אנחנו בה בעליונים ולא נשנם, כי העליונים פועלים בנו, לא מתפעלים מאתנו! והמה ינהיגו העולם השפל בכח האל, ולא יתנהגו מהשפלים. ומי האיש אשר יחשוב, כאשר יסתכל היטב במה שיאמר, ויפשיט מעליו הדמיונות אשר שמע, [ומה הם הדמיונות]? שהעליונים לא יתוקנו כי אם במעשי בני אדם. והנה [הדבר הזה מופרך מאוד! מכיון] אנחנו בני האדם לא נוכל לתקן עצמינו, ואיך נוכל לתקן העליונים? ומה הוא התיקון ההוא אשר נפעל בם?! ואשר יאמרו קצת בני אדם בזה, הוא דמיון נפסד בלתי ענין חוץ לנפש. ומי יתן ואדע אם יתכן שיגיע בם שום ענין או תכונה או איכות מאתנו בחשבינו אנחנו בם, או בשנפעל פעולותינו, ומה יגיעם מאתנו שבו נהיה אנו מנהיגיהם.

ואולם מה שיחשוב בזה האיש החכם בעל הדת, הוא, שאנחנו כשנתקן עצמינו ונשתנה אל הטוב, יגיענו טוב מהאל, והשינוי לא יבוא כי אם מצד המקבלים [בלבד]! גם לא יתכן שנאמר שבם נוריד הרוחניות, כמשפט [המדומיינים] בעלי הצורות והטלסם [="טלסם" הוא חלק מן הזיות העמים הנקרא, "קמיע", ודבר זה משמש כביכול להורדת שפע רצוני מהאל. ואמשול זאת במשל, יש כדור מסויים ברפואה המערבית שמגביר את פעילות הריאות, כלומר אדם שצריך להכניס יותר אוויר ואין ביכולתו, יש כדור מסויים שבולעים אותו, והכדור הזה פועל על מערכת העצבים שמגבירה באופן רציף את מערכת הנשימה והפעילות. אותו דבר טוענים המדומיינים שניתן לעשות עם הבורא יתברך, כלומר על ידי כתיבת קמיע עם שמות מדומיינים או אפילו שמותיו של הבורא, חושבים הם, שיכריחו את הבורא לפעול פעולה מסויימת בעבור כך], כי כאשר נעיין בדברי התורה נמצאים חולקים על זה מאוד, והם מדרכי עובדי עבודה זרה!

וגם כן אי אפשר שנאמר שהטעמים ההמה הם רמזים וענינים כמעט לא יובנו לבני אדם, כאשר התבאר זה כולו במה שאמרו שלמצות טעמים ידועים או אפשריים שיודעו לנו ... וידענו בלי ספק שקצת מאנשי אומתינו ישאו קולם עלינו בקולות נוראות ובבהלה נפלאה, ויתארונו בזה שאנו חולקים על דברי התורה והחכמים [בעלי המשנה והתלמוד] חס ושלום. ואנחנו נדע היטב [שהם] רחקו מהאמת, והם כמשני התורה כוונותיה הנכבדות והטובות באמת. ואנחנו נמשכנו בזה אחרי עקבות גדולי תורתינו אשר עיינו היטב בדברי התורה והנביאים ובדברי חכמי המשנה והתלמוד אשר מימיהם אנו שותים". ע"כ.

"השקפות מינות היו טמועות בהם כל הזמן"

ומכל אלו הדברים קורא נעים עליך ללמוד, כי מה שכתבתי בתחילת המאמר "במאות השנים האחרונות", הנה דבר זה בוודאי שהיה גם לפני כן, אלא שבדורות האחרונים לאחר שהתפרסם ספר האופל הפגאני לעולם, והתפשטה קבלת הזיווגים של ארי וחיים ויטאל,

והאדירו את ענין הכישוף, הדבר הפך לא רק למסחרה של כסף, אלא לתעתוע בליבות הפתאים הרחוקים מדעת. ונסיים מאמר זה בדברי רבינו הטהור שהוא כמלח על הפצעים של המכשפים הארורים אוהבי המאניה ושוחריה. וכה דבריו (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק יא): "אין הולכין בחקות העובדי כוכבים ולא מדמין להן לא במלבוש ולא בשער וכיוצא בהן שנאמר ולא תלכו בחקות הגוים, ונאמר ובחקותיהם לא תלכו, ונאמר השמר לך פן תנקש אחריהם, הכל בענין אחד הוא מזהיר שלא ידמה להן ... אין מנחשין כעכו"ם שנאמר לא תנחשו ... המכשף חייב סקילה והוא שעשה מעשה כשפים ... ודברים האלו [=כל עניני העבודה זרה למיניהם], כולן דברי שקר וכזב הן [=אין בהם אמת כלל ולא פועלים כלום ושום דבר!]. והם שהטעו בהן עובדי כוכבים הקדמונים לגויי הארצות [כלומר שביחשו בהם ושיקרו, הכל] כדי שינהגו אחריהן.

ואין ראוי לישראל שהם [עם של] חכמים מחוכמים, להמשך בהבלים אלו, ולא להעלות על לב שיש תועלת בהן, שנאמר, "כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל". ונאמר, "כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו, ואתה לא כן" וגו'.

כל המאמין [=רק המאמין בלבד!] בדברים האלו וכיוצא בהן [=מן ההזיות של הטפשים], ומחשב בליבו [=רק מחשב בלבד ללא מעשה!] שהן אמת ודבר חכמה, אבל התורה אסרתן, אינן אלא מן הסכלים, ומחסרי הדעת, ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלימה, אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת ידעו בראיות ברורות שכל אלו הדברים שאסרה תורה אינם דברי חכמה אלא תהו והבל שנמשכו בהן חסרי הדעת ונטשו כל דרכי האמת בגללן, ומפני זה אמרה תורה כשהזהירה על כל אלו ההבלים תמים תהיה עם ה' אלהיך". עכ"ל.

ולמרבה הפלא, לא רק הציבור הפשוט חי בהשקפות אלו, אלא אף מי שנחשבו ל-גדויילים בעיני דורם ולחכמים גדויילים, אף הם נטו אחר האמנה בכוחן של קמיעות, כלומר בכח של שמות הכתובים על קלף! כמו שכתב רבינו לעיל. וכמובן אין משוא פנים בתורה, ודבריו נאמרו על הבה"ג עצמו כפי שנוכיח בהמשך! עוד נבאר הדברים במאמרים הבאים, ונוכיח מי היה ומה היו מעשיו של חיים ויטאל, וכיצד דרש אל המתים, התעסק במאגיה ובכישופים, ועבר על איסורי תורה מפורשים וכפר ביסודות דת תורתינו הקדושה! וזה חוץ מן החירופים הכתובים אצלו בספר "עץ חיים" שחרפו בעצמות הבורא ונמשך אחר הספר הפרו-נוצרי זוהר הטמא.

"שכלול הקמיעות – הבל הבלים של שמות מדומיינים"

והנה מצאנו עוד מקום שרבינו כתב בייחס לקמיעות המהובלות, בספרו מורה הנבוכים (קאפח עמוד קנח): "אבל כאשר תתבונן בעצמותו מעורטלת ומופשטת מכל פעולה, לא יהיה לו שם נגזר כלל. אלא שם מיוחד [רק על מנת] להורות על עצמותו. ואין אצלינו שם בלתי נגזר כי אם זה. והוא "יהוה" שהוא שם המפורש בסתם, [ו]אל תחשוב זולת זה.

ואל יעלו על לבך הזיות [של אותם] כותבי קמיעות, ומה שתשמע מהם [דמיונות והבלים וסיפורי מעשיות מדומיינים], או תמצא בספריהם הטפשיים [=רבינו קורא לכל מי שחשב שקמיעות מועילים, "ספרים

טפשיים"], **שמות** ["קודש" לפי דעתם המשובשת, כגון "דיקרנוסא" – "פאי", וכל השיבושים הללו הכתובים בספריהם בכל הקבלה האלילית והארורה מפי הגבורה], **שהם מצרפים אותם** [כמו ההזיות שכתובות בכמה ספרים], **ש**[לפי האמת] **אינם מורים על שום ענין כלל. וקוראים אותם** [בדעתם המשובשת] **"שמות"** [קודש], **ומדמים שהם צריכים קדושה וטהרה, וש**[אותם שמות] **עושים נפלאות** [חלילה וחס]. **כל הדברים הללו,** [הם הזיות ו]**ספורים שאין ראוי לאדם שלם** [וחכם בעל שכל] **לשומעם, כל שכן לסבור אותם. ולא יקרא שם המפורש בשום אופן, זולת** [מלבד] **זה השם** [יהוה] **בן ארבע אותיות". ע"כ.**

והמובן מדבריו, שמלבד שאין בענין הקמיעות הארורים והמהובלים שום כח לשום דבר. כי אין "שמות קודש" או "שמות קדושים" נוספים חוץ מן אותם שמותיו של הבורא יתברך. ושם בן יב' – ושם בן מב' נעלם מאתנו כיום, והוא כמובן לא היה ענין מאגי, אלא ענין מוסרי. לכן כל מי שכתב, חשב, שישנם שמות קודש אחרים חוץ מן שמותיו של הבורא, הרי שמדובר בהזיות קשות שנכנסו לתוך דת ישראל, והרסו כל פינה טובה! וכל שכן כאשר האדם כותב שמות על קלף, או שם שמות על כוס שתיה, וחושב שתהיה לו ברכה בעבור כך. כל זה הבל ורעות רוח!

ולכן הרמב"ם במורה נבוכים (א, סב), **כותב ולא חוסך במילים: "וכאשר מצאו האנשים הרשעים הבערים את הלשונות** [שמות "קודש" המדומיינים] **הללו, מצאו מקום לשקר ולדבר** [בלומר לדבר שקרים וכזבים], **שמצרפים איזה אותות** [אותיות או פסוקים על ידי צירופים] **שרצו, ואומרים זה שֵׁם** פועל ועושה אם נכתב או נאמר באופן פלוני. ואחר-כך נכתבו [בספרים רבים] **אותם הכזבים אשר** בדה אותם הרשע הבער הראשון, והגיעו אותם הספרים לידי הכשרים החלשים הפתאים, אשר אין להם קנה מידה להבחין בין אמת ושקר, והצניעום, ונמצאו בעיזבונם, וחשבו בהם שהם אמת. כללו של דבר 'פֶּתִי יַאֲמִין לְכָל דָּבָר' (משׁ' יד, טו). וכבר יצאנו ממטרתנו הנעלה ועיוננו העדין, אל העיון בביטול הזיות שביטולם גלוי לכל מתחיל בעיון, אלא שהביאנו ההכרח לכך, כיון שהזכרנו את השמות ["הקדושים" המדומיינים] ועניינם, ומה שנתפרסם עליהם אצל ההמון". עכ"ל. והרי לך כמה חשכה ושקר נכנס בתוך עם ישראל, וכמה הרמב"ם ניסה להסיר את המינות הזו מאתנו.

ומה שתמצא הרבה ש-דנו חז"ל בענין הקמיעות, רוב הדיונים שתמצא בכך הם רק לענין יום השבת וכו'. כי אז בזמן חז"ל, ובעיקר ביהדות בבל, כמו בדורינו אנו, היו המון בני אדם שנטו אחר המאגיה, המיסטיקה, הקוסמות והאלילות, והיו חושבים שיש באותם קמיעות ממש. ולכן חז"ל דנו לענין השבת מה עושים עם בני אדם אשר הולכים אחר חושך והבל הקמיעות. ומכיון שהמון בני אדם חולים חשבו שהקמיע מועיל לענין הרפואה, וחז"ל ידעו שזה הבל הבלים, אלא שבענין יום השבת לא מנעו מכך, שהאדם הנחות ההולך במחשבת הבל זו, יחשוב שאלמלא הקמיע לא תהיה לו רפואה, ואז מרוב פחדו שמכניס לליבו, יוכל למות רק מעצם הפחד!

אלא שיש לציין דבר חשוב, שאותם הקמיעות שהיו טמועים בהם עמי הארצות דאז בזמן חז"ל, לא היו בהם שמות של "מלאכים", או שמות של "מלאכים מדומיינים" שהם בעצם

שמות בלטינית שבאו מן הנוצרים או מן האומות התועים, כמו בדורינו, כי זו עבודה זרה בוודאי, ואם חז"ל ראה ראו דבר כזה, היו מחוייבים למחות בהם בחוזקה. שהרי כל המודה בעבודה זרה בכופר בכל התורה כולה. ומה היה כתוב באותם הקמיעות? פסוקי תהלים, שמות ה' יתברך. וחשבו שבעבור שיכתבו אותם על קלף, יש בהם כח להגן. וכמובן חז"ל ידעו שמדובר בהבל הבלים, אבל לא רצו למנוע מהם את הדבר הנחות הזה ביום השבת, שלא יבואו לידי פחד, והפחד עצמו יגרום להם לחולי. ולכן החולה בשבת שהיה בטמוע במאגיה הנקראת קמיעות, התירו לו חז"ל ביום השבת לשים את זה על עצמו, על מנת שיפעל עליו בענין הרגעה שכלית ופסיכולוגית בלבד! ולא ש-חלילה יש בזה משהו! ולכן כל ענין הקמיעות בחז"ל לא תמצא אלא בעניני שבת בלבד!

וכה דברי רבינו הטהור (רמב"ם הלכות שבת פרק כג הלכה כז): "היו כתובין בסם ובסיקרא אף על פי שאינו כתב של קיימא הואיל והן כתובין אשורית ובלשון קדש מצילין אותן, גליון של ספרים שלמעלה ושלמטה ושבין פרשה לפרשה ושבין דף לדף ושבתחלת הספר ושבסוף הספר אין מצילין אותן, הברכות והקמיעין אף על פי שיש בהן אותיות של שם ומעניינות הרבה של תורה אין מצילין אותן מפני הדליקה". עכ"ל.

"קמיעות ומאגיה = כפירה ביסודות הדת"

כתב רבינו הטהור (פירוש המשנה סנהדרין י' א): "... וממה שראוי שאזכיר כאן, וזהו המקום היותר ראוי להזכירם בו, שעיקרי תורתינו הטהורה ויסודותיה הם שלוש עשרה יסודות. היסוד הראשון: מציאות הבורא ישתבח. והוא, לדעת שיש שם מצוי בשלימות אופני המציאות, והוא המצוי יתברך שמו, עילת ממציא מציאות כל הנמצאים, ובו על ידו קיום מציאותם, וממנו בכל עת נמשך להם הקיום שבזכותו הם חיים. [=ובוודאי שכל השם קמיע או איזה דבר מסויים בחושבו כי הוא אמצעי בינו לבין הבורא, סובר שלא הכל נמשך ממנו יתברך]. **ואילו נתאר סילוק מציאותו**, נחשוב בדעתנו כי אז בטלה מציאות כל נמצא, ולא ישארו קיימים במציאות בלעדי מציאותו. ולהיפך, אילו נתאר סילוק כל הנמצאים זולתו וישאר הוא יחיד בעולמו, ודאי כי אז לא תבטל מציאותו יתעלה, ולא תחסר מאומה, כי הוא יתעלה בלתי אינו זקוק במציאותו לזולתו. [=אינו צריך קמיעות או לחשים של הוזי הזיות], וכל מה שזולתו מן השכלים כלומר המלאכים וגרמי הגלגלים ומה שלמטה מהן, הכל זקוק במציאותו אליו. וזה יסוד הראשון הוא אשר מורה עליו דבור, "אנכי ה'" וכו'.

... והיסוד החמישי, שהוא יתעלה הוא אשר ראוי לעבדו ולרוממו ולפרסם גדולתו ומשמעתו [=ולא לתת חשיבות להבל הקמיעות המהובלות או למלאכים], **ואין עושין כן למה שלמטה ממנו במציאות** מן המלאכים והכוכבים והגלגלים והיסודות וכל מה שהורכב מהן, לפי שכולם מוטבעים בפעולותיהם אין להם שלטון ולא בחירה אלא רצונו יתעלה, ואין עושין אותם אמצעים להגיע בהם אליו [=כלומר אפילו בדברים הקיימים; אין עושין אותם אמצעי על מנת להגיע לעשיית רצונו; כל שכן בדברים מהובלים כגון הקמיעות שהם הבל וריק], אלא כלפיו יתעלה יכוונו המחשבות ויניחו כל מה שזולתו. וזה היסוד החמישי הוא האזהרה על עבודה זרה, ורוב התורה באה להזהיר על זה.

... והיסוד העשירי, שהוא יתעלה יודע מעשה בני אדם ולא הזניחם [=וזה השם על עצמו קמיע, או הלוחש, או עושה פעולה מסויימת מעניני המאגיה והמיסטיקה, הרי מעלה על דעתו כאילו ה' יתברך הזניח אותו ולא רואה רצונותיו! וכאילו ה' יתברך נפעל ומתפעל על ידי הבל הקמיעות או הלחשים!] ולא כדעת האומר עזב ה' את הארץ, אלא כמו שאמר, "גדול העצה ורב העליליה אשר עיניך פקוחות על כל דרכי בני האדם", ואמר, "ויראו כי רבה רעת האדם בארץ", ואמר, "זעקת סדום ועמורה כי רבה", הרי אלו מורים על היסוד העשירי הזה ... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". ע"כ.

ולמדים אנו מדבריו, שכל מי שלימד לעשות קמיעות, כל מי שלימד להוריד "שפע", "רוחניות", "סגולות מהובלות", "עניני כישוף", וכל כיוצא בזה כגון הפניה למלאכים ובקשה מהם שיהיו מתווכים בלבד! אפילו עשה כל זה לעצמו ולא הורה לאחרים, הרי שאנו מצווים לשנאותו! להשמידו! ונקרא מין ואפיקורוס! ונחשב כמי שמקציץ בנטיעות!! כלומר שכופר הוא לכל דבר! וכל שכן כאשר הורה לעשות את אותם דברים לאחרים! ואם יש ספר כזה הנמצא וקיים, חובה עלינו לשורפו ולהשמידו!

ואלו הם סיכומי הדברים עד עכשיו:

א) האמנה בקמיעות, או בכח הקמיעות, או בכח פסוקי תהלים, או בכח ספר "דברים", או בכח איזה שהוא גורם שיגן על האדם, יפעל אצלו לישועה, יפעל להצלחה, וכל כיוצא בזה, מדובר במחשבת עבודה זרה והבל הבלים שהתורה הזהירה מכך, וכל המחזיק אצלו אותם מאלו הדברים בכל מקום על מנת שישמרו על חייו או יפיק מהם טובות הנאה באחד מן הדברים שכתבנו לעיל או סוג של הטבה שהיא, הרי הוא נחשב לעובד עבודה זרה בשוגג, שכן רבים אינם מודעים לכך. ואם יודע מן הדברים לאחר שהוברר לו וממשיך לעשותם, דינו כעובד עבודה זרה במזיד!

ב) אברהם אבינו עליו השלום, נלחם באותם מכשפים, עושי קמיעות, מאמיני הדמיונות, הוזי הזיות, ובכל סעיף מסעיפי עבודה זרה היה אברהם אבינו נלחם בכל כוחו, ומשיב את ליבו בני אדם להאמין רק בכוחו של ה', כי בעצם אין כח אחר מלבדו!

ג) אותם הקמיעות שדנו בהם חז"ל לענין יום השבת, היו בהם שמות ה' יתברך או פסוקים מתנ"ך. וזה עולה כפי שכתבנו, שלא היו בו שמות מלאכים, או מלאכים מדומיינים וכדומה. כי אם כן הדיון בכלל לא מתחיל אם להציל או לא להציל בשבת, שכן מדובר בעבודה זרה!

ד) אין מצילין קמיעות אפילו של שמות ה' מפני הדליקה ביום השבת, מכיון שמדובר בהבל הבלים ללא חשיבות. ואם היה בו חשיבות והיה גורם לאיזה שהוא ריפוי מסויים, מדוע לא להצילו?! ומוכח שהדברים עולים היטב כמו שכתבנו אנו.

ה) כל עניני עבודה זרה שנאסרו בתורה, הם הבל הבלים! כלומר לא אסרם התורה מפני שיש בהם כח חלילה, אלא כמו שהזהירה מן השקר בהרבה מן הדברים, כך אותם עניני עבודה זרה שקר גמור והבל מהובל! וכל המאמין בכח עבודה זרה, נחשב לו ככופר בכל התורה כולה. כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ד): "מצות עבודת כוכבים כנגד המצות כולן היא שנאמר וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות וגו' ומפי השמועה למדו שבעבודת כוכבים הכתוב מדבר, הא למדת שכל המודה [=המודה בלבד אפילו לא עבד!], בעבודת כוכבים כופר בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם שנאמר מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם, וכל הכופר בעבודת כוכבים מודה בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם והוא עיקר כל המצות כולן". ע"כ.

וכן כתב רבינו במפורש כמה הלכות לאחר מכן (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ו): "כל המודה בעבודת כוכבים שהיא אמת אף על פי שלא עבדה הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודת כוכבים ואחד המגדף את ה' שנאמר והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר את ה' הוא מגדף, לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים כמו שתולין את המגדף ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים ששניהם כופרים בעיקר הם". עכ"ל.

כלומר, כל מי שמודה בפיו שיש כח לקמיעות, כח לכישוף, כח לאיזה שהוא סממן מאגי, כח לספר דברים להגן, כח לספר תהלים לשמור, כח לאיזו סגולה פגאנית להציל, אפילו שלא עשה שום מעשה! אלא רק מחשב בליבו שיש בדברים אלו תועלת, הרי זה מחרף ומגדף את ה' יתברך הנכבד והנורא! כלומר כל מאמיני ושוחרי המאגיה למיניהם, כל המקובלים למיניהם שמאמינים בהבל הסגולות, הקמיעות, המאגיה, המיסטיקה וכו', כל אלו עובדי עבודה זרה לכל דבריהם!

ו) כל מי שנטה אחר דבר מעניני עבודה זרה, או נמשך אחר הדבר המעט ביותר מדברי עבודה זרה, הרי הוא מין ארור, אפיקורוס, מצוה לשנאותו ולהשמידו. ואם יש בידינו ספריו, חייבים לשורפם ולבער אותם מקרבנו!

"ביקורת הרמב"ם על רש"י היא ברורה"

את המאמר הזה ראיתי לנכון לכתוב, בעקבות העובדה שמצאתי שתי מקומות שבהם לעניות דעתי, הרמב"ם לא ראה בעין טובה את פירושיו של רש"י ואף השיג עליו קשות. יש לציין שכבר כתבתי ואמרתי את דעתי ברבים לא אחת, שאין ללמוד כלל מפירושי רש"י, ואף סכנה עצומה לדרך האמת ללמוד מפירושו. וזאת מהסיבות הבאות:

א) כי אין חובה. מדובר בסך הכל בפירוש ולא בהלכה למשה מסיני. ובכל ספק הכי קטן שיש לנו על פירוש מסויים עלינו להרחיקו מעלינו.

ב) רש"י למד ממדרשים מאוחרים והביאם בפירושו בחיבורו בבואו לפרש תורת אמת. כלומר, יש כאן ערבוב של מדרשי הבל ושקר עם תורת אמת. אמנם, זו לא סיבה מספיק טובה על מנת לומר שאין ללמוד מפירושיו, שכן גם רבינו הרמב"ם הביא פעמים בודדות בספרו מורה הנבוכים את ספר פרקי דשקרי דרבי אליעזר. אמנם באחד המקומות כבר השיג עליו רבינו באופן חריף.

ג) רש"י מעבד/משנה מלשון המדרשים, ואף מחסיר מהלשון שממנו הוא מעתיק. וכמובן מדובר ברשלנות עצומה אף שאפשר לתלות הדבר בשוגג, אולם ביחס ללימוד בפירוש כזה, אין לנו בו צורך כל זמן שיכול להטעותינו ולהחדיר בנו שגגת פירוש כזה או אחר. כי ידוע שההשקפות הרעות ביותר נולדו בעקבות הבנה מוטעית ושגויה בעצם הבנת ענין הכתוב.

דוגמה לכך ניתן למצוא במה שכבר השגתי על פירושו, ואלו הם הדברים: "בשבת למדתי את פרשת יתרו, ונדהמתי מאיך שהציג רש"י את הדברים בפירושו. כתוב בתורה (שמות פרק יח פסוק ז פרשת יתרו): "וַיֵּצֵא מֹשֶׁה לִקְרַאת חֹתְנוֹ וַיִּשְׁתַּחוּ וַיִּשַּׁק־לוֹ וַיִּשְׁ אֲלוּ אִישׁ־לְרֵעֵהוּ לְשָׁלוֹם וַיָּבֹאוּ הָאֹהֱלָה". והנה, מתוך שהדיבור של, "וישתחו" – "וישק לו", שניהם מוסבים וסמוכים למה שאמר, "ויצא משה לקראת חותנו", הרי פשוט הדבר כי השתחויה זו ונשיקת כבוד זו חוזרת למשה, כלומר שמשה רבינו הוא זה שעשה כבוד לחמיו, והוא זה שהשתחווה ונישק לו לאות כבוד!

אמנם רש"י כתב כך, "וישתחו וישק לו – איני יודע מי השתחוה למי, כשהוא אומר איש לרעהו, מי הקרוי איש, זה משה, שנאמר (במדבר יב ג) והאיש משה". ע"כ. והנה, מראש הדברים של רש"י אנו למדים שהדבר נשאר בגדר, "איני יודע", כלומר, שאין אנו יודעים מי השתחוה למי. ויש מקום לומר שהיה זה משה רבינו, מכיון שנאמר, "והאיש משה", לכאורה יש מקום לומר שכל זה אמור על משה רבינו. אלא, הדרך שבה הציג רש"י את הדברים, מלמדת שיש מקום להשאיר הדבר בתיקו, כלומר ב-"איני יודע", כמו שפתח את הדיבור. שהרי אם היה סבור וסמוך ובטוח בדעתו שמשה רבינו היה זה שאליו הדיבור אמור, היה לו לומר בראש הדברים, שמשה רבינו היה זה שהשתחווה ונישק. שהרי גם על יתרו נאמר, "האיש", כמו שכתוב (שמות פרק ב פסוק כא פרשת שמות): "וַיּוֹאֶל מֹשֶׁה לָשֶׁבֶת אֶת־הָאִישׁ וַיִּתֵּן אֶת־צִפֹּרָה בִתּוֹ

לְמֹשֶׁה". והנה רש"י שלא כתב מקורות לדבריו, בעיני רבים נחשב בעבור זה לגאון עצום שמרשה לעצמו לומר, "איני יודע", ואף יש דרשה בקרב האורתודוקסים שרש"י יודע הכל ולא נעלם ממנו דבר, חוץ מאותם מקומות שכתב, "איני יודע", ששם אלו המקומות היחידים שהוא לא יודע לפרש דבר בתנ"ך. אמנם צר לי לאכזב אתכם, לא רק שרש"י הציג הדברים בצורה מסורבלת וקשה, לא רק שרש"י הציג את הדברים כאילו יש כאן קושיה עצומה ולא הסבר אמיתי. אלא רש"י לא העתיק דבר ברור שממנו דלה את דבריו.

כי מקורו של רש"י הוא מתוך דברי המכילתא ששם נאמר (מכילתא דרבי ישמעאל יתרו פרשה א): "**וישתחו וישק לו** – [היה מקום לומר לקורא] **איני יודע, מי השתחוה למי, או מי נשק למי, כשהוא אומר: וישאלו איש לרעהו לשלום.** [=מכאן היה מקום לומר שאיני יודע מי השתחווה למי, שנאמר בלשון רבים, "איש לרעהו"]. **מי קרוי איש, הלא משה, שנאמר** (במדבר יב ג): "**והאיש משה עניו מאד**". הוי אומר, לא השתחוה ולא נשק אלא משה לחמיו, מכאן אמרו שיהא האדם מוכן לכבוד חמיו". ע"כ. ושימו לב לכמה נקודות חשובות:

מה שכתב רש"י איני יודע, אלו אינם דברי עצמו, אלא דברי המכילתא.

מה שנאמר "איני יודע", לא שאין הדברים ברורים, אלא המדרש מסביר שהיה מקום לומר. ולכן בהעתקה של רש"י יש כאן רשלנות עצומה.

מדוע רש"י לא העתיק את סוף הדברים הברורים? שהמדרש חורץ הדברים ואומר, "הוי אומר, לא השתחוה ולא נשק אלא משה לחמיו, מכאן אמרו שיהא האדם מוכן לכבוד חמיו". ע"כ. את התשובה לשאלה השלישית לעת עתה השאיר אותה לעצמי.

וכתב האבן עזרא, "ולפי הסברה כי היוצא הוא המשתחוה זה לזה". ע"כ. כמה זה פשוט! וכתב הספורנו, "ויצא משה – לא חדל בשביל מעלתו לקדם פני מי ששלם לו טובה בעת צר לו, כענין ואת מאמר מרדכי אסתר עושה כו' (אסתר ב, כ), וכענין יוסף עם אחיו במלכו. וההיפך ולא זכר שר המשקים את יוסף (בראשית מ, כג)". ע"כ. **ואחד** מן החברים כתב על זה הענין: "לאחר מכן עלתה לי המחשבה שאולי הדברים טוייחו בכוונה כדי שלא לומר שמשה רבנו השתחווה וכו', כי זה מתנגש ישירות עם השקפת הערצת הקדושים של האשכנזים, שהרי אם הגדולים הם כאלהים, איך יכול להיות שמשה רבנו השתחווה ונישק מישהו בענווה? זה לא מסתדר להם עם ההתנהגות השחצנית של הגדולים שלהם. ולכן הדברים טוייחו כדי שלא תהיה תמיהה עצומה על התנהגות הגדולים השחצנית שהחדירו לצאן מרעיתם שהם כאלהים ולכן חייבים להעריץ ולפטם אותם". ע"כ.

ד) כבר כתבתי במאמר שלם והסברתי, שרש"י בפירושו לתלמוה, מנע מעם ישראל את ייעודו האמיתי ואת הקמת בנין בית המקדש, בזה שפירש שבית המקדש יירד כולו מן השמים. ומדובר בלא פחות מחירוף וגידוף כלפי תורת ה' יתעלה שמו. להרחבה בנושא עיין כאן.

ה) ייחסו של רש"י לא ברור לגבי העתקת מדרשים בפירושו. ושאלה קמה וניצבה, האם רש"י היה ממאמיני הנמנעות? כלומר, שהבין את המדרשים כפשוטם? רוב מפרשי התורה ורוב ככל הדורות מזמן פירושו של רש"י הבינו כי רוב המדרשים שהעתיק/עיבד או שינה מלשונם והביאם בפירושו, הבין אותם רש"י כפשוטו, כלומר שככה באמת הדברים היו. ולכן בעקבות העתקתו מדברי המדרשים, אפילו המובאים בדברי חז"ל, מכיון שהעתיקם כמו שהם, וחסר סיוג טוב בדבריו והסבר ברור מה דעתו וכיצד להבין את העתקותיו, קמו במשך השנים הוזי הזיות, אנשים שלמדו תורה שנים על גבי שנים ועמלו בה, עד שחושבים הם כי אבנים מסוגלות לדבר, להתחבר וכן על זו הדרך, ואין כמעט דבר נמנע ויוצא מגדרי הטבע שלא הפכו בני התורה של היום למציאות טבעית בעקבות פירושו של רש"י!

ואחד התלמידים אצלי חקר מעט את פירושו וסבר, שרש"י לא היה ממאמיני הנמנעות, וכל מה שנמצא מדרש בלשונו, כוונתו להשאיר זאת על לשון דרש ולא להבינו כפשוטו. יש לציין שהדבר לקח לנ"ל לחקור זאת לא מעט זמן. וכבר אמרתי לו והסברתי, שאף אם דבריו נכונים, עצם הזמן שלקח לו להבין את זה הענין, מדובר ברשלנות בפירוש בפני עצמו. ולכן עלינו להתרחק ולהרחיק מפירוש רש"י. ואין לדמות ולומר, שאם אנו אומרים דבר כזה על פירוש רש"י, ניתן לומר זאת גם על חז"ל, שהרי גם הם לא ביארו את יחסם לאותם מדרשים ואגדות שאמרו.

וזו כמובן אינה קושיה, שלא דומה הדבר כאשר הדבר מושתת בספר התלמוד הבבלי או הירושלמי, ששם בספר אחד שלם מובאים האמונות והדעות הנכונות, מובאים בספר אחד שלם אי הנמנעות ולכן אין לטעות בו. ויתירה מכך, נאמנים עלינו חז"ל שנכתב חיבוריהם בצוותא וברשות בית הדין הגדול שלא היו הוזי הזיות ומאמיני הנמנעות. ולכן בשום פנים ואופן לא ניתן להשליך את הקושיא שיש על פירושו המסורבל של רש"י, כלפי חז"ל. וחלילה לעשות כן אפילו רק ברמז. והדברים ברורים.

בכל אופן שלא יהיה, אם האמת אינה כהנ"ל, ורש"י הבין את מדרשי חז"ל כפשוטן, הרי שהוא נכלל בזה בכת השניה שעליהם דיבר רבינו הטהור הרמב"ם והזהיר מפני הארס וההרס הרב שהם גרמו וגורמים עד היום, כמו **שכתב** (סנהדרין י' א' בפירוש המשנה): "**וממה שאתה צריך לדעת, שדברי חכמים עליהם השלום, נחלקו בהם בני אדם** [בהבנתם, באופן פירושם, ובתכלית ענינם. ונמנים אותם בני אדם] **לשלוש כתות: הכת הראשונה, והם רוב** [מבני אדם] **אשר נפגשתי עמהם, ואשר ראיתי חבוריהם** [המשובשים], **ואשר שמעתי עליהם** [ועל דבריהם המפורסמים, וראיתי ש] **מבינים אותם,** [בלומר את דברי חז"ל] **כפשוטם** [ממש], **ואינם מסבירים אותם** [לעומק כוונתם] **כלל,** [ואינם חוקרים לעיקר כוונתם הגדולה אשר כיוונו אלו השלימים], **ונעשו אצלם,** [כלומר אצל אותם בני אדם הנקראים בפי רבינו "הכת הראשונה"], **כל הנמנעות** [נמנע הוא דבר אשר לא יכול להתכן בגדרי הטבע אלא דווקא באורח נס פלאי ורחוק. והם, אותם אנשי הכת הזו, פירשו כל הדברים שאמרו חז"ל, שלא יכולים להיות בגדר הטבע אם לא בנס גמור, ועשו אותם את כל דבריהם] **מחוייבי המציאות,** [כלומר שכך זה היה ממש, בעבור שהוצרכו לפרש הדברים כפשוטם לפי רוב שיבושם].

ולא עשו כן [אותם המפרשים, וכותבי ספרים, ומגידי השיעורים] **אלא** [רק] **מחמת סכלותם בחכמות** [השלימות], **וריחוקם מן המדעים** [האמיתיים]. ו[בוודאי] **אין בהם** [באותם אנשי התורה ואלו שנקראים חכמים אשר מפרשים כל דבר כפשוטו, אין בהם] **מן השלימות** [האמיתי], **עד כדי שיתעוררו על כך מעצמם**. ו[מכיון שרוב בני התורה וכותבי הספרים הולכים בדרך זו, מחמת סיבה זו] **לא מצאו** [אפילו אחד] **מעורר שיעוררם** [על טעותם וסכלותם], **ולכן חושבים הם, שאין כוונת חכמים בכל מאמריהם המחוכמים, אלא מה שהבינו הם מהם, וש**[כל דבריהם] **הם כפשוטם. ואף על פי** [שנראה לעין כל ופשוט הדבר], **שיש בפשטי מקצת דבריהם מן הזרות** [כלומר כל ילד יודע להבחין וידע לתמוה, אם תפרש כל אמרה של חז"ל כפשוטה, כי הדברים לא יתכנו בטבע אנושי]. **עד כדי** [כך] **שאם תספרנו כפשוטו להמון העם** [כאותו כת הראשונה שכך דורשים הדברים ברבים], **כל שכן ליחידיהם, היו נדהמים בכך** [תמהים שואלים] **ואומרים, "היאך אפשר** [איך יתכן] **שיהא בעולם אדם שמדמה דברים אלו, וחושב** [בדעתו הטפשית] **שהם דברים נכונים, וכל שכן שימצאו חן בעיניו".**

והכת הזו המסכנה, רחמנות על סכלותם, לפי שהם [באותם פירושיהם שפירשו על פי פשוטם של דברים ולא התבוננו לדבריהם העמוקים של רבותינו. כביכול חשבו שבכך הם] **רוממו את החכמים לפי** [סכלותם ו]**מחשבתם**, ו[האמת הברורה היא, שפעלו להיפך הגמור! כי בפירושיהם שנתנו וכתבו דברים זרים כאלו], **אינם אלא משפילים אותם בתכלית השפלות**, ו[הצרה הגדולה ביותר, שאותם המפרשים אפילו] **אינם מרגישים בכך! וחי ה'** [הריני נשבע בשמו של ה' יתברך], **כי הכת הזו** [המסכנה, הם אלו ה]**מאבדים הדר התורה**, ו[לפי האמת] **מחשיכים זהרה, ועושים** [הם, את] **תורת ה' בהיפך המכוון בה, לפי שה' אמר על חכמת תורתו, "אשר ישמעון את כל החוקים האלה וכו'**, [דווקא דברים אשר נשמעים על אחרים, ולא דברים שאינם נשמעים!]. **והכת הזו דורשין מפשטי דברי חכמים, דברים אשר אם ישמעום העמים,** [יצחקו ו]**-יאמרו רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה.**

ו[ממה שראיתי] **הרבה שעושין כן,** [הם אותם] **הדרשנין המבינים** [המסבירים] **לעם** [ומלמדים אותו], **מה שאינם מבינים הם עצמם, ומי יתן ו**[אותם הדרשנים המשובשים] **שתקו! כיון שאינם מבינים** [בכלל מה שלומדים, כל שכן שמקלקלים באשר מסבירים זאת לאחרים]. **מי יתן החרש תחרישון** [ועל ידי שתחרישו] **ותהי לכם לחכמה** [כי השתיקה מורה על החכמה], **או היה להם** [לאותם דרשנין] **לומר** [האמת לקהל שומעם, ולהכריז בפיהם], **אין אנו יודעים מה רצו חכמים** [לומר לנו] **בדברים אלו, ולא** [נדע] **היאך פירושו** [האמיתי. אבל הם לא עשו כן], **אלא חושבים** [בקוצר דעתם] **שהבינו** [את דברי חכמינו עליהם השלום], ו[לא זו בלבד, אלא מוסיפים רעה על רעה, ש]**מעמידים את עצמם להבין** [ללמד] **לעם, מה שהבינו הם עצמם** [בדעתם המשובשת, ולאמיתו של דבר, הם כלל] **לא** [הבינו] **מה שאמרו חכמים. ודורשין בפני ההמון בדרשות** [בתלמוד מסכת] **ברכות,** ו[בתלמוד מסכת סנהדרין] **פרק חלק וזולתם, כפשוטם מלה במלה** [ללא כל הסבר שישבר את האוזן לקהל שומעיהם]. **עכ"ל.**

ו) הביקורת הששית – ביחס לדימויים שכתב רש"י בהמון מקומות כלפי ה' יתעלה שמו. ואזכיר אומר ואקדים לפני שאכתוב את הסיבה הששית, שלא אתפס בלשוני: "אני סבור כמעט ללא ספק שרש"י לא הגשים את ה', ולא סבר שבאמת יש לו יתעלה יד או רגל, ולכן לדעתי רש"י אינו מין. ואף שלא רחוק הדבר לסבור כן, משום שכתב הרב שאבד שאוהב לתת מכות אש [=כי כך איים הוא על רבינו הרמב"ם שהוא יתן לו מכת אש, ולכן זה הכינוי הראוי לו], **בזו הלשון**

על דבריו של רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ז): "חמשה הן הנקראים מינים: האומר שאין שם אלוה ואין לעולם מנהיג, והאומר שיש שם מנהיג אבל הן שנים או יותר, והאומר שיש שם רבון אחד אבל שהוא גוף ובעל תמונה, וכן האומר שאינו לבדו הראשון וצור לכל, וכן העובד כוכב או מזל וזולתו כדי להיות מליץ בינו ובין רבון העולמים כל אחד מחמשה אלו הוא מין". ע"כ.

והשיג המכת אש הנזכר: "... אני אומר [=הוא אומר? אתם מבינים? הוא אומר!?], ולמה קרא לזה מין [=למה לא? הסובר שיש לברוא יד או רגל הוא מין גמור וארור שדינו יותר גרוע מעובד עבודה זרה! שימו לב לקושייתו העקושה], וכמה גדולים וטובים ממנו הלכו בזו המחשבה לפי מה שראו במקראות ויותר ממה שראו בדברי האגדות המשבשות את הדעות". ע"כ.

והנה, יתכן ודבריו של הרב שאבד אמורים כלפי רש"י, שכן רש"י נפטר עשרים שנה לפני שנולד המכת אש. ומת כמעט מאה שנה אחר פטירתו של רש"י. ולכן, אם דבריו של המכת אש אמורים על רש"י, היש עדות גמורה ויתירה מכך שרש"י הגשים את ה'? אמנם בכל זאת מכיון שבכמה מקומות בפירושו של רש"י מובא שדימויים אלו באו לשבר את האוזן, לכן לדעתי רש"י לא היה מין ולא הגשים את הבורא חלילה. אמנם יש מי שסובר מהחברים, שהדברים נכתבו על ידי תלמיד שלא רצה שרש"י יצטייר כמין, ורחוק בעיני הדבר.

בכל אופן גם אם לא מדובר ברש"י בכוונת הרב שאבד, הרי שהוא גילה לנו את בורותם של אותם שהוא מחשיב לגדולים ועצומים, כלומר אותם אלו גדולי דור בעיניהם של העם, ששגגו בדבר כה פשוט ונבזה כלפי ה'! שהרי לומר עליו יתעלה שיש לו גוף והינו נשמי צריך להיות סכל מן הסכלים!

ואחר העיון בדברי הרב שאבד, שימו לב כיצד הוא מכנה את רבותיו המינים, "טובים ממנו", כלומר המינים הארורים הללו יותר טובים מרבינו הטהור והנאמן הרמב"ם, שהרחיק הגשמות ממנו יתעלה שמו!! לא יאומן כי יסופר! ועל הרב שאבד כבר אמר (משלי פרק כח פסוק ד): "עֹזְבֵי תּוֹרָה יְהַלְלוּ רָשָׁע וְשֹׁמְרֵי תּוֹרָה יִתְגָּרוּ בָם". ואמר (ישעיהו פרק נו פסוק י – יא): "צֹפָיו עִוְרִים כֻּלָּם לֹא יָדְעוּ כֻּלָּם אִלְּמִים לֹא יוּכְלוּ לִנְבֹּחַ הֹזִים שֹׁכְבִים אֹהֲבֵי לָנוּם: וְהַכְּלָבִים עַזֵּי־נֶפֶשׁ לֹא יָדְעוּ שָׂבְעָה וְהֵמָּה רֹעִים לֹא יָדְעוּ הָבִין כֻּלָּם לְדַרְכָּם פָּנוּ אִישׁ לְבִצְעוֹ מִקָּצֵהוּ". ולא אתפלא אם הרב שאבד היה הוא בעצמו הסובר כך, רק שלא רצה להתפס בעיני העם כאחד כזה סכל, אמנם בליבו היה סובר כן, שהרי הוא ראשית תחילת הקבלה הארורה והמאוסה, נוכלי מקובלי צפת הם ההמשך של הרב שאבד הלזה!

ובעת לביקורת הששית אחר ההקדמה הזו. רש"י כתב בלשון הזו (רש"י בראשית פרק א פסוק כז פרשת בראשית): "ויברא אלהים את האדם בצלמו – בדפוס העשוי לו, שהכל נברא במאמר והוא נברא בידים, שנאמר (תהלים קלט ה) ותשת עלי כפכה, נעשה בחותם כמטבע העשויה על ידי רושם שקורין קוי"ן בלע"ז [מטבע] וכן הוא אומר (איוב לח יד) תתהפך כחומר חותם. "בצלם אלהים ברא אותו – פירש לך שאותו צלם המתוקן לו צלם דיוקן יוצרו הוא". ע"כ.

ומדבריו אנו למדים בפשטות, שיש לבורא ידיים, בין שהם גשמיים בין שהם רוחניים. וכן למדים אנו שדיוקן של אדם הראשון הוא דיוקנו של הבורא יתעלה שמו. כך נראה בהבנה ראשונה. אמנם איני סובר שבאמת רש"י נפל לעמקי התהומות וזו דעתו, שהרי אם זו דעתו צריך להיות סכל מן הסכלים לדמות את האדם השפל שישוב לעפר הארץ, לדמות אותו לבוראו! ולא רק סכל, אלא צריך להיות מאוד מתועב וארור לכתוב דברים כאלו ולחשוב באמיתתם כך.

וכאן בעצם הביקורת הקשה כלפי פירושים אלו, שבכל חידוש לשון כזה, בכל הלשונות הללו שרש"י כתב מעצמו, היה צריך לכתוב מיד ולסייג, וכל אלו הדברים באו לשבר את האוזן. וזה שהוא כתב שלוש-ארבע פעמים בכל פירושו בתנ"ך במקומות בודדים מאוד, שכל הדימויים האלו באו לשבר את האוזן, לא מוציא מידי הספק כל כך. ואף אם תאמר שזה מוציא מידי הספק, מדוע צריך ללמוד פירושים קשים אלו? האם צריך ללמוד פירוש שיש בו חשש מינות נוראית ועצומה?

ולא אכחד מלומר, שנראה מדברי רבינו הרמב"ם שהוא ראה את פירושו זה של רש"י, והבין שרש"י היה ממגשימי ה' יתעלה שמו, שכתב (ספר מורה הנבוכים חלק א פרק א): "... כבר חשבו בני אדם, כי צלם בלשון העברי מורה על תבנית הדבר ותארו [=כמו שביאר רש"י], והביא הדבר לידי הגשמה מוחלטת. לפי שנאמר: נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. וחשבו כי ה' כצורת אדם, ר"ל תבניתו ותארו. ו[בעקבות מחשבה טפשית זו] חייבו הגשמה מוחלטת, והאמינו בכך. ונראה להם שאם יעזבו דעה זו יכחישו את הכתוב ואף יהיה בכך העדר האלוה אם לא יהיה [=הוא יתעלה] גוף בעל פנים ויד כמותם בתבנית ובתואר. אלא ש[=לדעתם הטפשית] הוא יותר גדול ובהיר לפי דמיונם וגם החומר שלו אינו דם ובשר. זהו תכלית מה שנראה להם שהוא רוממות ביחס לה'. אבל מה שצריך להיאמר בשלילת הגשמות וקביעת האחדות האמתית אשר אין לה אמתות כי אם בהרחקת הגשמות תדע הוכחת כל זה מן המאמר הזה ואין ההערה כאן בפרק זה". ע"כ. היש דבר יותר ברור מכך? רבינו מביא אחד לאחד את פירושו של רש"י לתורה ומשיג עליו בהשגה קשה ביותר, ואף טוען שרש"י האמין בדיעה זו והלך ודרך בה!

ז) עוד ביקורת מצאתי של רבינו הרמב"ם על רש"י ועל דעותיו, על מה שאמרו חז"ל במשנה (מסכת פסחים פרק ד משנה ט): "ששה דברים עשה חזקיה המלך על שלשה הודו לו ועל שלשה לא הודו לו גירר עצמות אביו על מטה של חבלים והודו לו כיתת נחש הנחשת והודו לו גנז ספר רפואות והודו לו על שלשה לא הודו לו קיצץ דלתות של היכל ושיגרן למלך אשור ולא הודו לו סתם מי גיחון העליון ולא הודו לו עיבר ניסן בניסן ולא הודו לו". ע"כ.

והסביר רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת פסחים פרק ד משנה י): "הלכה זו היא תוספתא, אבל ראיתי לפרשה ג"כ לפי שיש בה תועליות. ספר רפואות, היה ספר שהיה בו סדר רפואות במה שאין מן הדין [=במה שאי אפשר לאמיתו של דבר] להתרפות בו, כגון מה שמדמין בעלי "הטלסמאת" [=בעלי הקמיעות המהובלים כמו בדורינו ובדורות עברו. שחושבים בדעתם] שאם עושין "טלסם" [קמיע] בסדר מסוים מועיל לחולי פלוני וכיוצא בזה, מדברים האסורים [=לעשותם, שהרי יש בכך

בורות, הזיה, וגם שיתוף הגובל בעבודה זרה, כי חושב שקמיע או דבר מסויים יכול להועיל לו חוץ מהבורא].

ו[דע כי] **מחברו לא חיברו אלא על דרך הלימוד בטבעי המציאות, לא כדי להשתמש במשהו ממה שנכלל בו** [=כלומר, המחבר חיברו רק על מנת שבני אדם ידעו את ההזיות של בעלי הקמיעות], **וזה מותר כמו שיתבאר לך שדברים שהזהיר ה' מלעשותם מותר ללמדם ולדעת אותם, כי ה' אמר לא תלמד לעשות ובא בקבלה אבל אתה למד להבין ולהורות.** [=כמו שאנו קוראים היום בספר הזוהר הנוצרי ובספרי הקבלה הארורה על מנת להורות לאחרים שמדובר בעבודה זרה!]. **וכאשר קלקלו בני אדם ונתרפאו בו** [=לא שהדברים ההזויים שם גרמו לרפואה, אלא שהם השתמשו בו], **גנזו.** [=ע"כ שיטה ראשונה בדברי רבינו].

ואפשר [=שיטה שניה, אפשר לומר] **שהיה ספר שיש בו הרכבת סמים המזיקין כגון סם פלוני מרכיבין אותו כך, ומשקין אותו כך, וגורם למחלה זו וזו, ורפואתו בכך וכך, שכשיראה הרופא אותם המחלות ידע שסם פלוני השקוהו ונותן לו דברים נגדיים שיצילוהו, וכאשר קלקלו בני אדם והיו הורגין בו גנזו.**

ולא הארכתי לדבר בענין זה [=בעת רבינו מסביר מדוע הוא מאריך לבאר ענין זה וחשוב לו להעמיד האמת בדבר שאין בו כל כך צורה, ומסביר רבינו בלשונו], **אלא מפני ששמעתי** [=ממי שכתב], **וגם פירשו לי** [=הוזי הזיות] **ששלמה חיבר ספר רפואות** [=כלומר ספר רפואות מועיל] **שאם חלה אדם באיזו מחלה שהיא פנה אליו ועשה כמו שהוא אומר ומתרפא. וראה חזקיה שלא היו בני אדם בוטחים בה' במחלותיהם אלא על ספר הרפואות, עמד וגנזו.** [=ע"כ השיטה המהובלת].

[בעת רבינו עובר להשגתו הקשה], **ומלבד אפסות** [=טפשות רק להעלות] **דבר זה** [במחשבה ובדיבור] **ומה שיש בו** [=בוודאות ומעיד] **מן ההזיות** [=כאשר הדבר מיוחס אפילו לאנשים פשוטים]. **הנה** [בעת הדבר חמור בהרבה ב]**ייחסו** [=בייחוס ההבל הזה] **לחזקיה ולסיעתו שהודו לו** [=שהרי לפי דברי המפרש הזה שכך פירש, הוא אומר שחזקיהו וכל חכמי הדור היו כל כך סכלים עד שמנעו רפואות מעם ישראל!!, וזו המחשבה] **סכלות שאין ליחס דוגמתה אלא לגרועים שבהמון. ולפי דמיונם המשובש והמטופש אם רעב אדם ופנה אל הלחם ואכלו שמתרפא מאותו הצער הגדול בלי ספק, האם נאמר שהסיר בטחונו מה', והוי שוטים יאמר להם, כי כמו שאני מודה לה' בעת האוכל שהמציא לי דבר להסיר רעבוני ולהחיותני ולקיימני, כך נודה לו על שהמציא רפואה המרפאה את מחלתי כשאשתמש בה. ולא הייתי צריך לסתור פירוש זה הגרוע לולי פרסומו". ע"כ.**

ושימו לב ללשונו הקשה והטהורה של רבינו וסיכום הענין:

א) לא האריך רבינו לסתור פירוש זה, כי אם פרסומו בעם.

ב) מי שסובר שחזקיהו וחכמי ישראל מנעו רפואות מבני אדם בכדי להעלות להם את מידת הבטחון, הוא טוען שחזקיהו וחכמי ישראל היו שופכי דמים, שהרי מנעו רפואה לחולה שנוטה למות.

ג) ייחוס דבר זה לחזקיהו מעיד על טמטום והזיה קשה!

ד) פירוש כזה שייך לגרועים שבעם.

ה) מי שמפרש דבר כזה הוא משובש ומטופש, והפירוש הזה הוא בין הגרועים שיכול להיות בפירושים!

האם אתם מנחשים במי מדובר? נתבונן בפירושו של רש"י שכתב (מסכת ברכות דף י עמוד ב ד"ה שגגו ספר)**:** "**שגגו ספר רפואות – כדי שיבקשו רחמים**". ע"כ. וברור ופשוט שכוונתו של רש"י בביאור הדברים, הוא בכדי שיבקשו רחמים ולא ישתמשו בספר המבאר את משפטי הריפוי ממחלה. שכן אם תסבור שלדעתו של רש"י מדובר בספר רפואות שיש בו הזיות של קמיעות, הרי שתעמיד שלדעתו של רש"י קמיעות הם מרפאים, ובכך רש"י האמין בכח אחר מלבד הבורא. אלא שחייב לומר, שלדעתו של רש"י ספר הרפואות האמור היה ספר שיש בו משפטי הריפוי הטבעיים. וכן הבין בדעתו עובדיה מברטנורא (מסכת פסחים פרק ד משנה ט)**:** "וגנז ספר רפואות. לפי שלא היה לבם נכנע על חליים אלא מתרפאים מיד". וכן מצאתי שוב בדברי רש"י (מסכת פסחים דף נו עמוד א ד"ה וגנז ספר)**:** "... **ואמרינן בברכות שגנז ספר רפואות, לפי שלא** היה לבם נכנע על חוליים אלא מתרפאין מיד". וכן הבין בפשטות בספר דבר יעקב. וכן הבין בתוספות יום טוב בדעתו של רש"י. והדבר פשוט וברור שזו דעתו של רש"י.

ותעשו היקשים קוראים נעימים והשכילו בהשגותיו של הרמב"ם על רש"י והביקורת החמורה שהביא בשתי המקומות. ואני הצבתי כאן שבעה טעמים ברורים מדוע עלינו להתרחק מפירושו של רש"י.

"בזעת אפיך תאכל לחם – החובה לעסוק במלאכה"

הנה, בסדרת מאמרים זו, אנו נעמוד על ענין "המלאכה", ועל החובה של כל אדם למצוא מקור פרנסה לעצמו, על מנת שיקיים את ייעודו בעולם כפי מצות ה' יתעלה שמו.

אמר ה' **לאדם הראשון** (בראשית פרק ג פסוק יז – יט פרשת בראשית): "וּלְאָדָם אָמַר כִּי־שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתֶּךָ וַתֹּאכַל מִן־הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵאמֹר לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ אֲרוּרָה הָאֲדָמָה בַּעֲבוּרֶךָ בְּעִצָּבוֹן תֹּאכְלֶנָּה כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ: וְקוֹץ וְדַרְדַּר תַּצְמִיחַ לָךְ וְאָכַלְתָּ אֶת־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה: בְּזֵעַת אַפֶּיךָ תֹּאכַל לֶחֶם עַד שׁוּבְךָ אֶל־הָאֲדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לֻקָּחְתָּ כִּי־עָפָר אַתָּה וְאֶל־עָפָר תָּשׁוּב".

והנה אנו רואים כאן, שכמו שחוה נתקללה ב-"עצבון" ההריון והלידה, כפי שאמר בתורה (בראשית פרק ג פסוק טז): "אֶל־הָאִשָּׁה אָמַר הַרְבָּה אַרְבֶּה עִצְּבוֹנֵךְ וְהֵרֹנֵךְ, בְּעֶצֶב תֵּלְדִי בָנִים וְאֶל־אִישֵׁךְ תְּשׁוּקָתֵךְ וְהוּא יִמְשָׁל־בָּךְ". כך על אותו משקל, התקלל אדם הראשון, ותחילה אמר לו, "בעצבון תאכלנה". ולאחר מכן אמר לו, "בזעת אפיך תאכל לחם".

וכתב התרגום אונקלוס (בראשית פרק ג פסוק יז): "ולאדם אמר ארי קבילתא למימר אתתך ואכלת מן אילנא דפקידתך למימר לא תיכול מניה ליטא ארעא בדילך בעמל תיכלינה כל יומי חייך". ותרגם את המילה, "בעצבון" = "בעמל". אלא שקצת קשה, מכיון שנראה כי המילה, "עמל" אינה מילה בלשון "ארמי". ואם כן, יש לחקור, מדוע תרגם התרגום וכתב "עמל", על מה שאמר בתורה, "עצבון"? כלומר, עיקר קושייתי הוא על שימוש המילה, "עמל" בתרגומו של אונקלוס המשתמש בלשון ארמי בפירושו המקובל איש מפי איש ממשה רבינו עד אליו.

וכאשר נבחן הדברים, אנו נראה, כי פירוש מילת, "עמל", הוא כל דבר הקשור לסבל, יגון, יגיעה, עצבות, חוסר טוב, מעשי רשע וכו'. וכמו שאמר (ירמיהו פרק כ פסוק יח): "לָמָּה זֶּה מֵרֶחֶם יָצָאתִי לִרְאוֹת עָמָל וְיָגוֹן וַיִּכְלוּ בּוֹשֶׁת יָמָי". וכן מבואר בהמון מקומות מפוזרים בתנ"ך שביאור מילת עמל הכל הוא ענין יגיעה וסבל.

ולכן מפאת זה הדבר קשה עלי מדוע אונקלוס השתמש במילה ששימושה בלשון הקודש בתוך תרגומו בשפה ארמית. וביאר "עצבון" = "עמל". ועיקר קושייתי מתחזקת עוד יותר, כאשר נראה כיצד הוא מתרגם את המילה, "עצבונך" כאשר הדבר אמור על חוה, ותרגם אונקלוס, "לאתתא אמר אסגאה אסגי צערכי ועדויכי בצער תלידין בנין ולות בעליך תהי תיאובתיך והוא ישלוט ביך". והיה לו לומר, "אסגי בעמל", כמו שפירש גבי האדם. ומדוע תרגם, "צערכי"?

והנה נראה לי, כי אונקלוס טמן כאן מסר גדול מאוד, והוא, שאם היה מתרגמו כמו שהוא, כלומר אם היה מתרגם מילת, "בעצבון תאכלנה" = "בצערכי תיכלינה", היינו אומרים שעצם האכילה עצמה הוא צער, והיינו משליכים את האכילה עצמה על הצער, וזה כמובן אינו, שהרי יגיעתו של האדם הוא הוא הצער והיגיעה! אמנם הכנסת המאכל לתוך הפה, הוא תענוג גדול

מאוד. מה שאין כן אצל האשה, ששם שייך לתרגם, "צערכי", כי עצם תהליך ההריון והלידה יש בו צער גדול לאשה כידוע.

אלא שזה לא מספיק, כי גם אם אונקלוס היה מתרגמו, "צערכי", בוודאי כי היה ניתן להבין שלא מדובר על מעשה האכילה ממש, כי כל בר דעת מרגיש על גופו שהוא אינו מצטער בעת האכילה ובוודאי המאכל ערב לו. ונראה לי שאונקלוס בא לומר, שמילת, "עצבון" כאן היתה עלולה להתפרש דווקא כבאב פיזי או מוחשי שיש בעת הבאת הפרנסה, ולכן שינה ותרגם, "עמל", שיתכן ואדם יתייגע לפרנסתו לא באופן שהוא סובל ומעונה בגוף, אלא במחשבה בלבד, שיש המון בני אדם שעובדים עם השכל, ועושים חשבונות, ומתייגעים ומתייסרים בסבלנות גדולה עד שמצליחים לעשות את חפצם. ולכן לא שייך לתרגם, "צערכי", כי לא כל פעולה שאדם צריך לפרנס את בני ביתו התוצאה היא צער מיידי כמו הרגשת ההריון והלידה. מה שאין כן בענין, "עמל", שכן זה מוטל על כל אחד ואחד, והוא שהאדם צריך להתייגע בין בגוף ובין בנפש, בכל אופן שיהיה, ויעמול וידאג להביא פרנסה אל ביתו.

או שאפשר לומר, שהצער עצמו הוא דווקא בעת העשיה. אמנם העמל, הוא אפילו שלא בשעת העשיה. כי האיש תמיד טרוד בפרנסתו ועומל במוחו כיצד לפרנס את ביתו בכבוד גדול.

וסמך את דבריו למה שאמר (איוב פרק ה פסוק ד – ח): "יִרְחֲקוּ בָנָיו מִיֶּשַׁע וְיֻדְכְּאוּ בַשַּׁעַר וְאֵין מַצִּיל: אֲשֶׁר קְצִירוֹ רָעֵב יֹאכֵל וְאֶל־מִצִּנִּים יִקָּחֵהוּ וְשָׁאֵף צַמִּים חֵילָם: כִּי לֹא־יֵצֵא מֵעָפָר אָוֶן וּמֵאֲדָמָה לֹא־יִצְמַח עָמָל: כִּי־אָדָם לְעָמָל יוּלָּד וּבְנֵי־רֶשֶׁף יַגְבִּיהוּ עוּף: אוּלָם אֲנִי אֲדַרֹּשׁ אֶל־אֵל וְאֶל־אֱלֹהִים אָשִׂים דִּבְרָתִי". ומבואר כי האדם, ל-"עמל" יולד, ומחטא אדם הראשון, כל התולדות שיבואו אחריו צריכים להתייגע בכדי להשיג טרפם.

"פרנסתו של האדם":

ואמרו במדרש (בראשית רבה פרשה ב סימן ט): "**בעצבון תאכלנה, א"ר אסי, קשה היא הפרנסה** [=לאדם] **כפליים כלידה, כלידה כתיב, "בעצב תלדי בנים", ובפרנסה כתיב, "בעצבון תאכלנה".** **ר' אליעזר ור' שמואל בר נחמן** [נחלקו], **רבי אליעזר אמר, הקיש גאולה** [=הכתוב] **גאולה** [=גאולת ישראל] **לפרנסה** [של ישראל], **ופרנסה** [של ישראל] **לגאולה** [של ישראל], **שנאמר** (תהלים קלו) "**ויפרקנו מצרינו", וסמיך ליה** (שם תהלים קל"ו) "**נותן לחם לכל בשר", מה גאולה פלאים, אף פרנסה** [=פרנסתו של האדם] **פלאים. מה פרנסה בכל יום, אף גאולה בכל יום.**

רבי שמואל בר נחמן אמר וגדולה [=ברכת פרנסתו של האדם] **מן הגאולה, שהגאולה** [באה בשליחות] **על ידי מלאך** [=ששולח אותו ה' יתעלה להחזיר את עם ישראל בתשובה ולהושיע אותם מצרתם], **והפרנסה באה על ידי הקב"ה** [=ולא על ידי מלאך שהוא שליח ה']. **גאולה** [באה] **על ידי** [שליחות] **מלאך** [מאת הבורא]! **מניין? שנאמר** (בראשית מח) "**המלאך הגואל** [=הנשלח לגאול] **אותי מכל רע". פרנסה על ידי הקדוש ברוך הוא, שנאמר** (תהלים קמה) "**פותח את ידך** [=פותח את ידך, הוא משל

ותיאור לבני אדם, שיבינו שהוא יתעלה משפיע עליהם שפע וטובה], **ומשביע לכל חי רצון**". רבי יהושע בן לוי **אמר, גדולה** [פרנסתו של האדם] **מקריעת ים סוף, שנאמר** (שם תהלים קלו) "לגוזר ים סוף לגזרים", **ואומר** (שם תהלים קל"ו) "נותן לחם לכל בשר". ע"כ. **כמה המאמר הזה נפלא למי שמעיין בו היטב, כמה הוא מחזק את ענין פרנסתו של האדם ועל חובתו של האדם במלאכה. ותחילה** דיברו חכמים בענין קושי הפרנסה של האדם, כמה הוא צריך להיות עמל לפרנסתו וללמוד את מלאכתו היטב על מנת להביא הטרף לביתו, ואמרו שהקושי הזה טומן בחובו קושי יותר גדול מההריון, ואף מהלידה עצמה.

וכתב הרד"ק (בראשית פרק ג פסוק יז): "ארורה האדמה – מחוסרת, רטובה, שלא תוציא לך דבר על משפטה, כי תזרע ולא תקצר לפי הראוי, כי יושחתו רוב גרגירי הזרע בארץ, שלא יצמחו. **ובב"ר** (שם) ארורה האדמה שהיא מעלה לך דברי' ארורים כגון יבחושין ופרעושין וזבובין. [ומה שאמר] **בעצבון תאכלנה – שתהיה צריך לעבוד את האדמה עד שתאכל תבואתה.** ועד עתה בלא עמל היית אוכל פירות עצי הגן, ומה שאמר לעובדה ולשומרה, לא היה צריך אלא לעבודה קלה, אבל מעתה הוא צריך לעבודה קשה, כמו שאמר, "בזעת אפיך תאכל לחם". ע"כ.

"אהוב את המלאכה":

והנה מאז ומתמיד, בני האדם היו עמלים ועוסקים במלאכה מסויימת על מנת להביא הטרף לביתם. אברהם אבינו היה עוסק במלאכה, יצחק אבינו היה עוסק במלאכה, וכך יעקב אבינו היה עוסק במלאכה. ובעצם אין עולם מתוקן אם בני אדם לא עוסקים במלאכה.

ולכן אמרו רבותינו הטהורים (משנה מסכת אבות פרק א משנה י): "שמעיה ואבטליון קבלו מהם, שמעיה אומר, אהוב את המלאכה, ושנא את הרבנות, ואל תתודע לרשות". ע"כ. והנה שמעיה עליו השלום במילים אלו בא לחזק את ענין המלאכה. ולא בא לחזק את עצם מעשה המלאכה, כי דבר פשוט הוא שחובה על כל אדם לעסוק במלאכה, וחלילה לו לאדם להתפרנס על ידי אחרים ולשבת בטל, כמו יושבי הישיבות של זמנינו שהמון מהם אינם עוסקים במלאכה כלל.

והיתה כוונת שמעיה לומר לאדם, "אל תעסוק במלאכתך ותעשה חובתך בייסורים, ואל תשנא אותה בלבבך כאותו אחד שמעבידים אותו בפרך ושונא את מעבידו". אלא אמר שמעיה, "אהוב את המלאכה", כלומר, תאהב את הענין הזה שאתה עמל לפרנסתך, ואע"פ שזה בא בתור, "עונש", בכל זאת תאהב את העונש הזה, מכיון שהוא מכונן את דרכיך. וכבר **אמר בתורה** (דברים פרק כח פסוק סג פרשת כי תבוא): "וְהָיָה כַּאֲשֶׁר־שָׂשׂ יְיָ עֲלֵיכֶם לְהֵיטִיב אֶתְכֶם וּלְהַרְבּוֹת אֶתְכֶם כֵּן יָשִׂישׂ יְיָ עֲלֵיכֶם לְהַאֲבִיד אֶתְכֶם וּלְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם וְנִסַּחְתֶּם מֵעַל הָ אֲדָמָה אֲשֶׁר־אַתָּה בָא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ". ואם ישאל השואל ויאמר, מדוע אמר לשון "שש" על ענין האבדת עם ישראל? על זה נענה ונאמר, שכמו שהטוב לא בא אלא בשביל להיטיב עם ישראל על מנת שיעסקו בתורה ובמצוות, כך בדיוק העונש, לא בא אלא בשביל להחזיר את

בני ישראל למוטב, ואם העונש הזה הוא טובה לאדם, בוודאי כי שייך לומר בו לשון, "שש". והבן זה היטב.

"מי שלא עובד בסופו של דבר יגנוב":

וכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת אבות פרק א משנה י): "... **ואלו שלושת הציווים יש בהם תיקון הדת והעולם, כי בהעדר מלאכה** [=כאשר לא יתעסק במלאכה] **יצר מצבו** [=יהיה עני], **ויגזול ויעשוק. ובבקשת השררה יבואו עליו נסיונות בעולם ורעות, כי יקנאו בו ויאיבוהו, ויפסיד דתו, כמו שאמרו: "כיון שנתמנה אדם מלמטה – נעשה רשע מלמעלה". וכן ההיוודעות לשלטון** [=הקרבה לממשל ולשרים רמי המעלה], **הבטחון ממנה בעולם הזה רחוק, והיא מפסידה הדת, כי לא ישגיח אלא במה שיקרבהו אליו. ואתה יודע סיפור דואג. זאת, והמלך אשר התקרב אליו משיח ה' ובחיר ה' ונביא". ע"כ.**

כמה מילותיו של רבינו חותכות בבשריהם של אלו אשר הפכו את לימוד תורתם לפרנסה, את אלו אשר הפכו את תורת ה' לקרדום חוצבים, את אלו אשר איבדו את חיי העולם הבא בהופכם את התורה לכלי פרנסה ובכך חיללו את דת ה' והחשיכו מאור דת האמת.

ובעיקר הבנתו הברורה של רבינו הטהור במה שכתב, "יש בהם תיקון הדת והעולם", כלומר, כל מי שאינו עוסק במלאכה, כל מי שאינו מתאמץ על הבאת הטרף לביתו, כל מי שלא מנסה לפתח את עצמו מבחינה עסקית וכלכלית במלאכה איזו שלא תהיה, הרי הוא משבש את סדר העולם, וגורם רעה לעולם ולעצמו! ובמילים אחרות, כל מי שמתפרנס מן התורה ויושב ולומד כל היום, הרי הוא מחריב את העולם! וזה בניגוד למה שנוטים לחשוב, שבני הישיבות הם הם המחזיקים את העולם, לאמיתו של דבר, על פי רבותינו הטהורים, על פי שמעיה הטהור, הינם מחריבי העולם!

וכתב רבינו שאחת מן הסיבות לכך, הוא משום שכאשר יתבטל האדם ולא יעסוק באיזו שהיא מלאכה, יגיע לידי עוני, ועל ידי כן לא יהיה לו מה לאכול, ולא יוכל לפרנס את אנשי ביתו. ומה יעשה ישאירם חסרי כל? לא ישאר לו אלא לגנוב ולחמוס אחרים, והרי הוא גורם הפסד לעולם ויוצא מתקנות העולם! ולכן המון אנשים שנקראו רבנים במשך הדורות, על ידי שהתפרסנו מהציבור, נמנעו מלהוכיח את הציבור אשר להם, כי היו תלויים באחרים, ונתרשלו מלקיים מצות תוכחה ולעמוד בשער בת רבים, והרי גם בזה יש צד בהשחתת העולם!

ולכן מילותיו של רבינו כמו תמיד, הם המשקפות את המציאות, הם המוכיחות כמה חוקי התורה הם אמת, וכאשר סרים מן התורה והמצוות מגיעים לכשל גדול!

"כל תורה שאין עמה עבודה – סופה בטלה"!:

ושוב אמרו רבותינו **והדגישו** (משנה מסכת אבות פרק ב משנה ב): "**רבן גמליאל, בנו של רבי יהודה הנשיא אומר, יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ, שיגיעת שניהם משכחת עון. וכל תורה שאין**

עמה מלאכה סופה בטלה וגוררת עון". ע"כ. מה? כיצד יכול להיות? "כל תורה שאין עמה עבודה, סוף לימוד התורה הזו תהיה לבטלה? ולא רק זו, אלא תגרור עוון"? כן! הבן של כותב המשנה, מקבל ומעביר מסורת התורה שבעל פה, אומר בלא פחד וצועק, "כל מי שרק לומד תורה, סוף לימוד תורתו יהיה בפח! ולא רק זה, אלא שיהיה בה עוון, ויחטיא ויקלקל אחרים"! כן כן! זה כתוב במשנה, זה היה הראש החכם והמבריק של רבותינו הטהורים, אלו היו אבותינו שהלכו ודרכו בדרך אמת.

ורואים זאת בחוש בדורינו, שהמון רע-בנים שמתפרנסים מן התורה, בסופו של דבר משוחדים, מונעים, עושים מעשיהם הכל על פי הוראות של אחרים, ואינם פתוחים לשמוע דעות אחרות שנוגדות את דעת הציבור, שהרי הם מתפרנסים על ידם! ולכן הם מסוגלים לצאת בהצהרות של "לחסן את הילדים בכל מחיר", או לומר, "מי שאינו מחסן את הילדים עובר עבירה"! רשעים ארורים, תורתם בטלה, ובוודאי גוררת עוון. ראינו זאת בחיסוני השקר-ונה הרעילים, ראינו זאת בלא מעט מקרים. והכל בעבור כי עשו תורתם קרדום חוצבים!

וכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת אבות פרק ב משנה ב): "רוצה [לומר במילת] ב-"דרך ארץ" כאן, [הוא] העוסק בפרנסה. אמרו, "וגוררת עוון" – כמו שבארו במקום אחר, אמרו: "סופו שהוא מלסטם את הבריות".

ומי שרוצה לזכות שהמלאכה שלו תהיה באופן כזה שיש בה כמה שפחות, "עול", יעסוק בתורה בכל זמן פנוי, ויחכים בחכמה, ועל ידי כן יוריד ה' מעליו את "עול" המלאכה. וזו הבטחה שנכתבה על ידי רבותינו במשנה (משנה מסכת אבות פרק ג משנה ה): "רבי נחוניא בן הקנה אומר כל המקבל עליו עול תורה, מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ וכל הפורק ממנו עול תורה נותנין עליו עול מלכות ועול דרך ארץ".

והנה לא אמר, "מעבירין ממנו דרך ארץ", אלא אמר, "עול", כי חובת המלאכה היא ברורה לכל אדם, אפילו יהיה אדם גדול שבגדולים, חייב ומחוייב לעסוק במלאכה, ואין אחד שיכול לפטור עצמו מן המלאכה לעולם. **ויפה** דייק הרב מגירודני, שכתב (ר' יונה מסכת אבות פרק ג משנה ה): "ועול דרך ארץ – לא יצטרך לעשות מלאכה הרבה לצורך פרנסתו, ובמעט יספיק לו לכדי חיותו".

"אם אין תורה אין עבודה – אם אין עבודה גם אין תורה":

וחיזק רבי אלעזר בן עזריה את ענין המלאכה, ואמר (משנה מסכת אבות פרק ג משנה יז): "רבי אלעזר בן עזריה אומר אם אין תורה אין דרך ארץ אם אין דרך ארץ אין תורה". והיתה כוונתו לומר, שאם אדם לא לומד תורה, אין מה שיעודד אותו לעסוק במלאכה, כי התורה מצוה על כל אדם להיות אחראי על פרנסתו, ולדאוג לעשות כל מה שאפשר על מנת לפרנס את עצמו.

ועל דרך זו בדיוק, אמר החכם (תלמוד בבלי מסכת קידושין דף פב עמוד ב)**:** "**תניא, רבי נהוראי אומר: מניח אני כל אומנות שבעולם ואיני מלמד את בני אלא תורה, שכל אומנות שבעולם אין עומדת לו אלא בימי ילדותו, אבל בימי זקנותו הרי הוא מוטל ברעב, אבל תורה אינה כן, עומדת לו לאדם בעת ילדותו, ונותנת לו אחרית ותקוה בעת זקנותו, בעת ילדותו מהו אומר? וקוי ה' יחליפו כח יעלו אבר כנשרים, בזקנותו מהו אומר? עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו". ע"כ.**

ורבים נטו לחשוב, כי מאמר זה שדרש רבי נהוראי, בא לומר, שכוונתו היתה שבנו ילמד ויעסוק רק בתורה בלבד! וזה ודאי שאינו ורחוק הוא מן השכל, ועבירה גדולה, וחילול ה' גדול מאוד לייחס שטות כזו לתנא רבי נהוראי.

אלא, כוונתו היתה על דרך שאמר במשנה, "אם אין תורה אין דרך ארץ". רבי נהוראי בניגוד לדעותיהם של חכמים אחרים, שלימדו את ילדיהם גם תורה וגם מלאכה. דעתו היתה שאין ללמד את הילד מלאכה מגיל קטן, אלא מגיל קטן ללמדו תורה בלבד. ואם תקשה, וכי במה יעסוק וכיצד יפרנס את ביתו לכשיגדל? רבי נהוראי יסביר, כי התורה עצמה כאשר בנו ילמד בה ויהגה בה, היא זו שתלמד אותו החובה להתעסק במלאכה, וזה דבר פשוט וברור שחייב לעסוק במלאכה ואין צורך לומר כן.

אמנם, לדעתו של רבי נהוראי, כאשר הוא ילמד את בנו רק תורה בלבד מגיל קטן, אז בנו בוודאי יקנה מידת בטחון גדולה יותר בכל מלאכה שלא יבחר בעתיד, מאשר אם ילמד אותו גם תורה וגם מלאכה, כי לדעתו, התורה היא זו שמלמדת הכל, ובעיקר מלמדת, שלא המלאכה מפרנסת, אלא ה' יתברך הוא זה שמפרנס, ולכן לדעתו אם ילמד את בנו רק תורה, ממילא בנו יבחר במלאכה נקיה מן העבירות, תסור מעליו "עול" המלאכה הקשה, בנו לא יהיה גנב במלאכתו וכן על זו הדרך.

ובמילים אחרות, רבי נהוראי סובר שלימוד התורה בלבד בגיל קטן, יביא את האדם בגיל יותר גדול לעזרה גדולה לבחור את העבודה הקלה והנקיה ביותר, שיש בה את הריווח הגדול ביותר! והבן זה היטב.

ולאחר מכן, כפל התנא ואמר, "אם אין דרך ארץ אין תורה", ואמר זה וכפל הענין, שמא יעלה על הדעת לאדם, שהוא זכה בכתרה של תורה אע"פ שהוא לא עובד ולא עוסק במלאכה, ומה שנקרא, "הצליח אע"פ שעקף את המערכת"..., וחושב שהצליח דרכו ללא עסק במלאכה. ואמר רבי אלעזר בן עזריה, שזו טעות גדולה, כי אם אין עבודה לאדם, תדע שאין לו גם תורה, וסוף תורתו תהיה בטלה ולא תתקיים! ודייק רבינו הטהור וכתב (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת אבות פרק ג משנה יז)**: "ירצה בזה, שכל אחד מהשנים מועיל למציאות האחר ומשלים אותו". ע"כ. במילים אחרות מסביר רבינו, שרבותינו הטהורים בעלי המשנה והתלמוד היתה תפיסתם כזו, שלא ניתן לקיים עולם מתוקן אם אדם לא עוסק בסוג של מלאכה מסויימת ועושה הכל על מנת לפרנס את ביתו בכוחות עצמו. וכל המתפרנס מן התורה מחלל שם שמים!**

ולכן אמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת קידושין דף כט עמוד א): "ת"ר: האב חייב בבנו למולו, ולפדותו, וללמדו תורה, ולהשיאו אשה, וללמדו אומנות; וי"א: אף להשיטו במים; רבי יהודה אומר: כל שאינו מלמד את בנו אומנות – מלמדו ליסטות. ליסטות ס"ד? אלא, כאילו מלמדו ליסטות". ע"כ. שמעתם? רבי יהודה אומר בפה מלא, "כל מי שלא מלמד את בנו מלאכה שיעסוק בה, כל מי שאינו שולח את בנו ללימודי השכלה וחכמה שיפתח את עצמו מבחינה פיננסית, כאילו מלמד אותו לגנוב"! מה? מה יעשו יושבי הישיבות בזמנינו? מה יאמרו על מילים אלו? כיצד יתמודדו הורים ששולחים את בניהם ללמוד רק תורה בדורינו אנו? ומה יעשה הנער לכשיגדל? כיצד ישלם שכירות? כיצד יקנה בית? כיצד יקיים את ביתו? מי אשם שהילד חי בעוני אם לא ההורים? מי זה אשר הכשיל את הילד אם לא הוריו? אם לא הרבנים שהתירו להתפרנס מן התורה והפכו את דת ה' למקור פרנסה, והחשיכו מאור דת האמת!

.כיצד יקיים הנער את מה שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות דעות פרק ה הלכה י – יא): "דרך בעלי דעה שיקבע לו אדם מלאכה המפרנסת אותו תחילה, ואחר כך יקנה בית דירה, ואחר כך ישא אשה, שנאמר מי האיש אשר נטע כרם ולא חללו, מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו, מי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה. אבל הטפשין מתחילין לישא אשה ואחר כך אם תמצא ידו יקנה בית, ואחר כך בסוף ימיו יחזור לבקש אומנות או יתפרנס מן הצדקה, וכן הוא אומר בקללות אשה תארש בית תבנה כרם תטע, כלומר יהיו מעשיך הפוכין כדי שלא תצליח את דרכיך, ובברכה הוא אומר ויהי דוד לכל דרכיו משכיל וה' עמו". ע"כ.

ושימו לב היטב, הרמב"ם קורא לאנשים שמחפשים מלאכה לאחר שיתחתנו = "טפשים"!! ומה היה אומר על מי שאינו מחפש מלאכה אף לאחר שיתחתן? מה היה אומר רבינו הטהור על האברכים שלומדים כל היום תורה? מה היה אומר רבינו על אלו שנקראים, "גדולי ישראל" שלא עבדו במלאכה והתפרנסו מן התורה? כמה בושה כמה חרפה לעם ה'!

.ומכאן כל אדם יקח מוסר, כמה הוא צריך ללמד את בנו תורה ומלאכה, וכאשר יגדל הילד, ישלח אותו ללימודי השכלה וחכמה בתחום של מקצוע שיניב לו פרנסה בעתיד. ובכל תחום של לימודים שהילד אוהב או יכול לאהוב ולהיות מוצלח, ישלח אותו ללמוד.

וחלילה מלשלוח את הילד להיות בישיבות האורתודוקסיות של היום!! חלילה וחס מעשות זאת. ולא רק מפאת ההתבטלות מן המלאכה, אלא מן הדבר החמור ביותר, והוא שברוב הישיבות לומדים היום תורת מינות פרו-נוצרית המונעת על פי פרשנים שהרסו והחריבו את דת האמת, במילים אחרות, הלימוד בישיבות היום מקנה לילד תורה אחרת ולא תורת אמת! תורת פרו-נוצרית אלילית ומגואלת בדם רשעי המינים!

ברוב הישיבות מלמדים אותם את הספר שהחטיא את עם ישראל והוליך אותם אחר התוהו, הלא הוא ספר שולחן ערוך, שביטל קריאת התרגום בקריאת ספר תורה, ביטל את החובה לקרוא רק את התרגום בשתים מקרא ואחד תרגום. ביטל מעם ישראל את מצות התפילין בחולו של מועד. פסק שצריך להוציא שערות לסטרא אחרא, ועוד ועוד ועוד. ולכן

אסור בתכלית האיסור לשלוח את הילד לישיבה, אלא כאשר יגיע הילד לגיל בגרות, חובה לשלוח את הילד ללמוד מקצוע!! וכל מי שמתרשל בזה ולא מלמד את ילדיו מקצוע, הרי זה מלמד אותם לגנוב ולחמוס ולהיות רשעים!

ויש היום המון מקצועות מעולים ונקיים היכולים להניב פרנסה טובה לילה, ועל ההורים לעשות כל השתדלות על מנת שבנם יהיה בקי בתורה, בספר משנה תורה של הרמב"ם, ובד בבד יעסוק במלאכה מכובדת וראויה.

במאמר הקודם הסברנו על חשיבות המלאכה, מהותה ועניינה. כעת במאמר זה, נעמוד על החובה לעבוד, על האיסור להתפרנס מעצם מהות לימוד התורה, והתוצאות הנלוות של עצם ההתפרנסות מן התורה. בנוסף, נעמוד גם על הקושיות שמקשים העקשנים מתוך דברי רבינו הטהור הרמב"ם.

"האיסור להתפרנס מעצם לימוד התורה":

כתב רבינו (רמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק ג הלכה י – יא): **"כל המשים על ליבו שיעסוק בתורה ולא יעשה מלאכה, ו**[בשביל לפרנס עצמו] **יתפרנס מן הצדקה** [=כלומר שיקבל תקציבים, תגמולים מעצם לימוד תורתו], **הרי זה חילל את השם** [=בין העוונות החמורים ביותר בתורה, שכן רק יום המיתה מכפר על כך], **וביזה את התורה** [=אשר הוא לומד ומלמד], **וכיבה מאור הדת** [=שהרי התורה היא מאירה ביופיה ומקרבת את בני אדם באורה, וזה המתפרנס מן התורה, גרם לכבות את אור הדת ולהחשיך את יופיה בעיני הבריות, שמעתה והלאה יראו את התורה ככלי לפרנסה ולא ככלי לזיכוך המידות והמחשבה], **ו**[בכך] **גרם רעה לעצמו, ונטל חייו מן העולם הבא.** [ולמה גרם לכל זה ואיבד את חיי העולם הבא?], **לפי שאסור ליהנות מדברי תורה בעולם הזה, אמרו חכמים, כל הנהנה מדברי תורה נטל חייו מן העולם, ועוד ציוו ואמרו, אל תעשם עטרה להתגדל בהן ולא קרדום לחפור בהן. ועוד צוו ואמרו, "אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות, וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטילה וגוררת עון, וסוף אדם זה שיהא מלסטס את הבריות". ע"כ.** ומבואר מדבריו של רבינו, שאין שום היתר לאף אחד לעולם, לא לדיינים, לא למורי הוראות, לא לאף אחד להתפרנס מעצם קיום לימוד התורה, וכאמור אסור בשום אופן לקחת תקציבים בעבור עצם לימוד התורה חלילה וחס, ולא בעבור לימוד מקצוע תורני כזה או אחר חלילה. וכן הדיינים שדנים את העם, אסור להם לקחת משכורת על עצם דיינותם חלילה **ואם** יעשו כן, הרי הם מחללי שם שמים ברבים, ואיבדו ונטלו את חייהם מן העולם הבא!

עוד כתב רבינו (הלכה יא): "מעלה גדולה היא למי שהוא מתפרנס ממעשה ידיו, ומדת חסידים הראשונים היא, ובזה זוכה לכל כבוד וטובה שבעולם הזה ולעולם הבא, שנאמר, "יגיע כפיך כי תאכל, אשריך וטוב לך: אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא שכולו טוב". ע"כ.

מכאן למדין אנו:

א) אדם הזקוק לפרנסה כמו רוב הציבור שאין להם מיליוני שקלים בצד על מנת ללמוד ולהפוך את תורתן לאומנותן וכו', אסור להם לבקש מבני אדם אחרים כסף על עצם לימוד התורה שהוא לומד או מלמד. כלומר, אסור בשום אופן לאברכים להתפרנס מעצם לימוד תורתם, וכן אסור לדיינים או רבני ערים לדרוש או לקחת כסף בעבור תפקידם חלילה, אלא אם הם זקוקים לפרנסה, חובה עליהם ללמוד מקצוע מסויים ולעבוד בעבודה מכובדת ולהתפרנס ממה שהוא לא מקצועי תורני!. ואם אנשים יושבים ומקבלים על עצם לימוד תורתם משכורת, או שמקבלים עם עצם דיינותם משכורת, הרי יש בכך חילול ה'. וכל זה,

מפני שאסור להנות מדברי תורה בעולם הזה. וכמו שאמרו חכמים, כל הנהנה מדברי תורה נטל חייו מן העולם.

ובדיוק כמו שכתב רבינו בנושא המזוזה, שחשבו הטפשים מבני אדם, כי המזוזה היא סוג של קמיע לשמירת הגוף, ולא הבינו ולא השכילו בחשיכה התהלכו, שמלבד שעניני ה-"קמיעות" הם שטות ועבודה זרה, עוד הפכו את דברי התורה והמצוות להנאת הגוף, ואינן אלא זיכוך הדעת ורוח האדם. וכתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילין ומזוזה וספר תורה פרק ה הלכה ד): "... אלו שבותבין מבפנים שמות המלאכים או שמות קדושים או פסוק או חותמות הרי הן בכלל מי שאין להם חלק לעולם הבא, שאלו הטפשים לא די להם שבטלו המצוה, אלא שעשו מצוה גדולה שהיא יחוד השם של הקדוש ברוך הוא ואהבתו ועבודתו, כאילו הוא קמיע של הניית עצמן, כמו שעלה על לבם הסכל שזהו דבר המהנה בהבלי העולם". ע"כ.

ושימו לב ללשונו הטהורה של רבינו, "עשו מצוה גדולה שהיא יחוד ה' ... ואהבתו ועבודתו, כאילו הוא קמיע של הניית עצמן, כמו שעלה על ליבם הסכל, שזהו [=כלומר המזוזה, הוא] דבר המהנה [=שומר] בהבלי העולם". והנה רבינו במילים אלו מבאר, שעיקר מצות המזוזה באה לזכך את השכל וליחד המחשבות כלפי הבורא, ושנדע כל הזמן ונשים בדעתינו, כי הוא אחד ויחיד ואין בלתו. אמנם, הטפשים, חשבו שהמזוזה עצמה נועדה על מנת לשמור את החפצים, את הגוף, ושאר הבלי העולם ההכלים! ולכן, רק במחשבה זו ומעשה מכוער זה, אין להם חלק לעולם הבא, שהרי גילו פנים בתורה שלא כהלכה, והפכו את מצות ה' להנאות ושמירת הגוף! וזה עיוות כל מטרת המצוות והתורה.

למה הדבר דומה? לאשה אשר כתבה לבעלה מכתבי ניחומין ואהבה ביוצאו לדרך ארוכה, וביקשה ממנו תמיד לזכור אותה, ושלא יעלה על ליבו מחשבה לחטוא תחתיה חלילה. והדגישה לו במכתב את אהבתה הגדולה ושלעולם תהיה עמו בכל אשר תלך. אבל אם יסטה מן הדרך, וימרה את רצונה, ויחטא עם אחרות, לא תקבלו בחזרה. והיה בכל עת הדרך מסתכל ומביט במכתב, וכל פעם שרצה לחטוא היה נשמר מן הטעות וקורא במכתב ומעריך את ה' אשר זיכה אותו באשה נפלאה כדוגמתה.

והנמשל מובן, עצם המכתב לא מסוגל לשמור על האדם, עצם השמת המכתב בכיס בלא זכרון הכתוב בו ויראתו והערכתו למה שכתוב שם, אינו מסוגל לשמור מן החטא ולא מן הפגעים! והוא הדין במזוזה, אשר ניתנה לבני ישראל לאות וזכרון, למען יזכרו את האותות והמופתים אשר עשה ה' יתברך לעמו ישראל!

והוא הדין במצות הציצית, שכל המשים על ליבו שהציצית שומרת על גופו הפיזי, או מעלה על דעתו שכאשר יסיר את הציצית מגופו, כעת הוא פחות שמור מבחינה פיזית, לא מספיק שהוא בכלל החברים והמנחשים, אלא הוא נכלל בכלל הכופרים שאין להם חלק לעולם הבא!

וכמו שכתב רבינו מפורש (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק יא הלכה יב): "הלוחש על המכה וקורא פסוק מן התורה, וכן הקורא [=פסוק מסויים מן התנ"ך] על התינוק שלא יבעת [=יצעק ויבכה], והמניח ספר תורה או תפילין על הקטן בשביל [=שמעלה על דעתו שבעקבות כך] שיישן. לא די להם שהם בכלל מנחשים וחוברים [=כלומר, לא די שהם בכלל עובדי עבודה זרה ובוודאי איבדו את חיי העולם הבא], אלא שהן בכלל הכופרים בתורה, שהן עושין דברי תורה רפואת גוף ואינן אלא רפואת נפשות, שנאמר ויהיו חיים לנפשך, אבל הבריא שקרא פסוקין ומזמור מתהילים כדי שתגן עליו זכות [=יראה ורוממות] קריאתן, וינצל מצרות ומנזקים [=על ידי שמכניע את ליבו ומתחזק מקריאת ספר תהלים], הרי זה מותר". ע"כ. ולמדים אנו ללא כל ספק, כי עצם הפיכת דברי תורה לרפואות הגוף, עצם הפיכת המצוות להנאות הגוף, עצם זו המחשבה הכעורה, גובלת היא בכפירה גמורה בתורה! ולכן המתפרנס מן התורה, הפך את דברי התורה בכלל הנאת הגוף, ובכך הרים יד בתורת משה וחירף וגידף כלפי שמים!

ב) נוסף לזה שאסור להתפרנס מעצם לימוד התורה או לבקש תקציבים בעבור עצם לימוד התורה. עוד כותב רבינו, שמעלה גדולה היא למי שהוא מתפרנס ממעשה ידיו. כלומר, אם יש אדם שמוכן לתת למישהו כסף באופן קבוע כל חודש, ללא שום קשר ללימוד התורה. בכל זאת מעלה גדולה היא לאדם שיעבוד ויעסוק במלאכה. ובאופן כזה, גם אם נשאר לאדם ירושה של כמה מיליונים, או שאביו מפרנסו ללא קשר ללימוד תורתו, יש מעלה יתירה לאדם לעמול למען כספו, כלומר, שיהיה לו מקצוע שבו הוא מתפרנס מצד עצמו. ויש בזה כמה מעלות נעלות, ומהם, שהוא מעריך את הכסף שעובד בשבילו, וזוכה לתת מכספו שלו מעשרות חומש לאחרים. בנוסף, כאשר הוא מתפרנס בעצמו, הוא לא מחוייב לאף אחד דין וחשבון. ועוד דבר חשוב, כאשר אדם עסוק במלאכה, יצרו בוודאי במנוחה. ומתוקה שנת העובד. ולכן אשרי האדם הזה לחיי העולם הזה וטוב לו לחיי העולם הבא.

והנה לאחר שהבנו היטב, שאסור בשום אופן להיות רק לומד בתורה ולהתפרנס מעצם לימוד התורה, וכן אסור לדיינים או רבני ערים לבקש תקציבים ומשכורות בעבור תפקיד זה שמללאים, ואסור להם גם לקבל אם נותנים להם בעבור דיינותם וכו'. [=מלבד שרוב רבני הערים בדורינו הם רשעים גמורים במסווה של תורה ויהדות, שכן רובם נכללים בכת חנפים מספרי לשון הרע, וגורמים רעה לעולם התורה ולעם ישראל בכללותו. וביתר שאר כאשר נוסיף לזה שהינם לומדים ומלמדים תורת מינות פרו-נוצרית] ואסור בשום אופן לשום הורים לשלוח את בנם שילמדו רק תורה וילמד להתפרנס ממנה חלילה וחס! כי מדובר בחילול ה', כיבוי מאור דת האמת, ובסופו של דבר דרך זו תוביל לתוהו ולהבל. וכל הורים, מוכרחים וחייבים ללמד את בנם מקצוע מסודר, על מנת שיוכל לפרנס את ביתו בכבוד, ובכך חייהם לא יתדרדרו למקומות לא טובים חלילה וחס.

ובעת, נעמוד על כמה קושיות של המקשים מתוך דברי רבינו עצמו.

קושיה ראשונה:

כתב רבינו (רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ו הלכה ח): "מי שהיה עוסק בתלמוד תורה והגיע

זמן התפלה פוסק ומתפלל, ואם היתה תורתו אומנותו ואינו עושה מלאכה כלל והיה עוסק בתורה בשעת תפלתו אינו פוסק שמצות תלמוד תורה גדולה ממצות תפלה, וכל העוסק בצרכי רבים כעוסק בדברי תורה". ע"כ.

והנה, מה שכתב כאן רבינו, "ואם היתה תורתו אומנותו ואינו עושה מעשה כלל והיה עוסק בתורה", כמובן מדובר על אדם שיש לו אמצעים על מנת לכלכל את עצמו, כלומר, יש לו בטחון וגב כלכלי שלו עצמו, ואינו מתפרנס חלילה מעצם לימוד התורה, אלא יש לו כסף בצד המספיק לו למחיה, נניח ל- 10 שנים. והוא, במקום לשלש את כספו, אינו רודף אחריו, אלא רוצה בכסף הזה להפוך את תורתו לאומנותו. זה הדבר וודאי שמותר ללא כל ספק. כי כל האיסור הוא דווקא להתפרנס מן התורה, לקבל תקציבים על עצם לימוד התורה, להשתתף עם אברך בלימוד תורתו, ולשלם לאברכים על עצם לימוד תורתם. כל זה אסור, ומי שעושה כן, חז"ל ורבינו הרמב"ם מכנים אותו, "איבד ונטל את חייו מן העולם הבא".

קושיה שניה:

כתב הרמב"ם (רמב"ם הלכות שמיטה ויובל פרק יג הלכה יב – יג): "... ולמה לא זכה לוי בנחלת ארץ ישראל ובביזתה עם אחיו? מפני שהובדל לעבוד את י"י לשרתו ולהורות דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים שנאמר יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל, לפיכך הובדלו מדרכי העולם לא עורכין מלחמה כשאר ישראל ולא נוחלין ולא זוכין לעצמן בכח גופן, אלא הם חיל השם שנאמר ברך י"י חילו, והוא ברוך הוא זוכה להם שנאמר אני חלקך ונחלתך. ולא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני יי לשרתו ולעובדו לדעה את יי והלך ישר כמו שעשהו האלהים ופרק מעל צוארו עול החשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם הרי זה נתקדש קודש קודשים ויהיה י"י חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים ויזכה לו בעה"ז דבר המספיק לו כמו שזכה לכהנים ללויים, הרי דוד עליו השלום אומר י"י מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי". ע"כ.

והנה בהלכה זו רבינו מלמדנו כמה דברים:.

א) שבט לוי מובדל משאר העם. במה? שהלוים משרתים לפני ה', כלומר הם האנשים הנבחרים להורות דרך ומשפט לעם ישראל. ולכן, מכיון שהם צריכים להבדל בדעתם מדרכי העולם ולעסוק יותר בתורה מאחרים, לכן, לא זכו בנחלת ארץ ישראל, וכל זה על מנת שיהיה בדעתם שהעולם הזה וכל חללו לא שייך להם וכלה הוא, מכיון שעליהם מוטלת אחריות כבידה ללמד את העם. ולכן הלוים, אינם עורכים מלחמה, ואין להם שטחים בארץ, אלא הם חיל ה'.

ב.) לא רק שבט לוי בלבד יכול לבחור להורות הלכות לישראל וללמד אותם דרכים ישרות, אלא כל איש ואיש מכל באי העולם, שבחר לעמוד לפני ה' ולשרת לפני ה' יתברך, והולך בדרכים ישרות ובוחר להיות זה שמצדיק את הרבים, ורוצה לעמוד בפרץ ולהורות את

העם דרך האמת, גם לו מותר. כלומר, הרמב"ם בא ללמד בהלכות אלו, שלא תחשוב שזה שהלוים מובדלים משאר העם בנחלות ובמלחמות, רק להם מותר לעמוד ולהוכיח ללמד ולהורות אחרים. חלילה! אלא כל מי שרוצה ללמוד וללמד לשמור ולעשות, הרי זה יכול להגיע לכל המעלות הרמות של הלוי, ואין יחוס ואין ירושה בעניני תורה ומצוות.

ג) אין כאן שום לימוד בשום ענין שהרמב"ם טוען או אומר שהלוי פטור ממלאכה. אלא כל כוונת רבינו לומר, שהלוי מחוייב יותר בעבודת ה' מישראלים אחרים. וצריך הוא יותר להתרחק מכל עניני העולם הזה לאחר שעוסק במלאכתו. אמנם, בגלל שהוא צריך להורות וללמד את העם, הוא לא זקוק להמון מלאכה בשביל להתפרנס. ומדוע? מכיון שה' יתברך קבע, שה-לוי מקבל מעשר ראשון מכלל יבול ישראל (לאחר הפרשת תרומה גדולה), ומהמעשר הזה הוא מפריש תרומת מעשר (עשירית ממנו) לכהן. ומדובר כאן בכמות מכובדת מאוד של תבואה.

ושימו לב איך הכל מדוייק ומסודר – שלב ראשון, הלוי לא זוכה בנחלה בארץ, מדוע? על מנת שיוכל להתעסק יותר בעבודת ה' ולהורות לרבים ולהוכיח בשער בת רבים. שלב שני, הלוי גם הוא חייב לעסוק במלאכה, אמנם, על מנת שהייעוד הזה יוכל להתקיים על הצד הטוב ביותר, ושיוכל כמה שפחות לעבוד במלאכה, הקב"ה ציוה להביא מעשר ראשון מכלל היבול של ישראל ללוי, על מנת שיתעסק כמה שפחות במלאכתו, ויעסוק בתורה ובמצוות.

נמצא, שאין מכאן ראיה ולו אחת, שאדם רגיל יכול לפטור עצמו ממלאכה ולהתפרנס מעצם לימוד התורה. וגם הלוי חייב לדעתי, שתהיה לו מלאכה שממנה הוא מתפרנס, ואסור לו בשום פנים ואופן לבקש בעבור לימוד תורתו, או בעבור זה שמלמד תורה לאחרים, אסור לו לבקש כסף בעבור כך, שהרי כל הנהנה מדברי תורה נטל חייו מן העולם הבא. וענין מעשרות הוא מצוה בפני עצמה, והלוי זכה בזה בזמן שבית המקדש קיים. **והנה** אמר ה' בתורה (שמות פרק כ פסוק ט פרשת יתרו): "שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל־מְלַאכְתֶּךָ". וכתב הספורנו, "ששת ימים תעבוד. בעסקי חיי שעה שהם עבודת עבד בלי ספק, שרוב ענינם הוא היות מצטער האדם על עולם שאינו שלו: ועשית כל מלאכתך. ההכרחית למסתפק". ע"כ. והרי ה' אמר בעצמו שעל האדם לעבוד ולעסוק במלאכה, ולימוד התורה אינו נחשב מלאכה כלל!

ואמר (שמות פרק כג פסוק יב – יג פרשת משפטים): "שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מַעֲשֶׂיךָ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִּשְׁבֹּת לְמַעַן יָנוּחַ שׁוֹרְךָ וַחֲמֹרֶךָ וְיִנָּפֵשׁ בֶּן־אֲמָתְךָ וְהַגֵּר: וּבְכֹל אֲשֶׁר־אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם תִּשָּׁמֵרוּ וְשֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים לֹא תַזְכִּירוּ לֹא יִשָּׁמַע עַל־פִּיךָ". **ואמר** (שמות פרק לד פסוק כא פרשת כי תשא): "שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִּשְׁבֹּת בֶּחָרִישׁ וּבַקָּצִיר תִּשְׁבֹּת".

"תועלת לישוב העולם":

והנה אמרו רבותינו במשנה (משנה סנהדרין נ ג): "וְאֵלּוּ הֵן הַפְּסוּלִין, הַמְשַׂחֵק בְּקֻבְיָא, וְהַמַּלְוֶה בְרִבִּית, וּמַפְרִיחֵי יוֹנִים, וְסוֹחֲרֵי שְׁבִיעִית. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, בִּתְחִלָּה הָיוּ קוֹרִין אוֹתָן אוֹסְפֵי

שְׁבִיעִית, מִשֶּׁרַבּוּ הָאֻמָּנִין, חָזְרוּ לִקְרוֹתָן סוֹחֲרֵי שְׁבִיעִית. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵימָתַי, בִּזְמַן שֶׁאֵין לָהֶם אֻמָּנוּת אֶלָּא הִיא, אֲבָל יֵשׁ לָהֶן אֻמָּנוּת שֶׁלֹּא הִיא, כְּשֵׁרִין". ע"כ. וכתב רבינו הטהור, "ונאסר זה מפני שהוא מתעסק בעסק שאין בו תועלת ליישוב העולם. והיסוד הוא בתורתנו, שאין ראוי לאדם להעסיק את עצמו בעולם הזה אלא באחד משני הדברים או בחוכמה להשלים בה את עצמו, או בעסק [=כל סוג של עסק המניב פרנסה לאדם] שיועיל לו בקיום העולם, כגון אומנות או מסחר, וראוי למעט בזה ולהרבות בראשון, כמו שאמרו, "הווה ממעט בעסק ועוסק בתורה". ע"כ. והרי שאחד מן הדברים שטוב להתעסק בהם, הוא העסק ולימוד המקצועות!

וכתב הרמב"ם בפירוש המשנה (מסכת נדרים פרק ד משנה ג): "... **ואמרו לא ילמדנו מקרא**, במקום שמלמדין מקרא בשכר, אבל במקום שמלמדין מקרא בחנם מותר לו ללמדו מקרא. ולא הוצרכנו להתנות בהלכות והגדות ומדרשות תנאי כזה לפי שאינו מותר בתורתינו בשום פנים ללמד מקצוע ממקצועות חכמת התורה בשכר שנ' ואותי צוה ה' וכו' ובא בקבלה מה אני בחנם אף אתם בחנם.

אבל מותר ללמד את המקראות בשכר במקום שנהגו בכך מתוך כונה שיהא אותו שכר שכר לימוד הטעמים ושכר שמירת התינוקות שלא ייעזבו ויתקלקלו. ואני תמה על אנשים גדולים שעוורה אותם התאוה והכחישו את האמת והנהיגו לעצמם הקצבות בעד המשפטים והלמוד ונתלו בראיות קלושות. ונדבר בענין זה במקומו במסכת אבות". ע"כ.

ויוצא מזו ההלכה, שמלבד שאסור למורי הוראות, דיינים ואברכים לקבל תקציב או לבקש כסף על עצם לימוד תורתם, הנה רבינו סובר, שסופר סת"ם, שוחט, אסור להם לבקש כסף בעבור לימוד המקצוע לאחרים, כלומר, אם הם שוחטים מותר להם לקבל כסף בעבור מעשה השחיטה, כי זה מקצועם. אבל לקבל בעבור לימוד המקצוע התורני הזה כסף, דומה הדבר למי שמקבל כסף על עצם לימוד התורה! וכלשונו של רבינו, "לפי שאינו מותר בתורתינו בשום פנים ללמד מקצוע ממקצועות חכמת התורה בשכר". יוצא שכל מה שקשור למקצועות התורה ומהם, "מילה", "שחיטה", "כתיבת מזוזות ותפילין", אסור בשום פנים ואופן לקבל כסף ותקציבים על עצם זה הלימוד! והעושה כן איבד את חיי העולם הבא!

ודעו קוראים נעימים, כי הרמב"ם עשה סדר בדת ה', כמו שאף אחד לא עשה כמעט עד אליו מימות התנאים והאמוראים.

ושימו לב למילותיו של רבינו, "ואני תמה על אנשים גדולים [=לדעתם] שעיוורה אותם התאווה והכחישו את האמת והנהיגו לעצמם הקצבות בעד המשפטים והלימוד ונתלו בראיות קלושות". רבינו כאן בעצם כותב מצער, כיצד אלו שחשבו עצמם לגדולים טעו והטעו יותר מן הבהמות, כיצד נכשלו בדבר פשוט מאוד, והוא, שאסור לבקש כסף ותקציבים על עצם ההוראה, על עצם הדיינות, אסור בשום אופן לאדם לבקש כסף על התורה שהוא מלמד! כל רב, כל דרשן, כל דיין שדורש ממון בעבור דרשתו, הרי זה חילל את ה' וכיבה מאור הדת!

ומה שכתב רבינו הטהור, "ואני תמה", מכיון שלדעתו של רבינו מדובר על ענין כה פשוט, עד שמוכרח לומר, שרק התאווה עיוורה את חושי שכלם, ונזקקו להכחיש את האמת, הכל על מנת שיקבלו הקצבאות מבני אדם בעבור לימוד תורתם! וראינו בסופו של דבר איזה תורה עמדה ולמי, מי לימד תורת מינות פרו-נוצרית, ומי יצא ממנו תורת אמת!

לא לחינם כתב עליו כתב רבי יעקב אנטולי (ספר מלמד התלמידים פרשת בא): "... ועל הדרך הנזכר ראוי לדון לזכות כל מי שנודע בחכמה וביראת שמים, לא כדרך המדברים סרה על אנשים ידועים וחכמים. ולפי שהמדברים הם משימים כונתם להשיב עליהם ולדחות דבריהם, אינם משיגים כונת דבר מדבריהם אבל יכשלו בם ויחזיקו בדעות רעות ונפסדות. ועליהם אמר החכם, "משיב רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו". והרעה ההיא הם הזיופים אשר בידיהם שהם מוכנים לצרתם ולרעתם כמו שאמר הרב המורה בפתיחת ספרו.

ועליהם אמר גם כן עושר שמור לבעליו לרעתו וכל הפסוקים הנמשכים למשיב רעה תחת טובה נאמרים על ענין זה. וסוף דבר החכם בזה אוהב פשע אוהב מצה מגביה פתחו מבקש שבר עקש לב לא ימצא טוב ונהפך בלשונו יפול ברעה. ונהפך בלשונו נאמר על המדבר רע באנשים המדברים טוב והמחרפים אותו בספרו.

וכונתי בזה על המדברים סרה על איש האלהים הרב רבינו משה בר מימון ז"ל עד שאמרו לרע הבנתם שהוא כפר בתחיית המתים, חלילה חלילה לו כי הוא דבר ברוח הקדש וברוח חכמה בכל מה שדבר בענינים אלה, והמבין את לחשיו ידע כי הוא הלך בדרך הנביאים והכתובים. ואלו היו דוד ואסף בדורותיהם היו מדברים הרעים האלה עליהם מה שדברו על הרב רבינו לפי שהם בני בלי לב". ע"כ.

גם הרשב"ש כתב (מלחמת מצוה לייפציג תרט"ז עמוד 30): "... **הראשונים** [=אלו שיצאו על רבינו הרמב"ם], היו מכשפים בנסות הרוח עד שלא הכירו ולא הבינו ... וחלילה וחס להאמר כדברים האלה [=על רבינו הרמב"ם], אשר כל שומעם תצילנה שתי אוזניו, ותסמור שערות בשרו על מנורת המאור, מאור גלותינו המאיר עיני חשכים, מורה הנבוכים, אשר מימות רב אשי לא קם כרבינו משה רבינו [=הרמב"ם], הגדול, תודה וגדולה במקום אחד.

אם יתהלל המתהלל בפאר האבות, הוא היושב במלאכות ראשונה, אבותיו ואבות אבותיו כולם חכמים ונבונים זרע דוד מלך ישראל. ואם יתפאר המתפאר בידיעת חכמות, הוא גדול מכולם, מי לנו גדול ממשה [=הרמב"ם] בכל חכמה ומדע למודיות ועיוניות, בכל חכמה ומדע יש לו יד ושם עשר ידות. ואם יתהדר המתהדר בכבוד חכמה התורה, הנה הוא אב לכולנו, לא היתה קריה אשר שגבה ממנו, [הכל היה מונח לפניו, תלמוד] **בבלי**, וירושלמי, ותוספתות, ומכילתות, וספרא, וספרי, ספרא רבא, וספרא זוטא. הן כל ראתה עינו!

וכן בחידושי הגאונים וחבוריהם ותשובותיהם, ומדרשי החכמים שמעה אוזנו ותבן לה. מי יתננו מצע תחתיו לעולם הבא, בזאת יתהלל המתהלל בהשכל וידוע אותו, הוא ראשון

לכולם עשר ידות. ובמעשה והאיש משה עניו מאוד. ואם בקריבה למלכות גם האיש משה גדול מאוד בארץ מצרים בחצר המלך והשרים, ועומד כנגד המשחיתים הקראי"ם ימח שמם. ולא הרימו קרן כל ימי חייו. **ובתיקון** המידות ובדרך לימד דעת את העם, ואילו לא חיבר לנו אלא ספר המצות [בלבד], דיינו, כל שכן [כ]שחבר לנו משנה תורה אשר לפניו אין כמוהו. מי שכלל הכל [=תורה שבכתב ותורה שבעל פה] **בחיבור אחד ואחריו לא היה** [כמוהו]. וכמה אגרות אחרות חיבר ליישר התועים מדרך עולה, על כולנה [=על הכל עולה ה]ספר, "מורה הנבוכים" אשר יישר דרך העוברים ובנה אותו חומה בצורה נגד מכחישי התורה ונגד המלעיגים עליה לירות במסתרים, לשלוח לה למטרה.

הן אלה קצות דרכיו, ומי יוכל למלל גבורותיו, נפלאותיו, ומחשבותיו, אשריו ואשר רבו, ואשרי אנשיו ואשרי משרתיו, ואשרי אשר ראו אותו, ואשרי תלמידיו אשר למדו תורה מפיו ... ולולי החיבור הזה הנכבד [=משנה תורה אשר חיבר רבינו הרמב"ם], היינו במבוכה גדולה בפסקי הדינין וההלכות. וכל המחברים הבאים אחריו והמפרשים הולכים בעקבותיו הן בארץ ישמעאל, הן בארץ אדום ... כולם מודים בחכמתו וביוקר תפארת גדולתו, ומייחלים לתורתו ... ברוך הוא לה". ע"כ.

וכתב רבינו בפירוש המשנה **באבות** (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת אבות פרק ד משנה ו): "כבר רציתי לא לדבר בזה הציווי, לפי שהוא מבואר, וליודעי גם כן שדברי בו לא יאותו לרוב הגדולים בתורה, ואולי לכולם. אבל אומר ולא אחוש, מבלי לשאת פנים למי שקדם ולא למי שנמצא.

דע, כי זה כבר אמר: אל תעשה התורה קרדום לחפור בה, כלומר: "אל תחשבה כלי לפרנסה", ובאר ואמר שכל מי שיהנה בזה העולם בכבוד תורה שהוא כורת נפשו מחיי העולם הבא. והעלימו בני אדם עיניהם מזו הלשון הגלויה, והשליכוה אחרי גוום, ונתלו בפשטי מאמרים שלא הבינום – אני אבארם – והטילו להם חוקים על היחידים ועל הקהילות, ועשו את המינויים התוריים לחוק מכסים, והביאו בני אדם לסבור שטות גמורה, שזה צריך ומחוייב, לעזור לחכמים ולתלמידים ולאנשים העוסקים בתורה ותורתן אומנותן. [=שימו לב, שרבינו משינ את ענין תורתו אומנותו ואף מדגיש, שיש הבדל בין מי שתורתו אומנותו, לבין מי שמתפרנס מן התורה ממש].

וכל זה טעות, אין בתורה מה שיאמת אותו, ולא רגל שישען עליה בשום פנים. לפי שאנו אם נעיין בתולדות החכמים, זכרם לברכה, לא נמצא אצלם לא הטלת חובות על בני אדם, ולא קיבוץ ממון לישיבות המרוממות הנכבדות, ולא לראשי גלויות ולא לדיינין ולא למרבצי תורה ולא לאחד מן הממונים ולא לשאר האנשים, אלא נמצא קהילותיהם כולן יש בהם עני בתכלית, ועשיר רב הממון בתכלית.

וחלילה לה' שאומר, שהם לא היו גומלי חסד ונותני צדקה [=שהרי כל אחד מחוייב בכספי מעשרות מכספו], אלא זה העני אילו פשט ידו לקחת היו ממלאים ביתו זהב ומרגליות, אבל הוא לא היה עושה כן, אלא מסתפק במלאכה שיתפרנס ממנה, בין ברווח בין בדוחק, ובז למה שבידי בני אדם, הואיל והתורה מנעתו מזה.

וכבר ידעת כי הלל הזקן היה חוטב, והיה חוטב עצים ולומד לפני שמעיה ואבטליון, והוא בתכלית העניות, ומעלתו – עד כי תלמידיו הם אשר הושוו למשה ויהושע, וקטן תלמידיו רבן יוחנן בן זכאי. ולא יסופק לבר דעת שאילו היה מסכים לקבל מבני דורו, לא היו מניחים אותו לחטוב עצים. וחנינה בן דוסא, אשר קול קורא עליו: "כל העולם כולו אינו ניזון אלא בשביל חנניה בני וחנניה בני דיו קב חרובין מערב שבת לערב שבת", ולא ביקש מבני אדם.

וקרנא, דיין בכל ארץ ישראל [היה], והוא היה משקה שדות, וכשהיו באים בעלי הדין, היה אומר: או שתתנו לי מי שישקה במקומי כשאני מתעסק עמכם, או שתתנו לי שעור מה שאבטל מעבודתי, ואדון לכם. ולא היו ישראל בני דורם של אלו וזולתם לא אכזרים ולא שאינם גומלי חסדים, ולא מצאנו חכם מן החכמים שהיה מצבם דחוק שיגנה אנשי דורו שאינם מרחיבים לו, חלילה לה', אלא הם בעצמם היו חסידים, מאמינים באמת לעצמה, מאמינים בה' ובתורת משה, אשר בה הזכיה בעולם הבא, ולא יתירו לעצמם זה, ויסברו שהוא חלול השם אצל ההמון, לפי שהם יחשבו התורה למלאכה מן המלאכות אשר מתפרנסים בהן, ותתבזה אצלם, ויהיה עושה זה "דבר ה' בזה" +במדבר טו, לא.

.ואמנם טעות אלו המתגברים כנגד האמת [=כלומר, אותם אלו הדוחקים עצמם להתפרנס מן התורה בתירוצים שאין להם שחר, הרי הם נוטים מן האמת] והלשונות המפורשים, בלקיחת ממון בני אדם ברצונם או על כורחם [=כמו יושבי הישיבות של ימינו שמכריחים את המדינה לפרנס אותם בעבור לימוד התורה, וזה חילול ה' שאין כמוהו]. הן המעשיות אשר ימצאו בתלמוד באנשים בעלי מומים בגופותיהם, או זקנים באו בימים עד שלא יוכלו לעשות מלאכה, שאין תחבולה להם אלא לקחת, ואם לא – מה יעשו, הימותו? זה לא ציוותו התורה. ואתה תמצא המעשה אשר הביאו בו ראיה באומרו: +משלי טו, לא "היתה כאניות סוחר ממרחק תביא לחמה" – בבעל מום, לא יוכל לעשות מלאכה. אבל עם היכולת, לא המציאה התורה בזה דרך.

רב יוסף, עליו השלום, היה נושא עצים, ואומר: "גדולה מלאכה שמחממת את בעליה", רצונו לומר, שבעת יגיעת איבריו – יכובד משכבם – במשא העץ הכבד, היה מתחמם גופו בלא ספק, והיה משבח זה ושמח בו, והיה לבו טוב במתנת בחלקו, בגלל מה שהיה אצלו ממעלת ההסתפקות. וכבר שמעתים, הניפתים, נתלים באומרם: "הרוצה להנות יהנה כאלישע, ושלא להנות אל יהנה כשמואל הרמתי". [=כלומר, חשבו שאלישע נהנה משכר לימוד התורה, ודימו עצמם שמותר להם להנות מן התורה, וחשבו שמה שנאמר, "שלא להנות", זה לא להנות מעצם לימוד התורה, כלומר לא לקבל על עצם לימוד התורה תמלוגים]. וזה אינו דומה לזה כלל [לכל אדם פשוט שמבין מעט ללמוד. וכמו שכתב בפירושו לנדרים, שהוא תמה על האנשים הגדולים שלא הבינו דבר זה ונהיו עיוורים!]. ואמנם [נעשה כאן דבר יותר חמור בהבאת ענין זה והלומד ממנו] זה אצלי סילוף ממי שמביא ראיה ממנו, הואיל והוא מבואר ואין בו מקום לטעות.

כי אלישע לא היה מקבל ממון מבני אדם, כל שכן שלא היה מטיל עליהם ומחייבם בחוקים, חלילה לה' מזה, ואמנם היה מקבל הכיבוד בלבד, כגון שיארחו איש אחד, והוא בדרך, נוסע, וילון אצלו ויאכל אצלו בלילה ההוא או ביום, וילך לעסקיו. ושמואל לא היה

נכנס בבית איש, ולא אוכל ממזונו. ובכגון זה אמרו החכמים, שתלמיד חכמים, אם רצה להדמות לזה, עד שלא יכנס אצל איש – יש לו לעשות כן, וכמו כן אם רצה להתארח אצל איש בהכרח נסיעה או כיוצא בה – יש לו לעשות כן. לפי שכבר הזהירו מן האכילה ללא הכרח, ואמרו: "כל תלמיד חכמים המרבה סעודותיו בכל מקום" וכו', ואמרו: "כל סעודה שאינה שלמצוה אסור לתלמיד חכמים להנות ממנה".

ולמה אאריך בזה הענין? **אני** אזכור [=יותר טוב שאזכור] המעשה אשר התבאר בתלמוד, והמתעקש יעשה כרצונו: היה איש שהיה לו כרם, והיו באים בו גנבים, וכל אשר היה פוקדו בכל יום, היה מוצא ענביו מתמעטים וחסרים, ולא היה לו ספק שאיש מן הגנבים שמהו מטרה. והיה מצטער מזה תמיד כל ימי הענבים, עד שבצר ממנו מה שבצר, ושטחו עד אשר יבש, ואסף הצמוקים. ומדרך בני אדם, שכאשר יאספו הפירות המיובשים, יפלו גרגרים מן התאנים והצמוקים, ומותר לאוכלם, מפני שהם הפקר, וכבר הניחום בעליהם למיעוטם.

ובא ר' טרפון במקרה יום אחד לזה הכרם, וישב, והיה מלקט מן הצמוקים הנופלים ואוכלם. ובא בעל הכרם, וחשב שזה הוא אשר היה גונב ממנו כל השנה, ולא היה מכירו, אבל שמע שמו. ומיהר אליו ותפשו, והתגבר עליו, ושמהו בשק, ורץ עמו על גבו להשליכו בנהר. וכאשר ראה ר' טרפון עצמו אובד, צעק: "אוי לו לטרפון שזה הורגו". וכאשר שמע זה בעל הכרם, הניחו וברח, ליודעו כי חטא חטא גדול. והיה ר' טרפון בשארית ימיו מאותו היום דואב ומיליל על מה שארע לו, בהצילו נפשו בכבוד התורה, והוא היה בעל ממון, והיה יכול לומר לו: הניחני, ואני אשלם לך כך וכך דינרים, וישלם לו, ולא יודיעהו שהוא טרפון, ויציל נפשו בממונו, לא בתורה. אמרו: "כל ימיו שלאותו צדיק היה מצטער על דבר זה ואומר: אוי לי שנשתמשתי בכתרה שלתורה, שכל המשתמש בכתרה שלתורה נעקר מן העולם". ואמרו בזה: "משום דר' טרפון עשיר גדול הוה, והוה ליה לפיוסיה בדמים".

ופתח רבנו הקדוש, עליו השלום, אוצרות חיטה בשנת רעבון, ואמר: כל מי שרוצה לקחת פרנסתו יבוא ויקח פרנסתו, ובתנאי שיהיה תלמיד חכמים. ובא ר' יונתן בן עמרם ועמד לפניו, והוא אינו מכירו, ואמר לו: פרנסני, ואמר לו: באיזו גדר אתה מבחינת הלימוד? ואמר לו: פרנסני בכלב ובעורב, רצונו לומר: אפילו אין לי חכמה, וכמו שיפרנס ה' חיה טמאה ועוף טמא פרנסני, שאין עם הארץ פחות מהם. ונתן לו. שוב התחרט אחר כך על שפיתהו בדבריו, ואמר: "אוי לי שנהנה עם הארץ מנכסי". ואמרו לו אותם אשר הודיעם מה שארע: אולי יונתן בן עמרם תלמידך הוא, אשר אינו רוצה להנות בכבוד תורה, כל שאפשר לו זה, ואפילו בתחבולה? וחקר ומצא הדבר כן. **ושני** אלה המעשים ישתיקו כל חולק בזה הענין.

ואמנם הדבר אשר התירתו התורה לתלמידי חכמים הוא, שיתנו ממון לאדם, יעשה להם סחורה בו בבחירתו, אם ירצה – ועושה זה יש לו שכר על כך, וזה הוא מטיל מלאי לכיס תלמידי חכמים – ושתמכר סחורתם תחילה למה שיימכר, ותתפס להם ראשית השוק דוקא. אלו חוקים שקבע ה' להם, כמו שקבע המתנות לכהן והמעשרות ללוי, לפי מה שבאה בו הקבלה. כי שתי הפעולות האלה יש שיעשו אותן הסוחרים קצתם עם קצתם על דרך הכבוד,

ואפילו לא היתה שם חכמה, ולכל הפחות יהיה תלמיד חכמים כמו עם ארץ מכובד. וכן פטרה התורה את כל תלמידי החכמים [=אלו שאינם מתפרנסים מן התורה] מחובות השלטון כולן, מן המיסים, והאכסניות, ומיסי הנפש, והם אשר יקראו כסף גולגלתא, יפרעום בעבורם הקהל, ובנין החומות וכיוצא בהן. ואפילו היה תלמיד החכמים בעל ממון רב לא יחוייב בדבר מזה. וכבר הורה בזה רבנא יוסף הלוי זצ"ל לאיש באנדלוס, שהיו לו גנות וכרמים שהיה מחוייב עבורם אלף דינרים, והורה לפוטרו מהמס, להיותו תלמיד חכמים, אף על פי שהיה משלם המס ההוא אפילו העני שביהודים. וזה דין תורה, כמו שפטרה התורה הכהנים ממחצית השקל, כמו שבארנו במקומו, ומה שדומה לזה". ע"כ. והדברים ברורים וקלים להבנה.

"משה רבינו וקבלתו הברורה איש מפי איש"

א) הנה לצערינו הרב, כל מי ששם על לב, ודורש האמת, יראה ויתבונן, כי אנו עדים לתופעה שהולכת ומתרחבת עם השנים, ובפרט במאות השנים האחרונות, של נטישת "מסורת חז"ל". וכשאני אומר "נטישה", אני מדבר אפילו על מקצת "נטישה" מדבריהם. כי אין הבדל בין המוסיף מצוה מתוך אחת ממצוות התורה, לבין המוסיף על כל המצוות כולם. שכל הוספה, או מיעוט, היא אסורה בתכלית האיסור. ולא רק ההוספה על דברי תורה היא זו שאסורה, אלא גם הוספה על פירושה המקובל איש מפי איש היא אסורה בתכלית האיסור.

ולפני שנכנס לענין זה. יש להקדים ולהסביר לקורא, את החשיבות שיש במסורת שהועברה איש מפי איש. כלומר, את החשיבות שיש בהעברת התורה שהועברה איש מפי איש עד משה רבינו. כי מי שאינו יודע לשים דגש על מה שהוא שומר או מקיים, ולא התברר לו שמה שהוא שומר או מקיים זה תורת משה בוודאי, איזו מסורת זו? והרי תורה אחת יש לנו! היא תורת משה רבינו אשר קיבל מאתו יתברך. ולעולם ועד לא תתחלף זאת התורה באחרת!

ואם אדם שומר ומחמיר בכל מיני דברים חדשים מקרוב באו, או שעושה פעולות מסויימות בחושבו שהוא מקיים מצוות, הנה חייב הוא לדעת להצביע על מקורם של דברים אלו במסורת חז"ל. ואם יעשה דברים שאין בהם מסורת סדורה איש מפי איש, אז נמצא כי אינו שומר את תורת ה', אלא מקיים תורות אחרות, ובזה מחרף ומגדף כלפי תורת ה' האמיתית והסדורה. מכיון שנוטש את המסורת הבלעדית אשר ניתנה לחכמים איש מפי איש!

וכתב רבינו הטהור הרמב"ם (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "**והיסוד השביעי**, נבואת משה רבינו. והוא, שנאמין שהוא אביהן של כל הנביאים שקדמו לפניו. ו[כל] הבאים אחריו הכל [כולל כולם], הם למטה ממנו במעלה, והוא בחיר ה' מכל המין האנושי, אשר השיג ממנו יתעלה, יותר ממה שהשיג [בעבר], וישיג [בעתיד] כל אדם שנמצא [עתה], ושימצא [לעתיד]. ושהוא [משה רבינו] עליו השלום, הגיע לתכלית הרוממות מעל האנושיות, עד שהשיג המעלה המלאכית, ונעשה במעלת המלאכים. לא נשאר לפניו שום מסך שלא קרעו, ולא עצר בעדו שום מעצור גופני, ולא נשאר בו שום דבר מן החסרון לא מעט ולא הרבה, והושבתו בו הכוחות הדמיוניים והחושים בכל השגותיו, ונתבהל כוחו המתעורר, ונשאר שכל בלבד, ועל ענין זה אמרו עליו שהוא מדבר עם ה' בלי אמצעות המלאכים". ע"כ. **והנלמד** מדבריו של רבינו הטהור:

א) משה רבינו אביהן של כל הנביאים. כלומר, כל הנביאים לא שינו ולו מעט מתורתו אשר קיבל מאת ה' יתברך.

ב) כל הנביאים כולם, וכל בני האדם אשר באים אחריו, כולם למטה ממנו במעלת ההשגה והחכמה. הן בידיעת ה', והן בחכמה.

ג) לעולם ועד אין אחד שיכול להשיג מה שמשה רבינו השיג, ולא ימצא לעולם מי שישיג מה שמשה רבינו השיג. הן בידיעת ה', והן בחכמה. וכל החולק על זה הרי הוא מין ארור, כמו שנראה בהמשך.

וכתב רבינו הטהור (שם) "והיסוד השמיני הוא תורה מן השמים. והוא, שנאמין שכל התורה הזו הנמצאת בידינו היום הזה [בדגש על "היום הזה" – כוונת הרמב"ם הוא שחובה עלינו לדעת, שכל מה שכתב רבי יהודה הנשיא, וכל מה שכתבו וערכו רבינא ורב אשי, את התלמודים] היא התורה שניתנה למשה, ושהיא כולה מפי הגבורה, כלומר שהגיעה עליו כולה מאת ה', הגעה שקורים אותה על דרך ההשאלה, "דיבור". [ולא באמת שיש דיבור לפניו יתברך, כי דיבור הוא דבר גשמי. ולא יקרא "דיבור" אלא השנה בנבואה]. ואין יודע איכות אותה ההגעה [במלואה], אלא הוא [משה רבינו] עליו השלום, אשר הגיעה אליו. ושהוא במעלת לבלר [סופר], שקורין לפניו והוא כותב כולה, תאריכיה, וספוריה, ומצותיה, וכך נקרא "מחוקק". ואין הבדל בין חם כוש ומצרים ופוט וכנען, ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד, או אנכי ה', ושמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, הכל [הוא] מפי הגבורה, והכל תורת ה' תמימה טהורה קדושה אמת.

ולא נעשה מנשה אצלם כופר ופוקר יותר מכל כופר אחר, אלא לפי שחשב שיש בתורה תוך [דבר טוב], וקליפה [דבר רע. כמו אלו המפחדים לעלות לקרות בתורה בפרשת הקללות, כאילו יש כח ביד קללות הכתובות בתורה, להרע להם על ידי קריאה חלילה וחס]. ו[חשב מנשה] שאלו התאריכים, והסיפורים, אין תועלת בהם [כמו שאר דברי תורה אחרים], ו[חשב בדעתו ש]משה מדעתו אמרם, וזהו ענין, "אין תורה מן השמים". אמרו [בוונתם], שהוא האומר, שכל התורה כולה מפי הקדוש ברוך הוא, חוץ מפסוק אחד שלא אמרו הקדוש ברוך הוא, אלא משה מפי עצמו [חלילה], וזה הוא, "כי דבר ה' בזה", יתעלה ה', ממה שאומרים הכופרים.

אלא [וודאי, כי] כל אות שבה, יש בה חכמות ונפלאות למי שהבינו ה', ולא תושג תכלית חכמתה, ארוכה מארץ מדה, ורחבה מני ים. ואין לאדם אלא להתפלל כמו דוד משיח אלהי יעקב שהתפלל, "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתיך". [ולא רק בחמשה חומשי תורה הדבר כן, אלא] וכן פירושה המקובל [תורה שבעל פה], גם הוא מפי הגבורה.

וזה שאנו עושים היום צורת הסוכה, והלולב, והשופר, והציצית, והתפילים, וזולתם, היא עצמה הצורה שאמר ה' למשה ואמר לנו [ולא שהתחדשו דברים אלו מדעתו, או חלילה מדעת חז"ל, כי מי הוא זה ואיזה הוא אשר יוסיף במצוות או יגרע מהם?], והוא [משה רבינו] רק מוביל שליחות נאמן במה שהביא, והדיבור המורה על היסוד הזה השמיני, הוא אמרו, "בזאת תדעון כי ה' שלחני וכו' כי לא מלבי". ע"כ דבריו. והרי ששום דבר לא היה מדעתו של משה רבינו, אלא הכל הוא מפי ה' יתברך.

והנה ראוי לציין נקודות חשובות ולהדגיש:

א) מה שכתב רבינו, "שנאמין שכל התורה הזו הנמצאת בידינו היום הזה היא התורה

שניתנה למשה, ושהיא כולה מפי הגבורה ... וכן פירושה המקובל [תורה שבעל פה], גם הוא מפי הגבורה. וזה שאנו עושים היום צורת הסוכה, והלולב, והשופר, והציצית, והתפילים, וזולתם, היא עצמה הצורה שאמר ה' למשה ואמר לנו".

כלומר, הרמב"ם מדגיש ומבהיר, שבזמנו, כלומר, עד רבינא ורב אשי, כל מה שקיבל משה רבינו בענין המצוות, פירוש המצוות, והוא תורה שבעל הפה, עשיית המצוות וכו'. הכל היה בידינו באותו הזמן.

ורצונו לחזק ולומר, שבעלי המשנה והתלמודים, או אנשי כנסת הגדולה, לא פירשו מדעתם בפסוקי התורה, שצריך לעשות צורת סוכה כך וכך חלילה. ולא פירשו מדעתם שצריך לעשות תפילין בצורה כזו וכזו חלילה. ולא פירשו מדעתם וחידשו שצריך לנענע לולב וסדר עשיית ארבעת המינים כזה וכזה חלילה. כי שום דבר לא התחדש מדעתם חלילה, ולא הוסיפו דבר מעצמם במצווה. כי אם היו עושים כן, נמצא דבריהם לא עולים כפי המסורת! ומי הוא זה ואיזה הוא אשר ישנה דבר מן מסורת משה רבינו!

אלא, הכל הוא מפי משה רבינו מה שקיבל מאת ה' יתברך, והכל הועבר איש מפי איש עד אנשי כנסת הגדולה, והם העבירו הלאה, ורבי יהודה הנשיא כתב וחתם את המשנה עם חבריו. וכן עשו רבינא ורב אשי, שביארו את המשנה שהיא היא התורה שבעל פה. ולא חלקו על דין אחד מן המשנה חלילה, אלא ביארו הענין היטב כפי השגת ידם.

ולכן, כאשר מתבוננים אנו בתלמוד או במשנה, צריך לדעת, שמה שרבי יהודה הנשיא כתב, הוא בדיוק מה שמשה רבינו קיבל. כי דבריו של משה רבינו עברו במסורה, עד רבי יהודה הנשיא וממשיכי דרכו, הם רבינא ורב אשי. ולא היה ולו דור אחד, שזו המסורה נקטעה חלילה. ואם היה חלילה וחס נעלמת זאת הקבלה למשה, ואפילו לדור אחד, ובכך היה חלילה לא נמצא איש מפי איש שקיבל את התורה ואת פירושיה, היה אסור לנו בתכלית האיסור להאמין שזו תורת משה, וחובה עלינו היה לכפור בה!

ואסביר יותר: ארבעים דורות עברו ממשה רבינו עד רבינא ורב אשי. אם חלילה וחס, במשך מאה שנה או פחות או יותר, לא היתה תורת משה עוברת איש מפי איש, באופן שאחד קיבל מהשני עד משה רבינו, אסור היה לנו להאמין בזאת התורה לעולם! כלומר, אם בדור העשרים ממשה רבינו, אחד מן החכמים השאיר את התורה במערה, וכן עשה עם פירושיה, שהשאיר את התורה במערה ולא העביר אותה לחכמים. ובא חכם מן הדור העשרים ושתים, והוציא את המסורת הזו מן המערה, ומצא את פירושי התורה, אסור היה לנו להאמין בזה הדבר. ומדוע? מכיון שהמסורת נקטעה!

וכל תורה שלא הועברה במסורת איש מפי איש, אסור לנו לקבלה לעולם! וזה ענין הקבלה למשה מסיני, וזו החשיבות של התורה הקדושה, וזו בעצם העדות שמה ש-רבינא ורב אשי ביארו, ומה שפסק רבי יהודה הנשיא, הכל מאת ה' יתברך, הוא ענין המסורת! ואם

חלילה רבי יהודה הנשיא, היה מוצא את המסורת באיזו מערה, או היה מקבל את המסורת על ידי איש גוי, או מלך גוי, אסור היה לנו לאמין לרבי יהודה הנשיא, כי כך צוונו מאת הבורא, לקבל תורת שעברה רק איש מפי איש.

ולפיכך כותב רבינו הטהור (בפירוש המשנה הנזכר בסנהדרין): "והיסוד התשיעי הבטול. והוא שזו תורת משה לא תבטל, ולא תבוא תורה מאת ה' זולתה, ולא יתוסף בה, ולא יגרע ממנה, לא בכתוב, ולא בפירוש. [ועל זה] אמר, לא תוסף ולא תגרע". ע"כ דבריו. כלומר, מה נקרא "תורה מאת ה' זולתה"? כל תורה שאין עליה מסורת איש מפי איש עד משה רבינו!

והמובן הפשוט מדבריו, שאסור להוסיף ולגרוע על דברי התורה, הן על מצוה מן המצוות, הן על פירוש וביאור של אחת מן המצוות. ועל פי דבריו אלו של רבינו, כל מי שיאמר, שהוא קיבל דברים שמשה רבינו לא היה לו השגה בהם, או שהוא קיבל תורה מפי "מגיד", או "אליהו", או דיבר ב-"רוח הקודש". שמשה רבינו לא ידע מהם, והם דברים חדשים שירדו לעולם וכו'. הרי הוא מין ארור, מצוה לשנותו ולהשמידו. ולא זו בלבד, אלא אפילו יוסיף בעשית המצוה, או יגרע ממנה, הרי הוא מין ארור רשע. וכמו שכתב רבינו בלשונו (שם): "וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות, הרי זה יצא מן הכלל, וכפר בעיקר, ונקרא מין, ואפיקורוס, וקוצץ בנטיעות. וחובה [עלינו] לשנותו, ולהשמידו, ועליו הוא אומר, "הלא משנאיך ה' אשנא" וכו'". ע"כ.

והנה כבר כתב הרמב"ם באגרתו (אגרת תימן עמוד לו הרב קאפח): "... **שהנביא הזה משה רבינו רבן של כל הנביאים אשר שמענו דבור ה' עמו, וידענו נכונות דברו, ואמרנו לו, "קרב אתה ושמע", אמר לנו, שלא נשארה בשמים תורה אחרת שתנתן** [בהמשך הזמן], **ואין שם דת אחרת שתבוא, אמר, "לא בשמים היא", לפיכך הזהירנו מלהוסיף או לגרוע בכל התורה הזו** [אפילו אם היה מישהו שטוען שקיבל תורה ברוח הקודש, או מפי אליהו חלילה], **ואמר, "לא תוסיף עליו ולא תגרע ממנו"**. [וזה להיפך ממה שנאמר בספר זוהר (תיקוני זוהר הקדמה דף יז עמוד ב): "קום רבי שמעון ויתחדשון מלין על ידך דהא רשותא אית לך לגלאה רזין טמירין על ידך מה דלא אתיהב רשו לגלאה לשום בר נש בעין". ופירוש הדברים: "קום רבי שמעון, ויתחדשו חידושים על ידך, מה שלא ניתן ולא קיבל שום אדם עד אליך". כלומר, ספר הזוהר שהופיע במאה ה-יג' למניינם, ללא מסורת, ויוחס במזיד לרשב"י הטהור שלא כתב ולו אות אחת מזה הספר. כותב, שמה שהוא "מגלה", אף אדם לא ידע לפני כן. וזו היא כפירה ביסודות הדת שראינו קודם לכן. אולם רבותינו הטהורים בתלמוד העידו ואמרו, שעל אף גדולתו והשגתו של רבי עקיבא התנא הטהור, בכל זאת הכל היה ממשה שקיבל מסיני. (מנחות כט:). ובכך נמצא שמה שקיבל רבי עקיבא בהשגתו, קיבל משה רבינו במעמד הר סיני]. **ולכן כל נביא שיבוא, בין שהיה ביחוסו כהן, או לוי, או עמלקי, וטען כי אחת מכל המצוות אשר ספר התורה כולל אותם, כבר בטל חיובה** [כגון, חלק מן הזרמים בעם ישראל שאומרים, שכבר אין מצוה להוכיח בדור הזה, וביטלו הם מצוה מן התורה. או חלק שאומרים שאסור לישון בסוכה מפני "אורות גבוהים"... או שאסרו בפסק הלכה אכילת חלב ודגים לדורות, והלכו אחר הרופאים וקבעו נחרצות לאיסור], **הרי הוא מכחיש** [נבואת] **משה רבינו, שאמר לנו ולבנינו, "עד עולם", ולפיכך נחליט** [בדעתינו] **שהוא שקרן ונהרגהו אם יכולנו לכך, ולא נחוש לאותותיו** [שעושה], **כשם שלא נחוש לקורא לעבודה זרה, כמו שאמר, "ובא המופת לא תשמע"!**

כי משה עליו השלום אמר לנו, לא תעבדו עבודה זרה לעולם, לפיכך נדע שאותו האות שעושה נתנבא בשם עבודה זרה, [וכל זה] תחבולה וכישוף [הוא]. וכך אמר לנו משה רבינו שהתורה נצחית עד עולם, ולפיכך כל נביא שיטען שהיא לזמן, נדע מעצם טענתו שהוא נביא שקר, מפני שהוא מכחיש את משה רבינו. ולפיכך לא נדרוש ממנו אות ולא נחוש למופתיו אשר לפי דמיוננו הם מופתים אם יעשה. כי מה שהאמנו למשה רבנו, אינו מחמת מופתיו ... אלא אימתנהו והאמנו בו, מפני שאנו שמענו את הדיבור כמו ששמע אותו הוא [באוזנו]. ובכך נתאמתה ההאמנה אמתות שלימה קיימת לעולמי עד, כמו שאמר, "וגם בך יאמינו לעולם".

וממה שראוי שתדעהו, שכשם שאין בתורת משה תוספת ולא גרעון בפסוקיה, כך [אין תוספת ולא גרעון ולו אחת] בפירושה המקובל, והוא אשר קבלוהו החכמים ז"ל, והיא התורה שבעל פה. ולכן [אתם בני ישראל] היו זהירים פוקחים עין שלא ילכוד את מי שהוא אצלכם אחד המינים מהרה יאבדו, ויהיה לכם זה [הענין] יותר חמור מכל שמד. לפי שכאן בארץ הזו כפי שאתם יודעים היא ארץ חכמים ותלמידים ומדרשות, ודברתם נטויה, ואנו מעירים על טעויותיהם ובדיותיהם ושטויותיהם לעתים קרובות. ואתם שם באותו הקצה [בארץ תימן], ואע"פ שאתם חכמים וגבירים בתורה בומעשים טובים, הרי אתם מתי מספר ... שאם ילכוד אחד מהם שם ישחית את הכל, ויקלקל דעות בני הנעורים ולא ימצאו מציל, ולכן היו זהירים ומהם, ודעו כי דמם מותר לכם לדעתינו על פי תורתינו, מפני שהם מכחישים נבואת משה רבינו, שאמר לנו בשם ה' על פי התורה". ע"כ.

כמה רבינו הטהור הרמב"ם היה נאמן ליסודות התורה והדת. כמה היה נאמן לתורה שבעל פה. כמה היה נאמן למסורת. הבה נתבונן במילותיו שכתב, "כי מה שהאמנו למשה רבנו, אינו מחמת מופתיו ... אלא אימתנהו והאמנו בו, מפני שאנו שמענו את הדיבור כמו ששמע אותו הוא [באוזנו]. ובכך נתאמתה ההאמנה אמתות שלימה קיימת לעולמי עד, כמו שאמר, "וגם בך יאמינו לעולם". ע"כ.

ומדבריו אלו למדים בפשטות, שאף משה רבינו, אם היה מביא לנו תורה שלא בעדות, כלומר, שלא היינו רואים את מעמד הר סיני בעיניים שלנו, ולא היינו שומעים את הקולות כמוהו, אסור היה לנו לקבל את תורתו לעולם! ומדוע? מכיון שאין כאן עדות שהדבר נתקבל מאת ה' יתברך!

והדגיש הרמב"ם וכתב במילים חריפות, "ולכן [אתם בני ישראל] היו זהירים פוקחים עין שלא ילכוד את מי שהוא אצלכם אחד המינים מהרה יאבדו, ויהיה לכם זה [הענין] יותר חמור מכל שמד". כלומר, הודיע הרמב"ם לכל באי עולם, שהשמד החמור ביותר, כלומר הרצח החמור ביותר, הוא שינוי, תוספת, מגרעת, עיוות, מקבלת משה רבינו אשר קיבל כל תורתו מאת ה' יתברך. כי זה הדבר בוודאי שיוביל גם לשמד פיזי ומציאותי. ורואים התוצאות היום בעיניים ברורות. ועליך לדעת, שאין הבדל בכלל בין העובד עבודה זרה, לבין המוסיף או הגורע במצוות התורה, או בפירושיה המקובל למשה מסיני.

"תגובה לנחות העילג שחולק על חז"ל – אמיתות התורה שבעל פה"

לפני כחודש פורסם סרטון בערוץ היוטיוב, "דע מה שתשיב לאפיקורס", תחת הכותרת: "סוף סוף סרטון ברור שמוכיח שהתורה שבעל פה זה שקר". והנה הלינק לפניכם – לחצו כאן. ומופיע סרטון זה בסוף המאמר כאן למטה.

ובתחילת הסרטון, העילג המדבר מציין, שהוא בא לחלוק על חז"ל ולהוכיח שהם שקר, וכל מה שכתבו רבותינו הטהורים, המציאו ובדו דברים מעצמם, וחלקו על התורה שבכתב. אלא שהחולק בעל הסרטון הודיע כי עושה זאת בדרך ארץ ולא בצורה גסה.

וראשית כל יש לשאול, היכן כל הרע-בנים אוהבי המאגיה ושוחריה לקום ולהגן על התורה שבעל פה מפני הנחותים הללו? מדוע לא הכנתם סרטון תגובה אשר משיב לטענותיו של העילג הנ"ל? האם זו לא מהסיבה שהם בעצמם מחרפים את חז"ל על ידי החזקתם בספר הטמא מפי הגבורה הזוהר הארור, שצריך להזהיר בכל בית ישראל ממנו? אלא בוודאי כי התורה שבעל פה אינה מעניינת אותם, כי כל מה שהם מגינים על ספר האופל הוא בגלל שפוחדים על מעמדם, ממונם, אושרם ועושרם! וקרוב יום אידם!

והנה מה שטען העילג שהוא בא לחלוק על חז"ל בדרך כבוד, דבר זה לא מעלה ולא מוריד, מכיון שהדרך כלל לא חשובה, אלא עצם הטענה שלא קיימת "תורה שבעל פה", כלומר עצם הטענה שלא קיבלנו הסברים על התורה שבכתב, היא לכשעצמה כפירה בתורה עצמה! ולהיפך, אם הוא בטוח שהתורה שבעל פה היא שקר וחז"ל הרסו לכולנו את החיים, אסור לו לדבר בדרך ארץ! שכן אין קנאת ה' בליבו! והרי וודאי כי העילג הנחות יודע את ההשלכות לכך ומנסה להתייפיף.

וכתב רבינו הטהור (סנהדרין י' א' פירוש המשנה): "... **והיסוד השמיני הוא** [שנאמין כי ה]-תורה מן השמים. והוא, שנאמין שכל התורה הזו הנמצאת בידינו היום הזה היא התורה שניתנה למשה, ושהיא כולה מפי הגבורה, כלומר שהגיעה עליו כולה מאת ה' הגעה שקורים אותה על דרך ההשאלה דבור, ואין יודע איכות אותה ההגעה אלא הוא עליו השלום אשר הגיעה אליו, ושהוא במעלת לבלר שקורין לפניו והוא כותב כולה תאריכיה וספוריה ומצותיה, וכך נקרא מחוקק ... וכן פירושה המקובל גם הוא מפי הגבורה, וזה שאנו עושים היום צורת הסוכה והלולב והשופר והציצית והתפילים וזולתם היא עצמה הצורה שאמר ה' למשה ואמר לנו, והוא רק מוביל שליחות נאמן במה שהביא, והדבור המורה על היסוד הזה השמיני הוא אמרו, "בזאת תדעון כי ה' שלחני וכו' כי לא מלבי" ... ויסוד התשיעי הביטול, והוא, שזו תורת משה לא תבטל, ולא תבוא תורה מאת ה' זולתה, ולא יתוסף בה, ולא יגרע ממנה, לא בכתוב [=תורה שבכתב] **ולא בפירוש** [=תורה שבעל פה], אמר לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו". ע"כ.

והוסיף וסיים רבינו בסוף עיקרים אלו, "וכאשר יפקפק אדם [=רק יפקפק] ביסוד מאלו היסודות, הרי זה יצא מן הכלל, וכפר בעיקר, ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה

לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". עכ"ל. כלומר הכופר בתורה שבעל פה שהוא ביאור כוונת התורה ומצוותיה, ומעלה על דעתו שאין דבר כזה תורה שבעל פה, נחשב לו כאילו אומר שאין ה' בעולם, ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות! וחובה עלינו לשנאותו!

אלא שדינו של העילג מן הסרטון הנחות, בהרבה יותר חמור משאר בני אדם. מכיון שהוא מעיד בתחילת הסרטון שהוא גדל בבית על אדני התורה, והמובן מכאן, שלא קיבל מאבותיו שהתורה שבעל פה היא שקר, אלא על ידי שחשב ותר במחשבתו הגיע למסקנה זו. וכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ממרים פרק ג הלכה א – ב): "מי שאינו מודה בתורה שבעל פה אינו זקן ממרא האמור בתורה, אלא הרי זה בכלל האפיקורוסין ומיתתו בכל אדם. מאחר שנתפרסם שהוא כופר בתורה שבעל פה, מורידין אותו ולא מעלין, והרי הוא כשאר כל האפיקורוסין, והאומרין אין תורה מן השמים והמוסרין והמומרין, שכל אלו אינם בכלל ישראל. ע"כ.

ושמא תחשוב בדעתך, שמי שהטעה אותו שכלו, יהיה הוא כתינוק שנשבה? על זה כותב רבינו (שם הלכה ג): "במה דברים אמורים? באיש שכפר בתורה שבעל פה במחשבתו ובדברים שנראו לו, והלך אחר דעתו הקלה ואחר שרירות לבו, וכופר בתורה שבעל פה תחילה כצדוק ובייתוס וכן כל התועים אחריו. אבל בני התועים האלה ובני בניהם שהדיחו אותם אבותם ונולדו בין הקראים וגדלו אותם על דעתם, הרי הוא כתינוק שנשבה ביניהם וגדלוהו ואינו זריז לאחוז בדרכי המצות שהרי הוא כאנוס ואף על פי ששמע אח"כ שהוא יהודי וראה היהודים ודתם, הרי הוא כאנוס שהרי גדלוהו על טעותם. כך אלו שאמרנו האוחזים בדרכי אבותם הקראים שטעו, לפיכך ראוי להחזירן בתשובה ולמשכם בדברי שלום עד שיחזרו לאיתן התורה". ע"כ.

והנלמד מכאן, שכל מי שלא קיבל דעה כפרנית מאבותיו בטעות וחוסר הבנה בסיסי במסורת, אלא הלך אחר שכלו וכפר בדברי חז"ל ובמעתיקי השמועה איש מפי איש. הרי הוא ממרה ואפיקורוס גמור! וחייב אני לציין כאן, כי אין הבדל בין הנחות הזה בסרטון הנ"ל לבין כת מכשפי האופל ובעלי הקבלה החדשה האלילית והממאירה! כי גם הם חולקים על התורה שבעל פה, אלא שמראים עצמם כאילו שלא! ואחר העיון הטוב יוכח ויובהר לכל אחד, כי ספר האופל לא רק שחולק על התורה שבעל פה, אלא מבזה בזיון גדול! והם יותר חמורים מן הקראי הנחות הזה! ונבאר דבר זה במקומו הראוי לו.

"הוכחה ראשונה – במספר ארבעים"

הוכחתו הראשונה שהתורה שבעל פה היא שקר, הוא ממה שנאמר בתורה (דברים פרק כה פסוק א – ג פרשת כי תצא): "כִּי־יִהְיֶה רִיב בֵּין אֲנָשִׁים וְנִגְּשׁוּ אֶל־הַמִּשְׁפָּט וּשְׁפָטֻם וְהִצְדִּיקוּ אֶת־הַצַּדִּיק וְהִרְשִׁיעוּ אֶת־הָרָשָׁע, וְהָיָה אִם־בֶּן הַכּוֹת הָרָשָׁע וְהִפִּילוֹ הַשֹּׁפֵט וְהִכָּהוּ לְפָנָיו כְּדֵי רִשְׁעָתוֹ בְּמִסְפָּר אַרְבָּעִים יַכֶּנּוּ לֹא יֹסִיף פֶּן־יֹסִיף לְהַכֹּתוֹ עַל־אֵלֶּה מַכָּה רַבָּה וְנִקְלָה אָחִיךָ לְעֵינֶיךָ". וחז"ל אמרו במשנה (מסכת מכות פרק ג משנה י): "כמה מלקין אותו? ארבעים חסר אחת, שנאמר (דברים

כ"ה) "במספר ארבעים", מנין? שהוא סמוך לארבעים! רבי יהודה אומר, ארבעים שלמות הוא לוקה, והיכן הוא לוקה? את היתירה בין כתפיו". ע"כ. והעילג טוען, שמה שנאמר בתחילת המשנה, הוא פירוש מעוות של חז"ל! מדוע? כי נאמר בתורה "מפורש" שהשופט מכה את הרשע "ארבעים" יכנו!

והנה אף שהעילג הנחות מהסרטון מבין שהבנת חז"ל כאן היא מושלמת, מכיון שנאמר, "במספר ארבעים", ולא נאמר, "ארבעים במספר"! ומשמע שהוא סמוך לארבעים ולא ארבעים ממש! בכל זאת העילג טוען שחז"ל על ידי פירושם לא מקיימים את הכתוב בתורה! וטוען שרבי יהודה דבק בתורה שבכתב יותר מן החכמים! שהרי רבי יהודה אומר, "ארבעים שלימות"! והנחות העילג בסרטון לא הבין שלשיטתו גם רבי יהודה חולק על התורה! כי לא כתוב בתורה לשנות את ההכאה, ומפני מה רבי יהודה לשיטתו כופר בתורה שבכתב וטוען שאת היתירה מכין רק בין כתפיו? כלומר שאת מספר הארבעים מכה בין כתיפיו? והנחות העילג לא שם לב לכך מרוב העיוורון שסימא את עיניו והלך אחר שרירות ליבו לחלוק על רבותינו בעלי המשנה שהיא קבלה סדורה מפי ה' יתברך למשה בסיני!

וכתב רבינו הטהור **בפירוש משנה זו** (רמב"ם מסכת מכות פרק ג משנה יא)**:** "**אילו אמר** [הכתוב] "ארבעים במספר", היה צריך שיהו [ארבעים] שלמים. וכיון שהקדים [הכתוב] "במספר", רצה בזה שלא ילקה אכסרה אלא במספר, [כלומר] כפי יכולת סבלו, כמו שאמר [בכתוב] "כדי רשעתו". ואמרו אחר כך "ארבעים", רוצה לומר, שתכלית ההלקאה ארבעים, כפי שנאמר בקבלה. חכמים אומרים כיון שהמלקות אינה אלא לפי יכולת סבלו [כמו שמבואר בכתוב] ולא יותר על ארבעים, לא נלקהו ארבעים, ונשאיר את המכה הזו האחת סייג, כמו שיתבאר שחובה לנקוט בסייג במיעוט המכות. ור' יהודה אינו סובר כן. ואין הלכה כר' יהודה". ע"כ. והנה הנחות העילג טוען בסרטון בנחרצות, "ולא פחות". אמנם בכתוב לא נאמר אלא רק, "לא יוסיף", ולא נאמר, "לא תגרע"!

"הוכחה שניה – פתיל תכלת"

נאמר בתורה (במדבר פרק טו פסוק לז – לח פרשת שלח)**:** "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת". והעילג טוען, ש-"חז"ל" שינו ממה שכתוב בתורה במפורש. כי כתוב, "פתיל תכלת", משמע "פתיל אחד" ולא שנים! ובאמת שאיני מבין בכלל מה היא הקושיה? חז"ל מעולם לא דנו בענין כמה חוטי תכלת צריך לשים בציצית! וכיצד תורת הראשונים ומחלוקת בהבנה נהפכה לחז"ל? עילגות לשמה!

"הוכחה שלישית – אין אשה כשירה לדון – כיצד דבורה הנביאה היתה שופטת?"

הנה העילג שוב משרבט שטויות ואומר שחז"ל חולקים על התורה שבכתב! ומדוע? מפני שחז"ל מעלים בכמה מקומות, שאשה פסולה להעיד, ופסולה לדון בנושא משפט. כמו

שאמרו (תלמוד ירושלמי מסכת סנהדרין פרק ג הלכה ט): "נאמר כן שני ונאמר להלן וישארו שני אנשים מה להלן אנשים ולא נשים אף כאן אנשים ולא נשים ולא קטנים. הרי למדנו שאין האשה דנה ולא מעידה". ומהיכן ראייתו שחז"ל חולקים על התורה "שבכתב"? מזה שנאמר בספר שופטים (שופטים פרק ד פסוק ד – ה): "וּדְבוֹרָה אִשָּׁה נְבִיאָה אֵשֶׁת לַפִּידוֹת הִיא שֹׁפְטָה אֶת־יִשְׂרָאֵל בָּעֵת הַהִיא: וְהִיא יוֹשֶׁבֶת תַּחַת־תֹּמֶר דְּבוֹרָה בֵּין הָרָמָה וּבֵין בֵּית־אֵל בְּהַר אֶפְרָיִם וַיַּעֲלוּ אֵלֶיהָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַמִּשְׁפָּט". והנה תחילה יש להשיב, כי באמת איני מבין את קושייתו של העילג! שהרי ספר שופטים זהו לא תורה שבכתב! זהו תורה שבעל פה! וכיצד הוא מאמין לתורה שבעל פה שזה ספר שופטים? וכיצד הוא מביא ראיה מן התורה שבעל פה להוכיח שהתורה שבעל פה היא שקר?

ולעיקר קושיית העילג, הדבר כלל אינו קשה. בזמן דבורה הנביאה, לא היה מי שיוכיח את עם ישראל, עם ישראל היה נמצא במצב ירוד ורע מאוד. זכינו שהיתה נביאה לעם ישראל והיא דבורה הנביאה. אף אחד לא מינה את דבורה לדון, ולא העמידו אותה בבית דין למשפט קבוע. אלא היו עולים אליה לרוב חכמתה לשאול אותה שאלות ולדון בעניני משפט! ואין זה היה מינוי קבוע, וכל זה היה בשעת הדחק ועת הצורך לכך. ואם היה תלמידי חכמים במקומה הראויים לדון דין אמת, בוודאי כי לא היו עולים אליה למשפט. ולכן חז"ל לא רק שלא חולקים על התורה שבכתב ולא על מסורת מסודרת, אלא בדבריהם יש חיזוק לדברים שכתבנו. מכיון שאע"פ שראו שדבורה שפטה את ישראל, הבינו, כי היה זה לשעת הצורך בלבד. אמנם בזמנים רגילים ובעתים פשוטות אסור להעמיד אשה לדון כמו שקבלו במסורה.

"הוכחה רביעית – לא תבשל גדי בחלב אמו"

נאמר בתורה (שמות פרק כג פסוק יט פרשת משפטים): "רֵאשִׁית בִּכּוּרֵי אַדְמָתְךָ תָּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תְבַשֵּׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אִמּוֹ". עיקר טענתו של העילג על חז"ל הם כך:

א) על המילים "בחלב אמו", ומתרעם העילג על חז"ל ואומר, מדוע לא נתנו חשיבות לענין, "אמו"?

ב) עוד אומר בסרטון, שלדעת חז"ל כל בשר בבישול "חלב" כלשהו לא משנה מאיזה מין, הוא אסור לגמרי.

ג) עוד טוען הנחות, שהתורה אמרה, "לא תבשל", וחז"ל דורשים, אחד לאיסור אכילה, אחד לאיסור בישול, אחד לאיסור הנאה. וטוען העילג שדבר זה לא מקובל עליו, ולא אמור להיות מקובל על אף אדם! וצריכים למחות בפירוש זה של חז"ל, כיצד ממילים אלו הם אסרו על בטנו הפוחזת לאכול בשר בחלב ולהיות מדושן בתאוות העולם העובר? וטוען הוא, שהם שינו ממה שכתוב בתורת משה והביאו לנו את הספר הרע "משנה" ותלמוד.

וכעת נשיב לטענותיו השקריות:

א) מה שאמר הנחות והתרעם על חז"ל מדוע לא נתנו חשיבות לענין "אמו". וכן מה שטען בטענה ב', שכל בשר בבישול כל חלב לא משנה מאיזה מין חז"ל אסרו. הנה העילג לא עיין היטב, כי רבי יוסי הגלילי הסביר ענין זה ואף חז"ל לא חלקו עליו, אלא גדרו גדר בלבד על מנת לא לתת מקום למכשול. ונאמר בתלמוד (בבלי מסכת שבת דף קל עמוד א): "במקומו של רבי יוסי הגלילי, היו אוכלין בשר עוף בחלב. לוי איקלע לבי יוסף רישבא, קריבו ליה רישא דטוותא בחלבא, לא אכל. כי אתא לקמיה דרבי אמר ליה: אמאי לא תשמתינהו? – אמר ליה: אתריה דרבי יהודה בן בתירה הוה, ואמינא: דילמא דרש להו כרבי יוסי הגלילי. דתנן רבי יוסי הגלילי אומר: נאמר, "לא תאכלו כל נבלה", ונאמר, "לא תבשל גדי בחלב אמו", [דווקא] את שאסור משום "נבלה", [הוא זה ש]אסור "לבשל" בחלב. עוף שאסור משום נבלה, יכול יהא אסור לבשל בחלב? תלמוד לומר, "בחלב אמו", יצא "עוף" שאין לו חלב אם". ע"כ.

ולמדים אנו שרבותינו למדו מזה שנאמר, "בחלב אמו", שדווקא זה שיש לו חלב אם אסור לבשל ולהנות ולאכול מבישולו! אמנם לבשל עוף בחלב פרה בוודאי שמותר מן התורה, ורבי יוסי הגלילי היה אוכל באופן כזה! ואם תשאל מפני מה נאסר היום לעשות כן? לא מפני שחז"ל מבינים שדבר זה אסור מן התורה! אלא מפני שחז"ל גדרו גדר על מנת שלא יפרצו פרץ, ומודים הם בכך שזה הוא גדר בלבד. והשקרן העילג בסרטון משקר במצח נחושה ועושה את חז"ל כטפשים מהובלים, ועוד 5000 שנה על האדמה הזו, העילג לא יגיע לאחוז אחד ממנת שכלם וחריפותם! **ויוצא** שחז"ל מעולם לא פירשו או עיקמו דברי תורה, ומודים שמותר מן התורה לבשל עוף בחלב ואף לאכול! אלא שלחלישות הדור החמירו וגדרו גדר. וזה כמו שבענין בטיחות בדרכים ונהיגה בכבישים, יבוא שר תחבורה ויחמיר יותר ממה שהחמיר קודמו, ועושה כל זה על מנת להציל מפני קטנות השכל ושגעון החושים.

והנה פסקו של רבינו הטהור (רמב"ם הלכות מאכלות אסורות פרק ט הלכה ג – ד): "אין אסור מן התורה אלא בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טהורה, שנאמר, "לא תבשל גדי בחלב אמו", וגדי הוא כולל ולד השור ולד השה ולד העז עד שיפרוט ויאמר גדי עזים ולא נאמר "גדי" בחלב אמו, אלא שדיבר הכתוב בהווה, אבל בשר בהמה טהורה (שבשלו) בחלב בהמה טמאה [שלא נקראת "אמו"], או בשר בהמה טמאה [שלא נקרא "בנו", שבישלו] בחלב בהמה טהורה, מותר לבשל ומותרת בהנייה, ואין חייבין על אכילתו משום בשר בחלב. וכן בשר חיה ועוף בין בחלב חיה בין בחלב בהמה אינו אסור באכילה מן התורה לפיכך מותר לבשלו ומותר בהנייה, ואסור באכילה מדברי סופרים כדי שלא יפשעו העם ויבואו לידי איסור בשר בחלב של תורה ויאכלו בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טהורה, שהרי אין משמע הכתוב אלא גדי "בחלב אמו" ממש! לפיכך אסרו כל בשר בחלב". ע"כ.

ומדברי הרמב"ם אתה למד, שבוודאי כי יש התייחסות למילה "אמו" ולא כמו שהשקרן הנחות העילג שאמר בסרטון וטען טענה שקרית על חז"ל. שכן מותר לבשל בשר בהמה עם חלב חזיר, ואף להנות ממנו! אלא שאסור לאכול ממנו לא מפני בישול הבשר בחלב, אלא

מפני שאסור לאכול או לשתות חלב של בהמה או חיה טמאה! וכן בענין העוף עם חלב בהמה או חיה, מותר לבשל ואף להנות מכך. אלא שאסור לאכול רק מפני גדר בלבד, ולא מפני שהתורה אסרה! כי מודים חז"ל ולא משנים מן התורה שדבר זה אסור, אלא רק משום גדר בלבד! ולא כמו שהשקרן הנחות טוען.

ב) מה שטען בטענה ג' העילג, ומתאווה לאכול בשר וחלב, וטוען על חז"ל שלימודם הוא עקום. הנה בתחילת ההוכחה שלו בענין זה, טען על חז"ל והתעקש, שהתורה לא כתבה שום דבר מיותר בתורה! ואם התורה כתבה, "אמו", היה לחז"ל לתת חשיבות לכך, כי כל מילה ואות בתורה היא חשובה להפליא מאוד, כך טוען הפוחז הארור. והעילג לא שמע מה אוזניו מדברות! שמלבד שכבר הוכחנו שחז"ל נתנו חשיבות למילה, "אמו". הנה אני שואל את פיו המטומטם, מדוע התורה חזרה ואמרה "לא תבשל גדי וכו" ג' פעמים? הרי אין דבר מיותר בתורה לשיטתו?

והנה נאמר במשנה (תלמוד בבלי מסכת קידושין דף נו עמוד ב): "מתני'. המקדש בערלה, בכלאי הכרם, בשור הנסקל, ובעגלה ערופה, בצפורי מצורע, ובשער נזיר, ופטר חמור, ובשר בחלב, וחולין שנשחטו בעזרה – אינה מקודשת. מכרן, וקידש בדמיהן – מקודשת". ע"כ. ולמדין אנו שאיש המקדש אשה בדברים האסורים, אשה זו אינה מקודשת! כי אין האשה מתקדשת באיסור! ובתלמוד שאלו והקשו מדוע? כלומר, איש המקדש אשה ב-"בשר בחלב" שנתבשלו. מהיכן נלמד שאסור הוא ואינה מקודשת בכך? דתנא דבי ר' ישמעאל: "לא תבשל גדי בחלב אמו". ומתוך שנאמר ג' פעמים, למדים אנו מכאן, שאחד נאמר לענין איסור אכילה, ואחד נאמר לענין איסור הנאה, ואחד נאמר לענין איסור בישול. כך קיבל רבי ישמעאל.

אולם רבי שמעון בן יהודה טוען, שמותר להנות מבשר וחלב שהתבשלו, אמנם אסור לאכול בלבד! כלומר, כל מה שהתורה אסרה הוא בישול המביא לידי אכילה. ומהיכן ראייתו? מזה **שנאמר** (דברים פרק יד פסוק כא פרשת ראה): "לֹא תֹאכְלוּ כָּל־נְּבֵלָה לַגֵּר אֲשֶׁר־בִּשְׁעָרֶיךָ תִּתְּנֶנָּה וַאֲכָלָהּ אוֹ מָכֹר לְנָכְרִי כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תְבַשֵּׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אִמּוֹ". **ונאמר בהמשך** (שמות פ

רק כב פסוק ל פרשת משפטים): "וְאַנְשֵׁי־קֹדֶשׁ תִּהְיוּן לִי וּבָשָׂר בַּשָּׂדֶה טְרֵפָה לֹא תֹאכֵלוּ לַכֶּלֶב תַּשְׁלִכוּן אֹתוֹ". וכמו שהטריפה אסורה באכילה אמנם מותרת בהנאה, כך בישול בשר וחלב אסור באכילה מותר בכל הנאה. כי אצל בישול בשר וחלב נאמר, "עם קדוש אתה", ואצל לכלב תשליכון נאמר, "ואנשי קודש". כמו שכאן כך גם בבשר וחלב כך. ע"כ. ויוצא שיש מחלוקת מדוע בכלל התורה כתבה, "ג' פעמים" ענין זה. בכל אופן, חז"ל מבינים שאין סתם בתורה, ואם התורה כתבה ענין זה ג' פעמים, סברתם נוטה לדעת רבי ישמעאל.

"הוכחה חמישית – כי מצא בה ערות דבר"

בהמשך לקושיות הנחותות של העילג במאמר הקודם. כעת נמשיך ונעמוד על עוד אחת מקושיות הקראי (דקה 06:08 בסרטון) אשר כופר ביסודות הדת, ומקשה ומעליל על רבותינו הטהורים, שהפירוש שלהם מעוות את הפסוק המפורש בתורה. ובעצם רבי עקיבא, לשיטתו של העילג, עיקם את התורה ואת המצוה, והרס את כל התורה שקיבל משה רבינו. וכבר בתחילת הקושיא, תוכלו לשמוע כיצד הוא אומר, "דוגמא וקושיה מן התלמוד הבבלי". והעילג לא מבין, שיש הבדל בין משנה לבין התלמוד? העילג לא יודע שהמשנה היא הקבלה למשה מסיני על פי כללים שקיבלו איש מפי איש? האם אינו יודע העילג שהמשנה היתה קדומה לזמן התלמוד 300 שנה בערך? האם אינו יודע העילג, שהתלמוד בבלי והירושלמי הם רק ביאור על המשנה תוך הצגת קבלתם שקיבלו איש מפי איש?

ובעת נציג את קושייתו: נאמר בתורה (דברים פרק כד פסוק א פרשת כי תצא): "כִּי־יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וּבְעָלָהּ, וְהָיָה אִם־לֹא תִמְצָא־חֵן בְּעֵינָיו כִּי־מָצָא בָהּ עֶרְוַת דָּבָר, וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתֻת וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשִׁלְּחָהּ מִבֵּיתוֹ". **ואמרו במשנה** (משנה מסכת גיטין פרק ט משנה י): **"בית שמאי אומרים, לא יגרש אדם את אשתו, אלא אם כן מצא בה "דבר ערוה", שנאמר** (דברים כ"ד) **"כי מצא בה ערות דבר". ובית הלל אומרים, אפילו הקדיחה תבשילו, שנאמר** (דברים כ"ד) **"כי מצא בה ערות דבר", רבי עקיבא אומר, "אפילו מצא** [אשה] **אחרת נאה הימנה** [מגרש את אשתו]**, שנאמר** (שם) **"והיה אם לא תמצא חן בעיניו". ע"כ.**

ומקשה העילג ואומר, שהלל הזקן ורבי עקיבא עיקמו את התורה ופירשו פירוש נחות מאוד וזאת משום שנאמר במפורש בכתוב, "כי מצא בה ערות דבר", כלומר רק אם היא בגדה בו וכדומה מן מעשי הזנות, אז יכול הגבר לגרשה. ושואל העילג, מה בכלל הקשר בין "ערוה" לבין "הקדיחה תבשילו" לפירושו של הלל? וכל שכן לפירושו של רבי עקיבא שמעוות את התורה לשיטתו, כי רבי עקיבא אומר, שאם מצא אשה יותר נאה מאשתו יכול לגרש את אשתו. ומקשה העילג על רבי עקיבא ואומר, שמה שנאמר בכתוב, "והיה אם לא תמצא חן בעיניו", זה רק "כי" מצא בה מעשה של ערוה, כלומר שבגדה בו, אז זה נקרא חוסר מציאת חן. ולכן בשביל העילג, זו ראיה גדולה לכך שחז"ל לא רק שהם לא בעלי מסורת, אלא הם עיוותו את התורה שבכתב, ולא ידעו ולא יבינו את המילה "כי", כלומר שאי מציאת חן תבוא רק בעבור הבגידה של האשה. ע"כ קושית העילג.

וכעת נענה לנחות שמטיל דופי בחז"ל ולא נותן ליבו להתבונן לאמיתת דבריהם:

במשנה שהביא העילג ועליה פתח את זעמו, צריך לדעת, כי זו היא המשנה האחרונה במסכת "גיטין", לאחר תשעה פרקים שלימים שרבותינו דנו בכל עניני גירושין וכיוצא בהם. ולכן, כעת רואים בעלי המשנה והמסורת, רבי יהודה הנשיא וחבריו, לחתום ענינים אלו בדבר חשוב. והוא שאמרו (משנה מסכת גיטין פרק ט משנה י): **"בית שמאי אומרים לא יגרש אדם את אשתו, אלא אם כן מצא בה דבר ערוה שנאמר** (דברים כ"ד) **כי מצא בה ערות דבר ובית הלל**

אומרים אפילו הקדיחה תבשילו שנאמר (דברים כ"ד) "כי מצא בה ערות דבר". רבי עקיבא אומר, "אפילו מצא אחרת נאה הימנה", שנאמר (שם) "והיה אם לא תמצא חן בעיניו". ע"כ.

ופשוט לי שלא אמרו רבותינו ז"ל דבר זה, אלא על מנת לתקן הדרכים של האיש והאשה, ושכל אחד לא יקח את השני כ-מובן מאליו. וידע כל אחד מבני הזוג, שהתורה וחוקותיה נותנים כללים מסודרים, כיצד מתנהגים ומסדרים בית לתפארת. וכיצד על האשה להתרחק מכל ענין שקרוב למעשה זנות, מן הדיבור המיותר עם הגברים, ועד לחלילה לעניני צחוק המביאים לניאוף וכיוצא. וחלילה כאשר האשה החלה לעשות מעשים כעורים, על האיש לגרשה מכל וכל.

וכן מה שאמר רבי עקיבא, לפי עניות דעתי, הזהיר בכך את האשה בדרך מוסרית שתמיד תהיה מטופחת ויפה לבעלה ואפילו בשעת נדותה! ובזמניהם האיש היה נמצא מחוץ לבית ועובד לפרנסת אנשי ביתו, ואם חלילה תהיה לו אשה מוזנחת בביתו, ויראה אשה שהיא מטופחת יותר מאשתו, חשש רבי עקיבא שליבו יתפתה לזו שראה. ולכן רבי עקיבא, אף כי ידע לפי עניות דעתי שחכמים לא יקבלו את דבריו, הנה נתן פה דגש מאוד על טיפוח האשה וויפיה בעיני בעלה.

והנה לדעת בית שמאי, באה התורה ואמרה, שלא ינרש אדם את אשתו בעבור שום סיבה, אלא חלילה רק כאשר מצא בה דבר ערוה, כלומר שעשתה עבירה הקרובה ל-"זנות" וכל שכן אם זינתה שדבר זה אין צריך לומר. אמנם בית הלל, לא מסכימים לכך, וטוענים, שמכיון שנאמר בפסוק "ערות דבר", ולא סיים ואמר, "כי מצא בה ערוה" בלבד, אלא סיים ואמר, "ערות דבר", ומה פשר המילה, "דבר"? מלמד שאם האשה עושה כלפי בעלה דברים שאינם לרוחו, ואינו לסיפוקו, כגון זה שהקדיחה תבשילו, יכול הוא לגרשה. וכמובן "הקדיחה תבשילו" הוא רק דוגמה להבנת הדבר. ופשוט לכל משכיל שאם התבשיל של האשה נשרף וכיוצא, אין שום בעל שיגרש את אשתו בעבור כך. אלא "הקדיחה תבשילו", הכוונה, שמזלזלת בתבשילו, לא עושה רצונו, לא מקיימת משאלותיו וכן על זו הדרך.

והעילג הנחות העלים בכוונה, או שלא עיין בתלמוד בבלי מפורש שדן בכל זה, ולא הציגם לציבור כלל! כמו שאמרו (תלמוד בבלי מסכת גיטין דף צ עמוד א): "תניא, אמרו בית הלל לבית שמאי: והלא כבר נאמר [בכתוב] "דבר" [=וכיצד אתם מפרשים רק לענין מעשה של "ערוה"]? אמרו להם בית שמאי: והלא כבר נאמר, "ערות"! [=ענו בית שמאי ואמרו, שאם היה כפי שיטת בית הלל, היה לומר כי מצא בה "דבר" בלבד. ומכיון שנאמר, "ערות דבר", דיבר דווקא לדברים של "ערוה"]. אמרו להם ב"ה [וענו על קושייתם]: אם [היה] נאמר "ערות" ולא [היה] נאמר "דבר", הייתי אומר משום "ערוה" [ממש] תצא, משום דבר [אחר] לא תצא. לכך נאמר "דבר". [=להורות, שעל כל דבר הקשור לעניני ערוה והדומה לו, אפילו אין שם ערווה ממש, יכול הבעל לגרשה, כי דבר זה מאוס אצלו בתכלית המיאוס]. ואילו נאמר "דבר" [בלבד], ולא [היה] נאמר "ערות", הייתי אומר משום "דבר" תנשא לאחר, ומשום ערוה לא תנשא לאחר, לכך נאמר, "ערות". וב"ש האי "דבר" מאי עבדי ליה? נאמר כאן, "דבר", ונאמר להלן, "דבר", על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר, מה להלן בשני עדים, אף כאן בשני עדים. וב"ה?

מי כתיב "ערוה בדבר"? וב"ש? מי כתיב "או ערוה או דבר"? וב"ה? להכי כתיב, "ערות דבר", דמשמע הכי ומשמע הכי". ע"כ.

והנה לגבי סברתו של רבי עקיבא, נראה כי רבי עקיבא מבין את הפסוק באופן אחר, והוא שנאמר (דברים פרק כד פסוק א פרשת כי תצא): "כִּי־יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וּבְעָלָהּ, וְהָיָה אִם־לֹא תִמְצָא־חֵן בְּעֵינָיו כִּי־מָצָא בָהּ עֶרְוַת דָּבָר, וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתֻת וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשִׁלְּחָהּ מִבֵּיתוֹ". ודורש רבי עקיבא, שהתורה ירדה לסוף דעתו של האדם, שאם יהיה לאדם אשה שלא מטפחת את עצמה, ולא דואגת להיות יפה לבעלה, שחלילה לא יגנוב דעתה וילך עם אחרות, אלא יגרש אותה בלב שלם ולא יחיה עמה בסבל ויסורים.

ומה הנחות העילג לא הזכיר? שסברת רבי עקיבא, דחויה היא! כלומר חז"ל לא הסכימו עם דרשתו של רבי עקיבא, כי אע"פ שהתנא רבי עקיבא בא לומר דבר זה לטובת האשה כמו שכתבנו. בכל זאת חז"ל דחו דבר זה, מכיון שזה פתח ומקום להמון גירושין. כמו שכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת גיטין פרק ט משנה י): "בית שמאי נסמכין במילה, "ערוה". ובית הלל באמרו, "דבר". ודברי ר' עקיבה דחוים! [ומדוע]? לפי שאם מצא נאה ממנה, ישאנה עליה [וישאיר את אשתו הראשונה], ולא יגרש את זו בעוד שלא חטאה שום חטא, והיא מתאימה לדעותיו [אע"פ שלא מתאימה לו במראה החיצוני]. והלכה כבית הלל". ע"כ דברי רבינו.

והנה לפניכם כל הדיון על סברתו של רבי עקיבא וחכמתו בדבר. כי אמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת גיטין דף צ עמוד א): "ר"ע אומר: אפי' מצא אחרת. במאי קא מיפלגי? בדריש לקיש, דאמר ריש לקיש: [לשון] "כי" [במקרא] משמש ב-ד' לשונות: "אי" [=או], "דלמא" [=שמא], "אלא", "דהא" [=בגלל]. ב"ש סברי: [והיה אם לא תמצא חן בעיניו] כי מצא בה ערות דבר, "דהא" מצא בה ערות דבר [בעבור כך לא תמצא חן בעיניו]. ור"ע סבר: [שלשון] "כי" מצא בה ערות דבר, [אינו "דהא", כלומר אינו "בגלל". אלא לשון "כי" משמש כמו] "אי נמי" [=או ש]מצא בה ערות דבר". ע"כ.

ונמצא שמה שהעילג הנחות חשב שנעלם מעיני חז"ל, אם היה מעיין עוד קצת, היה רואה שבית שמאי סוברים כמוהו, והתלמוד דחה את סברתו של רבי עקיבא! וכל מה שהקשה הפוחז ואמר, "אבל כתוב "כי"" ושאר דברי עליגותו, הכל היה גלוי לעיניהם של חז"ל! ומעתה סרה הקושיא בזה על חז"ל. מה גם כפי שנראה מן הדברים, דבריהם של בית שמאי ובית הלל אינם בדיוק קבלה שקיבלו במסורת, אלא הוא סברתם בביאור הפסוקים על מנת להורות דין אמת ולנחות לכוונת התורה.

ושלא נדבר על פשט הפסוק, שלכאורה מן פשט הפסוק, מדבר על גבר שלקח אשה ובא אליה פעם ראשונה, ומיד לאחר הפעם הראשונה לא מצאה חן בעיניו מפני שגילה עליה כל מיני דברים של עבירה שהיתה עושה ומאס בה בעבור כך. אם כן סברתו של רבי עקיבא חזקה ביותר. וכמובן מה שכתבתי כאן באחרונה זה רק על דרך הלימוד וההשערה ולא שאני סובר בנחרצות שזה הפשט בפסוק, אלא שאני מנסה להתעמק יותר לכוונתו של רבי עקיבא בהבנת המקרא. ואשאל כעת את העילג, מדוע לא הצנת את הדיון הנפלא הזה והחכם של חז"ל

בדיון המשנה? מדוע אינך מציג כיצד חז"ל דוחים שיטות שאינם מתאימות לדעתם להלכה על פי התורה? הרי הינך מתפאר ויוצא כנגד רבותינו ועושה אותם כעילגים, בזמן שכל מה שאתה חשבת להקשות אחרי המון עיון מהובל, אצלם זה היה ברור ופשוט. ושלא נדבר על תוקף הגלות וחוסר יכולת כתיבה שהיתה בזמנם וכו'.

ומה יענה על הפסוק הזה (בראשית פרק ג פסוק ז פרשת בראשית): "וַתִּפָּקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם וַיֵּדְעוּ כִּי עֵירֻמִּם הֵם וַיִּתְפְּרוּ עֲלֵה תְאֵנָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם חֲגֹרֹת". מה שייך מילת, "כי" כאן? לפי שיטת העילג היה צריך להיות כתוב, "וידעו ש-ערומים הם". אלא לשון "כי" במקרא משמש ל-ארבע לשונות, וכן לשון "כי" הוא לשון משותף לפירושים שונים.

"הוכחה ששית – חז"ל שינו את התורה?"

הנה לאט לאט במהלך הסרטון העילג משמיץ עוד יותר את חז"ל, ואומר בפה מלא, שחז"ל שינו עיוותו והרסו את כוונת התורה (08:05 בסרטון האמור), וכעת לפי דעתו של העילג, הוא מביא ראיה חזקה ביותר שחז"ל שינו ממש את התורה ואת כוונת ה' יתברך למשה רבינו.

כי הנה נאמר (שמות פרק לד פסוק כז – כט פרשת כי תשא): "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כְּתָב־לְךָ אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי עַל־פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרַתִּי אִתְּךָ בְּרִית וְאֶת־יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי־שָׁם עִם־יְהוָה אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא שָׁתָה וַיִּכְתֹּב עַל־הַלֻּחֹת אֵת דִּבְרֵי הַבְּרִית עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים: וַיְהִי בְּרֶדֶת מֹשֶׁה מֵהַר סִינַי וּשְׁנֵי לֻחֹת הָעֵדֻת בְּיַד־מֹשֶׁה בְּרִדְתּוֹ מִן־הָהָר וּמֹשֶׁה לֹא־יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו בְּדַבְּרוֹ אִתּוֹ". והנה עיקר טענתו של העילג הוא על דרשת חז"ל, שאמרו רבותינו בתלמוד (בבלי מסכת גיטין דף ס עמוד ב): "דרש רבי יהודה בר נחמני מתורגמניה דרבי שמעון בן לקיש, כתיב: "כתוב לך את הדברים האלה". וכתיב: "כי [כי" כאן משמש "ש"]-ע"פ הדברים האלה [כרתי איתך ברית ואת ישראל]". הא כיצד [הברית]?, דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרן על פה. דברים ש[מסורים] בעל פה, אי אתה רשאי לאומרן בכתב. דבי רבי ישמעאל תנא: [יש לדייק ממילת] "אלה" – "אלה אתה כותב", ואי אתה כותב הלכות [=ביאור לתורה שבכתב]. א"ר יוחנן: לא כרת הקדוש ברוך הוא ברית עם ישראל, אלא בשביל דברים ש[מסר להם] בעל פה. שנאמר: "כי [ש]-"על פי הדברים" האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל". ע"כ.

ומה קושייתו של העילג על חז"ל ועל פירושם? שאמר הבורא יתברך למשה, "כתוב לך", וחז"ל סוברים ומפרשים ממילים "על פי הדברים האלה", שמדובר בתורה שבעל פה. וטוען העילג, שחז"ל מגוחכים, כי נאמר מפורש, "כתוב לך", ובאותו מאמר שאמר הבורא "לכתוב", חז"ל מפרשים שמדובר בתורה שבעל פה מיד לאחר מכן. ולכן לפי דעתו של הנחות, חז"ל כופרים בפסוקים מפורשים, משנים ומסדרים אותם כפי שהם רוצים. ומביא שם פירוש של ר' משה סופר על התורה, שמביא את דרשת חז"ל, ואומר שאכן צריך עיון על דרשתם, שהרי בתחילת הפסוק נאמר, "כתוב לך", ומה שהמשיך הפסוק, "כי על פי הדברים וכו'", הם לכאורה על אותם דברים שצווה מקודם לכן לכתוב, ואין מדובר כאן על תורה שבעל פה.

ובסופו של דבר ר' משה סופר מתרץ הענין לשיטתו. והנה הנחות העילג רצה להוכיח שאפילו ר' משה סופר מקשה על כך וטוען שמשהו אצל חז"ל לא בסדר". ע"כ קושית העילג.

והנה באמת שאיני מבין מה התקשה ר' משה סופר בענין, שהרי מפורש כתוב, "כי על פי", ומה בכלל שייכת כאן מילת, "פי" לפי שיטת המקשים? ולשון, "פי" כאשר מתייחסת לבני אדם, הכוונה לדיבור היוצא מן הזוית פה האדם ולא מכתיבתו! ולכן חז"ל מבינים בחכמתם, ועל פי מה שקיבלו את התורה שבעל פה דווקא במסורת ולא כתובה כולה, שאם כוונת ה' יתברך למשה היתה במאמר זה, "כי על פי הדברים האלה", על התורה שבכתב בלבד! לא היה צריך לומר אלא כך, "כי על הדברים האלה כרתי איתך ברית", כלומר על אותם דברים שאמרתי לך "כתוב לך". אמנם כאשר נאמר, "כי על פי", שהוא לשון "פה", הרי מוכרח הדבר שציוה הבורא את משה, להעביר לבני ישראל את החוקים, הפירושים, הביאורים, לתורה שבכתב, ודווקא עליהם הוא הברית! שאם יהיו עם ישראל "קראים" כמו העילג הנחות, יאבד אותם מכל וכל!

וכמובן דרשתם של חז"ל בתלמוד, היא בגדר דרשה, שבאה למצוא רמז וסיבה נכונה, מדוע הקב"ה אמר למשה וייעץ לו, שלא יכתוב תורה שבעל פה בולה. אולם אין זה איסור מן התורה מפורש, לכתוב תורה שבעל פה, שאם היה לזה איסור מן התורה מפורש, לא היה יכול רבי וחבריו לכתוב את המשנה, אלא דבר זה נרמז, וכל זה על מנת שלא לתת פרץ ביד כל אדם לכתוב ככל העולה על רוחו. ובדיוק מה שקורה בדורות האחרונים. ונתאר לעצמינו שביאורי התורה שבעל פה היו כתובים על ספר, כל אחד היה יכול לשנות ככל העולה על רוחו את ההלכות ואת הפירושים האמיתיים!

ולכן רבי יהודה הנשיא כאשר עשה את כל החשבונות הללו, וראה שמצב הדור ירוד מאוד, ובני אדם כבר מעקמים וסרים מן המסורת, אמר, "עת לעשות לה'", עדיף לכתוב תורה שבעל פה אמת לאמיתה כולה על הכתב, מאשר להשאיר את עם ישראל ללא מסורת אמיתית. ועשה חשבון רבי יהודה הנשיא, שגם אם יצא בעתיד ספר שחולק על המשנה כדוגמת החזיר המכשף הפגאני ה-"זוהר" הטמא שנותן דופי במשנה ובתלמוד, אין חשש מכך, כי החכמים האמיתיים והבודדים שבעם ישראל הדבקים במסורת ויודעים יסודות דת ישראל ומשה רבינו, הם ידעו להבדיל בין הטמא [המכשף הזוהרי מחבר האופל], לבין הטהורים [המשנה והתלמוד בעלי המסורת].

וכן מבואר מדברי רבינו הטהור (רמב"ם הקדמה לספר משנה תורה): "... רבינו הקדוש חיבר המשנה. ומימות משה רבינו ועד רבינו הקדוש לא חיברו חיבור שמלמדין אותו ברבים בתורה שבעל פה. אלא בכל דור ודור ראש בית דין או נביא שהיה באותו הדור כותב לעצמו זכרון השמועות ששמע מרבותיו והוא מלמד על פה ברבים. וכן כל אחד ואחד כותב לעצמו כפי כחו מביאור התורה ומהלכותיה כמו ששמע. ומדברים שנתחדשו בכל דור ודור בדינים שלא למדום מפי השמועה אלא במדה משלש עשרה מדות והסכימו עליהם בית דין הגדול". ומבואר היטב מדבריו של רבינו, שכל האיסור בענין הכתיבה, הוא ההפצה של הדברים

והעברתם לאחרים בכתב. אלא שבוודאי היו חכמים כותבים דברים ושמים זכרון לעצמם מן הדברים שבמסורת תורה שבעל פה, אלא שכאשר היו מעבירים את הדברים לאחרים, לא היו מעבירים אותם אלא על פה בלבד, עד שבא רבי יהודה הנשיא וכנזכר לעיל. ובכך סרה קושיית העילג הנחות.

"הוכחה שביעית –אשר תקראו אתם במועדם"

הנה בקושיא זו השביעית, אשר הקשה העילג (09:38 בסרטון האמור), הוא לא שם ליבו, כיצד הפיל הוא את עצמו מתוך קושייתו, וכל דבריו הבל וריק. וכן ראיתי שרבים לא ידעו כיצד באמת להפריך את קושייתו העילגת והנחותה. וכה קושייתו בתמצית: נאמר בתורה (ויקרא פרק כג פסוק א – ו פרשת אמור): "וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדָי: שֵׁשֶׁת יָמִים תֵּעָשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת שַׁבָּתוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ שַׁבָּת הִוא לַיהוָה בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם: אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם: בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעַרְבַּיִם פֶּסַח לַיהוָה: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חַג הַמַּצּוֹת לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת תֹּאכֵלוּ".

והנה העילג מקשה על רבי עקיבא, שרבי עקיבא דרש והסביר שאין כוונת התורה לומר, "אותם" בזמן אשר ה' קבע להם בזמנים קבועים, אלא אמר ה' יתברך, "אשר תקראו [דווקא] אתם במועדם", כלומר לפי רבי עקיבא ומסורת חז"ל, הדבר והציווי חוזר לבני אדם, ש-"אתם" – תקראו ותחליטו מתי מועדם על פי שקבעתי יום החג בתורה, וכל זה תעשו על פי קידוש החודש, שתמנו חמש עשרה יום מזמן שתקדשו את החודש ותעשו החג. ואומר העילג, שרבי עקיבא עשה מה שרצה עם פסוקים מפורשים, ושינה ככל העולה על רוחו את הכתוב מפורש ואת ניקודו! ולדעתו של העילג הנחות, זו היא טענה מכריעה אשר חותמת את הסיפור של חז"ל, ובעצם אומר הוא, שהם היו רשעים גמורים ופוליטקאים ששינו את הלוח של עם ישראל ואת המועדים, רק בגלל שהם רצו את הכסא ואת הכבוד. כפי שנראה בקושיא הבאה, כיצד הרהיב עוז זה הנחות הטיפש, לדבר נגד חז"ל.

וכעת נענה לקושייתו העילגת:

בתחילת הדיבור הנזכר, אמר ה' אל משה, דבר אל בני ישראל ותאמר אלהם, אלה הם המועדים והזמנים אשר אתם תקראו להם, "ימי קודש" ולא תעשו בהם מנהג חול. ואלו הם, "יום השביעי שבת שבתון הוא מקרא קודש". והודיע כי יום השבת אינו משתנה לעולם! לא על פי קידוש החודש, ולא על פי קביעה של אף אחד מן התנאים הבאים. אמנם לאחר מכן, לאחר שהסביר שכל ששה ימים, היום השביעי שיחול, הוא יום מקודש לה'. הנה לגבי שאר המועדים חוץ מן יום השבת, הקדים להם חזר ואמר במפורש, "אלא מועדי ה' מקראי קודש, אשר תקראו אתם במועדם". כלומר, אע"פ שאני אבאר לכם יום קבוע של חג הפסח, והוא חמש עשרה ימים מתחילת חודש "ניסן". הנה בכל זאת, חמש עשרה ימים אלו יחולו על פי

קביעתכם שהדבר מסור לידכם, כלומר שכאשר תראו בעיניכם מתי החודש מקודש רק אז תספרו חמש עשרה יום, ובערב תקדשו את היום! ובצהרי היום של יום הארבע עשרה תעשו קרבן פסח.

ולכן מה שטען העילג שכך הבין רבי עקיבא, טעות הוא! כי זו מסורת מסודרת איש מפי איש, שעם ישראל מקיימים את המועדים על פי קידוש החודש בלבד. כלומר שהקב"ה מסר למשה הנהגה אחרת לגבי חג הפסח ושאר המועדים, אע"פ שקבע יום להם, הנה בכל זאת אמר שיום זה יחול על פי קביעת חכמים שיקדשו את החודש, ויאמרו הם ויקבעו מתי חל ראש החודש.

והנה לפי שיטת העילג יש כאן שתי קושיות שלא ידע בוודאי לפרשם. א) מדוע חזר הבורא ואמר שוב, "אלא מועדי ה' וכו'"? והלא כבר אמר למעלה לפני דיבורו על יום השבת, "מועדי ה' אשר תקראו" וכו'. ב) מדוע הקדים וכפל את הענין של המועדים, בדיוק במקום שבא לדבר על מועד חג הפסח?

והמקשה העילג לא הבין שרבי עקיבא חידש ולימד דבר אחר. שמה שרבי עקיבא חידש, שאפילו קבעו אנוסין, שוגגין, ואפילו מזידין, בכל זאת הדבר לא מעלה ולא מוריד לגבי שמירת המועד, כי שמירת החגים של עם ישראל הוא על פי מה שקידשו את החודש, וזו היא המצוה וכך היא מתקיימת! וכמו שהוא יתברך ציוה לשמור החגים בזמן מסויים, כך ציוה לשמור את החג על פי מה שמקדשים חכמים את החודש, ואפילו טעו, כי זו המצוה!

והנה העילג הנחות שוב לא הציג את הדברים האמורים בתלמוד, אלא רק הציג את המשנה, ורצה להוכיח שרבי עקיבא שינה את התורה. ולא היא כלל וכלל! והנה לשון התלמוד (תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף כה עמוד א): "אמר לו [רבי יהושע], עקיבא, ראוי לו שיפול למטה שנים עשר חדש ואל יגזור עליו גזירה זו. אמר לו: רבי, תרשיני לומר לפניך דבר אחד שלמדתני. – אמר לו: אמור. – אמר לו: הרי הוא אומר "אתם", "אתם", "אתם", שלש פעמים, אתם – אפילו שוגגין, אתם – אפילו מזידין, אתם – אפילו מוטעין. בלשון הזה אמר לו: עקיבא, נחמתני, נחמתני". ע"כ.

כלומר, כלל לא מבואר שרבי עקיבא אומר או טוען שכתוב "אתם" ולא "אותם", אלא רבי עקיבא טענתו העיקרית היא, שבכל שלושת הפעמים שנכתבו לגבי מועדים "אותם", לא נכתבו אלא באות "ואו" חסרה, ונכתבו "אתם" – "אתם" – "אתם". ואלו הם הפסוקים (ויקרא פרק כג פסוק לג – לו פרשת אמור): "וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדָי ... אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם .... אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לְהַקְרִיב אִשֶּׁה לַיהוָה עֹלָה וּמִנְחָה זֶבַח וּנְסָכִים דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ". והנה טענתו של רבי עקיבא, היא שהבורא רמז בפסוקים אלו המורים על מקראי קודש, במילת "אתם", שהדברים יעשו ויקבעו על פי בני אדם, כאילו אמר, "ואתם תקדשו", "ואתם" אפילו אנוסים, ואתם אפילו שוגגין.

כאשר תקדשו החודש יהיה הוא מקודש, ותספרו חמש עשרה ימים ותקדשו את חג הפסח! וטענתו של רבי עקיבא נכונה! משום שנאמר 39 פעמים בתורה "אותם", באות "ואו", ולכן אם בכל מקום שדיבר על המועדים כתב "אתם" חסר אות "ואו", בוודאי שרמז על ענין זה גדול.

וכן פסק רבינו הטהור (רמב"ם הלכות קידוש החודש פרק ב הלכה י): "בית דין שקדשו את החדש בין שוגגין בין מוטעין בין אנוסים הרי זה מקודש וחייבין הכל לתקן המועדות על יום שקדשו בו, אף על פי שזה ידע שטעו, חייב לסמוך עליהם, שאין הדבר מסור אלא להם, ומי שצוה לשמור המועדות, הוא צוה לסמוך עליהם שנאמר אשר תקראו אותם וכו'". ע"כ.

כלומר, כאשר הבורא ציוה את משה רבינו לשמור את המועדות, אפילו ששמירת המועדות תהיה על ידי השערה לא נכונה, אין בזה עיוות או טעות, כי שמירת המועדות תלוי במה שעיניהם רואות. וכמו שהקב"ה ציוה להניח תפילין מן עלות השחר, כך הוא ציוה שהחגים יתקיימו על פי שמקדשים בני אדם. ושמירת המועדות עצמם תלויה בבני אדם, מה שאין כן יום השבת!

ובאשר למה שכתבתי שהעילג הפיל את עצמו בקושייתו. כעת אשאל את העילג, הרי ספר התורה נכתב בתורה ללא ניקוד! וכיצד הוא מעז העילג הנחות להשתמש בניקוד שקיבלו חז"ל? וכיצד הוא מעז להביא ממסורת תורה שבעל פה, נגד התורה שבעל פה?!

מאמר זה ראיתי לכתוב בעקבות שאלה ששאלוני.

שאלה לרב: שמעתי את טענותיו של אדם המוכר לציבור על אודות ענין התפילין. שאין שום חובה להניח תפילין ממש כדוגמת מה שיש לנו היום, וזו רק פרשנות של חז"ל. מה הרב אומר על כך?

"וקשרתם – וכתבתם"

נאמר בתורה (דברים פרק ו פסוק ד – ט פרשת ואתחנן): "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד: וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וְבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ".

הנה מפסוקים אלו למדים אנו, כי ה' יתברך מצוה בתורתו, לזכור את הדבר החשוב ביותר לכל אדם ואדם איש ואשה, ובפרט לעם ה' יתברך, והוא, שה' יתעלה שמו, אחד הוא! אינו מתחלק, אינו ממוספר בעצמותו, אינו חלוק לגורמים, ואינו פרצוף חלילה וחס, מתועבות ונאצות כאלה וכיוצא בהם.

ולאחר מכן אמר, שעל אמונה זו לגודל הניסיון אשר יבוא במשך חייו של האדם, מן המבלבלים שנזדהם מוחם ויכולים להסיטו מן דרך הישר, צריך הוא להיות חזק, ולאהוב את הבורא יתעלה שמו בכל לבבו, בכל נפשו, ובכל כספו. כלומר שיתן וימסור את כל חייו למען יחוד שמו יתברך. גם אם הדבר גובל במסירת חייו!

והמשיך ואמר, "והיו הדברים האלה", לא רק לזכרון כתוב בספר התורה בלבד, אלא יעשה האדם מעשה, ולעולם ישים זאת על ליבו כל ימי חייו, ויזכור זאת האמונה תמיד, על ידי שיקרא קריאת שמע וישנן זאת בליבו בכל עת. ולא רק שיעשה זאת לעצמו לבד, אלא ישנן לבניו, שה' יתברך אחד ושמו אחד, וכל הדברים ממנו יתברך בלבד. ועל ידי כן, כלומר, על ידי גידול ילדיו עם יסודות מוצקים מעין אלו, בוודאי שלעולם ילדיו, ידרשו תמיד את ה' ולא ישכחוהו.

והוסיף ה' יתברך ואמר, שיעשה אדם מעשה יותר מזה, ויקשור את הדברים הללו עצמם אשר עוסקים ביחוד הבורא, על ידו ממש, ולא רק על ידו, אלא גם על ראשו. וכל זה בכדי לדבק את עם ישראל באמונתו יתברך שלא ישכחוהו.

ולא זו בלבד שיקשרם על היד וישימם אותם על הראש לאות לזכרון. אלא הוסיף ה' יתברך ואמר, "וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך". כלומר לגודל חשיבות אמונת היחוד, ציוה ה' יתברך על האדם, שגם יכתוב הדברים על קלף וישימם בפתח ביתו, ובשערי כל עיר ועיר.

והנה ודאי כי מה שאמר, "וקשרתם לאות" אינה פעולה לדיבור, אלא במעשה. והראיה, ששני פסוקים קודם לכן, אמר, "והיו הדברים האלה ... על לבבך", שבזה הפסוק מדבר לענין הדיבור. ולאחר מכן מה שאמר, "וקשרתם לאות", ידבר על ענין מצוה בעשיה, שצריך לקשור ממש על ידו דבר, ולשים את אותו הדבר על ראשו.

וכן אמר (דברים פרק יא פסוק טז – כ פרשת עקב): "הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ".

והנה מכאן ראיה גדולה למה שכתבנו, שעיקר מצות הנחת תפילין, כתיבת מזוזה, קריאת פרשת שמע, הוא על מנת לזכור את יחוד ה' יתברך. ובכך בוודאי ימנע אדם מן העבודה זרה. ולכן נסמך הדיבור שאמר, "ושמתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם, וקשרתם אותם לאות על ידכם וכו'. וכל זה על מנת להרחיק את האדם מן העבודה זרה שדיבר בה קודם לכן.

ותרגם אונקלוס, "ותקטרינון לאת על ידך ויהון לתפלין בין עינך". ונראה מתרגומו, שעיקר פירוש המילה, "תפילין", חוזרת על הראש, כלומר על הנחת תפילין של ראש. ומתרגם "טטפת" – "תפלין".

וכתב האבן עזרא, "לטוטפות – אין למלה הזאת ריע במקרא. והמכחישים אמרו, שהוא מגזרת והטף אל דרום (יחז' כא, ב). וזה לא יתכן, כי שרש הטף (שם) – נטף, וזה חסר נו"ן וכפול הטי"ת. וכתבתם – גם אמרו, שהוא כמו קשרם. ואחר שקבלו אבותינו האמת, נעזוב אלה הבודים מליבם". עכ"ל.

ושני דברים יש לנו ללמוד מפירושו היקר:

א) המכחישים והקמים על תורת משה ומסורת חז"ל זה לא דבר חדש.

ב) אחר שקבלו אבותינו האמת, ופסקו שזו מצות התפילין היא מדור לדור, וזו תקנתה וזו מצות עשייתה בצורה שאנו עושים היום. עם הבנה ברורה זו, אנו עוזבים את הממציאים הבודים מליבם וקמים ביד רמה על חז"ל וחולקים עליהם בשכליהם המהובל.

"כל החולק על חז"ל מורידין אותו ולא מעלין"

וכמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ממרים פרק ג הלכה א – ב): "מי שאינו מודה בתורה שבעל פה אינו זקן ממרא האמור בתורה, אלא הרי זה בכלל האפיקורוסין ומיתתו בכל אדם.

מאחר שנתפרסם שהוא כופר בתורה שבעל פה, מורידין אותו ולא מעלין, והרי הוא כשאר כל האפיקורוסין, והאומרין אין תורה מן השמים והמוסרין והמומרין, שכל אלו אינם בכלל ישראל ואין צריך לא לעדים ולא התראה ולא דיינים, אלא כל ההורג אחד מהן עשה מצוה גדולה והסיר המכשול. ע"כ.

ושמא תחשוב בדעתך, שמי שהטעה אותו שכלו, יהיה הוא כתינוק שנשבה? על זה כותב רבינו (שם הלכה ג): "במה דברים אמורים באיש שכפר בתורה שבעל פה במחשבתו ובדברים שנראו לו, והלך אחר דעתו הקלה ואחר שרירות לבו וכופר בתורה שבעל פה תחילה כצדוק ובייתוס וכן כל התועים אחריו. אבל בני התועים האלה ובני בניהם שהדיחו אותם אבותם ונולדו בין הקראים וגדלו אותם על דעתם, הרי הוא כתינוק שנשבה ביניהם וגדלוהו ואינו זריז לאחוז בדרכי המצות שהרי הוא כאנוס ואף על פי ששמע אח"כ שהוא יהודי וראה היהודים ודתם, הרי הוא כאנוס שהרי גדלוהו על טעותם. כך אלו שאמרנו האוחזים בדרכי אבותם הקראים שטעו, לפיכך ראוי להחזירן בתשובה ולמשכם בדברי שלום עד שיחזרו לאיתן התורה". ע"כ.

והנלמד מכאן, שכל מי שלא קיבל דעה כפרנית מאבותיו בטעות וחוסר הבנה בסיסי במסורת, אלא הלך אחר שכלו וכפר בדברי חז"ל ובמעתיקי השמועה איש מפי איש. הרי הוא ממרה ואפיקורוס גמור!

"מלמד התלמידים – עיקר מצוות תפילין"

וראיתי שכיוונתי היטב לרבינו יעקב אנטולי החכם האיטלקי, במה שכתב בספר מלמד התלמידים (פרשת ואתחנן): " ... ואחר כן בא [מצוה], "וקשרתם", [מורה] על מצות [הנחת] תפילין ביד ובראש. לפי שהיד כלי לפעולת האדם, וצוה שיהא אות האמונה והמצות וזכר יציאת מצרים לפניו, כדי שיהיו כל מעשיו לשם שמים, וכן יושמו במקום ציץ על הראש, כי משמעות הטוטפות הוא ציץ, ובא על דרך רמז כמו שאמר החכם, "תתן לראשך לויית חן עטרת תפארת תמגנך", וזה כולו [בלומר, כל ענין מצות הנחת תפילין], כנגד [עבודה זרה, שנאמר בה], "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", הכולל המינות והזנות, והם כוללים האמונה והמעשים, ותפילין על ידיהם כנגד הלב [אחר מחשבת מינות כלפי הבורא], ושל ראש כנגד [שמירת] העינים.

והקבלה [למשה מסיני] בארה, שמלת טוטפות רומזת על ארבעה בתים, "טט בכתפי שתים, פת באפריקי שתים", ולפי קדושתם [וזכר ענינם, על מנת שלא יהיה קל בעיני האדם מצוה זו] הצריכו [ה' יתברך] לו גוף נקי וקדוש. ואחר זה בא וכתבתם על מצות מזוזה, כדי שיזכור האדם את ה' בצאתו ובבואו. והמזוזה היא שתי פרשיות בלבד, שמע והיה אם שמוע, לפי שבשתי פרשיות אלו בלבד באה מצות וכתבתם. והתפילין הם ד' פרשיות שתים הנזכרות, ועוד "קדש" – "והי' כי יביאך". [ואם תשאל מדוע?], לפי שבארבע פרשיות אלו באה המצוה בתורת שתהינה, על היד ובין העינים.

ואשר הוא האות עליו הוא הסיבה התכלית, והוא הסיבה החשובה משאר הסיבות, ואני רואה כמה אנשים מניחין תפילין וקובעין מזוזות, ולא יעלו על לבם מה שכתוב בם, כל שכן שאינם מרגישים בכונה הראשונה בם, ואין אלה אלא כמתעסקים המגלגלים חגורתם או אשר בידם שפעולתם הבל.

והראוי לכל משכיל, שיעשה המצוה בכל לבו, כדרך כל בעל מלאכת מחשבת, כי הבונה בית יכוין לבנותו כאשר ראוי לו וכאשר תשלם המלאכה יהגה בו והוא סוף המעשה שעליו היתה תחלת המחשבה. וכן המקיים מצות תפילין ומזוזה תחלה יש לו לדעת מה שכתוב בו ואחריו ידע ויתבונן כי הם לאות ולזכרון.

ראה גם ראה, כי כל המעשים שבאו במצות, באו [על מנת] להזכיר היחוד והאהבה והיראה, וללמד איש רעהו כפי מה שהוא. ונודע מתוך דברינו כי לפי שלא נירא ולא נאהב כראוי נעזבנו ושולחנו למקרים ובשובנו אל י"י תבא הגאולה בדרכי המופת אם יתמהמה חכה לו". עכת"ד.

"היסוד שמיני והתשיעי – הכל במסורה מסודרת עד משה רבינו"

ויש להעתיק כאן מה שכתבנו במאמר הקודם – על מנת שיהיה ברור היטב לקורא, שחז"ל לא ממציאים דברים מדעת עצמם חלילה, אלא הכל כולל הכל קיבלו חכמים במסורה איש מפי איש! וכתב רבינו הטהור הרמב"ם (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "והיסוד השביעי, נבואת משה רבינו. והוא, שנאמין שהוא אביהן של כל הנביאים שקדמו לפניו. ו[כל] הבאים אחריו הכל [כולל כולם], הם למטה ממנו במעלה, והוא בחיר ה' מכל המין האנושי, אשר השיג ממנו יתעלה, יותר ממה שהשיג [בעבר], וישיג [בעתיד] כל אדם שנמצא [עתה], ושימצא [לעתיד]. ושהוא [משה רבינו] עליו השלום, הגיע לתכלית הרוממות מעל האנושיות, עד שהשיג המעלה המלאכית, ונעשה במעלת המלאכים. לא נשאר לפניו שום מסך שלא קרעו, ולא עצר בעדו שום מעצור גופני, ולא נשאר בו שום דבר מן החסרון לא מעט ולא הרבה, והושבתו בו הכוחות הדמיוניים והחושים בכל השגותיו, ונתבהל כוחו המתעורר, ונשאר שכל בלבד, ועל ענין זה אמרו עליו שהוא מדבר עם ה' בלי אמצעות המלאכים". ע"כ.

והנלמד מדבריו של רבינו הטהור:

א) משה רבינו אביהן של כל הנביאים. כלומר, כל הנביאים לא שינו ולו מעט מתורתו אשר קיבל מאת ה' יתברך.

ב) כל הנביאים כולם, וכל בני האדם אשר באים אחריו, כולם למטה ממנו במעלת ההשגה והחכמה. הן בידיעת ה', והן בחכמה.

ג) לעולם ועד אין אחד שיכול להשיג מה שמשה רבינו השיג, ולא ימצא לעולם מי שישיג מה שמשה רבינו השיג. הן בידיעת ה', והן בחכמה. וכל החולק על זה הרי הוא מין ארור,

כמו שנראה בהמשך. וכתב רבינו הטהור (שם) "והיסוד השמיני הוא תורה מן השמים. והוא, שנאמין שכל התורה הזו הנמצאת בידינו היום הזה [בדגש על "היום הזה" – כוונת הרמב"ם הוא שחובה עלינו לדעת, שכל מה שכתב רבי יהודה הנשיא, וכל מה שכתבו וערכו רבינא ורב אשי, את התלמודים] היא התורה שניתנה למשה, ושהיא כולה מפי הגבורה, כלומר שהגיעה עליו כולה מאת ה', הגעה שקורים אותה על דרך ההשאלה, "דיבור". [ולא באמת שיש דיבור לפניו יתברך, כי דיבור הוא דבר גשמי. ולא יקרא "דיבור" אלא השגה בנבואה].

ואין יודע איכות אותה ההגעה [במלואה], אלא הוא [משה רבינו] עליו השלום, אשר הגיעה אליו. ושהוא במעלת לבלר [סופר], שקורין לפניו והוא כותב כולה, תאריכיה, וספוריה, ומצותיה, וכך נקרא "מחוקק". ואין הבדל בין ובני חם כוש ומצרים ופוט וכנען, ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד, או אנכי ה', ושמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, הכל [הוא] מפי הגבורה, והכל תורת ה' תמימה טהורה קדושה אמת.

ולא נעשה מנשה אצלם כופר ופוקר יותר מכל כופר אחר, אלא לפי שחשב שיש בתורה תוך [דבר טוב], וקליפה [דבר רע. כמו אלו המפחדים לעלות לקרות בתורה בפרשת הקללות, כאילו יש כח ביד קללות הכתובות בתורה, להרע להם על ידי קריאה חלילה וחס]. ו[חשב מנשה] שאלו התאריכים, והסיפורים, אין תועלת בהם [כמו שאר דברי תורה אחרים], ו[חשב בדעתו ש]משה מדעתו אמרם, וזהו ענין, "אין תורה מן השמים". אמרו [כוונתם], שהוא האומר, שכל התורה כולה מפי הקדוש ברוך הוא, חוץ מפסוק אחד שלא אמרו הקדוש ברוך הוא, אלא משה מפי עצמו [חלילה], וזה הוא, "כי דבר ה' בזה", יתעלה ה', ממה שאומרים הכופרים.

אלא [וודאי, כי] כל אות שבה, יש בה חכמות ונפלאות למי שהבינו ה', ולא תושג תכלית חכמתה, ארוכה מארץ מדה, ורחבה מני ים. ואין לאדם אלא להתפלל כמו דוד משיח אלהי יעקב שהתפלל, "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתיך". [ולא רק בחמשה חומשי תורה הדבר כן, אלא] וכן פירושה המקובל [תורה שבעל פה], גם הוא מפי הגבורה. וזה שאנו עושים היום צורת הסוכה, והלולב, והשופר, והציצית, והתפילים, וזולתם, היא עצמה הצורה שאמר ה' למשה ואמר לנו [ולא שהתחדשו דברים אלו מדעתו, או חלילה מדעת חז"ל, כי מי הוא זה ואיזה הוא אשר יוסיף במצוות או ינרע מהם?], והוא [משה רבינו] רק מוביל שליחות נאמן במה שהביא, והדיבור המורה על היסוד הזה השמיני, הוא אמרו, "בזאת תדעון כי ה' שלחני וכו' כי לא מלבי". ע"כ דבריו. והרי ששום דבר לא היה מדעתו של משה רבינו, אלא הכל הוא מפי ה' יתברך.

והנה ראוי לציין נקודות חשובות ולהדגיש:

א) מה שכתב רבינו, "שנאמין שכל התורה הזו הנמצאת בידינו היום הזה היא התורה שניתנה למשה, ושהיא כולה מפי הגבורה ... וכן פירושה המקובל [תורה שבעל פה], גם הוא מפי הגבורה. וזה שאנו עושים היום צורת הסוכה, והלולב, והשופר, והציצית, והתפילים, וזולתם, היא עצמה הצורה שאמר ה' למשה ואמר לנו".

כלומר, הרמב"ם מדגיש ומבהיר, שבזמנו, כלומר, עד רבינא ורב אשי, כל מה שקיבל משה רבינו בענין המצוות, פירוש המצוות, והוא תורה שבעל הפה, עשיית המצוות וכו'. הכל היה בידינו באותו הזמן. ורצונו לחזק ולומר, שבעלי המשנה והתלמודים, או אנשי כנסת הגדולה, לא פירשו מדעתם בפסוקי התורה, שצריך לעשות צורת סוכה כך וכך חלילה. ולא פירשו מדעתם שצריך לעשות תפילין בצורה כזו וכזו חלילה. ולא פירשו מדעתם וחידשו שצריך לנענע לולב וסדר עשיית ארבעת המינים כזה וכזה חלילה. כי שום דבר לא התחדש מדעתם חלילה, ולא הוסיפו דבר מעצמם במצווה. כי אם היו עושים כן, נמצא דבריהם לא עולים כפי המסורת! ומי הוא זה ואיזה הוא אשר ישנה דבר מן מסורת משה רבינו!

אלא, הכל הוא מפי משה רבינו מה שקיבל מאת ה' יתברך, והכל הועבר איש מפי איש עד אנשי כנסת הגדולה, והם העבירו הלאה, ורבי יהודה הנשיא כתב וחתם את המשנה עם חבריו. וכן עשו רבינא ורב אשי, שביארו את המשנה שהיא היא התורה שבעל פה. ולא חלקו על דין אחד מן המשנה חלילה, אלא ביארו הענין היטב כפי השגת ידם.

ויוצא שצורת התפילין שאמרו לנו חז"ל לעשות, הם הם צורת התפילין שה' יתברך ציוה על משה לעשות! והיו מניחים תפילין כל אותם השנים במדבר, ועד היום זוכים אנו להניח תפילין אלו.

"כל מי שאינו מניח תפילין – נכלל בכלל פושעי ישראל"

ואמרו בתלמוד (בבלי ראש השנה יז.): "פושעי ישראל בגופן מאי ניהו? אמר רב: קרקפתא דלא מנח תפילין". והרי לך שמי שאינו מניח תפילין הרי הוא בכלל פושעי ישראל. ואע"פ שיש לו חלק לעולם הבא, כל זה בלא הניח תפילין מחמת אונס או מחמת תאווה. אבל אם לא הניח תפילין מחמת כפירותו בעצם המצווה, הרי הוא חולק על תורת משה והרי הוא מין ואפיקורוס. כמו שכתב רבינו חננאל (רבינו חננאל מסכת ראש השנה דף יז עמוד א): "עון פושעי ישראל בגופן – והן שלא לבשו תפלין לעולם, בהן הקדוש ברוך הוא מטה כלפי חסד. אבל אם יש בכללם זה העון, לא סגיא להו מגיהנם, ועליהם נאמר והבאתי את השלישית באש וגו' ואם רב עונות ובכללם עון פושעי ישראל בגופן והן קרקפתא דלא מנח תפלין מעולם ואפילו פעם א' נידונים בגיהנם י"ב חודש. ואח"כ גופן כלה וגם נשמתן נשרפת ורוח מפזרתן תחת כפות רגלי הצדיקים שנא' ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם. אבל המינין והמומרין והאפיקורסין ושכפרו בתורה ובתה"מ ושפרשו מדרכי צבור ושנתנו חתיתם בארץ החיים והן הפרנסין שמטילין אימה יתירה על הצבור שלא לשם שמים ושחטאו והחטיאו את הרבים כגון ירבעם וחביריו וכו'". עכת"ד. הם וכיוצא בהם, אין להם חלק לעולם הבא.

ואמרו בתלמוד (בבלי ברכות ו.): "אמר רבי אבין בר רב אדא אמר רבי יצחק: מנין שהקדוש ברוך הוא מניח תפילין – שנאמר נשבע ה' בימינו ובזרוע עזו; בימינו – זו תורה, שנאמר: מימינו אש דת למו, ובזרוע עזו – אלו תפילין, שנאמר: ה' עז לעמו יתן. ומנין שהתפילין עוז הם לישראל – דכתיב: וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, ותניא, רבי

אליעזר הגדול אומר: אלו תפילין שבראש". ע"כ. ומה פירוש שהקב"ה מניח תפילין? אלא לשון "הנחה" הוא התמדה על הדבר, להורות שמחבב ה' יתברך כאשר בני אדם מניחין תפילין וזוכרים את יחודו יתברך. ע"כ במאמר קצר זה.

ורק אזכיר דבר אחד חשוב:

בספר שנקרא "זוהר" שיצא מתחת ידו של משה די ליאון ללא כל ספק, אשר אסף וקיבץ כתבים מאוחרים של דעות וסברות שאין להם קשר ליהדות הטהורה, וייחסם במזיד לרשב"י הטהור, מבואר בזה הספר הנזכר, שכל מי שמניח תפילין בחולו של מועד, הרי הוא כמי שמקציץ בנטיעות. והנה קשה! מכיון שידוע, כי רשב"י היה חי לפני זמן חיבור המשנה והיה רבו של רבי יהודה הנשיא מחבר המשנה ומעתיק השמועה ובעל הקבלה היחידה למשה מסיני.

הכיצד יעלה על הדעת, שאף חכם מחכמי ישראל, כולל רבי יהודה הנשיא בעצמו וחבריו, וכולל בעלי התלמוד שהניחו אף הם בעצמם תפילין בחול המועד, לא הזהירו מהעוון "החמור" של הנחת תפילין בחול המועד? וכן עשו אחריהם כל הגאונים שהניחו תפילין בחול המועד, וכן אחריהם הרמב"ם הרי"ף והרא"ש שהיו מניחים תפילין בחול המועד. ואף אחד מהם לא שמע על האיסור החמור של הנחת תפילין בחול המועד? ומפני מה עד לפני 750 שנה בדיוק, לא היה אחד שהזהיר מהעוון החמור והנורא הזה?

ונדגיש כי "קיצוץ בנטיעות" זו אמרה כבידה מאוד על העובר אותה. שכן נאמר על אלישע בן אבויה שהיה "מקצץ בנטיעות". (תלמוד בבלי חגיגה יד:) "אחר קיצץ בנטיעות". ופירושו שחשב בדעתו שיש כמה רשויות בשמים. וכי יעלה על הדעת שהמניח תפילין בחול המועד יעבור על איסור זה חלילה או הדומה לו?

אלא בוודאי שזו אחת מן הראיות שספר זוהר מעולם לא יצא תחת ידו של רשב"י הטהור. ויש עוד להרחיב בנושא התפילין ועל ספר זה שנקרא זוהר, ובקרוב הפתעות גדולות מחכות. ועוד חזון למועד.

ודעו קוראים נעימים כי זכינו ברוך ה' להניח תפילין בברכה בחול המועד פסח האחרון, ולהחזיר עטרה ליושנה כמצות הבורא ברוך הוא שמסר תורה ביד משה רבינו והעבירה במסורת עד רבינא ורב אשי לפני 1530 שנה בערך.

"חשיבות ומעלת בית ה' – בית המקדש – בית הבחירה – יחוד ה'"

הנה, ראיתי לנכון בעזרת האל יתברך הנותן ליעף כח, לברר וללבן את תקנות/גזירות חז"ל בעניינים הקשורים לחורבן בית המקדש, והדברים שהתקינו לעשות, על מנת שיזכרו עם ישראל את חורבן בית המקדש, וישכילו לשנות ולתקן מעשיהם הרעים, ועל ידי כך יחזרו בתשובה לאבינו שבשמים יתעלה שמו. ובכך גם אנו נתעורר ונשכיל לעשות תשובה, ולהתחנן לפני הבורא יתברך ולהפציר בתפילה, שנזכה לראות בבנין בית הבחירה בקרוב אמן.

והתעוררתי לכתוב בנושא זה, מכיון שיש לכאורה תמיהה וקושי, כיצד חז"ל, ומדוע, עשו גזירות ותקנות על חורבן בית המקדש, ואע"פ שנחרב בוודאי בעבור העוונות של עם ישראל, אמנם, חז"ל גזרו תקנות וגזירות עד שיבנה בית המקדש, ונמצא שתקנו תקנות מעין תקנת עולם עד שיבנה בית הבחירה בימינו אמן. ובמאמרים אלו אנו נשתדל להוכיח, כי גזירות חז"ל בענין זה הם מהותיות וחשובות מאוד, ועשו ותקנו כן, מפני חשיבות בית המקדש ומעלתו.

כלומר, אין שום ענין להקשות, מדוע כאן בענין זה, אנו מתנהגים במקצת מן הדברים כ-"אבלים"! מה שאין כן אצל מות תלמידי רבי עקיבא, או שאר מיתות משונות שהיו בעם ישראל לצערינו הרב, שמעולם לא תקנו חז"ל שום "תקנת", "מנהג" של "אבל" לדורות, בעבור מותם של קבוצת אנשים, וכל שכן שלא גזרו על ההבל החמור ביותר, והוא המנהג הרע והמר שלא להתחתן או לא להסתפר בימי ספירת העומר, שכן זה לא מנהג של "מקצת" דיני אבלות, אלא אבלות ממש! וכבר ביארתי ענינים אלו ואת אבלות השוטים בימי שמחת ספירת העומר כאן.

ומדוע אין זה קושי? מכיון שבית המקדש הוא ציווי תמידי שצריך לעשותו ולקיימו! כלומר, מחוייבים בית ישראל להקים בית מקודש, שנעשה שם עבודה לשמו יתברך, כמו שאבאר בהמשך. ולכן, כאשר אין בית המקדש כיום, ונחרב בעוונות, ראוי לכונן ולבכות עליו, מכיון שעלינו לזכור את שאנו צריכים לבנות ולעשות, ומה שנחרב הוא בעבור העוונות, ולכן יש טעם חזק מאוד לגזירת חז"ל, מכיון שהוא דבר שניתן להשיב, כלומר לבנות מחדש, ובהמשך ביארתי בשם רבינו, שבית המקדש לא נבנה אלא על ידי מלך מישראל, הנקרא מלך המשיח. ומכיון שכך, יש מקום חזק לגזירות חז"ל בענין זה, מכיון שכאשר חז"ל גזרו תקנות שנזכור את חורבן הבית, ומנעו מאתנו "הנאות", כגון שמיעת ניגונים וכיוצא, אז בני ישראל על ידי כן, יתעוררו לבקש המקדש שוב, ויזכרו את חורבנו, ויפילו תחינתם לפני הבורא. אמנם אם לא היו גוזרים תקנות אלו, כיצד היו בני אדם זוכרים את בנין הבית? כיצד היו נכנעים וחוזרים בתשובה?

מה שאין כן במות אנשים, ואפילו במות צדיקים שמתו בעוונם עצמם, אין שום טעם לעשות תקנה או לגזור מנהג מהובל בעבור מותם, וכל שכן כאשר מדובר בביטול נישואין של 51 יום!. ודי לנו באותם גזירות חכמים המרובות, שעשו בחכמתם, והודיעום לכלל ישראל על ידי בית הדין הגדול. ואפילו מראש חודש אב, שהם ימים שבהם אמרו חז"ל שממעטים בהם

בשמחה, אין איסור להתחתן בהם כלל! כל שכן ועל אחת כמה וכמה שאין איסור וחובה להתחתן בימי ספירת העומר! ובלא נדר אשתדל לכתוב על ההבל הנולד מנגד, "הילולה לצדיקים" והליכה אחר התוהו הנקרא – "קברי צדיקים", שגם זה הבל נורא ומר. ובלא נדר אשתדל לכתוב סדרת מאמרים על כך.

בית ה' – בית המקדש:

ובתחילת סדרת המאמרים הזו, יש לבאר את החשיבות, הנחיצות, והדגש הגדול שנתן הבורא יתעלה שמו לענין בית המקדש. ולאמיתו של דבר, בית זה שציוה הבורא לעשות, נקרא, "בית ה'". כמו שאמר ה' (שמות פרק כג פסוק יז – יט פרשת משפטים): "שָׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶל־פְּנֵי הָאָדֹן יְיָ: לֹא־תִזְבַּח עַל־חָמֵץ דַּם־זִבְחִי וְלֹא־יָלִין חֵלֶב־חַגִּי עַד־בֹּקֶר: רֵאשִׁית בִּכּוּרֵי אַדְמָתְךָ תָּבִיא בֵּית יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא־תְבַשֵּׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אִמּוֹ".

ומה שאמר, "תביא בית ה' וכו'". לא תחשוב אתה הקורא בדעתך, שיש מקום לבורא חלילה וחס, כי הוא מקומו של עולם, ולא העולם מקומו. וכל החושב שיש מקום לבורא, כלומר, שהוא יתברך יש לו ענינים כעין עניני הגופים, הרי הוא מין גמור. כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ז): "חמשה הן הנקראים מינים: האומר שאין שם אלוה ואין לעולם מנהיג, והאומר שיש שם מנהיג אבל הן שנים או יותר, והאומר שיש שם רבון אחד אבל שהוא גוף ובעל תמונה, וכן האומר שאינו לבדו הראשון וצור לכל, וכן העובד כוכב או מזל וזולתו כדי להיות מליץ בינו ובין רבון העולמים. כל אחד מחמשה אלו הוא מין". ע"כ. ולכן חלילה וחס לחשוב כי הבורא יתברך צריך, "בית", או צריך שיהיה לו מקום שבו הוא יהיה נמצא! שכל אלו המחשבות, מינות גמורה תחשב!

וכן כתב רבינו (סנהדרין י' א' – פירוש המשנה של רבינו הרמב"ם): "והיסוד השלישי, שלילת הגשמות ממנו. והוא, שזה האחד, אינו גוף ולא כח בגוף, ולא יארעוהו מאורעות הגופים כגון התנועה והמנוחה [=ואינו צריך לבית!], לא בעצם ולא במקרה. ולפיכך שללו ממנו עליהם השלום, החיבור, **והפירוד**. [=וזה להיפך ממה שעשה המכשף הזוהרי הטמא, מחבר ספר הפרו-נצרות זוהר, שעשה את ה' אלהינו עצמות נפרדת הצריכה לאיחוד על ידי בריותיו. ימחה שמם מן העולם].

ואמרו [חז"ל] לא ישיבה, ולא עמידה, לא עורף, ולא עפוי, כלומר, לא פירוד, והוא עורף, ולא חיבור, כי עפוי מן, "ועפו בכתף פלשתים", כלומר ידחפום בכתף להתחברם בהם, ואמר הנביא, "ואל מי תדמיון אל" וכו', "ואל מי תדמיוני ואשוה" וכו'.

ואלו היה [הבורא] גוף, כי אז היה דומה לגופות, וכל מה שבא בספרים מתאריו בתארי הגופות כגון ההליכה והעמידה והישיבה והדבור וכיוצא בזה, הם כולם דרך השאלה [=דרך הסברה], וכמו שאמרו, דברה תורה כלשון בני אדם. וכבר דברו בני אדם בענין זה הרבה, וזה היסוד השלישי הוא אשר מורה עליו מה שנאמר, "כי לא ראיתם כל תמונה", כלומר לא השגתם אותו בעל תמונה, לפי שהוא כמו שאמרנו, לא גוף ולא כח בגוף". ע"כ. ומבואר

יוצא, שלעולם אין הבורא צריך שיבנו לו בית, מכיון שאין לו דמות ולא דמות הגוף, ואין לו חלילה מאורע ממאורעות הגופים. וכל המעלה על ליבו ודעתו, וכל שכן האומר בפיו, שהבורא יתברך יש לו מאורע ממאורעות הגופים, הרי הוא יותר גרוע מעובד עבודה זרה.

וכמו שכתב רבינו במורה הנבוכים (חלק ראשון פרק לו): "... **ואתה דע, שכל זמן שתהא בדעתך** [=כל זמן שיעלו על ליבך מחשבות של] **גשמות** [כלפי הבורא יתברך, שתחשוב בדעתך שיש לו יד, רגל, רוח, מקום וכו', ואפילו במובנים ורבדים רוחניים], **או** [שתחשוב בדעתך כלפיו יתברך שיש לו] **מאורע ממאורעות הגוף** [=כל סוגי ההרגשים למיניהם, כולל ההנאות, השמחות, העצב, הכעס, וכל כיוצא בו, ואפילו יאמר האומר, שאין לו יתברך מאורע הדומה בדיוק למאורעות הגופים, אלא אצלו יתברך מדובר ברובדים דקים ורוחניים, כל זה מינות גמורה ואין לך חלק לעולם הבא, ובוודאי כן] **הנך מקנא, ומכעיס, וקודח אש חמה, ושונא ואויב וצר**, [והינך] **חמור מעובד עבודה זרה בהרבה**". ע"כ.

עוד נקודה חשובה שצריך לבאר בענין זה של בית המקדש, הוא שלא תעלה על דעתך, שהבורא צריך זבחים, חלילה וחס מלחשוב מחשבות הבל כאלו. מכיון שהוא יתברך אינו זקוק ואינו נצרך. כמו שכתב רבינו (סנהדרין י' א', פירוש המשנה): "**היסוד הראשון: מציאות הבורא ישתבח. והוא, לדעת שיש שם מצוי בשלימות אופני המציאות, והוא המצוי יתברך שמו, עילת ממציא מציאות כל הנמצאים, ובו על ידו קיום מציאותם, וממנו בכל עת נמשך להם הקיום שבזכותו הם חיים. ואילו נתאר סילוק מציאותו, נחשוב בדעתנו כי אז בטלה מציאות כל נמצא, ולא ישארו קיימים במציאות בלעדי מציאותו. ולהיפך, אילו נתאר סילוק כל הנמצאים זולתו וישאר הוא יחיד בעולמו, ודאי כי אז לא תבטל מציאותו יתעלה, ולא תחסר מאומה, כי הוא יתעלה בלתי אינו זקוק במציאותו לזולתו. וכל מה שזולתו מן השכלים כלומר המלאכים וגרמי הגלגלים ומה שלמטה מהן הכל זקוק במציאותו אליו. וזה יסוד הראשון הוא אשר מורה עליו דבור אנכי ה' וכו'". ע"כ.

ופשוט הדבר, שהוא יתברך שלם בתכלית השלימות, ואין הוא צריך לשום זבחים ועולות! אלא מטרת בית ה' הזה הנזכר וציוויו, והענין שנקרא, "בית ה'", הוא על עצם הכוונה והתכלית, כלומר, על מנת שעם ישראל יבואו למקום הזה, שבו ציוה עליהם הבורא, לעלות על נפשם ולרומם את שכלם, לזכור מי הוציא אותם ממצרים, ועשה להם הניסים הגדולים, והמופתים הפלאיים שלא נראו מעולם בשום מקום! ולכן קרא לבית המקדש, "בית ה'", ולא שיש לו יתברך בית, חלילה וחס מלחשוב מחשבת הבל כזה על בוראינו! אלא שזה המקום נקרא, "בית שבו מכירים תודה לה' אלהינו".

ולכן הדגיש ואמר, "אל פני האדון ה'". כלומר, מלך העולם – ה' יתברך, אחד יחיד ומיוחד! וכמו שתרגם אונקלוס, "תלת זמנין בשתא יתחזון כל דכורך, קדם רבון עלמא יי". ומתרגם אונקלוס את המילים, "פני האדון" – "לפני ריבון העולם". ובכך זוכה אונקלוס תמיד כדרכו, להרחיק ממחשבת הגשמה ודמות כלפיו יתעלה. והיה אונקלוס עליו השלום נאמן למסורת משה רבינו, ומאמין אמונה שלימה שהבורא יתברך אינו מתפעל, מתפעם, כועס, משתנה, עצב, שמח וכו' וכו' וכל כיוצא בזה כמו שביארנו.

ולכן, אונקלוס, על מנת להרחיק מן הגשמה, מתרגם, "ריש בכורי ארעך, תיתי לבית מקדשא דיי אלהך, לא תיכלון בשר בחלב". ע"כ. ומתרגם את המילים, "תביא בית ה' אלהיך" – "תביא לבית מקדש של ה' אלהיך".

ושוב אנו מוצאים את שכלו הישר ואת תרגומו הנפלא של ראש פרשני האמת, תרגום אונקלוס, שתרגם את כוונת התורה, והרחיק מן ההגשמה, שלא נעלה על דעתינו שיש לבורא יתברך בית חלילה וחס. ולכן קרא לבית ה', בית המקדש. כלומר, "בית המקודש של הבורא", ורצון הבורא יתעלה לומר, "בית המקודש לשמו יתברך", כלומר, לרומם את המחשבה ואת ההבנה, שכל העולם הזה שלו הוא, והוא מנהל העולם, והוא הוציאנו ממצרים מבית עבדים, ולו היכולת והחוזק וכן על זו הדרך. וכן חז"ל עליהם השלום, דרכם לכנות בית ה', בית המקדש, או בית הבחירה. וגם הם הרחיקו מן ההגשמה שיותר גרועה מן העבודה זרה בהחלט. וכמו שציוה להביא זבחים לבית המקדש, מנגד ציוה הבורא גם לכבד את בית המקדש, באומרו (דברים פרק כג פסוק יט פרשת כי תצא): "לֹא־תָבִיא אֶתְנַן זוֹנָה וּמְחִיר כֶּלֶב בֵּית יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְכָל־נֶדֶר כִּי תוֹעֲבַת יְיָ אֱלֹהֶיךָ גַּם־שְׁנֵיהֶם".

בית ה' – בית המקדש – מצוותו – חשיבותו – והחובה לבנותו:

כתב רבינו הטהור (ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה כ): "והמצוה העשרים, היא, שצונו לבנות בית עבודה [=לכבודו יתברך]. בו יהיה ההקרבה והבערת האש תמיד, ואליו [=לכבודו] יהיה ההליכה, והעליה לרגל, והקיבוץ [=התאספות אנשים] בכל שנה. כמו שיתבאר (מ"ע כז – ט לט מו נב – ד פג – ה ול"ת פט – צ קנו). והוא אמרו יתעלה (ר"פ תרומ') "ועשו לי מקדש".

ולשון ספרי (ראה יב י – יא וסנה' כ ב) שלוש מצות נצטוו ישראל בשעת כניסתן לארץ, למנות להם מלך (מ' קעג). ולבנות להם בית הבחירה. ולהכרית זרעו שלעמלק (מ' קפח).

הנה התבאר שבנין בית הבחירה [היא] מצוה בפני עצמה. [=ולא תלויה במצוות אחרות]. וכבר בארנו (ריש שרש יב) שזה הכלל הוא כולל חלקים ושהמנורה והשלחן והמזבח וזולתם כלם הם מחלקי המקדש והכל ייקרא מקדש. וכבר ייחד הציווי בכל חלק וחלק.

אמנם אמרו "במזבח" (ס"פ יתרו), "מזבח אדמה תעשה לי", שייחשב בכתוב הזה שהוא מצוה בפני עצמה חוץ ממצות מקדש, הענין בו כמו שאספר לך. אולם פשטיה דקרא הנה הוא מדבר בשעת היתר הבמות שהיה מותר לנו בזמן ההוא שנעשה מזבח אדמה בכל מקום ונקריב בו.

וכבר אמרו עליהם השלום, כי ענין זה, הוא שצוה לבנות מזבח, שיהיה [=זה המזבח] מחובר בארץ, ושלא יהיה נעתק [=יוצא ומתפרק] ומטלטל, כמו שהיה במדבר. והוא אמרם במכילתא דר' ישמעאל בפירוש זה הפסוק, כשתכנס לארץ עשה לי מזבח המחובר באדמה.

וכאשר היה הדבר כן, הנה זה הציווי נוהג לדורות והוא מחלקי המקדש, רוצה לומר שיבנה מזבח מאבנים בהכרח. ובמכילת' (ס"פ יתרו ור"פ אם כסף הוב' במ' מד וקצז) אמרו בפירוש אמרו

יתעלה (שם) "ואם מזבח אבנים תעשה לי", אמרו, רבי ישמעאל אומר, "כל אם ואם שבתורה רשות, חוץ משלושה, אחד מהם [=שחובה ואינו רשות, מה שאמר בתורה], "ואם מזבח אבנים". אמרו, "ואם מזבח אבנים", חובה אתה אומר, חובה או אינו אלא רשות, תלמוד לומר אבנים שלמות תבנה את מזבח י"י אלהיך. וכבר התבארו דיני מצוה זו בכללה, כלומר בנין המקדש ותבניתו, ובנין המזבח ודינו, במסכתא מחוברת לזה והיא מסכת מדות. וכן התבאר תבנית המנורה והשלחן ומזבח הזהב ומקומם בהיכל בגמר מנחות (כח – ט א, צו – ט ב) ויומא (לג ב)". ע"כ.

ומבואר מדבריו של רבינו, שמצות בנין בית הבחירה/בית המקדש, היא מצוה בפני עצמה, וחובה להעמיד בית שבו אנו עושים את עבודתינו כפי שציוה הבורא יתברך בתורתו, ואין מצוה זו תלויה בשום מצוה אחרת.

כיון שנבנה בית המקדש נאסרו כל המקומות בעולם בהקרבה:

וכן כתב רבינו (רמב"ם הלכות בית הבחירה פרק א הלכה א – ג): "מצות עשה לעשות בית ליי' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות, וחוגגין אליו שלש פעמים בשנה. שנאמר, "ועשו לי מקדש", וכבר נתפרש בתורה משכן שעשה משה רבינו, והיה לפי שעה, שנאמר, "כי לא באתם עד עתה" וגו'. כיון שנכנסו לארץ, העמידו המשכן בגלגל ארבע עשרה שנה שכבשו ושחלקו, ומשם באו לשילה ובנו שם בית של אבנים ופרשו יריעות המשכן עליו ולא היתה שם תקרה, ושס"ט שנה עמד משכן שילה וכשמת עלי, חרב, ובאו לנוב, ובנו שם מקדש, וכשמת שמואל חרב, ובאו לגבעון ובנו שם מקדש, ומגבעון באו לבית העולמים, וימי נוב וגבעון שבע וחמשים שנה.

כיון שנבנה המקדש בירושלים נאסרו כל המקומות כולן לבנות בהן בית ליי ולהקריב בהן קרבן, ואין שם בית לדורי הדורות אלא בירושלים בלבד ובהר המוריה שבה נאמר, "ויאמר דויד זה הוא בית יי' האלהים, וזה מזבח לעולה לישראל, ואומר זאת מנוחתי עדי עד". ע"כ.

המטרה של בית המקדש וכליו – על פי רבינו הטהור הרמב"ם:

כתב רבינו הטהור הרמב"ם בספרו הגדול מורה הנבוכים (חלק ג פרק מה): "המצות אשר כלל אותם הכלל העשירי, הם אשר ספרנום בהלכות בית הבחירה והלכות כלי המקדש והעובדים בו והלכות ביאת המקדש, וכבר הגדנו תועלת זה הכלל על דרך כלל.

וידוע, שעובדי עבודה זרה, היו מכוונים לבנות היכליהן ולהעמיד צלמיהם במקום הגבוה שימצא שם על ההרים הרמים. ולזה בחר אברהם אבינו עליו השלום [דווקא את] הר המוריה, בהיותו הגבוה שבהרים אשר שם. [=כלומר, מכיון שעובדי עבודה זרה היו רוצים לשבח את צלמיהם המאוסים, ועשו זאת על ידי השמת הצלמים במקום גבוה המורה על שליטה וחוזק. לכן, הסיבה שבחר אברהם אבינו דווקא הר גבוה יותר מכולם, לא מפני שבאשר יעבדו את הבורא הזה במקום גבוה כוחו יתחזק יותר חלילה. אלא רק מפני שרצה אברהם אבינו לבטל את דעותיהם המופסדות, כלומר, להורות שהאל יתברך הוא מרומם על הכל, בחר בהר הגבוה

מכולם], ופרסם שם ביחוד ה'. וייחד המערב, שקודש הקדשים במערב. והוא ענין אמרם "שכינה במערב". ובארו רבותינו ז"ל בגמרא יומא, שאברהם אבינו ייחד המערב, ר"ל "בית קודש הקודשים". וסבת זה אצלי [=רבינו מבאר שהסיבה שאברהם אבינו בחר דווקא בצד מערב שיהיה בו קודש הקודשים, לא מפני שיש מקום חלילה לה' יתברך במערב, ושהמקום במערב הוא יותר ראוי מצד אחר חלילה. אלא רבינו מסביר ואומר], שמפני שהיה הדעת מפורסם אז בעולם עבודת השמש ושהוא האלוה, אין ספק שבני אדם היו כולם פונים ל[השתחוות ל]-מזרח, מפני זה פנה אברהם אבינו למערב בהר המוריה, ר"ל במקדש, עד שישים אחוריו לשמש [על מנת לבטל מבני אדם, את מחשבת עובדי אלילים הנמאסת]. הלא תראה [את עם] ישראל, בעת כופרם [=כאשר כפרו בבורא בסכלותם], ושובם [=וכאשר חזרו ושבו בטפשותם] לדעות הקודמות הרעות ההם [של אמונות הצאבה, וכל האמונות שנלחם בהם אברהם אבינו], מה עשו? אחוריהם [הפנו] אל היכל ה' [יתברך], ופניהם קדמה [לצד מזרח], והם משתחוים קדמה לשמש. והבן זאת הפליאה. ... וידוע שהאנשים ההם [=עובדי עבודה זרה הנזכרים], היו בונים היכלות [=בתי מקדשות של עבודה זרה, היו בונים אותו] לכוכבים, והיו משימים בהיכל ההוא [=בבית המקדש של העבודה זרה, היו משימים] הצורה שהיו מסכימים לעובדה, ר"ל צורה מיוחסת לכוכב אחד או לגלגל אחד. ו[לכן] ציוונו אנחנו [=מפאת סיבה זו, ציוונו הוא יתעלה שמו] שנבנה היכל לשמו יתעלה, ונשים בו הארון שיש בו שני לוחות אבנים, שבהן [=כתוב] "אנכי", ו[כתוב], "לא יהיה לך". [=שהרי זה עיקר תכלית כל מטרת התורה, להרחיק מן העבודה זרה ומחשבות מינות כלפיו יתעלה].

וכבר נודע שפנת [=שענין] אמונת הנבואה, קודמת לאמונת התורה. ש[דבר פשוט הוא], אם אין נביא, אין תורה. והנביא לא תבואהו הנבואה רק [=אלא רק] באמצעות מלאך. [כמו שנאמר], "ויקרא מלאך ה'". "ויאמר לה מלאך ה'". וזה הרבה מלספור. עד שמשה רבינו, תחלת נבואתו היה במלאך, [כמו שנאמר], "וירא אליו מלאך ה' בלבת אש". הנה התבאר שאמונת מציאות המלאכים, קודמת לאמונת הנבואה. ואמונת הנבואה, קודמת לאמונת התורה.

וכאשר סכלו [=נהיו טפשים וסכלים] אנשי הצאב"ה [=בענין] מציאות ה' יתעלה, וחשבו שהנמצא הקדמון אשר לא ישיגוהו העדר כלל, הוא הגלגל וכוכביו [=חשבו שהבורא הוא השמש וכוכביו. כמו שחושבים מכשפי האופל הארורים בעניני הספירות, ומעלילים עלילות כלפי הבורא, ועשו אותו אלהים רבים ימחה שמם. כן אנשי הצאב"ה], ו[חשבו] שכוחות שופעות ממנו על הצלמים וקצת האילנות, רצוני לומר האשרות, חשבו שהצלמים והאילנות הם אשר ישימו דברי הנבואה בפי הנביאים וידברו עמם בחזון, ויודיעו אותם מה שיועיל ומה שיזיק. כמו שבארתי לך מדעתם בנביאי הבעל ובנביאי האשרה.

וכאשר התבאר האמת לחכמים, ונודע במופת שיש נמצא שאינו גוף, ולא כח בגוף [=אין לו התפעלות כמו הגופים, ולא הרגשים כמו הגופים], והוא האל האמיתי [=שברא העולם], ו[ולא רק שהוא האל האמיתי וברא העולם, אלא חכמים הבינו בדעתם] שהוא אחד [=אינו מתחלק שום חילוק בעולם, אחד יחיד ומיוחד הוא יתברך], ושיש ג"כ נמצאות אחרות [=מלאכים] נבדלות שאינם גופות, והוא ששפע עליהם טובו ואורו יתעלה, והם המלאכים כמו שבארנו, ואלו הנמצאות כולם הם זולת הגלגל וכוכביו, נודע [אז] באמת, שהמלאכים ההם הם אשר ישימו אמת בפי הנביאים, לא הצלמים והאשרות.

הנה התבאר במה שהקדמנוהו, שאמונת מציאות המלאכים, נמשך אחר אמונת מציאות השם, ובהן תתכן [=ומהם הבורא העביר] **הנבואה והתורה. ולחזוק** [=ובשביל לחזק] **אמונת זאת הפינה** [=שהבורא יתברך הוא בלבד מנהיג המלאכים, והם אלו שהעבירו התורה למשה רבינו על ידי מראה הנבואה, בשביל ולמען דבר זה], **צוה השם יתברך לעשות על הארון, צורת שני מלאכים, לקיים** [ענין] **מציאות המלאכים באמונת** [=בלב] **ההמון.** [ולא עשה דבר זה להורות שבני אדם צריכים למלאכים חלילה, אלא מפני שידיעת דבר זה הוא הכרחי להאמין בתורה אשר באה בנבואה ו]**-אשר הוא דעת אמתי שני, לאמונת מציאות השם. והוא התחלה לנבואה ולתורה, ומבטל עבודה זרה כמו שבארנו.** [=כלומר, רבינו מסביר כאן דבר נפלא, והוא, שענין הידיעה וההבנה בלב האדם, שהמלאכים הינם קיימים, והם שליחים על מנת לעשות רצונו יתברך, אשר אין להם בחירה בוודאי. ענין זה הוא סעיף גדול להאמין בבורא יתברך יתעלה שמו. כי כאשר יאמין האדם שהמלאכים קיימים, והם שלוחיו יתברך, והם רבים ולא אחד, הרי בהכרח כי הוא אחד והוא הבורא שלהם, והכל בפוף אליו בהחלט, ובסעיף זה, יאמין כי גם התורה אמת היא, כי אם המלאכים הם אמת, בוודאי כי הנבואה היא אמת, שאין הנבואה נראית לנביא, אלא על ידי מלאך, ובהכרח נביא אמת גם דבריו הם אמת, כי לא דיבר מפיו וליבו, אלא מאת ה' הניע אליו זאת על ידי המלאכים עושי דברו. כמו שאמר משה הנביא (במדבר פרק טז פסוק כח פרשת קרח): "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּזֹאת תֵּדְעוּן כִּי־יְיָ שְׁלָחַנִי לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל־הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה כִּי־לֹא מִלִּבִּי". ונמצא כי ידיעת מציאות המלאכים, כלומר, ידיעת המחשבה בלב האדם שקיימים מלאכים והם עושי רצון ה' יתעלה, הוא סעיף המרחיק מן העבודה זרה בהכרח, כי בידיעת דבר זה ידע האדם, שהאל יתברך הוא אחד, והוא הדיין, והוא השופט, והוא הדן דין אמת, וכולם כפופים אליו בלבד]. **ואילו היתה צורה אחת** [=על הארון], **רצוני לומר** [=אילו היתה] **צורת כרוב אחד** [=על הארון], **היה בו הטעאה** [=היה דבר זה מסוגל להטעות את לב הבריות] **גם כן,** [ומדוע? מפני] **שהיו חושבין שהיא צורת האל הנעבד, כמו שהיו עושים עובדי עבודה זרה.** [=ואז היה בו הטעיה לבריות, שהיו חושבים את האל יתברך גשמי בצד מה. ואם הינו גשמי בוודאי כי הוא מופסד, וזה בוודאי מחשבת סכלות ללא ספק]. **או שהמלאך הוא איש אחד גם כן. והיה מביא** [דבר זה, כלומר הטעיה זו, היתה מביאה] **לקצת** [אמונת מאמיני ה]**-שניות** [הסכלים. ופירוש אמונת השניות, הוא עצם המחשבה שיש כח לעוד ישות/מלאך להנהיג את זה העולם, ואפילו מעט מן המעט. ובהכרח אם חלילה יש שני לבורא בכוחו, או שקיבל מעט מכוחו של הבורא בצד מה, ויש ביכולתו להיטיב או להזיק אפילו במעט, הרי בהכרח שגם אותו צריך לעבוד בצד מה! וכל זה אינו בוודאי. וזו מחשבת הסכלות של מכשפי האופל המזידים הארורים מפי הגבורה, שמטרת כתיבת ספר הזוהר היתה על מנת להסית את עם ישראל לעבוד עבודה זרה ולחשוב מחשבת מינות כלפי הבורא יתברך]. **וכאשר עשה שני כרובים עם ביאור** [=כלומר, כאשר ציוה ה' לעשות שני כרובים, עם הטמעה והבהרה במה שאמר], **"ה' אלהינו ה' אחד"** [=ואחר שאמר ה' יתברך בתורתו והודיע דבר זה, כבר אין מקום לטעות בעניני יתברך, כי אחר שאמר, שהבורא הוא אחד יחיד], **יתבאר קיום הדעת במציאות המלאכים, ושהם רבים.** [=ואם הם רבים, בהכרח כי האחד היחיד ה' אלהינו הוא היוצר אותם, והם מונהגים ומנוהלים תחת הנהגתו יתברך]. **והיה הענין בטוח מתעות בהם בני אדם שיחשבו שהם אלוה. אחר שהשם אחד והוא ברא אלו הרבים.**

השמת מנורה בבית המקדש – הטעם:

ואחר כן הושמה מנורה לפניו, לכבוד ולתפארת לבית, כי הבית שדולק בו הנר תמיד הנסתר בפרוכת יש לו בנפש מעלה גדולה, וכבר ידעת חזוק התורה באמונת גדולת המקדש ויראתו, עד שיגיע לאדם מדת הענוה והחמלה ורכות הלבב כשיראהו, ואמר "מקדשי תיראו", וסמכו בשמירת שבת לחזק יראת המקדש, והצורך למזבח הקטורת ומזבח העולה וכליהם

מבואר. אבל השולחן והיות עליו הלחם תמיד, לא אדע בו סיבה, ואיני יודע לאיזה דבר איחס אותו עד היום.

לא תניף עליהם ברזל – האיסור לבנות מזבח מאבן גזית:

אבל האזהרה מהיות אבני המזבח גזית שלא יניף עליהם ברזל. [=כמו שאמר (שמות פרק כ פסוק כב פרשת יתרו): "וְאִם־מִזְבַּח אֲבָנִים תַּעֲשֶׂה־לִּי לֹא־תִבְנֶה אֶתְהֶן גָּזִית כִּי חַרְבְּךָ הֵנַפְתָּ עָלֶיהָ וַתְּחַלְלֶהָ"]. **כבר ידעת הסיבה שנתנו בו באמרם אינו דין שיונף המקצר על המאריך, וזה טוב על צד הדרשות כמו שזכרנו, והסבה בו מבוארת, וזה שעובדי עבודה זרה, היו בונים מזבחותיהם באבני גזית, והזהיר מהדמות בהם.** [=כלומר, רק את המזבח בלבד הזהיר ה' לא לבנות מאבני גזית. אמנם את בית הבחירה כולו, ניתן לבנות מאבני גזית. המושג גזית מתאר סוג מיוחד של אבני בניין – אבנים גזוזות, חתוכות ומסותתות היטב, מהשורש גזז (מצודות על מלכים א ה לא). אבנים אלו נחשבו מפוארות ומהודרות, ושימשו לבניית בנייני פאר. הבניין הראשון שמספר עליו שנבנה מאבני גזית היה בית המקדש שבנה שלמה המלך].

הטעם למזבח אדמה דווקא:

ו[ומה שציוה ה'] **שיהיה המזבח** [מחובר] **מאדמה,** [ציוה כן על מנת] **לברוח מהדמות בהם, אמר, "מזבח אדמה תעשה לי", ואם א"א עשותו מבלתי אבנים יהיו בצורתם הטבעית, לא יחצבו, כמו שהזהיר מאבן משכית, ומנטוע כל עץ אצל מזבח ה'. והכוונה כולה אחת, והוא שלא נעבוד ה', כדמות עבודתם החלוקות אשר היו עושין אותה לנעבדיהם.**

ציווי לכהנים לעשות מכנסים – והאיסור לעלות במדרגות:

ועל זה הענין הזהיר בכלל, ואמר, "איכה יעבדו הגוים האלה את אלהיהם ואעשה כן גם אני", רצה לומר, שלא יעשו כן לה', לסבה אשר אמר, "כי כל תועבת השם אשר שנא עשו לאלהיהם". וכבר ידעת פרסום עבודת פעור בזמנים ההם, אשר היתה בגלוי הערוה, מפני זה צוה הכהנים לעשות מכנסים לכסות בשר ערוה בעת העבודה, ושלא יעלה למזבח עם כל זה במעלות אשר לא תגלה ערותך עליו. ואמנם היות השמירה והסבוב סביב למקדש תמיד, הוא לכבד אותו ולפארו ושלא יהרסו הסכלים גם כן והטמאים אליו ולא בעת האנינות וכל מי שלא רחץ גופו כמו שיתבאר. ומכלל הדברים המביאים להגדיל המקדש ולפארו עד שיניע לנו יראה ממנו, שלא יבא אליו לא שכור ולא טמא ולא מי שלא רחץ ראשו רצוני לומר פרוע ראש וקרוע בגדים, ושכל עובד יקדש ידיו ורגליו, ולהגדיל הבית עוד הגדיל מעלת עובדיו ונבדלו הכהנים והלוים, וצוה להלביש הכהנים בגדים נאים ומלבושים יפים וטובים בגדי קדש לכבוד ולתפארת, ושלא ישמש בעבודה בעל מום וכו'". ע"כ דבריו של רבינו, עיין שם לעוד דברים שכתב בנושא.

בית המקדש לא ירד מן השמים – הזיה רעה וקשה:

הנה רבים נטמעו בהזיה קשה מאוד, ואף אנחנו הלכנו בצעירותינו במחשבה זו, לפני שנודע

לנו על ענין שקר הזוהר הטמא. והזיה קשה זו, היא עצם המחשבה בענין בית הבחירה, והוא שחושבים רוב בני ישראל, שבית המקדש פתאום ירד כולו בנוי מן השמים, ומעלים בדעתם, כי יש דמויות פורחות בשמים שבונים היכלות ומקדשות. וכל אלו המחשבות בליבות בני אדם, בשביל אנשי דתינו בעלי התלמוד והמשנה, כל זה מחשבת הבל הבלים וצחוק גדול.

ובנין בית הבחירה השלישי הוא "בית המקדש", צריך להבנות רק על ידי בני אדם כפי שעשו בבית ראשון. אלא שמשמע מתוך דברי רבינו, שרק כאשר תחזור המלכות, וימשח מלך, ותחזור מלכות בית דוד ליושנה על ידי אותה "משיחה", אז יהיה ניתן לבנות את בית המקדש. כלומר, אע"פ שלמדנו לעיל, שבנין בית הבחירה היא מצוה בפני עצמה, ואינה תלויה בשום דבר, אמנם הנראה מתוך דברי רבינו, כי רבינו סובר, שאע"פ שזו מצוה בפני עצמה, אינה יכולה להעשות ולהתקיים אלא על ידי "מלך", וחייב להיות מלך שנמלך במשיחה, ורק אז בונה המקדש ומקבץ נדחי עמו ישראל.

וכמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות מלכים פרק יא הלכה א): "המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה לממשלה הראשונה, ובונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל, וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם, מקריבין קרבנות, ועושין שמטין ויובלות ככל מצותה האמורה בתורה, וכל מי שאינו מאמין בו, או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו, שהרי התורה העידה עליו שנאמר ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך וגו' אם יהיה נדחך בקצה השמים וגו' והביאך ה'.

ואלו הדברים המפורשים בתורה, הם כוללים כל הדברים שנאמרו על ידי כל הנביאים, אף בפרשת בלעם נאמר ושם נבא בשני המשיחים, במשיח הראשון שהוא דוד שהושיע את ישראל מיד צריהם, ובמשיח האחרון שעומד מבניו שמושיע את ישראל מיד בני עשו, ושם הוא אומר אראנו ולא עתה זה דוד, אשורנו ולא קרוב זה מלך המשיח, דרך כוכב מיעקב זה דוד, וקם שבט מישראל זה מלך המשיח, ומחץ פאתי מואב זה דוד, וכן הוא אומר ויך את מואב וימדדם בחבל, וקרקר כל בני שת זה המלך המשיח שנאמר בו ומשלו מים עד ים, והיה אדום ירשה זה דוד, שנאמר ותהי אדום לדוד לעבדים וגו', והיה ירשה וגו' זה המלך המשיח שנאמר ועלו מושיעים בהר ציון וגו'". ע"כ.

ורבינו כותב עוד תנאי שאפשר לשער על אדם מסויים שהינו מלך המשיח, וכה דבריו (רמב"ם הלכות מלכים פרק יא הלכה ד): "ואם יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו, כפי תורה שבכתב ושבעל פה, ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדתה, וילחם מלחמות ה', הרי זה בחזקת שהוא משיח, אם עשה והצליח ונצח כל האומות שסביביו ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל הרי זה משיח בודאי. ואם לא הצליח עד כה או נהרג בידוע שאינו זה שהבטיחה עליו תורה, והרי הוא ככל מלכי בית דוד השלמים הכשרים שמתו. ולא העמידו הקדוש ברוך הוא אלא לנסות בו רבים שנאמר ומן המשכילים יכשלו לצרוף בהן ולברר וללבן עד עת קץ כי עוד למועד.

אף ישוע הנוצרי שדימה שיהיה משיח ונהרג בבית דין, כבר נתנבא בו דניאל שנאמר ובני פריצי עמך ינשאו להעמיד חזון ונכשלו. וכי יש מכשול גדול מזה. שכל הנביאים דברו שהמשיח גואל ישראל ומושיעם ומקבץ נדחיהם ומחזק מצותן. וזה גרם לאבד ישראל בחרב ולפזר שאריתם ולהשפילם ולהחליף התורה ולהטעות רוב העולם לעבוד אלוה מבלעדי ה'.

אבל מחשבות בורא עולם אין כח באדם להשיגם כי לא דרכינו דרכיו ולא מחשבותינו מחשבותיו. וכל הדברים האלו של ישוע הנצרי ושל זה הישמעאלי שעמד אחריו אינן אלא לישר דרך למלך המשיח ולתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד. שנאמר, "כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד". כיצד? כבר נתמלא העולם כולו מדברי המשיח ומדברי התורה ומדברי המצוות ופשטו דברים אלו באיים רחוקים ובעמים רבים ערלי לב, והם נושאים ונותנים בדברים אלו ובמצוות התורה, אלו אומרים, מצוות אלו אמת היו וכבר בטלו בזמן הזה, ולא היו נוהגות לדורות, ואלו אומרים דברים נסתרות יש בהם ואינן כפשוטן, וכבר בא משיח וגלה נסתריהם. וכשיעמוד המלך המשיח באמת, ויצליח וירום וינשא, מיד הם כולן חוזרין ויודעים ששקר נחלו אבותיהם, ושנביאיהם ואבותיהם הטעום". ע"כ.

עד כאן ביארנו, את החשיבות של בית המקדש, ענינו, קדושתו, וכן ביארנו המון יסודות בעניני יחוד ה' יתעלה והרחקת הנשמות ממנו.

"וכי בית המקדש השלישי ירד מן השמים"?

הנה ראיתי לנכון, לכתוב מאמר בנושא חשיבות "בנין" בית המקדש, והחובה הגמורה של עם ישראל לעשות ככל שביכולתם על מנת לגרום שיבנה בית המקדש, ויעמוד על תילו בעזרת ה' בימינו אמן. וראיתי לעשות זאת מפני העיוותים החמורים, ומחשבות התוהו שנפלו בהם עם ישראל לצערינו הרב, וזאת בעקבות השקפות נחותות מאוד, תוך עיוות פסוקים מפורשים, ועקירת מצוה מהתורה.

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם":

אמר ה' בתורה (שמות פרק כה פסוק א – ט פרשת תרומה): "וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ־לִי תְּרוּמָה מֵאֵת כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר יִדְּבֶנּוּ לִבּוֹ תִּקְחוּ אֶת־תְּרוּמָתִי: וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאִתָּם זָהָב וָכֶסֶף וּנְחֹשֶׁת: וּתְכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים: וְעֹרֹת אֵילִם מְאָדָּמִים וְעֹרֹת תְּחָשִׁים וַעֲצֵי שִׁטִּים: שֶׁמֶן לַמָּאֹר בְּשָׂמִים לְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים: אַבְנֵי־שֹׁהַם וְאַבְנֵי מִלֻּאִים לָאֵפֹד וְלַחֹשֶׁן: וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם: בְּכֹל אֲשֶׁר אֲנִי מַרְאֶה אוֹתְךָ אֶת תַּבְנִית הַמִּשְׁכָּן וְאֶת תַּבְנִית כָּל־כֵּלָיו וְכֵן תַּעֲשׂוּ". ע"כ.

והנה מציווי ה' יתעלה למשה רבינו, אנו למדים, כי בנין בית הבחירה הוא בית "המקדש", כלומר בית המקודש לעבוד בו את הבורא על מנת שנדע ונטמיע בדעתינו לעולם, כי הוא יחיד בעולמו וממנו הכל. והנה אנו רואים, כי הציווי הזה הוא ציווי הקורא לעשות פעולה על ידינו, כלומר, שאנו צריכים בידינו לבנות את בית המקדש בפועל. ואם היה רצונו יתברך "להורידו" מן השמים כפי שסוברים רוב הציבור היום שבית המקדש השלישי ירד מן השמים, מדוע ציוה הוא יתברך ואמר, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", ומדוע אמר, "וכן תעשו", לשון של עשיה על ידי בשר ודם? היה לו להוריד את המקדש הראשון מן השמים לפי שיטתם!

וכתב רבינו הטהור (ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה כ): "והמצוה העשרים היא שצונו לבנות בית עבודה. בו יהיה ההקרבה והבערת האש תמיד, ואליו יהיה ההליכה והעליה לרגל והקבוץ בכל שנה, כמו שיתבאר (מ"ע כז – ט לט מו נב – ד פג – ה ול"ת פט – צ קנו). **והוא אמרו יתעלה** (ר"פ תרומ') **ועשו לי מקדש. ולשון ספרי** (ראה יב י – יא וסנה' כ ב) **שלש מצות נצטוו ישראל בשעת כניסתן לארץ למנות להם מלך** (מ' קעג) **ולבנות להם בית הבחירה ולהכרית זרעו שלעמלק** (מ' קפח). הנה התבאר שבנין בית הבחירה מצוה בפני עצמה וכו'". ע"כ. **וכן כתב** (ספר המצוות לרמב"ם שורש יב): "ועשו לי מקדש שזה מצות עשה אחת (ע' כ) מכלל המצות והוא שיהיה לנו בית מוכן יבאו אליו ויחוגו ובו תהיה ההקרבה ובו יהיה הקבוץ במועדים". ע"כ.

והרי שאחת ממצוות עשה שעם ישראל חייב בהם הוא בנין בית הבחירה, ובנין בית הבחירה היא מצוה בפני עצמה, כלומר עצם הבניה ועשית המזבח מחובר לאדמה, כל זה בכלל מצות עשה הוא!

וכתב רבינו בספרו משנה תורה (רמב"ם הלכות בית הבחירה פרק א): "מצות עשה לעשות בית ליי' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות, וחוגגין אליו שלש פעמים בשנה, שנאמר, "ועשו לי מקדש", וכבר נתפרש בתורה משכן שעשה משה רבינו, והיה לפי שעה שנאמר כי לא באתם עד עתה וגו'". ע"כ. ומבואר לפי דבריו של רבינו, שמצות בנית בית הבחירה זו מצות עשה גמורה שאין לה הפסק! ומשהגיעו לארץ ובנו המקדש בירושלים, המקום היחיד שמותר לבנותו הוא רק בירושלים ובהר המוריה בלבד.

וכמו שכתב רבינו בהמשך (שם הלכה ג): "כיון שנבנה המקדש בירושלים נאסרו כל המקומות כולן לבנות בהן בית ליי' ולהקריב בהן קרבן, ואין שם בית לדורי הדורות אלא בירושלים בלבד ובהר המוריה, שבה נאמר, "ויאמר דויד זה הוא בית יי' האלהים וזה מזבח לעולה לישראל ואומר זאת מנוחתי עדי עד ... בנין שבנה שלמה כבר מפורש במלכים, וכן בנין העתיד להבנות, אף על פי שהוא כתוב ביחזקאל אינו מפורש ומבואר. ואנשי בית שני כשבנו בימי עזרא בנוהו כבנין שלמה, ומעין דברים המפורשים ביחזקאל". ע"כ. כלומר, כאשר רוצים לבנות את בית המקדש בימינו, בונים את המקדש והמידות המפורשים, כמו שעשו בימי עזרא הסופר, שאע"פ שנחרב לא התרשלו מלבנותו שוב, ובנו המקדש כפי שבנה אותו שלמה המלך, אלא שמה שמפורש ביחזקאל באופן ברור, עשו גם אותו. נמצא בית המקדש השני, הוא שילוב של בית המקדש הראשון עם הדברים המפורשים ביחזקאל בענין בית הבחירה.

והנה, מתוך שכתב רבינו כמה פרקים שלימים בענין בנית בית הבחירה, למדים אנו:

א) בית המקדש יבנה בידי בני אדם בלבד במהרה בימינו אמן!

ב) חובה ומצות עשה לבנות את בית המקדש, וכל דור שלא עושים ככל שביכולתם על מנת לגרום שיבנה בית המקדש, כאילו נחרב בימיו. וכעת מובן היטב מה שאמרו חז"ל (תלמוד ירושלמי מסכת יומא פרק א הלכה א): "אמרו כל דור שאינו נבנה בימיו מעלין עליו כאילו הוא החריבו". ע"כ. ואם בית המקדש עתיד לירד מן השמים, מפני אמרו, "שאינו נבנה"? ועוד אמרו, "כאילו הוא החריבו"? ועוד אמרו, "כל דור"! וידוע כי אדם רואה כמה דורות! נמצא כי בחיי חיותו של אדם נחשב לו ל- כמה חורבנות!

אלא היתה כוונתם ברורה, מכיון שמצוות עשה מן התורה לבנות ולקיים את בנין בית המקדש, וכל דור שהתרשל מכך, או שמפאת העוונות לא הצליחו לבנות את בית המקדש, וכל שכן אם לא היה להם הכוונה לכך, כלומר שלא כיוונו בכלל לבנותו, נחשב להם כאילו החריבו את בית המקדש! שכן ידוע, כל מי שיכל להוכיח נענש גם על עצם ביטול מצות התוכחה, שביטל מצות עשה, ונענש בנוסף לכך, שמקבל את עונשו של זה שיכל להוכיח. כמו שאמר (יחזקאל פרק ג פסוק יז – יח): "בֶּן־אָדָם צֹפֶה נְתַתִּיךָ לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְשָׁמַעְתָּ מִפִּי דָּבָר וְהִזְהַרְתָּ אוֹתָם מִמֶּנִּי: בְּאָמְרִי לָרָשָׁע מוֹת תָּמוּת וְלֹא הִזְהַרְתּוֹ וְלֹא דִבַּרְתָּ לְהַזְהִיר רָשָׁע מִדַּרְכּוֹ הָרְשָׁעָה לְחַיֹּתוֹ הוּא רָשָׁע בַּעֲוֹנוֹ יָמוּת וְדָמוֹ מִיָּדְךָ אֲבַקֵּשׁ".

ובכגון כך אמרו חז"ל, שכל דור שהתרשל מלבנות את בית הבחירה, כאילו הוא החריבו. נמצא שכל מי שהכניס השקפה שבית המקדש ירד מן השמים, הרי הוא גרם לחורבן בית המקדש! ולא רק לדורותיו, אלא לכל דורות זרע ישראל! ועד שעם ישראל לא יעקור מחשבות אלו מראשו, לא יזכה לא לגאולת הדעת, ולא לגאולת הגוף.

וכעת מובן עוד יותר, מדוע ענין זה מובא רק בתלמוד הירושלמי, ולא בתלמוד הבבלי. כי משעה שנבנה בית המקדש בירושלים, אסור לבנותו בשום מקום אחר. ומשעה שהיו בגלות בבל, התביעה עליהם לבנות את בית המקדש היא כבר לא חמורה כמו שהיו נמצאים בארץ ישראל. ולפיכך נאמר ענין זה דווקא על ידי רבי יוחנן האמורא כותב ועורך התלמוד ירושלמי, שהרי הם היו חיים בארץ ישראל, ובטח ניסו לעשות הכל על מנת להקים את בית המקדש שיעמוד על תילו, ולא יתכן שהיו מתבטלים מלבנותו, שהרי זו מצות עשה שאין לה ביטול. ולכן אמרו, כל שאינו נבנה בימיו, מעלה עליו ה' יתברך כאילו אותו הדור ממש החריבו!

ואם בנין בית המקדש היה עתיד לירד מן השמים כפי שנראה בספר הפרו-נוצרי הברית הזוהרית, שכך סובר הטמא, האם לשון הזו היתה שייכת להאמר על ידי חז"ל? ואם בנין בית המקדש היה תלוי דווקא במלך ממלכי ישראל, האם היה שייך מקום למאמר זה של חז"ל, אחר שכבר אין מלך בישראל? ואם בנין בית המקדש היה תלוי בנבואה, האם היה שייך מקום למאמר זה של חז"ל? שהרי בזמן התלמוד ירושלמי וקודם לכן, כבר נסתלקה נבואה מישראל! והרי דקדק היטב ותלמד, שבנין בית המקדש מצות עשה, ומשעה שבנו המקדש בירושלים, אסור לבנותו במקום אחר, וחייבים לעשות הכל על מנת להעמיד את בית הבחירה על תילו!

וכתב רבינו הטהור (שם הלכה יא): "ומצוה מן המובחר לחזק את הבנין ולהגביהו כפי כח הציבור שנאמר ולרומם את בית אלהינו, ומפארין אותו ומייפין כפי כחן אם יכולין לטוח אותו בזהב ולהגדיל במעשיו ה"ז מצוה. אין בונין את המקדש בלילה שנאמר וביום הקים את המשכן ביום מקימין לא בלילה, ועוסקין בבנין מעלות השחר עד צאת הכוכבים, והכל חייבין לבנות ולסעד בעצמן ובממונם אנשים ונשים כמקדש המדבר, ואין מבטלין תינוקות של בית רבן לבנין, ואין בנין בית המקדש דוחה יום טוב". ע"כ.

ומן ההלכה הזו עולה בפירוש, שמצות בנין בית המקדש היא לא רק על אנשים, אלא גם על נשים, בדיוק כמקדש המדבר! וכמו שכתב רבינו, שהכל חייבים לבנות את בית המקדש, ולסעד בעצמם ובממונם אנשים ונשים!!

וכיצד ניתן להעלות על לב שבית המקדש ירד באופן פלאי כולו בנוי מן השמים? כיצד ניתן לסבור דעות עקומות אלו? היכן כתובים ההבלים הללו במסורת של עם ישראל? האם דברים משובשים אלו מופיעים בחז"ל? האם מופיעים במשנה? ובכלל, מדוע ה' ציוה על ידי בני אדם לבנות את בית הבחירה, ולא הורידו לגמרי מן השמים? מה זה השטות הזו?

"בית המקדש ירד מן השמים? הזיה מוחלטת":

בין הפרשנים הבולטים שהחדיר השקפה נחותה זו לעמקי היהדות ובכך גרם בפירושו לעכב הגאולה וניתץ את יעודו של העם הנבחר, ובפירושו יש ביטול מצות עשה מן התורה, כלומר ביטול התורה! שהרי כל המבטל מצוה מן התורה, נחשב הוא למבטל את כל התורה כולה. ופרשן זה הוא לא אחר מ-רש"י, שכתב ופירש (מסכת סוכה דף מא עמוד א ד"ה אי נמי): "... דקיימא לן בשבועות (שם /טו, ב/) דאין בנין בית המקדש דוחה יום טוב, הני מילי – בנין הבנוי בידי אדם, אבל מקדש העתיד שאנו מצפין, [=שיהיה] בנוי ומשוכלל, הוא יגלה ויבא [כולו] משמים, שנאמר (שמות טו) "מקדש ה' כוננו ידיך". ע"כ. והנה מפירושו זה של רש"י, עולה בבירור מוחלט, כי רש"י הבין את הפסוק כפשוטו, ואף סבר הנמנעות, ובכך גרם בפירושו זה לתוספת גלותם של ישראל, שהרי לפי תפיסתו של רש"י, יש כאן ביטול מצוות עשה, כלומר, שלפי פירושו, איננו מצווים לעשות מעשים ולהביא את עצמינו לכדי עשיה ולבנות את בית המקדש! ואף הוא סובר ומעלה בדעתו, כי בנינים גשמיים יורדים מן השמים!!

וכי יש השקפה נחותה מזו? יש תפיסה רעה מזו? ולא רק שהשקפה זו היא נחותה, אלא השקפה זו מוחדרת ונכנסת למוחות ישראל! ואחריו גם נמשכו מי שנקראו בשם הראוי ה-"תוספות" (תוספות מסכת סוכה דף מא עמוד א ד"ה אי נמי): "אלא על כרחיך צריך לחלק כמו שפירש בקונטרס דהני מילי בנין הבנוי בידי אדם אבל מקדש העתיד בנוי ומשוכלל יגלה ויבא מן השמים שנא' מקדש ה' כוננו ידיך". וכבר אמר בתורה (דברים פרק יג פסוק א פרשת ראה): "אֵת כָּל־הַדָּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם אֹתוֹ תִשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת לֹא־תֹסֵף עָלָיו וְלֹא תִגְרַע מִמֶּנּוּ". ודי לחכם ברמז! אין צורך ב- "תוספות"!

"עיוות הכתוב":

והנה, הזייתם נשענת על הפסוק האמור בתורה (שמות פרק טו פסוק יז פרשת בשלח) ובו נאמר: "תְּבִאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר נַחֲלָתְךָ מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְיָ מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ יָדֶיךָ". ע"כ. ואיני מבין כיצד הפסוק הזה משרת את פירושם? הרי הפסוק הזה מדבר בזמן מוקדם, עוד לפני ששלמה המלך בנה את בית המקדש! כלומר, מלבד שמי שיפרש את הפסוק הזה כפשוטו, הרי בוודאי שהוא מחשיך את כל התורה כולה, כפי שכתב עליו רבינו הטהור הרמב"ם כאן. עוד חשוב לציין, שאם היה זה הפשט כפי פירושם, מדוע שלמה המלך בכלל בנה את בית המקדש, היה לו לחכות שירד בית המקדש מן השמים!

ועוד קשה! מדוע היהודים ששבו מבבל לירושלים אחרי גלות בבל – בהנהגת זרובבל בן שאלתיאל שהיה מזרע בית דוד ו-יהושע בן יהוצדק הכהן הגדול, בנו את בית המקדש השני? היה להם לחכות שירד מן השמים, שהרי נאמר, "מקדש אדני כוננו ידיך"!! וזה ודאי שאינו! והסביר רבי אברהם בן הרמב"ם, "מקדש ה' – ... רמז שתשוקתם [תהיה] אל ארץ ישראל, וחפצם [יהיה] בה, לא מפני טובה בעניני העולם הזה שהם אמצעיים, אלא מפני טובה הדתי [=הרוחני], אשר קוטבו [עיקרו] בית המקדש ועבודת ה' בו, כמו שתרגם אונקלוס, במאמר [=בקשתו

של משה להכנס לארץ], "אעברה נא וג' ההר הטוב הזה והלבנון", טורא טבא הדין, ובית מקדשא". [=כלומר, שעיקר בקשתו של משה רבינו הוא להגיע להתעלות רוחנית על ידי עבודת ה' בבית המקדש], ומה מתוק ונפלא מאמר החכמים ז"ל בדרש, שהמציאות כולה נאמר בבריאתה מאמר (כבתוב) "בדבר ה' שמים נעשו", וגם והמקדש נאמר בו, "כוננו ידיך" [=והיה מטרת ה' במאמר זה שאמר, "כוננו ידיך"] כדי להגדיל את ענינו [=שנחשוב את בנין בית המקדש כמו מעשה הבריאה]". ע"כ.

והרי לך קורא נעים, כי שימוש המילים, "מקדש ה' כוננו ידיך", הוא בסך הכל להורות, שברצונו יתברך יעשו את בית המקדש, ותהיה מעלתו גדולה בעיני הבריות, כמו בריאת מעשה בראשית. ולכן רמז ואמר, "כוננו ידיך", שתתגדל קדושת המקום של בית המקדש בעיני העם, ולא חלילה שיחשבו או יעלה על דעת בני אדם שבית המקדש ירד מן השמים!

"החובה לעשות ככל שביכולתינו לבנות בית הבחירה":

כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות מלכים פרק יא): "המלך המשיח [=הכוונה בדבריו, שאותו אדם שיהיה ניכר בעינינו שהוא משיח על ידי הצלחת בנין בית המקדש, הוא] עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה, לממשלה הראשונה. ו[וכיצד יהיה ניכר שהוא אכן המלך המשיח?], בונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל, וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם [=משמע שסנהדרין חוזרים לעמוד על עומדם רק לאחר בנית בית המקדש וקיבוץ נדחי ישראל!], מקריבין קרבנות, ועושין שמטין ויובלות ככל מצותה האמורה בתורה. וכל מי שאינו מאמין בו [שיקום ויבנה הוא בית המקדש], או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו, שהרי התורה העידה עליו שנאמר ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך וגו' אם יהיה נדחך בקצה השמים וגו' והביאך ה', ואלו הדברים המפורשים בתורה הם כוללים כל הדברים שנאמרו על ידי כל הנביאים.

אף בפרשת בלעם נאמר ושם נבא בשני המשיחים, במשיח הראשון שהוא דוד שהושיע את ישראל מיד צריהם, ובמשיח האחרון שעומד מבניו שמושיע את ישראל מיד בני עשו. ... ואל יעלה על דעתך שהמלך המשיח צריך לעשות אותות ומופתים, ומחדש דברים בעולם, או מחיה מתים וכיוצא בדברים אלו [=כמו שחושבים כמה הוזי הזיות בדורינו אנו, שכל מטורלל ש-"פועל" ישועות, המתקיימות בכוונה על ידי ה', על מנת לנסות את עם ישראל אם ילכו אחר נביאי שקר אלו, כבר חושבים אותו למשיח! וזה אינו! כי משיח אינו נמדד בכך! ולכן אל יעלה על דעתך הבל זה, ושלא תחשוב שהוא נמדד על ידי אותות ומופתים] אין הדבר כך! שהרי רבי עקיבא חכם גדול מחכמי משנה היה, והוא היה נושא כליו של בן כוזיבא המלך, והוא היה אומר עליו שהוא המלך המשיח, ודימה הוא וכל חכמי דורו שהוא המלך המשיח, עד שנהרג בעונות, כיון שנהרג נודע להם שאינו. [=כל שכן אם נפטר אדם ולא עשה מלחמות קודם לכן, שכל שנפטר אדם, כבר אינו יכול להיות משיח!]. ולא שאלו ממנו חכמים לא אות ולא מופת, ו[מדוע לא שאלו ממנו אות ומופת?, אלא] עיקר הדברים בכה הן, שהתורה הזאת חוקיה ומשפטיה לעולם ולעולמי עולמים, ואין מוסיפין עליהן ולא גורעין מהן, וכל המוסיף או גורע או שגלה פנים בתורה והוציא הדברים של מצוות מפשוטן [=כמו ספר הברית הזוהרית הפרו-נוצרית] הרי זה בודאי רשע ואפיקורוס. [בהמון מהדורות השמיטו ענין זה שכתב רבינו, כי המינים פוחדים שיהיה ניכר מינותם!].

... ואם יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו, כפי תורה שבכתב ושבעל פה [=שומר על מסורת ישראל], ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה [=כלומר, שמעמיד את התורה על עומדה, מלמד את העם השקפות נבונות, מחזק את התורה שבעל פה, ולא סוטה ממנה לא ימין ולא שמאל, ומחזק את עם ישראל להאמין בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה], וילחם מלחמות ה', הרי זה בחזקת שהוא משיח, אם עשה והצליח ונצח כל האומות שסביביו ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל הרי זה משיח בודאי. ואם לא הצליח עד כה או נהרג [=כל שכן אם נפטר מעצמו], בידוע שאינו זה שהבטיחה עליו תורה והרי הוא ככל מלכי בית דוד השלמים הכשרים שמתו. ולא העמידו הקדוש ברוך הוא אלא לנסות בו רבים שנאמר ומן המשכילים יכשלו לצרוף בהן ולברר וללבן עד עת קץ כי עוד למועד.

אף ישוע הנוצרי שדימה שיהיה משיח ונהרג בבית דין, כבר נתנבא בו דניאל שנאמר ובני פריצי עמך ינשאו להעמיד חזון ונכשלו. וכי יש מכשול גדול מזה. שכל הנביאים דברו שהמשיח גואל ישראל ומושיעם ומקבץ נדחיהם ומחזק מצותן. וזה גרם לאבד ישראל בחרב ולפזר שאריתם ולהשפילם ולהחליף התורה [=כמו ספר הברית הזוהרית הפרו-נוצרית] ולהטעות רוב העולם לעבוד אלוה מבלעדי ה'. [=קצר אפים, נוקבא, אריך אנפין וכו']. אבל מחשבות בורא עולם אין כח באדם להשיגם כי לא דרכינו דרכיו ולא מחשבותינו מחשבותיו. וכל הדברים האלו של ישוע הנצרי ושל זה הישמעאלי שעמד אחריו [=ושל הברית הזוהרית החדשה], אינן אלא לישר דרך למלך המשיח ולתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, שנאמר, "כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד". כיצד? כבר נתמלא העולם כולו מדברי המשיח ומדברי התורה ומדברי המצוות, ופשטו דברים אלו באיים רחוקים ובעמים רבים ערלי לב והם נושאים ונותנים בדברים אלו, ובמצוות התורה, אלו אומרים מצוות אלו אמת היו וכבר בטלו בזמן הזה, ולא היו נוהגות לדורות.

ואלו אומרים דברים נסתרות יש בהם ואינן כפשוטן וכבר בא משיח וגלה נסתריהם. וכשיעמוד המלך המשיח באמת ויצליח וירום וינשא מיד הם כולן חוזרין ויודעים ששקר נחלו אבותיהם ושנביאיהם ואבותיהם הטעום". ע"כ.

ומוכח מכל מה שכתבנו כמה דברים:

א) יעודו של עם ישראל והמטרה הסופית שלו, הוא לבנות את בית המקדש ולקבץ את כל נדחי ישראל לארץ ישראל, ועל מנת להגיע לזה, צריך לעלות את המודעות הזו, ולפרסמה בכל רחבי הארץ והעולם, וצריכים ללחום את מלחמתה של תורה, כלומר להלחם בעבודה זרה ומשמשיה, להלחם ולכתוב מאמרים בראיות גמורות נגד מי שנחשבו לגדולי ישראל, ואין בהם מן השלימות, אלא היו מינים שהוליכו את עמינו אחר התוהו, האלילות, וספרי המינות של הברית החדשה הזוהרית. ולכן חלק ממלחמה זו הוא לעקור את המחשבה שספר שולחן ערוך הוא נתיב ההלכה! אלא חייב ללמד ושידעו שספר זה הוליך את עמינו הטהור במשך 500 שנה אחר ההבל ויהבלו! וחובה עלינו להחזיר עטרה ליושנה, ללכת אחר מי שדבק בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה הם חז"ל הטהורים, וכל אותם הדברים שנכתבו

במשנה, בחוקיה ומשפטיה, שהם עיקר מסורת תורה שבעל פה, ושתי התלמודים הטהורים שביארו את דברי רבי הטהור!

ב) בית המקדש לא ירד מן השמים בשום אופן, בית המקדש יבנה ביד בני אדם בהנהגת אדם שהוא בחזקת משיח, ואם יצליח ה' בידו, יוכח שהוא משיח צדקנו.

"הזיות הברית החדשה הזוהרית האפילה":

והנה כעת נראה את הזיותיו של מחבר הברית החדשה הזוהרית הטמאה (פירוש הסולם לזוהר – במדבר פרשת פנחס מאמר בערב היא באה ובבקר היא שבה אות קמא)**: "... מאין לנו זה, מ-צדיק העולם, שהוא** [="צדיק העולם", כלומר לפי העילג, אדם שנחשב צדיק, הוא משמש כאן בעולם הזה בתור] **יסוד** [=המשמש להתפעלות הברית של אלהים] **קצר אפים, שנתן** [=אלהים קצר אפים] **למלכות** [=לאלהים נוקבא אשתו] **רשות לשרות** [להיות נמצאת] **תוך הצדיקים בעולם הזה** [=וכוונתו של הטמא הארור, הוא, שאלהים קצר אפים, כלי זיווגו אינו בשליטתו כל עיקר, כי הצדיק מבשר ודם, הוא זה שמניע ומפעיל את יסוד הברית של אלהים קצר אפים, ונמצא שאלהים נוקבא המלכות, זיווגה תלוי באופן עקוף בצדיקים מבשר ודם, ומסביר הטומאה הנגעלת], ו[היא] **יושבת עמהם** [=עם הצדיקי עולם, אשתו של הבורא יושבת עם הצדיקים] **ככלה בתכשיטיה, וצדיק העולם רואה** [=את ישיבתה], **ושמח בזה. אבל** [לא לגמרי נמצאת עמהם, אלא מעט, כי] **בין זרועות בעלה** [=של אלהים קצר אפים היא] **שוכבת, שהוא סוף קו ימין וקו שמאל, שהוא חסד וגבורה של** [אלהים] **קצר אפים, וחוזרת משם,** [מאותו הקו ימין וקו שמאל, חוזרת לשכב ולהתקשט שם] **להיות עם הצדיקים, ואח"כ** [=אחרי שהתקשטה] **חוזרת לבעלה [אלהים קצר אפים! נמצא לפי דברי הטומאה הזו, שהצדיקים מחממים את אלהים נוקבא, ועל ידי שהיא שרויה בתוכם והם עושים בה מעשים, רק לאחר מכן יכולה לחזור לבעלה ולהיות בזרועותיו ולשמש עמו כמובן! אתם שומעים את החירוף?!! הצדיקים עוזרים לבורא יתעלה שמו לשמש, ולא רק שהם עוזרים לו, הם אף מקשטים את אשתו ומחממים אותה לתשמיש, כי הם היסוד של הברית של הבורא. ימחה שמם של מכשפי האופל הארורים**

ממשיך הטמא ומסביר שעל זה] נאמר, "בערב היא באה ובבוקר היא שבה". [=הפסוק הזה מדבר על אסתר המלכה! מה הקשר לאלהים קצר אפים בכלל?]**, בערב היא באה אל בעלה** [=אלהים קצר אפים]**. דהיינו בחצות לילה, שאז היא זווג השמאל, ובבוקר, שהיא מלאה בחסדים מזווג הימין, היא שבה** [=אשתו של הבורא נוקבא, שבה להתקשט ולהיות] **אל צדיקי העולם.** ו[כמובן, לא תעלה על דעתך שהיא עושה שלא ברשות בעלה, אלא מסביר הטמא שהיא מתקשטת ונמצאת עם הצדיקים] **הכל הוא ברשות בעלה** [אלהים] **קצר אפים.** [ואיני מבין את ענין הרשות לבעלה, ממה הטמא מפחד? האם הוא מפחד שנאמר שנוקבא הלכה לשכב עם הצדיקים שלא ברשות בעלה? מה זה השטות הזו? הרי לכאורה, אשת איש ששכבה עם גבר אחר, אפילו היה זה ברשות בעלה, וכי תהיה מותרת על בעלה? מה זה ההבלים הללו שהטמא הפרו-נוצרי הזה ממציא? בכל אופן הטמא מעליל, שמכיון שנתן אלהים קצר אפים רשות לאלהים נוקבא להיות עם צדיקי העולם בהרמוניה וזיווג, לא תחשוב שהוא אלהים קצר אפים מקפיד על כך שהצדיקים נמצאים עמה. ובעת אנו מבינים יותר מה שמבואר בספרי החסידות (צוואות ריב"ש סימן סח): "התפלה הוא זיווג עם השכינה וכמו שבתחלת הזיווג ניענוע כן צריך לנענע עצמו בתפלה בתחלה. ואח"כ יכול לעמוד כך בלי ניענוע ויהי' דבוק להשכינה בדביקות גדול. ומכח מה שמנענע עצמו יכול לבא להתעוררות גדול שיחשוב

למה אני מתנענע את עצמי כי מסתמא השכינה בודאי עומדת לנגדי. ומכח זה יבא להתלהבות גדול". ע"כ. אחרי מילים אלו לא נשאר אלא לקבל זעזוע ובחילה עצומה על גודל האסון שנפל על עמינו הטהור. ממשיך הטמא ואומר] **... ומשה אמר כך, "הנני נותן לו את בריתי"**, [ומה הבוונה את בריתי? כלומר, כאשר פנחס קיבל את הכהונה מאת הבורא, הטמא מעליל, שהבורא בנוסף לכהונה, נתן לו את בריתו, כלומר את איבר מינו, שהרי כבר למדנו שהצדיקים הם יסוד, כלומר הברית של אלהים קצר אפים] **שהוא סוף המלכות. כמו שהצדיק שלמעלה נותן, אף אני, הנני נותן מתנה על מנת להחזיר המתנה. כלומר, כמו שצדיק שלמעלה נותן על מנת להחזיר, דהיינו בערב היא באה ובבקר היא שבה כנ"ל, אף משה כן. ומשום ברית הזה הרויח כהונה עליונה, שה"ס חסד, ואם לא היתה עמו המלכות, לא היה נקשר פנחס במדרגת כהונה עליונה.** [=כלומר, טעם שזכה פנחס בכהונה עליונה, הוא רק משום שאשתו של הבורא אלהים נוקבא היתה עמו ונקשרה עמו, רק בגלל זה זכה פנחס בכהונה עליונה], **כי הברית היא בחינת המלכות כשהיא דבקה תמיד בימין העליון. שהוא חסד דז"א, וימין העליון הזה עתיד לבנות את בית המקדש, שהיא ברית, דהיינו המלכות.**

[ממשיך הטמא ואומר] **אמר רבי אבא, נזכרתי דבר אחד ששמעתי ממאור הקדוש, רבי שמעון, ששמע משמו של רבי אליעזר. יום אחד בא חכם אחד גוי, אמר לו זקן זקן, ג' שאלות אני רוצה לשאול ממך. אחת: שאתם אומרים שיהיה נבנה לכם בית מקדש אחר. והרי אין לבנות אלא ב' פעמים, בית ראשון ובית שני כתוב, ובית שלישי לא תמצא בתורה?** [=שימו לב כיצד הוא מספר סיפור, ובתוך הסיפור מעלה טענה לא נבונה, שהרי אחר חורבן בית המקדש השני, ניסו שוב לבנות את בית המקדש השלישי ולא צלח בידם] **ומה שהיה בשבילכם לבנות כבר נבנה. ולעולם אין בו יותר** [=מה? מי אמר?] **כי שני בתי ישראל קרא אותם הכתוב, וכתוב על בית שני, גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון ... כשיצאו ישראל ממצרים, רצה הקדוש ברוך הוא לעשות אותם בארץ, כמלאכים הקדושים למעלה, ורצה לבנות להם בית קדוש, ולהורידו משמי השמים, ולנטוע את ישראל בארץ נטע קדוש, כעין הצורה שלמעלה.** [=כלומר יש צורות למעלה בשמים!] **ז"ש, תביאמו ותטעמו בהר נחלתך. באיזה מקום, מכון לשבתך פעלת ה' באותו מקום, שאתה ה' פעלת אותו, ולא אחר. מכון לשבתך פעלת ה', זהו בית ראשון. מקדש ה' כוננו ידיך, זהו בית שני. ושניהם פעולתו של הקדוש ברוך הוא הם.**

ומשהכעיסו לפניו במדבר, מתו, והביא הקדוש ברוך הוא את בניהם בארץ. ובית המקדש נבנה על ידי אדם. וע"כ לא נתקיים. כי הם צריכים להיות פעולתו של הקדוש ברוך הוא. ושלמה היה יודע שמשום שזה הוא מעשה ידי אדם לא יתקיים. וע"כ אמר, אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. כי אין לו קיום. [=מה? היש עיוות הכתוב יותר מכך? היש טמטום יותר מכך? העילג מפרש את המילים, "אם ה' לא יבנה בית", כלומר אם ה' לא יוריד המקדש משמים, ולא יעשה הבנין על ידי אדם, אז הוא נבנה לחינם, כי לבסוף הוא יחרב! וכיצד ניתן לומר כן? וכי אם ה' היה מוריד המקדש מן השמים, והיו עושים עבירות חמורות שעשו בבית ראשון, בית המקדש לא היה חרב?

מה שהטמא הזה עושה, הוא בעצם מלמד כפירה, הוא מרחיק את הבחירה מבני אדם, הוא טוען שהבחירה של האדם ניתנת מאת הבורא, כי אם הבורא יוריד את בית המקדש, הרי זה הגורם שלא יעשו עבירות, ונמצא שלילת הבחירה מיד בני אדם! וזו המטרה של

הטומאה! וממילא מפורש בכתוב (תהלים פרק קכז פסוק א): "שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לִשְׁלֹמֹה אִם־יְיָ| לֹא־יִבְנֶה בַּיִת שָׁוְא| עָמְלוּ בוֹנָיו בּוֹ אִם־יְיָ לֹא־יִשְׁמָר־עִיר שָׁוְא| שָׁקַד שׁוֹמֵר". ולפי עילגות דבריו, כמו שהוא מפרש את בנין הבית בצורה פשטנית, וטוען כי המילים, "לא יבנה בית", חוזר על בניה גשמית והורדה גשמית של בית המקדש משמים. כך נוכל לטעון לטמא ולומה, שגם מה שנאמר, "אם ה' לא ישמור עיר", שאם לא ישמור ה' בגופו הגשמי על העיר, שוא שקד שומר! כלומר אין בזה תועלת. ואי אפשר לשחק עם הפסוק כפי העולה על רוחו הטמאה.

ובוודאי כי כוונת הכתוב לומר כמו שהסביר הרד"ק, "אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, יאמר על ענין בית המקדש, כי עמל דוד לבנותו, וכיון שלא רצה האל יתברך שיבנהו, לא בנה אותו. ופירוש בוניו, המתעסקים בבנין. [=כלומר, דוד המלך לא היה ראוי מאת ה' לבנות את בית המקדש, ולכן דוד המלך מודיע ואומר, אני שניסיתי לבנות את בית ה', לשוא עמלתי, כי אם אדם יעשה כל מה שינסה, אבל ה' לא ירצה, בסופו של דבר זה לא יקרה. וענין, "יבנה", הוא ענין משול לרצון], ואמר כן על ירושלים, לפי שהוא ראש הממלכה, ובה נבנה הבית. אמר, מי שיבנה הבית ברצון האל יתברך, והוא שלמה בני, אותו הבנין לא יהיה לשוא אלא באמת יהיה נכון הבית. וכן עיר ירושלים, אם ה' לא ישמרנה שוא שקדו השומרים, אבל ה' ישמרנה, שֶׁצִּוָּה להיות בָּנִי מלך בה. וכיון שברצונו, הוא ישמור הבית והעיר. ושקה, הוא ענין התעסקות והשתדלות על הדבר". ע"כ.

והטמא מכשף האופל, מעליל עלילה חמורה, וטוען דברים נוראיים וקשים ומרים כלענה. ממשיך הטומאה ואומר] בימיו של עזרא, גרם החטא [=כלומר עזרא בנה את בית המקדש השני מתוך עובדה ברורה, שבנית המקדש זה ענש בשבילהם! כמה טמטום בדבריו של המכשף!!!], והם היו צריכים לבנות בית המקדש. וע"כ לא היה בו קיום. ועד עתה, בנין הראשון של הקדוש ברוך הוא עוד לא היה בעולם. ולעתיד לבא כתוב, "בונה ירושלים ה'", הוא יבנה ולא אחר. ולבנין זה אנו מחכים ולא לבנין בן אדם שאין לו קיום כלל". ע"כ. והנה מכל ההבלים הללו וכיוצא בהם, עם ישראל נטו אחר ההבל ויהבלו, הגיעו לשפלות המדרגה, וכולם יושבים בטלים ומחכים להבטחתו של ספר הברית החדשה הזוהרית, שהחדיר את אחת ההשקפות הרעות והנחותות ביותר שהרחיקו את העם היהודי מייעודו השלם!

"הברית החדשה = בית המקדש ירד מן השמים":

והנה לא אחת אמרתי והזהרתי, שמחבר ספר האופל הטמא והארור, הפרו-נוצרי, עשה כל מה שעשה על מנת להחדיר את הנצרות במסווה של יהדות לעם ישראל, עד שגם בכך בערמתו, גרם לעיכוב גאולת עם ישראל והכנתו להיות לתפארת בעיני כל הגוים, על ידי שהטמיע להם את כתבי הנצרות ודעותיהם בתוך ספר הזוהר.

ובברית החדשה הטמאה הנוצרית, מבואר שבית המקדש כולו ירד מן השמים, כן כן! שמעתם נכון וקראתם נכון! המקור הראשון שבעצם מבאר שבית המקדש ירד מן השמים, זה ספר הנצרות הטמאה. וממשיך דרכו הברית הזוהרית החדשה הטמאה, מה עשה? כתב כל זאת במסווה של יהדות, והחדיר לעם ישראל את ההשקפה הנחותה הזו, עד שרוב היהודים

בארץ ובעולם, בטוחים כי בית המקדש ירד מן השמים! ואינם מבינים כי הם חיים בהשקפה פרו-נוצרית! וכך נאמר שם (חזון יוחנן פרק כא): "1 וָאֵרָא שָׁמַיִם חֲדָשִׁים וְאֶרֶץ חֲדָשָׁה כִּי הַשָּׁמַיִם הָרִאשֹׁנִים וְהָאָרֶץ הָרִאשׁוֹנָה עָבְרוּ וְהַיָּם אֵינֶנּוּ עוֹד: 2 וָאֵרָא וְהִנֵּה הָעִיר הַקְּדוֹשָׁה יְרוּשָׁלַיִם הַחֲדָשָׁה יֹרֶדֶת מֵאֵת הָאֱלֹהִים מִן־הַשָּׁמַיִם וְהִיא מְתֻקָּנֶת כַּכַּלָּה הַמְקֻשֶּׁטֶת לְבַעְלָהּ". ע"כ. והנה מפורש ומבואר בבירור, כי לדעתו העיר ירושלים החדשה, כלומר בית המקדש החדש, ירד מן השמים. ולא רק זו בלבד, אלא דימוייו של ספר האופל וסגנונו, דומים מאוד למה שכתוב כאן, "והיא מתוקנת ככלה המקושטת לבעלה", אחד לאחד דברי ספר האופל. שכן ספר האופל משתמש אף הוא בביטויים אלו!

והרי לך קורא נעים המסקנה הקשה והברורה, שעם ישראל עם השנים הפך להיות עם פרו-נוצרי בגלל ספר המשחית הברית החדשה הזוהרית הטמאה!.

"אבלות השוטים בימי שמחת ספירת העומר"

הנה לצערינו הרב, ישנו מנהג רע ומר עד מאוד - "אבלות השוטים בימי שמחת ספירת העומר", מנהג [=נהנם] רע זה, הוביל ומוביל עד היום את עמינו הטהור, לסכלות נוראה ולמחשבת תוהו, ביחס לתורתינו הטהורה הבלעדית. מנהג זה החל להנץ ולפרוח לו לאטו בזמן המאה התשיעית לספירה, והיה זה כ-350 שנה לאחר חתימת התלמוד, שנחתם ונסגר על ידי רבינא ורב אשי רבותינו הטהורים שהיו דור 40 ממקבלי מסורת בית ישראל, אשר נשארו גם לאורך הגלות, נאמנים לתורת משה רבינו עליו השלום.

אז באותה התקופה הנזכרת, כמה עשרות ומאות שנים לאחר חתימת התלמוד, בזמן ההוא בעיקר בארצות אשכנז הרשעה, רבו הפריצים והשוטים, וניצלו את אורך הגלות שעם ישראל נתון בו, והוליכו את עם ישראל שולל, בין במזיד ובין בשוגג. וכבר ידוע כי "שגגת" תלמוד עולה "זדון". וחלקם של אותם אלו שהוליכו את עם ישראל שולל, אף נקראו בשם, "גאונים", "חכמים", "ידענים". בדיוק כמו בדורינו אנו, שכל אחד אשר מראה מעט "ידיעות" בחלקי התורה, ומפזר ציונים, מראה מקומות, נחשב הוא לגאון חכם ועוקר הרים. דוגמה לזו תוכלו למצוא כלפי הרשע שר"י, אשר "דורש" בעניני "מרכבה", ועובר על איסורים מפורשים בתורה, הוא, "חושך אליהו" שנחשב אף ל-"גאון". וכבר הוכחתי את רשעותו וסכלותו בסדרת מאמרים כאן - "חושך אליהו - מכשף פגאני שחצן".

לכן, לאמיתו של דבר, כאשר תדקדק בהם, תמצא שאינם אלא סכלים הטועים מן הבהמות. כמו שכבר הוכחתי את בורותם וסכלותם במאמרים הבאים:

"דניאל עשור - מין פרו נוצרי אומלל"

"אורי חנניה - כלב נובח לא נושך"

"אורי כופר - מרדעת של חמור | ימחה שמו ויאבד זכרו"

וכל דברי ומאמרי, דרשותי ואמרותי, הם סם המוות בשביל נפשם הרעה.

לפיכך, לאמיתו של דבר, אותם בני אדם אשר חיו באותם הדורות הנזכרים לעיל לאחר חתימת התלמוד, וחיברו חיבורי הבל, זייפו כתבים, עקרו את דרך הישר, לא היו אלא מינים, רשעים, עוקרי תורה, רודפי שלמונים, מכורים עד עמקי נשמתם למאגיה הרעה, ואוהבי נמנעות, באופן שהדבר נהיה אצלם כסרטן ממאיר אשר אין מי שיעיר אותם על טעותם. וכבר הסברנו את הרעה החולה ששגו בה בני אדם בענין הנמנעות בסדרת מאמרים כאן.

ולא רק זו בלבד, אלא בתקופה זו הנזכרת, שחיברו המון חיבורי הבל ושטות, הגו ולעו במחשבתם הרעה דעות מהובלות וריקות מתוכן אשר בסיס שיטתם לקוח מן היוונים, הנוצרים, המצרים ועוד ועוד. ועליהם הזהירו חז"ל הטהורים כאשר אמרו, "ספרים חיצונים"!

והראשון שבהם הוא "פרקי דרבי אליעזר", שבעצם היווה בסיס לספר האופל הטמא מפי הגבורה, וכוונתי לספר הזוהר הפרו-נוצרי אשר כולו עבודה זרה, רבים מן הדברים שבספר הזוהר הטמא התבססו על "שקרי דרבי אליעזר". ונכתבו בו דברים זרים מאוד ליהדות הטהורה. אמנם מכיון שיוחס במרמה על ידי הכותב הרשע, שייחס אותו לרבי אליעזר הגדול, גם רבינו הטהור הרמב"ם אע"פ שראה בו דברים מוזרים מאוד, היה עדין כלפיו בביקורתו. ורבינו הטהור שגה לחשוב שמדובר בספר אשר שייך לאחד מן התנאים. ומן הנראה בפשטות, כי לא היה לפני רבינו את כל ההזיות הכתובות בספר "פרקי שקרי ד-אליעזר".

ובמקום אחר הארכנו להסביר, כיצד זייפו כתבים וייחסו תשובות מזוייפות לגאונים, במטרה לגרום לעם ישראל ללכת אחר דעות מהובלות. וכך עשו עם ספר הזוהר הטמא, שייחסו את הספר המצחין מטומאה הזה, ויחסו אותו לתנא הטהור רשב"י. וחלילה לרשב"י מעשות זאת לפני הבורא. וכבר עמדנו על ההזיות הכתובות בספר הפרו-נוצרי הזה בסדרת מאמרים כאן.

.והנה, בנוסף לכל התועבות החמורות שהולידו אוהבי המאגיה במשך השנים, ובנוסף לכך שהובילו להחרבת יסודות דת האמת, הגשמת האל יתברך, יחוס מאורעות הגופים כלפיו יתברך ועוד ועוד מתועבותם הרעות שגרמו רע מאוד לעם ישראל. עוד המציאו מנהגים טפשיים, ומהם הולידו והשרישו מנהג מסויים [=שאסור להתחתן בימי ספירת העומר! כן כן! איסור חתנות בימי שמחה גמורה מן התורה!!] בתקופת ימי ספירת העומר, אשר במשך השנים הוביל לעקירת פסוקי תורה וטעמי תורה מפורשים.

וכמו כל המצאה של מאן דהוא, מנהג רע זה שהנהיגו, הוליד בעם ישראל דבר חדש, והם – "ימי אבל" חדשים שלא נראו משחר קבלת התורה, ימי אבל חדשים המסמלים אבלות על מות תלמידי רבי עקיבא, כאילו היכן שהוא צווינו בתורה על ידי ה' יתעלה, להתאבל אבלות עולם על קבוצה של בני אדם חכמים ונבונים ככל שיהיו! ונמצא בזה מלבד עקירת ימי שמחה שהתורה ציותה עליהם, עוד הוספה גמורה על חוקות התורה, ועל פירוש התורה שבעל פה! שהרי אין האדם הופך לדין "אבל", אלא על מות ז' קרובים בלבד. וגם על אותם ז' קרובים, על חמשה מהם, אין אבלות אלא חודש בלבד! כלומר שלושים יום מעת הקבורה עד תשלום שלושים יום. ואפילו על מות אביו ואמו של האדם, לאחר שלושים יום גוערין בו להסתפר שלא יראה כמנוול עצמו! וידוע כי אבלות מן התורה אף על אביו ואמו יום אחד בלבד!

והעיקר הכי חשוב שבענין זה, שכאשר לא נמנו בית הדין הגדול שבירושלים, לגזור ולתקן גזירה מהובלת זו, אסור לאף אדם לתקן איסור או "מנהג" לכלל הציבור לאחר חתימת התלמוד! והיום בדורינו אנו, רבים אינם מסתפרים בימי ספירת העומר מתוך מחשבה וידיעה שהדבר אסור באיסור חמור. וחייבים לעשות ככל שביכולתינו על מנת שבני אדם יסתפרו בימי הספירה, ולא יהיו מנוולים וינהגו מנהגי שטות וחורבן!

וזו כמובן רק ההקדמה למאמר השני שאכתוב לאחר המאמר הזה, שבו אני אדבר על

הרעה החולה הגדולה הזו של אבלות בימי ספירת העומר, על עקירת התורה, על תוספת מצוה, על מנהג של הבל ושטות גמור. ולא לחינם המון אסונות פוקדים את עם ישראל בימי ספירת העומר, שהרי במקום לשמוח בימים אלו שמחה גדולה, עם ישראל עושה עצמו כאבל! ובמדה שאדם מודד בה מודדין לו!

והמון בני אדם חיים בהרגשה שכאשר דבר נכתב על ספר, בוודאי כי כך הוא הענין. וזו עוד סיבה אשר נותנת לבני אדם להשאר במחשבתם ולא להודות בשקר שגדלו עליו. ועל זה כבר כתב רבינו הטהור הרמב"ם באגרת תימן (עמוד קסה) "וממה שראוי לך לדעת, שהדברים האלה וכיוצא בהם – שוא וכזב. ולא יהיו לך לראיה [ותשתכנע שהם אמת] לפי [בגלל] שתמצאם כתובים בספרים, [כי אין בכך כלום כאשר הדברים הנאמרים הם שקר]. שהמכזב כמו שהוא מכזב בלשונו, כך הוא מכזב בקולמוסו, ואין זה נמנע עליו. והכסילים הבוערים [שאין מוחם שלם] הם שיעשו אצלם לראיה אמיתית הדבר בהיותו כתוב, אין לנו להאמין סברות מפנים האלה, אלא מפנים אחרים". עכ"ל.

וגם אתם קוראים נעימים, אל תהיו חסים לעולם למי שכתב, ולמה שנכתב, ולא משנה מי זה יהיה, אלא תדרשו האמת, ואם אכן יכוח לעיניכם שיש שקר, או טעות, או דברים וענינים שגובלים באיסורים מן התורה, עליכם להודות ולומר, שהינם התעסקו בדברים אסורים, כגון דרישה אל המתים, הסרת כישופים [שהרי כישוף הוא מין ממיני עבודה זרה. וכל המאמין בכוח עבודה זרה, הרי הוא כופר בכל התורה כולה], ועוד ועוד. וילמד כן מדוד המלך ומעשה בבשת הרש, שבן כאשר הדבר מושלך על דברים אחרים, שלא קשורים אל האדם עצמו, הינו חורץ הדין.

ולאחר מכן מצאתי שכתב הרמב"ם (אגרת השמד עמוד קיב' הערת הרב קאפח הערה 8) : "החולי הגדול והרעה החולה, שכל הדברים שימצא אדם כתובים [בספר], יעלה על ליבו בתחילה שהם אמת, וכל שכן אם יהיו ספרים קדמונים, ו[כל שכן] אם נתעסקו אנשים רבים באותן הספרים, ונשאו ונתנו בהן. מיד יקפוץ דעתו של נמהר [כמו בדורינו אנו, לומר], ש-אלו [וראי] דברי חכמה [הם], ויאמר בלבו, וכי לשקר עשה עט סופרים [כלומר לחינם ישב מישהו וכתב חיבורים? לא יכול להיות שהשקיע כל כך הרבה ויצא ממנו שקר!], ו[יאמר הקורא עוד], [וכי] בחינם נשאו ונתנו ["גדולי עולם"] אלו, באלו הדברים? ו[דע לך אתה הסובר דעה מופסדת זו, כי] זאת היא [הסיבה] שאבדה מלכותינו והחריבה בית מקדשנו, והאריכה גלותינו, והגיעתנו עד הלום. שאבותינו חטאו ואינם, לפי שמצאו ספרים רבים ... שדברים אלו עיקר עבודה זרה [הם], וטעו ונהו אחריה, ודמו שהם חכמות מפוארות ויש בהן תועלת גדולה. ע"כ.

וגם בדורינו אנו, נכתבו ספרים, נכתבו מגילות, ונשאו ונתנו מי שנחשבו לגדולי עולם באותם ספרים, ופלפלו בחכמות סרק, שאין בהם שום תועלת, ולהיפך הוא הנכון, מי שחקר מעט, ידע כי ימצא שם דברי מינות קשים החמורים ביותר שהיו משחר ההיסטוריה של העם היהודי. כמו ספרי עץ מוות של חיים ויטאל, וכל ספרי הקבלה הארורה למיניהם. והרי לכם, כי הרמב"ם ראה את הנולה, וחכם עדיף מנביא. וזה מה שקורה בדורינו אנו.

וכעת נבוא לענין החשוב, והוא להוכיח ללא ספק, כי ימי ספירת העומר הם ימי שמחה, ולעולם לא ניתן בשום מצב להפוך אותם לימי אבל חלילה וחס!

"ספירת ימי העומר – ימי שמחה לכל"

נאמר בתורה (דברים פרק טז פסוק ח – יב פרשת ראה): "שֵׁשֶׁת יָמִים תֹּאכַל מַצּוֹת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲצֶרֶת לַיי אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה מְלָאכָה: שִׁבְעָה שָׁבֻעֹת תִּסְפָּר־לָךְ מֵהָחֵל חֶרְמֵשׁ בַּקָּמָה תָּחֵל לִסְפֹּר שִׁבְעָה שָׁבֻעוֹת: וְעָשִׂיתָ חַג שָׁבֻעוֹת לַיי אֱלֹהֶיךָ מִסַּת נִדְבַת יָדְךָ אֲשֶׁר תִּתֵּן כַּאֲשֶׁר יְבָרֶכְךָ יי אֱלֹהֶיךָ: וְשָׂמַחְתָּ לִפְנֵי יי אֱלֹהֶיךָ אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתֶךָ וְהַלֵּוִי אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ וְהַגֵּר וְהַיָּתוֹם וְהָאַלְמָנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבֶּךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יי אֱלֹהֶיךָ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם: וְזָכַרְתָּ כִּי־עֶבֶד הָיִיתָ בְּמִצְרָיִם וְשָׁמַרְתָּ וְעָשִׂיתָ אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה".

והנה כידוע, "חג הקציר", הנקרא גם, "חג השבועות", עניינו הוא, לחוג חג ולשבות ממלאכה ביום ו' בסיון. ועל פי פשוטו של מקרא, כל מהות ענין זה, הוא על מנת להודות לבורא יתברך, ולשמוח בזמן זה שנקצרה תבואתו של האדם, והשביחה הארץ, ונתנה את דגנה. וכמו שנאמר במפורש, "ועשית חג שבועות לה' אלהיך, מסת נדבת ידך אשר תתן כאשר יברכך ה'", כלומר, בעבור הטובה הגדולה שהגיע לאדם על ידי אסיפת התבואה באותם השבועות שהחלו מזמן קצירת העומר והקרבתו, מצוה הבורא יתברך על האדם לחוג חג, ולשמוח באותה שמחה במצות ה' יתברך, ולהביא נדבה כמו שבירך הבורא את האדם בתבואתו.

ובאמת הדבר עולה כפתור ופרח כמו שכתבנו, כי חג זה נקרא "חג השבועות" כחג המסמל את, "ביכורי קציר חטים". כלומר, שהרי באותם השבועות מתחילת קצירת העומר, האדם מלקט את תבואתו ואוסף את ברכת ה' אשר חננו, ושמח בימים אלו שמחה גדולה! ולכן מצוה אותנו הבורא, לעשות חג "ביכורי קציר חטים", כלומר, כמו שעושים פדיון הבן לבכור הנולד מרחם, כך על אותו ענין, יש לאדם לעשות עם תבואתו! שיעשה חג לכבוד הבורא על ביכורי קציר חטים שלו. וכמובן כל זה על מנת להכניס בלב האדם כי כלום לא שלו, והכל ממנו יתברך ויתעלה שמו.

וכן אמר מפורש בתורה (שמות פרק לד פסוק כא – כב פרשת כי תשא): "שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִּשְׁבֹּת בֶּחָרִישׁ וּבַקָּצִיר תִּשְׁבֹּת: וְחַג שָׁבֻעֹת תַּעֲשֶׂה לְךָ בִּכּוּרֵי קְצִיר חִטִּים וְחַג הָאָסִיף תְּקוּפַת הַשָּׁנָה". ומבואר, כי חג השבועות נקרא "שבועות", על עצם ימי ספירת ימי העומר ושמחת התבואה שיש לאדם. ובסיומו, חגים חג לכבוד הבורא יתברך ומודים לו על כך! אלא שה' יתברך מתאר את החג הזה בתורה, כחג שמטרת עשייתו הוא, "ביכורי קציר חטים", כמו שאמר, "תעשה לך בכורי קציר חטים".

ומבואר מפשטי התורה, כי כל מטרת חג זה, וכל מטרת הספירה, הוא על מנת להודות לבורא יתברך על התבואה שנותנת הארץ ליושביה, ואם לא היה מברך ה' את האדמה שתתן את יבולה, בוודאי כי בני אדם לא היו יכולים לחיות על האדמה, ולא היו שמחים בה.

ולכן ציוה הבורא יתברך שבזמן שקוצרים את התבואה, ואת מיני הדגן ממנה, בסיום תקופה זו, יעשו חג לכבוד ה' יתברך. ונקרא, "חג שבועות", על אותם שבועות המלאים בשמחה שאספו את התבואה מן האדמה.

והנה בוודאי כי סופם של ימים אלו, בהחלט מעידים על תחילתם, ורצוני לומר, שכל ימי הספירה הללו, כולם הם ימי שמחה וצהלה לכל עם ישראל! עד שלרוב שמחתנו בקציר ובתבואת הארץ, ציוונו הבורא יתעלה שמו לספור ולמנות כל יום מימי העומר החשובים. ומכיון שסוף לקיטת עיקר התבואה נעשית בסוף ימי הספירה, לכן מיד לאחר מכן, מצווים אנו לעשות חג לה' אלהינו, ולהודות לו יתברך, כי הכל שלו והכל ממנו בהחלט! ולכן ציוה ואמה, "ושמחת לפני ה'", ולא רק שישמח הוא ומשפחתו בלבד, אלא חייב גם לשמח אחרים בתבואתו. כמו שאמר, "והגר והיתום והאלמנה וכו'". וכתב הספורנו, "והגר והיתום והאלמנה – ישמחו בחג הקציר בלקט ופאה המצויים בקציר". ע"כ.

ומבואר מדבריו שעיקר השמחה בימים אלו, הם על גידול התבואה וקצירתה על ידי האדם. ונמצא כי ימי ספירת העומר הם ימי שמחה לכל עם ישראל! ואיך יעלה על הדעת, לעשות מימי שמחה אלו, להפוך אותם לימי הבל וצער? ולגזור בהם איסור ומנהג חדש רע ומר, על איסור תספורת, איסור חתנות? ועוד מה שפלפלו פלפולי הבל וסרק שאין לברך על פרי חדש בימי הספירה ברכת שהחיינו!! ודחו אכילת פרי חדש לימות השבת בעבור הבל ומנהג שטות זה!!

כיצד נהפכו ימי שמחה, ימי ספירת העומר, ימים אשר עם ישראל שמח בהם מזמן פסח ועד שבועות, ימים אשר אוספים בהם את התבואה, כיצד יעלה על הדעת, להפוך אותם לימי אבלות וצער? אין זה אלא כי עם עקירת התורה וחוקותיה! והאם לא די לנו בדברים הנוהגים לאחר חורבן בית המקדש שחז"ל גזרו בהם? האם הם לא היו חכמים מספיק לשיטת השוטים התועים ומטעים יותר מן הבהמות?

"עומר התנופה – החדש אסור מן התורה – ימי העומר מתירים את החדש"

ונאמר בתורה (ויקרא פרק כג פסוק יד – טז פרשת אמור): "וְלֶחֶם וְקָלִי וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ עַד־עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד הֲבִיאֲכֶם אֶת־קָרְבַּן אֱלֹהֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם: ס וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הֲבִיאֲכֶם אֶת־עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה: עַד מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיי".

וכתב רבינו הטהור (ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה קפט): "והמצוה הקפ"ט היא שהזהירנו מאכול הלחם העשוי מתבואה חדשה קודם שישלם יום ששה עשר מניסן והוא אמרו יתעלה (אמור כג) ו"לחם וקלי וכרמל לא תאכלו". ומי שאכל ממנו כזית לוקה". ובמקום אחר כתב **רבינו** (רמב"ם הלכות מאכלות אסורות פרק י הלכה א – ב): "כל איסורין שאמרנו הן במיני נפש חיה, ויש איסורין אחרים של תורה בזרע הארץ והן החדש וכלאי הכרם והטבל והערלה. החדש

כיצד? כל אחד מחמשה מיני תבואה בלבד, אסור לאכול מהחדש שלו, קודם שיקרב העומר בט"ז בניסן, שנאמר, "ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו". וכל האוכל כזית חדש, קודם הקרבת העומר, לוקה מן התורה בכל מקום ובכל זמן, בין בארץ בין בחוצה לארץ, בין בפני הבית בין שלא בפני הבית.

אלא שבזמן שיש מקדש משיקרב העומר הותר החדש בירושלים, והמקומות הרחוקין מותרין אחר חצות שאין בית דין מתעצלין בו עד אחר חצות. ובזמן שאין בית המקדש [הדין הוא כך], כל היום כולו אסור מן התורה, ובזמן הזה במקומות שעושין שני ימים טובים החדש אסור כל יום י"ז בניסן עד לערב מדברי סופרים". ע"כ. ומבואר מדבריו של רבינו, שאותם ימי תחילת – "ספירת העומר" הם עוד סיבה נוספת לשמחה עצומה, שהרי הם הם המתירים את כל התבואה החדשה לאכילה, ונמצא השמחה מרובה בליבות בני אדם.

וספירה זו מתחילת הלילה היא, שאין היום מתחיל אלא מן הלילה. וכמו שכתב רבינו **הטהור** (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת מנחות פרק י משנה א – ג): "אמר ה' בעומר ממחרת השבת יניפנו הכהן וענין צדוק וביתוס כבר בארתיו בתחלת אבות, והם סוברים כי שבת האמורה כאן שבת בראשית, ותהיה קצירת העומר ביום ראשון והקרבתו ביום ראשון דוקא כפי שעד היום היא שטת הכותים והמינים. **ובא בקבלה** [למשה מסיני], **כי אמרו כאן** [=מה שאמר בתורה], "ממחרת השבת", [הכוונה] שהוא מחרת יום טוב, ושבמוצאי יום טוב הראשון של פסח תהיה הנפת העומר, ואמר וספרתם לכם ממחרת השבת וכו' שבע שבתות תמימות תהיינה, ולא תהיינה תמימות אלא אם יתחיל לספור מתחלת הלילה, לפי שראשית היום מתחלת לילו, ואמר מהחל חרמש בקמה תחל לספור, מלמד שקצירת העומר בלילה כמו שבא לנו בקבלה [=למשה מסיני]". **ע"כ.**

ודע שעומר התנופה דוחה את השבת ואף את הטומאה לרוב חשיבותו! כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ז הלכה ג – יא): "בפסח מקריבין קרבן מוסף בכל יום, מיום הראשון עד יום השביעי כמוסף ראשי חדשים, פרים שנים ואיל אחד ושבעה כבשים הכל עולות ושעיר חטאת הנאכלת, ביום שני של פסח שהוא יום ששה עשר בניסן מקריבין יתר על מוסף של כל יום כבש לעולה עם עומר התנופה, והיא מנחה של צבור כמו שביארנו ... וזמנו קבוע ולפיכך דוחה את השבת ואת הטומאה ... מצותו להקצר בלילה בליל ששה עשר, בין בחול בין בשבת".

קבלת חז"ל – מסורת בית ישראל ואין לחלוק עליה לעולם!

עוד כתב רבינו הלכה חשובה בענין זה, ובדרך אגב לימד על הטפשים אשר חולקים על מסורת בית ישראל איש מפי איש, ומתבאר מדבריו, כמה אבותינו הטהורים סבלו מן הבייתוסים והצדוקים, ומכל אלו אשר עזבו את מסורת חז"ל עליהם השלום! וכתב רבינו (שם שם יא): "... עומר זה מן השעורים היה בא, ודבר זה הלכה ממשה רבינו, וכיצד היה נעשה, מערב יום טוב יוצאין שלוחי בית דין ועושין אותו כריכות במחובר לקרקע כדי שיהיה נוח

לקצור. כל העיירות הסמוכות לשם מתכנסות כדי שיהיה נקצר בעסק גדול, וקוצרין שלש סאין שעורין בשלשה אנשים, ובשלש קופות, ובשלשה מגלות, כיון שחשכה אומר להם הקוצר לכל העומדים שם, בא השמש אומרין לו הין, בא השמש אומרים לו הין, בא השמש אומרין לו הין, מגל זה אומרין לו הין, מגל זה אומרין לו הין, מגל זה אומרין לו הין, קופה זו אומרין לו הין, קופה זו אומרין לו הין, קופה זו אומרין לו הין, ואם היה שבת אומר להן שבת היום אומרים לו הין, שבת היום אומרין לו הין, שבת היום אומרין לו הין, ואחר כך אומר להן אקצור והן אומרין לו קצור, אקצור והם אומרים לו קצור, אקצור והם אומרים לו קצור, שלש פעמים על כל דבר ודבר.

וכל כך [מדקדקים היו! ויש לשאול] **למה?** מפני אלו הטועים שיצאו מכלל ישראל בבית שני, שהן אומרין שזה שנאמר בתורה "ממחרת השבת" הוא "שבת בראשית". ומפי השמועה למדו שאינה שבת אלא יום טוב וכן ראו תמיד הנביאים והסנהדרין בכל דור ודור שהיו מניפין את העומר בששה עשר בניסן בין בחול בין בשבת, והרי נאמר בתורה ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו עד עצם היום הזה, ונאמר ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח מצות וקלוי, ואם תאמר שאותו הפסח בשבת אירע כמו שדמו הטפשים, היאך תלה הכתוב היתר אכילתם לחדש בדבר שאינו העיקר ולא הסיבה אלא נקרה נקרה, אלא מאחר שתלה הדבר במחרת הפסח הדבר ברור שמחרת הפסח היא העילה המתרת את החדש ואין משגיחין על אי זה יום הוא מימי השבוע". ע"כ.

"חובה לספור את העומר כל יום בברכה"

והנה בעקבות ציווי התורה ומסורת בית ישראל, כתב רבינו הטהור ופסק (ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה קסא): "**והמצוה** הקס"א **היא, שציונו לספור מקצירת העומר תשעה וארבעים יום. והוא אמרו יתעלה** (אמור כג) "וספרתם לכם ממחרת השבת". ודע, כי כמו שנתחייבו בית דין למנות **שנות יובל שנה שנה** [=בפני עצמה], ו[בנוסף לזה נתחייבו למנות כל] **שמטה** ו[שמטה כמו שבארנו במה **שקדם** (מ' קמ). כך חייב כל אחד ואחד ממנו למנות ימי העומר יום יום ושבוע שבוע. שהוא **אמר** (שם) "תספרו חמשים יום". **ואמר** (ס"פ ראה) "שבעה שבועות תספור לך".

וכמו שמנין השנים והשמטים מצוה אחת [היא], **כמו שבארנו** (שם). כן ספירת העומר מצוה **אחת** [=היא. בין ספירת הימים ובין ספירת השבועות, שתיהם מצוה אחת היא]. **וכן מנה אותם כל מי שקדמנו** [מרבותינו, מה אותם] **מצוה אחת. והאמת מה שעשו בזה.**

ואל יטעך אמרם (תלמוד בבלי מנחות סו.) "**מצוה למימני יומי, ומצוה למימני שבועי**". [=רבינו מסביר ואומר, שלא תטעה מלשון חז"ל שאמרו, מצוה למנות ימים ומצוה למנות שבועות, ותחשוב שהתכוונו שיש מצוה מן התורה למנות ימים לחוד, ויש מצוה מן התורה למנות שבועות לחוד], **ותחשוב** [בכך] **שהן שתי מצות. כי כל חלק וחלק מחלקי אי זה מצוה שיהיו לה חלקים, מצוה לעשות החלק ההוא ממנה. ואמנם היו שתי מצות, אילו אמרו** [כך בלשון הזו], "מנין הימים מצוה, ומנין השבועות מצוה". וזה מה שלא ייעלם למי שיטעם הדבור. כי אתה כשתאמר חובה לעשות כך וכך, הנה לא יתחייב מזה

המאמר שהפעולה ההיא מצוה בפני עצמה. והראיה הברורה על זה היותנו מונים השבועות גם כן בכל לילה באמרנו, שהם כך וכך שבועות, וכך וכך ימים. ואילו היו השבועות מצוה בפני עצמה לא היינו מסדרין מנינם כי אם בלילי השבועות לבד [בלומר, אם מנין השבועות היה מצוה בפני עצמה, היינו מונים השבועות רק בזמן שהשבועות מתחדשים, והיינו מונים השבועות בפני עצמם ואומרים, שבוע אחד לעומר, ובשבוע השני היינו אומרים, שבוע שני לעומר. ואמנם אנו לא מונים כך, אלא משבוע ראשון של העומר, אנו מונים את השבועות והימים יחדיו. ומסביר רבינו ואומר, שאם מנין השבועות היתה מצוה בפני עצמה], והיינו אומרים שתי ברכות אשר קדשנו במצותיו וצונו על ספירת ימי העומר ועל ספירת שבועי העומר. ואין הדבר כן, אבל המצוה [מן התורה] היא ספירת העומר, ימיו ושבועותיו כמו שתקנו. ומצוה זו אין הנשים חייבות בה". ע"כ.

ולמדים אנו מדבריו, שחובה לספור בכל יום את ימי ספירת השבועות עד חג השבועות. וכל יום מן הספירה הוא מצוה בפני עצמה. אלא שאין מתחלקת הספירה לשתי מצוות, אחת שבועות ואחת ימים. אלא ספירת הימים והשבועות הם מצוה אחת, שנוהגת בכל יום מן הימים, למעט בימים הראשונים שעוד לא חל שבוע ראשון, שאז אנו מונים רק את הימים בלבד.

וכן כתב רבינו בספרו משנה תורה (רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ז הלכה כב – כה): "מצות עשה לספור שבע שבתות תמימות, מיום הבאת העומר, שנאמר, "וספרתם לכם ממחרת השבת שבע שבתות", ומצוה למנות הימים עם השבועות, שנאמר, "תספרו חמשים יום", ומתחילת היום [=בלילה] מונין, לפיכך מונה בלילה, מליל ששה עשר בניסן. [=מוצאי חג ראשון של פסח]. שכח ולא מנה בלילה, מונה ביום [בברכה בשם ומלכות], ואין מונין אלא מעומה, ואם מנה מיושב יצא. מצוה זו על כל איש מישראל ובכל מקום ובכל זמן, ונשים ועבדים פטורין ממנה. וצריך לברך בכל לילה, בא"י אמ"ה אקב"ו על ספירת העומר קודם שיספור, מנה ולא בירך, יצא, ואינו חוזר ומברך". ע"כ.

ומבואר מדבריו של רבינו, שכל היום כולו כאשר לספירת העומר, ואם שכח ולא בירך בלילה, מברך אף ביום. שכל מה שמברכים על ספירת העומר בלילה, הוא משום שבלילה הוא תחילת היום, וזריזין מקדימין למצוות. ואם נתאחר ושכח, מברך ביום עד השקיעה. וכל יום ויום הוא מצוה בפני עצמו, כמו שדייק רבינו וכתב, "וצריך לברך בכל לילה", משמע שאין הספירה תלויה בחברתה, אלא כל יום ויום הוא מצוה בפני עצמו. ולכן מי ששכח לברך באחד מן ימי ספירת העומר ולא ספר את אחד הימים, יכול בשאר הימים לספור בברכה, שכן צריך לברך על הספירה בכל לילה ולילה.

"חג שבועות – היום שקבלנו בו את התורה"

והנה עוד סיבה חשובה שאסור בשום אופן להפוך את ימי ספירת העומר לימי אבלות חלילה, כמו שנוהגים בדורינו אנו שהפכו את ימי ספירת העומר לימי אבלות ממש! ועקרו את דת משה וישראל! וחלילה להפוך אותם לימים אשר בני ישראל נראים מנוולים, מעונים

ורצוצים תחת הדת האורתודוקסית המצחינה מטומאה ורקבון עצום של הבל הבלים רע ומר. והסיבה החשובה הזו היא, שביום חג השבועות, ביום חג זה של ביכורי קציר חטים אשר ציוונו ה' בתורתו לעשות חג, הנה באותו יום עצמו הוא ו' בסיון, קבלנו את התורה הטהורה! כלומר, קבלנו את החוקים והמשפטים, את המצוות החשובות והמלאות בחכמה בדעת בינה ובהשכל!

ואע"פ שרבינו הטהור הרמב"ם לא הזכיר בספר המצוות, ולא בספר משנה תורה, שחג שבועות הוא גם היום שקבלנו בו את התורה, כפי שנסביר בהמשך מדוע נהג כן. הנה בטעמי המצוות בספרו הגדול מורה הנבוכים כתב (ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק מג): " ... ו[חג] **שבועות**, **הוא יום מתן** [=יום שקיבלנו בו את ה]-**תורה**. [=כלומר, חג השבועות שאנו שובתים בו ממלאכה בעבור הטעם שאמר ה', "ביכורי קציר חטים", הוא גם היום שבו קבלנו בעבר את התורה הטהורה], **ו**[לכן, על מנת] **להגדיל** [בליבות עם ישראל היוצאים ממצרים את] **היום ההוא** [=שהרי היוצאים ממצרים הולכים לקבל את התורה, לכן] **נמנו הימים מן המועד הראשון אליו** [=באשר עם ישראל יצאו ממצרים, ציוה עליהם הבורא למנות הימים עד לקבלת התורה], **כמי שממתין בו הנאמן שבאוהביו** [=כמו שאדם מחכה לרגע שהוא יפגוש את החשוב לו מכל], **ושהוא מונה יום וגם השעות, וזאת היא סיבת "ספירת העומר"** [=שהיתה לעם ישראל] **מיום צאתנו ממצרים, עד יום מתן תורה, שהוא היה הכונה והתכלית ביציאתם באמרו, "ואביא אתכם אלי", ולא היה המראה הגדול ההוא אלא יום אחד** [=שהרי קבלת התורה לא נתארכה על פני ימים רבים, אלא היתה יום אחד], **כן זכרונו** [=ולכן, מן הטעם הזה של קבלת התורה, אנו עושים] **בכל שנה** [חג] **יום אחד**". ע"כ.

מדבריו של רבינו בספרו מורה הנבוכים מבואר:

עיקר ספירת העומר שהחלו לספור עם ישראל בפעם הראשונה מיציאתם ממצרים, היה על מנת לחבב עליהם את יום מתן תורה שהיה יום אחד. ומכיון שכך, אנו עושים זכר למתן תורה, כלומר זכר לקבלת התורה שקיבלנו, אנו עושים חג יום אחד, להלל ולשבח את הבורא ולזכור את המתנה הגדולה שקיבלנו הוא יום מתן תורה.

והנה מפשט התורה לא מבואר כלל שחג שבועות ענינו כלפי מתן תורה, אלא ענינו, הוא על שמחת עומר התנופה וביכורי קציר חטים. וכן לגבי ספירת העומר, לא מבואר כלל שספירת העומר כיום לאחר קבלת התורה, ענינה וטעמה כלפי מתן תורה. ולכן, ה' יתברך בתורתו לא מזכיר ואומר, שבגלל חג מתן תורה יש לספור את העומר. ונראה לפי עניות דעתי, שכל זה מכיון שאנו לא באמת מקבלים שוב את התורה מחדש!

ולכן רבינו בחכמתו לא כתב בספר המצוות הנ"ל, ולא בספר משנה תורה הנ"ל, שטעם ספירת העומר בזמנינו אנו, הוא בעבור שאנו "הולכים לקבל את התורה"! כי זה טעם הבל הוא! שמלבד שלא מפורש כן בכתוב, עוד צריך לומר, שכבר קיבלנו את התורה בעבר! וכל האומר שחג השבועות כיום הוא חג קבלת התורה מחדש, כלומר שמעלה בדעתו שהקב"ה נותן לנו את התורה שוב, וצריך לעשות מעשים על מנת לקבלה שוב, הרי הוא קרוב לתת דופי בתורה!

ולכן רבינו דקדק בלשונו וכתב במורה נבוכים הנזכר, "... ולא היה המראה הגדול ההוא **אלא יום אחד** [=שהרי קבלת התורה לא נתארכה על פני ימים רבים, אלא היתה יום אחד], **כן זכרונו** [=ולכן, מן הטעם הזה של קבלת התורה, אנו עושים] **בכל שנה** [חג] **יום אחד**". והרי שרבינו כתב, "כן זכרונו בכל שנה יום אחד", כלומר, מזה שקבלנו כבר את התורה לשעבר, אנו זוכרים את היום הגדול הזה של מתן תורה, ושובתים יום אחד ועושים חג לה' יתעלה שמו, להודות לו יתברך על הטובה הגדולה. ולפיכך, רבינו הטהור, כאשר מדבר על הענינים הקשורים למצוות הנוהגות כיום לאחר קבלת התורה, כותב בספרי ההלכה שלו, שצריך לספור את העומר כמו שציותה התורה, וכפשט הדברים הכתובים בתורה, שצריך לספור את העומר על השמחה שבקצירת החטים וכו'. ולכן, לא נתנה התורה טעם לספור את העומר שבעה שבועות רק בעבור מתן תורה! כי זה כבר היה לשעבר! ולא יתכן לספור על לשעבר! ולכן ה' יתברך בימים אלו ציוה שלעולם חג הפסח ועומר התנופה יפלו בזמן האביב, ותהיה שמחת העומר וקציר חטים אצל עם ישראל, עד שיברכו על ספירת העומר, ותהיה שמחתם מעורבת בדבר מתחדש ובא תמיד, ועליו יברכו את ימי הספירה, ויטמיעו ויזכרו בתוך הברכות הללו גם את הימים שהיו עם ישראל יוצאים ממצרים והיו ממתינים לקבל את התורה הטהורה שכולה מתנה נפלאה מאת ה' יתברך ויתעלה שמו.

ולסיכום צריך לומר, שיש לעם ישראל כמה שמחות בימי ספירת העומר:

א) בתוך ימי ספירת העומר הללו, מזמן חג הפסח עד יום חג שבועות, יש זכרון עצום לאותם הימים שחיכו עם ישראל לקבל את התורה, וספרו את הימים יום יום עד קבלת התורה. אמנם, טעם זה לא מספיק חזק על מנת שיוכלו עם ישראל לברך שוב בכל הימים הללו לעולם לאחר קבלת התורה, שהרי איך יברכו על דבר שהתקבל כבר לשעבר?

ב) לכן, ציוה הבורא יתברך על מצות ספירת העומר מזמן עומר התנופה, וסופרים את הימים הללו בברכה, שהרי הם ימים של שמחה גדולה, שאוספים בהם את התבואה שהוציאה הארץ, ובסוף ימי הספירה וקצירת התבואה, ציוה הבורא יתברך לעשות חג "ביכורי קציר חטים", להודות לו יתברך על התבואה ועל הטוב שהביא לעולם. וכביכול הטמיע הקב"ה את ענין בענין, על מנת שיברכו על ענין שיש בו חשיבות מתחדשת, ויערבו את הענין שיש בו חשיבות מתחדשת עם חשיבות שהיתה לשעבר ונמצאת עמנו עד היום, היא קבלת התורה הקדושה והטהורה!

ג) נמצא שיש לעם ישראל סיבות חזקות מאוד להיות שמחים מאוד בימי ספירת העומר גם היום, וגם לאחר חורבן בית המקדש!

והטעם הראשון הוא: שהם ימי זכר לטוב שהיה לעם ישראל אשר יצא ממצרים, וחיכו לקבל את התורה הטהורה. וזכרון זה יהיה חרוט בליבנו, שתשתרש התורה בליבנו כמו שנחקקה אצל הראשונים! ונמצא ימים אלו הם ימים של שמחה גדולה!

הטעם השני: הוא ימי קציר חטים, שאין אדם שמח אלא כאשר יש לו תבואה! ואין אדם שנמצא עם דעתו, אלא אדם שיש לו תבואה בתוך ביתו, ומי שעני דעתו אינה עמו, ולכן מפאת שתי סיבות אלו, חייבים כל עם ישראל לשמוח בימים אלו, ואסור בשום אופן להפוך את הימים הללו לימי אבל, ולא לימי הבל! וכל ההופך את הימים הללו לימי אבל/הבל עוקר תורה מבית ישראל בוודאי!

במאמר הבא, נעמוד על השטות שנולדה בעם ישראל, לאסור חתנות בימי ספירת העומר הטהורים, ובהמשך נעמוד על ההבל שנולד בעקבות מנהג רע זה.

"חשיבות ארץ ישראל – הודאה על טובת הארץ בימי הספירה"

הנה, לאחר שכתבתי את המאמר הראשון בנושא "ימי ספירת העומר", ובו הוכחתי בבירור, ש-ימים אלו הם ימי שמחה והתעלות לעם ישראל, ימים בהם אנו זוכרים את הטובות אשר עשה לנו ה' יתברך, הוציאנו ממצרים, הוליכנו במדבר, הביא לנו את התורה לסוף אותם ימי הספירה, חנן אותנו לארץ מבורכת וטובה, מלאה ומדושנת מכל טוב, ארץ אשר הדגן בה מבורך מאוד, וכפי שהעידו יהושע וכלב (במדבר פרק יד פסוק ו – ח פרשת שלח): "וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן וְכָלֵב בֶּן־יְפֻנֶּה מִן־הַתָּרִים אֶת־הָאָרֶץ קָרְעוּ בִּגְדֵיהֶם: וַיֹּאמְרוּ אֶל־כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבַרְנוּ בָהּ לָתוּר אֹתָהּ טוֹבָה הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד: אִם־חָפֵץ בָּנוּ יְיָ וְהֵבִיא אֹתָנוּ אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת וּנְתָנָהּ לָנוּ אֶרֶץ אֲשֶׁר־הִוא זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ".

וכן אמר ה' יתעלה שמו (דברים פרק ח פסוק ו – י פרשת עקב): "וְשָׁמַרְתָּ אֶת־מִצְוֹת יְיָ אֱלֹהֶיךָ לָלֶכֶת בִּדְרָכָיו וּלְיִרְאָה אֹתוֹ: כִּי יְיָ אֱלֹהֶיךָ מְבִיאֲךָ אֶל־אֶרֶץ טוֹבָה אֶרֶץ נַחֲלֵי מָיִם עֲיָנֹת וּתְהֹמֹת יֹצְאִים בַּבִּקְעָה וּבָהָר: אֶרֶץ חִטָּה וּשְׂעֹרָה וְגֶפֶן וּתְאֵנָה וְרִמּוֹן אֶרֶץ־זֵית שֶׁמֶן וּדְבָשׁ: אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְמִסְכֵּנֻת תֹּאכַל־בָּהּ לֶחֶם לֹא־תֶחְסַר כֹּל בָּהּ, אֶרֶץ אֲשֶׁר אֲבָנֶיהָ בַרְזֶל וּמֵהָרָרֶיהָ תַּחְצֹב נְחֹשֶׁת: וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ עַל־הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ". ע"כ.

וכמה צריכים אנו לשמוח בארץ ישראל שקבלנו מאת הבורא! ובפרט בימים אלו! ובדורינו אנו רואים אנו היטב, כי התבואה של ארץ ישראל היא התבואה המבורכת ביותר, החקלאות בארץ ישראל פורחת מאוד, פירותיה טעימים ומיוחדים, עד שהמון מדינות מחוץ לארץ משתוקקים לקנות את תבואת ארץ ישראל המלאה בכל טוב!

וכבר שמענו לא מזמן כמה אנשים שנקראים, "גדולי ישראל", שלאמיתו של דבר, אינם גדולים ואפילו לא קטנים, אינם אפילו קליפת השום, אלא הבל ורעות רוח הם ושכמותם. שמענו כיצד זלזלו בארץ ישראל וחשיבותה, והעיזו לומר בחציפותם, שאפילו אם היה מקרה שרוצים לגייס בני ישיבה שאינם לומדים אלא מתבטלים על הברזלים, אמרו שאין לגייסם לצבא ולהגן על ישראל עם אחיהם! וזה מראה את שנאתם הארורה לארץ ישראל, ואת הניצול שלהם שמנצלים את המצב בארץ ישראל, כלומר את ניצול הזמן ואת ניצול חוקי המדינה בלבד! ולכן מנגד, הם גם לא שמחים בטובת הארץ, אין להם בעיה להיות כאבלים בימי ספירת העומר, כי אין להם אהבה לירושת אברהם אבינו מאת הבורא! ארורים הם מפי הגבורה!

ולכן בזמן קצירת העומר, ובכל ימי הספירה, הדבר ברור וניכר היטב, כי האביב הגיע, ומוכנה הארץ לתת דגנה, וימים אלו הם ימי שמחה לכל! ובפרט עכשיו בזמנינו, לאחר אלפיים שנות גלות, לאחר שהיינו מפוזרים בין הגוים, כעת אנו זוכים מעט לישב על אדמתינו ולשמוח בנחלה של אבותינו. וזאת אני כותב, על אף שיש בארץ ישראל כיום הנהגה שהיא רעה עד מאוד, הנהגה שמוליכה את מחשבת ישראל אחר התוהו, זאת ועוד שאנו מעונים ורצוצים תחת הדת האורתודוקסית הנגעלת והמצחינה, שרובם הם בגדר מינים עובדי עבודה

זרה תחת ספר הזוהר הטמא והקבלה הארורה, בין בשוגג בין במזיד, הרי בכל אופן שלא יהיה אנו מוקפים בבתי כנסיות של מינים שמבקשים בראש השנה וביום הכיפורים פת לחם מ-"דיקרנוסא" הטמא, ואומרים בסוף בקשתם, "ונשבע לחם ונהיה טובים", וזו כמובן בקשה מן עבודה זרה שהיו ישראל עובדים עבודה זרה בזמן הנביאים, כמו שאמרו אז (ירמיהו פרק מד פסוק יז): " ... וְנַשְׂבַּע־לֶחֶם וַנֶּהְיֶה טוֹבִים וְרָעָה לֹא רָאִינוּ".

בכל אופן מן האמור מבואר ומתבאר, שחלילה וחס לנהוג מנהגי אבלות בימי ספירת העומר, דבר שאין לו בסיס לא שורש ולא ענף, לא בתלמוד ולא במשנה! ועצם העובדה והמחשבה, לבטל מעם ישראל הטהורים עניני נישואין למשך תקופה של 51 יום רצופים, מדובר בהזיה שמעולם לא יצאה תחת ידי רבותינו עליהם השלום! ואם יוכח שאחד מן הגאונים הורה על מנהג כזה, הרי אין בסיס לדבריו, ואין שורש לדבריו, ואסור לנו בשום אופן שיהיה לנהוג כמנהג המהובל שהמשיך לנהוג! ושלא נדבר על ההזיות שנולדו בהמשך למנהג איסור נישואין, והנני מדבר על מנהג שנוסף שגם לא להסתפר בימי הספירה, מדובר כאן בעוד אחד מן עקירת יסודות דתינו, שכן יש כאן מנהג שגובל בתוספת תורה שבעל פה! ושלא נדבר על מה שהמציאו, שלא לעשות מלאכה אחר שקיעת החמה! הבל זה המוצא על ידי "ירוחם" מדעתו [=מי שנקרא בפי אנשי הכמורה – "רבינו" ירוחם"].

"מות תלמידי רבי עקיבא – שנים עשר אלף זוגות"

ובעת, נעבור לטענת הטוענים ולהמצאת אותו המנהג של גסי הרוח, שהוא בעצם מנהג של שטות והבל שיש בו עילה חזקה לעקור דברי תורה ממש, ובעצם יש בכוחו אף למחוק את דת משה וישראל במלוא מובן המילה. אלא שכמובן, לפני כן יש להביא את הבסיס שעליהם הם נשענים במנהגם המהובל והרע.

אמרו רבותינו בתלמוד (בבלי מסכת יבמות דף סב עמוד ב): "רבי יהושע אומר: נשא אדם אשה בילדותו – ישא אשה בזקנותו, היו לו בנים בילדותו – יהיו לו בנים בזקנותו, שנאמר (קהלת פרק יא פסוק ו): "בַּבֹּקֶר זְרַע אֶת־זַרְעֶךָ וְלָעֶרֶב אַל־תַּנַּח יָדֶךָ כִּי אֵינְךָ יוֹדֵעַ אֵי זֶה יִכְשָׁר הֲזֶה אוֹ־זֶה וְאִם־שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד טוֹבִים". רבי עקיבא אומר: למד תורה בילדותו – ילמוד תורה בזקנותו, היו לו תלמידים בילדותו – יהיו לו תלמידים בזקנותו, שנא': בבקר זרע את זרעך וגו'". ע"כ.

ונבאר הדברים: רבי יהושע אומר, אע"פ שנשא אדם אשה בילדותו, אם נפטרה לבית עולמה, יש לו לישא אשה גם בזקנותו, ולא ישאר לבדו שמא יצרו יתגבר עליו. וכן, אע"פ שהביא האדם ילדים בצעירותו, גם כאשר יזקין יש לו להביא ילדים, אע"פ שכבר קיים פריה ורביה. וסומך רבי יהושע את דברי שלמה המלך לדבריו, ומדמה מילת "בבוקר" לצעירות. ומילת, "ערב" לגיל הזקנה. רבי עקיבא שהיה תלמידו של רבי יהושע, מלמד ואומר על אותו משקל, אדם שלימד ועמל להעמיד תלמידים בגיל צעיר, כלומר לימד תורה בגיל צעיר, יהיו לו תלמידים גם כאשר יזקין. וסומך גם הוא דבריו אל דברי שלמה המלך בקהלת.

ולאחר מכן, מיד לאחר הדברים של רבי עקיבא, כאות וראיה שאכן דבריו של רבי עקיבא נכונים הם, התלמוד מספר כך: אמרו: שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא, מ-"גבת" עד "אנטיפרס", וכולן מתו בפרק אחד. [=ומדועץ?] מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמם, עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום, ושנאה להם, רבי מאיר, ור' יהודה, ור' יוסי, ורבי שמעון, ורבי אלעזר בן שמוע, והם הם העמידו תורה אותה שעה. תנא: כולם מתו מפסח ועד עצרת. אמר רב חמא בר אבא, ואיתימא ר' חייא בר אבין: כולם מתו מיתה רעה. מאי היא? א"ר נחמן: אסכרה". ע"כ.

האם באמת מתו עשרים וארבע אלף איש?

ובתחילת החקירה וביאור הדברים, יש לנו לעמוד על הדברים הכתובים כאן ולעיין בהם היטב. הדבר הראשון שנעמוד עליו, הוא, האם מה שנאמר, "שנים עשר אלף זוגים תלמידים", זה הוא "משל", כלומר הפליגו חז"ל בסיפור זה על מנת להורות על חשיבותם של אותם תלמידים, ולא היו אלא מעט. או שהיו הם באמת שנים עשר אלף זוגות תלמידים, שהם 24 אלף אנשים תלמידים שהיו לרבי עקיבא.

נאמר בתורה (שמות פרק יח פסוק כא פרשת יתרו): "וְאַתָּה תֶחֱזֶה מִכָּל־הָעָם, אַנְשֵׁי־חַיִל, יִרְאֵי אֱלֹהִים, אַנְשֵׁי אֱמֶת, שֹׂנְאֵי בָצַע, וְשַׂמְתָּ עֲלֵהֶם שָׂרֵי אֲלָפִים, שָׂרֵי מֵאוֹת, שָׂרֵי חֲמִשִּׁים, וְשָׂרֵי עֲשָׂרֹת". ואמרו רבותינו (תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף יח עמוד א): "תנו רבנן: [נאמר בתורה] "ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרת". [כמה הם] שרי אלפים? "שש מאות" [איש]. [כמה הם] שרי מאות – ששת אלפים [איש], [כמה הם] שרי חמשים – שנים עשר אלף [איש], שרי עשרות – ששת ריבוא [60 אלף איש]. נמצאו [כל] דייני ישראל, שבעת ריבוא ושמונת אלפים ושש מאות [78,600 דיינים]". ע"כ. וכך מבואר בתלמוד ירושלמי (מסכת סנהדרין פרק א הלכה ד): "כמה הן שופטי ישראל? שבע ריבוא, ושמונת אלפים, ושש מאות. שרי אלפים שש מאות. שרי מאות ששה אלפים. ושרי חמשים שנים עשר אלף. שרי עשרות ששים אלף. נמצאו שופטי ישראל שבעה ריבוא ושמונת אלפים ושש מאות". ע"כ. נמצא כי יתכן שמה שהשתמשו חז"ל בסיפורו של רבי עקיבא במספר, "שנים עשר אלף", ואמרו, "זוגים תלמידים", הוא על מנת להשתמש בלשון התורה וקבלתה, כלומר, מכיון ש-"שרי חמשים", הנזכרים בתורה, הם "שנים עשר אלף איש", והיו תלמידי רבי עקיבא בוודאי חכמים ונבונים ודיינים ראויים. לכן כאשר חז"ל מספרים כמה תלמידי רבי עקיבא מתו, נוקטים במספר ולשון, "שנים עשר אלף איש", ועל מנת לומר שהיו 24 אלף תלמידים לרבי עקיבא, אומרים את המילה, "זוגים", להורות כי מתו שתי קבוצות של, "שרי חמשים".

ולפיכך, בוודאי שלא מן הנמנע שהיו לרבי עקיבא 24 אלף תלמידים ממש, ומתו כולם. ולכן התלמוד מבאר בהמשך, שכולם מתו מחג הפסח ועד חג השבועות. והיו קוברים כל יום 480 תלמידים של רבי עקיבא. ולגבי מה שנאמר בתחילת האגדה, "וכולן מתו בפרק אחד", ולאחר מכן ביארו חז"ל ושנו, שכולן מתו מפסח עד חג השבועות. עיין בהמשך שנעמוד על כך.

אלא, לאחר שכתבתי שלפי עניות דעתי לא מן הנמנע שמתו ממש 24 אלף תלמידי רבי עקיבא. נזכרתי בלשון חז"ל (תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף מד עמוד א) שאמרו: "ונאמר, "ויעמד פינחס ויפלל ותעצר המגפה", ואמר רבי אלעזר: ויתפלל לא נאמר, אלא ויפלל – מלמד שעשה פלילות עם קונו. בא וחבטן לפני המקום, אמר לפניו: רבונו של עולם, על אלו יפלו עשרים וארבעה אלף מישראל? דכתיב ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף וכו'". ע"כ. והרי גם חז"ל במקום בודד זה השתמשו במספר "ארבעה ועשרים אלף" הכתוב בתורה! ומדוע לא אמרו לשון זו גבי סיפור תלמידי רבי עקיבא? ומדוע השתמשו במילה, "זוגים תלמידים" בסיפור זה על תלמידי רבי עקיבא?

"זוגים תלמידים"

והנה על מנת להבין מדוע חז"ל נקטו את המילה, "זוגים" כלפי סיפור מות תלמידיו של רבי עקיבא. אנו צריכים להבין מה שאמרו בתלמוד (ירושלמי מסכת תענית פרק ד הלכה ה): "אמר רבי יוחנן, שמונים זוגים אחים כהנים, נישאו לשמונים זוגות אחיות כהנות בלילה אחד, בהדא גופנא חוץ מאחים בלא אחיות, מאחיות בלא אחים, חוץ מלוים חוץ מישראל". ע"כ. וגם כאן יש לשאול, מה זה שאמר, "שמונים זוגים אחים כהנים", היה לו לומר, "מאה וששים אחים כהנים וכו'". ורצוני לומר, שחז"ל היו מדקדקים גדולים בלשונם, ואם אמרו "זוגים אחים", יש לכך בוודאי משמעות. ופעמיים השתמשו חז"ל בכל הש"ס [לאחר שבדקתי] על מנת לתאר מספר בני אדם והוסיפו למספרם תיאור, "זוגות" – "זוגים". ובוודאי יש לכך משמעות.

וראשית כל בוודאי שמה שנאמר בתלמוד הנזכר, לגבי אחים כהנים שנשאו לכהנות בלילה אחד, זה הוא אינו משל וחידה, אלא מציאות אמיתית שהיתה בלילה אחד. והמילה, "זוגים" או "זוגות", מתארת בוודאי שנים ולא אחד, שנים ולא שלוש, שנים ולא ארבע. ומה שהובא בתלמוד ירושלמי, הובא גם בתלמוד בבלי (ברכות דף מד עמוד א): "כי אתא רבי יצחק, אמר: עיר אחת היתה בארץ ישראל ו-"גופנית" שמה, שהיו בה שמונים זוגות אחים כהנים נשואים לשמונים זוגות אחיות כהנות. ובדקו רבנן מסורא ועד נהרדעא וכו'". ע"כ.

ונראה לפי עניות דעתי, שמה שבאו לומר חז"ל ולספר, הוא על מקרה נדיר ביותר, שבו היו שמונים משפחות, וכל משפחה מאותם שמונים משפחות, שני בנים מאותה המשפחה, נשאו שתי כהנות ממשפחה אחרת מקבילה, באופן שבכל משפחה היו שני אחים כהנים נשואים לשתי אחיות מאותה משפחה כהנת מקבילה. ולכן אמרו חז"ל, "שמונים זוגות אחים כהנים". ואם היו אומרים, "שהיו מאה וששים אחים כהנים נשואים וכו'", היינו יכולים לסבור, כי 160 משפחות היו, ובכל משפחה היה כהן שלקח כהנת ממשפחה אחרת. או שמא היינו סבורים, שכהן אחד נשא שתי נשים כהנות או שלוש, וכן על זאת הדרך. אמנם, כאשר חז"ל בחכמתם אמרו, "שמונים זוגים אחים כהנים", ודקדקו להסמיך את המילה, "זוגים" למילת, "אחים", מכאן אנו למדים, כי שני אחים מאותה משפחה, כל אחד מהם נשא כהנת ממשפחה מקבילה, באופן ומקרה נדיר, שמשמונים משפחות, היה לכל משפחה שתי שמחות בלילה אחד!

ולכן, מה שנקטו חז"ל בלשון מיוחדת בזה הסיפור, ואמרו, "שנים עשר אלף זוגים תלמידים", לפי עניות דעתי בא להורות, שהיתה עיניהם צרה, לא רק אחד כלפי השני באופן שימצא כמה מהם שכן נהגו כבוד אחד בשני, אלא כולם היתה עיניהם צרה אחד בשני, ולא נהגו כולם כולל כולם בכבוד אחד לשני. ואע"פ שהיו למדים "זוגות", כלומר כל אחד היה לומר עם השני, כלומר, כל אחד מאותם שנים עשר אלף זוגות, היה מקנא בחידושי חבירו, והפכו את התורה לקורדום חוצבים, והיו מתחרים ביניהם מי מבין יותר בתורה, באופן שכל לימוד התורה לא נעשה על מנת לרומם את השכל ואת ההבנה מי זה הבורא יתברך וכמה טובו גדול על האדם. אלא עצם הלימוד שלהם עצמו, נעשה על מנת להתחרות ולנצח אחד את השני. כמו שאבאר בשם המדרש בראשית רבה בהמשך המאמר כאן.

ולכן, לפי עניות דעתי, אין זה משל או גוזמה של חז"ל, אלא כך היה, שמתו עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא ממש. ואציג עוד ראיות לכך לפי עניות דעתי:

א) לאחר שהתלמוד מספר שמתו עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא. התלמוד טורח לספר על מיקומם של אותם שנים עשר אלף זוגות תלמידים. כלומר, התלמוד טורח לכתוב ולבאר את מיקום חייהם ולימודם של אותם התלמידים, על מנת שלא נחשוב שמדובר בגוזמה או דבר שיש בו משל כלפי מעשה זה. ומבארים שאותם תלמידי רבי עקיבא היו פרוסים ונמצאים ממקום שנקרא, "גְּבַת" הוא קיבוץ בעמק יזרעאל. עד מקום שנקרא, "אנטיפרס", והוא "תל אפק" הסמוך לראש העין. והמרחק בין שתי המקומות הללו הוא בערך 80 ק"מ. ומכאן למדים אנו, שתלמידיו של רבי עקיבא נמנו במספר עשרים וארבע אלף איש. ומה שאמרו כלפיהם זוגות, שהיו למדים זוגות. והיתה עיניהם צרה אחד בשני, כלומר בלימודו של השני. ויודע תעלומות הענישם שלא ירדו לסוף דעתה של התורה, ולא קיימו את לימוד התורה על אף מעלתם.

ב) הראיה השניה, הוא הדיון של חז"ל והביאור, כמה זמן ארכה מיתתם. שבתחילת המעשה סברו שכולן מתו בפרק אחד, כלומר בבת אחת. ובהמשך מבואר, שכולם מתו מפסח ועד חג השבועות. ואם הדבר היה משל, כלומר, אם לא היה מדובר בעשרים וארבע אלף תלמידים ממש, אז על מה הדיון בכלל?

ג) עצם זה שהתלמוד אומר, "וכולן" מתו בפרק אחד. ובהמשך מבואר, "כולם" מתו מיתה רעה. מכאן למדים אנו כי אין הדבר משל. כי אם היה מדובר במשל או גוזמה, היה צריך מחבר התלמוד לומר, "ומתו בפרק אחד", וכן היה לו לומר, "ומתו מפסח ועד עצרת". ומה זה שאמרו, "וכולן" – "כולם", זה הוא בוודאי לשון חוזק, כלומר לשון הפלגה, להורות שמה שדובר שנים עשר אלף זוגים תלמידים, זה הוא אינו גוזמה! אלא אמת לאמיתה.

"מתו בפרק אחד" | "מתו מפסח עד עצרת" | מה הוא "פרק אחד"?

עוד נקודה שיש לעמוד עליה בדברי התלמוד הנזכרים, הוא מה שאמרו, ולפי דעתי

נחלקו במציאות סיפור מות תלמידי רבי עקיבא. ורצוני לומר, שנחלקו בעלי התלמוד, באיזה שיעור זמן נפטרו תלמידי רבי עקיבא. בתחילת המעשה מובא, שתלמידי רבי עקיבא, "מתו בפרק אחד". ויש לעיין, מה פירוש צמד המילים, "בפרק אחד"? והנה נאמר (הושע פרק א פסוק א): "דְּבַר־יְיָ אֲשֶׁר הָיָה אֶל־הוֹשֵׁעַ בֶּן־בְּאֵרִי בִּימֵי עֻזִּיָּה יוֹתָם אָחָז יְחִזְקִיָּה מַלְכֵי יְהוּדָה וּבִימֵי יָרָבְעָם בֶּן־יוֹאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל". ודרשו חז"ל ואמרו (תלמוד בבלי מסכת פסחים דף פז עמוד א): "בפרק אחד נתנבאו ארבעה נביאים, וגדול שבכולן הושע, שנאמר תחלת דבר ה' בהושע. וכי בהושע דבר תחלה? והלא ממשה עד הושע כמה נביאים! אמר רבי יוחנן: תחלה לארבעה נביאים שנתנבאו באותו הפרק, ואלו הן: הושע, ישעיה, עמוס, ומיכה". ע"כ. ומבואר, כי צמד המילים, "בפרק אחד", הכוונה, בזמן אחד, כלומר, שלא עבר זמן בין אחד לשני. ונתנבאו כולם באותו הפרק. וכן מבואר בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף יז עמוד א): "... ואיזו הן? שנים נביאים שנתנבאו בפרק אחד נבואה אחת – הוי אומר אלדד ומידד. אמר מר: כל הנביאים כולן נתנבאו ופסקו, והן נתנבאו ולא פסקו". ע"כ.

ונמצא על פי דברים אלו כי שתי דעות בלבד הובאו בתלמוד:

א) תלמידי רבי עקיבא מתו כולם בבת אחת. ולא מבואר בתלמוד לשיטה זו, מתי היתה המיתה שלהם, כלומר באיזה תקופה בשנה מתו.

ב) תלמידי רבי עקיבא החלו למות מזמן חג הפסח, ופסקו מלמות עד כניסת חג השבועות.

ג) אפשר בדוחק לומר, שמה שנאמר, "כולם מתו מפסח עד עצרת", הכוונה שביארו בעלי התלמוד, מה שנאמר בסיפור מיתתם, "מתו בפרק אחד". ומפרש התלמוד את הדברים, "מתו בפרק אחד", הכוונה שלא היה הפסק למיתתם מזמן הפסח ועד חג השבועות, שכל הזמן הזה הוא נקרא בשם, "פרק אחד", שכן סופרים בו את העומר במשך 49 יום, וכל משך זה הזמן הוא נקרא, "פרק".

עוד נלמד מכאן, שבשום אופן לדעת רבותינו בעלי התלמוד והמסורת, לעולם לא ניתן לומר, כי פסקו תלמידי רבי עקיבא למות ביום לג' לעומר!

והדבר החשוב ביותר, הוא שבאותו מקום בתלמוד, לאחר סיפור זה המעשה, לא מצאנו שהנהיגו רבותינו בעלי התלמוד לעשות מנהגי אבילות וכיוצא בזה חלילה להם מכך!

אלא להיפך, כל מטרת הבאת זה המעשה, היה בשביל דבר אחד! להוכיח את החידוש של רבי עקיבא, שכל מי שלימד תורה בצעירותו, גם בזקנותו יהיו לו תלמידים ויזכה להעביר התורה גם כאשר יזקין! וכך היה עם רבי עקיבא, הגם שמתו 24 אלף תלמידים שהיו נחשבים לתלמידיו, כלומר שהלכו בדרכו וראו את עצמם לתלמידיו, הקב"ה לא הזניח את רבי עקיבא, אלא יצאו ממנו תלמידים מובחרים שהפיצו את תורתו החשובה. ולכן הדבר פשוט וברור, כי אין שום מקום לעשות מנהגי אבלות בשום דרך שהיא, ובשום צורה שתהיה לעולם! וכל

הנוהג אפילו מקצת ממנהגי אבלות, או מנהיג מנהגי אבלות לאחרים, הרי הוא עוקר תורה ומסורת בית ישראל, שכן אלו ימי שמחה לעם ישראל! ולא רק שהוא עוקר תורה, אלא מנהיג מנהגי אבל, ומפיל על עם ישראל גלות אחר גלות, סבל אחר סבל!

ויתירה מכך יש לומר, שהנה רבי עקיבא היה תלמיד של רבי אליעזר בן הורקנוס, שהיה תלמיד של רבן יוחנן בן זכאי, ורבן יוחנן בן זכאי העביר את כל התורה שבעל פה לתלמידיו. נמצא שרבי עקיבא היה קדום לזמן חיבור המשנה קרוב ל – 80 שנה אם לא יותר! שכן תלמידיו של רבי עקיבא היו רבותיו של רבי יהודה הנשיא שחיבר את המשנה! ורבי יהודה הנשיא היה דור אחרון לתנאים. כלומר, מזמן מות תלמידיו של רבי עקיבא, לחיבור המשנה על ידי רבי, עברו לפחות 100 שנה אם לא יותר!

ואם היה מנהג כזה בידי עם ישראל לנהוג מנהגי אבלות ואפילו במקצת מן הדברים, מדוע מנע מאתנו רבי יהודה הנשיא את הידיעה החשובה הזו? ומדוע לא הודיע במשנה שאין מסתפרין ואין נושאין בימי הספירה? כמו שהודיע ואמר במשנה (משנה מסכת מועד קטן פרק א משנה ז): "אין נושאין נשים במועד, לא בתולות, ולא אלמנות, ולא מיבמין, מפני ששמחה היא לו. אבל מחזיר הוא את גרושתו ועושה אשה תכשיטיה במועד ר' יהודה אומר לא תסוד מפני שניוול הוא לה". ע"כ. ואם היה מנהג כזה שאסור להתחתן בימי הספירה, מדוע לא הביא דיעה יחידה זו? אלא בוודאי כי מעולם לא הנהיג אף אחד מחכמי ישראל שום מנהגי אבלות שלא קבלו במסורה, וכל שכן שלא אסרו במשך 50 יום להסתפר! שדבר זה הוא רע ומר מאוד כלפי שמים!

ועוד, שעיקר הטעם שאין נושאים נשים במועד, הוא על מנת שלא יערב שמחת אשתו בשמחת הרגל! וכמו שכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת מועד קטן פרק א משנה ז): "אמרו מפני ששמחה היא לו, הוא טעם לאסור הנישואין במועד, לפי שהכלל אצלינו אין מערבין שמחה בשמחה, ולפיכך לא יטריד שמחת הרגל בשמחה אחרת". ע"כ. ואם כן, אין שייך לגזור שלא להנשא משום שמתו חכמים מישראל! שזה מנהג שטות גמור הוא!

ויתירה מכך, חכמי התלמוד בבלי, שהיו כ-500 שנה אחר תקופת רבי עקיבא, מדוע לא הביאו שום סמך ולו הקטן ביותר למנהג מהובל זה? התשובה ברורה ביותר, כי אין לזה שום שורש ושום יסוד, והחמירו על עם ישראל בחינם, וברבות השנים לא היה מי שיעצור את הדבר הנורא הזה! והמציאו עוד דמיונות בדעתם, כמו שנראה את המצאותיהם של ירוחם, טור, אברהם מן ההר, מאירי, אשר אין להם בסיס ולא שורש.

מדוע מתו דווקא בזמן הזה?

ולפני שאמשיך בזה המאמר, ואבאר מהיכן יצא הקלקול הנורא הזה של מקצת מנהגי אבלות בימים אלו. ארצה לעמוד על הנקודה החשובה לנסות להבין, מדוע הקב"ה הביא לפטירתם של עשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא דווקא בזמן החונה מחג הפסח עד לחג

השבועות. והדבר ברור ביותר על פי האמור במאמר זה, ועל פי מה שכתבתי במאמר הקודם. ש-ימים אלו הם ימי שמחה לעם ישראל, ימים בהם עם ישראל ספרו יום יום וחיכו לקבל את התורה, חיכו למעמד הגדול והנורא ביותר שהיה משחר ההיסטוריה של העולם. ולכן דווקא בימים אלו, המורים על גודל ערך התורה, על הציפייה להתעלות רוחנית, הנה אם תלמידי רבי עקיבא שהיו תלמידי חכמים גדולים, ידענים בתורה, לא התעלו מחשבתית, אלא להיפך ירדו מחשבתית על ידי לימוד התורה, והיתה עיניהם צרה בלימוד התורה אחד של השני, ונמצא שאינם לומדים לשם שמים כלל!

לכן דווקא בימים אלו, בכל יום ויום ראויים הם למות מן העולם, שכן עם ישראל כולו באותם הימים היה סופר את העומר, הן על שמחת התבואה, והן על שמחת הציפייה שהיתה לעם ישראל בעבר לקבל התורה, והם תלמידי רבי עקיבא היו מחללים שם שמים בלימודם!

ומכיון שכך, דווקא הדבר הזה של מיתת תלמידי רבי עקיבא, דווקא האנשים הללו החשובים שהיו נחשבים לגדולים בעיני כל העם, אם הם ימותו בזמן הזה, הדבר יזעזע את כל בני האדם, להשכיל ולדעת, שאפשר להיות גדול, ידען, מפולפל, אבל אם לא מקיימים את הייעוד והמטרה של התורה הזו, בוודאי כי בשביל הקב"ה, אין צריך לתורה הזו ואין צריך גם להם! וזהו קידוש ה' שאין כמוהו! שכן התורה ומשפטיה ניצבים איתנים גם מול אנשים שנקראים גדולים וחשובים!

ואנו רואים את הדבר היטב בדורינו, שהמון דרשנים למיניהם מסתובבים ונמצאים ליד אנשי שחץ וגאווה, אנשי מדון וריב, אנשים שמחטיאים את הרבים, שרים בעירוב נשים וגברים, מנגנים ושרים שירי זמרה ותועבה, מעודדים ומקללים במגרשי כדורגל! המון דרשנים ארורים בדורינו, שמחים בקרבתם, רוצים בחברתם, והכל למען הכבוד, התהילה, השלמונים ונפיחות בטנם הארורה. וכי הקב"ה הביא תורה בשביל לגדל את בטנם הארורה? הקב"ה הביא תורה בשביל שהתורה תהיה מקור לפרנסתם הנילוזה?

וכן הדבר בענין ספר הזוהר הטמא מפי הגבורה, אני מכיר המון אנשים, ואף תלמידי חכמים, שיודעים שמדובר בטומאה רקובה ומצחינה, ואין אחד מהם שיוצא חוצץ נגד העבודה זרה הזו! ולמרות שהם נחשבים "תלמידי חכמים", ידענים, אשר יודעים כי ה' יתברך ציוה בתורה לקדש מלחמה נגד מינות ועבודה זרה, והם מה עושים? שתוק שותקים! אילמים מטופשים נהיו! רואים שמדברים על הבורא יתברך בלשון זיווגים, פרצופים, מפלצות! ועדיין שותקים! ארורים הם מפי הגבורה! וה' יתברך שואל, למי נתתי תורה? בשביל מי ובשביל מה אתה לומדים את התורה? אינכם עושים זאת כי אם בשבילכם ולמענכם! ולכן הדור הזה סובל וסובל וסובל, ולצערי יסבול ויסבול!

וכן מבואר דבר זה היטב בלשון המדרש (בראשית רבה פרשת חיי שרה): "ר' עקיבה אומר, אם העמדתה תלמידים בנערותך, העמד תלמידים בזקנותך. שאין אתה יודע אי זה מהם הקדוש ברוך הוא מכתב עליך, הזה או זה, ואם שניהם כאחד טובים. שנים עשר אלף זוגות תלמידים

היו לו לר' עקיבה מגבת ועד אנטיפטריס וכולהון מתו בפרק אחד, למה שהיתה עיניהם צרה אילו באילו, ובסוף העמיד שבעה, ר' מאיר ור' יהודה ר' יוסי ור' שמעון ור' אלעזר בן שמוע ור' יוחנן הסנדלר ור' אליעזר בן יעקב. ויש שאמרו שהעמיד, ר' יהודה ור' נחמיה ור' מאיר ור' יוסי ור' שמעון בן יוחי ור' חנניה בן חכינאי ור' יוחנן הסנדלה. אמר להם [רבי עקיבא] בניי, הראשונים לא מתו, אלא [בעבור] שהיתה עיניהם צרה בתורה אילו באילו. אלא תנו דעתכם שלא תעשו כמעשיהם, עמדו ומלאו כל ארץ ישראל תורה". ע"כ.

ומבואר שרבי עקיבא פירש ואמר להם, שאותם עשרים וארבע אלף שנחשבו לתלמידיו, לא מתו בגלל עוונות שהיו להם, לא מתו בגלל שלא הפרישו מעשרות של תבואה וכו'. מתו בגלל דבר אחד, שלא קיימו את ייעוד התורה ואת חכמתה! וקנאו בלימוד התורה אחד של השני, כאילו התורה ניתנה רק להם בלבד!

"מנהגי השוטים בימי ספירת העומר - המצאות ובלבולים של "גאונים"

ובעת, לאחר שראינו, שאין שום מנהג ושום טעם, אפילו קטן שבקטנים לנהוג אפילו מנהג קטן ביותר של אבלות בעבור מות תלמידיו של רבי עקיבא. וכמו שכתבנו, שלהיפך אמורים כל עם ישראל לשמוח, שתורתו של רבי עקיבא נשתמרה, שכן היה אחד ממקבלי המסורה, כי היה תלמיד תלמידיו של רבן יוחנן בן זכאי. ותוסיפו לכך שימים אלו הם ימים של שמחה לעם ישראל ולא עצב. הנה יש לומר כבר כאן, כי כל מי שנוהג אפילו מקצת מנהגי אבלות בספירת העומר הוא לא רק שמבטל ועוקר דברי תורה, אלא חולק על התורה, מוסיף על התורה, עוקר דברי חכמים, וחולק על דינו של הקב"ה.

רקע על "גאונים" שלאחר תקופת התלמוד:

והנה, לפני שנביא את שיטות אלו שהמציאו את המנהג הרע הזה, או האדירו אותו במקום לסתור אותו לחלוטין. ארצה לדבר בקצרה בענין אותם אנשים שנקראו, "גאונים" בתקופה שלאחר התלמוד. ומדוע הנני רוצה לדבר על כך? מכיון שמייחסים, ולפי דעתי מזייפים, שהגאונים אישרו מנהג מהובל זה.

והיה והדבר אכן נכון, אין זה צריך להרתיע אותנו ולא להפחידנו, מכיון שרבינו הרמב"ם גם הוא בנעוריו שגה בכך, כלומר, רבינו הרמב"ם בנעוריו, הלך בדרכו של רבי יצחק בן רבי יהודה אִבְּן גַיאת, הוא כפף עצמו לגאונים, מחשיב את דבריהם לסמכות מחייבת כמו זו של הגמרא, והקפיד להביא הרבה מדבריהם, בדקדוק רב, תוך הקפדה על שמותיהם.

לעומת זאת, בן דורו רבינו הרי"ף, מתחשב בדעותיהם של הגאונים, אך רק את הגמרא מחשיב כסמכות מחייבת. רבינו הרמב"ם בתחילת דרכו כאשר היה צעיר, הושפע מהספרות ההלכתית של הגאונים, רב נסים גאון ומהרי"ץ גיאת. אך בהמשך הבין הרמב"ם שהגאונים שגו בלא מעט דברים, עיקמו את דרך המסורת, ושיבשו, ואף הולידו מנהגים הזויים. ולכן

התקרב רבינו הרמב"ם יותר לדרכם של הרי"ף ותלמידו רבי יוסף אבן-מיגאש, אותם החשיב לרבותיו. ולכן נמצא אצל רבינו שתי פירושים למשנה, מהדורה ראשונה, ומהדורה שניה. במהדורתו השניה רבינו נסמך יותר לדעת התלמוד, ופחות מתחשב בדעתם של הגאונים.

דוגמה קטנה לזה ניתן למצוא בתשובותיו של רבינו הטהור הרמב"ם (שו"ת פאר הדור הדפסה תשמ"ד עמוד לו סימן יא): "... אין לנו בזה שום יתרון על מה שזכר רבינו יצחק אלפסי זכר צדיק לברכה, והוא אצלי הפשוט, אשר לא יטה ממנה כל בעל שכל". ע"כ. וכוונתו של רבינו בתשובה זו, הוא לדחות את דעותיהם של כמה מן הגאונים באותו ענין. ע"ש. ורמז בזה רמז עב, שאין לזוז ימין ושמאל מדעתו של הרי"ף, שנסמך על דברי רבותינו בעלי התלמוד והמשנה שהם בעלי המסורת והמסורה.

ובדרך אגב אזכיר, כי ידוע לי מתלמיד חכם אחד שחוקר את נושא ספר הזוהר הטמא, ואמר לי בפירוש, שמי שכתב את ספר הזוהר והגה את ההבל הזה הכתוב בספר הטמא הזה, הוא לא אחר מגאון אחד חשוב שהכשיל את עם ישראל אחר המאגיה והאלילות.

בכל אופן, רבינו הרמב"ם לא מעט בספרו משנה תורה, מביא מנהגים, ודברים שקבלו הגאונים במסורת, או דברים שלפי עניות דעתם של הגאונים, ראו צורך להחמיר בזה מפני אותו ענין. אמנם, בכל המקומות אשר רבינו הרמב"ם מביא את דברי הגאונים, לא תמצאו, שהגאונים הנהיגו לעשות דבר או ענין מסויים, שאין עליו בסיס ושורש בתלמוד.

וכמו שכתב רבינו (הקדמה ליד החזקה לרמב"ם): "וכל החכמים שעמדו אחר חיבור הגמרא ובנו בו ויצא להם שם בחכמתם הם הנקראים גאונים. וכל אלו הגאונים שעמדו בארץ ישראל ובארץ שנער ובספרד ובצרפת למדו דרך הגמרא, והוציאו לאור תעלומותיו וביארו ענייניו, לפי שדרך עמוקה דרכו עד למאוד. ועוד שהוא בלשון ארמי מעורב עם לשונות אחרות לפי שאותה הלשון היתה ברורה לכל אנשי שנער בעת שחוברה הגמרא. אבל בשאר מקומות וכן בשנער בימי הגאונים אין אדם מכיר אותה הלשון עד שמלמדים אותו. ושאלות רבות שואלין אנשי כל עיר ועיר לכל גאון אשר היה בימיהם לפרש להם דברים קשים שבגמרא. והם משיבים להם כפי חכמתם. ואותם השואלים מקבצים התשובות ועושין מהם ספרים להבין מהם. גם חיברו הגאונים שבכל דור ודור חיבורים לבאר הגמרא. מהם מי שפירש הלכות יחידות.

ומהם שפירש פרקים יחידים שנתקשו בימיו. ומהם מי שפירש מסכתות וסדרים. ועוד חיברו הלכות פסוקות בענין איסור והיתר וחיוב ופטור בדברים שהשעה צריכה להם כדי שיהיו קרובים למדע מי שאינו יכול לירד לעומקה של גמרא. וזו היא מלאכת ה' שעשו בה כל גאוני ישראל מיום שחוברה הגמרא ועד זמן זה שהיא שנה שמינית אחר מאה ואלף לחרבן הבית, והיא שנת ארבעת אלפים ותשע מאות ושלשים ושבע לבריאת עולם". ע"כ. ונמצא לפי דברי רבינו, שבכל מקום שנקראים "גאונים" אמיתיים, הם אותם גאונים שנצמדו למסורת בית ישראל, כלומר שנצמדו לתלמוד ולגמרא! ומכיון שכך, רבינו בלא מעט מקומות סומך

ידו עליהם, אמנם סומך ידו עליהם דווקא במקומות שאין הם סותרים את דברי חז"ל, אין הם נוטים אחר המאניה והאלילות חלילה. שכן היו המון שנחשבו בעיני הציבור לגאונים, ולא היו אלא שוטים עם דעות מהובלות ורעות, ואף היו כאלה שהלכו בדרך המינים והאפיקורסים. וכמו שהוכחנו במאמר הקודם בענין ספר "פרקי דשקרי רבי אליעזר".

וכן השיג רבינו בלא מעט מקומות על אותם "גאונים" (רמב"ם הלכות גירושין פרק י הלכה יט): "הורו מקצת הגאונים שכל אשה שתבעל בפני עדים צריכה גט, חזקה שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות, והגדילו והוסיפו בדבר זה שעלה על דעתם עד שהורו שמי שיש לו בן משפחתו חוששין לו ולא תתייבם אשתו שמא שחרר שפחתו ואחר כך בא עליה, ויש מי שהורה שודאי שחרר שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות. וכל הדברים האלו רחוקים הם בעיני עד מאד מדרכי ההוראה ואין ראוי לסמוך עליהן, שלא אמרו חכמים חזקה זו אלא באשתו שגירשה בלבד או במקדש על תנאי ובעל סתם שהרי היא אשתו ובאשתו הוא שחזקתו שאינו עושה בעילתו בעילת זנות עד שיפרש שהיא בעילת זנות או שיפרש שעל תנאי הוא בועל, אבל בשאר הנשים הרי כל זונה בחזקת שבעל לשם זנות עד שיפרש שהוא לשם קדושין, ואין צריך לומר בשפחה או בגויה שאינה בת קדושין שאין חוששין להן כלל והרי הבן מהן בחזקת גוי ועבד עד שיודע בודאי שנשתחררה אמו או נתגיירה". ע"כ.

ומדבריו של רבינו הללו אנו למדין, שהיכן שהגאונים זזו, עיוותו, באופן מוחשי את דברי חז"ל, או שהנהיגו דברים שאין עליהם בסיס! רבינו מזהיר ומודיע לכל, כי אין ראוי לסמוך עליהם! כלומר, במילים אחרות, גאון ככל שיהיה שנטה מדברי המסורת והמסורה, אין ראוי לסמוך עליו כל עיקר!

וכן מבואר ביתר שאת במה שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק יא הלכה טו): "וכן זה שתמצא במקצת מקומות ותמצא תשובות למקצת הגאונים שיולדת זכר לא תשמש מטתה עד סוף ארבעים, ויולדת נקבה אחר שמונים, ואף על פי שלא ראתה דם אלא בתוך השבעה, אין זה מנהג אלא טעות הוא באותן התשובות ודרך אפיקורוסות באותן המקומות ומן הצדוקין למדו דבר זה, ומצוה לכופן כדי להוציא מלבן ולהחזירן לדברי חכמים שתספור ז' ימים נקיים בלבד כמו שביארנו". ע"כ.

הנה מפורש מדבריו אלו של רבינו, שאפילו תשובות! כן כן תשובות של מי שנחשבו לגאונים! רבינו מסביר שאין זה רק טעות במנהג! אלא דרכו והלכו בטעות של דרך אפיקורסות! כלומר גאונים ככל שיהיו, בתשובה זו הביאו כפירה במסורת פירוש התורה שבכתב! נמצא שכל מה שאנו סומכין על דברי מי שנחשבים גאונים, הוא בתנאי שהם מתאימים לדברי המסורת, ולתקנות שנתקנו בזמן התלמוד בלבד.

מנהג אבלות בימי ספירת העומר שצץ לו משום מקום:

והנה, אנו "מוצאים" לאחר 300-400 שנה מזמן חתימת התלמוד ואף יותר, וכמובן 700

שנה אחר מות תלמידיו של רבי עקיבא, שזוייף/הומצא מנהג מהובל, מנהג רע מאוד, מנהג שאין לו מקום כלל בבית ישראל. מנהג זה אפילו הובא בשם "קבלת גאונים", ואף כנראה לפי עניות דעתי, הובא בזיוף בשם רב נטרונאי גאון. ולהרחבה בנושא כיצד זייפו סיפורים שלימים של התעופפות וקפיצות הדרך על רב נטרונאי גאון. עיין כאן. בכל אופן, כעת נתייחס למקורות שמהם החמירו על עם ישראל דברי הבל, ריב ומדון!

נקודה חשובה שיש לציין לקורא הנעים:

כבר ביארנו לעיל, שתלמידי רבי עקיבא היו תנאים! כלומר, חיו לפחות 400 שנה לפני חתימת התלמוד בבלי שבו הובא המעשה הנ"ל! ואם היה מנהג שנהוג ביד תנאים, אמוראים, לנהוג אפילו מקצת ממנהגי אבלות באותם הימים שמתו תלמידי רבי עקיבא, מדוע לא טרחו חכמים בתלמוד או במשנה להזכיר זאת? נמצא, כי לאחר 700 – 800 שנה מזמן מות תלמידי רבי עקיבא, קמו כמה "גאונים" והמציאו מנהג ביום בהיר, לנהוג מנהגי אבלות במשך 51 יום! היתכן שיהיה כדבר הזה? יש עקירת תורה יותר מזו? בוודאי שגם אם ניוכח שאיזה גאון הנהיג דבר כזה, או האדיר דבר כזה, אסור לנו לשמוע לו בשום אופן שיהיה! שכן יש כאן מנהג של הבל ושטות, ורעות רוח של ממש!!

"מקורות":

מקור ראשון – מיוחס לרב נטרונאי גאון:

בספר, "תשובות הגאונים" (שערי תשובה סימן רעח) **שלא** נדפסו **ולא** הובאו מעולם בתקופה המוקדמת, אלא נדפסו בתקופה מאוחרת, ובוודאי לפי עניות דעתי שזוייפו.

הובאה שאלה ש-"שאלו" לרב נטרונאי גאון: "וששאלתם, למה אין מקדשים ואין כונסין בין פסח לעצרת, אם מחמת איסור או לאו. הוו יודעים, שלא משום איסור הוא, אלא משום מנהג אבלות, שכך אמרו חכמים, שנים עשר אלפים זוגים תלמידים היו לו לר' עקיבא וכלם מתו בין פסח לעצרת על שלא נהגו זה בזה. ותני עלה וכלם מתו מיתה משונה באסכרה. ומאותה שעה ואילך, נהגו ראשונים בימים אלו, שלא לכנוס בהן, ומי שקפץ וכנס, אין אנו קונסים אותו, לא עונש ולא מלקות. אבל אם בא לשאול, לכתחילה אין מורים לו לכנוס, ולענין קדושין מי שרצה לקדש בין פסח לעצרת מקדש לפי שאין עיקר שמחה אלא בחופה". ע"כ.

ולפני שנעבור להבין את הנאמר, גם אם נניח שתשובה זו אמיתית היא, כלומר, גם אם תשובה כזו יצאה מתחת ידו של רב נטרונאי, אין בה כלום ושום דבר, ואין בה שום חוזק על מנת לאסור, או להמשיך לנהוג מנהג הבל זה שנאמר כאן. משום שהדבר גובל בעקירת דברי תורה, ועיוות דברי רבותינו חכמי התלמוד והמשנה. ואף אם נאמר שאלו דבריו של רב נטרונאי, נשים לב למה שכתב, "שלא משום איסור הוא, אלא משום מנהג אבילות". ע"כ. מה?

משום מנהג אבלות?! בכל דברי אבלות כלל הוא בידינו, הולכים ופוסקים להקל!! היתכן שרב נטרונאי גאון יחמיר בעניני אבלות מומצאת? היתכן שהוא יאסור משום מנהג אבילות לבחורי ישראל לא להתחתן? בגלל שתלמידי רבי עקיבא חטאו ומתו בעוונם?

אלא שלפי עניות דעתי, הדבר פשוט וברור כי תשובה זו מעולם לא יצאה תחת ידו של רב נטרונאי גאון, ואם יצא הרי היא כשגגה מפי השליט. ובפרט במה שסיים ויש בדבריו אלו דברים קשים מאוד כתער, "אבל אם בא לשאול, לכתחילה אין מורים לו לכנוס". וכל המבין מה שכתוב כאן, מדובר בדבר נורא ואיום! שלא משנה מי ענה את התשובה הזה, טוען ואומר, שבגלל שמתו תלמידי רבי עקיבא, יש לבחורי ישראל להחמיר 51 יום שלא לכנוס את זו שקידש!! מדובר בדבר נורא, ופשוט הדבר וברור שתשובה זו מזוייפת בדיוק כמו שרגילים רשעי הדת האורתודוקסית לזייף כתבים ולייחסם לגאונים ואף לתנאים. ודוגמאות לכך:

א) ספר האופל הטמא שבחוצפתם ייחסו אותו לרשב"י.

ב) ספר שיעור קומה הנתעב – שיחסו אותו לרבי ישמעאל!.

ג) פרקי שקרי דרבי אליעזר, שייחסו אותו לרבינו הטהור רבי אליעזר הגדול!

ד) תשובות מזוייפות וסיפורי מעשיות על גאונים, שהעיד רב שרירא ורב האי שמעולם לא היו!

בכל אופן, אף אם נסיק שמדובר ברב נטרונאי, כבר ראינו כיצד התבטא רבינו הרמב"ם כלפי אותם גאונים שנטו נטיה חמורה מאוד מדרכי ההוראה, וכתב עליהם רבינו: " ... אין זה מנהג אלא טעות הוא באותן התשובות ודרך אפיקורוסות באותן המקומות ומן הצדוקין למדו דבר זה, ומצוה לכופן כדי להוציא מלבן ולהחזירן לדברי חכמים שתספור ז' ימים נקיים בלבד כמו שביארנו ... הורו מקצת הגאונים שכל אשה שתבעל בפני עדים צריכה גט, חזקה שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות, והגדילו והוסיפו בדבר זה שעלה על דעתם עד שהורו שמי שיש לו בן משפחתו חוששין לו ולא תתייבם אשתו שמא שחרר שפחתו ואחר כך בא עליה, ויש מי שהורה שודאי שחרר שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות. וכל הדברים האלו רחוקים הם בעיני עד מאד מדרכי ההוראה ואין ראוי לסמוך עליהן".

והנה לפנינו דברי רבינו הטהור האמיץ, שלא חס לדברי גאון ולא לייחוסו, אלא כל שיש בדבריו התרחקות מדרכי ההוראה, אין לסמוך על דבריו! וכמובן אני חוזר ואומר, אני סבור שמעולם תשובה זו לא יצאה מתחת רב נטרונאי גאון!

עוד יש לציין שחרף העובדה, שתשובה זו בשם רב נטרונאי גאון, לא הובאה אצל שום ראשון מן הראשונים, כלומר, אף אחד גם מאלו שנטו אחר הבל זה של המנהג הרע הזה, לא ידע אף ראשון על ייחוס תשובה זו לרב נטרונאי גאון. ולאמיתו של דבר, עד עת שנתפרסמה תשובה זו במאות המאוחרות וזוייפה על ידי רשעי דת הכמורה, אף אחד לא ידע על קיומה

של תשובה זו שהיא שייכת לרב נטרונאי גאון, ואף לא עלה על דעת אף אחד מהראשונים לייחס דברים אלו לרב נטרונאי גאון. הדבר ברור ופשוט שתשובה זו לא יצאה תחת ידו.

מקור שני – הורו הגאונים:

והנה בספרו של אברהם מן ההר שהיה חבירו של המאירי, כתב כך (מסכת יבמות דף סב עמוד ב): "וכולן מתו. ובמדרש מפסח ועד ל"ג בעומר. ומפני זה נהגו שאין נושאין נשים מפסח עד ל"ג בעומר". ע"כ. והנה שתי בעיות נוראיות יש בפירושו:

א) מה שכתב, "ובמדרש". הנה לא פירט היכן זה כתוב ובאיזה מדרש. ויתירה מכך, כאשר הביא מדרש זה, מדוע לא השיג עליו? שהרי כתוב לפנינו מפורש בתלמוד מפסח ועד עצרת! והאם דברי התלמוד אינם מספיקין לו?

ב) יש לשאול, מה הקשר ומה ההקשר בהזיה הנוראית הזו, שאין נושאים נשים מפסח עד לג' בעומר, מפני שמתו תלמידי רבי עקיבא? והאם מצאנו מקום אחד בכל הש"ס שאוסר על נישואין שלא בחול המועד? וגם בחול המועד, כפי שביארנו וכפי שנבאר בהמשך, כל מה שאין נושאין נשים במועד, הוא רק משום שאין מערבין שמחת נישואין עם שמחת החג!

ומה הקשר ומה ההקשר הנורא והאיום שהמית את דתינו, לקשר בין מיתת תלמידי רבי עקיבא שמתו בעוונם! לענין נישואין של בחורי ובנות ישראל! והכי חמור הוא, שבמקום עצמו שמספרים לנו חז"ל על מות תלמידיו של רבי עקיבא, מבואר מיד, כמה חשוב הוא ענין הנישואין!! וכל הנוהג מנהג מהובל ורע זה שלא להתחתן בימי ספירת העומר, זורק הוא את התורה ואת משפטיה! ודרך אפיקורסות זו בוודאי!

ג) לא פירש אברהם מן ההר מי נהג, מי הנהיג, ואף לא השיג על הנהגה מהובלת זו! ואם לדעתו של אברהם מן ההר היה לזה סמך חזק מן הגאונים, מדוע לא כתב כן? בכל אופן נמצא בדבריו של אברהם מן ההר, עקירת התורה ומסורת חז"ל, תוספת על דברי חכמים, גזירה על הציבור להביא למשמע אזנם מנהג שיש לקיימו!

וכן הובא הבל זה, גם בתוספות מאיר מרוטנבורג (מסכת יבמות דף סב עמוד א): "וכולן מתו מפסח ועד עצרת. נמצא במדרש עד ל"ג בעומר. ולפיכך נמנעים העולם לעשות נישואין עד אחר עצרת". ע"כ. גם דבריו אלו לא ברורים! ויתירה מכך, מאיר גוזר שלא לעשות נישואין עד אחר העצרת!!! כלומר, מאיר מעודד את המנהג המהובל שלא להתחתן מתחילת הפסח עד אחר חג השבועות! כלומר, לא רק שהוסיפו מנהג מהובל, אלא אף חלוקים הם עד מתי לאסור נישואין על בחורי ישראל!

ולפי דבריו של מאיר, **51** ימים [מתחילת הפסח עד אחר חג שבועות] בחורי ישראל לא יכולים להתחתן!! היעלה על הדעת כדבר הנורא הזה? היעלה על הדעת להשאיר בחורי ישראל ללא אשה בגלל דבר שאין לו מקור, ואינו מיוסד על דברי תורה ולא על דברי חז"ל! אין זה כי

אם הרס וחורבן לכל עדת ישראל!! ויתירה מזו, מה עם פרנסת עם ישראל? שהמון מלאכות, עניינים, סחורות, נתקעים לעם ישראל בעבור 51 ימים אלו שבחורי ישראל אינם מתחתנים!

וגם הובא הבל זה בספרו של המאירי בבית הבחירה (מסכת יבמות דף סב עמוד ב): "... ותלמידים אלו הוזכר כאן שכולם מתו מפסח ועד עצרת. וקבלה ביד הגאונים שביום ל"ג בעומר פסקה המיתה. ונוהגים מתוך כך שלא להתענות בו, וכן נוהגים מתוך כך שלא לישא אשה מפסח עד אותו זמן". ע"כ.

ובאמת הפלא ופלא על המאירי, שעד עתה הערכתי אותו מאוד. אמנם כאן נפל בשגגה ואף לא השיג עליה כמו שהיה לו לעשות. ויתירה מכך, בדבריו של המאירי אנו מוצאים דבר נורא! כי כל מה שהובא "קבלה" ביד "גאונים" לפי דבריו ולפי דברי אברהם מן ההר, הוא רק על זמן המיתה של תלמידי רבי עקיבא.

אמנם בענין מה שנוהגים שלא לישא אשה, זה מנהג שלא פירט המאירי ממי הוא נולד. כלומר, גם המאירי לא יכול לשים את היד ולומר הגאונים הנהיגו שלא לישא אשה בימים אלו! ובדברים אלו של המאירי, אשר היה נחשב לאדם גדול, יש כאן הסתה לכלל ישראל להמשיך לנהוג במנהג הבל ורע זה! כלומר, המאירי בדברים אלו מעודד את המנהג הזה ולא סותרו, שאין אנו יודעים מי המציאו, מי קיבלו, חולק על מסורת חכמים, גורם סבל לבחורי ישראל. ולצערי הרב המאירי בסיום דברים אלו, מעודד את המנהג ואין הוא משיג עליו!

ושימו לבכם לדברי טור (טור או"מ הלכות פסח סימן תצנ): "נוהגין בכל המקומות שלא לישא אשה בין פסח לעצרת והטעם שלא להרבות בשמחה שבאותו זמן מתו תלמידי ר"ע. וכתב הר"י גיאת דוקא נישואין שהוא עיקר שמחה, אבל לארס ולקדש שפיר דמי, ונישואין נמי מי שקפץ וכנס אין עונשין אותו. אבל אם בא לעשות בתחלה אין מורין לו לעשות כך. וכזה הורו הגאונים". ע"כ. מבואר לפי טור, כי מקור הדברים ותשובה זו מיוחסת בכלל לר"י גיאת ומעולם לא כתב אף אחד מן הגאונים דבר זה. אלא לפי דעתו של הר"י גיאת, כך הורו הגאונים!

והנה ר' קארו בספר בית יוסף, גם הוא לא הביא מקור זה בשם רב נטרונאי, שכתב (בית יוסף אורח חיים סימן תצנ): על דברי הטור בלשון הזו: " ... כן כתב רבינו ירוחם בנתיב כ"ב (ח"ב קפו ע"ד)". ע"כ.

והנה לפנינו אותם דברי ירוחם שהזכירם ר' קארו (רבינו ירוחם נכ"ב ח"ב): "לקדש ולכנוס בין פסח לעצרת, כתב רב האיי ז"ל בתשובה, שמקדשין כי אין שמחה אלא בחופה ובסעודה אבל אם בא לשאול אם יכנוס אומרים לו לא תעשה משום תלמידי רבי עקיבא שמתו כלן באסכרה בין פסח לעצרת מפני שלא נהגו כבוד זה בזה ואם עבר וכנס אין מלקין אותו ולא קונסין אותו בשום קנס". ע"כ. והנה לפי דבריו של ירוחם, מקור הדברים הם לא רב נטרונאי, אלא הם מקור מאוחר יותר, בשם רב האי גאון! נמצא, כי ייחוס זו התשובה לרב נטרונאי גאון הוא זיוף גדול מאין כמוהו! כלומר, אף אחד לא באמת ראה את הדברים כתובים וחתומים,

לא ביד רב נטרונאי גאון, ולא ביד רב האי גאון!

ואינו מובן! התשובה הזו וההבל הזה, בכל התשובות שהביאו בענין זה, המעיין יראה כי הכל נשען על אותו סגנון תשובה. ונמצא כי תשובה אחת שמישהו בדה מליבו, או נמשך אחר אדם שנקרא גאון הוליד את כל הקלקול! ומיוחסת ומפוצלת לד' דעות:

א) יש מי שמייחס תשובה זו לרב נטרונאי – למרות שאף אחד לא ראה כתב ידו!

ב) יש מי שמייחס זאת לר"י גיאת שכתב כן בשם הגאונים – למרות שלא מצאנו זאת.

ג) יש מי שמייחס זאת לרב האי גאון – למרות שאף אחד לא ראה כתב ידו.

ד) יש מי שאומר שאין הדבר נתקן על ידי הגאונים, **אלא נהגו**. (מאירי, אברהם מן ההר).

ולאחר מכן, לא הספיק לירוחם הדברים הללו, אלא כפי הולדתם של מנהגים מהובלים, מנהג מהובל מוליד עוד הזיות רעות, ועבירה גוררת עבירה, כך ירוחם ממציא שוב דברי הבל נוראים וכותב (רבינו ירוחם נ"ה ח"ד): "לעשות מלאכה באותן הימים של ספירת העומר אחר שקיעת החמה נהגו שלא לעשותה. ונהגו כן משום תלמידי רבי עקיבא שמתו כלם באסכרה בין פסח לעצרת שלא נהגו כבוד זה לזה ונקברו אחר שקיעת החמה, והיו העם בטלים ממלאכתם. ועוד דכתיב שבע שבתות תמימות תהיין שבתות לשון שבות ושמטה כדכתיב שבתות שני' מה שמטה אסור במלאכת קרקע אף כאן אחר שקיעת החמה סופרין ושובתין ממלאכתן כך כתב רבינו האיי בתשובה". ע"כ.

ואיני מאמין למראה עיני! איני מאמין לאיזה הזיות הגיע ירוחם לכתוב בספרו, פשוט הבל הבלים שלא יתואר במילים! לגזור על ישראל בתורת "מנהג" שלא לעשות מלאכה אחר שקיעת החמה, מדובר בלא פחות מלהוסיף על התורה ומשפטיה!!

והנה, בוודאי אם קבלה זו היתה נכונה, או היה מקום למה ש-"כתב"/זוייף בשם רב נטרונאי גאון, בוודאי כי היו משמיעים אותה חכמי תור הזהב, והחכמים המוסמכים עלינו. אמנם, חרף העובדה, שמזמן רב נטרונאי גאון, עברו קרוב ל – 400 שנה עד שהחל מנהג זה לשוב ולפעפע בקרב יהדות אשכנז, מעיד על עומק זיוף תשובה זו שכולם נשענים עליה. וגם, כל מה שנהגו אם נאמר שנהגו, והחליטו על דעת עצמם לנהוג הבל זה. כל זה מדובר לענין נישואין בלבד!! אמנם לענין תספורת, אף אחד לא דיבר בזה, עד המצאותיהם של הנמשכים אחר ההבל.

ובאמת שאין לי כבר מה לומר מרוב הזעזוע העמוק, כי לאחר כל מה שהבאנו כאן, ההבנה היא, שהמציאות שלנו גרועה ביותר, עם ישראל סובל ומעונה תחת שלטון דת הכמורה של היום, הספרים שמספרים נתקעים בחוסר פרנסה, בגלל שכמה החליטו להחמיר ולהנהיג בכל ישראל, שלא להסתפר 34 יום, ולפי האמת היה להם להחמיר 51 יום, מזמן הפסח עד עצרת, לפי שיטתם הרעה! וכל זה הבל הבלים רע ומר! הגם שלא נשמעה קבלה כזו

אצל חכמי ישראל כמו הרמב"ם, הרי"ף, ולא אצל ראשוני הראשונים. בכל זאת הדבר נכנס לבית ישראל כאילו ממש מדובר בהלכה למשה מסיני. והלוואי והיו מדקדקים בגזירותיהם של חז"ל לאחר חורבן בית המקדש, כמו שמדקדקים במנהג שאסור לנהוג אותו לעולם, באותם קצת מנהגי אבלות בימי שמחת ספירת העומר! וכל ההבלים האלו וכיוצא בהם הובאו בשרשרת המפרשים שנטו אחר ההבל ויהבלו, ולא נתנו דעתם לחקור ולהתבונן, מדוע הרי"ף, הרמב"ם ועוד חכמים שהיו נאמנים למסורת ולמסורה, לא הזכירו דבר זה כלל. אלא הם אחד אחר השני. תוכלו לראות כיצד הם דנים בזה כאילו היה הדבר להלכה למשה מסיני או לדבר שיש בו ענין מסויים! כל קיבוץ המנהגים הללו הביא טור לצערינו הרב. ואין דבריהם לעומת דברי רבותינו בעלי התלמוד והמשנה, כלום ושום דבר.

"חשיבות הנישואין"

כתבו רבותינו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת יבמות דף סב עמוד ב): "אמר רבי תנחום א"ר חנילאי: כל אדם שאין לו אשה – שרוי בלא שמחה, בלא ברכה, בלא טובה; בלא שמחה – דכתיב: ושמחת אתה וביתך, בלא ברכה – דכתיב: להניח ברכה אל ביתך, בלא טובה – דכתיב: לא טוב היות האדם לבדו. במערבא אמרי: בלא תורה, בלא חומה; בלא תורה – דכתיב: האם אין עזרתי בי ותושיה נדחה ממני, בלא חומה – דכתיב: נקבה תסובב גבר. רבא בר עולא אמר: בלא שלום, דכתיב: וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא". ע"כ.

ומן התלמוד הזה מבואר, שהשרוי בלא אשה, אפילו בלא תורה הוא שרוי! וכיצד יתכן להנהיג ציבור שלם, ולגרום להם בכך להתבונן על מות תלמידי רבי עקיבא, בטענה שנישואין זה שמחה, ועליהם להיות באבל, שבאותה נשימה, הם שרויים אף בלא תורה 51 יום!!! אין זו כי אם סתירת לחי לכל דברי רבותינו, ומנהג זה שהנהיגו הוא הבל הבלים בוודאי!

"גוערין באבל לאחר 30 יום שלא הסתפר"

כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות אבל פרק ה הלכה א – ב): "אלו דברים שהאבל אסור בהן ביום ראשון מן התורה ובשאר ימים מדבריהם: אסור לספר, ולכבס, ולרחוץ, ולסוך, ולשמש מטתו, ולנעול את הסנדל, ולעשות מלאכה, ולקרות בדברי תורה, ולזקוף את המטה, ולפרוע את ראשו, ולשאול שלום, הכל אחד עשר דבר.

ומנין שהאבל אסור בתספורת, שהרי הזהיר בני אהרן ראשיכם אל תפרעו, מכלל שכל המתאבל אסור לספר שערו אלא מגדל פרע, וכשם שאסור לגלח שער ראשו כך אסור לגלח שער זקנו וכל שער שיש בו, אחד המגלח ואחד המתגלח, היה מגלח ושמע שמת אביו משלים תגלחת שערו אחד המגלח ואחד המתגלח, וכן אסור לגלח שפה וליטול צפרניו בכלי אבל בשיניו או שנוטל צפורן בצפורן מותר". ע"כ. ומבואר מדברי רבינו, שמן התורה כל עניני האבל הללו אסורין יום אחד. וחכמים החמירו באבל שלא יעשה את אותם הדברים בשאר הימים. כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות אבל פרק ו הלכה א והלאה): "מדברי סופרים שיהיה האבל נוהג

במקצת דברי אבילות כל שלשים יום, ומנין סמכו חכמים לשלשים יום, שנאמר ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים, מכלל שהאבל מצטער כל שלשים יום. ואלו דברים שהאבל אסור בהן כל שלשים יום: אסור בתספורת, ובניהוץ, ובנשואין, ובשמחת מרעות, ולילך בסחורה ממדינה למדינה, הכל חמשה דברים ... בתספורת כיצד, כשם שאסור לספר כל שער גופו, או לגלח שפמו, או לקוץ צפרניו בכלי כל שבעה, כך אסור כל שלשים יום ... ועל אביו ועל אמו חייב לגדל שערו עד שישלח פרע או עד שיגערו בו חבריו ... בנישואין כיצד, אסור לישא אשה כל שלשים יום, ומותר לארשה אפילו ביום המיתה, ומי שמתה אשתו, אם כבר קיים מצות פריה ורביה ויש לו מי שישמשנו ואין לו בנים קטנים הרי זה אסור לישא אשה אחרת עד שיעברו עליו שלשה רגלים, אבל מי שלא קיים מצות פריה ורביה, או שקיים ויש לו בנים קטנים או שאין לו מי שישמשנו, הרי זה מותר לארשה ולכנוס מיד ואסור לו לבא עליה עד שלשים יום, וכן האשה שהיתה אבלה לא תבעל עד שלשים יום". ע"כ.

והנה אפילו למי שאבל על ז' קרובים, ואפילו על אביו ואמו! מותר להתחתן ולכנוס אם לא קיים מצות פריה ורביה! אלא שלא יבעל עד שלושים יום. אתם שומעים? חכמים התירו לאבל על אביו ואמו להתחתן ולכנוס מיד לאחר שקבר את אביו או אמו אם לא קיים מצוות פריה ורביה! האם יתכן שאותם חכמים יחמירו, להנהיג ולגזור על ציבור שלם לא להתחתן 51 יום? בוודאי שמדובר בהבל הבלים! ועוד ראינו לענין התספורת, שלאחר 30 יום נוערים בו חבריו, שכן גידל פרע! ואיך יתכן שחכמי התלמוד והמשנה יחמירו על בני ישראל לא להסתפר 51 יום או 34 יום? אין זה כי אם הבל הבלים רע ומר!

סיכום כללי והלכות למעשה, ובראשם הדבר החשוב ביותר, אסור באיסור חמור לנהוג מנהגי אבלות בימי ספירת העומר:

א) ימי ספירת העומר הם ימי שמחה ורוממות מצד קצירת התבואה ושבח ארץ ישראל, וכיצד יעלה על הדעת להיות אבל במקום שלא צוו עם ישראל? ובפרט בזמנים אשר בהם יש שמחה יתירה והכנה של רוממות על פי התורה הכתובה?

ב) ימי ספירת העומר הם הימים שבהם עם ישראל חיכו לקבל את התורה הטהורה ולהכנס תחת כנפי התורה והמצוות, ולהיות ממלכת כהנים וגוי גדול מורם מעם! וכיצד יתכן בימים חשובים אלו להיות אבל ומנוול?

ג) בימים אלו הותרה התבואה החדשה שהיתה אסורה מקודם. וזו כמובן עוד סיבה לשמחה גדולה שצריכים לשמוח עם ישראל.

ד) בשום מקום במשנה ולא בשני התלמודים, לא מצינו שהנהיגו גזירות בעבור אותם תלמידי רבי עקיבא שמתו.

ה) גם בחול המועד, מה שאסור להתחתן ולא להסתפר, הכל הוא משום שלא יכנס מנוול

לחג בענין התספורת, וכן בענין החתונה, אסרו להתחתן שלא יערב שמחה בשמחה. וכל זה כמה ימים בודדים! אבל לגזור או להנהיג ציבור שלם, שלא יתחתן ולא יסתפר ימים ממושכים, בין 34 יום, ובין 51 יום! הרי שמדובר בהבל הבלים, תוספת על התורה שבכתב, ותוספת על התורה שבעל פה.

ו) ולכן, חייב כל איש ישראל, כל יהודי ויהודיה לשמוח בימים אלו של ימי ספירת העומר, לא לנהוג בשום מנהג אבילות שלא מפורש בדברי התלמוד או המשנה, או שלא פסקו רבינו הרמב"ם הטהור. וכן חייב כל איש מישראל להסתפר בימים אלו בדווקא, הן מבחינת זה שלא יראה כמנוול, והן מבחינת זה שצריך להסיר את מנהגי השיקוץ הללו מאתנו! ואף מי שרווק חייב להתחתן, ולשרש את מנהגי ההבל הללו מקרב הארץ ומקרב ישראל, שלא ישאר שום זכר אפילו קל שבקלים למנהג הבל רע ומר זה.

"פולחן האילמים על קברות מתים"

אחד המושגים הידועים לשמצה בדורינו אנו, הוא ענין הנקרא, "קברות "צדיקים". ויותר נכון לקרוא לזה, "פולחן קברות המתים". ופי כמה יותר נכון לקרוא לזה, "פולחן האילמים על קברות הלא יודעים". ומה שהדגשתי, במרכאות, את המילה "צדיקים", מכיון שלא רק ש-אלו ההולכים לקברות המתים בשביל ש-"כח" המת, או, "המלצתו", יעזרו למתפלל בדמיונו הרע, ודבר זה בוודאי גובל בחירוף וניאוץ כלפי שמים. יתירה מכך יש לומר, לאמיתו של דבר, המון מאותם אלו המתים שבני אדם התמימים הולכים על קבריהם, כלל לא היו צדיקים, אלא היו רשעים ארורים, שהרימו יד בתורת משה, רוממו את המאגיה, המיסטיקה, היו עובדי אלילים אילמים, דרכו ונחתו בדרכם של מכשפי האופל בעלי ספר הזוהר הפרו-נוצרי הטמא מפי הגבורה, שכבר הוכחנו את סכלותו ורשעותו כאן. והסיתו את ישראל אחר ההבלים, וילכו אחר ההבל ויהבלו.

כלומר, לא רק שהפולחן עצמו על קברי מתים הוא שווא וריק ומכעיס כלפי שמים, אלא שתים רעות יש כאן, האחת הוא הפולחן עצמו, שמעמיד עצמו בקברי מתים ומשתמש "בהם", או "בכוחם" או "בהמלצתם", כפי שלימדו אותנו אלו שהרימו יד בתורת משה. ורעה שנית, שבהמון מן המקרים אותם הצדיקים הם כלל לא צדיקים, אלא היו מינים רשעים גמורים שאין להם חלק באלהי ישראל יתעלה שמו. ועל זה אמר (ירמיהו פרק ב פסוק יג): "כִּי־שְׁתַּיִם רָעוֹת עָשָׂה עַמִּי אֹתִי עָזְבוּ מְקוֹר| מַיִם חַיִּים לַחְצֹב לָהֶם בֹּארֹת בֹּארֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא־יָכְלוּ הַמָּיִם". כל הליכה לקברי מתים, מלבד שמכניס הרס עצום בליבות אחרים, כל הליכה כזו לקברי מתים, ואפילו לתנאים אמיתיים שהיו צדיקים גמורים, כל ענין כזה וכיוצא בו שבא מן האדם במחשבה, שהשוכן שם יהיה מליץ בינו לבין הבורא, או שרוצה ש-"הצדיק", יגן עליו בעבור ביאתו לקברו, מדובר בזריקת התורה ומסורת ישראל כפי שאוכיח בהמשך.

"הנני מדבר ממקום של ניסיון – הייתי כומר אורתודוקסי ארור"

ושלא יחשוב הקורא שהנני מדבר ממקום שאין לו ידיעה ונגיעה בנושא. מכיון שאני הייתי האדם שמסתובב יום יום בקברות מתים, ובפרט בצפת, עיר בירת הנוכלים העולים על שם, "מקובלים", אותם הרשעים הארורים הללו, שנקראים רק בשם – "מקובלים", עשו לעצמם שם, הסיתו את עם ישראל אחר הפרצופים, רוממו את כרסם, וחשבו שהם מורמים מעם! ביזו את רבותינו בעלי התלמוד והמשנה, נטו אחר הדרישה במעשה מרכבה ברבים [=לפי דעתם. וכבר ביארנו לאורך ולרוחב האיסור הגדול לדרוש במעשה מרכבה]. ולא רק זו בלבד, אלא התעסקו בידיעת עצמות ה', שגם זה ביארנו במאמרים הנזכרים, שאין לאדם כל השגה לעולם לדעת בגוף חי מי זה הבורא בעצמותו, ואף לא למשה רבינו לא היתה ידיעה זו, וגם לא למלאכים עצמם, אין לאף אחד ידיעה בעצמות הבורא. ואותם הארורים האלו דיברו דברים שנוגעים לעצמותו! יתעלה שמו יתברך ממה שסברו הסכלים הללו! ומספיק קצת לראות מי זה היה חיים ויטאל המכשף, הוגה הקבלה האלילית על מנת להבין עם מי יש לנו עסק. [=קחו שקית הקאה לפני הקריאה].

בכל אופן, אני בעצמי הייתי מאגי, מיסטי, הייתי 5 פעמים בקברו של נחמן, וכל אותם פעמים הייתי בראש השנה!! כן כן בראש השנה נטשתי את ביתי ואת אשתי ובנותי שיחיו! ועזבתי אותם בראש השנה, בחג עצמו, הלכתי לארץ הגוים הערלים, בשביל להשתחוות בקברי מתים באוקראינה!! ולא רק זו בלבד, אלא ימים ולילות נטשתי את ביתי, והסתובבתי כמו שיקוץ פגאני בקברות מתים ברחבי הארץ, נודד מקבר זה לקבר אחר! ואני מכיר המון אנשים שהנשים שלהם סובלות רק בגלל השגעונות הללו שהייתי טמוע בהם!

ואין מילים בפי לתאר את, הכעס והתסכול שעובר בי כאשר אני מדבר על הדברים הללו. רק עצם המחשבה, שעד היום הייתי נשאר זוהריסט ארור, עובד פרצופים נגעל, מכעיס כלפי בוראי, מחרף ומנאץ כלפי שמים, עצם המחשבה הזו שחלילה לא הייתי מגלה את האמת ואת דרכו הברורה של רבינו הטהור הרמב"ם [שאותה נחמן ביזה (חיי מוהר"ן תז והלאה) – שגם על זה נעמוד בסדרת מאמרים], מעוררת בי תחושת זעם עצומה ותסכול נורא!

ולכן הנני נלחם את מלחמת ה' יתברך, לא מלחמתי! זו מלחמת ה' יתברך! המון אנשים כותבים לי לא מעט, "איך אני יכול לסייע לך", "ביצד אוכל לעזור לך", וכי לי אתם עוזרים? וכי לי אתם מסייעים? אני נלחם את מלחמת ה' יתברך לא את מלחמתי! וכך אעשה, אלחם בכל כוחי בנוכלים המקובלים הארורים הללו, שהוליכו את עמינו עם ישראל הטהור אחר התוהו וההבל, הרשעים הללו, עודדו דיבורים נגעלים כלפי שמים, דיברו כלפי בוראי בצורה נבזית, בצורה שאין מדברים כך לפני בני אדם, ועל אחת כמה וכמה לפני הורים! ואין מי שפוצה פה ומרים קולו! כולם פחדנים אילמים! כולם מעלימים עין! כולם סוגרים פינות! כולם רוצים לאכול מהצלחת אחד של השני! לא עוד!! לא במשמרת שלי!

המשומדים הללו, דיברו בזיווגים כלפי אלהינו, וכל זה אני אכלתי ובלעתי, הייתי לומד בספר הזוהר הפרו-נוצרי, והייתי בטוח שמה שאני לא מבין כי אני הטיפש, כי אין בי ידיעה, כי מדובר באורות רוחניים דקים! לא אורות ולא דקים! עבודה זרה ומינות גמורה!

גם אם כל העולם נלחם מול האדם, וכל הצבאות יעמדו מולו, לעולם צריך להכריז, "זוהר = עבודה זרה". גם אם מדובר ב-"לאבד", אחים, הורים, משפחה, עבודה, פרנסה, להשאר גלמוד ועזוב, לעולם להכריז ולומר, "זוהר = עבודה זרה" – "מקובלים = ארורים"! ודי לקרוא את המאמר הזה על מנת להבין את האמת: "ברוך שם, כבוד מלכותו, לעולם ועד" (חלק ג') | ל-"טינוף כזה לא ציפיתי" – אשתו של הבורא נכנסת רק כאשר קוראים בלחש, "ברוך שם וכו'", מזעזע!! שקר הזוהר הטמא".

וכל זה כתבתי רק בשביל שהקורא לא יצא מתוך נקודה הנחת ויחשוב, ש-"חן שאולוב" [=הכופר... בעבודה זרה], לא יודע מה הסיפוק שבקברי צדיקים, שחן שאולוב לא יודע את ההנאה, את התפילות, את החוויה בנסיעות, את ה-300 טבילות לפני הכניסה לקברות אותם המתים, את המקווה הקר והקפוא סותם הנקבוביות של האר"י הלא קדוש. את ה-"עליה הרוחנית" שיש באותם מקומות. והתברר לך אתה הקורא, כי אכן אני יודע ומכיר הכל, מבטיח לקורא

זה המאמר, כי השעות שבזבזתי בקברות המתים, אין כאן קורא אחד שבזבז וכילה את ימיו כמו שאני כיליתי בהם. ואף אם יבוא טוען ויטען, שקברות המתים עזרו לו לעליה רוחנית, דבר זה לא מעלה ולא מוריד, מכיון שכל העליה הרוחנית היא בגלל סביבה תורנית שהאדם נמצא בה באותם המקומות, אז מזו הסיבה הוא מרגיש שהוא מתעלה ברוחניות, כי במקומות הללו אדם מתנתק מהחומר! ואין שום קשר בין קברות המתים לעליה רוחנית! חוץ מדבר אחד שהתלמוד מביא וגם את זה נביא בהמשך, שבראש השנה הולכים על קברות מתים רק על מנת שהאדם יתבונן בקברות המתים ויבין שיום אחד הוא גם יהיה בקבר, ולא שחלילה ידבר לבורא באמצעות מציבות!! ולכן אמרו רבותינו שההסתכלות על קברות מתים לפני ראש השנה, דבר זה יתן בו באדם ידיעה לחזור בתשובה. וכמובן דבר זה עושים פעם בשנה על פי התלמוד על מנת לעורר את השכל מחשבתית, על יום המוות בלבד.

ודע כי יש עוד המון סיפורים בחיקי על ההבלים שבזבזתי עליהם את הזמן, על התיקונים שהייתי עושה, על התעניות שסיגפתי את עצמי, והכל בעבור הנוכלים הללו שעולים על שם מקובלים!

וארצה לשתף כאן בסיפור די מצחיק ומשעשע שקרה לנו במקווה של האר"י הלא קדוש. פעם אחת בא אחד מקרובי משפחתי הדרים בחוץ לארץ. וכאשר הוא בא לארץ, הוא הגיע עם חבירו, חבירו גוי גמור, נושא על צווארו את יש"ו השיקוץ יאבד זכרו. ולא אשכח, שפעם אחת לקחנו אותו איתנו לקברות מתים, והוא נכנס לטבול במקווה האר"י הלא קדוש, בעוד שעל צווארו נמצא שיקוץ יש"ו. וגם אותו הגוי סיפר שיצא עם הרגשה רוחנית גדולה ואמר שהתעלה רוחנית במקווה, והוא מרגיש די טוב!! זה על קצה הקרחון, רק שאדם יבין מהיכן באתי, באיזה שיקוץ נגעל הייתי, ומקווה ומאחל לקוראים שגם הם יזכו לגאולת הדעת שלה זכיתי היום. ואין אני מתיימר לומר שאצלי נמצאת האמת כולה חלילה, רק אני יודע לומר ולהבחין היטב היום, מה הוא שקר.

"יסודות דת האמת – איסור השיתוף"

כתוב בתורה (שמות פרק כ פסוק ב – ה פרשת יתרו): "אָנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים, לֹא־יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנָי: לֹא־תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל וְכָל־תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וַאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתָּחַת וַאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ: לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תָעָבְדֵם כִּי אָנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא פֹּקֵד עֲוֹן אָבֹת עַל־בָּנִים עַל־שִׁלֵּשִׁים וְעַל־רִבֵּעִים לְשֹׂנְאָי".

וכתב רבינו הטהור (ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה א): "בשם י"י אל עולם, מצות לא תעשה, המצוה הראשונה ממצות לא תעשה, היא שהזהירנו מהאמין האלהות לזולתו יתעלה, והוא אמרו יתברך (עשה"ד) "לא יהיה לך אלהים אחרים על פני". וכבר התבאר בסוף מכות (כד א) שלאו זה הוא מכלל שש מאות ושלש עשרה מצות, והוא אמרם שם, שש מאות ושלש עשרה מצות נאמרו לו למשה בסיני וכו' כמו שבארנו במצוה ראשונה ממצות עשה". ע"כ.

כל שמותיו של הבורא הם שמות "תואר", חוץ משם "יהוה" המורה על עצמותו:

והנה מבואר מדברי רבינו, כי המצוה הראשונה בתורה, ממצוות "לא תעשה", הוא האיסור להאמין באלוה זולתו יתעלה. ועל מנת להבין היטב, מה פירוש הכוונה של, "להאמין בעוד אלוה", כלומר, על מנת להסביר לקוראים הנעימים, שעצם האמנה בעוד אלוה, פירוש הדברים, "האמנה בעוד כח מלבד הבורא", "האמנה שיש כח אחר מלבד הבורא שיכול לעזור לי", זה הדבר נקרא, "אלוה זולתו יתעלה". על מנת להעביר ענין זה היטב, אנו נבאר דבר חשוב:

והנה, כבר ידוע ש-שם, "אלהים" הנזכר כלפי הבורא, הוא שם המתאר כח ושליטה של הבורא יתעלה שמו על בריותיו. אמנם שם זה הוא שם הנקרא אצלנו, שם – "מושאל", ואינו שם עצם של הבורא. וכמו שאמר והשתמש במילת "אלהים" במאמרו, "לֹא־יִהְיֶה לְךָ֥ אֱלֹהִ֖ים אֲחֵרִ֑ים עַל־פָּנָֽי". וישאל השואל, וכי יש עוד אלהים חלילה וחס חוץ ממנו יתעלה? שהזהיר ואמר, "לא יהיה לך אלהים אחרים"? ופשוט הדבר שלא! וכל המאמין בעבודה זרה, כלומר, כל המאמין בדעתו שיש עוד כח מלבדו יתברך, אע"פ שלא עבדו, אלא כל חייו עבד רק את הבורא יתעלה שמו, אמנם האמין שאלהים אחרים אכן קיימים, הרי זה כופר בכל התורה כולה!

ועל אותו משקל, זה הטוען ואומר, שיש בכח מת/צדיק נפטר, להועיל לו אפילו במעט מן המעט, כלומר שטוען שבזכות ה-"כח של הצדיק", יש להביא לאדם ישועה או שפע, הרי זה עובד עבודה זרה! ומדוע? מפני שמייחס כח לגורם אחר מלבד הבורא! ופירוש "עבודה זרה", ענינו, כל "עבודה", "ייחוס" במחשבת האדם שיש כח אחר מלבד הבורא, הדבר נכלל בגדר עבודה זרה, כלומר, שעצם המחשבה היא זרה כלפיו יתברך.

וכתב רבינו (ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה ה): "והמצוה החמישית היא שצונו לעבדו יתעלה וכבר נכפל צווי זה פעמים, אמר (משפטים כג כה) ועבדתם את י"י אלהיכם ואמר (ראה יג ה) ואותו תעבודו ואמר (ואתחנן ו יג) ואותו תעבוד ואמר (ס"פ עקב) ולעבדו. ואעפ"י שזה הצווי הוא גם כן מן הציוויים הכוללים כמו שביארנו בשרש הרביעי, הנה יש בו יחוד שהוא צוה בתפילה. ולשון ספרי ולעבדו זו תפילה. ואמרו גם כן ולעבדו זה תלמוד. ובמשנתו של רבי אליעזר בנו שלרבי יוסי הגלילי (פרש' יב עמ' רכח) אמרו מנין לעיקר תפילה בתוך המצות מהכא את י"י אלהיך תירא ואותו תעבוד. ואמרו, "עבדהו בתורתו עבדהו במקדשו". כלומר ללכת שם להתפלל בו וננדו, כמו שבאר שלמה עליו השלום (מ"א ח דה"ב ו)". ע"כ.

והנה, כאשר אמר הבורא שנעבוד אותו ורק אותו, ואין עבודה אלא תפילה, כיצד בשעת תפילתינו ותחינתינו אליו, נעמוד בקברי מתים ונעשה אותם חלילה וחס למליצי יושר? וכי בלעדיהם לא תקובל תפילתינו? וכתב רבינו הטהור (מורה הנבוכים חלק א' פרק סב): "... שהם [כל שמות ה' יתברך מלבד שם – "יהוה"], כולם שמות שהונחו כפי הפעולות המצויות בעולם. אבל כאשר תתבונן בעצמותו מעורטלת ומפושטת מכל פעולה [=כאשר תתבונן במחשבתך ותבין שאצל הבורא לא

שיך שום פעולה מפעולות הנופים, כמו שכתבתי כאן], **לא יהיה לו שם נגזר** [=מושאל] **כלל. אלא** [הוא יתברך יש לו] **שם אחד מיוחד להורות על עצמותו** [=ואין הכוונה שאפשר לדעת על ידי שמו את עצמותו, כלומר מי הוא! שזה ודאי אינו! אלא כוונת רבינו, להורות על "ידיעתו", ורצונו לומר, שבשם "יהוה" נדעהו אנחנו]. **ואין אצלינו שם בלתי נגזר כי אם זה.** [להבדיל אלפי הבדלות ממה שמכשפי האופל כינו את הבורא שלנו יתעלה שמו, בשמות נגעלים ומהם, "אדם קדמון", "אין סוף", "אבא", "אמא", "זעיר אנפין", "נוקבא", ימחה שמם מן העולם! ועיין במה שכתבתי מתועבותיהם כאן. ויתירה מכך, לדעתם שם, "יהוה" הוא שם שולי, כלומר שם מתאר ולא מורה על עצמותו! כלומר, הם הפכו את השם היחיד המורה על עצמותו, לשם המתאר פעולות זיווג! שהרי לדעתם הפוחזת והמתועבת, אות י' הוא כנגד אבא, ואות ה' כנגד אמא וכו'. ונמצא ששם יהוה לדעתם הוא שם המתאר פעולה שפועל בה הבורא בעצמותו, ומלבד שזה חירוף וניאוץ בלפי שמים מצד חולי הנפש הללו, עוד מבואר, שלדעתם שם יהוה אינו שם עצם בלבד, אלא שם מתאר. ימחה שמם אמן. ולכן מבואר, כי שם אחד יש לו יתברך המורה על עצמותו, כלומר המורה על קיומו למען נדעהו], **והוא, יוד הא ואו הא, שהוא** [הנקרא שם] **המפורש בסתם. אל תחשוב זולת זה. ואל יעלו על לבך הזיות** [של אותם] **כותבי קמיעות** [=כמו בדורינו אנו שמצוי המון הוזי הזיות אילמים, המאמינים שיש כח לקמיע להביא להם השפע והמזל, הבריאות והפרנסה, ושמים את הקמיע על צווארם עם דמיונם הרע], **ומה שתשמע מהם** [דמיונות והבלים], **או תמצא בספריהם הטפשיים** [=קורא לכל ספרי המקובלים ומאמיני המאניה ודומיהם, טפשיים. ואכן כך, הם היו טפשים מאוד], **שמות** ["קודש" לפי דעתם המשובשת], **שהם מצרפים אותם, ש-**[לפי האמת] **אינם מורים על שום ענין כלל. וקוראים אותם** [=בדעתם המשובשת] **"שמות", ומדמים שהם צריכים קדושה וטהרה, וש**[אותם שמות] **עושים נפלאות** [חלילה וחס]. **כל הדברים הללו,** [הם הזיות ו]**ספורים שאין ראוי לאדם שלם** [וחכם בעל שכל] **לשומעם, כל שכן לסבור אותם. ולא יקרא שם המפורש בשום אופן, זולת** [מלבד] **זה השם** [יהוה] **בן ארבע אותיות". ע"כ.**

ונמצא לפי דעתו של רבינו, שם המפורש הוא רק "יהוה" בלבד לעולם! ומדוע זה נקרא, "שמו המפורש"? כי זה השם היחיד שאינו מתאר פעולה, אלא מורה על עצמותו, כלומר על ידיעתו יתברך! ושיתפתי את אחד החברים שנלחם גם הוא מלחמת תורה נגד המכשפים הארורים, במה שכתבתי במוסגר על טינופו של ספר הזוהר, וזו תגובתו:

אכן כן. באחד המאמרים בעניין הספירות כתבתי כך בקיצור:

וברור שמכשפי האופל יטענו כדי לכסות על מינותם שלא מדובר בישויות אלוהיות נפרדות אלא מדובר ב"הנהגותיו" של בורא-עולם... ברם, כל "ההנהגות" הללו הינן שמות עצם! כלומר, לא מדובר בשמות תואר כמו "רחום וחנון" ו"ארך אפיים ורב חסד" וכו', אלא, בכולן מדובר באופן עקבי בשמות עצם (סבא, אבא, אמא וכו'), **דהיינו בישויות אלוהיות בעלות מודעות ויכולת נשגבה של בריאה!**

ובאותה מידה ניתן לטעון לזכות הנוצרים ששילושם הטמא אינו ריבוי ומינות (וגם הם עצמם טוענים שהשלושה הם אחד), **אלא, האב והבן ורוח-הקודש אצלם הינם רק "הנהגות" ולא ישויות אלוהיות נפרדות. ואף יותר קל לעשות כן בנצרות שהרי שם יש רק שלושה, ואילו בספר-האופל יש לפחות עשרה, ומשום מה לעיל נזכרו רק חמישה, ואין סדר ומשטר במינות. עד כאן.**

כמו כן, לעניין שם המפורש, מדבריך עולה שהשם יהוה לשיטת המכשפים הינו שם שמתאר חיבור וזיווג של אלהויות פגאניות, זכרית ונקבית, ומלבד החירוף והגידוף שיש בעניין זה, יש בזה גם כפי דבריך השחתה מוחלטת של השם המפורש (!), שהרי כלל לא מדובר בשם של ה' יתעלה, אלא בפעולת החיבור שבין האלוהויות. ובקיצור הם עובדים לאלהים אחרים.

זאת ועוד, שים נא לב לדבר חשוב נוסף, במורה א, כו, רבנו קובע שהתורה נזהרה שלא לתאר את ה' יתעלה באכילה ושתייה ומישוש ושינה ויקיצה ועוד תארים כיוצא באלו מפני שכל אלו נתפסים כמגרעת בעיני בני אדם, ובמלים אחרות: יש גבול למשלים שניתן לתאר בהם את ה' יתעלה! ומה עשו מכשפי האופל? לא רק שתיארו את ה' יתעלה בכל התארים הללו ועוד רבים, הם אף תיארו את ה' יתעלה כמתחבר ומזדווג! דהיינו שפל השפלות החומרית הבהמית, אפילו בזה הם לא נרתעו ותיארו בזה את ה' יתעלה.

כללו של דבר, אפילו אם נקבל את תעתועיהם שספר האופל הוא ספר משלים (וכמובן שיש ראיות רבות מאד לכך שמדובר בספר פשטים ברובו, בספר התורה להבדיל שאין מקרא יוצא מדי פשוטו), הרי שהם מחרפים ומגדפים "במשליהם" את השם הנכבד והנורא, וזאת בתארם אותו בתיאורים ובעניינים חומרניים נגעלים ובזויים, אשר לא יעלה על הדעת לתאר בהם את ה' יתעלה". עד כאן תגובתו.

בכל אופן מבואר מתוך דבריו של רבינו הללו, כי מה שאמר בתורה, "לא יהיה לך אלהים אחרים על פני", הכוונה, שלא תחשוב בדעתך, כי יש עוד כח אחר מלבד הבורא יתברך. ולכן, כאשר בני אדם אומרים, שהם הולכים לקברים של מתים ואפילו של צדיקים, על מנת שמקום הקבורה, או כח הצדיק עצמו, ישפיע ויעזור להם מעט מן המעט בשמים, או שיהיה כמליץ יושר על מנת שאכן תפילם תתקבל, רק משום דבר זה בלי להכנס לשאר הדברים שנעמוד עליהם בהמשך, והחורבן עצמו שיש בהליכה לקברי מתים וכל הפולחן הרע הזה. רק משום הסיבה הנ"ל בלבד, יש בכך עבירה של סעיף מסעיפי עבודה זרה! שהרי האדם מייחס כח מסויים למת הקבור שם, או שמייחס כח לזכויותיו של הצדיק או המת, וכן על זו הדרך!

ושלא נדבר על אלו שאומרים, שהם מתפללים על קברות המתים, על מנת שהצדיק השוכן שם יעלה ויבקש בשביל המתפלל שתקובל תפילתו. ואין סוף להזיות.

והנני יודע שלאחר דברים אלו, יקשה עלי הקורא מכמה מקומות בתלמוד ומהם:

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לד עמוד ב – בענין מעשה כלב.

תלמוד בבלי תענית טז. – במחלוקת מה טעם שיוצאים בתעניות לבית הקברות.

ובמאמרים הבאים אעמוד על כך, והשיב שאין שום ראיה ואפילו מעט מן המעט מדברים אלו.

"כל מי שאין לו אפשרות לבחור – אסור לפנות אליו ולייחס לו חשיבות":

וכתב רבינו הטהור במילים ברורות (סנהדרין י' א' פירוש המשנה): " ... **והיסוד החמישי שהוא יתעלה, הוא אשר ראוי לעבדו, ולרוממו, ולפרסם גדולתו ומשמעתו. ואין עושין כן** [=לא מייחסים חשיבות, ולא פונים, לא מפרסמים, ולא נזקקים] **למה שלמטה ממנו במציאות מן המלאכים והכוכבים והגלגלים והיסודות וכל מה שהורכב מהן! לפי שכולם מוטבעים בפעולותיהם אין להם שלטון ולא בחירה אלא רצונו יתעלה, ואין עושין אותם אמצעים** [=אין עושין אותם כמליצים, או כמתווכים] **להגיע בהם אליו, אלא כלפיו יתעלה יכוונו המחשבות ויניחו כל מה שזולתו. וזה היסוד החמישי הוא האזהרה על עבודה זרה, ורוב התורה באה להזהיר על זה". ע"כ.**

ושימו לב לדיוקו החשוב של רבינו, "לפי שכולם מוטבעים בפעולותיהם אין להם שלטון ולא בחירה אלא רצונו יתעלה". כלומר, לפי דבריו של רבינו המדוייקים, כאשר בני אדם חיים אחד עם השני, יש להם רשות לבקש דברים מן האחר בגדר מסויים, והוא בתנאי שלא שם מבטחו על השני, אלא רק מבקש ממנו דברים משום משא ומתן בין בני אדם. וכמו שנאמר (ירמיהו פרק יז פסוק ה – ז): "כֹּה אָמַר יְיָ אָרוּר הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בָּאָדָם וְשָׂם בָּשָׂר זְרֹעוֹ וּמִן־יְיָ יָסוּר לִבּוֹ: וְהָיָה כְּעַרְעָר בָּעֲרָבָה וְלֹא יִרְאֶה כִּי־יָבוֹא טוֹב וְשָׁכַן חֲרֵרִים בַּמִּדְבָּר אֶרֶץ מְלֵחָה וְלֹא תֵשֵׁב: ס בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּייָ וְהָיָה יְיָ מִבְטַחוֹ".

אמנם, כל המשולל בחירה, כמו המלאכים, השמש הירח והכוכבים, ואף המתים שמשוללים בחירה, כל אותם אלו, אסור לעשות אותם אפילו אמצעי, ואפילו בתור מליצים, ואפילו שכל כוונתינו בכך הוא על מנת לעבוד את הבורא, כל זה אסור בתכלית האיסור!

וכל העובר על כך, ועשה אותם מליצים, הוא אשר נקרא ארור! ששם בשר קרוץ מחומר לזרועו! והרי איבד את העולם הבא, ואינו קם בתחיית המתים, ומצוה להשמידו ולשנאתו. וכמו שכתב רבינו ללא פחד לאחר ביאור אותם היסודות (שם שם): " ... **וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'". ע"כ.**

כלומר, כל השם בליבו לעשות את המת או הצדיק מליץ/מתווך בינו לבין אבינו שבשמים, הרי הוא נקרא מין וקוצץ בנטיעות, שכן מאמין בעוד כח אחר מלבד הבורא יתברך! ואפילו יאמר, שהצדיק הנפטר השוכן הוא רק מתווך בינו לבין הבורא, או כל מיני מילים מבושמות ונעימות לאוזן שומעת, הרי הוא מין גמור ואין לו חלק לעולם הבא עד אשר יחזור בתשובה!

"במתים חופשי":

ולזה כיוונו חז"ל ואמרו בתלמוד (שבת ל.): **"שאלו שאלה את רבי תנחום דמן נוי, שהיה אמורא ארץ ישראל אשר חי אחרי הדור השלישי. ובתוך דבריו התחיל לומר, אתה שלמה המלך, היכן חכמתך? לא דייך שדבריך סותרין דברי דוד אביך, אלא שדבריך סותרין זה את**

זה! דוד אביך אמר (תהלים פרק קטו פסוק יז): "לֹא הַמֵּתִים יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא כָּל־יֹרְדֵי דוּמָה". ואתה, שלמה המלך אמרת (קהלת פרק ד פסוק ב): "וְשַׁבֵּחַ אֲנִי אֶת־הַמֵּתִים שֶׁכְּבָר מֵתוּ מִן־הַחַיִּים אֲשֶׁר הֵמָּה חַיִּים עֲדֶנָה". וחזרת שלמה המלך ואמרת (קהלת פרק ט פסוק ד): "כִּי־מִי אֲשֶׁר יבחר יְחֻבַּר אֶל כָּל־הַחַיִּים יֵשׁ בִּטָּחוֹן כִּי־לְכֶלֶב חַי הוּא טוֹב מִן־הָאַרְיֵה הַמֵּת". ופעם בדבריך שבחת את המתים יותר מן החיים, ובאחרונה אמרת על החיים שהם יותר טובים מן המתים!

ובאמת לא קשה! כי מה שאמר דוד המלך, "לא המתים יהללו יה וכו'", כוונת דוד המלך, שכל זמן שאדם חי יעסוק בתורה ובמצוות קודם שימות. ושידע בדעתו, כיון שמת, בטל מן התורה והמצוות. ואין להקדוש ברוך הוא שבח בו. וכמו שאמר רבי יוחנן ושאל, מה זה שכתוב (תהלים פרק פח פסוק ו): "בַּמֵּתִים חָפְשִׁי כְּמוֹ חֲלָלִים| שֹׁכְבֵי קֶבֶר אֲשֶׁר לֹא זְכַרְתָּם עוֹד וְהֵמָּה מִיָּדְךָ נִגְזָרוּ". ומה פירוש? אלא, כיון שמת האדם, נעשה חפשי מן התורה ומן המצות.

ומה שאמר שלמה, "ושבח אני את המתים שכבר מתו". הנה שכשחטאו ישראל במדבר, עמד משה לפני הקדוש ברוך הוא, ואמר כמה תפלות ותחנונים לפניו ולא נענה, וכשאמר (שמות פרק לב פסוק יג פרשת כי תשא): "זְכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בָּךְ וַתְּדַבֵּר אֲלֵהֶם אַרְבֶּה אֶת־זַרְעֲכֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֶתֵּן לְזַרְעֲכֶם וְנָחֲלוּ לְעֹלָם". מיד נענה. ולא יפה אמר שלמה "ושבח אני את המתים שכבר מתו"?

דבר אחר: מנהגו של עולם, שר בשר ודם גוזר גזרה, ספק מקיימין אותה ספק אין מקיימין אותה, ואם תמצי לומר מקיימין אותה – בחייו מקיימין אותה, במותו – אין מקיימין אותה. ואילו משה רבינו, גזר כמה גזירות ותיקן כמה תקנות, וקיימות הם לעולם ולעולמי עולמים. ולא יפה אמר שלמה ושבח אני את המתים וגו'? ולכן אין סתירה בדבריו, וכל דבריו בתבונה ובדעת". ע"כ ביאור התלמוד.

ומבואר מדברי התלמוד הללו:

א) כיון שנפטר אדם לבית עולמו, נעשה חופשי מן המצוות.

ב) כשהתפלל משה לפני הבורא, הזכיר בענין זה בלבד את אברהם ויצחק, כלומר הזכיר משה רבינו לפני הבורא, את ההבטחה שהבטיח הבורא לאברהם ויצחק, שיעשה הוא יתברך את הבנים שלהם לגוי גדול. ואין הפניה היתה לאברהם אבינו חלילה וחס, ואין הפניה היתה על מנת לעורר את נפשו של אברהם אבינו חלילה וחס!! אלא כל הפניה הזו היתה לבורא יתברך בלבד ללא ספק!

וגם מה שהזכיר משה רבינו את אברהם אבינו, הוא מכיון שהדבר קשור להבטחת הבורא שהבטיח לאברהם אבינו! אבל בשום פנים ואופן אין ללמוד מכאן, שיש להזכיר בכל תפילה מן התפילות שמתפלל לפני הבורא, את מעשה הצדיקים! אלא אם כן הדבר קשור למעשיהם שעשו ופעלו כאשר היו חיים!

לדוגמה: אנו נעמוד בתפילה, ונתחנן לפניו יתברך שיביא לנו הגאולה בקרוב אמן, ונבכה ונתאמץ בתפילתינו, ונזכיר לפניו בתפילה זו, "זכור לאשר הלכו ודרכו בדרך האמת ונלחמו את מלחמת התורה". כלומר, אנו שופכים שיח לפני הבורא, ו-"ומבקשים ממנו" שיזכור את מה שפעלו בשבילו הצדיקים והתאמצו ועמלו להביא דעה נכונה בשכלם של עם ישראל. ואם לא יעשה למעננו, יעשה בשביל זכותם ומה שהם פעלו בשבילו ומסרו חייהם! אבל בשום פנים ואופן אנו לא הופכים את הצדיקים למתווכים חלילה וחס, ואפילו לא למליצי יושר חלילה וחס! ואין שום פעולה מפעולות התפילה שמותר לפנות לצדיקים או למתים חלילה וחס! ואם אדם מתפלל על צרכי פרנסתו, אסור לו אפילו לומר לפני הבורא שיזכור מה עשו הצדיקים. והדבר מובן!

ומתוך כך מבואר יוצא ללא ספק, שבוודאי אין צורך ללכת לקבריהם! שכן אם כל השיח הוא בינינו לבין הבורא, אין צורך בקבריהם להזכיר זכותם של האבות לפני הבורא!

ומגיבה אחת בשם: "תהילה ויצמן כהן" הגיבה לי ברבים, על הטענה שכל ההולך לקברי צדיקים ומתפלל שם, הדבר גובל בעבודה זרה. וזה לשונה: "מתפללים להשם יתברך לא למתים! הם יכולים להיות מליצי יושר". ע"כ. ומדבריה אתה למד השקפה רעה ונחותה מאוד, שהרי מצד אחד היא טוענת, שאנו מתפללים רק לבורא בלבד ולא למתים! כלומר, בפיה היא אומרת שרק הבורא יתברך ויתעלה שמו, הוא היחיד היכול להושיע אותה. ומצד שני, היא מסיימת מחרפת ואומרת, "הם יכולים להיות מליצי יושר". כלומר, לפי דעתה, יש לאנשים מתים כח ללכת ולהליץ יושר על האדם, כלומר המתים פועלים, זזים, ויכולים להתפלל על בני אדם. וזה כמובן אם הסכלות.

אלא שגם לפי דעתה, היא תצטרך להודות לפי דבריה, שאין צריך הליכה לקברות מתים! שהרי אם הצדיקים יכולים להיות מליצי יושר, מדוע צריך ללכת על קבריהם? די לשיטתה להזכיר אותם! ואם תאמר, שצריך ללכת לקבריהם ולעוררם, נמצא כאן "דרישה אל המתים" חמורה מן החמורות! שעליה נדבר במאמר הבא בלא נדר.

בכל אופן, אסור בתכלית האיסור להפוך מתים לא למליצי יושר, לא למתווכים, לא לפותרי בעיות, לא להדליק להם נרות חלילה וחס כאילו מדובר בעם של אחרוני הנוצרים!

וגם לומר "זכות הצדיק תגן עלי", הדבר אסור! כי הוא מעליל בפיו שיש בכוח הצדיק להגן עליו! וזה חירוף וגידוף כלפי שמים. וכך הגיב לי "איציק אליאב" כאן: "החחח אף אחד לא מתפלל לצדיק.. מבקשים זכות הצדיק.. מי שלא טוב לא שלא ילך.. לא לנסות לשכנע". ע"כ דברי הבל פיו. ושם במקום הנזכר, גם Sara tali Bareket הגיבה: "טעית בגדול.אף אחד לא מתפלל לצדיק מבקשים את זכות הצדיק. לכי ללמוד קצת". ע"כ. וכמובן היחידה שצריכה ללכת לעשות שיעורי בית, זו שרה טלי ברקת שגדלה על השקפות רעות! והנה אמר ה' (דברים פרק י פסוק כ – כא פרשת עקב): "אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ תִּירָא אֹתוֹ תַעֲבֹד וּבוֹ תִדְבָּק וּבִשְׁמֹו תִּשָּׁבֵעַ: הוּא תְהִלָּתְךָ וְהוּא אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר־עָשָׂה אִתְּךָ אֶת־הַגְּדֹלֹת וְאֶת־הַנּוֹרָאֹת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ".

כלומר, לפי שיטתו של איציק אליאב יוצא כך:

א) גם הוא מודה, שאין צורך ללכת ממש לקברות המתים. אלא מבקשים שזכות הצדיק תגן על האדם.

ב) לפי דבריו מבואר, שהאדם המתפלל צריך להתפלל את תפילתו ולומר "זכות הצדיק תעזור לי/תקובל תפילתי". וזה חירוף וגידוף! מכיון שהוא טוען שזכויות הצדיק הם עצמם יכולות לפעול ולעזור לו, כלומר יש כוחות אחרים מלבד הבורא.

וכל זמן שאין הדבר קשור להבטחה שהבטיח הבורא לצדיקים, או לדברים הקשורים לכלל ישראל, בשום אופן אסור אפילו להזכיר לפני הבורא את הצדיקים כדרך שעשה משה רבינו, ואפילו לא את האבות הקדושים והטהורים!

"האמנה בכח אחר = כפירה בכל התורה"

והנה, דע קורא נעים, כי לא רק לעבוד עבודה זרה אסור, אלא גם להאמין שיש כח לעבודה זרה, הדבר גובל בכפירה בכל התורה כולה! ואפילו לסבור שיש כח לכישוף, ואפילו שאדם לא עשה כישוף, ואפילו שהאדם לא היה ירא מן הכישוף, רק לסבור שיש כח לכישוף, הרי מחשבה זו, היא כפירה בכל התורה כולה!

כל המאמין בכוח של כישוף – כופר בכל התורה:

ולכן אפילו המעלה על דעתו שיש כח לכישוף, הרי זה כופר בכל התורה כולה! מכיון שמייחס אלוה [=כח] זולתו יתברך! כלומר שמייחס כוח לדבר אחר חוץ מן הבורא יתעלה שמו! וכמו שכתב הרמב"ם (הלכות עבודה זרה פרק יא הלכה טו – טז): וז"ל: "המכשף חייב סקילה, והוא שעשה מעשה כשפים ... ודברים האלו [=כל עניני העבודה זרה], כולן [=כולל כולן], דברי שקר וכזב הן, והם שהטעו בהן עובדי כוכבים הקדמונים לגויי הארצות, כדי שינהגו אחריהן, ואין ראוי לישראל שהם חכמים מחוכמים להמשך בהבלים אלו, ולא להעלות על לב שיש תועלת בהן. שנאמר, "כי לא נחש ביעקב, ולא קסם בישראל", ונאמר, "כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם, אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו, ואתה לא כן וגו' ... כל המאמין [=רק המאמין בלבד ב]-בדברים האלו, וכיוצא בהן [=כל עניני עבודה זרה למיניהם], ומחשב בלבו שהן אמת, ודבר חכמה [הם], אבל התורה אסרתן, אינן אלא מן הסכלים ומחסרי הדעת, ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלימה. אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת, ידעו בראיות ברורות, שכל אלו הדברים שאסרה תורה, אינם דברי חכמה אלא תהו והבל שנמשכו בהן חסרי הדעת, ונטשו כל דרכי האמת בגללן, ומפני זה אמרה תורה כשהזהירה על כל אלו ההבלים, "תמים תהיה עם ה' אלהיך". ע"כ.

כלומר, הרמב"ם בעצם מסביר, לא רק שאסור לעשות כישופים, אלא "כישופים" זה דבר שקר גמור, ואינם פועלים מאומה! ויוצא, שכישופים זה מין ממיני עבודה זרה, וכל מי

שעושה, "הסרת כישופים", הרי הוא כופר בכל התורה כולה. ומדוע? מפני שרק המאמין בכחה של עבודה זרה, נחשב לו שעבד עבודה זרה וכפר בכל התורה. ודע כי כל עניני עבודה זרה שנאסרו בתורה, הם הבל הבלים! כלומר, לא אסרה התורה אותם מפני שיש בהם כח חלילה, אלא כמו שהזהירה מן השקר בהרבה מן הדברים, כך אותם עניני עבודה זרה שקר גמור והבל מהובל. ונאמר (ויקרא פרק יט פסוק ד פרשת קדושים): "אַל־תִּפְנוּ אֶל־הָאֱלִילִם וֵאלֹהֵי מַסֵּכָה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם". וכן נאמר (ויקרא פרק יט פסוק לא פרשת קדושים): "אַל־תִּפְנוּ אֶל־הָאבֹת וְאֶל־הַיִּדְּעֹנִים אַל־תְּבַקְשׁוּ לְטָמְאָה בָהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם". וכתב התרגום ירושלמי, "לא תִסטו אחרי שואלי בידין [משביעים, מכשפים, נביאי שקר] ומעלה זכורו [דורש למתים] ומבקשי עצם ידוע, ולא תבקשו לְהִטמא בהם אני יי אלהיכם".

ופירש האבן עזרא, "האבת מגזרת, הִגַּה־בִטְנִי כְּיֵין לֹא־יִפָּתֵחַ כְּאֹבוֹת חֲדָשִׁים יִבָּקֵעַ". (איוב לב, יט), כי הם עיקר זאת האומנות. והידענים מגזרת דעת, שיבקשו לדעת העתידות. וריקי מוח אמרו, לולי שהאובות אמת, גם כן דרך הכשוף, לא אסרם הכתוב [כלומר שאומרים בדעתם הריקה, שהבורא לא היה אוסר דבר שלא פועל כלום, ובוודאי הכישוף יש בו ממש, וכן המעלה אוב]. ואני אומר היפך דבריהם, כי הכתוב לא אסר האמת, רק השקר, והעד [=האמת לדברינו, הם] האלילים והפסילים [והם בוודאי שקר גמור, כי אין אלהים אחרים, וכך בדיוק הכישופים!]. ולולי שאין רצוני להאריך, הייתי מבאר דבר בעלת אוב [=אצל שאול המלך] בראיות גמורות [=שהכל היה שם על דרך השקר ולא על דרך האמת]. וטעם אני ה' אלהיכם – שלא תבקשו כי אם השם לבדו, והנה הזכיר לטמאה, כי נפש הפונה והמבקשת טמאה היא, כי איננה דבקה בשם". ע"כ.

והתבונן אתה הקורא במה שסיים וכתב, "וטעם שאמר אני ה' אלהיכם – שלא תבקשו כי אם ה' לבדו". ואלו ההולכים על קברות המתים, ואפילו על קברות הצדיקים, הרי בוודאי שאינם נכללים בגדר, "ה' לבדו". כי אם "ה' לבדו" היה מספיק להם, לא היו מעלים על דעתם ללכת ולשתף את הצדיק או המת בתפילתם, או שהמקום עצמו יש בו כח לדעתם להשפיע יותר טוב עליהם, או שתקובל תפילתם יותר ברצון, מכל ההזיות והבלבולים הללו!

והנה דע קורא נעים, כי כל המאמין בכח עבודה זרה, כלומר, אפילו המאמין בלבד, ועוד לא עושה מעשה, נחשב לו ככופר בכל התורה כולה. כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ד): "מצות עבודת כוכבים כנגד המצות כולן היא, שנאמר, "וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות" וגו', ומפי השמועה למדו, שבעבודת כוכבים הכתוב מדבר. הא למדת שכל המודה [=המודה בלבד בכח עבודה זרה; אפילו לא עבד!], בעבודת כוכבים, כופר [=ממש] בכל התורה כולה, ובכל הנביאים, ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם. שנאמר, "מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם". וכל הכופר בעבודת כוכבים, מודה בכל התורה כולה, ובכל הנביאים, ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם, והוא [=בפירה בעניני העבודה זרה, הם] עיקר כל המצות כולן". ע"כ. וכן כתב רבינו במפורש כמה הלכות לאחר מכן (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ו): "כל המודה בעבודת כוכבים שהיא אמת [=בגון זה האומר ומודה שיש כח לכישוף ושאר עניני עבודה זרה וכיוצא בזה. וכן כל האומר שיש כח למת/נפטר ואפילו היה צדיק, להשפיע ולעזור לו בתפילתו], אף על פי שלא עבדה, הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודת כוכבים

ואחד המגדף את ה'!, שנאמר, "והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר, את ה' הוא מגדף". לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים, כמו שתולין את המגדף, ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים, ששניהם כופרים בעיקר הם". עכ"ל.

ואמרו בספרי (ספרי דברים פרשת עקב): "וסרתם, מדרך חיים לדרך מות. ועבדתם אלהים אחרים, וכי אלהים הם? והלא כבר נאמר (ישעיה לז יט): "ונתון את אלהיהם באש כי לא אלהים המה"! ולמה נקרא שמם "אלהים אחרים"? שמאחרים את הטובה מלבוא בעולם. עוד סיבה שנאמר על הבל הבלים זה, "אלהים אחרים", שעושים את עובדיהם אחרים ומשונים. עוד סיבה שנקרא שמם, "אלהים אחרים", על שם שאחרים קורים אותם אלוהות ולא הבורא יתברך. דבר אחר, "אלהים אחרים" – שאחרים הם לעובדיהם, וכן הוא אומר (ישעיה מו ז): "אף יצעק אליו ולא יענה מצרתו לא יושיענו". ע"כ. ומבואר היטב מן האמור, שפירוש המילה, "אלוהים", "אלוה", הוא לשון של "כח", "עוצמה", "יכולת", וכאשר שם זה מושאל כלפיו יתעלה, אז השם הזה בוודאי קודש הוא. אמנם זה עדיין בגדר שמות, "מושאלים". ולכן, כל המעלה על דעתו שיש כח למת אפילו היה צדיק, להועיל, להשפיע, לעזור, להיטיב, להליץ יושר וכל ההבלים הללו, הרי זה מחרף ומגדף כלפי שמים.

"מדוע אני כותב בנושא זה?"

ואם ישאל הקורא, מפני מה התעוררתי לכתוב מאמרים אלו? אענה ואומר, שהסיבה שנתעוררתי בנושא זה, על אף שהרבה זמן רציתי לעשות כן, הוא מפני ששלחו לי גברת צעירה, שעומדת באומץ ואומרת את האמת לעם ישראל בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים! ועמדה בפנים גלויות, ואמרה בגילוי לב על מנת לעורר את בנות ישראל: "תפסיקו עם ההליכה לקברות צדיקים, מדובר כאן בעבודה זרה". תוכלו לראות את הסרטון שלה כאן.

וכמובן התגובות הרעות של אוהבות ואוהבי המאגיה לא איחרו מלבוא, אותם אלו שנמכרו לאלילות, למאגיה, אותם אלו שרגילים להוביל בני אדם לפולחן המתים הזה, הרגישו את נפשם מתה מן הסרטון האמור, הרגישו שעולם חרב עליהם, הקרקע נשמטה מתחת לרגליהם, וכל זה קורה להם, כאשר אנשי האמת מראים את האמת בתוך פניהם. והם משתגעים מכך, הם לא מסוגלים לראות אנשי אמת נלחמים ואומרים להם, "אתם טפשים", "טעיתם", מעדיפים לראות אותנו מתים, מעונים, רק שלא יעמוד מישהו ויאמר להם "טעיתם"! וכמו שאמר (ישעיהו פרק נט פסוק טו): "וַתְּהִי הֶ֣אֱמֶת נֶעְדָּ֔רֶת וְסָ֖ר מֵרָ֣ע מִשְׁתּוֹלֵ֑ל וַיַּ֣רְא יְיָ֗ וַיֵּ֙רַע֙ בְּעֵינָ֔יו כִּֽי־אֵ֥ין מִשְׁפָּֽט". ומבואר שאלו הסרים מן הרע והרוע, המאגיה והאלילות, אותם אלו, נראים כמשתוללים בעיני הבריות, כלומר נראים כטפשים!! וכעת הגיע הזמן להראות לאותם המגיבים את סכלותם ובורותם הרעה. ואענה לכל טענה וטענה מטענות הבליהם. ובכוונת תחילה לא הצנתי את כל ראיותי לאיסור פולחן קברי מתים, וכל מה שהבאתי עד עתה הוא רק מעט מן המעט על ההבל הנורא הזה של פולחן קברי מתים אשר הורס את עמינו הטהור ומקעקע את יסודות דת האמת והמחשבה הטהורה. ובמאמר הבא נבאר עוד כמה יסודות בענין זה, ונגיב לתגובות העקושות והמגואלות במחשבת הטומאה.

"במתים חופשי"

הנה בתחילת זה המאמר אשר ידבר על העונש של האדם בעבור מעשיו שעשה בזה העולם, ראיתי להביא מה שכתב רבינו הרמב"ם בענין אחד חשוב (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת אבות פרק ד משנה יח): וז"ל: "כבר בארנו בעשירי מסנהדרין, שאין אחר המוות [לא] שלימות [תיקון], ולא תוספת [שיפור המצב], ואמנם ישלם האדם ויוסיף מעלה [רק] בזה העולם. ואל זה רומז שלמה באומרו (קהלת ט י): "כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול אשר אתה הולך שמה", אלא במצב אשר ילך האדם – בו ישאר לעולם. ולזה ראוי להשתדל בזה הזמן הקצר המועט, ולא לאבדו, אלא בקניית המעלות בלבד, לפי שאבדתו גדולה, הואיל ואין לו תמורה ואין לו תקנה". עכ"ל. והנה בעצם רבינו הרמב"ם מסביר, שלאחר המוות אין "תיקון", אין דרך, "לתקן", ואי אפשר לשפר את המצב של האדם, ואי אפשר "לסדר" אותה! כלומר, אי אפשר לעשות דברים, "לעילוי נשמת" אדם מסויים ולתקנו. וכמו שסיים וכתב, "אלא במצב אשר ילך האדם – בו ישאר לעולם. ולזה ראוי להשתדל בזה הזמן הקצר המועט, ולא לאבדו אלא בקניית המעלות בלבד, לפי שאבדתו גדולה, הואיל ואין לו תמורה ואין לו תקנה". ומה פירוש, "ואין לו תקנה"? כמשמעו, לא ניתן לתקנו!

ולזה כיוונו חז"ל ואמרו בתלמוד (שבת ל.): "שאלו שאלה את רבי תנחום דמן נוי, שהיה אמורא ארץ ישראל אשר חי אחרי הדור השלישי. ובתוך דבריו התחיל לומר, אתה שלמה המלך, היכן חכמתך? לא דייך שדבריך סותרין דברי דוד אביך, אלא שדבריך סותרין זה את זה! דוד אביך אמר (תהלים פרק קטו פסוק יז): "לֹא הַמֵּתִים יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא כָל־יֹרְדֵי דוּמָה". ואתה, שלמה המלך אמרת (קהלת פרק ד פסוק ב): "וְשַׁבֵּחַ אֲנִי אֶת־הַמֵּתִים שֶׁכְּבָר מֵתוּ מִן־הַחַיִּים אֲשֶׁר הֵמָּה חַיִּים עֲדֶנָה". וחזרת שלמה המלך ואמרת (קהלת פרק ט פסוק ד): "כִּי־מִי אֲשֶׁר יבחר יְחֻבַּר אֶל כָּל־הַחַיִּים יֵשׁ בִּטָּחוֹן כִּי־לְכֶלֶב חַי הוּא טוֹב מִן־הָאַרְיֵה הַמֵּת". ופעם בדבריך שבחת את המתים יותר מן החיים, ובאחרונה אמרת על החיים שהם יותר טובים מן המתים!

ובאמת לא קשה! מה שאמר דוד המלך, "לא המתים יהללו יה וכו'", כוונת דוד המלך, שכל זמן שאדם חי יעסוק בתורה ובמצוות קודם שימות. ושידע בדעתו, כיון שמת, בטל מן התורה והמצוות. ואין להקדוש ברוך הוא שבח בו. וכמו שאמר רבי יוחנן ושאל, מה זה שכתוב (תהלים פרק פח פסוק ו): "בַּמֵּתִים חָפְשִׁי כְּמוֹ חֲלָלִים| שֹׁכְבֵי קֶבֶר אֲשֶׁר לֹא זְכַרְתָּם עוֹד וְהֵמָּה מִיָּדְךָ נִגְזָרוּ". ומה פירוש? אלא, כיון שמת האדם, נעשה חפשי מן התורה ומן המצות. ומה שאמר שלמה, "ושבח אני את המתים שכבר מתו". הנה שכשחטאו ישראל במדבר, עמד משה לפני הקדוש ברוך הוא, ואמר כמה תפלות ותחנונים לפניו ולא נענה, וכשאמר (שמות פרק לב פסוק יג פרשת כי תשא): "זְכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ וַתְּדַבֵּר אֲלֵהֶם אַרְבֶּה אֶת־זַרְעֲכֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֶתֵּן לְזַרְעֲכֶם וְנָחֲלוּ לְעֹלָם". מיד נענה. ולא יפה אמר שלמה "ושבח אני את המתים שכבר מתו"? דבר אחר: מנהגו של עולם, שר בשר ודם גוזר גזרה, ספק מקיימין אותה ספק אין מקיימין אותה, ואם תמצי לומר מקיימין אותה – בחייו מקיימין אותה, במותו – אין מקיימין אותה. ואילו משה רבינו, גזר כמה גזירות ותיקן כמה תקנות, וקיימות הם לעולם ולעולמי עולמים. ולא יפה אמר שלמה

ושבח אני את המתים וגו'? ולכן אין סתירה בדבריו, וכל דבריו בתבונה ובדעת". ע"כ ביאור התלמוד. וכתב רבינו המאירי (בית הבחירה למאירי מסכת שבת דף ל עמוד א): "לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות בחייו, שמאחר שמת אין לו תורה ומצות, ואין תשובה לנפש אחר מיתה. ו[הרי תלמד דבר פשוט זה מדרך העולם] מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת. מי שלא טרח בערב שבת מהיכן יאכל בשבת? וכבר הארכנו בענין בחיבור התשובה". וכן כתב בחיבור התשובה שהזכיר (משיב נפש מאמר א פרק ג): "בעולם הזה מי שהוא קטון יכול להעשות גדול ו[בעולם הבא] מי שהוא גדול אינו יכול להעשות קטון, וכן הוא אומר מעות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות, בעולם הזה מי שהוא מעות יכול לתקון ומי שהוא מחוסר יוכל למנות אבל בעולם הבא מי שהוא מעות אינו יכול לתקון ומי שהוא מחוסר אינו יכול להמנות". ע"כ. והרי לך קורא נעים, כי אחר המוות אין שום "תיקון" לאדם. אלא במצב שהלך בחיי חיותו כך הוא נשאר לעד. ויש עוד להרחיב הרבה בענינים אלו וכיוצא בהם, ולהחזיר עטרה ליושנה להיפך ממה שגדלנו עליו. בכל אופן אדם צריך לדעת שאין תיקון אשר אפשר לפעול בנשמתו, אלא בעולם הזה. או לקבל הדין והעונש בתחיית המתים. וזה דווקא למי שעבר עבירות ונפטר רשע באופן שיש לו חלק לעולם הבא, אבל יש עבירות שאם אדם לא יעשה עליהם תשובה, לא יזכה גם לקום בתחיית המתים ולקבל עונש, אלא לעד יהיה שרוי בצער ללא שום תיקון כאשר נבאר בהמשך.

"משפט רשעים בגהינם"

ב) במשנה אמר רבי עקיבא כך (מסכת עדויות פרק ב משנה י): "אף הוא [רבי עקיבא] היה אומר, [מצאנו] חמשה דברים של שנים עשר חדש. משפט [עונש] דור המבול [נמשך] שנים עשר חודש. משפט [דינו של] איוב [נמשך] שנים עשר חודש. משפט [עונש] המצריים, [נמשך] שנים עשר חודש. משפט [מלחמת] גוג ומגוג לעתיד לבא [ימשך] שנים עשר חודש. משפט [דין] רשעים ב-"גיהנם" – [ימשך לעתיד לבוא בתחיית] שנים עשר חודש שנאמר (ישעיהו פרק סו פסוק כג): "וְהָיָה מֵחֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ יָבוֹא כָל־בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנַי אָמַר יְהוָה". רבי יוחנן בן נורי [חולק] אומר, מן הפסח ועד העצרת. שנאמר ומדי שבת בשבתו". ע"כ.

והנה משנה זו צריכה ביאור, כי יש כאן דברים נפלאים למעיין הטוב. ראשית כל יש לומר, כי כל המנוי כאן במשנה זו, הוא דין הנעשה דווקא, "בעולם הזה במציאות הגופות ממש". ולכן מכלל דברים אלה אתה הקורא תלמד, שגם, "משפט רשעים בגיהנם", הוא דווקא בעולם הזה, אחר שיקומו המתים מן הקבר. אחרת היה על רבי עקיבא לסייג דבריו ולומר, שזה דין בעולם עליון או רוחני כמו שבדו מליבם, ונמשכו אחר קודמיהם, בדורות המאוחרים. אמנם אם היו נצמדים לדברי הרמב"ם ומבינים דעתו ומתבוננים בה, לא היו שוגים בכך.

והנה עוד יש לדייק בדברי רבי עקיבא, שהוא מונה דווקא את חמשת הדברים בסדר רציף וכרונולוגי. וראשון ראשון קודם בזמן. דור המבול קודם לאיוב. ואיוב קודם למצרים. ולמדים אנו מתוך דבריו, שהם כולם קבלה למשה מסיני, שכל מה שקרה עם איוב, היה זה לפני שיצאו ממצרים. ויפה כיון התרגום יונתן בענין זה, על מה שנאמר (שמות פרק ט פסוק כ פרשת

וארא): "הַיָּרֵא אֶת־דְּבַר יְהוָה מֵעַבְדֵי פַּרְעֹה הֵנִיס אֶת־עֲבָדָיו וְאֶת־מִקְנֵהוּ אֶל־הַבָּתִּים". ומי הוא הירא? כתב התרגום יונתן, "איוב שהיה ירא מדברו של יי מעבדיו של פרעה אסף את עבדיו ואת מִקנהו לתוך ביתו". וכתב האבן עזרא (איוב פרק א פסוק א): "איוב – היה מבני בניו של נחור אחי אברהם והקרוב אלי שהיה מבני עשו".

ולאחר מכן מנה רבי עקיבא את מכות מצרים שנמשכו שנים עשר חודש. ומיד לאחר מכן החל לדבר על הדברים שיבואו לעולם, לעתיד. ומה הם? ראשית כל, מלחמת גוג ומגוג שתמשך שנים עשר חודש. ולאחר מכן שיקומו המתים מן הקבר, ואז הבורא יעשה משפט ברשעים שנים עשר חודש. ויוצא שלעולם לא יתכן לומר ולסבור, שרבי עקיבא דיבר על מקום רוחני שנקרא, "גהינם", ובו משלמים את הדין על העבירות לאחר פטירת האדם. שהרי כל דבריו מדבר, רק בדברים המורגשים והמציאותיים. וכן כל דבר אצלו הם בסדר מסודר. והתשלום האחרון במנין שנים עשר חודש, הוא צער הגהינם שמקבל האדם לאחר שקם מן הקבר.

ואל תתמה על דבר זה ותקשה, שהרי אמרו חז"ל, שיש עבירות שנפרעים מן האדם, ונענש שלא יזכה להיות מן אלא הקמים בתחית המתים. על זה נענה ונאמר, שבכדי להשיב על כך, יש לפרט ולהסביר ענין זה.

ונקדים תחילה ונאמר: "העולם הבא" הוא, אינו תחיית המתים, וגם אינו גן עדן. את הזכות לקום בתחיית המתים ניתן לקנות רק כאשר חיים בעולם הזה. ואת הזכות להגיע לעולם הבא שהוא עולם הנשמות שבו אין אכילה ולא שתיה, ושהוא בעצם התכלית, ניתן לקנות רק אחר תחיית המתים, כאשר כל אחד יחזור בגופו שהיה בתחילה, ויחיה חיים מאושרים וארוכים מהרגיל. ובוודאי ופשוט אצלנו שאין דבר כזה "גלגולים", כלומר ההנחה שאדם לאחר פטירתו חוזר נשמתו חלילה בגוף אחר. וכמו שכתבנו לעיל, בשם הרמב"ם, שאין לאחר המוות לא תוספת ולא שלימות, ואם אמרת שלאחר המוות אדם חוזר בגלגול, הרי שאפשר לתקן את העוונות אחר המוות. וזה סתירה לכל יסודות התורה והשכל הישר. אלא בגוף שהינו נפטר, באותו גוף יחזור כאשר יקומו כולם מן הקבר.

וכן מפורש בכתוב (בראשית פרק ג פסוק יט): "בְּזֵעַת אַפֶּיךָ תֹּאכַל לֶחֶם עַד שׁוּבְךָ אֶל־הָאֲדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לֻקָּחְתָּ כִּי־עָפָר אַתָּה וְאֶל־עָפָר תָּשׁוּב". וכתב התרגום יונתן תלמידו של הלל הזקן, "בעמל כף ידך תאכל מזון, עד שתשוב לאדמה שממנה נבראת, כי עפר אתה ולאדמה תשוב. שמן עפר אתה עתיד לקום ולתת דין וחשבון על כל מה שעשית ביום הדין הגדול". ע"כ. והרי שבידינו ראיה חותכת וניצחת, מ-לא אחר מרבינו יונתן בן עוזיאל, אשר קיבל כל דבריו במסורה, וקיבל תורה שבעל פה במסורה מבחיר הנביאים הוא משה רבינו, אשר נקרא איש האלהים. וכותב הוא מפורש ומתרגם, שיום הדין והתשלום על העבירות הם לא לאחר הפטירה חלילה, אלא דווקא לאחר הקימה מן הקבר שהוא תחיית המתים, אז מגיע צער הגהינם למי שנפטר בתור רשע שלא עשה תשובה ממעשיו הרעים.

"שכר ועונש ל-ג' חלקים"

וכעת נחלק השכר והעונש לשלושה חלקים:

א) צדיקים – קמים מן הקבר ואין מקבלים יסורים. ועל זה אמר הנביא האחרון אשר היה לעם ישראל (מלאכי פרק ג פסוק יח – כא): "וְשַׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע בֵּין עֹבֵד אֱלֹהִים לַאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוֹ: כִּי־הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בֹּעֵר כַּתַּנּוּר וְהָיוּ כָל־זֵדִים וְכָל־עֹשֵׂה רִשְׁעָה קַשׁ וְלִהַט אֹתָם הַיּוֹם הַבָּא אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר לֹא־יַעֲזֹב לָהֶם שֹׁרֶשׁ וְעָנָף: וְזָרְחָה לָכֶם יִרְאֵי שְׁמִי שֶׁמֶשׁ צְדָקָה וּמַרְפֵּא בִּכְנָפֶיהָ וְיָצָאתֶם וּפִשְׁתֶּם כְּעֶגְלֵי מַרְבֵּק: וְעַסּוֹתֶם רְשָׁעִים כִּי־יִהְיוּ אֵפֶר תְּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם בַּיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת".

ב) רשעים שיש להם חלק לעולם הבא – קמים מן הקבר ומקבלים יסורים. ועליהם אמר רבי עקיבא – "משפט רשעים בגהינם שנים עשר חודש". וכדברי רבינו (רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ה): "וכן כל הרשעים שעונותיהן מרובים, דנין אותן כפי חטאיהם, ויש להן חלק לעולם הבא, שכל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, אף על פי שחטאו, שנאמר, "ועמך כולם צדיקים, לעולם יירשו ארץ", "ארץ" – זו משל, כלומר, "ארץ החיים", והוא העולם הבא, וכן חסידי אומות העולם יש להם חלק לעולם הבא". ע"כ. ומכיון שזה הרשע, קם בתחית המתים, יזכה גם להגיע לעולם הבא. ועל זה ענה דוד המלך למשמיצים אותו ואמר (בבלי בבא מציעא נט.): "ולא עוד, אלא אפילו בשעה שעוסקין בנגעים ואהלות אומרים לי: דוד, הבא על אשת איש מיתתו במה? – ואני אומר להם: מיתתו בחנק, ויש לו חלק לעולם הבא, אבל המלבין את פני חבירו ברבים – אין לו חלק לעולם הבא". כלומר, זה שבא על אשת איש, ולא עשה תשובה, לאחר היסורין יש לו חלק לעולם הבא. אבל המלבין פני חבירו ברבים, ולא עשה תשובה, לא יקום בתחית המתים, וממילא אין לו חלק לעולם הבא.

ג) רשעים שאין להם חלק לעולם הבא – אין הם קמים בתחיית המתים. ועליהם כתב רבינו (רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ו): "ואלו הן שאין להן חלק לעולם הבא אלא נכרתים ואובדין ונידונין על גודל רשעם וחטאתם לעולם ולעולמי עולמים: המינים והאפיקורוסין והכופרים בתורה והכופרים בתחיית המתים ובביאת הגואל המורדים ומחטיאי הרבים והפורשין מדרכי צבור והעושה עבירות ביד רמה בפרהסיא כיהויקים והמוסרים ומטילי אימה על הצבור שלא לשם שמים ושופכי דמים ובעלי לשון הרע והמושך ערלתו". ע"כ. ועל סוג זה של רשעים אמר בדניאל (דניאל פרק יב פסוק ב): "וְרַבִּים מִיְּשֵׁנֵי אַדְמַת־עָפָר יָקִיצוּ אֵלֶּה לְחַיֵּי עוֹלָם וְאֵלֶּה לַחֲרָפוֹת לְדִרְאוֹן עוֹלָם". והנה מה שאמר, "רבים מישני אדמת עפר יקומו", הכונה, שחלק יקומו לקבל שכרם הטוב, וחלק יקומו לקבל צער וייסורים, הנקראים בלשון חז"ל, "גהינם". ויהיה את החלק השלישי, "ואלה לחרפות לדראון עולם", שלא יקומו מן הקבר, וכהבטחת חז"ל בקבלה המסורה מסיני.

ודע שכתב רבינו המאירי (בית הבחירה למאירי מסכת עדויות פרק ב): "... וכל אלו קצת אמונות דתיות קדומות, בלתי מוכרחות, גם מצד דרכי הדת, רק בענין קבלות, מהם [קיבלו] שלאחר

שנים עשר חודש כלים לגמרי, ומהם [קבלו] שיש להם אחר כן חלק לעולם הבא, כמו שהזכרנו קצת מדרכים אלו במסכת ראש השנה ובפרק חלק". ע"כ. **ודברים חשובים אלו של המאירי הם גדולים ביסודם, ורצונו לומר, שכל מה שאמר רבי עקיבא בעניינים אלו, הם אמונות דתיות קדומות שעברו מדור לדור, אמנם לא מוכרחות מצד דרכי הדת, ויתכן שהמשפט של הרשעים יהיה אף פחות מכן.** ולפי דעת המאירי אע"פ שהדבר ברור ופשוט שהגהינם הוא בעולם הזה אחר התחיה, אולם לגבי שיעור הזמן, מודיע ואומר שאינו מוכרח לכל אנשי הדת. בכל אופן דבריו לא מפריעים לחקירתינו שאנו עומדים בה ושואלים, מה זה "גהינם"? ומדוע חז"ל השתמשו במושג זה דווקא?

"רשב"י ובנו"

והנה מן המפורסמות לכל ישראל, מה שמובא בתלמוד(בבלי שבת לג:) **שכאשר רשב"י** דיבר כנגד המלכות, רדפוהו וברח הוא למערה עם בנו. וישבו שם שנים עשר שנים. לאחר מכן יצאו מן המערה וראו בני אדם עובדים למחייתם. רשב"י שהיה עמל בתורה, נביאים, כתובים, ובהלכות שהעביר משה רבינו מדור לדור, לא העלה על דעתו שבני אדם יעסקו בחיי שעה ויעזבו חיי עולם. יצתה בת קול ואמרה להם: להחריב עולמי יצאתם? חיזרו למערתכם! כלומר, העניש אותם ה' יתברך על ראיה והסתכלות זו שלהם על אחרים, שכן כל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה. ולכן לשון התלמוד הוא כך: "אמר: מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה! כל מקום שנותנין עיניהן – מיד נשרף". ומה פירוש "מיד נשרף"? הנה בוודאי שלא נשרף במציאות, כי זה דבר מליצי ללא ספק. ולפי דעתי באו חז"ל ללמדנו דבר אחר. כי "שריפה" מורה על ביטול הדבר ממציאותו, והעולם מונהג ומנוהל, שבני אדם יעבדו לפרנסתם, ולא רק ילמדו תורה בלבה.

ורשב"י כאשר יצא מן המערה, רצה לבטל ולשרוף כל ענין המלאכה, וכל זה משום שהבין שהכל הבל. אבל הבורא יתברך אין רצונו בכך שאדם רק ילמד ולא יעבוד לפרנסתו. ולכן העניש אותם, והחזיר אותם למערה לזמן לא ידוע. והפעם המלך כבר היה מת, ויכלו לצאת מתי שרצו, אבל לא עשו כן, אלא קבלו הדברים באהבה, והיו וישבים שם שנים עשר חודש, ולאחר שנים עשר חודש, אמרו לעצמם, הגיע הזמן לצאת, ועשו חשבון ואמרו, "משפט רשעים בגיהנם – שנים עשר חודש". ומהיכן למדו דבר זה? מרבי עקיבא, שהיה רבו של רבי שמעון בר יוחאי, ורבו של רבי מאיר בעל הנס. והיו הם לתלמידיו המובחרים. וכאשר אמרו הם דבר זה, יצתה בת קול ואמרה, צאו ממערתכם. ויצאו לשלום.

והנה קורא נעים, ממעשה זה מוכח שרבי שמעון ובנו, הבינו בהבנה פשוטה שהגהינם נמצא בעולם הזה, שאם לא כן, מה ענין לדמות עצמם ליושבי גהינם? ואיך ידמו עונש ה-"גוף", לעונש ה-"רוח"? אלא ודאי שהבינו שהגהינם הוא לאחר התחיה. והיום לצערינו, ברור לבני אדם, שגהינם הוא מקום אש מלא חדרים, ובו חותכים את בני האדם ושורפים את נשמתם על העבירות אשר עשו, וכל הדין הזה קורה מיד לאחר הפטירה של האדם. ולפי האמת, כל אלו דמיונות והשערות, וכמו שכתב הרמב"ם ומנה אותם לחמשה כתות בעם ישראל אשר

החשיכו והרסו את דת ישראל. (פירוש המשנה לרמב"ם סנהדרין י' א'). והנה, המשנה בעדויות הנזכרת לעיל, שבה אמר רבי עקיבא, שמשפט הרשעים בגהינם הוא שנים עשר חודש, ראייתו ממה שנאמר (ישעיהו פרק סו פסוק כב – כד): "כִּי כַּאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עֹמְדִים לְפָנַי נְאֻם־יְהוָה כֵּן יַעֲמֹד זַרְעֲכֶם וְשִׁמְכֶם: וְהָיָה מֵדֵי־חֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ יָבוֹא כָל־בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנַי אָמַר יְהוָה: וְיָצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפֹּשְׁעִים בִּי כִּי תוֹלַעְתָּם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דֵרָאוֹן לְכָל־בָּשָׂר". והנה כל זה המאמר מדבר על תחית המתים ועל מלחמת גוג ומגוג, ופשוט הדבר שאם זה המאמר מדבר על ענינים אלו, אז ודאי כי רבי עקיבא סבר שכל ענין העונש הוא כאן בעולם הזה, לאחר שאדם קם מן קברו.

"אין גהינם אלא צער"

והראיה הכי ברורה שגהינם הוא לא מקום, אלא הוא שם המורה על ה-צער והסבל שעובר האדם! הוא ממה שאמרו בתלמוד (בבלי ראש השנה יז.): "פושעי ישראל בגופן, ופושעי אומות העולם בגופן – יורדין לגיהנם, ונידונין בה שנים עשר חדש, לאחר שנים עשר חדש גופן כלה, ונשמתן נשרפת, ורוח מפזרתן תחת כפות רגלי צדיקים, שנאמר ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם. אבל המינין, והמסורות, והמשומדים והאפיקורסים, שכפרו בתורה, ושכפרו בתחיית המתים, ושפירשו מדרכי צבור, ושנתנו חיתיתם בארץ חיים, ושחטאו והחטיאו את הרבים, כגון ירבעם בן נבט וחביריו – יורדין לגיהנם, ונידונין בה לדורי דורות, שנאמר ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים בי וגו' – גיהנם כלה והן אינן כלין, שנאמר מזבל לו (מזבל לו). וכל כך למה – מפני שפשטו ידיהם בזבול, שנאמר מזבל לו, ואין זבול אלא בית המקדש, שנאמר בנה בניתי בית זבל לך, ועליהם אמרה חנה ה' יחתו מריבו". ע"כ. והנה עליך לדעת ולהבין קורא נעים, כי כל ענין הגהינם האמור הוא ענין, "צער", שבא לנקות את האדם ממעשיו. ולכן הדין נותן שיש עבירות שאדם עשה אותם ולא חזר מהם בתשובה, אז הוא צריך לעבור "ניקוי" ומשפט לטובתו. ולכן הפליגו חז"ל במליצה זו, ואמרו, "גופן כלה, נשמתן נשרפת, ורוח מפזרתן תחות כפות רגלי הצדיקים". ורצונם לומר וללמד את האדם, שכשאדם שקוע בעבירות ולא חוזר בתשובה, גופו כלה, נשמתו נשרפת. ואין הוא נחשב לכלום לעומת הצדיקים. והוא צריך התחדשות של ממש בתחיית המתים.

מה שאין כן אצל ירבעם בן נבט וחבריו, שאפילו יעברו כל מיני צער שבעולם שהוא הגהינם, המעשים שעשו אינן כלין, כי אין להם אפשרות להתחדש ולהטהר ממעשיהם הרעים שעשו. וזו כוונתם במה שאמרו, "גהינם כלה והן אינן כלין". כלומר הצער יעבור מהם, והם עדיין לא יוכלו להטהר. ואם "גהינם" הוא מקום מוחשי, מה שייך לומר, "גהינם כלה" אצלם? אלא ודאי כי גהינם הוא מילה המשמשת את חז"ל לענין צער וסבל. ובאו ללמד שאצלם, אפילו שהסבל יגמר, לא יוכלו להתקן.

והנה כתב הרמב"ם (פירוש המשנה לסנהדרין י' א'): "אבל גן עדן הוא מקום דשן בכדור הארץ מרובים בו המימות והאילנות, יגלהו ה' לבני אדם בעתיד ויורה להם את דרכו ויתעגגו בו. ואולי ימצאו בו צמחים נפלאים מאד שתועלתם גדולה והנאתם מרובה זולת אלו הידועים

אצלינו, וכל זה בלתי נמנע ולא רחוק אלא אפשרותו קרובה ואפילו אלו לא הזכירתו תורה, כל שכן אחר שנתבאר כל זה בתורה ונתפרסם. אבל גהנם הוא כינוי לצער שישיג את הרשעים. ולא נתבאר בתלמוד תיאור אותו הצער, אלא יש אומרים השמש מתקרבת אליהם ושורפתם, ולומד ממה שנאמר, "כי הנה יום בא בוער כתנור" וכו'. ויש אומרים חום מוזר יווצר בגופם וישרפם, ולומד ממה שנאמר, "רוחכם אש תאכלכם". והרי מוכח שגם רבינו הבין שהגהינם הנזכר לענין העונש, אינו מקום מוחשי כמו גן עדן. אלא זה הוא כינוי לצער. וממילא נראה כי אותם שנגזר עליהם להיות נידון בה לדורי דורות, אין הכוונה שישרפו לדורי דורות, אלא הכוונה שיהיו בצער לדורי דורות בלי תקנה. כי מה שייך אצלם שריפה תמידית? וזו כוונתם שאמרו (תלמוד בבלי סנהדרין ק:): "במידת פורענות כתיב ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר. והלא אדם מושיט אצבעו באור בעולם הזה מיד נכוה! אלא, כשם שנותן הקדוש ברוך הוא כח ברשעים לקבל פורענותם – כך נותן הקדוש ברוך הוא כח בצדיקים לקבל טובתן". ובאו חז"ל ללמד שאצל ה' יתברך, יכול להיות יסורים שלא נגמרים, וכדוגמת אותם רשעים שיהיו נידונין בצער כל חייהם. ומה הוא צערם? שאשמותם לא יכבו! לא יקבלו תקנה על מעשיהם. מה שאין כן אותם הרשעים שעשו עבירות שיש להם חלק לעולם הבא, שאשמותיהם ינוקו על ידי העונש האמור. עוד למדין אנו מדבריו, שאין אדם בעולם, שבאמת יכול לדעת את הצער האמיתי שיהיה לאדם בתחיית המתים ובקבלת הדין. אבל ודאי לנו ב' דברים: א) העונש הוא אך ורק בתחיית המתים. ב) העונש לא ידוע לאף אחד, אלא משוער.

"מדוע השתמשו דווקא במילה גהינם"

ובעת נסיים את המאמר הזה, בחקירה ודרישה אמיתית, מדוע השתמשו חז"ל במילת "גהינם" על מנת להסביר שאדם עובר בזה הדין צער ויסורים? והנה אחר העיון הטוב, הדבר פשוט וברור אצלנו, שמילת, "גהינם", השתמשו בה חז"ל מאותו מקום שנקרא, "גי בן הנום". הנזכר ביהושע בנחלת הגורלות (יהושע פרק טו פסוק ח): "וְעָלָה הַגְּבוּל גֵּי בֶן־הִנֹּם אֶל־כֶּתֶף הַיְבוּסִי מִנֶּגֶב הִיא יְרוּשָׁלָ‍ִם וְעָלָה הַגְּבוּל אֶל־רֹאשׁ הָהָר אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי גֵי־הִנֹּם יָמָּה אֲשֶׁר בִּקְצֵה עֵמֶק־רְפָאִים צָפֹנָה". ותחילה אנו צריכים לבאר מה פירוש המילה, "גיא". ונסביר כי "גיא" ברבים הוא גֵּיָאוֹת. והוא שקע צר וארוך הנמצא בין שלוחות הר, הממוקמות משני צדדיו כזה1).

וברור שיש לשאול, מה ראו חז"ל לדמות ענין הצער לזה המקום דווקא? וכתב הרד"ק, "גי בן הנם – ת"י "חילת בר הינם", והיה הגיא הזה סמוך לירושלם והוא המקום אשר טמא יאשיהו מפני הגלולים שהיו בו, ושם אדוני המקום מקדם, "בן הנום", והנום, ומה שנאמר ועלה הגבול והמקום היה גי, אינו אומר ועלה כנגד הגיא, אלא אל המקום שהיה בו הגיא. בכל אלה הגבולים הוא אומר, "ועלה", כי ירושלם גבוה מכל הארצות". ע"כ. והנה נאמר במלכים (מלכים ב פרק כג פסוק י): "וְטִמֵּא אֶת־הַתֹּפֶת אֲשֶׁר בְּגֵי בְנֵי־בֶן־הִנֹּם לְבִלְתִּי לְהַעֲבִיר אִישׁ אֶת־בְּנוֹ וְאֶת־בִּתּוֹ בָּאֵשׁ לַמֹּלֶךְ". והנה למדים אנו, שבמקום זה היו שורפים עובדי גילולים את בניהם ובנותיהם לאש, וכל זה למען העבודה זרה המשובשת שלהם. וכתב הרד"ק, "וטמא את התופת – ["תופת" הוא] שם מקום [במקום הנקרא "גי בן הנום"], שהיו מעבירין שם בניהם למולך, היה שם המקום תופת,

ואמרו כי נקרא [תופת] כן, כי היו מרקדים ומכים בתופים בשעת העבודה, כדי שלא ישמע האב [המשובש שהקריב את בנו ורצחו לעבודת גילולים] צעקת בנו, כשהיו מעבירין אותו באש, ו-[יבוא על ידי זה להתנחם ו]-ינהם לבו עליו ויקחהו מידם, והמקום הזה היה "גיא", שהיה לאדם הנקרא "הנם" ונקרא, "גי-הנם", וגי-בן-הנם. והכתיב בזה, "בני הנם" [ולא נכתב כמו שנקרא], והקרי, "בן הנם", כי לבני הנם היה זה הגיא, או לאחד מהם. וטמא [לתועלת ולטובה] יאשיהו אותו המקום, כלומר שם אותו מקום טומאה להשליך שם נבלות וכל טומאה, שלא יעלה עוד על לב איש להעביר עוד את בנו ואת בתו באש למולך".

ולמדים מכל זה. שבמקום הזה שנקרא "גיא", אשר היה שייך לאדם בשם, "הנום", היו מעבירים שם את בניהם ושורפין אותם למולך. וכעת מובן כיצד חז"ל בחכמתם הנפלאה ראו לקרוא לצער שיעבור על האדם החוטא, כאשר יקוסבתחיית המתים, בתור, "גהינם". וכן אמר ה' יתברך (ירמיהו פרק ז פסוק לא): "וּבָנ֗וּ בָּמ֤וֹת הַתֹּ֙פֶת֙ אֲשֶׁ֣ר בְּגֵ֣יא בֶן־הִנֹּ֔ם לִשְׂרֹ֥ף אֶת־בְּנֵיהֶ֖ם וְאֶת־בְּנֹתֵיהֶ֣ם בָּאֵ֑שׁ אֲשֶׁ֥ר לֹ֙א צִוִּ֣יתִי וְלֹ֔א עָלְתָ֖ה עַל־לִבִּֽי". וכעת מובן לי קצת יותר, שמכיון שהחוטא שכח את אלהיו בחטאו, ועשה יותר גרוע מזה, שלא חזר בתשובה ממעשיו הרעים, והרי הוא כאילו מי ששכח את אלהיו ואמר, "אין ה' רואה מעשי", ודומה הדבר לעבודה זרה ומינות. לכן המשילו חז"ל את הצער שיעבור על האדם על מעשיו הרעים, למקום הזה הנקרא, "גהינם", על שם הסכלות והשריפה. וכן נזכר דבר זה בדברי הימים (דברי הימים ב פרק לג פסוק ו): "וְה֣וּא֩ הֶֽעֱבִ֨יר אֶת־בָּנָ֜יו בְּאֵ֣שׁ בְּגֵ֣י בֶן־הִנֹּ֗ם וְעוֹנֵן֙ וְנִחַ֣שׁ וְכִשֵּׁ֔ף וְעָשָׂ֖ה אוֹב֣ וְיִדְּעוֹנִ֑י הִרְבָּ֕ה לַעֲשׂ֥וֹת הָרַ֖ע בְּעֵינֵ֥י יְהוָ֛ה לְהַכְעִיסֽוֹ".

ומכיון שנאמר שריפת הגוף על העונש של הרשעים, כמו שאמר (מלאכי פרק ג פסוק יח – יט): "וְשַׁבְתֶּ֗ם וּרְאִיתֶם֙ בֵּ֣ין צַדִּ֔יק לְרָשָׁ֖ע בֵּ֣ין עֹבֵ֣ד אֱלֹהִ֑ים לַ֖אֲשֶׁר לֹ֥א עֲבָדֽוֹ׃ ס כִּֽי־הִנֵּ֤ה הַיּוֹם֙ בָּ֣א בֹּעֵ֣ר כַּתַּנּ֔וּר וְהָי֣וּ כָל־זֵדִ֗ים וְכָל־עֹשֵׂ֤ה רִשְׁעָה֙ קַ֔שׁ וְלִהַ֤ט אֹתָם֙ הַיּ֣וֹם הַבָּ֔א אָמַ֖ר יְהוָ֣ה צְבָא֑וֹת אֲשֶׁ֥ר לֹא־יַעֲזֹ֥ב לָהֶ֖ם שֹׁ֥רֶשׁ וְעָנָֽף". והרי מבואר מכאן שהעונש הוא דווקא באש. ולכן חז"ל המשילו משליהם על ה-"גהינם", שהיו שם שורפין את בניהם לעבודה זרה. ומכיון שאנחנו נקראים בני האלהים, ואנחנו בניו של הבורא יתברך ובריותיו. בא ענין זה כנגד ענין העבודה זרה. שאותם האבות מסרו את בניהם לעבודת גילולים משוקצת ומתועבת ללא כל מועיל. אבל ה' יתברך אינו כן, אלא שורף את האדם על מנת לטהרו ולטובתו, שיבוא לימות תחיית המתים נקי ושלם. ועוד יש להוסיף, מכיון שהאש הוא המטהר בכלים, המוציא הכסף והזהב כמות שצריך מתוך הסיגים. משלו לך חז"ל את ענין זה לענין צער האדם שיעבור. וכמו שנאמר (זכריה פרק יג פסוק ח – ט): "וְהָיָ֣ה בְכָל־הָאָ֗רֶץ נְאֻם־יְהוָה֮ פִּֽי־שְׁנַיִם֒ בָּהּ֙ יִכָּרֵ֣תוּ יִגְוָ֔עוּ וְהַשְּׁלִשִׁ֖ית יִוָּתֵ֥ר בָּ֑הּ׃ וְהֵבֵאתִי֙ אֶת־הַשְּׁלִשִׁ֣ית בָּאֵ֔שׁ וּצְרַפְתִּים֙ כִּצְר֣וֹף אֶת־הַכָּ֔סֶף וּבְחַנְתִּ֖ים כִּבְחֹ֣ן אֶת־הַזָּהָ֑ב הוּא֙ יִקְרָ֣א בִשְׁמִ֔י וַ אֲנִ֖י אֶֽעֱנֶ֣ה אֹת֑וֹ אָמַ֙רְתִּי֙ עַמִּ֣י הֽוּא֔ וְה֖וּא יֹאמַ֥ר יְהוָ֖ה אֱלֹהָֽי". והרי שמודיע ה' יתברך, שהצרות שיבואו על האדם, הם כעין צריפת הכסף והזהב. וכמו שכתב הרד"ק, "והבאתי, באש – [משל הוא, והכוונה] פי' בצרות קשות דומות לאש, ואמר "אש", לפי שהמשילה למצרף הכסף והזהב שהם צורפים ובוחנים באש, כן יהיו הם מצורפים ובחונים בסבלם הצרות הקשות בלב טוב באותו הזמן שיסבלו אותם. וכן ת"י ואעיל ית תליתאה בעקא בכור דאשא". והרי שהכל הוא ענין משל, ואפילו דברי ה' יתברך בשם נביאו הוא משל, והכל הוא על ענין צער

וסבל על הצרות. ויותר מזה, כעת אני מבין יותר מדוע השתמשו חז"ל במושג שנקרא דווקא, "גהינם", שמכיון שכבר היה מקום שנקרא בזה העולם, "גהינם", רמזו לנו שלא יחשוב האדם ויעלה על ליבו שחלילה אחר הפטירה הוא זמן התשלום. אלא הכל יקרה כאשר אדם יחזור ויקום בתיית המתים, וכמו שהגהינם היה כאן בעולם הזה, אשר היה שייך ל-הנום. כך גם הפרעון והתשלום יהיה בתחיית המתים. ובאותו הגוף שחטא בו ישלם. והכל כמובן אם לא יעשה תשובה. ולאחר דברים אלו, כיצד אדם לא יעשה תשובה על מעשיו, כאשר הוא מבין שהאחריות היא עליו בלבד. אין הוא יכול לתקן במקום אחר, אלא רק כאן! אין יותר אפשרות לאחר המוות לעשות תשובה! מי יישמע זאת ולא יירא וירעד מהיום הגדול והנורא? עליו הזהירו כל הנביאים! ולכן הקדמנו ואמרנו בתחילת זה המאמר, שאין גם מי שיתקן את האדם, זה לא מוסד תיקונים! אתה היחיד שיכול לתקן את עצמך כל זמן שאתה חי!

וכי צדיק מושל בבורא? הבל דבריהם של חולי הנפשות

הנה ברוך ה' הנותן ליעף כח, לאחר ו' מאמרים פשוטים וברורים לכל ילד שהגיע לגיל חינוך, זכינו לבאר וללבן היטב את ענין – "מחשבות הלב ומעשים בסתר". ובו הוכח והוברר, כי אין אדם\צדיק\נביא\קדוש אשר ידע, יודע, וידע לעתיד, את מחשבות הלב של בני האדם. כלומר, שאין ביכולת אף אדם להתחקות ולהדמות למידה זו של הבורא יתברך. והוא, להביט במחשבות ליבו של האדם, או להביט בדברים ובמעשים אשר נעשו בסתר. וכבר ביארנו שכאשר רצה הוא יתברך יתעלה שמו, לגלות דברים לעבדיו הנאמנים לעת הצורך, גילה ואמר, דווקא מה פלוני חשב בתוך הלב. אבל גם באופן כזה, מעולם לא הראה לאף אחד מברואיו את מחשבת הלב של אדם מסויים. וכל מי שכופר ביסוד זה מיסודות הדת, הרי הוא מין ואפיקורוס ארור.

ולאחר כל זה, אחר הבנה ברורה זו, שלח אחד החברים לפלוני הודעה על מנת לעוררו לדרך האמת, ובו מאמר קצר של רבותינו הטהורים בתלמוד הבבלי (פסחים נד:) "תנו רבנן: שבעה דברים מכוסים מבני אדם, אלו הן: יום המיתה, ויום הנחמה, ועומק הדין, ואין אדם יודע מה בלבו של חבירו, ואין אדם יודע במה משתכר, ומלכות בית דוד מתי תחזור, ומלכות חייבת מתי תכלה". והרי קבלה ברורה ביד חז"ל כי אין אדם יודע מה בליבו של חבירו. וזו מידה השייכת לבורא יתברך בלבד.

וכאשר קיבל פלוני את מאמר חז"ל, ענה כך: "יש פסוק – צדיק מושל ביראת ה'". מה שה' רואה הצדיק שולט בזה, לכן גם הוא רואה. הצדיק עצמו לא רואה, הוא מקבל מהראייה של ה' יתברך עצמו". ע"כ התשובה המלאה בטינופת של מינות ארורה בצירוף כסילות רצופה.

הנה, מלבד שכותב התשובה לא התבונן היטב במה ששולחים לו על מנת לעוררו לאמת. ובדרך מתועבת זו הוא מתנהג בדיוק כמו העולם ה-"חרדי" בהתגלמותו וכישופו, ומשקף לנו את המצב הקשה ששורר בקרב האנשים שנחשבים היום, "מאמינים" – "חרדים" – "יראי שמים" – "נאונים", וכן על זאת הדרך. וכבר צווח עליהם הנביא ואמר (ירמיהו פרק ב פסוק ח – ט): "הַכֹּהֲנִים לֹא אָמְרוּ אַיֵּה יְהוָה וְתֹפְשֵׂי הַתּוֹרָה לֹא יְדָעֻונִי וְהָרֹעִים פָּשְׁעוּ בִי וְהַנְּבִיאִים נִבְּאוּ בַּבַּעַל וְאַחֲרֵי לֹא־יוֹעִלוּ הָלֵכוּ׃ לָכֵן עֹד אָרִיב אִתְּכֶם נְאֻם־יְהוָה וְאֶת־בְּנֵי בְנֵיכֶם אָרִיב". מה? תופשי התורה לא יודעים את הבורא? אומר הנביא, לא! הם לומדים תורה, הם מתפללים שנים על גבי שנים בבתי כנסיות, ואף יכולים להיות גבאים שמנהלים בתי כנסיות, ואין להם מושג עדיין מי זה הבורא יתברך.

עוד מוסיף הכותב, ומנסה כדרכם של הכסילים לשרבט "חידוש" שכולו מלא בזוהמה ומינות ארורה, בתוך פסוק טהור מפסוקי התנ"ך. וכמובן אפילו את הפסוק לא כתב בצורה נכונה, וזה מפאת שני סיבות: או שהוא למד כך מאחד שגם הוא אינו יודע ללמוד וללמד, או שהוא שינה את הפסוק כפי רצונו. וכמובן שאם שינה את הפסוק והוסיף בה דברים כפי רצונו וגרם למשמעות להיות שונה, הרי דינו חמור ביותר. כי בכך נמצא שדינו מסית ומדיח.

והנה נפרק אחד לאחד את פירושו הפאנגי והטמא שהנחית בתוך פסוק מפסוקי התנ"ך. וכל זה אני כותב למען יהיה לבני אדם תשובות לתת לכסילים הללו שמדמים עצמם חכמים ונבונים ושלמים בדרכי ה' יתברך. וגם שילמדו הקוראים לא לסמוך על אף פאנגי שעונה תשובות בבורות וכסילות, ומחדיר הזיות קשות בליבות בני אדם. וכמובן אציין, שאין לקורא לסמוך גם עלי כאשר שומעים ממני דברים, אלא לפתוח את מקורותי ומה שאני מביא.

פלוני כותב כך: "יש פסוק – "צדיק מושל ביראת ה'". היכן הפסוק? איפה הוא נמצא? האם אני בתור מקבל התשובה, שלא יודע היכן המקור לדברים, כיצד אני אמור להאמין לדבריו? אמנם כאן הבעיה מתחילה, כאשר שומעים מאדם כזה אשר נמצא "שנים" בדת ישראל, אז נוטים בני אדם להאמין לו, ולאחר מכן הדברים נכנסים ללב האדם, ונמצא הזיות קשות חדרו לעם ישראל בחינם! והנה, גם אם היה פסוק כזה כפי דבריו אחת לאחת. הרי לפי בורותו ובערותו, סבר הוא שיש לבורא יתברך "יראה"! כאילו הקב"ה "ירא" או "מפחד" חלילה, ובזה הגשים הוא את הבורא יתברך, וזז מן יסודות הדת, והכשיל את עם ישראל, והרי הוא מין גמור עד אשר ישנה מחשבתו.

כמו שכתב רבינו (הלכות תשובה פרק ג הלכה ז): "חמשה הן הנקראים מינים: האומר שאין שם אלוה ואין לעולם מנהיג, והאומר שיש שם מנהיג אבל הן שנים או יותר, והאומר שיש שם רבון אחד אבל שהוא גוף ובעל תמונה, וכן האומר שאינו לבדו הראשון וצור לכל, וכן העובד כוכב או מזל וזולתו כדי להיות מליץ בינו ובין רבון העולמים. כל אחד מחמשה אלו הוא מין". עכ"ל. וכתב ר' אברהם בן דוד מפושקירה בהשגותיו על הרמב"ם, "ולמה קרא לזה מין? וכמה [מרבותינו שהיו] גדולים וטובים ממנו, הלכו בזו המחשבה, לפי מה שראו במקראות, ויותר ממה שראו בדברי האגדות המשבשות את הדעות". עכ"ל. ובעצם בהשגה זו, מלבד זלזולו של הראב"ד במעלת הרמב"ם, עוד מגלה לנו הראב"ד, שרבותיו חשבו מחשבת מינות כלפי הבורא יתברך. שהרי כתב רבינו, שכל מי שסובר שיש לבורא יתברך יד או רגל וכיוצא בזה, עם כל גדולתו בתורה, הרי הוא מין גמור.

וכבר כתב רבינו במורה (חלק א' פרק לו'): "ואתה דע, שכל זמן שתהא בדעתך גשמות [כלפי הבורא יתברך, שתחשוב שיש לבורא יתברך יד או רגל חלילה], או [שתחשוב בדעתך שיש לבורא יתברך] מאורע ממאורעות הגוף, [כגון: לידה, קושי, עצב, נחת רוח, בכי, שמחה, דיבור, שינה, הרגשה וכו'. דע כי במחשבה זו בלבד], הנך מקנא ומכעיס, וקודח אש חמה, ושונא ואויב וצר, [והינך] יותר חמור מעובד עבודה זרה בהרבה. ואם יעלה בדעתך שיש ללמד זכות על מאמיני הגשמות בשל היותו חונך כך, או מחמת סכלותו וקוצר השגתו, כך ראוי לך להיות בדעה [זו] ב[מי ש]עובד עבודה זרה, מפני שאינו עובד [עבודה זרה] אלא [רק] מחמת סכלות או חנוך, מנהג אבותיהם בידיהם". עכ"ל. ותשובה זו במורה מופנית ישירות לראב"ד, ובה מבאר רבינו שאין התנצלות ואין כף זכות על רבותיו של הראב"ד, שחשבו בדעתם שיש לבורא יתברך יד או רגל חלילה. וכך פלוני נהג בדיוק, כאשר הבין את הפסוק כפשוטו! שלאמיתו של דבר לא נכתב בכלל כמו שכתב, כאשר נביא בהמשך.

ונמשיך בדבריו של פלוני: "יש פסוק – צדיק מושל ביראת ה'". מה שה' רואה הצדיק שולט בזה, לכן גם הוא רואה". ע"כ. אוי לעם ה', אוי למילים הללו שנכתבו, נאמרו, כמה בזיון וקצף כלפי מעלה, כמה דברי כפירה ומינות בתוך המילים הללו של זה האיש שחירף את ה'. ומדוע דבריו כה חמורים בעיני? מדוע דבריו כה מלאים בטינופת מינות בעיני?

מכיון שפלוני טוען, שהאדם החלוש, הנחות, הנצרך, אשר נוצר מטיפת זרע, והינו הבריאה הכי חלשה מכל הבריאות שיש בעולם, יכול לשלוט בבורא יתברך, בראייתו, בהשגתו, בהבנתו, בחכמתו. כלומר לפי הכסיל, יש ביד אדם חלוש וקרוץ מחומר, להגיע למדרגה בה הוא דורש מן ה' ומצוה עליו לסור למרותו, ויש בו יכולת להדמות לבוראו, מכיון שהצדיק "מנהל" את הבורא. (לפי שיטת הכסיל. חלילה לנו מלחשוב דברים נתעבים כאלו). שהרי נאמר לפי שיטתו, "צדיק מושל ב-יראת ה'". וזהו אסון נורא וחותמת ברזל לכסילות אשר יש בעמנו, וכל זה מטומאת מחשבות מינות, אכילת נבילות וטריפות, ראיית סרטים רעים, ועידוד קבוצות כדור-עגל וכל כיוצא בזה.

ואלו בדיוק אותם הבערים המתקתקים במכשיריהם, ומגיבים לי תגובות נאצה, אלו אותם הכסילים המשיגים עלי שנותנים דופי בפסוקי התנ"ך.

ונסיים בדבריו הנתעבים: "הצדיק עצמו לא רואה, הוא מקבל מהראייה של ה' יתברך עצמו". ע"כ. כעת, לאחר שכתב דברים קשים כלפי מעלה וחירף וגידף, עכשיו הוא כותב, "הצדיק עצמו לא רואה, הוא מקבל מהראייה של ה' יתברך עצמו". ע"כ. ואיני יודע מה יותר חמור, ההתחלה של דבריו, או הסוף של דבריו. בכל אופן, לפי דבריו של הכסיל, הצדיק יש בכוחו לקבל את ראייתו והשגתו של ה' יתברך ממש. כלומר, יש ביכולת אנוש, להשיג את השגתו של ה' יתברך בצד מה.

הבה נתבונן במשה רבינו אשר הוא בחיר האדם בוודאי. ופעם אחת התבוננתי בפסוק שנאמר על משה רבינו כך (במדבר פרק יב פסוק ג פרשת בהעלותך): "וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד מִכֹּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה". ויצא לי לשאול, מפני נאמר על משה רבינו המילה, "מאוד", היה מספיק לומר, "והאיש משה עניו". ובשביל מה באה המילה "מאוד"? ובאמת לאחר חקירה ודרישה קטנה, לא מצאנו על אף אדם בכל התורה נביאים וכתובים שנאמר על איזה שהוא אדם שהיה ענוותן. ובוודאי לא נוכל לחשוד אותם שלא היו ענוים, כי הענוה היא היפך הגאווה. אלא חייבים אנו לומר, שאע"פ שהיו הרבה ענוים, בכל זאת לא יקרא אדם לעולם עניו, אלא אם כן הוא יהיה "עניו מאוד". ומכיון שלא היה אדם כמו משה רבינו שהיה בענווה כה גדולה, הוא היחיד שנכתב עליו שהיה ענוותן.

ודע כי משה רבינו שבר כל המסכים המבדילים כולם. כמו שכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "והיסוד השביעי נבואת משה רבינו. והוא, שנאמין שהוא אביהן של כל הנביאים שקדמו לפניו והבאים אחריו, הכל הם למטה ממנו במעלה, והוא בחיר ה' מכל המין האנושי, אשר השיג ממנו יתעלה יותר ממה שהשיג וישיג כל אדם

שנמצא ושימצא. ושהוא עליו השלום הגיע לתכלית הרוממות מעל האנושיות עד שהשיג המעלה המלאכית ונעשה במעלת המלאכים, לא נשאר לפניו שום מסך שלא קרעו ולא עצר בעדו שום מעצור גופני, ולא נשאר בו שום דבר מן החסרון לא מעט ולא הרבה, והושבתו בו הכוחות הדמיוניים והחושים בכל השגותיו, ונתבהל כוחו המתעורר, ונשאר שכל בלבד, ועל ענין זה אמרו עליו שהוא מדבר עם ה' בלי אמצעות המלאכים". ע"כ. והרי שאחד מיסודות הדת הוא להאמין ולדעת שמשה רבינו היה היחיד שהגיע לדרגה זו.

וכתב רבינו (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "והיסוד השמיני הוא תורה מן השמים. והוא, שנאמין שכל התורה הזו הנמצאת בידינו היום הזה, היא התורה שניתנה למשה, ושהיא כולה [ניתנה] מפי הגבורה, כלומר שהגיעה עליו כולה מאת ה', הגעה שקורים אותה על דרך ההשאלה, "דיבור", ואין יודע איכות אותה ההגעה אלא הוא עליו השלום, אשר הגיעה אליו, ושהוא [משה רבינו היה] במעלת לבלר שקורין לפניו, והוא כותב כולה, תאריכיה וספוריה, ומצותיה, וכך נקרא "מחוקק". ע"כ.

והנה אותו משה רבינו כאשר מבקש רק לקבל ולהבין את דרכיו של ה' יתברך האמיתיים, ולהבין מהלכיו. עונה לו ה' יתברך ואומר (שמות פרק לג פסוק יח - כג פרשת כי תשא): "וַיֹּאמֶר הַרְאֵנִי נָא אֶת־כְּבֹדֶךָ: וַיֹּאמֶר אֲנִי אַעֲבִיר כָּל־טוּבִי עַל־פָּנֶיךָ וְקָרָאתִי בְשֵׁם יְהוָה לְפָנֶיךָ וְחַנֹּתִי אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם". אבל אמר לו ה' יתברך, "וַיֹּאמֶר לֹא תוּכַל לִרְאֹת אֶת־פָּנָי כִּי לֹא־יִרְאַנִי הָאָדָם וָחָי: וַיֹּאמֶר יְהוָה הִנֵּה מָקוֹם אִתִּי וְנִצַּבְתָּ עַל־הַצּוּר: וְהָיָה כְּעָבְרִ כְּבֹדִי וְשַׂמְתִּיךָ בְּנִקְרַת הַצּוּר וְשַׂכֹּתִי כַפִּי עָלֶיךָ עַד־עָבְרִי: וְהַסִרֹתִי אֶת־כַּפִּי וְרָאִיתָ אֶת־אֲחֹרָי וּפָנַי לֹא יֵרָאוּ". וכי לבורא יתברך יש פנים חלילה?! ודאי שלא. אלא אמר ה' יתברך למשה, לא תוכל להכיר אותי באמת מי אני ואת המהלכים שלי, ולהשאר בחיים! ומה פירוש לא תוכל? וכי הבורא הוא חסר יכולות להשאיר אדם בגוף חי ולהבירו? אלא השגת ה' בידיעה שלימה כזו, לא תוכל להמצאות בגוף גשמי! זה מה שנקרא מדעי הרוח. ולכן מעשה מרכבה האמיתי, זה לא פרצופים, זיווגים, בירור ניצוצות והדומים מן ההזיות הללו. ה' ירחם. אלא מעשה מרכבה, זו הבנה במהלכי ה' יתברך בעולמו, מי הוא ומה יכולתו האמיתית.

והנה כאשר נתבונן בבקשתו של משה, נראה כמה דברי הכסיל נתעבים מאוד כלפי הבורא. ומה משה שהיה בחיר האדם מכל המין האנושי, כאשר ביקש לדעת רק את מהלכיו של ה' יתברך ואת מדעי הרוח לאמיתם של דברים, אמר לו הבורא יתברך, שלא ניתן לעשות כן. כל שכן לדברי הנעצה של הכסיל הנזכר, שכתב שיש בכח הצדיק לקבל את חושיו, ואת עצמותו של ה'. סוג כזה של גידוף ונאצה עוד לא פגשתי. מה גם שגובל הדבר בטמטום גדול.

ואחר שפירקנו את דבריו של האיש שחירף וגידף כלפי הבורא יתברך, כעת נביא את הפסוק האמיתי והלא משורבט. נאמר בשמואל (ב פרק כג פסוק א-ג): "וְאֵלֶּה דִּבְרֵי דָוִד הָאַחֲרֹנִים נְאֻם דָּוִד בֶּן־יִשַׁי וּנְאֻם הַגֶּבֶר הֻקַם עָל מְשִׁיחַ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וּנְעִים זְמִרוֹת יִשְׂרָאֵל: רוּחַ יְהוָה דִּבֶּר־בִּי וּמִלָּתוֹ עַל־לְשׁוֹנִי: אָמַר אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לִי דִּבֶּר צוּר יִשְׂרָאֵל מוֹשֵׁל בָּאָדָם צַדִּיק מוֹשֵׁל יִרְאַת אֱלֹהִים". והנה הנביא שמואל מתאר את דבריו האחרונים של דוד מלך ישראל. ובהם דוד

המלך מסביר, שהקורא את מזמוריו ואת שיריו לבורא יתברך, לא יחשוב שהם דברים של מה בכך, אלא יש בהם דברים שהבורא שם לו בפיו לומר, על מנת ללמד אחרים. ולזה אמר, "רוח ה' דבר בי ומילתו על לשוני", שמכיון שרצה הוא יתברך להלל ולשבח את הבורא, הביא לו הבורא יתברך דיבורים נכוחים וטובים על לשונו. ויונתן תרגם שאמר דוד המלך דברים אלו בנבואה. (ע"פ הרד"ק).

והמשיך ואמר שמואל הנביא את דבריו של דוד המלך. שאמר דוד המלך, "אלהי ישראל לי דיבר צור ישראל", כלומר, אלו הדברים שאני הולך לומר, מאת ה' בנבואה הם. ומה הם? "מושל באדם צדיק" – "מושל יראת אלהים". כלומר, פלוני הנזכר, הוסיף בפסוק אות מיותרת, שכתב, "צדיק מושל ביראת אלהים", והוסיף את האות "בי"ת", ובכך עיוות בצורה נוראית את ההבנה, והכריח בכך לפי בורותו, שיש לבורא יתברך "יראה", כאילו הוא יתברך מפחד ממשהו חלילה.

וכתב בפירוש המשנה לרבינו הטהור הרמב"ם (מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "היסוד הראשון - מציאות הבורא ישתבח. והוא, ש[נדע בדעתינו ונחתום בליבנו, כי] יש שם מצוי בשלמות אופני המציאות, והוא עלת מציאות כל הנמצאים, ובו קיום מציאותם, וממנו נמשך להם הקיום. ואילו [חלילה] נתאר סילוק מציאותו, [נדע בהחלט] כי אז בטלה מציאות כל נמצא, ולא ישארו קיימים במציאות. ו[אמנם], אלו נתאר סילוק כל הנמצאים זולתו, כי אז [ודאי] לא תבטל מציאותו יתעלה, ולא תחסר.

כי הוא יתעלה בלתי זקוק במציאותו לזולתו [לאף אחד], וכל מה שזולתו מן השכלים, כלומר המלאכים וגרמי הגלגלים ומה שלמטה מהן, הכל זקוק במציאותו אליו. וזה יסוד הראשון, הוא אשר מורה עליו דיבור [שאמר] (שמות פרק כ פסוק ב פרשת יתרו): "אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים לֹא־יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנָי". ע"כ.

והנה מכאן ראיה חותכת וברורה, שחלילה לנו לומר שבמצוותינו אנו פועלים פעולות ומבטלים כוחות טומאה מדומיינים ולא קיימים. כי ה' אחד ושמו אחד. ואין הוא זקוק לנו על מנת "להלחם" או "להשבית" איזה כח מסויים. שהרי כולם ניזונים מכוחו, ואין הוא ניזון ומופעל משום דבר שבעולם.

וכבר כתב רבינו הרמב"ם (בפירוש המשנה הנזכרת) " ... וכאשר יפקפק אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאיך ה' אשנא וכו'".

וכעת נסביר הדברים, דוד המלך מודיע ואומר, שהקב"ה מעמיד אדם מושל ואחראי על אחרים, באופן שיעורר את כולם ליראת ה'. ומה היא? שילמד לפחד מן הבורא ולירא ממנו! וכמו שכתב התרגום יונתן, "אֲמַר דָּוִד אֱלָהָא דְיִשְׂרָאֵל עֲלֵי מַלֵּיל תַּקִיפָא דְיִשְׂרָאֵל דְשַׁלִּיט בִּבְנֵי אֱנָיָא קוּשְׁטָא דָּאִין אֲמַר לְמַנָּאָה לִי מַלְכָּא דְּהוּא מְשִׁיחָא דַּעֲתִיד דִיקוּם וְיִשְׁלוֹט בִּדְחַלְתָּא

דַיָּי". וביאר יונתן, שאמר דוד שהמשיח שיקום על ישראל אשר יצא ממנו, יהיה שולט ביראת ה'. ומה היא? שיחדיר בצדקותו את יראת ה' בכל לבבות ישראל! (ע"פ הרד"ק). וכתב המצודת דוד והסביר, שכאשר עומד הצדיק למשול בבני אדם, אז תמשול יראת אלהים על העם, כי כל עיקר ממשלתו ודיבורו הוא לעשות רצון הבורא, ובכך בוודאי שעל ידי הצדיק האמיתי, תהיה בלב ישראל יראה ממנו יתברך. ובכך נתגלה הכסילות של עונה התשובה, שבעצם בתשובה אשר כתב ושרבט, חבויה כפירה אמיתית באלהי ישראל, שיבוש פאנגי וארור, וריח של מינות וזוהמה קשה.

ואף תלמוד מפורש לא הבינו. שדרשו רבותינו משל על הנאמר לעיל. ואמרו בתלמוד (בבלי מועד קטן טז:) "אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: מאי דכתיב נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הקם על - נאם דוד בן ישי, שהקים עולה של תשובה. אמר אלהי ישראל לי דבר צור ישראל מושל באדם צדיק מושל יראת אלהים, מאי קאמר? אמר רבי אבהו, הכי קאמר: אמר אלהי ישראל: לי דבר צור ישראל, אני מושל באדם, מי מושל בי - צדיק. שאני גוזר גזרה ומבטלה". ע"כ ובוודאי שכל המבין דבר זה כפשוטו, הרס והחשיך את כל התורה כולה.

כמו שכתב הרמב"ם (סנהדרין י' א' בפירוש המשנה): "וממה שאתה צריך לדעת, שדברי חכמים עליהם השלום, נחלקו בהם בני אדם [בהבנתם, באופן פירושם, ובתכלית ענינם. ונמנים אותם בני אדם] לשלוש כתות: הכת הראשונה, והם רוב [מבני אדם] אשר נפגשתי עמהם, ואשר ראיתי חבוריהם [המשובשים], ואשר שמעתי עליהם [ועל דבריהם המפורסמים, וראיתי ש] מבינים אותם, [כלומר את דברי חז"ל] כפשוטם [ממש], ואינם מסבירים אותם [לעומק כוונתם] כלל, [ואינם חוקרים לעיקר כוונתם הגדולה אשר כיוונו אלו השלימים], ונעשו אצלם, [כלומר אצל אותם בני אדם הנקראים בפי רבינו "הכת הראשונה"], כל הנמנעות [נמנע הוא דבר אשר לא יכול להתכן בגדרי הטבע אלא דווקא באורח נס פלאי ורחוק. והם, אותם אנשי הכת הזו, פירשו כל הדברים שאמרו חז"ל, שלא יכולים להיות בגדר הטבע אם לא בנס גמור, ועשו אותם את כל דבריהם] מחוייבי המציאות, [כלומר שכך זה היה ממש, בעבור שהוצרכו לפרש הדברים כפשוטם לפי רוב שיבושם].

ולא עשו כן [אותם המפרשים, וכותבי ספרים, ומגידי השיעורים] אלא [רק] מחמת סכלותם בחכמות [השלימות], וריחוקם מן המדעים [האמיתיים]. ו[בוודאי] אין בהם [באותם אנשי התורה ואלו שנקראים חכמים אשר מפרשים כל דבר כפשוטו, אין בהם] מן השלימות [האמיתי], עד כדי שיתעוררו על כך מעצמם. ו[מכיון שרוב בני התורה וכותבי הספרים הולכים בדרך זו, מחמת סיבה זו] לא מצאו [אפילו אחד] מעורר שיעוררם [על טעותם וסכלותם], ולכן חושבים הם, שאין כוונת חכמים בכל מאמריהם המחוכמים, אלא מה שהבינו הם מהם, וש[כל דבריהם] הם כפשוטם. ואף על פי [שנראה לעין כל ופשוט הדבר], שיש בפשטי מקצת דבריהם מן הזרות [כלומר כל ילד יודע להבחין וידע לתמוה, אם תפרש כל אמרה של חז"ל כפשוטה, כי הדברים לא יתכנו בטבע אנושי]. עד כדי [כך] שאם תספרנו כפשוטו להמון העם [כאותו כת הראשונה שכך דורשים הדברים ברבים], כל שכן ליחידיהם, היו נדהמים בכך [תמהים שואלים] ואומרים, "היאך אפשר [איך יתכן] שיהא בעולם אדם שמדמה דברים אלו, וחושב [בדעתו הטפשית] שהם דברים נכונים, וכל שכן שימצאו חן בעיניו".

והכת הזו המסכנה, רחמנות על סכלותם, לפי שהם [באותם פירושיהם שפירשו על פי פשוטם של דברים ולא התבוננו לדבריהם העמוקים של רבותינו. כביכול חשבו שבכך הם] **רוממו את החכמים לפי** [סכלותם ו]**מחשבתם, ו**[האמת הברורה היא, שפעלו להיפך הגמור! כי בפירושיהם שנתנו וכתבו דברים זרים כאלו], **אינם אלא משפילים אותם בתכלית השפלות, ו**[הצרה הגדולה ביותר, שאותם המפרשים אפילו] **אינם מרגישים בכך! וחי ה'** [הריני נשבע בשמו של ה' יתברך], **כי הכת הזו** [המסכנה, הם אלו ה]**מאבדים הדר התורה, ו**[לפי האמת] **מחשיכים זהרה, ועושים** [הם, את] **תורת ה' בהיפך המכוון בה, לפי שה' אמר על חכמת תורתו, "אשר ישמעון את כל החוקים האלה וכו'**, [דווקא דברים אשר נשמעים על אחרים, ולא דברים שאינם נשמעים!]. **והכת הזו דורשין מפשטי דברי חכמים, דברים אשר אם ישמעום העמים,** [יצחקו ו]**-יאמרו רק עם סכל ונבל הגוי הקטן הזה.**

ו[ממה שראיתי] **הרבה שעושין כן,** [הם אותם] **הדרשנין המבינים** [המסבירים] **לעם** [ומלמדים אותו], **מה שאינם מבינים הם עצמם, ומי יתן ו**[אותם הדרשנים המשובשים] **שתקו! כיון שאינם מבינים** [בכלל מה שלומדים, כל שכן שמקלקלים כאשר מסבירים זאת לאחרים]. **מי יתן החרש תחרישון** [ועל ידי שתחרישו] **ותהי לכם לחכמה** [כי השתיקה מורה על החכמה], **או היה להם** [לאותם דרשנין] **לומר** [האמת לקהל שומעם, ולהכריז בפיהם], **אין אנו יודעים מה רצו חכמים** [לומר לנו] **בדברים אלו, ולא** [נדע] **היאך פירושו** [האמיתי. אבל הם לא עשו כן], **אלא חושבים** [בקוצר דעתם] **שהבינו** [את דברי חכמינו עליהם השלום], **ו**[לא זו בלבד, אלא מוסיפים רעה על רעה, ש]**מעמידים את עצמם להבין** [ללמד] **לעם, מה שהבינו הם עצמם** [בדעתם המשובשת, ולאמיתו של דבר, הם כלל] **לא** [הבינו] **מה שאמרו חכמים. ודורשין בפני ההמון בדרשות** [בתלמוד מסכת] **ברכות, ו**[בתלמוד מסכת סנהדרין] **פרק חלק וזולתם, כפשוטם מלה במלה** [ללא כל הסבר שישבר את האוזן לקהל שומעיהם]. **עכ"ל.**

כל מי שמעכל את מה שכתוב כאן מסיק וזוכה לכמה מסקנות:

א) החרבת היהדות באה בעקבות אי הבנת חז"ל וחוסר עיון בהם, במליצתם ומשליהם.

כמובן וברור שכל זה הגיע מן החשק העז לחבר ספרים, להיות פוסק, להיות עוד אחד ששומעים עליו, עד שלא שמו ליבם לאמת של חז"ל. ולהרחבה עיין במה שכתבתי כבר - השקפת התורה לאורו של הרמב"ם

ובעת האם נוכל לעלות על דעתינו, שיש אדם צדיק ככל שיהיה, שיכול למשול בבורא יתברך?! בוודאי שלא. אלא באים רבותינו השלימים, לומר לנו, שהבורא יתברך כאשר צריך לקחת את הדין מבני אדם חוטאים, אם עומד צדיק ומחזיר את עם ישראל בתשובה ומעמיד אותם על יראת ה', ממילא גזירת ה' נעלמת כלא היתה.

כמו שנאמר (ישעיהו פרק ו פסוק י): "הַשְׁמֵן לֵב־הָעָם הַזֶּה וְאָזְנָיו הַכְבֵּד וְעֵינָיו הָשַׁע פֶּן־יִרְאֶה בְעֵינָיו וּבְאָזְנָיו יִשְׁמָע וּלְבָבוֹ יָבִין וְשָׁב וְרָפָא לוֹ". **והרי עיקר הרפואה וביטול הגזירות באים בעקבות התשובה. וכאשר הצדיק מושל בעם, ומחדיר לעם יראת ה'. בזה הוא זוכה למשול על הגזירות, כלומר, לגרום לבורא יתברך לבטל את גזירותיו, שהרי לא באו אלא בעבור מעשי**

בני אדם. ואם מתקנים מעשיהם, אין צורך בגזירות! ועל זה אמר (תהלים פרק יג פסוק א): "לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד". ואמרו רבותינו בתלמוד (פסחים קיט.): "אמר רב כהנא משום רבי ישמעאל ברבי יוסי: מאי דכתיב למנצח מזמור לדוד. זמרו למי שנוצחין אותו ושמח. בא וראה שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם. בשר ודם מנצחין אותו - ועצב. אבל הקדוש ברוך הוא נוצחין אותו ושמח שנאמר ויאמר להשמידם לולי משה בחירו עמד בפרץ לפניו. אמר רב כהנא משום רבי ישמעאל ברבי יוסי אמר רבי שמעון בן לקיש משום רבי יהודה נשיאה: מאי דכתיב וידי אדם מתחת כנפיהם - ידו כתיב, זה ידו של הקדוש ברוך הוא שפרוסה תחת כנפי החיות כדי לקבל בעלי תשובה מיד מדת הדין". ע"כ. וכי יעלה על הדעת שאפשר לנצח את הבורא יתברך? בוודאי שלא! אלא הכל הוא על דרך המשל, לומר ולהודיע, שה' יתברך שמח אם אדם חוזר בתשובה על מעשיו, ובכך מסיר את הגזירות מעצמו!

ולכן הצדיק, הוא "מושל" בגזירת ה'. כלומר, יש ביד הצדיק לבטל גזירה רק באופן שהוא מחזיר את העם בתשובה. וכדוגמת מרדכי ואסתר, וכדוגמת משה רבינו, וכן על זאת הדרך. ובזה יתבאר בערותו וכסילותו של עונה התשובה, אשר חוסר הבנתו ומהירות תשובתו הכשילו כשלון גדול. מקוה אני שיחזור בתשובה שלימה על כך שחירף וגידף כלפי שמים.

"מעשה ער ועונן – האם עונשם היה על שהוציאו שכבת זרע לבטלה"?

הנה ראיתי לנכון לחקור ולבדוק, את ענין איסור הוצאת שכבת זרע האדם, באיזה מצב ובאיזה אופן יקרא, "לבטלה". ועיקר מטרת בואי לחקירה זו, מפני שבספר הזוהר הפנאני מבואר שעל עוון זה אין תשובה, והמקובלים הנוכלים שר"י, החמירו בו מאוד, ולדעת רבים מן הוזי ההזיות הוא אף העוון החמור ביותר בכל התורה כולה. כן כן, שמעתם נכון, ענין הוצאת שכבת זרע לבטלה, לדעת שוחרי המאגיה והוזי ההזיות, נהפך בכמה מאות השנים האחרונות, לאיסור החמור ביותר בתורה.

ואף שלא נזכר איסורו בתריג' מצוות, ואין שום אזכור אפילו אחד בכל התורה כולה, של איסור/לאו מיוחד האוסר הוצאת שכבת זרע לבטלה, ולא בכל הנ"ך! בכל זאת כתבו הוזי ההזיות בספריהם שהשחיתו את עמינו, שזה העוון החמור ביותר בכל התורה כולה.

ובכך, שוב, גרמו לעם ישראל לטעות אחר ההבל והתוהו, והכניסו בליבם, כי צריכים הם תיקונים נשגבים, צומות, מקוואות, וכל מיני הבל ושטות רוח למיניהם. ואם ישאל השואל, מה הצרה הגדולה שהפכו המינים את העוון הזה לעוון החמור ביותר בתורה? הנה מלבד שחירפו וגידפו כלפי מסורת ישראל, הנה הם הכשילו את הרבים ללא כל ספק! שהרי כל מי שנכשל בזה האיסור של חכמים, ישגה לחשוב שאין רפואה למכתו, ושהוא כבר נטרד ונדחה מחיי העולם-הבא, ובעקבות זאת הוא עלול להתדרדר עוד ועוד ולהתפקר בתכלית ההתפקרות, בגלוי או בחדרי-חדרים.

וכבר ידוע מה דינו של המוסיף דבר אחד או הגורע דבר אחד מדברי תורה, או המשנה דבר אחד מדברי התורה. ובפסיקה זו שאמרו, שזה האיסור של הוצאת שכבת זרע לבטלה, הוא החמור ביותר בכל התורה כולה, יש בכך עקירת הדת ויסודותיה. וגילו פנים בתורה שלא כהלכה, והרסו את נשמות ישראל.

מבואר בתורה (בראשית פרק לח פסוק א – יא פרשת וישב): "וַיְהִי֙ בָּעֵ֣ת הַהִ֔וא וַיֵּ֣רֶד יְהוּדָ֔ה מֵאֵ֖ת אֶחָ֑יו וַיֵּ֗ט עַד־אִ֛ישׁ עֲדֻלָּמִ֖י וּשְׁמ֥וֹ חִירָֽה: וַיַּ֣רְא־שָׁ֗ם יְהוּדָה֙ בַּת־אִ֣ישׁ כְּנַעֲנִ֔י וּשְׁמ֖וֹ שׁ֣וּעַ וַיִּקָּחֶ֑הָ וַיָּבֹ֖א אֵלֶ֥יהָ: וַתַּ֣הַר וַתֵּ֔לֶד בֵּ֖ן וַיִּקְרָ֥א אֶת־שְׁמ֖וֹ עֵֽר: וַתַּ֣הַר עֹ֔וד וַתֵּ֥לֶד בֵּ֖ן וַתִּקְרָ֣א אֶת־שְׁמ֑וֹ אוֹנָֽן: וַתֹּ֣סֶף עוֹד֮ וַתֵּ֣לֶד בֵּן֒ וַתִּקְרָ֣א אֶת־שְׁמ֔וֹ שֵׁלָ֑ה וְהָיָ֣ה בְכְזִ֔יב בְּלִדְתָּ֖הּ אֹתֽוֹ: וַיִּקַּ֤ח יְהוּדָה֙ אִשָּׁ֔ה לְעֵ֖ר בְּכֹר֑וֹ וּשְׁמָ֖הּ תָּמָֽר: וַיְהִ֣י עֵ֔ר בְּכֹ֖ר יְהוּדָ֑ה רַ֖ע בְּעֵינֵ֥י יְיָ֛ וַיְמִתֵ֥הוּ יְיָ: וַיֹּ֤אמֶר יְהוּדָה֙ לְאוֹנָ֔ן ב�ֹּ֖א אֶל־אֵ֣שֶׁת אָחִ֑יךָ וְיַבֵּ֥ם אֹתָ֛הּ וְהָקֵ֥ם זֶ֖רַע לְאָחִֽיךָ: וַיֵּ֣דַע אוֹנָ֔ן כִּ֥י לֹ֖א לֹ֣ו יִהְיֶ֑ה הַזֶּ֗רַע וְהָיָה֙ אִם־בָּ֣א אֶל־אֵ֣שֶׁת אָחִ֔יו וְשִׁחֵ֥ת אַ֖רְצָה לְבִלְתִּ֥י נְתָן־זֶ֖רַע לְאָחִֽיו: וַיֵּ֥רַע בְּעֵינֵ֖י יְיָ֣ אֲשֶׁר֙ עָשָׂ֔ה וַיָּ֖מָת גַּם־אֹתֽוֹ: וַיֹּ֤אמֶר יְהוּדָה֙ לְתָמָ֣ר כַּלָּתֹ֔ו שְׁבִ֥י אַלְמָנָ֖ה בֵּ֣ית־אָבִ֑יךְ עַד־יִגְדַּ֤ל שֵׁלָה֙ בְּנִ֔י כִּ֥י אָמַ֖ר פֶּן־יָמ֣וּת גַּם־הֽוּא כְּאָחָ֑יו וַתֵּ֣לֶךְ תָּמָ֔ר וַתֵּ֖שֶׁב בֵּ֥ית אָבִֽיהָ".

והנה על פי פשט הדברים, מבואר, כי בנו של יהודה, "ער" היה "רע" לפני ה', ומאיזו סיבה שמבוארת בהמשך, לקח אותו ה' מן העולם בעבור מעשיו הרעים. וכאשר ראה יהודה שבנו

נפטר מן העולם, אמר לבנו השני, "אונן", שיבוא אל אשתו של אחיו שנפטר, ויקים לו, "זרע", כלומר, שיבוא על תמר והיא תביא ילד לעולם, ויהיה בכך רושם וזכר לבנו "ער", וילד זה יחשב כאילו בא על ידי אחיו הגדול "ער". ואונן, כאשר שמע דבר זה, ידע, שילד זה אע"פ שיצא ממנו, כלומר מזרעו שלו, לא יחשב כל כך לבנו, מכיון שיקרא על שם אחיו הגדול ויהיה תחת חסותה של תמר. מה עשה? היה משמש עמה, ומוציא זרעו בחוץ. ומפשט המקראות מבואר שעיקר עוונו של אונן היה בעבור זה שלא הקים זרע לאחיו, כלומר שהשחית את מידותיו ולא הקים זכר והמשך לאח שלו הגדול. במילים אחרות, ה' נפרע מאונן על רוע מידותיו ושנאתו היוקדת לאחיו מסיבה שאינה מובנת לנו, ואע"פ שכבר אחיו הגדול נפטר, לא רצה להקים לו זרע, ובכך גרם להשחתת המידות הנעלות שניחן בהם האדם, ונענש שה' לקח אותו בעבור רוע מעשה זה.

והתורה מגלה לנו בהמשך גם את עוונו של אחיו הגדול, שבדומה לאונן, שחטא בזה שלא הקים זרע לאחיו הגדול, כלומר שלא הוציא זרעו ברחמה של תמר, אלא היה מוציא זרעו מחוץ לרחמה על מנת שלא תתעבר ותכנס להריון, כך גם היה נוהג "ער", שהיה משמש עמה ובכוונת תחילה עושה מעשים ולא גורם לפריה ורביה, והיה משמש עמה, אמנם מוציא זרעו בחוץ. ובכך ביטל מצות פריה ורביה. וכבר אמר ה' לנח (בראשית פרק ט פסוק א פרשת נח): "וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֶת־בָּנָיו וַיֹּאמֶר לָהֶם פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת־הָאָרֶץ".

אלא שרבי אברהם בנו של רבינו הרמב"ם ביאר וכתב (רבי אברהם בן הרמב"ם בראשית פרק לח פסוק י פרשת וישב): "וימת גם אתו. פשטיה דקרא כי החיבור ב-"גם" חיבור "המית אותו" יתעלה צעיר לימים כמו שהמית את אחיו. לא שזה מורה שחטאו היה דוגמת חטא אחיו כמו שיש אומרים". ע"כ.

והנה רבי אברהם בפירושו זה מסביר, שעל פי פשטי המקראות, מה שנאמר, "גם" לגבי מיתת אונן, הוא רק על דימוי המיתה בצעירות ימים. אמנם חטאו של אונן לא היה כחטאו של ער חלילה. כי "ער" רק ביטל מצות פריה ורביה על מנת שלא תתעבר תמר ותראה מכוערת. ואם היה שופך זרעו ועושה את המעשה הזה לאחר שהביא מתמר ילדים, בוודאי כי לא היה נענש בעונש זה. אמנם אונן לא חטא רק בזה, אלא השחית מידותיו בזה שלא הקים זרע לאחיו, והיתה עינו רעה על אחיו שנפטר מן העולם, ולא רצה להקים זרע שיהיה לו שם טוב בעולם. וזה עיקר חטאו של אונן.

ומבואר, שעיקר חטאו של "ער" היה שביטל מצות פרו ורבו ולא מילא את הארץ כפי ציווי ה' יתעלה. אמנם חטאו של אונן היה כפול ומכופל, האחד שלא הקים שם לאחיו הגדול כי היה רע בעיניו לעשות כן. ושנית, שביטל מצות פריה ורביה כפי שעשה אחיו, שהיה מוציא זרעו מחוץ לרחמה. וכמו שהעידה התורה ואמרה, "וְהָקֵם זֶרַע לְאָחִיךָ". והוא מה עשה? לא הקים זרע לאחיו.

ועיקר עונשו של אונן, לא על השחתת הזרע היה, שכן בוודאי היו מצויים המון בני אדם

שהיו מוציאים זרעם לבטלה בתקופתם בצורה כזו או אחרת, אלא עיקר העונש בא לו, על מה שאמר, "וְשַׁחֵת אַרְצָה לְבִלְתִּי נָתְנוֹ־זֶרַע לְאָחִיו: וַיֵּרַע בְּעֵינֵי יְיָ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיָּמֶת גַּם־אֹתוֹ". כלומר, עיקר חטאו של אונן היה שלא הקים זרע לאחיו ולא קיים מצות פריה ורביה. וכ"כ הספורנו (ספורנו בראשית פרק לח פסוק ט פרשת וישב): "כי לא לו יהיה הזרע – ידע שלא היה הוא לבדו הזוכה בכל אותה המצוה, שהרי בקדושי אחיו יקיים הזרע ונמצא אחיו זוכה במקצתה. לבלתי נתן זרע לאחיו – שלא יזכה אחיו על ידו שיושג התכלית המכוון בקדושיו". ע"כ. ונמצא שמפשט המקראות, אנו כלל לא מוצאים שיש כאן איסור מן התורה להוצאת שכבת זרע לבטלה, אלא כל החטא החמור של ער ואונן היה בעבור זה שביטלו מצות פריה ורביה, ובכך עברו על ציווי ה' ולא מילאו את הארץ.

דיון בתלמוד יבמות:

בתלמוד אמרו (מסכת יבמות דף לד עמוד א-ב): "... **והא אין אשה** [=בתולה] **מתעברת בביאה ראשונה ... והא תמר בביאה ראשונה איעברא** [=מיהודה]**! אמר לו: תמר באצבע מיעכה** [=בתוליה. כלומר שהכניסה אצבע לרחמה, וקרעה את הבתולים לפני התשמיש עם יהודה]**, דאמר רבי יצחק: כל מועכות של בית רבי – תמר שמן, ולמה נקרא שמן תמר? על שם תמר שמעכה באצבעה.** [וקשה ההסבר הזה, שהרי תמר היתה נשואה קודם לכן לער, ומקשה התלמוד] **והא הוו ער ואונן.** [=היתה נשואה לער ומשמשת עם אונן, ושימשו עמה ממש, וכיצד אתה אומר שהיתה בתולה ברחמה? מסביר התלמוד]**, ער ואונן שמשו שלא כדרכן** [=באו עליה דרך פי הטבעת, על מנת שלא תתעבר, וביטלו פריה ורביה בדרך זו. הקשו חכמי בית המדרש, והביאו ראיה שהסברה הזו לא נבונה, כלומר, הביאו ראיה ששימשו עם תמר כדרכה דרך הרחם]**, מיתיבי: כל עשרים וארבעה חודש** [שלאחר הלידה, שהרי האשה מיניקה את ילדיה, ואם תתעבר יש כאן חשש של סכנה לולד שלא יהיה לו מה לאכול, האיש] **דש מבפנים** [מותר לו לשמש עם אשתו מבפנים] **וזורה מבחוץ** [ומוציא זרעו בחוץ. על מנת שלא תתעבר אשתו]**, דברי ר' אליעזר** [=כך היה סובר רבי אליעזר]**. אמרו לו** [חכמים לרבי אליעזר]**: הללו** [=מעשה זה] **אינו אלא** [=מעשה זה שהתרת לעשות הוא דומה] **כמעשה ער ואונן!** [=גם חכמים לא אמרו שמעשה זה הוא ממש דומה למעשה של ער ואונן, אלא אמרו "כ"מעשה ער ועונן, רק דומה. כלומר חכמים לא יכולים לומר על מי שדש מבפנים וזורה מבחוץ, שמעשה זה בדיוק כמו של ער ואונן, מכיון שמעשה של ער ואונן לא היה רק על הוצאת הזרע, אלא היה גם על חוסר הפריה ורביה. ומכאן מוכח, מתוך קושייתם של חכמים על רבי אליעזר, שתמר לא היתה בתולה כשבא עליה יהודה, ומוכח מכאן שער ואונן שימשו עמה כדרכה. ולכן קשה, כיצד אמר רבא שיהודה בא על תמר ביאה ראשונה? ממשיך התלמוד ומתרץ] **כמעשה ער ואונן ולא כמעשה ער ואונן.** [=אם אדם משמש עם אשתו וזורה זרעו בחוץ, זה דומה למעשה ער ואונן מצד אחד, ומצד שני לא דומה למעשה ער ואונן. צד אחד לומר שזה] **כמעשה ער ואונן, דכתיב: "והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה".** [=הוצאת הזרע בכוונה שלא על מנת להביא ילדים, נקרא כמעשה ער ועונן, ונקרא שיחת ארצה. ולכן אם אדם משמש עם אשתו וזורה בחוץ, דומה מעשה זה למעשה של ער ואונן]. [צד אחד לומר שלא דומה] **ולא כמעשה ער ואונן, דאילו התם** [=במעשה של ער ואונן, הם באו עליה] **שלא כדרכה** [=ועשו כן בכוונת תחילה על מנת שלא תתעבר]**, והכא כדרכה** [=במקרה של רבי אליעזר, מתואר שהוא בא עליה כדרכה וזורה בחוץ]**. בשלמא אונן, דכתיב ביה: ושחת ארצה, אלא ער מנלן?** [=מהיכן אנו יודעים שגם ער היתה כוונתו למנוע הילודה?] **אמר רב נחמן בר יצחק, דכתיב: וימת גם אותו, אף הוא באותו מיתה מת.** [=מתוך שנאמר, "וימת גם אותו", מכאן משתמע, ששניהם מתו בגלל שמנעו הילודה]**. בשלמא אונן,** [=אצל אונן מובן הדבר מדוע הוא נהג כן] **משום** [=מידותיו הרעות ושנאתו היוקדת לאחיו הגדול, שהתבוין לא

לעבר את תמר, על מנת ש]-"לא לו יהיה הזרע". אלא [אבל] ער מ"ט עבד הכי? [מה היתה סיבתו של ער למנוע הילודה?] כדי שלא תתעבר ויכחיש יפיה". ע"כ.

והנה גם מן התלמוד הזה למדים אנו במפורש:

א) עיקר חטאם של ער ועונן, היתה על כוונתם למנוע הילודה. וכל כוונה למנוע הילודה ללא כל סיבה מוצדקת, אסורה בתכלית, מכיון שיש בדבר ביטול פריה ורביה. ומה עשו על מנת למנוע הילודה? לדעת פשט המקראות, שימשו עמה והוציא זרעם בחוץ. לדעת התלמוד בראינו כאן, הם שימשו עם תמר שלא כדרכה [דרך פי הטבעת], ובכך לא היה סיכוי שתמר תתעבר. אלא שכל אחד מטרתו היתה שונה. ער לא רצה שתמר תתעבר, על מנת שלא תהיה פחות יפה. ולכן הוציא זרעו במקום שלא ראוי לעיבור. והתלמוד מסביר, שגם בדרך זו, הדבר נקרא "לבטלה", מכיון שאין לו ילדים, ובכך מנע פריה ורביה. וחטאו של אונן היה, שהוציא זרעו במקום שלא ראוי להולדה, בכוונת תחילה, רק בשביל שלאחיו לא יהיה שם טוב אחריו.

ולכן רבי אליעזר סובר, שאדם המשמש עם אשתו, כל שזה לצורך רפואה של האשה או רפואה של הילה, שיהיה לו מה לאכול לעתיד, מותר לו לשמש עם אשתו ולהוציא זרעו בחוץ. מכיון שאין הדבר נחשב ל"בטלה", כי גדר הבטלה, הוא על פי כוונתו של האדם. במילים אחרות, כל שהזרע יוצא למטרה נעלה וחשובה, אפילו יוצא בחוץ, אין זה בגדר השחתה ולא לבטלה, מכיון שהוצאה זו משמשת רפואה לאשה או דבר שיכול למנוע לעתיד בעיות לולד. והנה מצאנו עוד מקום אחד בחז"ל, שכל שהוא לצורך רפואת האשה או לצורך האשה, או לצורך רפואת הולד, מותר למנוע הילודה, ואין זה נקרא, "לבטלה". כמו שאמרו (תלמוד בבלי מסכת יבמות דף יב עמוד ב): "תני רב ביבי קמיה דרב נחמן, שלוש נשים משמשות במוך: קטנה, מעוברת, ומניקה; קטנה – שמא תתעבר ושמא תמות, מעוברת – שמא תעשה עוברה סנדל, מניקה – שמא תגמול בנה וימות". ע"כ. ומה הוא, "מוך"? חתיכת בד המונע הכנסת הזרע למקום האשה ומשבש הזרע מלהתקיים.

וכן מבואר מן התרגום ירושלמי שנחשב לקדמון מאוד על פי החוקרים (300-200 שנה אחר חתימת התלמוד), וכותב הוא כך (בראשית פרק לח פסוק ז פרשת וישב): "ויהי ער בכורו של יהודה רע לפני יי על שלא היה נותן זרעו לאשתו ויתחזק רוגזו של יי עליו ויהרגו יי". ע"כ. שימו לב כיצד התרגום ירושלמי מפרש את מה שאמר בתורה, "וַיְהִי עֵר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי יְיָ וַיְמִתֵהוּ יְיָ". ומפרש התרגום ירושלמי את רעתו של ער, לא על זה ששפך זרעו, אלא על זה שלא נתן זרעו לאשתו, ובכך עשה באופן ברור מעשה מכוון לביטול מצות פריה ורביה. ומבואר כי עיקר חטאו של אונן לא היה על השחתת הזרע, אלא על אי קיום הקמת הזרע לאחיו, ועל ביטול מצות פריה ורביה. ובוודאי ופשוט הדבר, שאם היה לו בן ובת, והיה עוסק בפריה ורביה קודם לכן, פשוט שלא היה נענש בחומרה כזו. וכמו שכתבו חז"ל בתלמוד נדה שנציג בהמשך. שמכיון ששפך "זרעו לבטלה" שלא לצורך קיום המין, ולא קיים מצות פריה ורביה, לכן היה חייב מיתה בידי ה'.

וכן מבואר בתרגום ירושלמי הנזכר שתרגם, "וידע אונן כי לא על שמו יקראו בנים והיה כאשר היה בא אל אשתו של אחיו היה משחית מעשיו על הארץ שלא להקים בנים על שמו של אחיו". ע"כ. ואם עיקר האיסור הנורא והחמור הוא רק על הוצאת שכבת זרע לבטלה, מפני מה לא מנה אותו לבד? אלא בוודאי כי עיקר האיסור והחטא החמור של ער היה, שלא הקים זרע לעצמו, ובכך גם בעקיפין, לא קיים את הבטחת ה' לאברהם אבינו, שזרעו יהיה ככוכבי השמים לרוב, כלומר שיפרו וירבו עד אין סוף. וער ביטל דבר זה והיה משמש עמה, ועושה מעשה מכוון לבטל ממצוות פריה ורביה.

ואם תשאל, מפני מה תמר שהיתה שותפה למעשה זה, לא נענשה גם היא? הרי יכלה למחות בהוצאת שכבת זרעו של ער בעלה, ולומר לו שהוא משחית את זרעו? אלא, מפני שאשה אינה מצווה על פריה ורביה, ואין לה עון בזה אם לא תקים זרע אחריה, לכן לא נענשה בכך. ונצטוו הם על מצות פריה ורביה קודם מתן תורה.

וכמו שביאר רבינו הטהור (ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה ריב): "והמצוה הרי"ב היא שצונו לפרות ולרבות ולכוין לקיים המין וזאת היא מצות פריה ורביה, והוא אמרו יתעלה (בראשי' א) פרו ורבו. וכבר ביארו (ברכו' יו א וש"נ, הק"ש רפ"ד) שהחתן אינו חייב בקריית שמע כשישא בתולה ושמו טעם לזה היותו עוסק במצוה. וכבר התבארו משפטי מצוה זו והמתחייב ממנה בפרק ששי מיבמות (סא - סו א). ומצוה זו אין הנשים חייבות בה ובבאור אמרו שם (סה ב) האיש מצווה על פריה ורביה אבל לא האשה". ע"כ.

ושימו לב לדבריו של רבינו, "ולכוין לקיים המין וזאת היא מצות פריה ורביה". כלומר, מי שיושב לבטח ואינו מתחתן ולא מביא ילדים, או מי שנושא אשה, אבל לא מביא עמה ילדים לעולם בכוונה, אפילו היתה האשה לוקחת גלולות למניעת הריון, או היו משתמשים בכל חומר אחר שמונע מהם להביא ילדים לעולם, הרי הוא חוטא חטא גדול בכך, ולא שונה דינו מדינו של ער ואונן אשר עיקר חטאם היה שלא קיימו מצוות פריה ורביה, ובמילים אחרות, איש ואשה שלא מביאים ילדים לעולם בכוונת תחילה, אפילו לא הוציא הגבר שום שכבת זרע "לבטלה", אלא רק השתמשו בחומר מסויים המשבש את הזרע, בכך לא קיימו את ייעוד בריאת העולם, שהוא לפרות ולרבות ולהמשיך את קיום מין בני האדם בעולם. ואיני רואה שוני בינם לבין דינו של ער כלל. אלא אם כן היה הדבר משום רפואה לאשה, שזה פשוט שמותר למנוע הילודה בדרכים שנציג בהמשך.

כלומר, עצם ביטול פריה ורביה על ידי גורם כלשהו, לא משנה אם זה על ידי חומר שהורס את הזרע בנופה של האשה, או שהאיש מוציא זרעו מחוץ לרחמה, עצם ביטול פריה ורביה רעיונית, הוא לכשעצמו העוון הגדול החמור, וממנו נמשך סעיף, "שכבת זרע לבטלה".

במילים אחרות, "שכבת זרע לבטלה", שפורשה עד היום בעיני הציבור רק על עצם הוצאת הזרע, הוא פירוש לא נכון. כי גדר האיסור הוא, האם הוא משמש ל-"בטלה" או לא. יש פעמים שאדם יוציא בידו את הזרע, ולא יחשב לו לבטלה. כיצד? איש ואשה שלא מצליחים להכנס

להריון באופן טבעי, והגבר צריך להוציא זרע על מנת לעשות פעולה שנקרא "הפריה", מותר לו ללא ספק לעשות כן, מכיון שאינו עושה זאת לבטלה!

ולכן, מנגד, גם כאשר האיש מסיים ביאתו אצל האשה ברחמה כדרך כל הארץ, אבל משתמשת האשה באמצעי מניעה ללא כל סיבה מוצדקת ואין לה בן ובת, הזרע הזה שיצא נחשב ללא כל ספק, "לבטלה" אצלנו. מפני שרעיונית שניהם גרמו לעשות מעשה שימנע ילודה, ומלוא כל הארץ כבודו, ואם אין סיבה מוצדקת, אין שוני במעשה זה בינם לבין מעשה של עֵר. וזה שהיום יש אמצעי מניעה מיוחדים לנשים בדרכים שמבטלות את הזרע, לא אומר שלא יחשב להם ביטול מצות פריה ורביה, וה' יתברך הוא היודע והמבין. וכן ראינו, שרק לצורך הותר לאשה לשמש במוך, אבל שלא לצורך רפואי או תכנון נכון של המשפחה, אסור לאשה לשמש באמצעי שימנע ילודה.

עוד ראיה שזרע לבטלה הוא רק שזה נחשב בגדר "לבטלה", הוא שבהמשך נבאר, שאיש המשמש עם אשתו לא דרך רחמה, אלא בא עליה שלא כדרכה [=אף שהדבר מאוס] מותר לו להוציא באותו מקום את הזרע, מכיון שזה דרך התשמיש שלהם כעת, ואין הוא מכוין לא להביא ילדים, אלא שהוא רוצה לשמש עמה באותו מקום, בזה הגדר מותר. ואף שאין שום סיכוי לאשה להתעבר מזה שהאיש יוציא זרעו בפי הטבעת של האשה, בכל זאת הזרע הזה לא נקרא, "לבטלה", מכיון שהוא לצורך התשמיש שלהם, ומותר לאדם לעשות באשתו מה שרוצה.

וכתב רבינו בספרו הגדול (רמב"ם הלכות אישות פרק טו הלכה א – טז): "האשה שהרשת את בעלה אחר הנישואין שימנע עונתה הרי זה מותר! במה דברים אמורים בשהיו לו בנים שכבר קיים מצות פריה ורביה, אבל אם לא קיים חייב לבעול בכל עונה עד שיהיו לו בנים מפני שהיא מצות עשה של תורה שנאמר "פרו ורבו". האיש מצווה על פריה ורביה אבל לא האשה, ומאימתי האיש נתחייב במצוה זו מבן שבע עשרה, וכיון שעברו עשרים שנה ולא נשא אשה הרי זה עובר ומבטל מצות עשה, ואם היה עוסק בתורה וטרוד בה והיה מתירא מלישא אשה כדי שלא יטרח במזונות ויבטל מן התורה הרי זה מותר להתאחר, שהעוסק במצוה פטור מן המצוה וכל שכן בתלמוד תורה ... כמה בנים יהיו לאיש ותתקיים מצוה זו בידו? זכר ונקבה, שנאמר, "זכר ונקבה בראם", היה הבן סריס או שהיתה הבת אילונית לא קיים מצוה". ע"כ.

ולמדים אנו כי האשה אינה מצווה על פריה ורביה, וכן למדים אנו כי מצות פריה ורביה מן התורה הוא להביא בן ובת לעולם, ולאחר מכן, אדם פטור מן התורה להביא עוד ילדים וקיים בכך את ייעודו בעולם בנושא זה מן התורה. ולכן, אדם שלא הביא עדיין ילדים לעולם, צריך שישא אשה שראויה לילד, כמו שכתב רבינו (הלכה ז שם): "לא ישא אדם עקרה, וזקנה, ואילונית, וקטנה, שאינה ראויה לילד, אלא אם כן קיים מצות פריה ורביה או שהיתה לו אשה אחרת לפרות ולרבות ממנה. נשא אשה ושהתה עמו עשר שנים ולא ילדה הרי זה יוציא ויתן כתובה או ישא אשה הראויה לילד, ואם לא רצה להוציא כופין אותו ומכין אותו בשוט עד שיוציא, ואם אמר איני בועלה והריני שוכן עמה בפני עדים כדי שלא אתיחד עמה בין שאמרה

היא בין שאמר הוא אין שומעין להן אלא יוציא או ישא אשה הראויה לילד". ע"כ.

והנה מתוך דבריו של רבינו מוכח ללא ספק, שכאשר אדם משמש עם אשה שלא ראויה להוליד, ואין לו ילדים, אע"פ שמזריע זרע בתוך רחמה, יש בזה בעיה לא פשוטה, מכיון שזרעו הולך "לבטלה", אע"פ שסיים והוציא הזרע בתוך הרחם כדרך כל הארץ, אבל תביעה עליו יש, מדוע הוצאת זרע לבטלה במקום שאין לו קיום? ולכן אסור לקחת אשה שאינה ראויה להוליד, או קטנה שאינה ראויה להוליד. אמנם, מתי שקיים כבר מצות פריה ורביה, מותר לו לקחת אשה שאינה ראויה להוליד, ואין ביאתה נחשבת לו להוצאת שכבת זרע לבטלה. וכן אדם שאשתו בהריון, אין לו איסור לשמש עמה, ואין זה נחשב זרע לבטלה חלילה, מכיון שקיים את יעוד הזרע כבר, ואין במחשבתו למנוע פריה ורביה. והנה שוב למדים אנו, שגדר האיסור, זרע "לבטלה", יורד משמעותית, מתי שלאדם יש כבר בן ובת, שמשעה שקיים מצות פרו ורבו, לא נחשב לו ביאת קטנה, או ביאת מי שאינו ראויה לילה, כהוצאת זרע לבטלה. ופשוט הוא.

ולכן איש ואשה שהתחתנו, ועשר שנים לא הצליחו להביא ילדים לעולם, חובה עליו לגרש את האשה, מכיון שלאחר מכן יחשב לו שזרעו הולך לבטלה, ואף יתן דין על ביטול מצות פריה ורביה. כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות אישות פרק טו הלכה ח): "שהתה עשר שנים ולא ילדה והרי הוא יורה שכבת זרע כחץ חזקת החולי ממנה ותצא שלא בכתובה ויש לה תוספת וכו'". ע"כ.

ומה שכתבנו שכאשר הביא בן ובת לעולם יצא ידי חובתו מן התורה דווקא, כן מבואר מדברי רבינו. שחכמים הטיפו מוסר לאדם, שכל זמן שיש לאדם כח להביא ילדים לעולם בתנאים המתאימים כמובן, ישתדל האדם לפרות ולרבות. כמו שכתב רבינו (שם הלכה טז): "אף על פי שקיים אדם מצות פריה ורביה הרי הוא מצווה מדברי סופרים שלא יבטל מלפרות ולרבות כל זמן שיש בו כח, שכל המוסיף נפש אחת בישראל כאילו בנה עולם, וכן מצות חכמים היא שלא ישב אדם בלא אשה שלא יבא לידי הרהור, ולא תשב אשה בלא איש שלא תחשד". ע"כ.

וכמובן מה שכתב רבינו בשם חז"ל, זו חובה המתקיימת בתנאי שיש כח גם לו, וגם לאשה להביא עוד ילדים, וכל אדם עיניו בראשו בגידול ותכנון המשפחה. אבל צריך לכל הפחות שיהיה בן ובת לפי דעתו של רבינו הטהור הרמב"ם. ונמצא בפשטות, כי עיקר איסור, "הוצאת שכבת זרע" וגדר "הבטלה", הוא דווקא שהדבר נעשה "לבטלה", או לחלופין, מונע פריה ורביה בדרך כזו או אחרת ללא כל סיבה מוצדקת. וכן כתב רבינו במורה (ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק מט): "... והזהיר מלישא פצוע דכא וכרות שפכה ישראלית, מפני שהיא בעילה נפסדת ולבטלה, והנשואין ההם יהיו מכשול לה ולתובעיה, וזה מבואר מאוד". ע"כ. והנה, שוב נוכחנו להבין ולדעת, כי עיקר אזהרת ה', ועיקר חטאם של ער ואונן, היה בעבור זה שבעילתם היתה נפסדת, כלומר, שלא עשו מעשה והביאו ילדים לעולם. ולא רק שלא עשו מעשה, אלא עשו בהיפך, ששימשו עם תמר, אבל עשו זה באופן מכוון, על מנת שלא תתעבר תמר. וזה עוון נורא

ועצום ביותר, ובהמיות גמורה תחשב, שהרי מונע את המשך קיום מין האדם בעולם, ולמה לו חיים? ושלא נדבר על מעשה שעשה אונן, שהוא החמור ביותר, שעשה מעשה רשע גדול ביותר, והשחית את עצמו באופן ברור ואת מידותיו.

וכתב הרד"ק (בראשית פרק לח פסוק ז פרשת וישב): "ויהי רע בעיני ה' – שלא היה יודע בו אלא ה', והוא בדברים שבינו לבינה. וארז"ל (שם) שהיה דש מבפנים וזורה מבחוץ כדי שלא תתעבר כדי שלא תכחש יופיה ... וידע אונן – כמו שאמר לו אביו "והקם זרע לאחיך". ושחת ארצה – שחת זרעו לארץ כענין שאמרנו בער". ע"כ. ומבואר מדבריו בפשטות, שעיקר חטאו של ער היה שלא גרם לעיבורה של תמר. והוא הדין לגבי אונן, שעשה מעשים על מנת שלא תתעבר תמר, וחטא ב' חטאים, האחד, שלא הקים זרע לאחיו, והשנית שביטל מצות פריה ורביה, ובכך לא העמיד עוד מין ממיני האדם.

והנה, המעיין בתנ"ך, במשנה, בספרי, בספרא, במכילתות, בתוספתות, בתלמוד ירושלמי, לא יראה ולא ימצא שום איסור בענין, "הוצאת שכבת זרע מגוף האדם". וכן המעיין בספר המצוות של הרמב"ם, לא ימצא שנמנה בתריג' מצוות ענין זרע לבטלה ואיסורו. ולכן, בוודאי וללא ספק, שה' יתברך לא אסר בשום מקום בתורתו, על הוצאת הזרע עצמו מגופו של האדם ולחוץ. ולא שהוצאת שכבת זרע לבטלה זה דבר קל חלילה, בוודאי שהוא ענין חמור ביותר ופגם מחשבתי גדול! אלא צריך לדעת, שאיסור זה אינו מן התורה, אלא הוא אזהרה של חז"ל שאדם לא יפגום בעצמו ויוציא עצמו מן העולם על ידי מעשה קשה זה.

אלא שעיקר התביעה על האדם במעשה זה, הוא עקירת מצות פריה ורביה. אמנם, משהביא האדם בן ובת לעולם, מותר לו אפילו לקחת אשה שאינה ראויה לילד כמו שלמדנו מדברי הרמב"ם בספרו משנה תורה. ולכאורה, היש זרע לבטלה יתירה מכך? לקחת אשה שאינה ראויה לילד? הרי משחית זרעו בכך שמוציא אותו במקום שאין קיום והמשך! ואיך יהיה מותר? אלא, מכיון שכל תכלית הזרע הוא להמשיך החיים, ומשקיים האדם מצות פריה ורביה, מותר לקחת אפילו אשה שאינו ראויה לילד, ואין זה נחשב לגביו השחתת הזרע. כי גדר "הבטלה" יורד פלאות במי שקיים מצות פריה ורביה.

והוא הדין לגבי אשתו כאשר היא כבר מעוברת, אין לו כל איסור לשמש עמה, ואע"פ שלזרע הזה שמוציא, אין קיום והמשך, הרי הוא מותר בכך. ויוצא, שעיקר ענין איסור – "שכבת זרע לבטלה", הוא דבר המסתעף על ידי ביטול מצות פריה ורביה, ולא אמור רק כלפי מי שמוציא אותו לבדו עם עצמו, אלא אפילו עושה זאת עם אשתו, כאשר אין להם ילדים, והיא לוקחת גלולות ללא כל סיבה מוצדקת, או שהוא משים על עצמו אמצעי מניעה מסויים, שבכך הם רוצים לדחות פריה ורביה ולא להביא ילדים לעולם, הרי בכך, זרעו יוצא לבטלה, כלומר, שזרעו יוצא ללא צורך לקיום המין, וזה בוודאי עוון חמור, כי בכך גורם שלא יתקיים זה המין ולא יהיה לו המשך וקיום! ואין הבדל בזה, בין שאדם מבטל את הזרע בגוף האשה, לבין זה שמוציא מחוץ לאשה. מה שאין כן אם אדם כבר קיים מצוות פריה ורביה, והביא בן ובת לעולם, בזה יצא ידי חובתו מן התורה.

"ביאור דברי התלמוד בבלי":

והנה, המקום היחיד בחז"ל, ולדעתי זה המקום החשוב ביותר, שבאמירתם זו הצילו את עם ישראל מלעשות מעשים מגונים ולהוריד את דרגת השכל לבהמיות נוראית ביותר, הוא התלמוד במסכת נידה, שהוא בעצם המקום היחיד בכל ספרות חז"ל המתאר את החומרה של איסור הוצאת שכבת זרע "לבטלה", אמנם גם במקום זה, הכל נסמך על ענין "הדרשה" ו-"הערה" בפשטי המקראות, כפי שנבאר עתה.

אלא שלפני שנציג את דבריהם, על האדם לדעת, שאע"פ שאיסור זה לא נמנה בתריג' מצוות, אדם הנופל בזה ומנאף עם עצמו ומוציא שכבת זרע, הורס לדעתי את חייו, את מוחו, את נפשו, ומביא עצמו להתמכרות יתירה, ויש בזה לדעתי גם השחתת הגוף. ולכן חז"ל בחכמתם ראו להפריז בלשונם בלשון חריפה ולומר את כל הדברים האלו, וכל זה עשו בחכמה על מנת להרחיק מאוד מפגם זה.

אבל בשום פנים ואופן אסור לומר, שעוון זה יותר חמור מאחד העוונות החמורים שבתורה, וחלילה לומר כל מיני הזיות ובלבולי הדעת למיניהם, כמו שטוענים כמה מהובלים, שאדם שפוגם בזרע לבטלה, הורג 300 אלף ילדים, ורבים מן ההזיות הנוראיות הללו אשר שיבשו את הדעת של עמינו הטהור.

כתבו רבותינו (תלמוד בבלי מסכת נדה דף יג עמוד א): **"רבי אליעזר אומר: כל האוחז באמה** [=בבריתו] **ומשתין**, [נחשב לו] **כאילו מביא מבול לעולם.** [=מדוע החשיב עוון זה למבול? שהרי המבול גרם לאבד את יושבי הארץ. ורבי אליעזר אומר, שהאוחז באמה ומשתין, דומה ונחשב לו כאילו מאבד את ישוב הארץ. וכמובן דמיון זה שאמר, הדגיש בלשונו, "כאילו", כלומר, זה רק מוסר השכל ולא ממש]. **אמרו לו לרבי אליעזר: והלא** [=אם לא יאחוז בבריתו ויכיון, חרי בכך] **נצוצות** [שתן] **נתזין על רגליו, ונראה** [לרואים] **ככרות שפכה, ונמצא מוציא לעז על בניו שהן ממזרים!** [=שהרי כרות שופכה אינו יכול להביא ילדים]. **אמר להן: מוטב שיוציא לעז על בניו שהן ממזרים, ואל יעשה עצמו רשע שעה אחת לפני המקום ... וכל כך למה? מפני** [=שכאשר נוגע באמתו ומשתין, מגרה את עצמו ונמצא] **שמוציא שכבת זרע לבטלה.**

דאמר רבי יוחנן [=אמורא ארץ ישראל]: **כל המוציא שכבת זרע לבטלה חייב מיתה, שנאמר, "וירע בעיני ה'** (את) **אשר עשה וימת גם אותו". רבי יצחק ורבי אמי אמרי: כאילו שופך דמים, שנאמר, "הנחמים באלים תחת כל עץ רענן שוחטי הילדים בנחלים תחת סעיפי הסלעים", אל תקרי "שוחטי" אלא "סוחטי".** [=אף שהפסוק האמור כלל לא מדבר בענין "זרע לבטלה", כי כתוב (ישעיהו פרק נז פסוק ד – ה): "עַל־מִי תִתְעַנָּגוּ עַל־מִי תַרְחִיבוּ פֶּה תַּאֲרִיכוּ לָשׁוֹן הֲלוֹא־אַתֶּם יִלְדֵי־פֶשַׁע זֶרַע שָׁקָר: הַנֶּחָמִים בָּאֵלִים תָּחַת כָּל־עֵץ רַעֲנָן שֹׁחֲטֵי הַיְלָדִים בַּנְּחָלִים תַּחַת סְעִפֵי הַסְּלָעִים". וכתב הרד"ק, באלים – ופירש אחר כך, תחת כל עץ רענן, כי אלים כלל לעצים כי כן היה דרכם לעבוד עכו"ם תחת העצים הרעננ' שענפיהם ועליהם לחים. שוחטי הילדים – היא עכו"ם שהיו זובחים לה הבנים, וכן אמר יחזקאל הנביא ובשחטם את בניהם לגלוליהם, והיו עושים זה בנחלים מקום שהיו שם סלעים תחת הסעפים ופי' סעפים שנים, וכן בסעיף סלע עיטם, כמו שן סלע, נקרא כן לפי שהוא לסלע כמו הסעיף לאילן". ע"כ. ונמצא שהפסוק כלל לא מדבר על זרע לבטלה ואין לו כל קשר לזרע לבטלה. אלא חכמים בכוונת תחילה מוצאים מקומות

שניתן "לדרוש" בהם גם על זרע לבטלה, על מנת להרחיק את האדם מעוון זה. ולא שבאמת הפסוק מדבר על איסור זרע לבטלה]. רב אסי אמר: כאילו עובד עבודת כוכבים, כתיב הכא תחת כל עץ רענן וכתיב התם על ההרים הרמים ותחת כל עץ רענן ... אמר רב: המקשה עצמו לדעת יהא בנדוי, ולימא אסור! דקמגרי יצה"ר אנפשיה. ורבי אמי אמר: נקרא עבריין, שכך אומנתו של יצר הרע, היום אומר לו עשה כך, ולמחר אומר לו עשה כך, ולמחר אומר לו לך עבוד עבודת כוכבים – והולך ועובד. איכא דאמרי, אמר רבי אמי: כל המביא עצמו לידי הרהור אין מכניסין אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא, כתיב הכא וירע בעיני ה' וכתיב התם כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע. ואמר ר' אלעזר: מאי דכתיב, "ידיכם דמים מלאו" – אלו המנאפים ביד. תנא דבי רבי ישמעאל: לא תנאף – לא תהא בך ניאוף, בין ביד בין ברגל.

ת"ר: הגרים והמשחקין בתינוקות מעכבין את המשיח. בשלמא גרים – כדר' חלבו, דא"ר חלבו: קשין גרים לישראל כספחת. אלא משחקין בתנוקות מאי היא? אילימא משכב זכור – בני סקילה נינהו! אלא דרך אברים – בני מבול נינהו! אלא דנסיבי קטנות דלאו בנות אולודי נינהו, דא"ר יוסי: אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, שנאמר כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי". ע"כ.

\והמעיין היטב בתלמוד זה יראה, כמה נתקשו חכמים למצוא מקור ל-"איסור" זרע לבטלה. ובעצם, לאמיתו של דבר נאמר את האמת, גם לחכמים עצמם אין מקור ברור לאיסור הוצאת שכבת זרע. ולכן לא תמצאו בכל השיח הזה לשון של "איסור". שהראשון אמר, "כל האוחז וכו' כאילו הביא מבול לעולם", ודימה הוצאת זרע לחינם להשחתת העולם. אמנם גם בלשונו לא אמר, "אסור", אלא אמר, "כל האוחז", שלא ראוי לאדם לעשות את זה, מכיון שבאחיזת הברית כאשר הוא משתין, יש בזה גירוי נפשו, לכן יש סיכוי שיצאו ניצוצות זרע לבטלה, ולכן כביכול יוצא מדבריו שאסר זאת רבי אליעזר.

ורבי יוחנן דרש מן הפסוקים האמורים לגבי ער ואונן, ואמר שעל ענין הוצאת זרע לבטלה נענשו. ואף שפשוטי המקראות מורים בהיפך, רבי יוחנן מוצא דרך לדרוש על הוצאת זרע לבטלה ומוציא אותו מפשט המקרא, על מנת לגרום כמה שיותר לבני אדם שיתרחקו מדבר זה. אלא שהמעיין בדבריו יראה שכתב, "לבטלה", ודווקא נקט, "לבטלה", רק שיוצא הדבר "לבטלה", כלומר שאדם דש מבפנים וזורה מבחוץ, הוא שאסור.

אמנם גם בלשונו לא תמצאו לשון, "אסור להוציא שכבת זרע לבטלה". אלא אמר, "חייב מיתה", מדרך דרשה ומוסר לאדם שיפחד ויתרחק מזה העוון. וכן על זו הדרך בכל הלימוד הזה שחז"ל רצו להעביר את המסר. ובוודאי שהיוצא מדבריהם, שאסור בשום אופן לאדם לשפוך את זרעו "לבטלה", כלומר, דווקא שהדבר נעשה "לבטלה". אבל אם אין הדבר נעשה לבטלה, אלא נעשה לצורך, בוודאי שהדבר גם מותר לדבריהם. ומטעם זה נסביר בהמשך, מדוע מותר לאשה להשתמש באמצעי מניעה. וכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כא הלכה יח – יט): "אסור להוציא שכבת זרע לבטלה, לפיכך לא יהיה אדם דש מבפנים וזורה מבחוץ, ולא ישא קטנה שאינה ראויה לילד, אבל אלו שמנאפין ביד ומוציאין שכבת זרע לא

די להם שאיסור גדול הוא, אלא שהעושה זה בנדוי הוא יושב ועליהם נאמר, "ידיכם דמים מלאו", וכאילו הרג הנפש". ע"כ.

וכעת נשים לב לדבריו של רבינו:

א) איסור זרע לבטלה, איסורו מדרשה של חכמים בלבד.

ב) אסור לאדם, להיות דש מבפנים וזורה מבחוץ, כלומר, אסור לאדם לשמש כדרך הארץ עם אשתו, ולהחליט שהוא מוציא זרעו שלא ברחמה. וכן המשמש שלא כדרכה, אע"פ שמותר לו לשמש שלא כדרכה, לא יוציא את איברו וישפוך זרעו מבחוץ, אלא אם משמש עמה כדרכה צריך להוציא זרעו ברחמה. ואם משמש עמה שלא כדרכה [אף שמאוס מעשה זה] יוציא באותו מקום את זרעו. בכל אופן שלא יהיה, אסור לאדם לעשות מעשה בהמי ולפני שמסיים ביאתו לעשות מעשה ולשפוך זרעו בחוץ, אפילו היו לו ילדים, מכיון שיש בדבר זה בהמיות גדולה, אשר תוליד באדם טבעים רעים. אמנם הרמב"ם לא כותב על מעשה זה, "חייב מיתה", אלא מורה לאסור דבר זה מדרך ההתרחקות מן הרע. ומבין שמה שאמר רבי יוחנן, "חייב מיתה", הוא לשון גוזמה.

וכמובן, אם היתה סיבה מוצדקת, מותרים להשתמש באמצעי מניעה. וכיצד אני יודע שמותרים להשתמש באמצעי מניעה בסיבה מוצדקת, או כאשר יש להם בן ובת? מתוך שאמר "ולא ישא קטנה שאינה ראויה לילד". במילים אחרות, מי שנושא קטנה שאינה ראויה להוליד ואין לו ילדים, דומה קצת איסורו למי שדש מבפנים וזורה מבחוץ. שהרי משמש ומוציא שכבת זרע שאין לה תכלית. וכיצד אני יודע שרבינו מדבר רק על מי שאין לו ילדים? מתוך שכתב (הלכות אישות פרק טו הלכה ז): "... לא ישא אדם עקרה, וזקנה, ואילונית, וקטנה, שאינה ראויה לילד, אלא אם כן קיים מצות פריה ורביה, או שהיתה לו אשה אחרת לפרות ולרבות ממנה". ע"כ. ונמצא, כי מה שכתב שלא ישא אשה שאינו ראויה לילד, הוא דווקא בלא הביא ילדים, אבל הביא בן ובת וקיים מצות פריה ורביה, מותר לו לקחת אשה שלא ראויה לילד, ואין זה נחשב שמוציא זרעו לבטלה.

ג) מתוך שסיים וכתב על אלו שמנאפין בידם ומוציאין שכבת זרע לבטלה, שדינם יותר חמור מאלו שדשים מבפנים וזורעים מבחוץ, למדים אנו, כי האיסור הזה כולו הוא פגם גדול מאוד למחשבה של האדם, ומוליך את האדם לבהמיות גדולה. כלומר, אם יש איסור על עצם הוצאת הזרע, מדוע זה המוציא זרע מחוץ לרחם אשתו, דינו פחות משל זה המנאף בידו? אלא בוודאי, שזה שמוציא זרע לבדו, משליך מעליו את כל עצם תכלית בריאתו. אמנם זה שמשמש עם אשתו ומתחיל לעשות את המצוה, אמנם לא מסיים את המעשה כמו שצריך, יש לו עוון מחשבתי גדול, אבל לא גדול כמו זה שמנאף לבד.

ולכן כאשר מדובר ביחסי אישות בין איש לאשה, רבינו מתיר לאדם לעשות באשתו כל מה שרוצה, ומסיים וגומר ביאתו היכן שרוצה בכל איבר מאיבריה, כמו שכתב (רמב"ם הלכות

איסורי ביאה פרק כא הלכה ט): "אשתו של אדם מותרת היא לו, לפיכך כל מה שאדם רוצה לעשות באשתו עושה, בועל בכל עת שירצה, ומנשק בכל איבר שריצה, ובה עליה בין כדרכה [דרך הרחם], בין שלא כדרכה, בין דרך [שאר] איברים. ואף על פי כן מדת חסידות שלא יקל אדם את ראשו ושיקדש עצמו בשעת תשמיש, כמו שבארנו בהלכות דעות, ולא יסור מדרך העולם ומנהגו שאין דבר זה אלא כדי לפרות ולרבות". ע"כ.

ומבואר מדברי רבינו, שרק כאשר אדם משמש עם אשתו דרך הרחם, כלומר כדרכה, או משמש עמה שלא כדרכה, רק אז כשעושה מעשה בכוונת תחילה, ומוציא את איברו וזורה זרעו בחוץ, אז הדבר הזה אסור הוא, כי דבר זה מוליך את האדם לבהמיות נוראית.

אבל כאשר בא עליה דרך אברים אין בכך איסור. ואם בא עליה כדרכה יסיים ביאתו שם. ואם בא עליה שלא כדרכה יסיים ביאתו שם. ואם בא עליה דרך אברים אחרים, אין לו איסור להוציא זרעו בתשמיש זה. שכן זה לא נחשב "לבטלה".

ובחלק מהמהדורות של רבינו אשר זוייפו וטוייחו על ידי המינים האורתודוקסים, החסירו מהם, את המילים, "בין דרך איברים". ואף הוסיפו המהובלים בדבריו של רבינו, "ובלבד שלא יוציא זרע לבטלה". וכל חכם לב יבחן ויראה, כי אין שום שייכות למילים אלו כאן, שכן, מה חידש רבינו בכל השיח הזה? אלא בוודאי כי מדובר בזיוף, כמו שכתב הרב יוסף קאפח בפירוש משנה תורה (עמוד שכז הערה טז). ואע"פ כן, טוב שאדם יתרחק גם מן הדברים האלו.

נמצא לפי הדברים הללו, שרבינו מבין, שכל איסור של חכמים גבי הוצאת זרע לבטלה, הוא ביטול מצות פריה וריה. ומעבר לזה יש בזה איסור הפוגם בדעתו של האדם, במחשבתו, בשכלו, ומביא אותו לבהמיות גדולה. ולכן, אסור לאדם להוציא שכבת זרע לבטלה, ואיסורו מדרשה של חכמים. אמנם, כאשר הדבר נעשה לצורך כמו שכתבנו לעיל, או נעשה בגדר דברים שאינם נקראים "לבטלה", הדבר מותר.

גם המאירי כתב (בית הבחירה למאירי מסכת נדה דף יג עמוד ב): "המוציא שכבת זרע לבטלה כאילו שופך דמים, והמקשה עצמו יהא בנדוי ר"ל שהוא ראוי לנדותו, לא שנחזיקהו במנודה מאיליו ... וכן כל שמסבב בעצמו לבא לידי הרהור חוטא ואינו ראוי לכנס במחיצתו יתברך דרך הערה אמרו ידיכם דמים מלאו אלו המנאפים ביד וכן אמרו לא תנאף לא תהא נואף בין ביד בין ברגל וכן המכניס ידו למטה מטבורו שלא לצורך הכרח תקציץ". ע"כ. ושימו לב לעדינות ביקורתו של המאירי, שהרגיש במה שהרגשנו לעיל. שכתב, "כאילו", ואמר "רוצה לומר שהוא ראוי לנדותו, לא שנחזיקהו במנודה וכו'". ושוב כתב, "דרך הערה אמרו", כלומר, גם המאירי הבין, שכל ההתקפות הללו של חכמים שאמרו ודרשו לא מפשט הפסוקים, הכל הוא "דרך הערה" ולא שמבואר כן ממש.

ולכן כתב בהמשך, "אף כשנושא אדם אשה צריך שתהא כונתו לשם מצוה, דרך הערה אמרו שהגרים והמשחקים בתינוקות גורמים רעה לישראל גרים מפני שלמדים ממעשיהם

ומשחקים בתינוקות פירשו בו שלא במשכב זכור שאם כן בני סקילה נינהו ולא דרך איברים שאם כן בני מבול נינהו אלא שנושאין קטנות שזו היא הוראה שלא נתכון למצוה. אלא שבזו כתבנו במקומו שחכמים תיקנו להם נישואין וכל שכונתו לטובה מותר". ע"כ. וכיצד ניתן להתכוין לטובה מתי שנושא אשה שאינה ראויה לילד? מתי שאינו רוצה להיות לבד, או שכבר קיים פריה ורביה, ואינו מעוניין להביא עוד ילדים מחוסר כוחו לטרוח בגידולם, באופן כזה הדבר מותר בהחלט, ואין זה נחשב שזרעו לבטלה. וגם אין זה נחשב שאינו מקיים מצות פריה ורביה, שהרי כבר הביא בן ובת לעולם.

שוב ראיתי בבית הבחירה למאירי שכתב (בית הבחירה למאירי מסכת שבת דף קט עמוד א): "... וכן הזהירו מטעם זה שלא להוציא שכבת זרע לבטלה, שלא יראה עצמו כמתכוין לענין זה להנאת הגוף, אלא לקיום המין ולכוונת הממציא יתברך". ע"כ. נמצא לפי דברי המאירי, שכל איסורם של חכמים גבי הוצאת שכבת זרע לבטלה, הוא הרס המחשבה והבהמיות שיהיה לאדם בעקבות מעשה זה.

ולכן, מכל הדברים הללו למדים אנו, כי אם יש לאשה חולי, או שיש לאשה חולשה, וצריכה היא חופשה לאחר לידה, נותנים לה את הזמן שלה עד שתתרפא, ויכולה להשתמש באמצעי מניעה. ומשהביאו בן ובת לעולם, ויש להם טורח בגידול הילדים, וקשה על האשה להביא עוד ילדים, יכולה לקחת כל אמצעי מניעה שתרצה ולעשות הפסקה. ומי שקשה עליה להשתמש באמצעי מניעה, ורוצה שבעלה ישתמש באמצעי מניעה. התייעץ עמנו בנושא זה [0556881423]. .אמנם, כאשר אין להם ילדים, אסור להם בשום אופן למנוע פריה ורביה, לא על ידי גלולות שהיא תקח, ולא על ידי חומרים שישחיתו בגופה את הזרע, ואסור גם לאיש לשמש באמצעי מניעה, ועוון גדול וחמור הוא זה למנוע פריה ורביה מעצמם. ואם הביאו רק ילד אחד, גם באופן זה חייבים הם מן התורה להביא או בן או בת על מנת שיקיימו מצוות פריה ורביה, ואסור להם למנוע את עצמם מכך, אלא אם כן האשה צריכה חופשה זמנית על מנת להשיב בריאותה, אבל לאחר שתתרפא, חייבים לעשות הכל על מנת לקיים את מצות התורה.

וכמובן לאחר שהביאו בן ובת לעולם, אם יכולים הם, והמצב מתאפשר, כלומר, יוכלו לגדל את ילדיהם בנחת, בשלווה, ברוגע, והדבר לא יכבד על האשה, יקיימו מצות חכמים, וישתדלו להביא ילדים לעולם. אמנם, שלום בית דוחה את דבריהם של חז"ל, ואם האשה אינה רוצה עוד ילדים, ויש להם בן ובת, אין לאיש להכריח את אשתו על כך, ויכולים להשתמש באמצעי מניעה ולמנוע הילודה ללא כל ספק.

לסיכום:

א) איסור מוציא שכבת זרע לבטלה איסורו מדברי חכמים. ובעיקר איסור זה נובע מפגם בהמיות גדולה שתיולד לאדם כתוצאה ממעשה זה.

ב) אסור בשום אופן לאדם יחידי להוציא שכבת זרע לבטלה, ועוון זה חמור מאוד הוא. אמנם אינו העוון החמור ביותר בתורה חלילה, שכן איסור זה הוא פגם גשמי ונפשי בשביל האדם. ודומה לאדם שאוכל כל היום מאכלים שאינם בריאים, וסולל וסובא בכל מיני דברים משמינים ומשחית את עצמו. כך איסור זרע לבטלה, עוון זה חמור מאוד, אבל חלילה למנות אותו כעוון החמור ביותר בתורה. לצערינו הרב, צעירים אשר אינם נשואים, הנכשלים בעוון זה, צריכים לבכות המון לבורא יתעלה שמו, שיתחתנו במהרה, והוא רחום יכפר עוון.

ג) אסור לאיש לשמש מבפנים ולהוציא זרעו מבחוץ, שכן יש בזה פגם גדול מאוד. בין כשהביאה היא כדרכה, ובין כשהביאה היא שלא כדרכה. אלא בכל הדרכים הללו, יוציא הזרע במקום אשר משמש. אם כדרכה יוציא כדרכה. ואם שלא כדרכה יוציא שלא כדרכה. וכן על זו הדרך.

ד) אשה שרוצה להשתמש באמצעי מניעה לצורך, מותר לה. ולדעתי אין שום הבדל בכך בין האיש ובין האשה, שכן כבר הסברנו, שעיקר ענין זרע לבטלה הוא כאשר עושה מעשה כלשהו למנוע הילודה באופן שלא קיים מצות פריה ורביה, ולכן גם כאשר הזרע אינו מיועד לפריון, אין בהוצאתו משום הוצאת זרע לבטלה. ויש המון נשים הנוטלות גלולות, ויש שם המון חומרים כימיים מסוכנים ההורסים את ההורמונים של האשה ועם השנים מערכות הגוף מיובשות, לאשה אין חשק מיני, המון מצבי רוח שונים וכו'. ובמצב כזה צריך להתייעץ ולראות כיצד מונעים בדרכים נכונות כמו שכתבנו למעלה. שכל האיסור של הוצאת שכבת זרע לבטלה, הוא מניעת הפריה ורביה. וכאשר הביאו בן ובת לעולם, או שיש צורך רפואי לכך מצד האשה אפילו לא הביאו אלא ילד אחד או לא הביאו כלל, מותר גמור הוא למנוע הילודה על ידי השמת אמצעי מניעה.

"זרע לבטלה – העוון החמור ביותר בתורה – חלילה וחס"

הנה בהמשך למאמר הקודם, שבו ביארנו את ענין האיסור של הוצאת שכבת זרע, "לבטלה", הבטחתי שאעמוד על הזיותיהם של מי שסר מדרך אבותינו, ופסק בלשונו, שענין זרע לבטלה זה העוון החמור ביותר בכל התורה כולה. ולא רק שפסקו כן, אלא בספר התופת שנקרא, "זוהר", שכולו חושך גמור, העליל לומר שאין על עבירה זו תשובה. כן כן, שמעתם נכון, מלבד שהאומר על כל עבירה מסויימת, שאין עליה תשובה, נמצא זה מחרף ומגדף כלפי ה' יתעלה שמו וכלפי תורתו.

בנוסף, עצם זה שספר האופל בחר להעמיד דווקא את העוון הכי קשה לעמוד בניסיונו, והכי קל ליפול בו, בתור העוון החמור ביותר בתורה, זה מעיד על טירוף הדעת, ועל כוונת מכוין להכשיל כאן עם שלם בהזיות ובלבולים, ומה שיוביל בסופו של דבר להתפקרות מן התורה והמצוות להמון העם, בחושבם שעשו עבירה כה חמורה שהיא החמורה ביותר בתורה, ואף אין עליה תשובה.

.ועל מנת להבין הכל היטב, עלינו לבאר כמה דברים:

א) מדוע הוזי ההזיות חירפו וכתבו על איסור מדרבנן, שהוא העוון החמור ביותר בכל התורה כולה?

ב) מה באמת העוון החמור ביותר בכל התורה כולה?

ג) מדוע ספר האופל משקר ואומר שעל עוון זרע לבטלה אין תשובה?

ד) על מה צריך לחזור בתשובה, וכיצד חוזרים בתשובה כמו שצריך?

ה) מדוע דימו הוזי ההזיות שעוון זרע לבטלה הוא העוון החמור ביותר בתורה, וכיצד שגו כדרכם בדברים פשוטים?

"ש"ע – עוון זרע לבטלה, העוון החמור ביותר בתורה – מה??"

כתב בספר שולחן ערוך (א"ה הלכות אישות סימן כג סעיף א): "אסור להוציא שכבת זרע לבטלה, ועון זה חמור מכל עבירות שבתורה. לפיכך לא יהיה אדם דש מבפנים וזורה מבחוץ, ולא ישא קטנה שאינה ראויה לילד". ע"כ. והנה, שוב השולחן ערוך כדרכו, נמשך אחר פיתויו של ספר האופל המאגי והפגאני, כמו שכתב בעצמו בחיבורו (בית יוסף אבן העזר סימן כג): "... כתוב בספר הזוהר שחמור עון הוצאת זרע לבטלה מכל שאר עבירות שבתורה לכן צריך ליזהר ממנו מאד". ע"כ. נמצא שמקורו של הש"ע להעמיד שעוון זרע לבטלה הוא העוון החמור ביותר בתורה, הוא מדברי ספר האופל הטמא. אמנם, זו אינה שגגה, מכיון שבעל השולחן ערוך היה בקיא היטב בתורה, במצוות, ובכללי התלמוד. ולכן, כיצד אפשר להעלות על לב אנוש של

יהודי אמיתי הצמוד למסורת חז"ל ולתורה הטהורה, שעון שלא נזכר בתור איסור לכשעצמו בתנ"ך, יהיה יותר חמור מכל עבירות שבתורה? היתכן כדבר הזה? אין זה אלא שינוי מדברי תורה וגילוי פנים בתורה שלא כהלכה.

"העוון החמור ביותר בתורה – מינות ועבודה זרה":

ואין שום אזכור בכל התורה כולה, שעל עוון זרע לבטלה ה' יתברך יעניש את עם ישראל, או העניש אותם על כך בעבר, ואפילו לא את היחידים. שכן עיקר אזהרת ה' בתורה, באה בעיקר בראש ובראשונה על עניני עבודה זרה ומינות, כמו שאמר (דברים פרק ח פסוק יח – כ פרשת עקב): "וְזָכַרְתָּ אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ כִּי הוּא הַנֹּתֵן לְךָ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חָיִל לְמַעַן הָקִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֶיךָ כַּיּוֹם הַזֶּה: וְהָיָה אִם־שָׁכֹחַ תִּשְׁכַּח אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְהָלַכְתָּ אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַעֲבַדְתֶּם וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לָהֶם הַעִדֹתִי בָכֶם הַיּוֹם כִּי אָבֹד תֹּאבֵדוּן: כַּגּוֹיִם אֲשֶׁר יְיָ מַאֲבִיד מִפְּנֵיכֶם כֵּן תֹּאבֵדוּן עֵקֶב לֹא תִשְׁמְעוּן בְּקוֹל יְיָ אֱלֹהֵיכֶם". ע"כ. ונמצא כי העוון החמור ביותר בתורה, שבו יקרא האדם שונא, צר, אויב, וקודח אש, הוא עוון עבודה זרה ומינות. וכיצד בספר ש"ע הפך היוצרות?

גם כאשר אמר ה' את הקללות, נקט ה' בתורתו במפורשות, שהקללות יבואו על עבודה זרה ומינות, כמו שאמר (דברים פרק כח פסוק יג – טו פרשת כי תבוא): "וּנְתָנְךָ יְיָ לְרֹאשׁ וְלֹא לְזָנָב וְהָיִיתָ רַק לְמַעְלָה וְלֹא תִהְיֶה לְמַטָּה כִּי־תִשְׁמַע אֶל־מִצְוֹת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת: וְלֹא תָסוּר מִכָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם יָמִין וּשְׂמֹאול לָלֶכֶת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים לְעָבְדֵם: וְהָיָה אִם־לֹא תִשְׁמַע בְּקוֹל יְיָ אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל־הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וְהִשִּׂיגוּךָ". ע"כ. במילים אחרות, אצל ה' יתברך והעולם שברא, ועל פי התורה שנתן, העוון החמור ביותר בתורה, הוא עוון עבודה זרה ומינות.

וכן אמר בעשרת הדברות (שמות פרק כ פסוק א – ו פרשת יתרו): "וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר: אָנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים לֹא־יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנָי: לֹא־תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל וְכָל־תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וַאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתָּחַת וַאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ: לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תָעָבְדֵם כִּי אָנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא פֹּקֵד עֲוֹן אָבֹת עַל־בָּנִים עַל־שִׁלֵּשִׁים וְעַל־רִבֵּעִים לְשֹׂנְאָי: וְעֹשֶׂה חֶסֶד לַאֲלָפִים לְאֹהֲבַי וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתָי".

ואם עוון זרע לבטלה זה העוון החמור ביותר בכל התורה, כיצד עוון זה אפילו לא נזכר בעשרת הדברות? ודע כי מצאנו לדברי רבינו הטהור הרמב"ם, שמסיק בדעה שאינה משתמעת לשני פנים, וסובר בדעתו, שכל חרון אף החמור שבתורה, כלומר, כל הצרות שנחשבות לחמורות שבתורה, וכל מה שקרה לאבותינו מן הגזירות הקשות והאיומות, הם תוצאה של מינות ועבודה זרה. כלומר, עם ישראל לעולם לא יקבל גזירות ותוצאות כלליות הרסניות על מעשיהם, אלא דווקא בעבור מינות ועבודה זרה.

וכמו שכתב בלשונו (ספר מורה הנבוכים חלק א פרק לו): "... דע שאתה כשתסתכל בכל התורה ובכל ספרי הנביאים, לא תמצא לשון חרון אף, ולא לשון כעס, ולא לשון קנאה, אלא בעבודה זרה לבד [כל שכן בדברי מינות, שחמור יותר מן העבודה זרה. כמבואר בדברי רבינו בספרו זה], ולא תמצא שיקרא אויב ה', או צר, או שונא, אלא עובד עבודה זרה לבד. אמר ועבדתם אלהים אחרים וכו' וחרה אף ה' בכם, פן יחרה אף ה', להכעיסו במעשה ידיכם, הם קנאוני בלא אל כעסוני בהבליהם, כי אל קנא וכו', מדוע הכעיסוני בפסיליהם בהבלי נכר, מכעס בניו ובנותיו, כי אש קדחה באפי, נוקם הוא לצריו ומשלם הוא לאויביו, ולמשלם לשונאיו, עד הורישו את אויביו, אשר שנא ה' אלהיך, כי כל תועבת ה' אשר שנא, וזה הרבה משיסופר, אלא כאשר תעבור על כל מה שיש מזה הענין בכל הספרים תמצאהו [שמדובר בעבירות של מינות ועבודה זרה]". ע"כ.

כלומר, אפילו יום השבת הטהור, ששקול כנגד עבודה זרה, לכאורה אפילו חילולו ברבים, אינו מעלה אש וחמה, ואינו נקרא האדם אויב ה' בחילולו זה, אלא רק בעבור עוון עבודה זרה. אע"פ שמי שמחלל שבת ברבים איבד את חיי העולם הבא, בכל זאת אע"פ ששקול כנגד עבודה זרה, עדיין לא נחלל בגדר "וחרה אף", שיבואו בעקבות כך תוצאות הרסניות לעם שלם. והרי כתב רבינו (רמב"ם הלכות שבת פרק ל הלכה טו): "השבת ועבודה זרה כל אחת משתיהן שקולה כנגד שאר כל מצות התורה, והשבת היא האות שבין הקדוש ברוך הוא ובינינו לעולם, לפיכך כל העובר על שאר המצות הרי הוא בכלל רשעי ישראל, אבל מחלל שבת בפרהסיא הרי הוא כעובד עבודה זרה ושניהם כגוים לכל דבריהם". ע"כ. ושימו לב ללשונו של רבינו, שרק השבת ועבודה זרה, שקולים כנגד שאר כל מצוות התורה. ולכן, כיצד ניתן להעלות על לב ולומר, שעוון זרע לבטלה, שאיסורו מדרשה של חכמים במקראות, יהיה עוון החמור ביותר בכל התורה כולה?

וראו קוראים נעימים את לשונו של רבינו הטהור במורה הנבוכים (חלק ראשון פרק לו): "... ואתה דע, שכל זמן שתהא בדעתך [=כל זמן שיעלו על ליבך מחשבות של] גשמות [כלפי הבורא יתברך, שתחשוב בדעתך שיש לו יד, רגל, רוח, מקום וכו', ואפילו במובנים ורבדים רוחניים], או [שתחשוב בדעתך כלפיו יתברך שיש לו] מאורע ממאורעות הגוף [=כל סוגי ההרגשים למיניהם, כולל ההנאות, השמחות, העצב, הכעס, וכל כיוצא בו, ואפילו יאמר האומר, שאין לו יתברך מאורע הדומה בדיוק למאורעות הגופים, אלא אצלו יתברך מדובר ברובדים דקים ורוחניים, כל זה מינות גמורה ואין לך חלק לעולם הבא, ובוודאי כך] הנך מקנא, ומכעיס, וקודח אש חמה, ושונא ואויב וצר, [והינך] חמור מעובד עבודה זרה בהרבה". ע"כ. ושימו לב ללשונו החריפה. ובוודאי וללא שום צל של ספק, כי עוון עבודה זרה ומינות, הם הם העוונות החמורים ביותר בכל התורה כולה. שכן תכלית ומטרת התורה וכל מצוותיה באו על מנת שלא נעבוד עבודה זרה.

כמו שכתב רבינו (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת סנהדרין פרק י משנה א): "והיסוד החמישי שהוא יתעלה הוא אשר ראוי לעבדו ולרוממו ולפרסם גדולתו ומשמעתו. ואין עושין כן למה שלמטה ממנו במציאות מן המלאכים והכוכבים והגלגלים והיסודות וכל מה שהורכב מהן, לפי שכולם מוטבעים בפעולותיהם אין להם שלטון ולא בחירה אלא רצונו יתעלה, ואין עושין אותם אמצעים להגיע בהם אליו, אלא כלפיו יתעלה יכוונו המחשבות ויניחו כל מה שזולתו.

וזה היסוד החמישי הוא האזהרה על עבודה זרה, ורוב התורה באה להזהיר על זה". ע"כ. ושימו לב ללשונו של רבינו, "רוב התורה באה להזהיר על זה"! להזהיר על מה? על עבודה זרה ומינות, שהאדם לא יעבוד נבראים אחרים, או ישויות, או תפיסות שנוגדות את מהות האל ומציאותו חלילה וחס. ולכן פשוט הדבר וברור, שעוון זרע לבטלה, הוא לא העוון החמור בכל התורה כולה.

היפוך היוצרות של השולחן ערוך:

ומה שכתבתי שהש"ע נהג, "היפך היוצרות", הרואה יראה כמה דברינו מכוונים היטב, מכיון שבספר ש"ע בהלכות עבודה זרה, השמיט המון ענינים מהותיים והכרחים של עבודה זרה. ולכן בשולחנו לא קרא להלכות עבודה זרה בשם זה, אלא הביא שם וכינוי המורה על הבעיה כביכול של עבודה זרה, כאילו ענין זה טמוע ומוטמע רק בשייכות לגוים שאינם יהודים, וקרא לזה "דיני אלילים", ולדעתי נוצר שינוי זה בכוונת מכוין, ולא קרא לזה, "הלכות עבודה זרה", מכיון שמין המילים, "עבודה זרה" משתמע, שכל פגם מחשבתי לגבי תפיסת ומציאות האל, הוא נחשב זר לבורא יתברך, כמו כל עבודה זרה.

אמנם כאשר הוא כתב בלשונו עניני עבודה זרה בתור, "דיני אלילים", ייחס העבודה זרה רק לעובדים בפועל אלילים ולצורתם, ולא נתן מקום לעבודה זרה הטמועה במחשבה, בסגולות, בעין הרע מאגית ופנאנית, וכן לא נתן מקום לבאים אחריו להבין, כי תפיסות שגויות במהות האל, חמורות בהרבה יותר מהאלילים עצמם!

במילים אחרות, הש"ע היפך היוצרות, ובמקום להעמיד את עוון העבודה זרה בראש ובראשונה בספרו, ובמקום לומר שזה הוא העוון החמור ביותר בכל התורה כולה, לא רק שהוא לא כתב כן, אלא השמיט המון מיסודות דת האמת הנוגעים לעבודה זרה ומינות, שבהם הרחיב רבינו הטהור הרמב"ם. וכן השמיט המון מהלכות עבודה זרה הנוגעות למחשבת האדם ותפיסת מציאות האל משולחנו, וכל זה נעשה בכוונת מכוין על מנת לא להכעיס את יושבי ועובדי הפרצופים אנשי צפת המקובלים שר"י.

והראיה והמופת לזה, כי כאשר הטור דיבר בנושא זה, כתב כך (ספר ארבעה טורים מהדפוסים הראשונים – טור יורה דעה – איחר שנת הדפסה רמ"ז עמוד 50 באוצר החכמה מספר הספר 152834 – צילום טופס הספריה הלאומית בטורינו – מקום הוצאה – אישאר) בתחילת עניני עבודה זרה: "הלכות עבודה זרה". וכן הבית יוסף בדפוסים הראשונים כתב (דפוס ראשון ספר בית יוסף עמוד 145 ונציה שנת הדפסה שי"א – מספר ספר באוצר החכמה 164729 – עמוד 169) כך, "סימן קלט – "הלכות עבודה זרה" – "עבודה זרה אסורה בהנאה". ע"כ. והנה אתם רואים, כי כאשר נכתב ספר בית יוסף, הוא כתב מפורש, "עבודה זרה", ולא שינה לכתוב "דיני אלילים". ואיך ישנה ממי שכתבו כל הגאונים והראשונים?

אבל כאשר כתב את השולחן ערוך, ויושבי צפת הארורים המקובלים רואים אותו מוציא ספר חדש בעצמו אשר אינו מבוסס רק על כתבי הטור, לא הסכימו לו לכתוב, "הלכות עבודה

זרה", או שפחד הוא וחשש לכתוב ולהעמיד הדבר בלשון "עבודה זרה", ולכן הוכרח, והיה צריך לייחס העבודה זרה רק לאלילים, מהסיבה שעם ישראל לא טמוע בעבודת אלילים [=אלא בעבודת פרצופי המקובלים המינים שר"י]. ומה גם שקל לדבר נגד האלילים, מכיון שדבר זה מצוי אצל הגוים הערלים ומוכח ומוחש, כמו שקל להמון מדרשני הדור לדבר רק על אמונה ובטחון מבלי לעורר אותם על העבירות המצויות בידיהם, ולכן בדפוסים הראשונים של השולחן ערוך נכתב כך:

א) "**הלכות עבודה אלילים – דיני אלילים וביטולה**" (שולחן ערוך בין הדפוסים הראשונים – משנה מלשון "עבודה זרה" – ללשון – "עבודת אלילים" – "דיני אלילים" – ויניציאה הדפסה שכ"ז מספר ספר באוצר החכמה **622182** – עמוד יז ב).

ב) "**דיני אלילים**" – דפוס ראשון של השולחן ערוך – הופך היוצרות מלשון "עבודה זרה" ללשון – "**דיני אלילים**" – (מהדורת קרקוב שנת של"ח – שמ – מספר ספר באוצר החכמה **53585** – עמוד לט ב).

ג) בדפוסים המאוחרים יותר, חירפו עוד יותר, וכתבו גם בלשון הטור בכותרות, "הלכות עבודת כוכבים", כאילו עבודה זרה נתונה רק לגוים, כלומר לאלו העובדים את הכוכבים. והקורא לעולם לא יכול לחשוב או לעלות בדעתו, כי עבודה זרה יכולה להיות טמועה אצל היהודים, מדוע? מכיון שכאשר השולחן ערוך מעמיד שעבודה זרה נתונה רק לאלילים, ועם ישראל כולו רחוק מן האלילים, כיצד יחשבו או יעלו על ליבם כי יש עוד סוגים של עבודה זרה הטמועים בעם ישראל? ומכאן הדרך קצרה ללכת אחר ספר האופל המאני והפגאני!

"זיוף כתבי רבינו הטהור":

וגם המדפיסים המינים הרשעים ברבות השנים, זייפו את כתבי הרמב"ם [=ודבר זה שמנו לב בכתיבת מאמרים אלו, ולכן אם תמצא בהמון מאמרים שהבאנו את לשון הרמב"ם וכתבנו "עבודת כוכבים", זהו זיוף! וצריך להיות כתוב, עבודה זרה"], **ובכל מקום שהרמב"ם כתב, "עבודה זרה", שינו לעבודת כוכבים, כי המינים יודעים ומרגישים את מינותם, אמנם אינם רוצים להצטייר כמינים, ולכן שלחו יד בלשון רבינו, ושינו הדברים מלשון של עבודה זרה, וכתבו "עבודת כוכבים", כאילו דברים אלו מיוחסים רק לעובדי הכוכבים! עד שהוציאו** [=הרב יוסף קאפח, הרב מקבילי וכו'] **את כתבי היד של רבינו הטהור, והיום ברור הדבר שטוייחו הדברים בכוונת מכוין.**

ושימו לב לשינוי המובהק (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב): "**עיקר הצווי בעבודת כוכבים** [=במקור כתבי היד כתוב, "עיקר הציווי בעבודה זרה"] **שלא לעבוד אחד מכל הברואים לא מלאך ולא גלגל ולא כוכב ולא אחד מארבעה היסודות ולא אחד מכל הנבראים מהן, ואף על פי שהעובד יודע שה' הוא האלהים והוא עובד הנברא הזה על דרך שעבד אנוש ואנשי דורו תחלה הרי זה עובד כוכבים. ועניין זה הוא שהזהירה תורה עליו ואמרה ופן תשא עיניך השמימה וראית את השמש וגו' אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים, כלומר שמא תשוט בעין לבך תראה שאלו הן המנהיגים את העולם והם שחלק ה' אותם לכל העולם להיות חיים והווים ואינם

נפסדים כמנהגו של עולם ותאמר שראוי להשתחוות להם ולעובדן, ובענין הזה צוה ואמר השמרו לכם פן יפתה לבבכם, כלומר שלא תטעו בהרהור הלב לעבוד אלו להיות סרסור ביניכם ובין הבורא". ע"כ.

וכיצד ניתן לומר, עיקר הציווי בעבודת כוכבים, ולאחר מכן לומר, "שלא לעבוד מלאך", האם כוכב הוא מלאך? אלא מה? המינים והצאצאים שלהם, כל כך מפחדים שנחשוב או נעלה על לב את הלכות עבודה זרה על ליבנו, ובעקבות כך נחכים ונלמד, שספר הזוהר הטמא, הסגולות המאגיות, עין הרע פגאנית, וכל ההבלים שטיפחו המינים לחיקם, נבין אנו כי הכל שקר הוא! ולכן שינו בחוצפתם ובידם הרעה מלשונו של רבינו הטהור, וכתבו "עבודת כוכבים"! על מנת להטמיע במחשבתינו, כי עיקר אזהרה זו אמורה לגבי הגוים, או ליהודים שהולכים אחר הכוכבים והדומה לזה!

ולכן הטור והשולחן ערוך לא רואים לנכון להביא את הדברים הבאים שכותב הרמב"ם בספרם, מכיון שהוא משמיט ושומט המון הבלים שבספריהם! וכותב רבינו בעניני עבודה **זרה** (שם הלכה ב): "**ספרים רבים חברו עובדי עבודה זרה** [=במהדורות המזוייפות נכתב, "עובדי כוכבים"] **בעבודתה** [=כמו המקובלים שר"י וספר זוהר הרקוב והטמא, שלימד כיצד לעבוד עבודה זרה], **היאך עיקר** עבודתה ומה מעשיה ומשפטיה, צונו הקדוש ברוך הוא שלא לקרות באותן הספרים כלל ולא נהרהר בה ולא בדבר מדבריה, ואפילו להסתכל בדמות הצורה אסור, שנאמר אל תפנו אל האלילים, ובענין הזה נאמר ופן תדרוש לאלהיהם לאמר איכה יעבדו שלא תשאל על דרך עבודתה היאך היא אף על פי שאין אתה עובדה שדבר זה גורם להפנות אחריה ולעשות כמה שהן עושין שנאמר ואעשה כן גם אני". ע"כ. וגם כאן המינים שינו הדברים וכתבו, "עובדי כוכבים", על מנת שהקורא יחשוב שרק ספרי הגוים אסורים בכתיבה.

אבל ספר מינות שנכתבו על ידי יהודים מינים, לעולם לא יוכל לטעות או לכתוב דברי מינות. ועצם זו המחשבה, זה החורבן הגדול.

וכבר הזהיר על זה שלמה המלך ואמר (קהלת פרק ז פסוק כט): "לְבַד רְאֵה זֶה מָצָאתִי אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים אֶת הָאָדָם יָשָׁר וְהֵמָּה בִקְשׁוּ חִשְׁבֹּנוֹת רַבִּים". ולאחר מכן מצאנו שכתב הרמב"ם באגרותיו: "החולי הגדול והרעה החולה, שכל הדברים שימצא אדם כתובים [בספר], יעלה על ליבו בתחילה שהם אמת, וכל שכן אם יהיו ספרים קדמונים, ו[כל שכן] **אם נתעסקו אנשים רבים באותן הספרים, ונשאו ונתנו בהן. מיד יקפוץ דעתו של נמהר** [וכסיל כמו בדורינו אנו, לומר], **ש-אלו** [וראי] **דברי חכמה** [הם], **ויאמר בלבו, וכי לשקר עשה עט סופרים** [בלומר לחינם ישב מישהו וכתב חיבורים? לא יכול להיות שהשקיע כל כך ויצא ממנו שקר!], **ו**[יאמר הקורא עוד], [וכי] **בחינם נשאו ונתנו** ["גדולי עולם"] **אלו, באלו הדברים?**

ו[דע לך אתה הסובר דעה מופסדת זו, כי] **זאת היא** [הסיבה] **שאבדה מלכותינו והחריבה בית מקדשנו, והאריכה גלותינו, והגיעתנו עד הלום. שאבותינו חטאו ואינם, לפי שמצאו ספרים רבים ... שדברים אלו עיקר עבודה זרה** [הם], **וטעו ונהו אחריה, ודמו שהם חכמות מפוארות ויש בהן**

תועלת גדולה. ע"כ. וגם בדורינו אנו ובדורות הקודמים, נכתבו ספרים, נכתבו מגילות, ונשאו ונתנו גדולי עולם באותם ספרים, ופלפלו בחכמות סרק, שאין בהם שום תועלת, ולהיפך הוא הנכון, ימצא שם מינות קשה והחמורה ביותר שהיתה מבריאת העולם. ולכן היה חשוב למינים לשנות ולכתוב, "עובדי כוכבים", שלא נחשוב ונעלה על לב, כי יהודי מסוגל לכתוב ספרי מינות קשים ביותר מן הגוים. אמנם ראינו, כי ספרי הקבלה הארורה חמורים יותר מן הנצרות שר"י.

ושימו לב להלכה הבאה שממנה פחדו מאוד המינים (הלכה ג): "וכל הלאוין האלו בענין אחד הן והוא שלא יפנה אחר עבודה זרה [=הזייפנים כתבו, "עבודת כוכבים"] וכל הנפנה אחריה בדרך שהוא עושה בו מעשה הרי זה לוקה, ולא עבודה זרה בלבד הוא שאסור להפנות אחריה במחשבה, אלא כל מחשבה שהוא גורם לו לאדם לעקור עיקר מעיקרי התורה מוזהרין אנו שלא להעלותה על לבנו ולא נסיח דעתנו לכך ונחשוב ונמשך אחר הרהורי הלב, מפני שדעתו של אדם קצרה ולא כל הדעות יכולין להשיג האמת על בוריו, ואם ימשך כל אדם אחר מחשבות לבו נמצא מחריב את העולם לפי קוצר דעתו.

כיצד פעמים יתור אחר עבודה זרה [=בזיוף נבתב, "עבודת כוכבים"], ופעמים יחשוב ביחוד הבורא שמא הוא שמא אינו, מה למעלה ומה למטה מה לפנים ומה לאחור, ופעמים בנבואה שמא היא אמת שמא היא אינה, ופעמים בתורה שמא היא מן השמים שמא אינה, ואינו יודע המדות שידין בהן עד שידע האמת על בוריו ונמצא יוצא לידי מינות, ועל ענין זה הזהירה תורה ונאמר בה ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים, כלומר לא ימשך כל אחד מכם אחר דעתו הקצרה וידמה שמחשבתו משגת האמת, כך אמרו חכמים אחרי לבבכם זו מינות ואחרי עיניכם זו זנות, ולאו זה אף על פי שהוא גורם לאדם לטרדו מן העולם הבא אין בו מלקות.

מצות עבודה זרה, כנגד המצות כולן היא שנאמר וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות וגו' ומפי השמועה למדו שבעבודה זרה הכתוב מדבר, הא למדת שכל המודה בעבודה זרה [=בזיוף נבתב, "כל המודה בעבודת כוכבים", ומכאן היה משתמע, שרק המודה בעבודת הכוכבים, הוא הכופר בכל התורה כולה, אמנם מהלשון האמיתית שנאמר, "כל המודה בעבודה זרה", זה אומר שכל מי שמודה בדברים שהם זרים לתורת ה', למחשבות מינות וכו'], כופר בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם שנאמר מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם, וכל הכופר בעבודה זרה מודה בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם והוא עיקר כל המצות כולן.

.... כל המודה בעבודה זרה [=בזיוף נבתב, "עבודת כוכבים"] שהיא אמת אף על פי שלא עבדה הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודה זרה ואחד המגדף את ה' שנאמר והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר את ה' הוא מגדף, לפיכך תולין עובד עבודה זרה כמו שתולין את המגדף ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודה זרה ששניהם כופרים בעיקר הם". ע"כ.

ומוכח לך אתה הקורא, כמה הש"ע היפך היוצרות, ובכך מנע מעם ישראל את ייעודו ואת תכלית ומטרת התורה. ולכן בוודאי וללא ספק, עוון זרע לבטלה הוא לא עוון החמור ביותר בתורה, אלא עוון ואיסור מדרבנן, אמנם לא איסור קל, מכיון שמוליך את האדם לבהמיות גדולה.

"רצח – אחד העוונות החמורים בתורה":

והנה גם עוון רצח, שנזכר בעשרת הדברות באזהרה ולאו, "לא תרצח", הוא אחד העוונות החמורים ביותר בתורה. אלא שעוון רוצח שונה בתוצאותיו הכלליות, כי רק על עבירות של עבודה זרה ומינות בא חרון אף לעולם. אמנם זה הרוצח, דינו קשה ביותר, כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות רוצח ושמירת הנפש פרק ד הלכה ט): "... **ואין עושין דבר זה לשאר מחוייבי מיתת בית דין אלא אם נתחייב מיתה ממיתין אותו ואם אינו חייב מיתה פוטרין אותו, שאע"פ שיש עונות חמורין משפיכות דמים אין בהן השחתת ישובו של עולם כשפיכות דמים, אפילו עבודה זרה** [=שיש בה דימוי ענק לשופך דמים והשחתת ישובו של עולם, בכל זאת מי שעובד עבודה זרה עוד חי ויכול לתקן], **ואין צריך לומר עריות** [=הבא על אשת איש או אחותו, שזה יותר קל מן העבודה זרה, אמנם גם בזה יש צד של השחתת העולם במעט, שכן רבינו כותב, "ואין צריך לומר", משמע שעריות וחילול שבת יותר קל מן העבודה זרה] **או חילול שבת אינן כשפיכות דמים, שאלו העונות הן מעבירות שבין אדם להקב"ה, אבל שפיכות דמים מעבירות שבינו לבין חבירו, וכל מי שיש בידו עון זה הרי הוא רשע גמור ואין כל המצות שעשה כל ימיו שקולין כנגד עון זה ולא יצילו אותו מן הדין שנאמר, "אדם עשוק בדם נפש" וגו'.** [=אלא אם כן עשה תשובה]. **צא ולמד מאחאב עובד ע"ז שהרי נאמר בו, רק לא היה כאחאב, וכשנסדרו עוונותיו וזכיותיו לפני אלהי הרוחות, לא נמצא עון שחייבו כלייה, ולא היה שם דבר אחר ששקול כנגדו, אלא דמי נבות שנאמר ותצא הרוח ותעמוד לפני ה', זו רוח נבות, ונאמר לה תפתה וגם תוכל והרי הוא הרשע, לא הרג בידו אלא סיבב קל וחומר להורג בידו". ע"כ.**

למדנו מדברי רבינו הללו:

א) עוון עבודה זרה זה העוון החמור ביותר בתורה. וכיצד אני יודע זאת? מתוך שכתב רבינו, "שאע"פ שיש עונות חמורין משפיכות דמים אין בהן השחתת ישובו של עולם כשפיכות דמים". ומה לדעתו של רבינו יותר חמור משפיכות דמים? כותב מפורש בלשונו, "... אפילו עבודה זרה, ואין צריך לומר עריות או חילול שבת אינן כשפיכות דמים". כלומר, לדעתו של רבינו, עבודה זרה זה הוא העוון החמור ביותר. ולאחר מכן, איסורי עריות וחילול שבת.

והראיה, שלאחר ההלכה הזו רבינו כותב, "המינים, והם עובדי עבודה זרה מישראל, או העושה עבירות להכעיס אפילו אכל נבילה או לבש שעטנז להכעיס הרי זה מין, והאפיקורוסין, והן שכופרין בתורה ובנבואה, מישראל, מצוה להרגן, אם יש בידו כח להרגן בסייף בפרהסיא הורג, ואם לאו יבוא עליהן בעלילות עד שיסבב הרינתן. כיצד, ראה אחד מהן שנפל לבאר, והסולם בבאר, קודם ומסלק הסולם ואומר לו הריני טרוד להוריד בני מן הגג ואחזירנו לך, וכיוצא בדברים אלו". ע"כ. ושימו לב, שרק על המינים מישראל ועובדי עבודה זרה מישראל

או מי שעושה להכעיס, הדין הזה אמור. ומכאן אתה למד שוב, שעוון עבודה זרה ומינות זה הוא העוון החמור ביותר בתורה!

ב) אע"פ שדינו של רוצח קל יותר מעבודה זרה. בכל זאת רוצח זה עוון חמור מאוד, שהרי משחית ישובו של עולם.

וכעת דבר חשוב לשים לב אליו בדברי רבינו, רבים משווים את עוון זרע לבטלה לרוצח ממש, כלומר שהורג ילדים בזה שמוציא זרע לבטלה. ונסמכים על מה שאמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת נדה דף יג עמוד א): "דא"ר יוחנן: כל המוציא שכבת זרע לבטלה חייב מיתה, שנאמר וירע בעיני ה' (את) אשר עשה וימת גם אותו. רבי יצחק ורבי אמי אמרי: כאילו שופך דמים שנאמר הנחמים באלים תחת כל עץ רענן שוחטי הילדים בנחלים תחת סעיפי הסלעים, אל תקרי שוחטי אלא סוחטי. רב אסי אמר: כאילו עובד עבודת כוכבים, כתיב הכא תחת כל עץ רענן וכתיב התם על ההרים הרמים ותחת כל עץ רענן ... ואמר ר' אלעזר: מאי דכתיב ידיכם דמים מלאו – אלו המנאפים ביד". ע"כ.

והנה לאמיתו של דבר, כל אלו האזהרות של החכמים, הם לשון, "גוזמה" על מנת להרחיק את האדם מעוון זה. כי המוציא שכבת זרע לבטלה, אינו חייב מיתה באמת. והמוציא שכבת זרע לבטלה, אינו שופך דמים. ולכן חז"ל נוקטים, "כאילו", מכיון שהוא משחית את מה שעתיד ויכול להיות ממנו זרע של קיימא. ולכן נוקטים בלשון, "כאילו". ולפיכך הרמב"ם אינו כותב על עוון זרע לבטלה, "חייב מיתה", מפני שהוא מבין שכל אלו הם הרחקות חכמות מאוד של חכמים להפחיד את המון העם בעוון שלא נזכר איסור בתנ"ך ויבואו לזלזל בו, ולכן הוצרכו חכמים למצוא פסוקים המתאימים לדברי הפחדתם.

ואם היה עוון עבודה זרה כמי ששופך דמים, מדוע הרמב"ם לא מנה עוון זה כאן בהלכות רוצח והורג הנפש? אלא בוודאי שהמוציא שכבת זרע לבטלה הוא אינו רוצח חלילה וחס ולא הורג ילדים, וכל בלבולי הדעת והשכל של המקובלים המינים שהחמירו בענין זה הוא הבל הבלים גדול מאוד המוליך את עם ה' אחר התוהו ויהבלו!

"על מה נחרב בית המקדש"?

על פי פשטי המקראות, לא נחרב בית המקדש אלא בעבור עוון עבודה זרה. אמנם חז"ל דורשים ואומרים (תלמוד בבלי מסכת שבת דף לג עמוד א): "בעון עינוי הדין ועיוות הדין וקלקול הדין וביטול תורה חרב וביזה רבה, ודבר ובצורת בא, ובני אדם אוכלין ואינן שבעין, ואוכלין לחמם במשקל ... בעון שבועת שוא ושבועת שקר וחילול השם וחילול שבת – חיה רעה רבה, ובהמה כלה, ובני אדם מתמעטין, והדרכים משתוממין ... בעון שפיכות דמים [=רצח ממש] בית המקדש חרב, ושכינה מסתלקת מישראל ... בעון גילוי עריות ועבודה זרה והשמטת שמיטין ויובלות – גלות בא לעולם, ומגלין אותן, ובאין אחרים ויושבין במקומן, שנאמר כי את כל התועבות האל עשו אנשי הארץ וגו' וכתיב ותטמא הארץ ואפקד עונה עליה וגו' וכתיב ולא תקיא הארץ

אתכם בטמאכם אותה ובעבודת כוכבים כתיב ונתתי את פניכם וגו' וכתיב והשמותי את מקדשיכם וגו'". ע"כ. נמצא, כי חז"ל מבינים, כי עבירות אלו של שפיכות דמים וגילוי עריות, גורמים לאדם להמשך אחר העבודה זרה, וכהבנת רבינו הרמב"ם, להביא להשחתת העולם. בכל אופן מבואר יוצא, שלא נחרב בית המקדש על הוצאת שכבת זרע לבטלה. ולא מצינו שום שיח כזה שבא גלות לעולם באופן כללי על הוצאת שכבת זרע לבטלה.

"לשונות של חז"ל הביאו לומר שעוון זרע לבטלה העוון החמור ביותר"?

ואם תאמר שאותם אלו שפסקו שעוון זרע לבטלה הוא העוון החמור ביותר בתורה, מכיון שחז"ל אמרו, "כאילו שופך דמים", "כאילו עובד עבודה זרה", ונמצא כי עוון זרע לבטלה לדעת חז"ל יותר חמור משניהם, מכיון שיש בו גם שפיכות דמים, וגם עבודה זרה. הנה דבר זה היה יכול להיות נכון, אם חז"ל לא היו אומרים, "כאילו", כי פירוש המילה כאילו, הוא ענין הדמיון המחשבתי על מנת לתת מוסר השכל לאדם לא לעבור על עוון זה. אבל בוודאי שאם אדם עבר על הוצאת שכבת זרע, אין ספק שאינו רוצח, ואינו עובד עבודה זרה חלילה וחס.

ולא רק ענין "כאילו" הוא זה העונה על כך שזה לא העוון החמור ביותר בתורה, אלא אם חז"ל היו משתמשים בביטוי זה רק לגבי הענינים האלו בלבד, היינו אומרים שיש מקום לאותם טועים לשגות בדבריהם.

אמנם, כעת אציג לפני הקוראים, שמי שיטען שזרע לבטלה הוא העוון החמור ביותר בתורה מאותם לשונות של חז"ל, יצטרך גם לפסוק בענינים אחרים כמו שפסק בענין עוון זרע לבטלה. ומטרתי בכל זה, הוא להעביר מסר לקורא, שפסיקה זו של הש"ע, לא באה אלא רק בעקבות הליכתו אחר ספר הזוהר הטמא והארור, ואין לו שום סמך בחז"ל עליהם השלום.

דוגמה א':

אמרו חז"ל **בתלמוד** (בבלי מסכת ברכות דף לא עמוד ב): "אמר רבי אלעזר: מכאן, לשיכור שמתפלל כאלו עובד עבודה זרה". ע"כ. והאם בעקבות אמרה זו של חז"ל, מישהו פסק ששיכור המתפלל זה העוון החמור ביותר בתורה? לא! כולם מבינים שזה רק מוסר השכל ותו לא.

דוגמה ב':

אמרו חז"ל **בתלמוד** (בבלי מסכת פסחים דף קיח עמוד א): "ואמר רב ששת משום רבי אלעזר בן עזריה: כל המבזה את המועדות – כאילו עובד עבודה זרה". והנה, שמירת המועד, כלומר כל מה שאסור לעשות מלאכה במועד, כל זה איסור של חכמים, על מנת שהאדם יהיה עסוק בקדושת המועד. האם בעקבות אמירה זו של רבי אלעזר, מישהו פסק בספרו, שהמבזה את המועדות זה העוון החמור ביותר בתורה? בוודאי שלא!

דוגמה ג':

אמרו חז"ל בתלמוד (ירושלמי מהדורת ונציה מסכת בבא מציעא פרק ה דף י טור ד /ה"ח): "אמר רבי יסא, בוא וראה כמה סמיות עיני מלוי רבית, אדם קורא לחבירו עובד עבודה זרה ומגלה עריות ושופך דמים ומבקש לירד עמו לחייו, והלה שוכר העדים והלבלר ואומר להן בואו והעידו שכפר במקום, ללמדך שכל המלוה בריבית כופר בעיקר, רבי שמעון בן אלעזר אומר יותר ממה שכופרין בעיקר כופרין שעושין התורה פלסטרן ואת משה טיפש ואומר אילו היה יודע משה שכך היינו מרויחין לא היה כותבו. רבי עקיבה אומר קשה הריבית שאף הטובה רבית הרי שאמר ליקח לו ירק מן השוק אף על פי שנתן לו מעותיו הרי זה רבית רבי שמעון אומר קשה הריבית שאף שאילת שלום רבית לא שאל לו שלום מימיו ועל שלווה ממנו הקדים לו שלום הרי זה רבית וכן היה רבי שמעון בן אלעזר אומר כל מי שיש לו מעות ואינו מלוון בריבית עליו הכתוב אומר כספו לא נתן בנשך". ע"כ. ושימו לב לדימוי העצום של חז"ל למי שמלווה בריבית, "עבודה זרה", "מגלה עריות", "שופך דמים"! ועוד אמרו, שכל הצלוה בריבית, נחשב ככופר בבורא יתעלה שמו!! האם לא ראוי לכתוב בעקבות דימויים אלו, "העוון החמור ביותר בתורה"?

דוגמה ד':

אמרו חז"ל בתוספתא (מסכת יבמות פרק ח הלכה ה): "ר"ע אומר כל השופך דמים ה"ז מבטל את הדמות שנא' (בראשית ט) שופך דם האדם באדם דמו ישפך ר"א בן עזריה אומר כל שאינו עוסק בפריה וריביה ה"ז שופך דמים ומבטל את הדמות שנאמר (שם) כי בצלם אלהים עשה את האדם ואתם פרו ורבו בן עזאי אומר כל מי שאינו עוסק בפ"ו הרי זה שופך דמים ומבטל את הדמות שנאמר כי בצלם אלהים עשה את האדם וכתיב ואתם פרו ורבו וגו". ע"כ. ושימו לב היטב לשתי ענינים שעולים מכאן:

יתכן שמה שאמרו חז"ל בענין המוציא שכבת זרע לבטלה כאילו שופך דמים, זה רק למי שאינו הביא בן ובת לעולם. אמנם, מי שפסק שעוון זרע לבטלה עצמו הוא העוון החמור ביותר בתורה מלשונות של חז"ל, היה צריך להחמיר פי כמה לגבי מי שמבטל מצות פריה וריביה, והיה לו בעוון זה לומר, "שזה העוון החמור ביותר בתורה", מכיון שכאן אמרו, "הרי זה שופך דמים", ולא אמרו, "כאילו". אלא שבוודאי שגם כאן זו לשון גוזמה. ומי שמבטל מצות פריה ורביה אינו כרוצח ממש, אלא ביטל מצוה חשובה מאוד מן התורה המעמידה את קיום מין האדם בעולם.

דוגמה ה':

עוד אמרו חז"ל (תלמוד בבלי מסכת נדרים דף מ עמוד א): "יצא ר' עקיבא ודרש: כל מי שאין מבקר חולים – כאילו שופך דמים". והנה, לפי ענין זה, היה צריך לפסוק הש"ע, שכל מי שאינו מבקר את החולה, זה בין העוונות החמורים ביותר בתורה! שהרי נאמר, "כאילו שופך דמים"!

אני חושב שדי להבין עד כאן, שמלשונות חז"ל האמורים לגבי הוצאת זרע לבטלה, אין יסוד לפסוק שעוון זה הוא העוון החמור ביותר בתורה. ופסיקה זו באה, רק בעקבות ספר הזוהר הטמא המלא במיץ של טומאה רקובה ונגעלת.

"מוסר של המאירי – אל תאמינו לכל דבר שכתוב":

והנה אמר החכם באדם בספר משלי (פרק יד פסוק טו): "פֶּתִי יַאֲמִין לְכָל־דָּבָר וְעָרוּם יָבִין לַאֲשֻׁרוֹ". וכתב המאירי בחיבורו ופירוש לספר משלי (עמוד קמ' שנת הדפסה תשכט'. ובהוצאה חדשה שנת הדפסה תשפג' עמוד קעה): "אמר [שלמה המלך] שהפתי יאמין לכל דבר שישמע [=מאחרים], אם אפשר, אם נמנע [=כלומר שלא יתכן שיהיה, גם לזה הפתי יאמין], אם קרוב אם רחוק [=שלא יוכל להיות הדבר בדעת אדם גדול וחכם, גם לזה יאמין הפתי]. וערום, המתחכם בדעתו, [הוא זה אשר] יבין לאשורו, כלומר למצערו, משל שיתחכם בעצמו על הדבר הנשמע [=כלומר כאשר הוא שומע דבר מפי בני אדם הוא חוקר בדעתו], אם אפשר [=שיהיה מה ששמע], אם נמנע [הוא מן המציאות], אם קרוב אם רחוק. וחכמי המוסר אמרו, אם המספר [הוא] פתי, יהיה השומע פקח.

ועם היות זה הערה המונית, ראוי לכל [אדם] משכיל, לבחון בדעתו מה שראוי להאמין עיקר הענין. ובענין הנסתר [ממנו], אם באמונות [=בעניני הדת וההשקפות], אם בחכמות. באמונות, שיזהר [האדם] מ[ל]האמין הנמנעות בחוקו יתברך, ולא ישים בגדר האפשר, מה שהמנעו טבע קיים. והערום יתבונן [=החכם יתבונן בדעתו], איזה מן הנמנע ראוי להאמין, אע"פ שאפשרותו אינו קרוב כל כך, בענין המופתים בשינוי הטבעים, והפינות הנמשכות להם, שאין במניעתם טבע קיים, ולא בהכחשתם מופת חותך, וכ"ש שהלחיצות בסתירתם גדולות ובצורות וקשות יותר בבחינתם נחת מזה לזה. ואיזה ראוי להרחיק מכל וכל כהתהפך הראשים בענין שוב העצם מקרה או מקרה עצם. או ש[חלילה יחשבו כי] האל יתגשם, או ישתנה [=כלומר, שלעולם ועד אסור לחשוב בדעתינו שהאל יתברך מתפעם, משתנה, מתפעל ויש לו מאורע ממאורעות הגופים חלילה]. או יברא כמותו [=כלומר אסור להעלות על לב חלילה, שהאל יתברך חילק עצמו לגורמים מפאת סיבות אשר כתובים בכמה ספרים חיצונים], ו[כל] הדומים לאלו מהנמנעות במוחלט בטבע קיים.

וב-[ענין ה]-"חכמות", במה שאין צד אמונה תלוי בו להתחייב האמנתו מצד העיון, כמציאת השד והעדרתו [=שכביכול אומרים, כי "שד" הוא לא רק שם משותף לענינים המזיקים, אלא טוענים בני אדם שיש לו מציאות ממש! ודבר זה אינו כותב המאירי, כי אין מציאות לשדים! אלא הוא שם משותף לענינים שונים].

וכביטול החלק והמצאותו, ובביטול מציאות הריקות וקיומו, ואמונת ההעתק [=אמונת גלגול הנשמות] וקיומה, וייחס [=בעקבות האמונה הכוזבת של אמונת הגלגול], החיות בצומח וכיוצא בהם בענין חלקי הנפש ובכלל מציאותה, ושאר דברים [=אלו וכיוצא בהם, שהם דברים] נסכלים [=דברים טפשיים!], חשבום קצת הקדומים [=שהם, אותם הדברים הטפשיים, חשבו אותם ל-]דברים אמיתיים, ומי יתן החרש יחרישון ותהי להם לחכמה". ע"כ.

הנה לאחר שתי מאמרים נפלאים שבהם ביארתי וליבנתי את ענין איסור, "מוציא שכבת זרע לבטלה", ועמדתי על מעט מהזיותיהם של המינים, כפי שניתן לראות כאן:

מאמר ראשון: מוציא שכבת זרע לבטלה (חלק א) | **לא העוון החמור בכל התורה כולה!! הגדרתו על פי האמת ומקום איסורו – עיקר חטאם של ער ואונן – אמצעי מניעה, מתי ובאיזה אופן מותר**

מאמר שני: מוציא שכבת זרע לבטלה (חלק ב) | **מה באמת העוון החמור ביותר בתורה? מדוע השולחן ערוך שינה מהלכות עבודה זרה להלכות "דיני אלילים" – האם יש מקום לומר שעוון זרע לבטלה הוא העוון החמור ביותר?**

כעת פני נשואות להזיותיו של המכשף הזוהרי הטמא, וביאור דבריו הטמאים, מדוע לדעתו עוון זרע לבטלה הוא החמור ביותר מכל העבירות שבתורה.

טעמו של ספר הזוהר הטמא – מדוע לדעתו עוון זרע לבטלה הוא החמור ביותר?

כתב המכשף בספרו הטמא (זוהר במדבר פרשת שלח לך מאמר מקרה בני האדם ומקרה הבהמה אות כה):
"... תו אָמַר, וְכִי עַל דָּא בְּלִחוֹדוֹי תָּוֵה שְׁלֹמֹה, וְהָא כַּ אָתָר אַחֲרָא אָמַר כְּנָוְונָא דָּא, פָּתַח וְאָמַר, זֶה רָע בְּכֹל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ. זֶה רָע וַדַּאי. מַאי זֶה רָע. דָּא הוּא מַאן דְּאוֹשִׁיד זַרְעָא בְּרֵיקָנָיָא, וְחָבִיל אוֹרְחוֹי, בְּגִין דְּהַאי לָאו מָדּוֹרֵיהּ בְּקב"ה, וְלָא יְהֵא לֵיהּ חוּלָקָא בְּעָלְמָא דְּאָתֵי. הה"ד, כִּי לֹא אֵל חָפֵץ רֶשַׁע אָתָּה לֹא יְגוּרְךָ רָע. עַל דָּא אָמַר, זֶה רָע, דְּלָא יְהֵא לֵיהּ מָדּוֹרָא לְעֵילָּא. כִּי מִקְרֶה אֶחָד לַכֹּל וְגַם לֵב בְּנֵי הָאָדָם מָלֵא רָע וְהוֹלֵלוֹת בִּלְבָבָם. בְּחַיֵּיהֶם שְׁטוּתָא תָּקִיעַ בְּלִבַּייהוּ, וְאִינּוּן מְחוּסְרֵי מְהֵימְנוּתָא, וְלֵית לוֹן חוּלָקָא בְּקב"ה, וּבְאִינּוּן בְּנֵי מְהֵימְנוּתָא, לָאו בְּעָלְמָא דֵּין, וְלָא בְּעָלְמָא דְּאָתֵי, הה"ד וְאַחֲרָיו אֶל הַמֵּתִים". ע"כ.

וכעת נעבור לנתח את דברי הארור:

א) הטמא מצטט את דברי שלמה המלך שאמר (קהלת פרק ט פסוק א – ג): "כִּי אֶת־כָּל־זֶה נָתַתִּי אֶל־לִבִּי וְלָבוּר אֶת־כָּל־זֶה אֲשֶׁר הַצַּדִּיקִים וְהַחֲכָמִים וַעֲבָדֵיהֶם בְּיַד הָאֱלֹהִים גַּם־אַהֲבָה גַּם־שִׂנְאָה אֵין יוֹדֵעַ הָאָדָם הַכֹּל לְפָנֵיהֶם: הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לַכֹּל מִקְרֶה אֶחָד לַצַּדִּיק וְלָרָשָׁע לַטּוֹב וְלַטָּהוֹר וְלַטָּמֵא וְלַזֹּבֵחַ וְלַאֲשֶׁר אֵינֶנּוּ זֹבֵחַ כַּטּוֹב כַּחֹטֵא הַנִּשְׁבָּע כַּאֲשֶׁר שָׁבוּעָה יָרֵא: זֶה| רָע בְּכֹל אֲשֶׁר־נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ כִּי־מִקְרֶה אֶחָד לַכֹּל וְגַם לֵב בְּנֵי־הָאָדָם מָלְא־רָע וְהוֹלֵלוֹת בִּלְבָבָם בְּחַיֵּיהֶם וְאַחֲרָיו אֶל־הַמֵּתִים". ע"כ. ומסיק הטמא, מתוך שאמר שלמה, "זה רע בכל אשר נעשה", כוונת שלמה המלך, שהרע אמור, על המוציאים שכבת זרע לבטלה.

אמנם לאמיתו של דבר, מה זה מה שאמר שלמה המלך, "זה רע בכל אשר נעשה תחת השמש"? הנה, היתה כוונתו לומר, שהדבר הרע והחמור ביותר, הוא, שבני אדם אינם שמים על ליבם, שההפרש בין הצדיק לרשע הוא במה שיבוא אחר המוות. והאסון הגדול והרע ביותר, הוא, שבני אדם בוחנים רק את התוצאות של העולם הזה, כאילו רק העולם הזה, הוא

המדד היחיד לשכר והעונש בעבור המעשים של בני האדם. שום קשר לענין מוציא שכבת זרע לבטלה. כלומר, אין קשר ולא קיים שום שייכות אפילו במעט, לענין מוציא שכבת זרע לבטלה בדברי שלמה המלך, ואפילו לא ברמז! וכן מה שאמר בתורה (בראשית פרק ו פסוק ה פרשת בראשית): "וַיַּרְא יְיָ כִּי רַבָּה רָעַת הָאָדָם בָּאָרֶץ וְכָל־יֵצֶר מַחְשְׁבֹת לִבּוֹ רַק רַע כָּל־הַיּוֹם". וכי הרע שכאן בפסוק, מדובר רק על הוצאת שכבת זרע לבטלה ולא על עוונות אחרים?

אלא, כל מה מקום שנאמר בו ענין, "רע", הם הדברים שבעצם גורמים להפסיד את המשכיות וקיום העולם התקני והמחשבתי שברא ה' את עולמו. וכמו שכתב הרד"ק (בראשית פרק ו פסוק ה): "... והנה ראה דור המבול כולו רע בזנות וחמס שמפסידין סדר העולם והיו מעשיהם כנגד מעשיו, ואמר להשחית את העולם השפל, ולהשאיר ממנו הטוב שנמצא בו, והיה שמץ מנהו כדי לקיימו לעתיד". ע"כ. והוא הדין במה שאמר שלמה המלך, שכאשר בני אדם הולכים במחשבה שדין הצדיק כמו דין הרשע, בוודאי שיש בזה הפסד גדול לסדר העולם, מכיון שבמחשבה קשה ורעה זו, לא ישנו בני אדם את מעשיהם, ויחשבו כי תוצאות מעשיהם הם רק בעולם הזה בלבד.

ולכן נאמר ב-ער (בראשית פרק לח פסוק ז פרשת וישב): "וַיְהִי עֵר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי יְיָ וַיְמִתֵהוּ יְיָ". ולא נאמר בו "רע" רק מפני הוצאת הזרע לבד! אלא מפני שגרם בכוונת תחילה ועשה מעשים שלא יהיה המשך וקיום למין האדם. ובוודאי שגם זה נכלל בכלל "רע".

ומה שאמר דוד המלך (תהלים פרק ה פסוק ה): "כִּי| לֹא אֵל־חָפֵץ רֶשַׁע| אָתָּה לֹא יְגָרְךָ רָע". כוונתו היתה, שמי שהוא עושה מעשי רשע, אין לו חלק עם הבורא. אמנם אין שום קשר להזיות המכשף הזוהרי, שהעליל, שאמר דוד המלך, שלא יהיה לבורא חלק עם מי ששופך זרעו לבטלה.

כלומר, לדעתו, מעשי פשע ורשע אחרים, אפילו הלך אדם עם אשת איש, רצח, חמס, עשה את כל התועבות שבעולם, מסביר השיקוץ הזוהרי, שלדעתו, האדם בכל המעשים הללו אינו נקרא "רע", ואע"פ שעשה מה שעשה מן העבירות החמורות ביותר בתורה, בכל זאת יהיה במחיצתו של הבורא!! אתם שומעים איזה חולשה וקרירות הכניס העמלקי הזה בלב ישראל!! הוא גרם להם להבין בתודעה שלהם, ששאר העבירות מלבד זרע לבטלה, הם לא חמורים כמו זה!

רק בעוון שלא נזכר איסורו בכל התנ"ך, לא במשנה לא בתלמוד ירושלמי, אלא רק בתלמוד בבלי, ואיסורו חמור מדברי חכמים. לדעתו בזה האדם יקרא רע, ולא יהיה במחיצתו של הבורא. שוב אנו רואים את עילגותו הנחותה של המכשף, כיצד מעוות הוא את הפסוקים ואת פירושם בכוונת תחילה. אמנם, דעו קוראים נעימים, כי מחבר ספר האופל, לא היה טיפש, אלא היה גאון להרע בקנה מידה עצום, העמלקי הזה ידע היכן לתפוס את בני ישראל בליבם, ידע כיצד הדרך הגדולה ביותר להחטיא אותם, ידע את המשברים שלהם, את תקופת הגלות, את משפכי הנפש שעם ישראל עבר. והתאים הכל במידה במשקל ובמסורה

את דבריו, על מנת שעם ישראל אשר נמצא בגלות הארוכה, יקבל את דבריו, יפחד מהם וכו'. עוד עליכם לדעת, כי אסור לשנות את חוקות התורה כהוא זה, אפילו על מנת למנוע מבני אדם להגיע לידי עבירה כלשהי. ורצוני לומר, שדיינו במה שאסרה תורה, ודיינו במה שאסרו חכמים. ואם למשל, אדם או פוסק כלשהו גדול ככל שיהיה, רוצה להחמיר ולאסור על עם ישראל אכילת דגים בחלב, מפני החשש שלא יגיעו לאכול חלב בעוף או בשר, אסור לו לעשות כן לעולם! מכיון שאין הבדל בין זה המתיר את האסור, לבין זה שאוסר את המותר, ואין שום היתר לאף אחד לעשות כן. ומדוע? מכיון שבטלה הסנהדרין גדולה בימות רבינא ורב אשי. ובמקום שאין סנהדרין, אסור להוסיף ולא לגרוע חלילה וחס!

"עושה אדם באשתו כל מה שרוצה":

ועל מנת לחזק ענין זה היטב בלב הקוראים, נביא כאן דוגמה אחת מני רבות. רבינא ורב אשי אשר היו העורכים של התלמוד הבבלי הטהור, היה חשוב להם להביא וללמד, שמותר לאדם לעשות באשתו כל מה שרוצה, ושלא יביא אדם עצמו לידי איסורים שלא נאסרו מעולם חלילה, כי סוף כל חומרה יתירה להביא את האדם לידי קלות ראש, והדברים בדוקים. ולכן אמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת נדרים דף כ עמוד א): "אמר רבי יוחנן בן דהבאי, ד' דברים סחו לי מלאכי השרת [=תלמידי חכמים]: חיגרין מפני מה הויין? מפני שהופכים את שולחנם [=האשה למעלה והוא למטה], אילמים מפני מה הויין? מפני שמנשקים על אותו מקום [=של האשה]. חרשים מפני מה הויין? מפני שמספרים בשעת תשמיש. סומין מפני מה הויין? מפני שמסתכלים באותו מקום ... א"ר יוחנן: זו דברי יוחנן בן דהבאי [=ואינם להלכה], אבל אמרו חכמים, אין הלכה כיוחנן בן דהבאי, אלא כל מה שאדם רוצה לעשות באשתו עושה; משל לבשר הבא מבית הטבח, רצה לאכלו במלח – אוכלו, צלי – אוכלו, מבושל – אוכלו, שלוק – אוכלו; וכן דג הבא מבית הצייד. אמר אמימר: מאן מלאכי השרת? [=מי אלו מלאכי השרת שהזכיר בן דהבאי?] רבנן [=הם תלמידי חכמים], דאי תימא מלאכי השרת ממש, אמאי אמר רבי יוחנן אין הלכה כיוחנן בן דהבאי? הא אינהו בקיאי בצורת הולד טפי! ואמאי קרו להו מלאכי השרת? דמצייני במלאכי השרת". ע"כ.

ולמדים אנו, שכל דעותיו או דעותיהם של כמה אמוראים שרצו להחמיר ולהגביל מעשה תשמיש בין האיש והאשה, נדחו מכל וכל, וחלילה לפסוק כמו רבי יוחנן בן דהבאי! אחר שרבי יוחנן האמורא מחבר תלמוד הירושלמי, דחה את דבריו, וכתב במפורש, "אין הלכה כמוהו", והוסיף ואמר, לא רק שאין הלכה כמוהו, אלא כל מה שאדם רוצה לעשות באשתו עושה, כך היא ההלכה. וכמובן, כל המביא את דבריו של רבי יוחנן בן דהבאי להלכה, מרים יד בתורת משה, ומחמיר על עם ישראל דברים שאסור להחמיר עליהם, וממרא מדעתו את בית הדין הגדול שבירושלים!

ולכן הרמב"ם כותב ומביא להלכה, ובכך דוחה את כל חומרות ההבל, בזה שכתב (רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כא הלכה ט): "אשתו של אדם מותרת היא לו, לפיכך כל מה שאדם רוצה לעשות באשתו עושה, בועל בכל עת שירצה ומנשק בכל אבר ואבר שירצה, ובא עליה

כדרכה ושלא כדרכה. ואף על פי כן מדת חסידות שלא יקל אדם את ראשו לכך ושיקדש עצמו בשעת תשמיש כמו שביארנו בהלכות דעות, ולא יסיר מדרך העולם ומנהגו שאין דבר זה אלא כדי לפרות ולרבות". ע"כ. כמה שכלו של רבינו היה זך, ולא החמיר על עם ישראל הבלי הבלים.

ושוב ספר שולחן ערוך אשר החטיא את עמינו [=יתכן לומר שהחטאה זו נבעה משגגה, ויש היטענו ששגגה זו עולה זדון] **והוליך אותם אחר התוהו כמו שכתבנו כל זה כאן, בעקבות הליכתו אחר ספר הזוהר, הליכתו אחר הראב"ד המכה באש והזיותיו, הליכתו אחר התוספות ופסקיהם הקלושים ופלפולי הסרק העקושים, בכך גרם ר' קארו למכשול ענק, והביא להלכה וכתב את המילה, "אסור"! כן כן, ר' יוסף קארו חולק על תלמוד מפורש, וכותב אסור על מה שלא אסור! הלכה זו מובאת בשולחנו** (שולחן ערוך או"מ הלכות קריאת שמע ותפילה של ערבית סימן רמ סעיף ד – ה): **אסור להסתכל באותו מקום, שכל המסתכל שם אין לו בושת פנים, ועובר על: והצנע לכת** (מיכה ו, ח), **ומעביר הבושה מעל פניו, שכל המתבייש אינו חוטא, דכתיב: ובעבור תהיה יראתו על פניכם** (שמות כ, יז) **זו הבושה, לבלתי תחטאו** (שמות כ, כ) **ועוד דקא מגרה יצר הרע בנפשיה, וכל שכן הנושק שם, שעובר על כל אלה ועוד, שעובר על: בל תשקצו את נפשותיכם ... הוא למטה והיא למעלה, זו דרך עזות; שמשו שניהם כאחד, זו דרך עקש". ע"כ.**

מה???!! הרמב"ם כתב מפורש, "אשתו של אדם מותרת היא לו, לפיכך כל מה שאדם רוצה לעשות באשתו עושה, בועל בכל עת שירצה ומנשק בכל אבר ואבר שירצה, ובא עליה כדרכה ושלא כדרכה". ע"כ. לפי שיטתו של ר' קארו, הרמב"ם החטיא את עמינו, שהרי כתב, "ומנשק בכל איבר ואיבר שירצה"!! וכתב, "כל מה שאדם רוצה לעשות באשתו עושה"? וכיצד השולחן ערוך פוסק על פסקו של רבינו וכנגד פסקם של חז"ל, ומעלה את המילה, "אסור"?! וכי יש עזות יותר מזו? יש עזות יותר מלומר שהרמב"ם הכשיל את עמינו?! ובמילים אחרות, השולחן ערוך פוסק הלכה למעשה ללא מסורת! וכותב אסור על דבר שלא נאסר כלל!

ויתירה מזו, הרי גם דבריו של רבי יוחנן בן דהבאי, לא נזכר בהם לשון של איסור! אלא לדעתו זה מה שקורה כשעושים את המעשים הללו, ואינם להלכה ואינם להוראה. וכבר ידוע מי שממרה את דבריהם של בית הדין הגדול שבירושלים ופוסק היפך דבריהם, כמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות ממרים פרק א הלכה א – ב): **"בית דין הגדול שבירושלים הם עיקר** [=לא אחרים! לא התוספות, לא היתירות, לא החסרות, לא הראב"ד וגם לא הרמב"ם עצמו! אלא בית דין הגדול הם עיקר] **תורה שבעל פה, ו**[רק] **הם עמודי ההוראה, ו**[רק] **מהם חוק ומשפט** [=אסור או מותר] **יוצא לכל ישראל.**

ועליהן הבטיחה תורה, שנאמר, "על פי התורה אשר יורוך", זו מצות עשה, וכל המאמין במשה רבינו ובתורתו חייב לסמוך מעשה הדת עליהן ולישען עליהן. כל מי שאינו עושה כהוראתן [=כל מי שמתיר מה שאסרו הם, או כל מי שאוסר מה שהתירו הם], **עובר בלא תעשה! שנאמר, "לא תסור מכל הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל"** [=בדיוק כמו שספר שולחן ערוך עשה ופסק, וסר מדרכם!] **... שכל חכם שמורה על דבריהם** [=כמו שעשה בספר שולחן ערוך], **מיתתו בחנק, שנאמר,**

"והאיש אשר יעשה בזדון" וגו'. אחד [החולק על] דברים שלמדו אותן מפי השמועה והם תורה שבעל פה, ואחד דברים שלמדום מפי דעתם באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, ונראה בעיניהם שדבר זה כך הוא, ואחד דברים שעשאום סייג לתורה. ולפי מה שהשעה צריכה והן הגזרות והתקנות והמנהגות, כל אחד ואחד מאלו השלשה דברים מצות עשה לשמוע להן, והעובר על כל אחד מהן עובר בלא תעשה, הרי הוא אומר על פי התורה אשר יורוך אלו התקנות והגזירות והמנהגות שיורו בהם לרבים כדי לחזק הדת ולתקן העולם, ועל המשפט אשר יאמרו, אלו דברים שילמדו אותן מן הדין באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, "מכל הדבר אשר יגידו לך", זו הקבלה [למשה מסיני] שקבלו איש מפי איש". ע"כ.

עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות ממרים פרק ג הלכה א – ב): "**מי שאינו מודה בתורה שבעל פה** [=ביחס לכל האמור שכתב למעלה], **אינו זקן ממרא האמור בתורה, אלא הרי זה בכלל האפיקורוסין** ומיתתו בכל אדם. מאחר שנתפרסם שהוא כופר בתורה שבעל פה מורידין אותו ולא מעלין, והרי הוא כשאר כל האפיקורוסין והאומרין אין תורה מן השמים והמוסרין והמומרין, שכל אלו אינם בכלל ישראל ואין צריך לא לעדים ולא התראה ולא דיינים אלא כל ההורג אחד מהן עשה מצוה גדולה והסיר המכשול". ע"כ.

ומכאן הינך למד, שבשעה שספר שולחן ערוך פסק, "אסור להסתכל באותו מקום ... וכל שכן הנושק שם". הרי הוא המרא את בית הדין הגדול שבירושלים! שמפורש אמרו חז"ל בתלמוד, "אין הלכה כיוחנן בן דהבאי, אלא כל מה שאדם רוצה לעשות באשתו עושה". אמנם, ספר שולחן ערוך החליט, שהדבר אסור בניגוד גמור לדעתם של חז"ל ולדעתם של רבינא ורב אשי, שעד זמנם היה בית דין גדול ועל פיהם ישק דבר!

והניף רבינו ידו וחיזק ענין זה ללא פחד, וכתב בתשובה (תשובות הרמב"ם בלאו חלק ד' עמוד 135, שתי תשובות רצופות סימן שי' טור ימיני): "**ולפי אלו העיקרים כולם שזכרנו, אמרו** [=רבותינו בעלי התלמוד ולימדו], **שאין ראוי להניח בני אדם** [=כלומר, אין ראוי ולא נכון הדבר, לא לומר לבני אדם שהם אוסרים על עצמם דבר מותר!], **על איסור מה שחשבו** [=הם שהוא] **אסור, לפי שמה שזכר ה**[תלמוד] **ירושלמי, הוא התרת מה שחשבו בו** [=שהוא] **אסור, לא חיוב סתירת מנהג שיש בו טעות.**

לפי שאין הפרש [לדעת חז"ל] **בין התרת האסור** [=שעוקר הלכה מבית ישראל], **ובין איסור המותר** [=שבשני המקרים הדבר גרוע ומוליד חורבן! שכאן כאשר התיר מה שאסור, הרי הוא עוקר הלכה. וכאן כאשר אסר מה שמותר, הרי הוא עוקר הלכה מבית ישראל ומפירוש התורה שבעל פה, שהרי כל בית ישראל נשענים על מסורת!] ... **ואילו אסרנו כל דבר שהוא ודאי מותר** [=כמו שנהג השולחן ערוך], **מחמת ספק איסורא שאפשר שימצא בסוג אותו הוודאי או במינו, כי אז היינו אוסרים כל המותרות כולן, וכבר בארנו בכלל העיקרים שבארנום שהדברים כולם מותרים מהתורה, זולתי מה שנתברר איסורו**". ע"כ.

ודברים אלו של רבינו צריכים להיות חקוקים וברורים אצל כל מורה הוראה! שפעמים נדמה למורה הוראה, ובפרט אנו האנשים שהתעוררו לשקר ספרי האפילה והחשיכה, לשקר הקבלה הארורה והטמאה מפי הגבורה, לחומרות האחרונים, מחוייבים אנו להודיע היכן יש

עיוות וחומרה שאינה צריכה! שהרי מי שאוסר על עצמו דבר שהוא מותר, בידיעה ומחשבה שזה אסור, הרי הוא מעוות ועוקר מסורת ותורה שלימה! ולכן אף שבעיני בני אדם לאסור דבר מותר נראה בסדר, ולהתיר דבר אסור נראה רע! רבינו מלמדנו שאין הפרש ביניהם! שאפילו בשביל "להציל", "לשמור", אסור להשאיר בני אדם על המחשבה שמה שמותר על פי הדין ומשפט התורה הוא "אסור", כי אז יהיו טועים ומטעים! ולכן, כוונתו של השולחן ערוך לא מעלה ולא מורידה בענין זה, בפסק זה שפסק מלבד פסקי המינות שהביא בשולחנו, הרי הוא בכך המרה את בית הדין הגדול שבירושלים, ועקר תורה מישראל. וקל להבין.

ויתירה מכך, איני מבין מדוע המכשף הזוהרי לא הביא כ-"ראיה" לדבריו, את הפסוק שאמר ה' בתורה (דברים פרק כג פסוק י פרשת כי תצא): "כִּי־תֵצֵא מַחֲנֶה עַל־אֹיְבֶיךָ וְנִשְׁמַרְתָּ מִכֹּל דָּבָר רָע". ואמרו חז"ל (ספרי דברים פרשת כי תצא): "ונשמרת, הזהר שלא תהרהר בעבירה ותבא לידי קרי". ע"כ. אמנם, מכיון שהפסוק הזה אינו מדבר על עצם הוצאת הקרי, או על איסור הוצאת הקרי, אלא מדבר על כך שאדם יעשה הכל שלא יצטרך לצאת ממחנה ישראל בעקבות הוצאת הקרי ללא שימת לב בעקבות הרהוריו הרעים חלילה.

במילים אחרות, זו אזהרה לאדם שלא יביא עצמו למעשה שיגרום לו לצאת ממחנה ישראל. ואין כאן שום איסור על הוצאת זרע לבטלה, ולא על הרהור רע עצמו. וזאת הסיבה שהמכשף הזוהרי לא השתמש בפסוק זה, כי אם היה עושה כן היה ניכר סכלותו ובורותו לכל. ולאחר מכן מצאתי בתלמוד מפורש (תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף קנ עמוד א): "כת חניפים – דכתיב כי לא לפניו חנף יבוא, כת מספרי לשון הרע – דכתיב כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרך רע". ע"כ. ומבואר שכת מספרי לשון הרע, המדברים רע כנגד תורת ה' בהשקפות המטעות, הם הם בכלל "לא יגורך רע". כלומר, הם בכלל אלו שלא יזכו לחלק ונחלה עם ה' יתעלה שמו. שוב, שום קשר בשום אופן לענין מוציא שכבת זרע לבטלה. והנה בעקבות כך, איני מבין, מהיכן יצא לר' קארו שעוון זרע לבטלה הוא העוון החמור ביותר בתורה? שהרי כתב בספר בית יוסף (בית יוסף אבן העזר סימן כג): "כתוב בספר הזוהר, שחמור עון הוצאת זרע לבטלה מכל שאר עבירות שבתורה לכן צריך ליזהר ממנו מאוד". ופסק בשולחנו (שולחן ערוך אבן העזר הלכות אישות סימן כג סעיף א): "אסור להוציא שכבת זרע לבטלה ועון זה חמור מכל עבירות שבתורה. לפיכך לא יהיה אדם דש מבפנים וזורה מבחוץ, ולא ישא קטנה שאינה ראויה לילד". ע"כ.

והנה אחר חיפוש לא קצר, מצאתי לטומאה הזוהרית הנוצרית שכתב (זוהר – בראשית פרשת וישב מאמר וירע בעיני ה' אות קפב): "ות"ח בכל אינון וכו': ובוא וראה, בכל החטאים שאדם נטמא בהם בעוה"ז, חטא זה הוא החטא שאדם נטמא בו ביותר בעולם הזה ובעולם הבא: מי ששופך זרעו לבטלה, ומוציא זרע בחנם ביד או ברגל, ונטמא בו. כמש"א, "כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע". משום זה, אינו נכנס למחיצתו של הקדוש ברוך הוא, ואינו רואה פני עתיק יומין. כמו שלמדנו, כתוב כאן, "לא יגורך רע", וכתוב, "ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה'", שפירושו שאינו רואה פני ה', אף כאן אינו רואה פני ה'. וע"כ כתוב, "ידיכם דמים מלאו", שפירושו, על המוציא זרעו לבטלה ביד, שהוא כשופך דמים". ע"כ.

ומדברי הטמטום אנו למדים:

א) מוציא שכבת זרע לבטלה, לדעת השיקוץ, בחטא זה האדם הופך להיות טמא בטומאה הגדולה ביותר בעולם הזה. אלא שלדעת הטמא העילג, יש גם טומאה בעולם הבא. כלומר, לדעתו הטפשית בניגוד לדעת חז"ל וחכמי תור הזהב, שאין לאחר המוות שום תיקון, הנה לדעתו אפשר לאדם לתקן את עצמו או על ידי אחרים אחר המוות בתצורה של משרפות הגהינם שבדה מליבו. אמנם בעוון זרע לבטלה, משמע מדבריו, שטומאתו נדבקת עליו, עד שאי אפשר לו להסיר את זו הטומאה. כלומר, לדעת השיקוץ מבואר, שיש תיקון אחר המוות, ועוד מבואר, שרק בעוון זרע לבטלה, אין תיקון אחר המוות.

במילים אחרות, ספר הזוהר מסביר למי שפגם בזרע לבטלה, שעדיף לו להתאסלם או להתנצר, כי בכל אופן שלא יהיה, אין לו תיקון על העוון הזה שעשה. ומה יעשה הנער ולא יחטא? מה יעשה הנער ששומע לספר הנוצרי זוהר שאומר לו שבעוון זה של חכמים, אין לו שום תיקון אחר המוות? האם יש סיכוי להשארות תחת כנפי התורה? לא! זה בדיוק מה שרצה לעשות המפלצת הזוהרית!

הטומאה החמורה ביותר – טומאת מת:

ובעת נעמוד על הענין הזה שכתב וחירף כלפי התורה. כי הנה כידוע לכל תינוק שלומד תורה, שהטומאה החמורה ביותר, היא טומאת המת. ונקראת בהלכה היהודית ומכונה "אבי אבות הטומאה", ולמה נקראת בשם זה? מכיוון שהיא מטמאת אדם וכלים בדרגה הגבוהה ביותר ודורשת טהרה מיוחדת במי פרה אדומה, והיא בעלת השפעה רחבה על כל החומרים הטהורים והטמאים כאחד.

וכמובן יש לציין, שהמילה, "טומאה", אין הכוונה לטומאה מאנית ורוחנית. אלא, טומאה בלשון התורה, הוא לפי עומק הזיהום והמיאוס השכלי. וכבר ידוע, שגופת האדם כאשר תרקב, תמאס ותעלה זיהום וריחות הקשים ביותר מכל מין החי. ולכן מנגד, ה' ציוה על בני האדם, לעשות פעולות של "טהרה" כנגד אותם דרגות מיאוס. והכוונה בזה לכל הפעולות המורות על נקיות שכלית, על מנת להרים את עצמינו בשכלינו, מעל אותו דרגת מיאוס וזוהמה.

ומישהו שעבד בעברו בכבאות והצלה, העיד כך:

בתפקידי כמפקד צוות בכבאות, ובעשור שבו שירתתי ככבאי מבצעי, נחשפתי לאירועים רבים ומורכבים. אחד מסוגי האירועים הקשים ביותר הוא יציאה לאירוע של חשש לחיי אדם. במקרים של פריצה לדירה, לעיתים כבר ברגע הכניסה ניתן לחוש את האווירה הקשה – ריח הריקבון והסירחון, תחושה שקשה לתאר במילים, שמעידה על מראות ומצבים קשים במיוחד. גם לאחר סיום האירוע, כאשר אני חוזר הביתה, מתקלח ומתנקה במשך זמן רב,

התחושות אינן נעלמות. מעבר ללכלוך הפיזי, נשארת תחושה פנימית לא טובה – כאילו משהו "יושב על הנפש". ההשפעה הנפשית אינה רגעית; לעיתים היא נמשכת יום-יומיים, ולעיתים אף מספר ימים ברציפות". ע"כ. ומתוך עדות זו, אתה הקורא תבחן ותראה כמה מצוות התורה הם לא מטאפוריה או מאגיה, אלא הכל הוא על פי השכל הישר והתבונה הנפשית!

מאפיינים עיקריים של טומאת מת:

אבי אבות הטומאה: המת הוא המקור העיקרי שמשם נובעות דרגות טומאה אחרות. כאשר אדם נוגע במת, הוא הופך את עצמו מיד לדרגה שנקראת, "אב טומאה", כלומר, כאשר הוא נוגע בכלים או באדם אחר, הוא מטמא במגע בנגיעה זו.

ובכדי להבין שענין זה הוא לא מאגי, נביא כאן את פסקם של חז"ל ורבינו הטהור (רמב"ם הלכות טומאת מת פרק א הלכה יב): "... אחד המת מישראל או מן העכו"ם מטמא במגע ובמשא". ע"כ. כלומר, טומאה זו היא לא טומאה מאגית שיש בה הבדל בין ישראל לבין הגוים. אלא טומאה וזיהום זה הוא מצד השכל, ולכן אין הפרש אם זה היה גוי שנגע בו ישראל, או שהיה זה ישראל מת שנגע בו ישראל חי. בכל אופן שלא יהיה, הנוגע במת כלשהו ממין בני האדם, הופך להיות "אב טומאה". ובמילים יותר ברורות = "אב מיאוס וזוהמה".

ולצורך הבהרת הענין ביתר שאת, נסביר לקוראים, שענין זה הוא שכלי לגמרי. שכן אף אשה לא מוכנה להיות עם בעלה כאשר הוא חוזר מלוכלך מן העבודה. היא מצפה מבעלה שיהיה מקולח כמו שצריך. והנה, איני מכיר מישהו שיסכים לאכול מ-טבח או שף, שנוגע בג'וקים שעל הרצפה, ולאחר מכן אינו שוטף את ידיו. כלומר, ה' יתברך בתורתו, נתן לנו ספר הדרכה ויראה, על מנת לכונן את דעותינו והרחיק מעלינו כל ענין של מיאוס. ולכן, הנוגע במת, שזה הרקבון הגדול ביותר שקיים בכל מיני הרקבון בעולם, מיד הנוגע בו, הפך להיות "אב מיאוס", מה שנקרא, "אב הטומאה". שכן אם לא יצוה ה' את האדם בדבר זה, ולא יגזור שהוא טמא ומאוס, לאט לאט יתרגל האדם לגעת במיאוס ולא יחדחה מעליו את המיאוס היותר נוראים, והאדם ילך מדחי אל דחי ברמות הגועל והנגעל. ולכן, כל ענין זה הוא ענין שכלי, שבא לתקן ולכונן את דעות האדם בדרך ארץ וכבוד הבריות.

ולכן, נוגע במת הופך ל"אב טומאה" ומטמא אדם וכלים. ואפילו אוהל המת, כלומר, גופת מת כאשר היא נמצאת תחת קורת גג, מטמאת כל מי שנמצא תחת אותה קורת גג או אפילו באוויר מעל המת. וכאמור, מבואר יוצא, כי התורה בעצמה אומרת, בניגוד לדברי הברית החדשה הזוהרית, שטומאת מת, היא הטומאה החמורה ביותר מכל סוגי הטומאות!

ויש לשים לב היטב לפרט החשוב ביותר, להיות טמא זה לא איסור או עבירה! כלומר, הנוגע במת, לא עבר על איסור לאו מן התורה. ולא עצם הנגיעה במת היא אסורה, ולא עצם זה שנעשה אב טומאה הוא האיסור! אלא כל האזהרות הללו באו על מנת שלא יבוא האדם

להכנס למשכן ה' בהיותו טמא! וכמו שאמר ה' בתורה (במדבר פרק יט פסוק יא – יג פרשת חקת): "הַנֹּגֵעַ בְּמֵת לְכָל־נֶפֶשׁ אָדָם וְטָמֵא שִׁבְעַת יָמִים: הוּא יִתְחַטָּא־בּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהָר וְאִם־לֹא יִתְחַטָּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטְהָר: כָּל־הַנֹּגֵעַ בְּמֵת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר־יָמוּת וְלֹא יִתְחַטָּא אֶת־מִשְׁכַּן יְיָ טִמֵּא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מֵי נִדָּה לֹא־זֹרַק עָלָיו טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טֻמְאָתוֹ בוֹ". כלומר, כל ענין הטומאה והטהרה, אין נוגעת לעצם איסור להיות טמא או טהור, אלא לפעולות האסורות לעשות בעקבות טומאה זו.

ולכן, אף המשמש עם אשתו, שזה מעשה מותר לגמרי, אסור לבוא לבית המקדש, מכיון שיצא לו זרע מן הגוף, עד אשר יטבול והעריב שמשו. וכידוע, הזרע מסריח ונמאס, ומכיון שכך, ציוה הבורא, שאדם המשמש עם אשתו בזמן שבית המקדש קיים, צריך לטהר את עצמו. ולכן כותב רבינו (ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה קה): "והמצוה הק"ה היא שצונו להיות שכבת זרע טמא ומצוה זו כוללת משפטי שכבת זרע כלם". ע"כ. ולא שיש איסור להוציא הזרע ולהיות טמא, אלא הציווי של ה' יתעלה שמו, הוא שכל מי שיצא ממנו זרע, לא משנה באיזו דרך, נקרא טמא והוא ראשון לטומאה, ואינו יכול לבוא לבית המקדש. כי בהגיע האדם לבית המקדש לאחר שהוציא זרעו, יש בזה זלזול בקודש שהוא בית המקדש, ולכן צריך טהרה.

אמנם, המוציא שכבת זרע, אינו נקרא, "אבי אבות הטומאה", וגם אינו נקרא, "אב טומאה", כי "אב טומאה", הוא מי שמכונה, "זב", שיוצא לו נוזל מאיבר מינו, בעקבות מחלה מסויימת, וכן הזבה. כל אלו נקראים, "אב טומאה". גם הנידה נקראת "אב טומאה", מכיון שהיא מוציאה המון רעלים בנידותה, וזו זוהמה גדולה. אמנם יש לשים לב, כי המוציא שכבת זרע, נקרא, "ראשון לטומאה", מכיון שמדובר במעשה טבעי ולא חולי. אלא דרגתו, "ראשון לטומאה".

ואחד התלמידים הסביר, שהמוציא זרע יותר קל מן הזב, מכיון שהוצאת זרע היא לא פעולה של חולי, ומכיון שההוצאה לא פעולה של חולי, אלא רק התוצאה של הסרחת הזרע הוא מיאוס, לכן האדם בהוצאת זרע הוא ראשון לטומאה. מה שאין כן כאשר זב מגופו בתצורת חולי! שכן בחולי יש כאן בהרבה יותר מיאוס!

ומבואר יוצא שלעולם ועד, לא יתכן לקרוא למי שהוציא שכבת זרע ממנו באיסור או בהיתר, חלילה לקרוא לו, הטומאה הגדולה ביותר, שכן מדובר בחירוף וגידוף כלפי תורת ה'. שכן אפילו זב וזבה יותר חמורים בטומאתם מן המוציא שכבת זרע.

ב) עוד כתב העילג, שבעבור חטא זה, אינו נכנס האדם למחיצתו של הקב"ה, ואינו רואה פני עתיק יומין. ומי הוא עתיק יומין? עתיק יומין (נקרא גם עתיק) הוא פרצוף, כלומר אלהים נוסף שברא האין סוף האלהים הראשון, והוא עתיק יומין, הוא הפרצוף הפנימי של עולם האצילות, הוא ה-כתר העליון, והוא עושה את ה"גישור" בין האור אין סוף לעולם האצילות ומהווה את המקור הקדום של סדר השתלשלות. כלומר, אלהים אין סוף האלהים הראשון, הוא זה המשפיע מעצמותו לפרצוף עתיק יומין, ומעתיק יומין השפע עובר לעולם האצילות. במילים אחרות, אין יכולת לבורא הראשון להעביר את השפע מבלעדי אלהים אחרים, שהוא בעצם

עתיק יומין. ובמילים יותר אחרות, הנוצרי מחבר הזוהר יודע את עצמות ה' מה היא! ואפילו משה רבינו לא יכול היה להשיג את עצמות ה', כמו שביארנו כבר במאמרים על מעשה מרכבה. אבל העילג הזוהרי כן השיג! בורות לשמה להאמין לטמבל הזה.

ושימו לב היטב לדברי מינותו, כי יש את הקב"ה שהוא בעצם, "אלהים קצר אפים". ויש את עתיק יומין, שזה המגשר בעצם בין האור של האלהים הראשון שברא את האלהים האחרים, ושמו, "אור האין סוף". ומי שפוגם בזרע לבטלה, אינו זוכה לא להיות במחיצתו של קצר אפים הטמא, ובנוסף, לא זוכה להתעדן ולראות גם את הפנים של עתיק יומין האלהים המגשר הנזכר. היש מינות יתירה מכך? והלא כבר כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ז): "חמשה הן הנקראים מינים: האומר שאין שם אלוה ואין לעולם מנהיג, והאומר שיש שם מנהיג אבל הן שנים או יותר, והאומר שיש שם רבון אחד אבל שהוא גוף ובעל תמונה, וכן האומר שאינו לבדו הראשון וצור לכל, וכן העובד כוכב או מזל וזולתו כדי להיות מליץ בינו ובין רבון העולמים כל אחד מחמשה אלו הוא מין". ע"כ.

וכתב ההוא שמאיים במכות אש מפוסקירא, "אני אומה, ולמה קרא לזה מין? [=טוען הרב שאבד, למה רבינו משה בן מימון מכנה את רבותיו בתור מינים? כלומר, המאיים במכות אש, תמה על חוקות התורה ומסורת ישראל, שהסובר שיש לבורא דמות הגוף או תמונה הרי הוא מין, ועיקר קושייתו היא לא משום סברא, אלא רק בגלל מה שמעיד מיד], **וכמה גדולים וטובים ממנו הלכו בזו המחשבה, לפי מה שראו במקראות ויותר ממה שראו בדברי האגדות המשבשות את הדעות". ע"כ. והנה מצאנו עדות מזה האיש, שהמון מאלו שנקראו גדולי ישראל הלכו בזו המחשבה, שהבורא מצמצם עצמו לכדי תמונה או דמות, או משלשל את שפעו דרך פרצופים וכל כיוצא. ולא אתפלא אם לרבותיו של הראב"ד היה יד בחיבור ספר האופל הטמא.**

החירוף הגדול ביותר של ספר האופל – אין תשובה על הוצאת זרע לבטלה:

עוד מקום מצאתי בספר האופל, ששם תפס היטב את ישראל בליבם, ושיבש את מוחות הבחורים הצעירים אשר לדאבונם, מוציאים שכבת זרע לבטלה, ואין ספק שעוברים על איסור חמור של חכמים במעשה זה, ופוגמים בעצמם מאוד. אמנם, בוודאי כי אין עבירה שאין עליה תשובה, ורק לומר על עוון מסויים, שאין עליו תשובה, מדובר בכפירה בכל יסודות דת האמת, ובכל עצם תכלית האדם.

וכתב השיקוץ הנוצרי (פירוש הסולם לזוהר – בראשית פרשת ויחי מאמר וכפר בריתכם את מות אות קפז)**:** "**אמר ר' יוסי וכו': אר"י, לא הגלה הקדוש ברוך הוא את ישראל, אלא בזמן שלא היה נמצא ביניהם אמונה, שהוא סוף השכינה, שנקראת אמונה.** [=לקמן יבאר השיקוץ, כי האמונה האמורה, הכוונה לאלהים נוקבא אשתו של אלהים קצר אפים], **כי פגמו בריתם** [=הוציאו שכבת זרע שליטתו], **ונסתלקה מהם השכינה** [=נסתלקה מהם נוקבא. ולהזכיר לקוראים הנעימים, קצר אפים בועל את נוקבא, מזריע זרע ברחם של אלהים נוקבא, פותח את המבועין של אלהים נוקבא, ומשם השפע יורד על ישראל לשיטת הנוצרי הטמא, ולכן, כאשר הטמא כותב, נסתלקה מהם "שכינה", כלומר נסתלקה מהם נוקבא, הכוונה, שנוקבא אין לה דרך להביא על ישראל שפע, כי קצר אפים

כבר לא עמה בעקבות הוצאות זרע לבטלה של היושבים בארץ. וכמו שמסביר הנוצרי], **כי כשנמנע מהם האמונה, כביכול נמצא כך בכל.** [=כלומר, מכיון שנמנע מהם האמונה שהיא הנוקבא, ככה נמצא גם בשמים, שאלהים קצר אפים כבר לא יכול להיות ולשמש עם אלהים נוקבא וכמו שמסביר המפלצת הטמאה], **כלומר גם למעלה נפרדת השכינה מ**[אלהים] **קצר אפים. שכתוב, "וכפר בריתכם את מות". הרי ששמירת הברית מכפר על מות, ומכל שכן, שהיה מכפר עליהם שלא יגלו. אלא שפגמו בריתם ונסתלקה מהם השכינה כנ"ל.** [מה? שוב העילג הטמא מעוות את הכתוב? ואיני מבין, כיצד לא הצליחו לעלות על עורמתו של המכשף הלזה! אפילו הרב עובדיה יוסף, שלצערינו הרב, נבנע בדרך לא דרך למעט מדברי הקבלה הארורה, אף שחלק עליה לא אחת ולא שנים, והעלה שאין שום צורך לומר, "לשם יחוד" ויותר נכון "לשם חירוף". (עיין חזון עובדיה סוף סימן כט. ועיין בהקדמה לשו"ת חזון עובדיה החדש עמוד לה' במבוא, ותביט היטב מה עשה לו כלב אחד ארור בבלי מזוהם, שהיה מכור לקבלה הארורה הנוצרית הטמאה, וחיפש בכל דרך להוריד אותו מהפסיקות שחולקות על הקבלה הנוצרית) מן הסיבה הברורה, שלא רצה לחלוק על של שולחנו של ר' קארו. אמנם גם הוא העלה שהחולק על ספר האופל הטמא, אי אפשר לדון אותו כבופר, מכיון שבספר הזוהר הנוצרי, יש דברים שסותרים לגמרי את פסוקי התנ"ך. כמו שהעלה בספר מעין אומר (סימן צג'): "... לגבי הדרדעים, זכורני ששאלתי את מו"ר ... אינני זוכר בבירור אם היה לגבי צרוף למנין או לקנות ספרי תורה ומזוזות מסופר דרדעי, האם דינו ככופר בדבר אחד מהתורה שפסול. ואמר לי מו"ר שקשה לומר כן, שהרי הזוהר [הטמא] היה גנוז שנים רבות, ואחר שנמצא הם מצאו בו כל מיני קושיות, שלדעתם, מראה סתירה [נמורה] לנאמר בתורה, ולכן אי אפשר לדונם ככופרים. וממילא מובן, מדוע נזדעזע רבינו [מן השאלה ששאלו, וחשבו לדון את הכופרים בספר הנוצרי זוהר כפסולים]". ע"כ.

ושני דברים עולים מכאן:

א) מי שכופר בספר הזוהר בלי חקירה מעמיקה, אלא רק מלמעלה, אסור לדון אותו ככופר חלילה, מפני שיש שם סתירות נמורות נגד תורתינו הקדושה בראיה פשוטה והבנה ברורה שאינה מצריכה עיון. כל שכן למי שחקר בעינים עם שכל להבין שכל הספר הזה הוא נוצרי נמור במסווה של יהדות, וכל דף ודף שבו, אסור להשתמש עמו אפילו להדליק נריל, שכן אסור להנות מן עבודה זרה כלל.

ב) גם הרב עובדיה מודה ומודע, שספר האופל היה קבור באדמה מזמן כתיבתו [על ידי תלמיד הרס"ג שהשתמד, כפי שידוע לנו היום], ופתאום צץ משום מקום. ובעזרת ה' יחזור לאדמה שממנה הוא בא, ונזכה לבערו מכל וכל.

ומה שאני קורה לרב עובדיה יוסף, בשם רב, ראשית כל משום שזה היה מורי וריבי, והנני מכיר לו טובה על שהציל אותי מהקבלה הנוצרית הארורה. שעד שהכרתיו ואת ספריו, הייתי פוסק והולך בכל הדברים כפי דברי יוסף חיים מבגדד, שהאמין שיש אלהים אחרים והוא הסטרא אחרא.

שנית, יש הבדל ניכר בין המקובלים השוטים העילגים אשר חירפו כלפי שמים מכל וכל, ועשו עצמם עבודה זרה נמורה, לבין מי שאפשר לומר ששגג אחר ספר האופל הטמא. אלא, שיש מקום לחולקים עלי לא להסכים עם הנחה זו, שכן חכם כמו הרב עובדיה יוסף, היה בקי היטב בכל הספרים כולם, ולא נעלם ממנו כהוא זה למי שלמד מעט בספריו. ולכן החולקים עלי יוכלו לומר שהוא מנע האמת מעם ישראל.

אבל, לדעתי, חכם כמו הרב עובדיה, וחכם הרב אלישיב וכל כיוצא בהם, מאלו ש-ד' אמות היו כל חייהם, והתעמקו

בתנ"ך, במשנה ובתלמוד, ועסקו כל חייהם בתורה וביראה, וכל מגמתם היתה אחת, להגדיל שם שמים בעיני הבריות, ופועלו של הרב עובדיה יוסף ברורה ואהבתו לישראל היתה ידועה. וכן הרב אלישיב, לא היה מאלה שפותחים חצרות, ולא חיפש לעשות שם לעצמו. במקרים כאלה שמדובר באנשים ש-ד' אמותיו היו כל מעיינותיו, נדון אותם כשוגגים בדבר. ויש לחלוק מקום לחלוק עלי. בכל אופן, הפסוק שמביא המכשף הזוהרי, כלל לא מדבר על הברית של האדם, אלא על ברית של חוזה והסכם דברים, כמו שאמר לנבי פנחס (במדבר פרק כה פסוק יב פרשת פינחס): "לָכֵן אֱמֹר הִנְנִי נֹתֵן לוֹ אֶת־בְּרִיתִי שָׁלוֹם". וכי ה' יתעלה שמו יש לו ברית זכרות שצריך לתת לפנחס? אלא ודאי, שהמילה "ברית", הוא שם מושאל, שאנחנו הקוראים נבין, כי מה שהבטיח ה' לפנחס, התקיים לעולם! וכן כתב התרגום אונקלוס, "בכין אימר האנא גזר ליה ית קימי שלם".

והספורנו הסביר, "את בריתי שלום. ממלאך המות, [=כלומר מן המוות המהיר], כענין עושה שלום במרומיו (איוב כה, ב) כי אמנם ההפסד לא יקרה אלא בסבת התנגדות ההפכים, וזה אמנם נתקיים בפינחס, שהאריך ימים הרבה מאוד, מכל שאר אנשי דורו, עד שהיה הוא משמש במשכן שילה בזמן פלגש בגבעה, שהיה בלי ספק אחרי מות יהושע ושאר הזקנים, אשר האריכו ימים אחרי יהושע. (שופטים ב, ז) וכל שכן אם היה בזמן יפתח, שכתב למלך בני עמון בשבת בני ישראל בחשבון ובבנותיה כו' שלש מאות שנה (שופטים יא, כו) וכבר ספרו ז"ל שפינחס לא רצה ללכת אז אל יפתח להתיר נדרו וכל שכן לדברי האומר אליהו זה פינחס והוא עדיין חי וקיים". ע"כ. וכן אמר ה' בתורה (בראשית פרק ט פסוק יג פרשת נח): "אֶת־קַשְׁתִּי נָתַתִּי בֶּעָנָן וְהָיְתָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵין הָאָרֶץ". ומה פירוש המילה, "ברית"? הסכם! שום קשר לענין שכבת זרע או לאיבר מינו של האדם. ופשוט שמה שכתוב בפסוק (ישעיהו פרק כח פסוק יח): "וְכֻפַּר בְּרִיתְכֶם אֶת־מָוֶת וְחָזוּתְכֶם אֶת־שְׁאוֹל לֹא תָקוּם שׁוֹט שׁוֹטֵף כִּי יַעֲבֹר וְהְיִיתֶם לוֹ לְמִרְמָס". הכוונה לברית הסכם! וכתב הרד"ק, שהכוונה בזה הענין, הוא שההסכם והחוזה לא יקום כמו שחשבו, אלא יבוא להם רעה גדולה. ולכן אין שום קשר כלל לאיבר ברית האדם, ואין שום קשר בפסוק זה לזרע לבטלה. ממשיך המכשף הזוהרי] ... **למדנו, צדיק ההוא שהקב"ה רוצה בו, כרוז קורא עליו יום בין הצדיקים שבגן עדן, כל הצדיקים שמחים, כל הצדיקים באים ומעטרים את מקומו של אותו צדיק, עד שיבא להתיישב ביניהם. ואם הוא רשע, קורא עליו כרוז בגיהנם, שלשים יום. וכל הרשעים, כולם עצובים, כולם פותחים ואומרים אוי, כי דין חדש נתעורר עתה בשביל פלוני. כמה בעלי הדין מזדמנים לקראתו, להקדים לו לומר אוי, אוי לרשע אוי לשכנו.**

וכולם פותחים ואומרים אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו, ושואל, מהו גמול ידיו. אמר ר' יצחק, הוא לכלול את מי שמזנה בידיו, להוציא ולהשחית זרעו לבטלה. כי למדנו, כל מי שמוציא זרעו לבטלה, נקרא רע, ואינו רואה פני השכינה. שכתוב, כי לא וגו' לא יגורך רע. וכן ויהי ער בכור יהודה רע. אף כאן אוי לרשע רע סובב על המוציא זרעו לבטלה, אוי לאותו רשע, שהוא רע שעשה עצמו רע, כי גמול ידיו יעשה לו, שפירושו, מי שמזנה בידיו להוציא ולהשחית זרעו לבטלה, ואותו מענישים בעולם האמת יותר מעל כל העבירות. [=מה?? ראשית כל, מהיכן המכשף יודע מה קורה אחר המוות? הרי מדובר בענינים של מעשה מרכבה! ומזמן רבי עקיבא אין דעתן נקיה לדרוש במעשה מרכבה, כל שכן שאסור לכתוב הדברים בענינים אלו. ובפרט שמדובר בשקר גמור! כי מעשה מרכבה אמיתי לא ניתן לכותבו, מפני שפג טעמו! ושימו לב לעורמתו של המכשף, אדם הקורא את הכתוב כאן, מעלה על ליבו, שנגמר דינו בחיי חיותו, חרב עליו עולמו, ועל עוון שכמעט כולם נגועים בו, האדם לדעת המכשף, כבר גמור מכל וכל. הכיצד האיש יכול להמשיך בחייו ולא להכנס לחרדות בקוראו דברים אלו? ובפרט מה שכתב העמלקי, שהענש על זרע לבטלה, הוא יותר קשה מכל העבירות! במילים אחרות, אפשר לעשות עבירות אחרות ולא לקבל עליהם עונש כמו על זה ששופך

זרעו לבטלה. ממשיך העילג] בוא וראה כי כתוב, אוי לרשע. כיון שכתוב אוי לרשע, למה לו לומר עוד רע, שהרי רשע פירושו רע. אלא הוא כמו שאמרתי, שהוא העושה עצמו רע, שהוא ביחוד המוציא זרעו לבטלה. וכן לא יגורך רע כנ"ל. וכולם עולים מגיהנם. וזה אינו עולה. ושואל, ואם תאמר שאר הרשעים שהרגו בני אדם יהיו טובים ממנו, שהם יעלו והוא לא יעלה. ומשיב, בוא וראה, כולם עולים והוא אינו עולה, הטעם הוא, כי הם הרגו אנשים אחרים, וזה הרג את בניו ממש, ושפך דם הרבה. [=מה?? מי זה החולה שכתב את הדברים הללו? היתכן להשוות מי ששפך זרעו למי שהרג בן אדם? היעלה על הדעת בכלל להשוות ביניהם? מי שרצח בידיו ופירק משפחות, יהיה דינו יותר קל מזה ששפך זרעו? האם בגלל זו הסיבה המקובלים לא מפחדים לעשוק, לחמוס, לגנוב, ולנאוף עם נשואות? שהרי לפי המכשף הטמא, דינם יותר קל, העיקר שלא יוציאו זרע לבטלה! והבטלה היחידה זה לעשות מעשים שלא יגרמו להעיף את הספר הנוצרי הזה מן העולם! ממשיך העילג] בוא וראה בשאר רשעי עולם אינו כתוב, "וירע בעיני ה'", וכאן כתוב וירע בעיני ה' אשר עשה, מהו הטעם, משום שכתוב, ושחת ארצה. [מה?? כתוב מפורש על המעשה של דוד המלך (שמואל ב פרק יא פסוק כו – כז): "וַתִּשְׁמַע אֵשֶׁת אוּרִיָּה כִּי־מֵת אוּרִיָּה אִישָׁהּ וַתִּסְפֹּד עַל־בַּעְלָהּ: וַיַּעֲבֹר הָאֵבֶל וַיִּשְׁלַח דָּוִד וַיַּאַסְפָהּ אֶל־בֵּיתוֹ וַתְּהִי־לוֹ לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לוֹ בֵּן וַיֵּרַע הַדָּבָר אֲשֶׁר־עָשָׂה דָּוִד בְּעֵינֵי יְיָ". ע"כ. איני מבין, מחבר ספר האופל שכח פסוק בשמואל? או שהוא התבלבל בנצרות?

וכן מבואר במלכים (א פרק טז פסוק כה – כו): "וַיַּעַשׂ עָמְרִי הָרַע בְּעֵינֵי יְיָ וַיָּרַע מִכֹּל אֲשֶׁר לְפָנָיו: וַיֵּלֶךְ בְּכָל־דֶּרֶךְ יָרָבְעָם בֶּן־נְבָט ובְחַטֹּאתיו וּבְחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר הֶחֱטִיא אֶת־יִשְׂרָאֵל לְהַכְעִיס אֶת־יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַבְלֵיהֶם". ע"כ. ולא רק שכתוב שעשה הרע בעיני ה'. אלא כתוב שהוא עשה הרע מכל אשר לפניו. כלומר רעתו היתה חמורה מרעתו של ער ואונן. כלומר, אפילו אם נלך לדעת הנוצרי מחבר הזוהר שמדובר על זרע לבטלה, הנה מבואר, שבעוון עבודה זרה נעשה הרע מכל!

וכן מבואר (ישעיהו פרק נט פסוק יד – טז): "וְהֻסַּג אָחוֹר מִשְׁפָּט וּצְדָקָה מֵרָחוֹק תַּעֲמֹד כִּי־כָשְׁלָה בָרְחוֹב אֱמֶת וְנְכֹחָה לֹא־תוּכַל לָבוֹא: וַתְּהִי הָ אֱמֶת נֶעְדֶּרֶת וְסָר מֵרָע מִשְׁתּוֹלֵל וַיַּרְא וַיֵּרַע בְּעֵינָיו כִּי־אֵין מִשְׁפָּט: וַיַּרְא כִּי־אֵין אִישׁ וַיִּשְׁתּוֹמֵם כִּי אֵין מַפְגִּיעַ וַתּוֹשַׁע לוֹ זְרֹעוֹ וְצִדְקָתוֹ הִיא סְמָכָתְהוּ". שוב מצאנו במקום אחר (דברי הימים א פרק כא פסוק ה – ח): "וַיִּתֵּן יוֹאָב אֶת־מִסְפַּר מִפְקַד־הָעָם אֶל־דָּוִיד וַיְהִי כָל־יִשְׂרָאֵל אֶלֶף אֲלָפִים וּמְאָה אֶלֶף אִישׁ שֹׁלֵף חָרֶב ויְהוּדָה אַרְבַּע מֵאוֹת וְשִׁבְעִים אֶלֶף אִישׁ שֹׁלֵף חָרֶב: וְלֵוִי וּבִנְיָמִן לֹא פָקַד בְּתוֹכָם כִּי־נִתְעָב דְּבַר־הַמֶּלֶךְ אֶת־יוֹאָב: וַיֵּרַע בְּעֵינֵי הָ אֱלֹהִים עַל־הַדָּבָר הַזֶּה וַיַּךְ אֶת־יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר דָּוִיד אֶל־הָ אֱלֹהִים חָטָאתִי מְאֹד אֲשֶׁר עָשִׂיתִי אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה וְעַתָּה הַעֲבֶר־נָא אֶת־עֲוֹן עַבְדְּךָ כִּי נִסְכַּלְתִּי מְאֹד".

ומפורש שהעילג שכח פסוקים מפורשים בתנ"ך. ממשיך השיקוץ ומגיע לחירוף הגדול ביותר שלו], למדנו אמר ר' יהודה, אין לך עבירה בעולם שלא תהיה עליה תשובה חוץ מזה, המוציא זרעו לבטלה, ואין לך רשעים שלא יראו פני השכינה, במיתתם, חוץ מזה, שעליו כתוב, לא יגורך רע, כלל". ע"כ. מה? אין תשובה על עוון זרע לבטלה? היתכן עבירה שאין עליה תשובה? ובפרט עבירה זו שלא נזכרת בתור איסור בכל התנ"ך? כיצד ניתן להעלות על לב יהודי שיש עבירה שאין עליה תשובה!

הנה כתב רבינו הטהור החכם השלם זך המחשבה (רמב"ם הלכות תשובה פרק א הלכה א והלאה): "כל מצות שבתורה בין עשה בין לא תעשה אם עבר אדם על אחת מהן בין בזדון בין בשגגה כשיעשה תשובה וישוב מחטאו חייב להתודות לפני האל ברוך הוא שנאמר איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם אשר עשו זה וידוי דברים ... בזמן הזה שאין בית המקדש קיים ואין לנו מזבח כפרה אין שם אלא תשובה, התשובה מכפרת על כל העבירות, אפילו רשע כל ימיו ועשה תשובה באחרונה אין מזכירין לו שום דבר מרשעו שנאמר רשעת הרשע לא יכשל בה ביום שובו מרשעו, ועצמו של יום הכפורים מכפר לשבים שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם". ע"כ.

וכתב רבינו (רמב"ם הלכות תשובה פרק ז הלכה ד – ח): "ואל ידמה אדם בעל תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני העונות והחטאות שעשה, אין הדבר כן אלא אהוב ונחמד הוא לפני הבורא כאילו לא חטא מעולם, ולא עוד אלא ששכרו הרבה שהרי טעם טעם החטא ופירש ממנו וכבש יצרו, אמרו חכמים מקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורין יכולין לעמוד בו, כלומר מעלתן גדולה ממעלת אלו שלא חטאו מעולם מפני שהן כובשים יצרם יותר מהם. כל הנביאים כולן צוו על התשובה ואין ישראל נגאלין אלא בתשובה, וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין שנאמר והיה כי יבאו עליך כל הדברים וגו' ושבת עד ה' אלהיך ושב ה' אלהיך וגו'". ע"כ.

וכעת שימו לב לחיבור היפה שבדברים, נביא אמת לעולם נותן תקוה לעם ישראל, הוא אמנם מוכיחם אותם על פניהם, אבל מסביר להם שעל הכל יש תשובה ואפשר לתקן! זה נביא אמת! אמנם, נביא שקר, מדבר היפך נביא האמת. והנה אם ספר הזוהר, עוקר את דרך הנביאים, וטוען בפיו ובלשונו, ובקולמוסו הארורה, שיש עבירה שאין עליה תשובה, במילים אחרות, הוא מצא דרך לעכב את הגאולה מעם ישראל! שהרי מי שעושה עבירה וחושב שאין עליה תשובה, ממילא הוא גם לא מתוודה עליה, כי סובר בדעתו שאין עליה תשובה! וכל זה כאמור חירוף וגידוף כלפי שמים. ובוודאי שהוזה ההזיות ספר הנוצרי זוהר רצה להשחית את עם ישראל. ובעקבות זה נוצר "תיקון הכללי", הראשון היה של הארי לומד טינופת הקבלה הארורה במצרים אשר לימד את ויטאל המכשף. ומה פשר תיקון הכללי? הוא דרך לעשות תיקון על העוון החמור ביותר לשיטתם, הוא עוון זרע לבטלה, כי הרי לדעתם, מטרת האדם הוא לתקן את הבריאה, ולהשיב לבורא את חומרי הגלם שמהם הוא נפרד בעת בריאת העולם.

ומכיון שכך, כאשר אדם פוגם בזרע לבטלה, הוא בעצם עושה את העוון החמור ביותר, מכיון שהעבירות הם כל כך חמורות, מכיון שבכל עבירה לפי המכשפים המקובלים, הסטרא אחרא מקבל את חלקו, אמנם בזרע לבטלה, לא רק שמקבל את חלקו, אלא האדם משחית את ילדיו, ומילדים אשר היו צריכים להבראות, נולדו ילדים משחיתים, ונמצא אין עוון יותר חמור מכך, וכמו שכתב בספר האופל הטמא כנזכר, שיש הפרש בין רוצח לבין שופך זרעו לבטלה, שהטמבל הזה העמיד את זה שרצח בפועל ביותר קל מזה ששפך זרע לבטלה. שהרי לפי דעתו מי שרצח והרג אדם אחר, אבל מי שהוציא זרעו לבטלה, הרג את ילדיו

שלו! והנה גם מדעית זה לא נכון בעליל. מכיון שהזרע זה לא ילדים בפועל ממש! אלא רק בארבעים יום משעת ההזרעה, רק אז יש ולה, וכל הנראה נשמה ניתנת ביום הארבעים מזמן העיבור: בכל אופן, לזה כתב האר"י את תיקון הכללי המהובל, שבו הוא סובר שאדם צריך לתקן את פגם הברית שבו הוא ברא משחיתים.

ועל תיקון זה העיד המטונף נתן העזתי באגרתו (איגרת נתן העזתי על שבתי צבי והמרתו): "זאת למוהר"ן על מלכא משיחא, דברי אלה היו להודיע האמונה קשט אמרי אמת העיקר הגדול שיש לי במה שבישרתי לקהל עדת ישראל על גאולתנו ופדיון נפשנו [=דומה לכל ראשי החסידות השבורים]. הנה, כל מי שהכיר אותי או ראה או ידעני יכול להעיד עדות אמת ואמונה כי מקטנותי עד היום הזה לא נמצא בי שמץ פסול וקיימתי התורה מעוני והגיתי בה יומם ולילה ת"ל. ומעולם לא רדפתי אחר תאוות גשמיות ואפילו בזמן שהיה לי הרווחה לענג עצמי כדרך כל הארץ, הייתי מוסיף סיגופים ועינויים בכל מאמצי כחי ולא נהניתי כלל הנאה גשמית מסיבת בשורתי זאת ות"ל יש כמה עדים נאמנים שיעידו עוד נוסף על כל זה. ולמדתי תורה בטהרה עד היותי בן עשרים שנה ועשיתי התיקון הכללי שאמר האר"י ז"ל על כל מי שהרבה לפשוע[1] אע"פ שת"ל לא נמצא בי עוון במזיד עשיתיו באם ואולי נפשי מלוכלכת מגלגול אחר ח"ו. ובשנת העשרים התחלתי ללמוד ספר הזוהר ומעט מכתבי האר"י ז"ל והבא ליטהר מסייעין אותו מן השמיים ושלח מלאכיו הקדושים ונשמותיו הטהורות והודיעוני הרבה מסודות התורה.

ובאותה שנה אחר שנת עורר רוחי במראות מלאכים ונשמות קדושות בהיותי בהפסקה בפרשת ויקהל ואני סגור בחדר מיוחד בקדושה ובטהרה אחר שהתפללתי תפילת לחש בבכי גדול בהיותי עסוק בתחנונים, הנה רוח על פני יחלוף תסמר שערת בשרי וארכובותי דא לדא נקשן צפיתי במרכבה וראיתי מראות אלוהים כל היום ההוא וכל הלילה ואז הינבאתי נבואה גמורה כא' מהנביאים כה אמר ה' וכו' ונתחקק בלבי בבירור גמור על מי הייתה נבואתי וגם שהוא מוכרח שיהיה חי וקיים לעולם. וכן מצינו בדברי הרמב"ם ז"ל שהנביאים היה מצטייר בלבם פירוש נבואתם באופן שלא נשאר לו ספק בנבואתו[2]. ושוב לא ראיתי מראה גדולה כזאת עד היום ונשאר הדבר כמוס בלבי עד שהגואל פרסם עצמו בעזה וחתם בשם – משיח.

ואז הורשיתי על יד מלאך הברית לפרסם מה שראיתי. ונודע לי אמתותו על פי הסימנים שמסר האר"י ז"ל והוא שיגלה עמוקות בתורה, ולא יפול דבר מה שיודיע[3], וכן היה במלאך הנז' שנגלה אלי בהקיץ וגילה לי כמה עניינים נוראים, ובכלל דבריו היה שעתה הוא הקץ האחרון מה שאמר הכתוב: כִּי יוֹם נָקָם בְּלִבִּי ואע"פ שאמרו חז"ל לבא לפומא לא גלי[4], כבר נאמר פירושו בס' התיקונים דף מ"א[5] ומפני זה ידעו יונתן בן עוזיאל כדמשמע בגמ' פ"ק דמגילה[6]. והאר"י ז"ל נתן טעם אחר איך נודע לדניאל הקץ והוא מפני שנשמתו ירדה עד מקום שעומדים נפשות עקבות משיחא". ע"כ. וראינו מה יצא מכל הדיבורים הללו, משיח השקר השקרן שאינו שונה מראשי החסידיות השונות, הרס וקלקל את עם ישראל והביא לחורבן עצום.

בכל אופן, תיקון הכללי, הוא תיקון בכלל שבא לתקן את חלקי הבורא, על ידי הפגם שלשיטתם הכי מכניע את כוחו של הבורא. ולכן, אתם צריכים להבין שתיקון הכללי זה בעצם לא לתקן את עצמך, כי אדם לא יכול לתקן את עצמו בצורה מטפאפורית. ולפיכך תיקון הכללי בא לתקן את הבורא כי פגמת בו ועל ידע כך תיקנת את עצמך וזה תיקון הכללי מלשון שהוא כללי ולא רק בשבילך כי התיקון הראשון הוא לתקן את הבורא ואז את עצמך על ידי שתיקנת את הבורא על ידי קריאת תיקון הכללי ולכן נקרא תיקון הכללי. לכן הזוהר הנוצרי אומר שאין תיקון להוצאת זרע לבטלה. אבל מי מצא תיקון? רק נחמן מצא תיקון. לכן בתיקון הכללי של נחמן יש 10 מזמורים, כנגד 10 ספירות!

בספר ריקבון ארגמן של חושך אליהו כתב כך (חלק א' עמוד פה): "הנה כפי שנבאר לקמן שמים אחרונים גם הם בסוד כל הדוגמאות הללו, היינו לתת מעט לסטרא אחרא [ממש לזבוח לאלהים אחרים], אמרתי אציין כיוצא בזה ממה שמצאתי בזוהר ויקרא (יט. במתוק מדבש ח"י ריט-כא), שאחר התשמיש [עם אשתו] יזלף מעט טיפות של מים סביב המיטה, [על מנת] לתת לסטרא אחרא את חלקה, מעין מים אחרונים, וכתשקבל [לילית] טיפות [מים] אלו [כי היא צמאה הרי... אז] תניח הטיפות [הזרע] הנותרות על הסדין. ולכן הזהיר ... האר"י בשער הכוונות (דף נו:) שעל הנשואים לשהות על בטנם אחר התשמיש ולא יסתלקו מיד, כי מהטיפות היוצאות ממנו אפילו באונס נבראים מזיקים ומשחיתים רעים". וכ"כ בספר פרי עץ חיים ... צריך אתה לדעת כי בעת הזיווג ... מזדמנת שם לילית המרשעת, ואם אותו אדם מכוין לתאוותו נכנסת עמהם ולוקחת מהטיפות בסדין, ועושה מהם שדין ורוחין". ע"כ.

ובאמת שאיני יודע אם לצחוק אם לבכות. שימו לב לדבר החשוב ביותר כאן, מלבד שיש כאן זביחה לאלהים אחרים ושיבוש עד צחוק גדול מדבריו העילגים בשם רבותיו הנוצרים. הנקודה החשובה היא, שהדברים כאן הם לא משל ונמשל. יש כאן עשיה מעשית בפועל של נתינת מים! ועל ידי כן, לילית עוזבת טיפות זרע בפועל על הסדין לשיטת החושך! כלומר, לא מדובר רק במשל בלבד, אלא במעשה מציאותי שקורה, ולכן צריך לעשות מעשה מציאותי!

מכל אלו הדברים הינך למד, כי ספר האופל זו הנצרות במיטבה, ולא רק נצרות, אלא כפול ומכופל, ספר זה דינו למשריפה!

"לא תשחית את עצה - האיסור רק בהשחתה"

נשאלתי כך: הרב חן שליט"א רציתי לשאול אותך שאלה. עשינו גינה, והיה עץ של זית שנשרף לפני שנים, אבל הוא הצמיח ענפים לא גדולים כמו עץ סטנדרטי. אמרתי לאחי בהתחלה שיגזום רק את הענפים שמלמטה ולהשאיר את הענפים שלמעלה, שלא יפריע לתנועה ולמרחב של הגינה. משום מה ובהעדר ידע בהלכה, הוא גזם את הענפים, את הגזע. ואחרי זה באו אנשים לא שומרי תורה, והמליצו לו לכרות חלק ולהשאיר גובה של שולחן, ועליו להשים משטח ענול לשולחן. והדבר נעשה היום.

האם עשינו עבירה באופן סופי או אפשר לעשות כאשר עשינו לצורך הגינה והרחבה של הגינה באופן הלכתי?!

"מלחמת רשות – מלחמת מצוה – לא תשחית את עצה"

תשובה: נאמר בתורה (דברים פרק כ פסוק י – כ פרשת שופטים): "כִּי־תִקְרַב אֶל־עִיר לְהִלָּחֶם עָלֶיהָ וְקָרָאתָ אֵלֶיהָ לְשָׁלוֹם: וְהָיָה אִם־שָׁלוֹם תַּעֲנְךָ, וּפָתְחָה לָךְ, וְהָיָה כָּל־הָעָם הַנִּמְצָא־בָּהּ יִהְיוּ לְךָ לָמַס וַעֲבָדוּךָ". ע"כ. והנה ענין זה שאמר ה' וציוה את עם ישראל, שכאשר הם באים להלחם ולצור על עיר, לקרוא אליה לשלום, כל זה מדבר במלחמת, "רשות", ולא במלחמת מצוה. ואם לאחר שקראו לאנשי העיר לשלום, נענו ואמרו אנשי העיר, שאינם מעוניינים להלחם נגד עם ישראל, חובה שכל העם הנמצא בה, ישלמו מס חיים לעם ישראל, ויהיו משועבדים להם כעבדים.

אבל, אם לא הסכימו לתנאים אלו, וענו בשלילה. ציוה ואמר ה': "וְאִם־לֹא תַשְׁלִים עִמָּךְ, וְעָשְׂתָה עִמְּךָ מִלְחָמָה, וְצַרְתָּ עָלֶיהָ: וּנְתָנָהּ יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּיָדֶךָ, וְהִכִּיתָ אֶת־כָּל־זְכוּרָהּ לְפִי־חָרֶב: רַק הַנָּשִׁים וְהַטַּף וְהַבְּהֵמָה, וְכֹל אֲשֶׁר יִהְיֶה בָּעִיר, כָּל־שְׁלָלָהּ תָּבֹז לָךְ, וְאָכַלְתָּ אֶת־שְׁלַל אֹיְבֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן יְיָ אֱלֹהֶיךָ לָךְ: כֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל־הֶעָרִים הָרְחֹקֹת מִמְּךָ מְאֹד, אֲשֶׁר לֹא־מֵעָרֵי הַגּוֹיִם־הָאֵלֶּה הֵנָּה".

וכתב רבינו הטהור (ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה קצ): "והמצוה הק"צ, **היא המשפט שנתן לנו במלחמת שאר האומות והיא הנקראת** (מתני' סוטה ספ"ח סנה' ב א, כ ב) **מלחמת הרשות. וזה, כי אנחנו נצטוינו** [על ידי ה' יתברך שהזהירנו], **כשנלחם עמם, שנבטיחם** [=שנשמור] **על נפשם לבד,** [=ולא נהרוג אותם בחינם], **אם ישלימו עמנו ויתנו לנו הארצות, ונחייבם לתת לנו מס ועבדות. והוא אמרו ית'** (שופטי' כ) "יהיו לך למס ועבדוך".

ולשון סיפרי, "[אם] **אמרו** [=הגוים וענו לתשובת ישראל כך:], "מקבלין עלינו מסים, **ולא שיעבוד**". [או שאמרו וענו, "מקבלים עלינו] **שיעבוד ולא מסים**". אין שומעין להם, עד שיקבלו עליהם זו וזו. **והוא** [בתנאי] **שיתנו דבר ידוע בכל שנה, כפי מה שיגזור המלך שיהיה בעת ההיא, ושיהיו תחת ממשלתו משפילים עצמם, ומקטינים, והוא ענין השיעבוד.**

ואם לא ישלימו, נצטווינו להרוג כל זכר שבמדינה ההיא [=הזכרים] הגדולים, ולקחת כל אשר להם וכל הנשים. והוא אמרו יתעלה (שם) ואם לא תשלים עמך וכו'. וזה כולו הוא דין מלחמת הרשות. וכבר התבארו משפטי מצוה זו בשני מסנהדרין (כ ב) ושמיני מסוטה". ע"כ.

"מלחמת מצוה":

והנה כל האמור לעיל מדובר במלחמת רשות, כלומר, אם רצו ישראל לכבוש כובשים, ואם לא רצו, הנה לא חייבים הם בכך, מכיון שאותם הערים אינם מוחזקים כערים שיש בהם עבודה זרה. ולכן אמר ה' מיד לאחר הציווי הנ"ל: "רַק מֵעָרֵי הָעַמִּים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ נַחֲלָה, לֹא תְחַיֶּה כָּל־נְשָׁמָה: כִּי־הַחֲרֵם תַּחֲרִימֵם, הַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי הַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרִזִּי הַחִוִּי וְהַיְבוּסִי כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ: לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יְלַמְּדוּ אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת כְּכֹל תּוֹעֲבֹתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ לֵאלֹהֵיהֶם וַחֲטָאתֶם לַיְיָ אֱלֹהֵיכֶם". כלומר, עם הערים האלו, אשר היו טמועים במאגיה, במיסטיקה, באלילות, בצלמים ובעצבים, ובכל סוגי עבודה זרה למיניהם, אסור לעשות איתם שלום ולהשאיר אותם על אמונתם הרעה והמהובלת, אלא מלחמה כנגדם נקראת, "מלחמת מצוה" שחובה מן התורה לעשות כן! משום שמלחמה נגדם מכלה את כל עניני עבודה זרה, ולכן זו היא מלחמת מצוה, ובמלחמה זו אסור להחיות כל נשמה, אלא הורגים את כולם כולל כולם!

כמו שכתב רבינו (ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה קפז): "והמצוה הקפ"ז, היא שצונו להרוג שבעה עממין ולאבדם. שהם היו שורש עבודה זרה ויסודה הראשון. והוא אמרו יתעלה (שופטי' כ יז) החרם תחרימם. ובאר לנו בהרבה כתובים (שם יח משפטי' כג לג וס"פ ואתחנן ז ד) שסיבת זה כדי שלא נלמד מכפירתם. והנה באו כתובים רבים (שם ובל"ת מח – ט) לזרז על הריגתם ולחזק בזה. ומלחמתם מלחמת מצוה". ע"כ. ועיין שם במה שכתב, שמצוה זו אינה תלויה בשום דבר, אלא בכל זמן ובכל מקום, ואפילו בזמן שאין בית מקדש, בכל זמן בכל מקום מחוייבים אנו לאבד כל מקום שיש בו עבודה זרה ולעשות מלחמת מצוה, כפי שציוה אותנו בעניני עבודה זרה, שצריך לאבד אותה כמה שיותר מהר, בכל דרך שתהיה בעולם.

כמובן שיש לסייג, שגם במלחמת מצוה, פותחים בדברי שלום תחילה! ואם קבלו על עצמם שבע מצוות, והסירו גילוליהם ושיקוציהם, לא הורגים אותם! כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות מלכים פרק ו הלכה א – ד): "אין עושין מלחמה עם אדם בעולם עד שקוראין לו שלום אחד מלחמת הרשות ואחד מלחמת מצוה, שנאמר, "כי תקרב אל עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום", אם השלימו, וקיבלו שבע מצות שנצטוו בני נח עליהן, אין הורגין מהן נשמה, והרי הן למס, שנאמר יהיו לך למס ועבדוך.

קבלו עליהן המס ולא קבלו העבדות או שקבלו העבדות ולא קבלו המס, אין שומעין להם עד שיקבלו שניהם, והעבדות שיקבלו הוא שיהיו נבזים ושפלים למטה, ולא ירימו ראש בישראל אלא יהיו כבושים תחת ידם, ולא יתמנו על ישראל לשום דבר שבעולם.

והמס שיקבלו, שיהיו מוכנים לעבודת המלך בגופם וממונם, כגון בנין החומות, וחוזק המצודות, ובנין ארמון המלך וכיוצא בו, שנאמר, "וזה דבר המס אשר העלה המלך שלמה לבנות את בית ה' ואת ביתו ואת המלוא ואת חומת ירושלים ואת כל ערי המסכנות אשר היו לשלמה, כל העם הנותר מן האמורי ויעלם שלמה למס עובד עד היום הזה ומבני ישראל לא נתן שלמה עבד כי הם אנשי המלחמה ועבדיו ושריו ושלישיו ושרי רכבו ופרשיו. ויש למלך להתנות עמהם שיקח חצי ממונם, או הקרקעות ויניח כל המטלטלין, או המטלטלים ויניח הקרקעות, כפי מה שיתנה. ואסור לשקר בבריתם ולכזב להם אחר שהשלימו וקבלו שבע מצות.

ואם לא השלימו, או שהשלימו ולא קבלו שבע מצות, עושין עמהם מלחמה והורגין כל הזכרים הגדולים, ובוזזין כל ממונם וטפם, ואין הורגין אשה ולא קטן, שנאמר והנשים והטף. זה טף של זכרים, במה דברים אמורים [=שלא הורגין נשים וקטנים?] במלחמת הרשות שהוא עם שאר האומות! אבל שבעה עממין ועמלק שלא השלימו, אין מניחין מהם נשמה! שנאמר, "כן תעשה לכל וגו' רק מערי העמים לא תחיה כל נשמה", וכן הוא אומר בעמלק, "תמחה את זכר עמלק".

ומנין שאינו מדבר אלא באלו שלא השלימו? שנאמר (יהושע פרק יא פסוק יט – כ): "לֹא־הָיְתָה עִיר אֲשֶׁר הִשְׁלִימָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּלְתִּי הַחִוִּי יֹשְׁבֵי גִבְעוֹן אֶת־הַכֹּל לָקְחוּ בַּמִּלְחָמָה: כִּי מֵאֵת יְיָ הָיְתָה לְחַזֵּק אֶת־לִבָּם לִקְרַאת הַמִּלְחָמָה אֶת־יִשְׂרָאֵל לְמַעַן הַחֲרִימָם...". מכלל ששלחו להם לשלום ולא קבלו". ע"כ דברי רבינו הרמב"ם.

ומבואר, שבין במלחמת מצוה, ובין במלחמת רשות, פותחים בה בשלום תחילה. חוץ משני עמים, "עמון ומואב", שלעולם אין שולחים להם שלום! כמו שכתב רבינו הטהור (הלכות מלכים פרק ו הלכה ו): "עמון ומואב אין שולחין להם לשלום, שנאמר, "לא תדרוש שלומם וטובתם כל ימיך". אמרו חכמים, לפי שנאמר, "וקראת אליה לשלום", יכול עמון ומואב כן? תלמוד לומר, "לא תדרוש שלומם וטובתם". לפי שנאמר, "עמך יושב בקרבך בטוב לו לא תוננו", יכול עמון ומואב כן? תלמוד לומר וטובתם, ואף על פי שאין שואלים בשלומם. אם השלימו מעצמם תחלה מקבלין אותן". ע"כ.

"כתבים ששלח יהושע בן נון":

כתב רבינו (רמב"ם הלכות מלכים פרק ו הלכה ה – ז): "שלשה כתבים שלח יהושע עד שלא נכנס לארץ, הראשון שלח להם, מי שרוצה לברוח יברח, וחזר ושלח, מי שרוצה להשלים ישלים, וחזר ושלח, מי שרוצה לעשות מלחמה יעשה, אם כן מפני מה הערימו יושבי גבעון? לפי ששלח להם בכלל ולא קבלו, ולא ידעו משפט ישראל ודימו ששוב אין פותחין להם לשלום, ולמה קשה הדבר לנשיאים וראו שראוי להכותם לפי חרב לולי השבועה, מפני שכרתו להם ברית, והרי הוא אומר לא תכרות להם ברית, אלא היה דינם שיהיו למס עבדים, והואיל ובטעות נשבעו להן בדין היה שיהרגו על שהטעום לולי חלול השם". ע"כ.

והנה מן המבואר נמצא, כי עיקר מלחמת מצוה וכיבוש המקומות הללו שיש בהם לעשות "מצוה", כלומר, שחייבים אנו לעשות מלחמה ולקיים מצות מלחמה ללא שאיימו עלינו יושבי העיר. הכל הוא על מנת לכלות עבודה זרה מן הארץ! ללמדך כמה עבודה זרה מאוסה אצל הבורא יתעלה. ובמילים אחרות, הדבר החשוב ביותר שיש בענין התורה והמצוות, ובעצם זה עיקר כל תכלית התורה, הוא ההרחקה מן העבודה זרה, המינות, המאגיה, האלילות, וכל סממן של עבודה זרה מאותם העבודות והאמונות הנחותות שטמאו את הארץ אותם בני אדם שהיו רעים בדעתם.

וכתב רבינו הטהור (ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה נא): "והמצוה הנ"א היא שהזהירנו מהושיב עובדי ע"ז בארצנו כדי שלא נלמד כפירתם. והוא אמרו ית' (משפטי' כג לג) "לא ישבו בארצך פן יחטיאו אותך לי". ואילו רצה הגוי לעמוד בארצנו אינו מותר לנו זה עד שיקבל עליו שלא לעבוד עבודה זרה ואז יהיה איפשר לו לשכון. וזה יקרא (מתני' ב"מ ע ב מכות ח ב נגעים רפ"ג) גר תושב. רוצים בזה שהוא גר לעניין שיהיה מותר לשכון בארץ לבד. וכן אמרו (ע"ז סד ב) אי זהו גר תושב? זה שקבל עליו שלא לעבוד עבודה זרה. ואולם עובד עבודה זרה לא ישכון עמנו ולא נמכור לו נחלה ולא נשכיר. ובבאור בא לנו הפירוש (שם כ א) לא תתן להם חנייה בקרקע. וכבר התבארו משפטי מצוה זו במסכת סנהדרין ובעבודה זרה (יט ב – כא ב)". ע"כ.

ולא רק זו בלבד, אלא אסור לתת חן לעובדי עבודה זרה, כלומר, אסור לישא להם פנים וכל מין ממיני הייפוי. וכן כתב רבינו (ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה נ): "והמצוה החמישים היא שהזהירנו מחמול על עובדי עבודה זרה ומייפות דבר מכל מה שייוחד להם. והוא אמרו יתעלה (ס"פ ואתחנן) "לא תחנם". ובאה הקבלה [=למשה מסיני], "לא תתן להם חן", עד שהאיש יפה הצורה מעובדי עבודה זרה אינו מותר לנו, שנאמר, "זה יפה תואר או זה פניו יפות", כמו שהתבאר בגמרא דילן (ע"ז כ א). ובגמר עבודה זרה ירושלמי (פ"א ה"ט) אמרו לא תתן להם חן בלא תעשה". ע"כ.

"לא תשחית את עצה":

וכעת נגיע לשאלת השואל. הנה לאחר שהבורא הזהיר מכל זה, המשיך ואמר בתורה: "כִּי־תָצוּר אֶל־עִיר יָמִים רַבִּים לְהִלָּחֶם עָלֶיהָ לְתָפְשָׂהּ, לֹא־תַשְׁחִית אֶת־עֵצָהּ לִנְדֹּחַ עָלָיו גַּרְזֶן כִּי מִמֶּנּוּ תֹאכֵל וְאֹתוֹ לֹא תִכְרֹת כִּי הֲאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה לָבֹא מִפָּנֶיךָ בַּמָּצוֹר: רַק עֵץ אֲשֶׁר־תֵּדַע כִּי־לֹא־עֵץ מַאֲכָל הוּא, אֹתוֹ תַשְׁחִית וְכָרָתָּ וּבָנִיתָ מָצוֹר עַל־הָעִיר אֲשֶׁר־הִוא עֹשָׂה עִמְּךָ מִלְחָמָה עַד רִדְתָּהּ". וכתב רבינו (ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה נז): "והמצוה הנ"ז, היא, שהזהירנו מהשחית האילנות כשנצור על עיר, כדי להצר לאנשיה ולהכאיב לבבם, והוא אמרו יתעלה (ס"פ שופטי') "לא תשחית את עצה, כי ממנו תאכל ואותו לא תכרות". וכן כל הפסד נכנס תחת לאו זה, כגון מי שישרוף בגד לריק, או ישבור כלי לריק, גם כן הנה הוא עובר משום לא תשחית, ולוקה. ובסוף מכות (כב א) התבאר שהקוצץ אילנות טובות לוקה, ואמרו ואזהרתיה מהכא, "כי ממנו תאכל ואותו לא תכרות". וכבר נתבארו משפטי מצוה זו בשני מבבא בתרא (כו א)". ע"כ.

ודע, כי לא רק בארץ ישראל אסור לכרות עצי אילנות מאכל, אלא בכל מקום ומקום אסור לכרות אילן המוציא פירות. וכפי שלמדנו לעיל בשם רבינו, כל הפסד נכנס תחת לאו זה! כלומר, כל מי שמפסיד כליו, בגדיו לריק, וכל כיוצא בזה עובר על לאו זה. ופשוט, שהמפסיד רק את הענפים של עץ הזית נכנס תחת "הפסד" זה. שכן על ידי כריתת הענפים או חלק מן הענפים, מפסיד את העץ ואת תפוקת פירותיו.

וכתב רבינו (רמב"ם הלכות מלכים פרק ו הלכה ח – י): "**אין קוצצין אילני מאכל שחוץ למדינה, ואין** מונעין מהם אמת המים כדי שייבשו, שנאמר, "לא תשחית את עצה", וכל הקוצץ לוקה, ולא במצור בלבד, אלא בכל מקום כל הקוצץ אילן מאכל דרך השחתה לוקה. אבל קוצצין אותו [=מותר לקצוץ אותו רק] **אם היה מזיק אילנות אחרים** [=שכן הוא מפסיד אחרים], **או מפני שמזיק בשדה אחרים** [=שכן הוא מפסיד אחרים], **או מפני שדרמיו יקרים** [=לגידול, ואם ישאיר אותו על עומדו, יזיק אחרים ויגרום להשחתת הממון]. **לא אסרה תורה אלא דרך השחתה** [=ללא תועלת].

כל אילן סרק מותר לקוץ אותו ואפילו אינו צריך לו, וכן אילן מאכל שהזקין ואינו עושה אלא דבר מועט שאינו ראוי לטרוח בו, מותר לקוץ אותו, וכמה יהא הזית עושה ולא יקוצנו, רובע הקב זיתים, ודקל שהוא עושה קב תמרים לא יקוצנו. ולא האילנות בלבד, אלא כל המשבר כלים, וקורע בגדים, והורס בנין, וסותם מעין, ומאבד מאכלות דרך השחתה, עובר בלא תשחית, ואינו לוקה אלא מכת מרדות מדבריהם". ע"כ.

ומתוך שסיים וכתב, "ואינו לוקה", משמע שחזר בו ממה שכתב בספר המצוות. ואינו לוקה אלא על השחתת האילנות בלבד! או שמא מה שכתב בספר המצוות, "ולוקה", הכוונה שלוקה רק על השחתת אילן המוציא פירותיו. ולא על שאר הדברים שמפסיד אותם.

וכעת נראה, כי לשאלת השואל, אכן נראה שנעשתה כאן עבירה מן התורה, משום שהעיד השואל, שהיה בעץ הזית ענפים. והעיד השואל, שציוה לקוץ חלק מן הענפים. כלומר, ציוה בפיו להשחית חלק מן עץ הזית. וכפי שלמדנו לעיל, כריתת חלק מן העץ והפסדו, עובר על ציווי ה' בתורה. וכל שנותן העץ פירותיו, אסור להפסיד אותו. שכן כתב רבינו, "... וכן אילן מאכל שהזקין ואינו עושה אלא דבר מועט שאינו ראוי לטרוח בו, מותר לקוץ אותו, וכמה יהא הזית עושה ולא יקוצנו, רובע הקב זיתים, ודקל שהוא עושה קב תמרים לא יקוצנו". ע"כ.

ומה הוא, "רובע קב זיתים"? הנה ה-"קב" הוא 24 ביצים שהוא 4 לוגים. ושיעור 4 לוגים הוא 1.2 ליטר בערך. נמצא כי "רובע קב" זיתים, הוא 300 סמ"ק. ושיעור זה הוא בערך שתי כוסות פלסטיק של היום. ואם הזית נותן שיעור זה, בוודאי כי אסור לקוץ אותו או חלק מענפיו, ועובר על לאו מן התורה, ואף לוקה בכך!

אלא שהשואל הדגיש וכתב פרט חשוב: "שלא יפריע לתנועה ולמרחב של הגינה". כלומר, עץ הזית הפריע לתנועת בני אדם כפי שהדגיש השואל. ובצד מה גרם לאי נוחות האנשים לשאלת השואל. אמנם נשים לב לדבריו של רבינו, "**אבל קוצצין אותו** [=מותר לקצוץ אותו רק] **אם**

היה מזיק אילנות אחרים, או מפני שמזיק בשדה אחרים, או מפני שדמיו יקרים [=לגידול]. לא אסרה תורה אלא דרך השחתה". ע"כ. והנה, מתוך שאלת השואל ניכר, כי אע"פ שלא רצה לגרום להשחתה, אלא רצה לפנות מקום ומרחב שיהיה בגינתו. הנה בכל זאת בדרך כזו, היה אסור לו לעשות כן, מכיון שעץ זה לא הזיק אותו ולא אחרים, ואף לא גרם לו הפסד ממון! אלא היה לו בכך רק פחות מרחב. ולכן נראה שמכיון שציוה לכרות חלק מחלקי העץ הנותן זיתיו. ואחיו המשיך בפעולה הזו, ואף כרת את הגזע עצמו, יש כאן עבירה מן התורה שיש בה אף מלקות. אלא שעבירה זו בוודאי נעשית בשוגג!

"דרכי תשובה" לעבירה מן התורה בשוגג:

ובאשר לשאלת השואל, כעת יש לעמוד על דרך התשובה שיש לעשות לאותם השואלים שעברו על עבירה מן התורה בשגגה. הנה כתב רבינו (רמב"ם הלכות תשובה פרק א): "כל מצות שבתורה בין עשה בין לא תעשה אם עבר אדם על אחת מהן בין בזדון בין בשגגה, כשיעשה תשובה וישוב מחטאו חייב להתודות לפני האל ברוך הוא, שנאמר, "איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם אשר עשו". זה וידוי דברים, וידוי זה מצות עשה, כיצד מתודין? אומר, "אנא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והרי נחמתי ובושתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה". וזהו עיקרו של וידוי. וכל המרבה להתודות ומאריך בענין זה הרי זה משובח.

וכן בעלי חטאות ואשמות בעת שמביאין קרבנותיהן על שגגתן או על זדונן אין מתכפר להן בקרבנם עד שיעשו תשובה, ויתודו וידוי דברים שנאמר והתודה אשר חטא עליה, וכן כל מחוייבי מיתות בית דין ומחוייבי מלקות אין מתכפר להן במיתתן או בלקייתן עד שיעשו תשובה ויתודו, וכן החובל בחבירו והמזיק ממונו אף על פי ששילם לו מה שהוא חייב לו אינו מתכפר עד שיתודה וישוב מלעשות כזה לעולם שנאמר מכל חטאות האדם.

... בזמן הזה שאין בית המקדש קיים ואין לנו מזבח כפרה אין שם אלא תשובה, התשובה מכפרת על כל העבירות, אפילו רשע כל ימיו ועשה תשובה באחרונה אין מזכירין לו שום דבר מרשעו, שנאמר, "רשעת הרשע לא יכשל בה ביום שובו מרשעו", ועצמו של יום הכפורים מכפר לשבים שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם. אף על פי שהתשובה מכפרת על הכל ועצמו של יום הכפורים מכפר, יש עבירות שהן מתכפרים לשעתן ויש עבירות שאין מתכפרים אלא לאחר זמן, כיצד עבר אדם על מצות עשה שאין בה כרת ועשה תשובה, אינו זז משם עד שמוחלין לו. ובאלו נאמר שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם וגו'.

עבר על מצות לא תעשה שאין בה כרת ולא מיתת בית דין [=כמו זה הכורת אילן פירות], ועשה תשובה, תשובה תולה ויום הכפורים מכפר. ובאלו נאמר, "כי ביום הזה יכפר עליכם". וכו'". ע"כ. ונמצא כי השואל, הוא ואחיו שעשו עבירה בשוגג, צריכים לעשות תשובה, וידוי דברים, ולחכות ליום הכיפורים. ואין יסורים באים עליהם בעבור עוון זה. שכן יסורים באים רק על כרתות ומיתות בית דין כפי שמבואר ברמב"ם באותו מקום בהמשך.

אלא שלאחר מכן ראיתי [ביום יט באדר תשפ"ו] **בתשובות של רבינו הרמב"ם, שנראה מתוך תשובתו, שלא אסרה תורה אלא בדרך השחתה בלבד!** כלומר, רק אם היה בלב האדם להשחית בחינם את העץ, או עבירה היא בידו. אבל אם כרת את העץ או חלק מחלקיו בשביל שיהיה לו מרחב, הנאה, הרווחה, וכן על זו הדרך מדרכי ההנאה, אין בזה שום עבירה! כלומר, ענין השחתה אינו רק על גוף המעשה, אלא על מחשבת המעשה עצמו. שכל שלא כיון להשחית ממש, אלא כיון להרחיב את מקומו או להנות ממקום העץ, בזה התורה לא אסרה כלל. ובדיוק כמו שכתבנו בענין זרע לבטלה, שעיקר חטא ער ועונן היה, שהתכוונו להשחית זרעם, וכיוונו בכוונת תחילה לא להביא ילדים לעולם, ולכן היה חמור מאוד עונשם.

בדיוק כאן הענין לגבי השחתת העץ, שכל שמכוין לדבר אחר ולא להשחתה, אין הדבר אסור בכלל! וכה דברי רבינו (תשובות קיב): "**תשובה: מותר לכורתו, כשצפוי ממנו אחד מאלו הנזקין. וכן,** [לא רק כשצפוי מן העץ נזק מותר לכורתו, אלא] **מותר לכורתו כדי להנות ממקומו או מדמי עציו, לפי שהתורה לא אסרה אלא לכרות על דרך ההשחתה לבד. אמר יתעלה, "לא תשחית את עצה". וכתב משה". ע"כ. ושוב נוכחנו לדעת ולהבין כמה שכלו של רבינו היה ישר להפליא.**

"האם צריך להסיר קעקוע שנעשה בעבר"

נשאלתי על ידי אשה, שעשתה קעקוע בעבר, כאשר לא היתה שומרת תורה ומצוות. ושאלתה בפיה: האם יש לה מחוייבות להוריד את הקעקוע אשר עשתה, או שמא מה שנעשה נעשה, וכל שהיא צריכה לעשות זה תשובה בלבד על מעשיה. ולא רק זו, אלא שאלתה היא, האם יש איסור נוסף בלהוריד את הקעקוע מן הגוף?

תשובה: הנה, לפני שנשיב על שאלה זו, ארצה לבחון את ענין איסור כתובת הקעקע מתחילתו ועד סופו, ואתמקד בכמה פרטים:

א) האם האיסור הוא לעשות קעקועים של עבודה זרה דווקא? ובשאר קעקועים התורה לא אסרה לעשות קעקוע, ואפילו כל כתובת שתהיה, תהיה מותרת מן התורה.

ב) האם האיסור לעשות כתובת קעקע הוא רק כשהרושם הוא בכיתוב של אותיות? כלומר, מן התורה איורים וציורים שאין בהם כיתוב יהיה מותר?

ג) האם מותר מן התורה לעשות "איפור קבוע", כלומר, האם מותר מן התורה לעשות רושם בגוף שעובר עם השנים ואינו מתקיים לעד. כמו שעושים היום, "איפור קבוע" – הידוע גם כ-"מיקרופיגמנטציה", והוא הליך קוסמטי שבו מחדירים פיגמנט צבעוני לשכבת העור העליונה באמצעות מחט, בדומה לקעקוע. הוא נועד להדגיש תווי פנים כמו גבות, שפתיים או עיניים, ויתרונו בכך שהוא חוסך זמן באיפור יומיומי ומספק מראה עקבי. בניגוד לקעקוע מסורתי, האיפור הקבוע דוהה עם הזמן (בדרך כלל תוך שנתיים עד שלוש) ודורש טיפולי תחזוקה.

ולפני שנחל בהבאת המקורות, עלינו ללמוד את ענין העור ושכבותיו, כיצד העור בנוי, על מנת שנוכל להכריע מה אסר ה' בתורה לעשות בגופינו.

העור בנוי מ-ג' שכבות – קעקוע אמיתי מוחדר ל-דרמיס:

העור מורכב משלוש שכבות עיקריות:

אפידרמיס – השכבה החיצונית, שהיא בעצם מתחדשת כל הזמן, מכיון שתאי העור מתחלפים כל כמה שבועות.

דרמיס – היא שכבה עמוקה יותר, עשירה בקולגן, כלי דם ותאים של מערכת החיסון.

היפודרמיס – שומן תת־עורי.

בקעקוע שנשאר למשך שארית חייו של האדם או לפחות לזמן ארוך מאוד ולא כמה שנים בלבד, מחט הקעקוע אשר מכילה דיו, מחדירה דיו לתוך שכבת ה-"דרמיס", לעומק

של בערך 1–2 מ"מ. וכאשר הדיו מוכנס לתוך שכבת הדרמיס, הוא נשאר שם למשך שארית חייו של האדם.

מדוע קעקוע אמיתי לא נמחק?:

יש שלושה סיבות מרכזיות לכך:

א) שכבת עור ה-"דרמיס" לא מתחלף כמו ה-"אפידרמיס" – תאי העור באפידרמיס נושרים ומתחלפים – לכן אי אפשר לעשות קעקוע רק בשכבה הזו.

הדרמיס אינו מתחלף בקצב מהיר, ולכן הדיו נשאר שם לאורך שנים.

ב) מערכת החיסון "כולאת" את הדיו – כאשר הדיו מוחדר לדרמיס, הגוף רואה בו גוף זר.

תאים שנקראים מאקרופגים "בולעים" את חלקיקי הדיו.

התוצאה: דיו נשאר קבוע באזור במשך שנים, למרות פעילות מערכת החיסון. עם השנים יש מעט דהייה, מכיון שחלקיקים קטנים יותר יוצאים דרך לימפה.

"תהליך עשיית הקעקוע":

בכמה תרבויות שבטיות היה נהוג ליצור כתובות קעקע על ידי ביצוע חתכים בעור ושפשוף הפצע בדיו, אפר או חומרים אחרים. תהליך זה לעיתים היה בא בעקבות ביצוע צילוק (יצירה מכוונת של צלקות).

תרבויות אחרות ייצרו סימני קעקע באמצעות דקירות קלות בעצם חיה מושחזת טבולה בדיו \ חיבוק לבמבוק שבאמצעותו נוקשים על העור, שימוש בקוצים כ'מחט' קעקועים ועוד שלל שיטות ידניות שמטרתן להגיע לשכבת הדרמיס שבעור הגוף ללא שימוש במכונת קעקועים- מה שמכונה בימים אלה כ"סטיק אנד פוק" – ניתן לראות את שיטה זו במזרח בעיקר, אך מהווה בימים אלה בטרנד במערב.

"בזמנינו": הדרך המודרנית ליצירת כתובות קעקע היא בעזרת מכשיר הקרוי "אקדח קעקועים". תחילה מציירים את הדגם על העור, ואחר כך משתמשים במכשיר. במכשיר יש בין חמש לשבע מחטים המופעלות בעזרת אלקטרומגנט. המכשיר מזריק את חומר הצבע בין 50 ל-3,000 פעם לתוך השכבה השנייה של העור (דרמיס) בעומק שבין 0.4 מ"מ ל-1.5 מ"מ.

בתמונה האמורה, אנו רואים ששכבת הדרמיס גם היא מחולקת לשלושה שכבות:

א) שכבת בסיס הדרמיס

ב) דרמיס עליון

ג) דרמיס תחתון

קעקוע אמיתי המחזיק שנים רבות מאוד ואף לאורך כל חיי האדם, חודר לחלק התחתון שבדרמיס, כזה:

וכך זה נראה באקדח קעקועים כמו שנוהגים לעשות כיום:

וכפי שניתן לראות, בקעקוע אמיתי הנשאר לאורך זמן רב, וגם ניכר רישומו לאורך עשרות שנים ואף יותר, שכבת העור נשרטת, כלומר האקדח פותח את העור ומחדיר את הדיו עד כמעט שכבת הדרמיס התחתונה, והכל על מנת שהקעקוע יעמוד לאורך עשרות שנים ואף יותר. יש לציין שללא חומר בתרכובת כימית עמידה למשך כל חיי הצבע, גם אם הצבע יוחדר לתוך שכבת עומק הדרמיס, אין זה נחשב "קעקוע" אמיתי.

"איפור קבוע":

יש מחלוקת בין המומחים לאיפור קבוע, מפני מה הוא לא מחזיק מעמד כמו קעקוע אמיתי. ומחלוקת זו תשמש אותנו להמשך הדרך על מנת שנבין, האם איפור קבוע אסור מן התורה או מחכמים.

יש הטוענים שההבדל בין כתובת קעקע לבין איפור קבוע טמון בעומק החדירה של המחט. בהליך של איפור קבוע הפיגמנט מוחדר לשכבת האפידרמיס, השכבה הראשונה של העור, אשר מתחלפים בה התאים כל 28-2 יום. עם תחלופת התאים נפלט האיפור הקבוע וכך הוא דוהה עם הזמן ונעלם. בקעקוע הפיגמנט מוחדר לשכבת הדרמיס, השכבה העמוקה יותר, אשר אין בה תחלופת תאים ולכן כל מה שמוחדר אליו נותר לצמיתות.

מנגד, יש מאפרים מומחים ורופאי עור שטוענים כי מכיוון שאין דרך ודאית לאמוד את עומק חדירת המחט, עצם הופעת דימום פירושו חדירה לדרמיס, ולכן אלו מתייחסים בדרך כלל לשני המונחים כשיטה אחת, כאשר ההבדל ביניהם טמון במורכבות הפיגמנט בלבד.

והדבר הברור היוצא מכך זה, או שאין כאן "קעקע", כלומר שאין כאן כניסה לשכבת הדרמיס, או שאין כאן "כתובת", כלומר אין כאן רושם של צבע המתקיים לעד, כמו הדיו והצבעים שאינם דוהים לעולם. ובכל אופן שלא יהיה, כפי שנראה במאמר הבא, אין בכך איסור מן התורה.

"סוג נוסף של קעקוע – מדבקה או ציור על העור":

כתובות הנראים כ-"קעקע", הם כתובת אומנותיות זמניות, והם אלו המקובלות בטקסי

החינה במזרח התיכון, צפון אפריקה ואסיה. בטקס נהוג לשרטט בעזרת חינה תבניות מורכבות על הידיים והרגלים. ואין זה דומה לקעקוע בתהליך הנהוג, אלא זה רק רושם בלבד. ומכיוון ששכבת העור באזורים אלה (במיוחד אצל הגברים) עבה במיוחד, הצבע נוטה להישאר למשך זמן רב. על אף שבמרבית המקרים נהוג לשרטט ציור מסוג זה על ידיהן ורגליהן של כלות בלבד, קיימים מקרים במקומות כגון בנגלדש, קשמיר וסודאן שמצפים גם מהחתנים להתקשט בכתובת קעקע לפני טקס החתונה. מרכיבי הצבע הם אבקת עלי צמח החינה (Lawsonia inermis) מעורבת בנוזל כהה כדוגמת קפה או תה, מיץ לימון (על מנת לגרום לצבע להשתחרר) וסוכר. התערובת יוצרת משחה שאותה מורחים על העור. צבע כתובת הקעקע כשהיא טרייה הוא בגון חום-אדמדם. כתובת כזו יכולה להחזיק על העור עד שבועיים לכל היותר, ואז הצבע הופך בהדרגה לכתום ונמוג.

נמצאנו למדים כי 3 דרכים ביצירת רושם על הגוף:

א) כתובת קעקע שיש בו חדירה לעור בשכבת ה-"דרמיס", ומוחדר אליו פיגמנט הנשאר וקיים לעולם. ושתי תנאים שקעקוע זה יהיה קבוע בעור. חדירה עמוקה לשכבה התחתונה של הדרמיס, ושהצבע עצמו יהיה קיים וחזק לעולם מבחינת תרכובתו הכימית. כאשר חסר אחד מן התנאים, הקעקוע הזה לא יתקיים וישאר לאורך זמן רב. וממילא אין העושה אותו לוקה מן התורה.

ב) כתובת קעקע, שלא מוחדר לשכבת הדרמיס העמוקה, אלא נמצא בין האפידרמיס לדרמיס, וגם הפיגמנט של הצבע לא מחזיק מעמד זמן רב.

ג) ציור בצבע חזק ביותר על העור, ללא החדרת הצבע לתוך שכבת העור.

הדרך להסרת קעקוע:

לפני שנסביר כיצד מורידים בזמנינו את הקעקוע הקבוע, יש לציין, שלא נזכר בשום מקום שחובה על האדם להוריד כתובת קעקע שעשה בעבר, ואין כל חיוב לעשות כן, לא מן התורה ולא מחכמים. אלא כל מה שצריך לעשות, הוא תשובה על עשיית הקעקוע. והיא בעצם הנותנת לכך, שמכיון שאדם יעבור עבירה מן התורה רק כאשר עשה קעקוע קבוע שאינו סר לעולם, לכן, מכיון שאין אפשרות להוריד אותו, לפיכך אין מועיל לאדם שעשה קעקוע, אלא תשובה בלבד. וכאשר עושה תשובה על קעקוע שעשה, אין חובה עליו להורידו. ואם תאמר, שאין תשובה אלא לאחר הורדת הקעקוע, נמצא שאי אפשר לעשות תשובה על כך לעולם! ודבר זה לא יתכן, כי אין דבר המונע את האדם מן התשובה.

אמנם, כל קעקוע שאינו קבוע, ואינו מחזיק זמן רב וארוך מאוד, ואפילו היה ציור על העור, האדם לא מתחייב על כך מן התורה, כפי שנבאר במאמר הבא. ומכיון, שסיכוי קטן מאוד להוריד באופן שלם את הקעקוע ללא השארות צלקות, ותהליך זה ארוך ומייגע ואף עולה

המון כסף, לעניות דעתי, אין לאדם להתאמץ להוריד את כתובת הקעקע שעשה בעברו, אלא יבכה לבורא ויעשה תשובה על מה שעשה. והנח להם לישראל.

ומה שנאמר נאמר, ומה שלא נאמר לא נאמר, ואין לנו להמציא הלכות וטענות מעצמינו, לחייב איש או אשה להוריד את הקעקוע אשר עשו. והוי דן את חבירו לכף זכות, ומי שחזר בתשובה על מעשיו, והשני דן אותו בראותו עליו כתובת קעקע, מבזה את התשובה שעולה על הכל. וכתב רבינו (רמב"ם הלכות תשובה פרק ז הלכה ד): "ואל ידמה אדם בעל תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני העונות והחטאות שעשה, אין הדבר כן אלא אהוב ונחמד הוא לפני הבורא כאילו לא חטא מעולם, ולא עוד אלא ששברו הרבה שהרי טעם טעם החטא ופירש ממנו וכבש יצרו, אמרו חכמים מקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורין יכולין לעמוד בו, כלומר מעלתן גדולה ממעלת אלו שלא חטאו מעולם מפני שהן כובשים יצרם יותר מהם". ע"כ.

ואני מכיר המון אנשים יאמר לזכותם, שהלכו להסרת קעקוע, אבל לא הצליחו בתהליך, ונשאר רושם מכוער על גופם שעשה ופעל יותר גרוע.

אמנם, אם יש מקום שמסיר באופן מקצועי את הקעקוע, ורואים תוצאות יפות, ואין נשאר צלקות על העור, מי שיחמיר לעשות כן, תבוא עליו הברכה, שכן כל קעקוע ורושם על הגוף שנשאר באופן קבוע, גורם לאדם להדמות לגוים הערלים אשר השחיתו את גופם, ועשו כתובת קעקע מפני סיבות מסטיות, או שהראו בכך ששייכים הם לעבודה זרה אשר הם עובדים. ואין לאדם להדמות בשום אופן לגוים הערלים אשר תכלית חייהם הוא גופם ועולמם הכלה.

תהליך הסרת קעקוע:

הסרת קעקוע מסובכת יותר מצריבתו. בממוצע רק ב-20% מהמקרים ניתן להסיר את הקעקוע לחלוטין, כך שלא יישארו סימנים לקעקוע. ב-80% מהמקרים נותר סימן או צלקת. עלות ההסרה היא פי ארבעה ויותר מעלות הקעקוע והתהליך ארוך וכואב. בדרך כלל נדרשים בין 4 ל-10 טיפולים בהפרש של חודש עד חודשיים בין הטיפולים. ישנם גם קעקועים שנעשו בשכבות העמוקות של העור או שנעשו בצבעים שאינם מקצועיים שלא ניתן להסיר בכלל, ויש קעקועים שהסרתם מותירה צלקת בהירה בולטת על פני העור.

השיטות המקובלות להסרת קעקועים:

ניתוח כירורגי הנעשה בהרדמה מקומית שבה כורתים את הקעקוע ותופרים את שולי העור. שיטה זו מותירה תמיד צלקת ולכן טובה למקומות מוצנעים ולקעקועים קטנים.

שיוף העור באמצעות מכשיר בעל ראש יהלום. בתהליך מוסרות לאט לאט שכבות העור המכילות את הקעקוע. תהליך זה חושף את העור לרגישות לשמש וגורם לגוון בהיר באזור

המשויף השונה מגון העור כולו.

שימוש במכשירי לייזר: קרני הלייזר נבלעות בתוך הפיגמנטים שבעור, מעלים את הטמפרטורה שלהם וגורמים לכוויה שהורסת את הרקמה המכילה את הצבע. הדלקת שבאה בעקבות תהליך זה מסלקת את התאים הפגומים המכילים את הצבע. מכיוון שקרן הלייזר היא באורך גל מסוים, נדרשות קרניים באורכי גל שונים על מנת להסיר את הצבעים השונים. חשיפת העור שעבר טיפול בלייזר לשמש עלולה ליצור אזור בהיר או כהה יותר משאר העור. תהליך ההסרה בלייזר כואב פחות מביצוע הקעקוע עצמו, אך התנפחות העור וקילופו, שהם תוצאה של הטיפול, יכולים להיות כואבים למדי. ישנם מספר סוגי מכשירי לייזר מתקדמים המטפלים בהסרת קעקועים, אך אורכי הגל להסרת קעקוע הם קבועים: אורך גל 1064 ננו-מטר מאפשר הסרת קעקועים בגוונים שחור, סגול, כחול כהה וחום, אורך גל אורך גל 532 ננו-מטר מאפשר הסרת קעקועים בגוונים אדום, צהוב, כתום ואורך גל 785 מאפשר הסרת קעקועים בגוונים ירוק, כחול בהיר, טורקיז.

"אסור לאשה להתגנות אפילו במקצת לפני בעלה":

ולכן, כפי שכתבתי למעלה, לפי עניות דעתי, כל חשש לנזק שיקרה לעור האדם בעקבות תהליך של הסרת קעקוע, יש בו איסור של השחתת העור. ומדוע שאיש או אשה יכנסו לתהליך שעלול לגרום לנזק בגופם מתי שלא נתחייבו בכך? וכבר ידוע שאשה, צריכה תמיד להיות מקושטת ויפה לבעלה, ואפילו בשעת נדה. וחלילה אם כתוצאה מהסרת קעקוע תתגנה בעיני בעלה, מה תעשה לאחר מכן?

ויתירה מכך יש לומר, אם עשתה קעקוע בעברה, ובעלה מוצא חן בעיניו הקעקוע על גופה, וחלילה כתוצאה מהסרת הקעקוע תתגנה בעיניו, כי יראה בה דבר חסר, לדעתי אסור בשום פנים ואופן להסיר את הקעקוע, שכן אין כל חיוב לא מן התורה ולא מחכמים להסיר קעקוע שכבר נעשה.

וראה מה שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות שבת פרק יט הלכה ח – ט)**:** "כל שאסרו חכמים לצאת בו לרשות הרבים, אסור לצאת בו אפילו בחצר שאינה מעורבת, חוץ מכבול, ופאה של שיער, שמותר לצאת בהן לחצר שאינה מעורבת [=ולעבור על איסור חכמים, שחכמים לא יאסרו בזה], כדי שלא תתגנה על בעלה וכו'". ע"כ. ונראה, כי היו נוהגות לשים על עצמן פיאה של שיער בביתם או בחצרם, מכיון שפעם בזמנים עברו, היה קשה להם לטפח את שיערן, או שמא ביום השבת היו אמצעים האסורים בטיפוח השיער בשבת, ומכיון שאשה תמיד צריכה להיות יפה בעיני בעלה, אע"פ שחכמים גזרו שאסור לצאת בו לרשות הרבים, ואפילו לחצר שאינה מעורבת, שמן התורה מותר לעשות כן. בכל זאת, רבינו וחז"ל מלמדים אותנו, שכל שהדבר תלוי בשלום הבית, וצריכה האשה להראות יפה ומסודרת לבעלה, יכולה לצאת בפאה זו לחצר שלה אפילו היתה חצר זו מגולה, ואין זה נקרא שעוברת על דברי חכמים, מכיון שחכמים לא אסרו בדוגמה זו, ושלום בית קודם להכל.

ולא רק זו, מן ההלכה הבאה (הלכה ט) אנו למדים שהיו עושות תוספות שיער, על מנת שיהיו יפות לבעליהן, שאין היופי של האשה אלא בשיערה. כמו שכתב רבנו, "יוצאה אשה בחוטי שיער הקשורים לה על ראשה, מפני שהמים באין בהן, ואינן חוצצין, ואינה חולצתן אם אירעה לה טבילה עד שנגזור שמא תביאם לרה"ר, בין שהיו החוטין שלה בין של חברתה בין של בהמה, ולא תצא הזקנה בשל ילדה ששבח הן לה ושמא תחלוץ ותראם לחברותיה, אבל ילדה יוצאת בחוטי זקנה, וכל שהוא אריג יוצאת בו על ראשה". ע"כ.

ואפילו בשעה שהאשה נדה, מחוייבת היא להתקשט בפני בעלה, ולהראות מטופחת ויפה, כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק יא הלכה יט): "ומותר לאשה להתקשט בימי נדתה כדי שלא תתגנה על בעלה". ע"כ.

וכן כתב רבינו (רמב"ם הלכות מגילה וחנוכה פרק ד הלכה יד): "היה לפניו נר ביתו ונר חנוכה או נר ביתו וקדוש היום, נר ביתו קודם משום שלום ביתו שהרי השם נמחק לעשות שלום בין איש לאשתו, גדול השלום שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם שנאמר (משלי ג): "דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום". ע"כ.

ובוודאי ופשוט, שאם ביום השבת התירו לעבור על איסור חכמים, ובשעה שהאשה נדה, ויצרו של האדם חזק מאוד, התירו חכמים לאשה לעבור על איסור שלהם עצמם, בשביל שימור השלום בית. פשוט הדבר וברור, שאם הסרת הקעקוע, תהווה חוצץ ולו במעט בין אהבת איש או אשה, אסור בתכלית להוריד את הקעקוע הנ"ל, ואין כל חיוב לכך.

ובפרט לפי דעת התוספתא והרי"ף שנראה בהמשך במאמר הבא, שקעקוע האסור מן התורה, הוא רק קעקוע שהעושה אותו עשה בשביל עבודה זרה, כלומר בשביל שיראה שנמכר לעבודה זרה. ואף שיש מחלוקת בדעתו של הרמב"ם, האם דעתו כפי דעת הרי"ף, כפי שנראה במאמר הבא, בכל אופן בענין הסרת קעקוע, כל שאין חיוב לכך, גם רבינו הטהור הרמב"ם יודה כי לא חייב להסיר הקעקוע, ולכן, אין צורך להכנס לכך כאשר יש חשש. וכמובן מי שמחמירה ברשות בעלה, ומוסרת נפש, אשריה ואשרי חלקה, שמסירה מעצמה כל דימוי לעובדי האלילים הערלים.

וכמו שכתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק יא הלכה א): "אין הולכין בחקות העובדי כוכבים ולא מדמין להן לא במלבוש ולא בשער וכיוצא בהן שנאמר ולא תלכו בחקות הגוים, ונאמר ובחקותיהם לא תלכו, ונאמר השמר לך פן תנקש אחריהם, הכל בענין אחד הוא מזהיר שלא ידמה להן.

אלא יהיה הישראל מובדל מהן וידוע במלבושו ובשאר מעשיו כמו שהוא מובדל מהן במדעו ובדעותיו, וכן הוא אומר ואבדיל אתכם מן העמים, לא ילבש במלבוש, המיוחד להן, ולא יגדל ציצית ראשו כמו ציצית ראשם, ולא יגלח מן הצדדין ויניח השער באמצע כמו שהן עושין וזה הנקרא בלורית, ולא יגלח השער מכנגד פניו מאזן לאזן ויניח הפרע מלאחריו כדרך

שעושין הן, ולא יבנה מקומות כבנין היכלות של עכו"ם כדי שיכנסו בהן רבים כמו שהן עושין, וכל העושה אחת מאלו וכיוצא בהן לוקה". ע"כ.

"לאו הניתק לעשה":

עוד יש להביא סימוכין, שאין שום חיוב מן התורה להסיר קעקוע, הוא מדין, "לאו הניתק לעשה", כגון בגזל, שהגוזל את חבירו, מחוייב מדין תורה לקיים מצות עשה של ו – "השיב את הגזילה אשר לקח", ולא תתקבל תשובתו עד אשר יחזיר לו את הגזל אשר לקח. וכן כתב רבינו (רמב"ם הלכות שחיטה פרק יג הלכה ב): "וכן כל מצות לא תעשה שניתקה לעשה חייב לקיים עשה שבה ואם לא קיימו לוקה". ע"כ. והנה, לא מצאנו בענין כתובת קעקע "לאו הניתק לעשה". וכמו שמבואר היטב מדברי רבינו (ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה ריד): "ודע שהשורש אצלנו (לק' שנח וש"נ) שכל מצות לא תעשה, שיש בה קום עשה, כשקיים עשה שבה, אינו לוקה [=על מה שעשה ועבר]. ואם לא יקיימהו, לוקה. דמיון זה הפאה [=שבשדה], אם קצר אותה, אינו חייב מלקות מיד שקצר, אבל יש לו להשיב השיבולים, וכן אם דש אותם וטחן החיטים, ולש הקמח, יתן מן הבצק שעור מה שהוא ראוי עליו מן הפאה. ואם קרה שנאבדה אותה החיטה בכללה, או נשרפה, [=רק אז לוקה על הלאו שעבר, מכיון שלא ניתן לתקן ולהחזיר הענין, לכן] לוקה, כי לא קיים עשה שבה.

כל שכן כשביטלו בידו כמו שיאכל אותה החטה כולה. ולא תחשוב שאמרם בגמר מכות (יו א) אנו אין לנו אלא זאת ועוד אחרת והתבאר שאותה האחרת היא הפאה יחייב שדין זה אמנם הוא בפאה לבד. לא כי. אבל עניין האחרת רוצה בו הפאה וכל מה שדינו דין פאה. לפי שהפרט והלקט והשכחה והעוללות כל אחד מהם הוא לאו שיש בו קום עשה ואיפשר בו מה שאיפשר בפאה מן קיימו ולא קיימו או בטלו ולא בטלו. שהכתוב שממנו למדנו שהפאה יש בה קום עשה הוא אמרו יתעלה (קדושים יט) לעני ולגר תעזוב אותם, וזה בא על הפאה והלקט והפרט והעוללות. אמר לא תכלה פאת שדך ולקט קצירך לא תלקט וכרמך לא תעולל ופרט כרמך לא תלקט לעני ולגר תעזוב אותם. ואמר גם כן בעומר השכחה לא תשוב לקחתו לגר ליתום ולאלמנה יהיה.

ואחר שמצאנו לשון הגמרא שהפאה היא לאו שניתק לעשה והביאו ראייה על עשה שבה מאמרו לעני ולגר תעזוב אותם היא ראייה שאלו החמשה לאוין כלם לאו שניתק לעשה וכל זמן שקיים עשה שבה כמו שזכרנו אינו לוקה וכשיהיה בלתי איפשר קיום עשה שבה לוקה וכל זמן שיהיה אפשר לו לקיימו ואף על פי שהוא אינו מקיימו עדיין אינו לוקה אבל נצוה אותו לקיימו לבד עד שנדע שכבר עבר האזהרה ולא השאיר לו דרך איפשרות לקיים עשה שבה ואז לוקה. ושמע העניין הזה והבן אותו". ע"כ.

ומבואר, שרק מצות לא תעשה, שעדיין אפשר לעשות דבר ולתקנו ולקיים את המצוה שביטל מלכתחילה, רק מצוה כזו, היא בגדר לאו הניתק לעשה. ולכן אין מצוה מן התורה להסיר קעקוע כלל.

"וכתובת קעקע לא תתנו בכם":

אמר ה' בתורה (ויקרא פרק יט פסוק כג – לב פרשת קדושים): "וְכִי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ וּנְטַעְתֶּם כָּל־עֵץ מַאֲכָל וַעֲרַלְתֶּם עָרְלָתוֹ אֶת־פִּרְיוֹ שָׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם עֲרֵלִים לֹא יֵאָכֵל: וּבַשָּׁנָה הָרְבִיעִת יִהְיֶה כָּל־פִּרְיוֹ קֹדֶשׁ הִלּוּלִים לַיי: וּבַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁת תֹּאכְלוּ אֶת־פִּרְיוֹ לְהוֹסִיף לָכֶם תְּבוּאָתוֹ אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: לֹא תֹאכְלוּ עַל־הַדָּם לֹא תְנַחֲשׁוּ וְלֹא תְעוֹנֵנוּ: לֹא תַקִּפוּ פְּאַת רֹאשְׁכֶם וְלֹא תַשְׁחִית אֶת פְּאַת זְקָנֶךָ: וְשֶׂרֶט לָנֶפֶשׁ לֹא תִתְּנוּ בִּבְשַׂרְכֶם וּכְתֹבֶת קַעֲקַע לֹא תִתְּנוּ בָּכֶם אֲנִי יי: אַל־תְּחַלֵּל אֶת־בִּתְּךָ לְהַזְנוֹתָהּ וְלֹא־תִזְנֶה הָאָרֶץ וּמָלְאָה הָאָרֶץ זִמָּה: אֶת־שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמֹרוּ וּמִקְדָּשִׁי תִּירָאוּ אֲנִי יי: אַל־תִּפְנוּ אֶל־הָאֹבֹת וְאֶל־הַיִּדְּעֹנִים אַל־תְּבַקְשׁוּ לְטָמְאָה בָהֶם אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: מִפְּנֵי שֵׂיבָה תָּקוּם וְהָדַרְתָּ פְּנֵי זָקֵן וְיָרֵאתָ מֵאֱלֹהֶיךָ אֲנִי יי". ע"כ.

והנה, מכל האמור בתורה אנו למדים, כי ה' יתברך ציווה עלינו להבדל מדרכי הגוים הערלים, ושלא ננהיג עצמינו כמעשיהם, כי רוב מעשיהם היו נעשים משום האמנה בהבלי הבליהם, והיו עובדי עבודה זרה, ונוטים לדרכי המינות המאגיה והמיסטיקה, בדיוק כמו שהסיתו את עם ישראל מכשפי הזוהר האורורים וממשיכי דרכם המקובלים שר"י.

ולפיכך, כל האיסורים הללו האמורים, שהזהירנו ה' יתברך בתורתו, הכל הוא על מנת שלא נדמה לאותם הגוים במעשיהם, כי על ידי עשיית מעשיהם והדברים הדומים להם, יתכן שאדם יבוא לשתף עם ה', ולעבוד עבודה זרה חלילה, ולהאמין בהבלי הבליהם.

כלומר, איסור כתובת קעקע, הוא איסור השייך בקשר ישיר לענין עבודה זרה, כלומר, שכל טעם איסור כתובת קעקע, הוא על מנת שלא נבוא לעבוד עבודה זרה, ולכן ציוה ה' בתורה, שלא נעשה כתובת קעקע ונהיה דומים לעובדי עבודה זרה, ועל ידי דימוי זה לגוים, נבוא להיות כמוהם במעשיהם, ונלך אחרי ההבל ונהבל חלילה וחס. במילים אחרות, איסור כתובת הקעקע האמור בתורה, באה להרחיק מן העבודה זרה.

ועוד יש לדייק מלשון התורה שאמרה, "וכתובת", משמע שרק ענין, "כיתוב" הוא שאסור, ולא ציורים ודמויות לכאורה.

"טעם לכתובת קעקע אצל העמים בזמנים עברו":

במצרים העתיקה, נמצאו מומיות המתוארכות לתחילת האלף השני לפנה"ס, מעוטרות בכתובות קעקע. מבדיקה ראשונית, החוקרים הסיקו שהעוסקות במלאכת הקעקוע היו כנראה נשים מבוגרות בעלות ניסיון שהכירו את הסמלים ופירושם, ושמנהג זה היה נחלתן הבלעדית כמעט של נשים.

בנוסף ידוע כי לפחות אחת מהנשים המקועקעות שנקברו ותויגו כפילגש המלך הייתה למעשה כוהנת האלה חתחור. אשה זו העונה לשם אמונט נחשבה לרמת מעלה, והקעקועים שנמצאו לגופה החנוט יצרו מערך של נקודות וקווים מקועקעים על הבטן, סימנים אלה תאמו

לקישוטים שהיו נפוצים על פסלי פריון מצריים וההשערה היא שמדובר בקעקועים לצורכי טיפול רפואי, או ששימשו כעיטור פולחני בעל יכולות מאגיות. [=קעקוע לשם עבודה זרה, כלומר, בזמנים עברו היו בטוחים שיש כח לסימונים על הגוף, להוריד שפע וכו'.] ישנם חוקרים המשערים שבשל הקרבה של הקעקועים לנקודות דיקור המוכרות כיום, ייתכן ששימשו גרסה קדומה של רפואת דיקור למחלות כרוניות כמו דלקת פרקים. כאשר הבטן המקועקעת גדלה במהלך ההיריון מערך הקווים והנקודות גדל ויצר מעין "רשת הגנה" ברורה סביב העובר. [=שוב האמנה בכח אחר מלבד ה', מחשבות הבל ותוהו!].

קעקועי נשים בשבט קויטה (Koita) מפפואה גינאה החדשה מתחילים באופן מסורתי בגיל 5 וכל שנה מתווספים קעקועים חדשים. הקעקוע בצורת V על בית החזה מסמל שהבחורה הגיעה לגיל הנישואין.

ביפן של תחילת המאה השלישית לפנה"ס הקעקועים נתפסים כסמלי מעמד חברתי, ובנוסף מיוחס למקועקעים משמעות רוחנית אך אין תמימות דעים אודות טיבם. על פי כתבי הכרוניקה היפנית "קוג'יקי" מנהג הקעקועים לא היה מקובל ביפן עצמה והמקועקעים נחשבו כבר אז ל"זרים", מאוחר יותר דווח בכרוניקה הבאה "ניהון שוקי" שקעקועים נצפו רק בקרב הילידים היפנים בני איינו. החל מתקופת קופון הקעקועים מופיעים בהקשרים חברתיים שליליים ונחשבו כעונש לנושא אותם, ייתכן שגם ההשפעה הסינית על יפן גרמה לכך שבסופו של דבר גם ביפן ראו כתובות קעקע כדבר שלילי, ובשלב מסוים החלו להשתמש בקעקועים כאמצעי ענישה לפשעים החמורים ביותר. אדם מקועקע הוחרם על ידי משפחתו וחי בשולי החברה[דרוש מקור]. גם בתרבות ההלניסטית החשיבו את הקעקועים כמנהג ברברי ונהגו לסמן בהם עבדים או אסירים.

מנהג של עשיית כתובות קעקע התקיים גם בקרב האצטקים והמאיה של מרכז אמריקה וגם בקרב האינדיאנים של צפון אמריקה למשל בשבט היורון. מיסיונרים צרפתיים סיפרו על תהליך בו ישבו הלוחמים שעות ללא תזוזה בעת שחבריהם דקרו את עורם במחט עצם מחודדת, ניגבו את הדם ושפשפו פחם לתוך הפצע. תהליך זה היה מסוכן למדי ואכן נגרמו לא מעט מקרי מוות בעקבות חריטת קעקוע. בבריטניה הייתה מסורת ארוכה של ביצוע קעקועים בין השבטים הבריטונים הקדומים. יוליוס קיסר מתאר כיצד נהגו התושבים לקעקע את גופם.

.מסורת ביצוע כתובות קעקע בפולינזיה, כפי שהתקיימה לפני בואם של האירופאים לדרום האוקיינוס השקט, הייתה האמנותית ביותר בעולם העתיק. היא התפתחה במהלך אלפי שנים בכל רחבי איי פולינזיה ובצורתה המתקדמת ביותר התבטאה בצורות גאומטריות מורכבות שנוצרו בשלבים במהלך חיי אדם עד שכיסו את כל גופו. כתובות הקעקע הפולינזיות לא נפלו מעבודותיהם של אמני הקעקוע המודרניים ביופי ובמורכבות. במיוחד הצטיינו בכך המאורים בניו זילנד, הידועים בציורי הקעקע העדינים על פני הגברים והנשים (הקרויים מוקו).

מהעובדה שהתורה אוסרת על עשיית כתובת קעקע, ניתן להסיק שעשיית הקעקע היה מנהג רווח אצל העמים הכנעניים על אף שחלקם ישבו בחלק משטחי ארץ ישראל. (ויקיפדיה). **והנה, מבואר יוצא כי כמה טעמי הבל מהובל היה למנהג הרע הזה שנקרא, "כתובת קעקע", ואע"פ שיתכן שהיו חלק מן האנשים ונשים עושים זאת מפן של יופי, ואין בכך שום בעיה כלל על פי עצם בריאתו של האדם ותכליתו. אמנם, מכיון שה' יתעלה שמו, רצה שעם ישראל יתעלה ויתקדש, לכן, מכיון שרוב בני האדם בזמן קבלת התורה ולפני כן, היו עושים את כתובות הקעקוק משום מאגיה, מיסטיקה, או סמל לכך שהוא, זה עושה הקעקוע, עובד עבודה זרה, רצה ה' יתברך לזכות את ישראל, והבדיל אותם ממעשים אלו, ולא רצה שנדמה לגוים בשום אופן מן הדברים, והכל על מנת שלא נלך אחר ההבל ונהבל!**

ואמרו חז"ל במשנה (משנה מסכת מכות פרק ג משנה ו): **"הכותב כתובת קעקע** [=שימו לב לדגש של חז"ל, "כתובת" – "קעקע" – שתי תנאים דווקא כמו שאמר ה' בתורה. אבל] **כתב** [=צבע על גופו, שנבלע הרושם בגופו בשכבת האפידרמים], **ולא קעקע** [=לא שרט את העור והכניס את הרושם למקום שישאר בו קבוע. או ש]-"**קעקע**" [=עשה שריטה הראויה לכתב שיכנס שם, ולא ימחק זמן רב מאוד], **ולא כתב** [=בלומר, שלא החדיר לתוך השריטה רושם הראוי להתקיים לעולם], **אינו חייב** [מן התורה] **עד שיכתוב** [=בצבע המתקיים לעולם], **ויקעקע** [=את הצבע, כלומר שיעמיק את הרושם בתוך עורו, לתוך שכבת ה-"דרמיס"] **ב**[צבע] **דיו ובכחול, ובכל דבר שהוא רושם** [="רושם" הכוונה לדבר שמתקיים למשך שארית חייו של האדם. ומראה בכך שנמכר למה שעשה]. **רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון אומר** [=מסביר את ההוראה הזו, ומבאר שמן התורה], **אינו חייב** [=לא עובר עבירה מן התורה], **עד שיכתוב שם השם** [=שם של עבודה זרה, כלומר שיכוין להיות נמכר לעבודה זרה! וסימן זה יהיה בגופו לעולם], **שנאמר** (ויקרא י"ט) **"וכתובת קעקע לא תתנו בכם אני ה'". ע"כ.**

והנה שתי דרכים להסביר את המשנה הזו ואת סיום הדברים. או שרבי שמעון בן יהודה מסביר את דברי המשנה בראש הדברים, או שהוא חולק על חכמים ומסביר, שכל קעקוע שלא נעשה לשם עבודה זרה, ולא יהיה ניכר מתוך כתובת הקעקע שהאדם הזה נמכר לעבודה זרה, לא יעבור שום עבירה מן התורה, אע"פ שקעקע את גופו בכתובת הנשארת לעד בתוך שכבת הדרמיס. כי מה שאסר ה' בתורתו הוא דווקא שנעשה הכתובת קעקע לשם עבודה זרה.

וכמו שאצל איסור, "שרט לנפש" האיסור הוא רק כאשר שורט על המת, אבל אם שרט את בשרו לא על המת, אינו חייב מן התורה. כך בדיוק מסביר רבי שמעון, שכוונת התורה היתה לאסור קעקוע של עבודה זרה דווקא, ולכן ענין זה הובא בסדר המצוות האמורות לגבי עבודה זרה. ואמרו בספרא (קדושים פרשה ג פרק ו אות ב – י): **" ... וכתובת קעקע – יכול אפילו כתב** [=עשה רושם בגופו] **ולא קעקע** [=כלומר, שכתב על גופו אבל לא העמיק את הרושם? במילים אחרות, שואלים רבותינו, האם מי שעשה רושם בגופו, אבל הרושם הזה לא יהיה קיים לעד, כי לא הכניס את החומר המתקיים הזה לשכבת ה-"דרמיס", ובכך יש לו קץ, האם] **יהיה חייב? תלמוד לומר** [=לא אסרה תורה אלא] **קעקוע** [**שמתקיים לעד על ידי העמקת הדיו לתוך שכבת העור הפנימית, בלבד! אבל אם עשה כתב בלבד, והכתב אינו מתקיים לעולם או לזמנים רבים והוא משך שארית חייו של האדם, לא אסר ה' בתורה**]. **אי "קעקע"** [=אם אנחנו מחייבים כאשר עשה "קעקע" כמו שאמרת, כלומר דווקא בשריטה בעומק

העור], **יכול קעקע** [=עשה שריטה בבשרו], **ולא** [=אבל לא] **כתב**, [האם גם] **יהיה חייב? [=ואין כוונת הספרא לשאול, שעשה רק שריטה בעומק הבשר ללא שום צבע, כי זה דבר פשוט הוא שלא יתחייב בכלום, כי עבירה של "שרט" לנוף, הוא דווקא בשרט על מת, ולא בסתם שרט! אלא כוונת הספרא לשאול, יכול החדיר מחט לשכבת הדרמיס עם צבע, אמנם צבע הדיו הזה אינו צבע המתקיים לזמנים רבים, כלומר למשך שארית חיי האדם, האם יהיה חייב בכך?], תלמוד לומר "וכתובת".** [=מלמד שאם עשה קעקוע, כלומר שרט את בשרו, אבל לא החדיר צבע המתקיים, לא חייב מהתורה בלום]. **הא כיצד** [=מה התורה אסרה? אלא] **עד שיכתוב** [=עד שיצבע את עורו] **ויקעקע** [=שיעשה פעולה מסויימת, שעל ידי כן יתקיים אותו צבע לעולם, כיצד? יעשה פעולה של קעקוע, והוא החדרת אותו צבע לעומק העור, ועל ידי כן יהיה שם לעולם, וזה יתקיים רק אם יחדיר צבע] **בדיו ובכוחל, ובכל דבר שהוא רושם.** [=מתקיים לעד. כי זה פירוש המילה, "רושם". ונמצאנו למדים, כי רק רושם המתקיים לעד, שבכך מראה שנמכר לאותו הרושם לעד, הוא זה שאסרה התורה]. **רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון** [=רבי שמעון משום רבי שמעון מעמיד את כל איסור כתובת הקעקע, לא בסתם רושם שיש בו קעקוע לעולם, אלא], **אינו חייב עד שיכתוב** [את] **שם השם** [=כלומר שיכתוב שמות עבודה זרה ויביון לענין מעניני עבודה זרה שימכר לה], **שנאמר "וכתובת קעקע לא תתנו בכם אני ה'". ע"כ.**

ומבואר יוצא מדברי הספרא:

א) רק רושם שיש בו "קעקוע", כלומר שמתקיים לעולם, הוא זה שאסרה תורה. וכן מבואר מדברי התרגום אונקלוס, "וחבול על מית לא תתנון בבשרכון. ורושמין חריתין לא תתנון בכון אנא יי". ע"כ. ומפורש כתב, "חריתין", כלומר שיהיה חרוט על הגוף בדרך קבע לעולם כדרך החריטה שלא עוברת לעד. אבל אם עשו רושם על הגוף שאינו מתקיים לעולם, ולא נקרא, "חריתין", אין הדבר אסור מן התורה.

ב) מסיום דברי הספרא מבואר, שרק קעקוע שיש בו שם של עבודה זרה, רק זה אסר ה' בתורתו, והוא שיהיה רושם ויהיה מתקיים לעולם. ומתוך שסיים כך, נראה שכך דעתו של רב ספרא. ונראה שכך דעת המשנה.

אלא, שבתוספתא חרצו הדין, ואמרו (תוספתא מסכת מכות צוקרמנדל פרק ד הלכה טו)**:** "**הכותב כתובת קעקע בבשרו של חבירו, שניהם חייבין. במה דברים אמורים? בזמן שהיו שניהם מזידין, אבל אם היו שניהם שוגגין, שניהם פטורין. אחד שוגג ואחד מזיד שוגג פטור מזיד חייב. ואינו חייב עד שיכתוב ויקעקע בדיו ובכוחל** [=צבע המתקיים בתרכובתו הכימית, ושיהיה] **לעבודה זרה** [בלבד]**! קלפו באוזמל פטור, הרושם על עבדו שלא יברח פטור". ע"כ. ומבואר ומפורש לפי דברי התוספתא הללו, שאין קעקוע אסור אלא קעקוע שנעשה לשם עבודה זרה בלבד! וכל כתובת קעקוע שלא נעשה לשם עבודה זרה אינו אסור מן התורה, אע"פ שמתקיים לעולם. ויתירה מכך מבואר, שכל קעקוע הקבוע לעד, שלא נעשה לשם עבודה זרה, אסור מחכמים, שכן אמרו בתוספתא, "הרושם על עבדו שלא יברח, פטור". אע"פ שעשה עליו כתובת קעקע קבוע.**

והנה בניגוד למה שנאמר במשנה בצורה שאינה כל כך מובנת, כאן מפורש ביתר שאת, כי כל האיסור של כתובת קעקע, הוא רק בכותב רושם צבע של עבודה זרה המתקיים לעולם. כי התוספתא כותב מפורש, "ואינו חייב"! כלומר חכמים פוסקים בתוספתא, "ואינו חייב", כלומר זו דעתם, שאין איסור כתובת קעקע שנשאר לעולם, אלא בעניינים השייכים לעבודה זרה בלבד! אולם, כל כתובת קעקוע שלא יהיה בעולם, כאשר אין הוא קשור ולא נעשה לעבודה זרה, כלל לא אסור מן התורה.

ובתוספתא כאשר אמרו, "ואינו חייב", בעצם לא החריגו את דעתו של רבי שמעון כאילו זו רק דעתו, אלא הכריעו ואמרו, "ואינו חייב"! משמע שזו דעת כל החכמים, שרק קעקוע הנעשה לשם עבודה זרה, הוא זה האסור מן התורה. וכל קעקוע שאדם יעשה, אפילו יתקיים ברושם הנשאר באופן שקעקע, אינו עובר איסור מן התורה. במילים אחרות, התוספתא מגלה, כי מה שהובאה דעתו של רבי שמעון במשנה, אינה דעה חולקת, אלא דעה המבארת את מה שקיבלו איש מפי איש.

ביאור התלמוד על המשנה:

ואמרו רבותינו בתלמוד וביארו את המשנה (תלמוד בבלי מסכת מכות דף כא עמוד א): **"מתני' – הכותב כתובת קעקע, כתב ולא קעקע, קעקע ולא כתב – אינו חייב עד שיכתוב ויקעקע בדיו ובכחול ובכל דבר שהוא רושם.** [=מתקיים על העור לעולם]. **ר"ש בן יהודה משום ר' שמעון אומר: אינו חייב עד שיכתוב שם את השם, שנאמר: וכתובת קעקע לא תתנו בכם אני ה'".** [אמרו רבותינו וביארו את דברי המשנה] **גמ'. אמר ליה רב אחא בריה דרבא, לרב אשי: עד דיכתוב, "אני ה'" ממש? אמר ליה: לא!** [=אין זו הכוונה בדברי רבי שמעון בשם רבי שמעון, אלא] **כדתני בר קפרא: אינו חייב** [=אינו אסור מן התורה בכתובת קעקע, אלא] **עד שיכתוב שם עבודה זרה, שנאמר: "וכתובת קעקע לא תתנו בכם אני ה'". אני ה' – ולא** [תכתוב ותעיד על עצמך שיש לך אל] **אחר.** [=כלומר, אם הודיע על ידי כתובת קעקע שיש אל אחר, ונמכר אליו לעולם, על ידי קעקוע קבוע, רק אז חייב מן התורה! והנה גם כאן, התלמוד לא משיג על עצם הוראתו של רבי שמעון בן יהודה, אלא מסביר ומבאר דעתו, ומשמע אף שמסכים עמו!] **אמר רב מלביא אמר רב אדא בר אהבה: אסור לו** [=משום מראית העין לדעתו של רב אדא], **לאדם שיתן אפר מקלה** [=אפר מקלה הוא חומר היוצא כתוצאה מפעולת "התכה" וחזק הוא מאוד בתרכובתו הכימית, באופן שאינו סר מן שכבת הדרמים] **על גבי מכתו, מפני שנראית ככתובת קעקע** [=שימו לב למילותיו של רב אדא בר אהבה, "מפני שנראית", כלומר, גם לפי דעתו, רושם קעקוע על הגוף, כל זמן שלא קשור לעבודה זרה, אינו אסור מן התורה, אלא החשש הוא שהרואים יחשבו שמדובר בכתובת הנעשית לשם עבודה זרה, ומכיון שאין מדובר כאן בחולי שיש בו סכנה, לכן לדעתו, לא יתן אפר מקלה על שריטתו, שאם יעשה כן, יראה הדבר שעושה כתובת קעקוע, ויחשבו הרואים שנמכר לעבודה זרה] **... רב ביבי בר אביי קפיד אפי' אריבדא דכוסילתא.** [=רב ביבי היה חושש ומחמיר על עצמו אפילו לסתום נקב שעושה מי שמקיז דם, אלא היה עושה נקב וסותם אותו באופן טבעי ללא חומרים]. **רב אשי** [חולק עליהם], **אמר: כל מקום שיש שם מכה** [=אין צורך להחמיר בכך, מכיון ש]**מכתו מוכיח עליו** [=ואין לחשוש בכך משום מראית העין, מכיון שיש שם מכה, הדבר מוכח שלא עשה כן לשם עבודה זרה]". **ע"כ. והנה ברור ופשוט מתוך דברי התלמוד הללו, כי רק "כתובת" קעקוע קבוע לעולם, הנעשה לשם עבודה זרה, הוא זה שאסור מן התורה. וכך התלמוד מסיים ואינו מעיר ומסייג כלל, אלא להיפך, הוא מסביר את דברי רבי**

שמעון בשם רבי שמעון. וגם רב אשי, דוחה את דעתו של רב אדא בר אהבה ואת חומרתו של רב ביבי שהיה מקפיד על עצמו והחמיר על עצמו, וסובר רב אשי, שכל שהדבר נעשה לצורך מסויים, אין לחשוש בו משום מראית העין, אפילו נעשה באופן קבוע!!. שכן, אין לאיש או אישה לחשוש שלעשות רפואה אפילו אם כתוצאה מכך יהיה סימן של קעקוע קבוע.

ומבואר יוצא, שכל כתובת קעקע שלא נעשית לשם עבודה זרה, אפילו היתה קבועה כמו זו של המכה שנשארת לעולם, אינו אסור מן התורה, אלא אסור מדברי חכמים, והוא בתנאי שהתקיים לעולם! ולכן רב אשי לא הרחיק לכת, ופסק שאם לאדם יש מכה באותו מקום, אין לחשוש שהאפר יכנס לשכבת העור ויהיה נשאר רושם קעקוע לעולם באותו מקום, על ידי הכנסת האפר. שכן מכתו מוכיחה עליו שלא עשה כן אלא בשביל לרפא את העור, ולא יחששו בני אדם שנמכר לעבודה זרה.

ואם היה אסור לעשות רושם קבוע של כתובת קעקע, והיה דבר זה אסור מן התורה, לא היה שום היתר לעשות כן אפילו לצורך רפואה, מכיון שלא מדובר בחולי שיש בו סכנה, אלא בחולי שאין בו סכנה, ויכול לטפל בעצמו בדרך אחרת. אבל מכיון שקעקוע אפילו קבוע לעולם, אינו אסור מן התורה אלא דווקא המכוון לעבודה זרה. וחכמים הם אלו שהחמירו שלא יעשה אדם קעקוע קבוע בגופו, שלא יראה ככתובת קעקע שאסרה התורה וידמה לעובדי עבודה זרה, לכן רב אשי התיר כאשר מכתו מוכיחה עליו.

במילים אחרות, כל שהקעקוע מעיד ומגיד, שלא נעשה לשם עבודה זרה, אין הדבר אסור מן התורה לדעת התלמוד.

וכן מבואר עוד יותר בדברי ברי"ף בצורה מדהימה להפליא (מסכת מכות דף ד עמוד ב): " ... רב אחא בריה דרבא לרב אשי עד דכתב אני ה' ממש? אמר ליה, לא! כדתני בר קפרא אינו חייב עד שיכתוב שם עבודת כוכבים שנאמר וכתובת קעקע לא תתנו בכם אני ה' ולא אחר. אמר רב מלכיו אמר רב אדא בר אהבה אסור לאדם שיתן אפר מקלה על גבי מכתו מפני שנראה ככתובת קעקע רב ביבי בר אביי קפיד אפי' אריבדא דכוסילתא רב אשי אמר כל מקום מכה מכתו מוכחת עליו". ע"כ.

ושימו לב לדבריו של הרי"ף, לא רק שהרי"ף מסכים לדעת רבי שמעון בשם רבי שמעון, וכמו שאמר בר קפרא. אלא שמוכח מדברי הרי"ף, שכל קעקוע אפילו מתקיים לעד, שלא נעשה לשם עבודה זרה, איסורו רק מחכמים, וכדבריו של הרי"ף, "מפני שנראה ככתובת קעקע", כלומר, היה ראוי לאסור ולעשות גדר, שבכל אופן קעקוע המתקיים לעולם יהיה אסור, מטעם מראית העין.

אלא שרב אשי לא מסכים, אלא מסביר ומסייג, שכל שהדבר נראה ומוכח שלא נעשה לשם עבודה זרה, כמו ענין המכה, אינו אסור מן התורה ואף לא מן החכמים.

והנה מוכח מדברי הרי"ף ללא ספק, שלדעתו, רק כתובת, כלומר רק כיתוב קעקוע קבוע של עבודה זרה, הוא זה שאסור מן התורה. וכל סוג קעקוע אחר, אפילו מתקיים לעולם, ואפילו יש בו כיתוב, אם אין בו משום עבודה זרה, אין הוא אסור מן התורה. וכל שיש בו עדות שלא נעשה לשם עבודה זרה, יש לומר שלא יהיה אסור אפילו מדברי חכמים, וכמו שרב אשי מצא פתח להתיר. ואם היה כאן חשש איסור מן התורה, לא היה רב אשי מתיר, ודבר פשוט הוא!

וכתב רבינו יהונתן מלוניל על הרי"ף, "הכותב כתובת קעקע, לוקה, כלומר אם כותב בדיו ובכל דבר שהוא רושם כגון קומוס וקנקנתום [=חומרים הנשארים ואינם כלים] על גבי בשרו, אחר שקעקע עורו הניח דיו באותה שריטה ונראית ונכרת שם זמנים רבים [=למשך שארית חייו של האדם]. אבל אם כתב על העור ולא שרט עורו לא בצורת אותיות, אינו חייב עד שיכתוב ויקעקע [=בצורת האותיות], כלומר דתרוייהו בעינן. ואינו חייב [=מן התורה] עד שיכתוב על אותה שריטה את השם, [=ואיזה שם?] מפרש [=שימו לב למילותיו, "מפרש", לא "חולק"!!] בברייתא שם עבודה זרה ואזהרתיה, משום דהכא אני י"י ולא אחר, דאי לא כתב בו שם דלא לקי, אבל איסורא איכא, מפני שנראה ככותב על בשרו". ע"כ.

והנה רבינו יהונתן, מבין בדיוק אחד לאחד כפי שכתבנו לעיל. אלא שמדבריו מבואר עוד יותר, שגם בענין כתובת קעקע, לא יתחייב האדם באיורים וצורות, אלא דווקא בכתובת קעקע של צורת אותיות. ומבואר גם מדבריו כמו שהדגיש, "ואינו חייב ... עד שיכתוב ... שם עבודה זרה". ומה שכתב, "זמנים רבים", נראה שבוונתו, שכל שהקעקוע מתקיים לזמן ארוך הוא שאסור. אבל אם נעשה לתקופה קצרה, לא אסור מן התורה, ואין זה נכלל בגדר, "קעקע" אפילו נכנס לשכבת הדרמיס!! בכל אופן מבואר מדבריו, כי רק כתובת קעקע של שמות עבודה זרה אסור מן התורה ולוקה. כלומר, לדעתו, אפילו נעשה לשם עבודה זרה חלילה, אבל אינו מתקיים, לא עובר משום כתובת קעקע!

ומה שכתב, "אבל איסורא איכא", נראה שאיסור זה הוא מחכמים, שלא יעשה שום כתובת קעקע אפילו של סתם שמות. כי כתב, "מפני שנראה", ואיסור מפני שנראה, הוא איסור, מראית העין, וכמו שמבואר בשם רב אשי וחכמים. כמו הדין לגבי דם האדם (רמב"ם הלכות מאכלות אסורות פרק ו הלכה ב): "דם האדם אסור מדברי סופרים אם פירש, ומכין עליו מכת מרדות, אבל דם השינים בולעו ואינו נמנע". ע"כ. ועיקר גזירת חז"ל אינו לאדם עצמו שמא יבוא לשתות דם בהמה לאחר מכן, שהרי דם השיניים בולעו ואינו נמנע, אלא גזירה זו היא מפני מראית העין, לכן חז"ל גזרו שכל דם האדם שפירש אסור, שלא יבואו הרואים לזלזל באיסור שתית דם, ויגיעו לידי שתיית דם בהמה. ולכן, בקשר לשאלת השואלת, האם איפור קבוע מותר? נראה בפשטות להתיר, וזאת משום, שעד כאן למדים אנו, כי התורה אסרה קעקוע שמעיד שהעושה אותו נמכר לעבודה זרה. ולא אסרו חכמים כתובת קעקע אלא מפני מראית העין. ואיפור קבוע אינו מתקיים לזמנים רבים כלל, כלומר אינו מתקיים למשך שארית חייו של האדם, ובצירוף דעתו של רבינו יהונתן מלוניל, שלא אסרה תורה אלא קעקוע קבוע בכיתוב של אותיות לשם עבודה זרה, יש להקל לעשות איפור קבוע בהחלט.

אמנם, בענין קעקוע קבוע, יש להחמיר בו מכמה סיבות:

אפילו אם נעמיד שכל איסור קעקוע הוא רק אם נעשה לשם עבודה זרה, הנה יש לומר, שבעשיית קעקוע קבוע שלא לשם עבודה זרה, יש בו דימוי לדרכי הגוים, ואע"פ שלדעת הרי"ף, הספרא, התוספתא, וכן מוכח בפשטות שזו דעת התלמוד, שאדם לא יעבור עבירה מן התורה, בכל זאת נראה כי חכמים יאסרו דבר זה, משום שנראה שהולך בדרכי הגוים. ומי שפורץ גדר ישכנו נחש.

"דעתו של הרמב"ם – מהיכן למד כן":

אלא שאחר כל זה, ראיתי שכתב רבינו הטהור (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת מכות פרק ג משנה ו): "ר' שמעון אומר אינו חייב עד שיכתוב שם עבודה זרה על בשרו שהרי אמר ה' באותה המצוה אני ה'. כאלו אמר אל תשתף עמי ואל תקרב את עצמך לזולתי, זוהי כוונתו. ואינה הלכה". ע"כ. והנה, לפי דברי רבינו, דברי רבי שמעון בשם רבי שמעון נדחו מן ההלכה, ולא רק כתובת קעקע של שמות עבודה זרה הנשארים לעולם בגופו של אדם אסורים. אלא כל כתובת קעקע שנשאר לעולם הוא אסור מן התורה.

וקשה לי מאוד פסק זה של רבינו, מהיכן יצא לו זה? שהרי מבואר בספרא, במשנה, ובתלמוד, שלא נדחו דברי רבי שמעון! ואם תאמר, מכיון שדברי רבי שמעון הובאו לאחר דברי המשנה, וראש הדברים הם דברי חכמים ורבי שמעון חולק, הנה כבר ראינו שהתוספתא העמידו את דברי רבי שמעון בתור "הסבר" ולא בתור "מחלוקת", כלומר, דעת רבי שמעון במשנה, היא לא דעה החולקת על חכמים! והאם נעלם מדברי רבינו הטהור דברי התוספתא שאמרו רבותינו, "ואינו חייב"! כלומר, חז"ל ביארו מפורשות ואמרו, "ואינו חייב", ובאו לבאר שהקורא לא יטעה לחשוב שהדיעה המובאת בשם רבי שמעון נחלקת היא עם ראש הדברים שבמשנה.

ומפורש כתב רבינו (הקדמת הרמב"ם למשנה): "וכך עשו חכמי ארץ ישראל, כלומר מה שעשה רב אשי, וחברו התלמוד בירושלמי, ומחברו הוא ר' יוחנן. ונמצא מהירושלמי חמשה סדרים שלמים, אבל סדר טהרות לא נמצא עליו תלמוד כלל לא בבלי ולא ירושלמי אלא מסכת נדה בלבד כמו שאמרנו. אבל אפשר לאדם לפרש אותו הסדר אחרי קושי גדול ויגיעה רבה ולהיעזר בתוספתא והבריתות. ולקוט ההלכות שהובאו ממנו בכל התלמוד, והוצאת כללי המסכתות ועניניהם מאותם ההלכות, כמו שתראה בפירושנו לאותו סדר אם ירצה השם". ע"כ.

ומבואר מדבריו, שבכל קושי של האדם להבין את דברי המשנה, עליו להיעזר בתוספתא ובברייתות. וכפי דבריו בדיוק עשינו, שהנה נעזרנו בדברי התוספתא, שכתבו רבותינו במפורש, "ולא חייב", כלומר לא מתחייב לאיסור מן התורה על כתובת קעקע קבוע לעולם, אלא דווקא קעקוע שנעשה לעבודה זרה.

והרואה יראה בפירוש המשנה של רבינו תחת הדיבור, "בתוספתא", שמובא בערך יותר מ-70 פעמים, כמה רבינו מייחס חשיבות לתוספתא, וכמה הוא ענין מכריע אצלו. ואם כדרכו כך היא, היה צריך רבינו לומר שהלכה כרבי שמעון. ובפרט שבתלמוד הסכימו לכך! האם יתכן שנעלם מדברי רבינו דברי התוספתא?

אמנם לפי מה שכתב רבינו הטהור בספר המצוות (ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה מא): "והמצוה המ"א היא שהזהירנו מרשום בגופינו במיני הצבעים כמו הכחול והוירדיט וזולתם כמו שיעשו עובדי עבודה זרה, כמו שהוא מפורסם אצל אנשי מצרים עד היום. והאזהרה מזה הוא אמרו יתעלה (קדושים יט) **וכתובת קעקע לא תתנו בכם. והעובר על לאו זה חייב מלקות.** וכבר התבארו משפטי מצוה זו בסוף מסכת מכות (כא א)". ע"כ. מכאן קצת נראה אחרת, כי כתב, "כמו שיעשו עובדי עבודה זרה". והאם כוונתו, כמו שיעשו ולא בדיוק? או כמו שיעשו בדיוק? ומתוך שסיים וכתב, שנתבאר משפטי מצוה זו בסוף מסכת מכות, מבואר מדבריו, שהדין הוא כמסקנת התלמוד.

פסק רבינו במשנה תורה בענין הקעקוע:

והנה כתב רבינו בספר משנה תורה (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק יב הלכה יא): "**כתובת קעקע האמורה בתורה** [=האסורה לעשות על פי התורה], **הוא שישרט על בשרו, וימלא מקום השריטה כחול, או דיו, או שאר צבעונים הרושמים, וזה היה מנהג העכו"ם שרושמין עצמן** [=עושים רושם צבעים על גופם] **לן**[שם] **עבודת כוכבים, כלומר שהוא** [היה עושה רושם בגופו ומודיע שהוא] **עובד מכור לה** [נמכר לעבודה זרה] **ומורשם לעבודתה. ומעת שירשום באחד מדברים הרושמין** [=המתקיימים], **אחר שישרוט באי זה מקום מן הגוף בין איש בין אשה לוקה.**

כתב [=קעקע], **ולא רשם בצבע** [המתקיים], **או שרשם בצבע** [המתקיים על עורו], **ולא כתב בשריטה** [=שלא הכניס את הצבע בשריטה לחלק העור העמוק, והוא הדרמיס], **פטור** [=אינו אסור מן התורה], **עד שיכתוב ויקעקע** [=שיהיה אותו רושם מתקיים, ונשאר לעולם בגופו], **שנאמר, וכתובת קעקע. במה דברים אמורים? בכותב** [בזה שכתב], **אבל זה שכתבו בבשרו וקעקעו בו, אינו חייב, אלא אם כן סייע כדי שיעשה מעשה, אבל אם לא עשה כלום אינו לוקה**". ע"כ.

והנה מבואר מפסקו זה, שכל שעושה האדם קעקוק קבוע, אפילו לא לשם עבודה זרה, מכיון שעושה כמו שנהגו עובדי עבודה זרה שנמכרו לשם עבודת כוכבים, הדבר אסור. ואע"פ שרבינו מבין שכל האיסור הזה הוא משום סעיף לעבודה זרה, בכל זאת הוא מעמיד את האיסור, בענין הדימוי לעובדי כוכבים, ובכל ענין של קעקוע קבוע על הגוף לעולם, יהיה אסור מן התורה.

כלומר, לפי דעתו של רבינו, אע"פ שהגוים היו עושים את כתובת הקעקע לשם עבודה זרה, הנה אסור לנו להתחקות אחר מעשיהם, אלא כל רושם שהוא קבוע לעולם בעור, אסור מן התורה ולוקה!

וגם המאירי הבין כך וכתב (בית הבחירה למאירי מסכת מכות דף יג עמוד א): "הכותב כתובת קעקע [קעקע] ולא כתב כתב ולא קעקע אינו חייב עד שיכתוב ויקעקע בידו ובכוחל ובכל דבר שהוא רושם ר' שמעון בן יהודה אומר משום ר' שמעון אינו חייב עד שיכתוב את השם שנאמר וכתובת קעקע לא תתנו בכם אני י"י ר' שמעון אומר אינו חייב עד שיכתוב שם ע"ז על בשרו כאלו אומר לא תשתף עמו בשום דבר ולא תקרב עצמך לזולתו וזו היא כוונתו ואין הלכה כר' שמעון... הכותב כתבת קעקע והוא שישרט על בשרו וימלא מקום השריטה כחול או דיו או אחד מן הצבעים הרושמים ודבר זה היה כחוק לעובדי האלילים היו רושמים בעצמם אותה צורה לומר שהוא עבד נתון ומכור לה קעקע ר"ל ששרט לכתוב ולא כתב או כתב בלא קעקוע אינו חייב עד שיכתוב ויקעקע בדיו או בכחול ובכל דבר שהוא רושם ר' שמעון אומר אינו חייב עד שיכתוב את השם ר"ל שייחס לאותה צורה שם סבה ראשונה ואין הלכה כמותו". ע"כ.

והנה, קשה לי מאוד על דבריו של רבינו הטהור, שהרי המאירי נמשך אחרי רבינו כאן, וקשה מאוד על דבריהם אחר המחילה הרבה מכבוד תורתם, מהיכן למדו שקעקוע קבוע שלא לשם עבודה זרה אסור מן התורה? הרי מבואר במשנה, בתוספתא, בספרא, ובתלמוד, שרק קעקוע הנעשה לשם עבודה זרה, הוא זה שאסור מן התורה! ויתכן שרבינו דבריו לא ברורים לנו היטב?, והאם חזר בו ממה שכתב בפירוש המשנה, ופסק כדעת התוספתא בספר משנה תורה?

זאת ועוד, שכתב רבינו בהלכות גיטין (רמב"ם הלכות גירושין פרק ג הלכה יט): "הכותב גט בשבת או ביום הכפורים בשגגה ונתנו לה הרי זו מגורשת, כתבו וחתמו בו ביום [טוב] בזדון ונתנוהו לה אינה מגורשת שהרי העדים פסולין מן התורה, כתבו ביום טוב בזדון ונמסר לה בפני עדים כשרים ביום טוב הרי זה גט פסול". ע"כ. ומדברים אלו אנו למדים, שכל שהגט נכתב באיסור, או נכתב על איסורי הנאה, כל זמן שהעדים עצמם כשרים מהתורה, הגט כשר. אמנם אם חתמו ביו ביום, כלומר ביום טוב עצמו במזיד, הרי הגט פסול מכיון שהעדים עשו עבירה מן התורה. ומה שכתבתי שהגט כשר אפילו נכתב על איסורי הנאה, כך מבואר מדבריו של רבינו (רמב"ם הלכות גירושין פרק ד הלכה ב): "... על הכל כותבין את הגט ואפילו על איסורי הנאה, וכותבין על דבר שיכול להזדייף והוא שיתנו לה בעידי מסירה". ע"כ.

והנה כתב רבינו (הלכות גירושין פרק ד הלכה ד): "היה הגט חקוק על ידו של עבד בכתובת קעקע והיה יוצא מתחת ידה, והיו העדים חקוקים על ידו הרי זו מגורשת אף על פי שאין לה עידי מסירה, שהרי אין יכול להזדייף, אפילו היו מוחזקין בעבד שהוא שלו וגט חקוק על ידו והוא יוצא מתחת ידה והיא אומרת בעדים נמסר לי הרי זו ספק מגורשת שמא מעצמו נכנס לה, שהגודרות אין להן חזקה". ע"כ. והנה, אם כל איסור כתובת קעקע אסור מן התורה, הרי בזמן כתיבת עדי הגט נעשו רשעים, שכן כתב רבינו למעלה בענין כתובת קעקע, "במה דברים אמורים? בכותב [בזה שכתב על האדם], אבל זה שכתבו בבשרו וקעקעו בו, אינו חייב, אלא אם כן סייע כדי שיעשה מעשה, אבל אם לא עשה כלום אינו לוקה". ומבואר מדבריו, שבכל אופן שלא יהיה, זה שכותב את הקעקוע, לוקה מן התורה. ואם הדין כך, מדוע גט החקוק על ידו של עבד, והעדים עצמם חקוק שמם על ידו של העבד, לא יהיו רשעים כמו החותמים ביום טוב

עצמו? ואם תאמר מדובר ב-"עבד"! נענה ונאמר, שעבד עברי חייב במצות בדיוק כמו אשה, והרמב"ם כתב לעיל לגבי כתובת קעקע, "... אחר שישרוט באי זה מקום מן הגוף בין איש בין אשה לוקה". וציווי זה משום עבודה זרה אמור כלפי האשה גם ולא רק כלפי האיש, ולכן אם כל כתובת קעקע היתה אסורה מן התורה, בוודאי כי העדים היו פסולים בחקיקתם זו. ומכאן מוכח, שכתובת קעקע שלא לשם עבודה זרה, אינה אסורה מן התורה. ומה שנזכר ענין העבד, משום שרק עבד יתן שירשמו עליו דברים, מכיון שנמכר לאדונו.

וכן מבואר בתוספתא שהבאנו לעיל (תוספתא מסכת מכות פרק ד הלכה טו): "הכותב כתובת קעקע בבשרו של חבירו שניהם חייבין במה דברים אמורים בזמן שהיו שניהם מזידין אבל אם היו שניהם שוגגין שניהם פטורין אחד שוגג ואחד מזיד שוגג פטור מזיד חייב ואינו חייב עד שיכתוב ויקעקע בדיו ובכוחל לעבודה זרה קלפו באוזמל פטור. הרושם על עבדו שלא יברח פטור". ע"כ. והנה רבותינו ביארו כאן ללא ספק, שהרושם כתובת קעקע על עבדו, לא עבר על איסור מן התורה, אלא על איסור מחכמים. ומבואר ללא ספק, שכתובת קעקע האסורה מן התורה היא כתובת קעקע לשם עבודה זרה בלבד.

ואני קשה לי מאוד על דברי רבינו הרמב"ם הללו, שכן זה מורי וזה רבי, אבל האמת צריכה להאמר, שמתוך דברי הסוגיה, לא מצאתי בשום מקום כפי שנראה מדעתו הזכה. ואין אני אומר שרבינו חף מטעויות, אלא שמכיון שמדובר בדבר פשוט מאוד מן הנראה בעיון קל, כיצד יתכן שרבינו יטעה בדבר כה פשוט?

ובעצמו כתב רבינו (הקדמה ליד החזקה לרמב"ם): "ועניין שני הגמרות הוא פירוש דברי המשניות וביאור עמקותיה ודברים שנתחדשו בכל בית דין ובית דין מימות רבינו הקדוש ועד חיבור הגמרא. ומשני הגמרות ומן התוספתות ומספרא וספרי מכולם יתבאר האסור והמותר הטמא והטהור החיוב והפטור הפסול והכשר כמו שהעתיקו איש מפי איש מפי משה רבינו מסיני". ע"כ.

ואחר שמבואר היטב מהתוספתא, ומלשון התלמוד, שאין איסור כתובת קעקע אלא רק כאשר עושה לשם עבודה זרה, כיצד משמע מן הרמב"ם שכל כתובת קעקע קבוע לעולם, תהיה אסורה מן התורה?

ואין אני מסוגל להכריע היפך דבריו של רבינו שהוא האור לעיני והמעיר אותי מתרדמת חיי, הגם שהדברים ברורים ביותר כדברי הרי"ף, ופשוט בתוספתא ובתלמוד שלא כדבריו של רבינו. והגם שרבינו בעצמו כתב לא אחת, שאם אנחנו תלמידיו נמצא היפך דבריו שכתב, עלינו לכתוב את האמת, ולא ללכת אחריו בהערצה עיוורת.

שהרי כתב שהביקורת כאשר באה ממקום טהור משובחת היא מאוד, וגם כאשר הביקורת תהיה כלפיו. כמו שהביא הרב יוסף קאפח מדבריו של רבינו (ספר המצוות להרמב"ם עמוד ו' הערה 44 של הרב יוסף קאפח): "ואני יודע כי מחלת הכל מחלה אחת כללית, והיא, שכל מי שמצא בדבריי,

בכללים או בפרטים, דבר שהוא נגד דברי אחד הגאונים או המפרשים – עולה על לבו שאני טעיתי. אם כי יודע אני כי לא רחוק הדבר שאני אטעה וייעלם ממני עיון או לשון מפורש, ואין זה דבר נורא, ואני שמח מאד על הביקורת, והעושה זאת יש לו שכר ואני מודה לו, כי ייתכן שהוא צודק במה שהעיר ואועיל גם אני בכך, או שהוא טעה ויועיל לו ולזולתו". ע"כ.

ובאמת כאן הביקורת היא מתוך סוגיה הלכתית המבוארת ומפורשת בתלמוד, וניכר היטב כי הדברים אינם עולים כפי הנראה ממה שכתב רבינו במשנה תורה. ולכן ההשגה כאן היא לא על השקפת יסודות הדת, או בדבר שיש עליו קבלה איש מפי איש, אלא מדובר בענין הלכתי.

וכן הזהיר וביקש רבינו מפורשות בדבריו בפירוש המשנה בענין פסיקת ההלכות (פירוש המשנה לרמב"ם מסכת עוקצין פרק ג משנה יב): "כבר השלמנו חבור זה כפי שייעדנו, והנני מבקשו יתעלה ומתחנן לפניו שיצילני משגיאות. ומי שימצא בו מקום פקפוק או שנראה לו בפירוש הלכה מן ההלכות באור טוב ממה שבארתי יעיר על כך וידיעני לזכות, כי מה שהטלתי על עצמי בזה אינו מעט ולא בצועו קל אצל בעל צדק וחוש הבחנה טוב. ובפרט בהיות לבי טרוד לעתים קרובות בפגעי הזמן ומה שגזר ה' עלינו מן הגלות והנדוד בעולם מקצה השמים ועד קצה השמים, ואולי כבר קבלנו שכר דבר זה גלות מכפרת עון.

יודע הוא יתעלה כי יש הלכות מהם שכתבתי פירושן במסעותי בדרכים, ומהם ענינים רשמתים בהיותי על גבי האניות בים הגדול, ודי במצב זה, נוסף על היותי מעיין במדעים אחרים. ולא תיארתי את המצב אלא כדי להסביר התנצלותי במה שעלול להראות למבקר שידקדק בו, ואין ראוי להאשימו על בקורתו, אלא יש לו שכר מאת ה' על כך, ואהוב הוא עלי כי היא מלאכת ה'. ומה שתיארתי ממצבי במשך זמן חבור פירוש זה הוא שגרם שנשתהיתי בו זמן רב. אני משה בר' מימון הדיין בר' יוסף החכם בר' יצחק הדיין בר' יוסף הדיין בר' עובדיהו הדיין בר' שלמה הרב בר' עובדיהו הדיין זכר קדושים לברכה. התחלתי לחבר פירוש זה ואני בן שלש ועשרים שנה והשלמתי אותו במצרים ואני בן שלשים שנה שהיא שנת אלף וארבע מאות ותשע ושבעים לשטרות. ברוך הנותן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה". ע"כ.

ובכל זאת, אחר כל האמת הזו ששפכתי כאן, איני מסוגל להכריע היפך דבריו של רבינו, מכיון שממילא, גם לדעת התלמוד, יש איסור מדבריהם לעשות קעקוע קבוע. ולכן אני מציע כאן דרך אחרת מתוך סיכום הדברים, ולנסות לפרש את דברי רבינו הטהור הרמב"ם ולהסביר אותם בדרך אחרת:

א) דעת חכמים במשנה – כל כתובת קעקע בסתם אסורה מן התורה, והוא שהתקיים לעולם.

ב) לדעת רבי שמעון, ספרא, תוספתא, רי"ף, פשט המשנה והתלמוד – רק כתובת קעקע שמפורש מכתובת קעקע זו שעשה בשביל עניני עבודה זרה הם אסורים מן התורה, והוא

שיהיה קבוע לעולם בעור האדם. וכל כתובת קעקע שתהיה, כל שאין לה קשר לעבודה זרה, אלא סתם איוה, ציור, כיתוב, אינו אסור כלל מן התורה. ולכן בתוספתא אמרו, "אינו חייב", ובמקום אחר אמרו, "פטור". מלמד שאינו אסור מן התורה

ג) לדעת חכמים במשנה, יתכן לפרש, שכתובת קעקע המוכיחה בוודאות מוחלטת שהדבר אינו נעשה לעבודה זרה, ובשונה מסתם כתובת קעקע שאין לדעת למה הוא נכתב, גם הרמב"ם יודה שאינו אסור מן התורה, אלא איסורו מחכמים.

ומהיכן ראייתי? מדין הרושם על עבדו בכתובת קעקע שהוא שייך לו, כי צריך הוא לרשום, "פלוני שייך לאלומני", ולא יעזור רישום של צבע וכל כיוצא. לכן אמרו בתוספתא, "הרושם", שיהיה כיתוב הדומה לרשימה. ומכיון שהקעקוע מתקיים לעולם, הוא לא יוכל לשקר מכאן והלאה לומר שאין הוא שייך לבעל הבית פלוני. ובמצב כזה, אין הדבר אסור מן התורה משום קעקוע, מכיון שבתהליך עשיית הקעקוע, ניתן להכיר היטב, כי לא נעשה לשם עבודה זרה במפורש, וזה לא אסרה תורה גם לדעת הרמב"ם. ורק חכמים אסרו לעשות כן, על מנת שלא יבואו לעשות קעקועים בסתם או קעקועים הקשורים לעבודה זרה חלילה.

ד) יש מי שהסביר בדעת הרמב"ם, כי דעתו כמו הרי"ף וכמו רבי שמעון, שכן הרמב"ם אינו יכול לחלוק על תוספתא מפורשת, ודין העבד, ודין הגט שכתב בעצמו, יוכיחו! וכן רוצים להוכיח מלשונו של הרמב"ם, שמתוך שכתב שלא יעשה כתובת קעקע על בשרו, וסמך את דבריו וכתב, "וזה היה מנהג העכו"ם שרושמין עצמן לעבודת כוכבים". משמע שעצם מטרת הקעקוע הוא לשם עבודה זרה.

אלא שאני לא נראה לי כך בדעתו של הרמב"ם, כי לדעתי רבינו הטהור אוסר כל סוג של קעקוע קבוע, וסובר, שכל זמן שהקעקוע לא מורה על סימן מובהק שלא נכתב לשם עבודה זרה, כמו דין הגט שנכתב על עבד, וכמו דין הקעקוע שנכתב על העבד על מנת שלא יאמר שאינו שייך לו ויברח ממנו וכל כיוצא בדימויים אלו, יהיה העושה אותם חייב מן התורה. אבל אשה, שעושה איפור קבוע, שאינו מתקיים ואינו קבוע, ואינו חודר לשכבת ה-"דרמיס", ואף אם תאמר חודר מעט, הפיגמנט אינו מכיל תרכובת כימית שיש בו כדי, "רושם" המתקיים לעולם שאסרה התורה, וגם ניכר הדבר שעושה את הדבר ליופיה, פשוט מאוה, שאפילו איסור מחכמים אין כאן. אלא מותר הדבר לגמרי.

ולכן נציג הלכה למעשה:

.א) מי שרוצה לעשות איפור קבוע, באופן שאין הקעקוע נרשם לעולם בעורו, ויורד אחר זמן, אין הדבר אסור מהתורה. שכן ה' יתברך לא אסר לעשות כתובת קעקע, אלא הקבוע לעולם. ויש מי שאומר, שרק קעקוע הקבוע לעולם, יהיה חייב מן התורה כאשר הוא נעשה בצורת אותיות, ולא בצורת איורים. ובצירוף דעת הרי"ף, התוספתא שכתבנו לעיל, קל וחומר שיהיה הדבר מותר ללא חשש.

ב) לדעת התנא רבי שמעון בשם רבי שמעון, ולדעת הספרא, התוספתא, וכן נראה מפשט התלמוד, התורה אסרה כתובת קעקע של עניני עבודה זרה בלבד, והוא שיהיה קבוע בגופו לעולם. ולדעת רבינו יהונתן, גם במקרה שעשה קעקוע לעולם, ואף שנעשה לשם עבודה זרה, לא יתחייב האדם, אלא אם כן עשה צורת אותיות דווקא, שהתורה אמרה, "וכתובת", מלשון "כתיבה" של צורת אותיות. וכן נראה שהוא דעת הרי"ף, שרק קעקוע הנעשה לשם עבודה זרה בלבד, הוא זה שאסרה תורה. ולדעתם, כל הבחורים המסכנים שנוטים אחר הבלי הגוים, ועושים קעקועים קבועים לעולם בגופם, אינם עוברים איסור מן התורה, אלא איסור של חכמים שאסרו משום מראית העין.

ג) לדעת הרי"ף, חכמים אסרו לעשות קעקוע קבוע, ואפילו רושם של קעקוע קבוע, משום מראית העין, שלא יחשבו את העושה כמי שמשבח עניני עבודה זרה. אמנם, כל שניכר שלא נעשה לשם עבודה זרה, ויש דבר שיוכיח על כך, אין הדבר אסור גם משום חכמים. וקל וחומר לאיפור קבוע שנשים עושים בפניהם, שברור הדבר וניכר לכל שעושות כן בשביל יופי, ואין הוא שייך לעבודה זרה חלילה וחס ולא מתקרב לשם.

ד) לדעת רבינו הרמב"ם שהוא אור לדרכינו ואחריו אנו הולכים, הדבר אינו ברור מה דעתו. אבל כבר כתבתי שלי נראה ללא ספק, שדעת הרמב"ם, שכל שאדם עושה קעקוע של איורים, ציורים, באופן שלא ניתן לדעת האם זה נעשה לשם עבודה זרה או לא, מה שנקרא, בסתם. הדבר הזה אסור מן התורה ולוקה. והוא שיהיה קיים לעולם, באופן שנמכר לזה הקעקוע. אמנם, במצב שקעקוע אפילו קבוע, מוכיח באופן חד משמעי שהדבר נעשה שלא לשם עבודה זרה, כמו דין הגט, וכמו דין העבד, נראה לי בדעתו כי אינו אסור מן התורה, אלא אסור מחכמים, ודין הגט ודין העבד יוכיחו, והפורץ גדר ישכנו נחש. ולכן לפי דעתו של רבינו הטהור, כל הקעקועים הקבועים שנוהגים היום המון מישראל לעשותם, כולם אסורים בתכלית, והעושה אותם חייב תשובה.

אלא שפשוט הדבר, שאיפור קבוע יהיה מותר לעשותו, ואלו הסעיפים מדוע מותר לעשותו לכתחילה:

שמא התורה לא אסרה אלא קעקוע לשם עבודה זרה בלבד, כמו דעת רבי שמעון, התוספתא, הספרא, הרי"ף וכו', וכל שיש עדות שלא נעשה לשם עבודה זרה, אפילו איסור מחכמים אין כאן. כל זה אני מדבר באופן שהקעקוע הוא קבוע. ואם תאמר שהתורה אסרה כל קעקוע אפילו שלא נעשה לעבודה זרה, שמא התורה לא אסרה אלא בסתם, אבל כאשר יש עדות ברורה שהדבר לא קשור לעבודה זרה, כמו דין העבד ודין הגט, אינו אסור אלא מדעת חכמים.

ולגבי איפור קבוע, בוודאי שהדבר יהיה מותר, שלא דיברו רבותינו בכל זה, אלא בדבר הקבוע לעולם, אבל איפור קבוע, הוא צבע זמני שעם השנים עובר, ולא אסרה תורה על כך.

ולכן לשאלת השואלת: איפור קבוע הנעשה לשם יופי, קוסמטיקה, השלמת גבות, וכן על זו הדרך, באופן שהדבר מוכיח שאין הוא נעשה לשם עבודה זרה, הדבר מותר לגמרי. וכן הדין לגבי ציור על הגוף, חינה וכן על זו הדרך, באופן שאין הדבר קבוע, ומוכח שלא נעשה לשם עבודה זרה, אין מקום לאסור זאת, אלא מדרכי המוסר, שאין ראוי לעם ישראל לנהוג כמעשה הגוים.

ובוודאי ופשוט שאין שום חיוב להסיר קעקוע, אלא רק מדרך חסידות וחומרא כפי שכתבנו במאמר הקודם.